

GH. GHEORGHIU-DEJ

ARTICOLE ȘI CUVÎNTĂRI

1955—1969



GH. GHEORGHIU=DEJ

ARTICOLE ȘI CUVÎNTĂRI

decembrie 1955 — iulie 1959

EDITURA POLITICĂ

București — 1959

RAPORTUL DE ACTIVITATE AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN LA CONGRESUL AL II-LEA AL PARTIDULUI

— 23 decembrie 1955 —

I

SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ

Tovarăși,

În cei 8 ani care au trecut de la primul congres al Partidului Muncitoresc Român s-au produs în lume transformări ce au avut profunde consecințe în viața popoarelor și în relațiile dintre state.

La baza acestor transformări se află creșterea uriașă a activității maselor populare în întreaga lume. În epoca noastră sute de milioane de oameni s-au pus în mișcare, luând parte activă și conștientă la lupta pentru democrație și socialism, pentru scuturarea jugului imperialist, pentru rezolvarea problemei războiului și păcii.

Niciodată voința arzătoare de a preîntîmpina un nou război și de a asigura o pace durabilă n-a răscolit atît de profund straturile populare cele mai largi, omenirea întregă. Apărarea păcii a devenit cu adevărat problema zilelor noastre. De forța și amploarea luptei pentru pace nu pot să nu țină seamă guvernele și cercurile conducătoare ale țărilor capitaliste.

Întreaga dezvoltare a evenimentelor internaționale din perioada postbelică a arătat popoarelor lumii opoziția de neîmpăcat între interesele lor cele mai vitale și politica de pe „poziții de forță”, politică de agravare a încordării internaționale și de pregătire a unui nou război, dusă de cercurile imperialiste cele mai reacționare. În lupta împotriva acestei politici antipopulare, agresive, forțele păcii au obținut în ultima vreme mari succese, care reprezintă unul din factorii cei mai importanți ai situației internaționale.

Rolul determinant în dobândirea acestor succese l-a avut lagărul păcii, democrației și socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică, a cărei politică externă are ca scop să nu admită ca distrugerea barbară de vieți omenești și de valori materiale să fie folosită drept mijloc de rezolvare a problemelor internaționale litigioase. La temelia politicii externe a lagărului socialist stă învățătura marelui Lenin cu privire la coexistența pașnică între țări cu sisteme sociale deosebite, pe baza respectării stricte a dreptului pe care-l are fiecare popor de a se dezvolta potrivit cu voința și interesele sale.

Formarea și consolidarea puternicului lagăr al țărilor socialiste au constituit o mare cucerire istorică nu numai a popoarelor acestor țări, dar și a întregii mișcări mondiale de eliberare a popoarelor de sub jugul social și național. Unitatea și colaborarea frățască a țărilor lagărului socialist se întemeiază pe caracterul oriînduirii social-economice a țărilor socialiste, pe unitatea intereselor lor vitale și pe identitatea scopului final, pe concepția unică, marxist-leninistă, a partidelor comuniste și muncitorești care conduc aceste țări, concepție care îmbină în mod armonios internaționalismul proletar cu patriotismul socialist. Relațiile dintre aceste țări sînt călăuzite de respectul reciproc pentru suveranitatea de stat și drepturile egale ale tuturor țărilor, mari sau mici, pentru particularitățile lor naționale, pentru cultura lor, pentru aportul pe care-l aduce fiecare din ele la tezaurul comun al progresului uman.

Pe baza relațiilor de tip nou, ce s-au încheiat între țările lagărului socialist, se formează și se întărește necontenit, alături de sistemul economic mondial capitalist, vechi și perimat, sistemul nou, socialist, al economiei mondiale, în frunte cu Uniunea Sovietică, în cuprinsul căruia țările lagărului socialist se ajută reciproc, realizează diviziunea muncii și coordonarea planurilor dezvoltării economiei lor naționale, în scopul avîntului economic continuu și al ridicării nivelului de viață al popoarelor lor.

Un factor de importanță istorică hotărîtoare, care exercită o înfrîurire uriașă asupra întregii evoluții a umanității, este puternica și neîntrerupta dezvoltare a Uniunii Sovietice — forța conducătoare a lagărului socialist. În privința realizărilor mărețe ale Uniunii Sovietice pe tărîmul dezvoltării economice este deplin grăitor faptul că în 1955 volumul producției ei industriale a depășit de 27 de ori producția industrială din 1913. An de an crește producția agriculturii socialiste. Se destelenesc milioane de hectare. Se dezvoltă creșterea animalelor. Datorită înfloririi economiei naționale a U.R.S.S., sporește necontenit bunăstarea materială și culturală a poporului. Uniunea Sovietică este azi o mare putere industrială care se află la un nivel de dezvoltare economică egal cu al țărilor capitaliste cele mai avansate tehnicește. Exemplul strălucit al poporului sovietic, condus de marele Partid Comunist al Uniunii Sovietice, luminează puternic calea întregii omeniri muncitoare și a tuturor popoarelor spre noua societate socialistă. (Vii aplauze).

An de an se afirmă cu tot mai mare putere influența pe care o exercită asupra vieții internaționale marea Republică Populară Chineză. Victoria revoluției populare, înfăptuită de poporul chinez sub conducerea Partidului său comunist, a lărgit considerabil spărtura ce s-a făcut în sistemul capitalist. Poporul chinez de 600.000.000 de oameni a realizat succese remarcabile în domeniul construcției economice și culturale. Aceste succese însoțesc și îmbărbătează popoarele coloniale și dependente în lupta lor de eliberare națională. Lupta poporului chinez pentru restabilirea drepturilor sale legitime în O.N.U., cît și a drepturilor sale asupra Taivanului — teritoriu național chinez — are sprijinul tuturor popoarelor iubitoare de pace. (Aplauze).

În perioada care formează obiectul acestui raport, oriînduirea democrat-populară, care s-a născut în focul luptelor într-un mare număr de țări din Europa și Asia, s-a consolidat definitiv. Popoarele țărilor europene de democrație populară au trecut la construirea socialismului și au realizat pași mari și însemnați înspre acest țel. Datorită relațiilor de într-ajutorare frățască, datorită marelui

sprijin al Uniunii Sovietice, economia lor se dezvoltă neîncetat, într-un ritm necunoscut țărilor capitaliste. Astăzi, U.R.S.S., China populară și celelalte țări democrat-populare formează o comunitate monolită a statelor socialiste, dispunând de uriașe resurse materiale și umane. Lagărul socialist ocupă a patra parte din suprafața globului pământesc. El cuprinde mai bine de jumătate din populația Europei și aproape jumătate din cea a continentului asiatic, ceea ce înseamnă 37% din populația lumii întregi.

Marile realizări obținute de țările lagărului socialist pe tărâm social și economic, pe tărâm ridicării nivelului de viață și al dezvoltării culturii sînt urmărite cu viu interes și profundă simpatie de milioane de oameni din toate țările, care văd în lagărul socialist bastionul de nădejde al luptei lor pentru pace, pentru democrație, pentru un viitor fericit. (*Aplauze puternice*).

Însemnatele rezultate pozitive obținute în ultima vreme în direcția slăbirii încordării internaționale sînt, înainte de toate, rod al eforturilor perseverente și al inițiativelor internaționale înțelepte ale Uniunii Sovietice și ale Republicii Populare Chineze. Într-un răstimp scurt s-au succedat evenimente a căror importanță internațională este îndeobște recunoscută. Nu vom aminti decât o parte din ele. Au fost stinse cele două focare de război din Asia — în Coreea și Vietnam. Uniunea Sovietică a făcut cunoscutele sale propuneri cu privire la dezarmare. S-au rehat relațiile prietenești și frățesti între U.R.S.S. și R. P. F. Iugoslavia, eveniment de mare însemnătate pentru cauza păcii și socialismului. S-a încheiat tratatul de stat cu Austria. S-au stabilit relații diplomatice între U.R.S.S. și Republica Federală Germană. S-au întărit legăturile de prietenie dintre U.R.S.S. și India, Birmania, Afganistan.

În iulie a.c. a avut loc la Geneva conferința șefilor guvernelor Uniunii Sovietice, Statelor Unite ale Americii, Angliei și Franței. Această conferință a însemnat un pas înainte spre stabilirea unor relații de coexistență pașnică, de încetare a războiului rece, de asigurare a securității internaționale. Ea a creat anumite premise

favorabile dezvoltării mai departe a colaborării pașnice între popoare.

Acțiunea perseverentă a Uniunii Sovietice, sprijinită de toate țările lagărului socialist, pentru a determina destinderea în relațiile internaționale și rezolvarea pașnică a problemelor internaționale litigioase, pentru a zădărnici unelțile primejdioase ale cuceririlor agresive, se bucură de sprijinul activ al celor mai largi mase, în diferite țări, deoarece ea corespunde cu interesele lor vitale, cu năzuința lor fierbinte de pace. În urma succesei repurtate în lupta pentru pace a crescut mai mult ca oricînd conștiința maselor populare că războiul poate fi împiedicat prin lupta lor. Aceste succese au determinat serioase deplasări în opinia publică mondială în favoarea ideii de colaborare pașnică între popoare, deplasări ce ating cele mai variate straturi sociale, inclusiv anumite grupări politice ale burgheziei și chiar cercuri conducătoare din unele țări capitaliste. În numeroase țări crește curentul împotriva politicii de înjghebare a blocurilor militare. Se afirmă tot mai puternic în diferite state dorința de a pune capăt opreliștilor ridicate de cuceririle reacționare în calea dezvoltării relațiilor de afaceri și a schimburilor culturale între Est și Vest.

Principiile coexistenței pașnice între țări cu sisteme sociale diferite se afirmă cu tot mai multă putere în viața internațională. Astăzi aceste principii sînt împărtășite de un număr tot mai mare de țări din Europa, Asia, Africa. (*Aplauze*).

O înfrîurire deosebit de profundă exercită ideile coexistenței pașnice în țările ce s-au eliberat de sub jugul colonialiștilor imperialiști. În ultimii ani mișcarea de eliberare națională în colonii și țări dependente a luat un avînt fără precedent, cuprinzînd popoare ce alcătuiesc o jumătate din omenire.

Aceste popoare luptă curajos pentru a lăsa moștenirea grea a trecutului — urmare a dominației de jaf a „civilizatorilor” colonialiști. Ele depun mari eforturi pentru a pune capăt înăpoyerii economice și culturale, a dezvolta o industrie proprie, a-și asigura și consolida independența națională.

Mișcarea de eliberare națională stîrnește furia și ura nepuțin-cioasă a colonialiștilor. În schimb, ea se bucură de adîncă simpatie a clasei muncitoare internaționale, a popoarelor lagărului socialist. Marele Lenin scria încă acum patru decenii: „Pretutindeni în Asia crește, se lărgeste și se întărește o puternică mișcare democratică... Sute de milioane de oameni se deșteaptă la viață, lumină și libertate. Ce cutuziasm stîrnește această mișcare mondială în inimile tuturor muncitorilor conștienți!

„Cît de mare e simpatia pe care toți democrații cinstiți o nutresc pentru tinăra Asie!”

Așa cum a prevăzut în mod genial Lenin, sistemul colonial se prăbușește, și aceasta zdruncină temelile capitalismului mondial. Țări mari ca India, Indonezia, Birmania, ținute de colonialiști, pînă aili trecuți, în stare de dependență, au devenit state de sine stătătoare. Se dezvoltă mișcarea de eliberare națională a popoarelor arabe, din Orientul apropiat și pînă în Maroc.

Popoarele care și-au scuturat jugul imperialist și cele ce luptă pentru eliberarea lor din sclavia colonială reprezintă o forță gigantică a progresului social în lumea contemporană, o puternică forță combativă a frontului păcii. (Aplauze).

Tovarăși,

Cu toate succesele reale obținute în lupta pentru asigurarea unei păci trainice în lume, forțele păcii sînt pe deplin conștiente că există încă multe probleme nereglementate în Europa, în Asia și în alte continente, că sînt necesare eforturi neslăbite pentru a dezvolta rezultatele obținute, că trebuie o vigilență permanentă împotriva manevrelor pe care le întreprind adversarii destinderii internaționale. Adepții cei mai înverșunați ai războiului rece, ai cursei înarmărilor și agresiunii din S.U.A., precum și din Anglia și alte state membre ale blocurilor agresive fac și vor face tot ce le stă în putință pentru a ridica piedici în calea destinderii și colabo-

rării internaționale, pentru a tulbura pacea. Aceasta o confirmă remilitarizarea Germaniei occidentale, continuarea politicii de înjghebare a tot felul de grupări militare agresive, legate de Blocul Atlantic, abandonarea de către puterile occidentale a propriilor lor propuneri în problema dezarmării și intensificarea cursei înarmărilor atomice, poziția lor în problema securității europene, care n-a făcut posibilă o soluție reciproc acceptabilă. Datorită unei astfel de atitudini, conferința de la Geneva a miniștrilor de externe ai celor patru mari puteri n-a dat rezultatele pe care le așteptau și pe care le cereau popoarele.

Toate acestea arată că anumite cercuri imperialiste mai nutresc iluzia că ar putea trata cu Uniunea Sovietică, cu lagărul socialist, de pe „poziții de forță”. Lagărul socialist, deplin conștient de tăria sa crescîndă, continuă neobosit lupta sa pentru pace, deoarece aceasta este singura politică corespunzătoare atît intereselor țărilor lagărului socialist cît și ale tuturor țărilor, ale tuturor popoarelor. (Vii aplauze).

Cercurile imperialiste agresive, stăpîniți trusturilor de armament și ceilalți mari monopolști, profitori ai goanei înarmărilor, nutresc speranța deșartă că ar putea „rezolva” contradicțiile inerente capitalismului organizînd aventuri războinice, pregătind o nouă conflagrație mondială. Ei nutresc iluzia că politica lor de ațîțare a războiului ar putea opri acțiunea legilor obiective nestrămutate ale dezvoltării societății, ascuțirea inevitabilă a crizei generale a sistemului capitalist.

Dar ce arată faptele? De ani de zile aceste cercuri intensifică goana înarmărilor și sporesc cheltuielile militare. Ajunge să menționăm că în Statele Unite ale Americii cheltuielile militare în 1953 reprezentau 60% din buget — și trebuie subliniat că este vorba numai de acele cheltuieli care figurează în buget. Dacă producția industrială a țărilor capitaliste a cunoscut o oarecare creștere în ultimii ani, aceasta s-a datorat îndeosebi comenzilor militare. Dar, în decurs de 4 ani (1951—1954), în țările capitaliste europene împreună cu S.U.A. această creștere a fost numai de 26%, iar în

¹ V. I. Lenin, Opere alese în două volume, vol. I, Editura pentru Literatură politică, 1954, ediția a II-a, pag. 664—665.

S.U.A., luate aparte, de 12%, în timp ce în U.R.S.S. producția a crescut în același răstimp cu 71%. Față de 1929, adică în decurs de 25 de ani, producția industrială a țărilor capitaliste reprezenta în 1954 doar 176%, în timp ce producția U.R.S.S. atinsese 1.785%.

Deși principalele țări capitaliste posedă mari resurse materiale și, în unele ramuri, mijloace tehnice moderne, relațiile de producție bazate pe exploatarea oamenilor muncii și însușirea rodului muncii lor de către capitaliști încetăsenăză forțele de producție și împiedică folosirea din plin a cuceririlor genului uman pe tărîmul științei și tehnicii.

Capitalismul este incapabil să asigure dezvoltarea continuă, în linie ascendentă, a economiei, care este periodic zdruncinată de crize. Speranțele economiștilor burhezi că marile cheltuieli de înarmare vor salva capitalismul de fenomene de criză se dovedesc iluzorii. Presa capitalistă își exprimă tot mai frecvent temerea că o nouă criză „pîdește după colț”. Dezvoltarea unilaterală, anormală a economiei, bazată pe creșterea cheltuielilor neproductive pentru militarizarea economiei, poate să ducă la înăsprirea și nu la înlăturarea fenomenelor de criză.

Cheltuielile uriașe provocate de goana nebunească a înarmărilor și profiturile fabuloase ale monopolștilor apasă greu clasele exploatate. Sub povara inflației și a impozitelor tot mai grele, costul vieții a crescut în cele mai multe țări capitaliste. Intensificarea excesivă a muncii a dus la sporirea accidentelor în muncă, la extinderea diferitelor boli, la scurtarea duratei medii a vieții muncitorilor. Deosebit de grea este situația economică a femeilor și tinerilor. Se dezvoltă procesul de expropriere și pauperizare a micilor producători în agricultura unor țări capitaliste.

Oamenii muncii din lumea capitalistă trăiesc într-o veșnică nesiguranță a zilei de mâine. Regimul capitalist nu le asigură dreptul lor cel mai elementar — dreptul la muncă. Datele oficiale privitoare la numărul șomerilor totali publicate de O.E.C.E. (Organizația europeană de cooperare economică) recunosc că în principalele țări capitaliste, S.U.A., Italia, R. F. Germană, Anglia,

Franța, Belgia, Canada, numărul total al șomerilor, care era de 5.003.000 în 1948, a ajuns la 7.272.000 în 1954. Dar aceste date sînt incomplete și în mod evident micșorate. Din situațiile publicate de presa occidentală, numai numărul șomerilor totali din S.U.A. se ridică, la sfîrșitul anului 1954, la peste 5.000.000. Numărul șomerilor parțiali în aceste țări întrece cu mult numărul șomerilor totali.

Și mai grea este situația oamenilor muncii în țările slab dezvoltate. Pe continente întregi — în America de Sud, în Africa, în țări ale Asiei — jugul colonial ține în stare de mizerie fizică și materială sute de milioane de oameni. Pe teritorii întinse, a muri de foame este lucru obișnuit, iar o școală, un spital sînt rarități. Miliardele stoarse de imperialiști din aceste țări și care ar putea servi la ridicarea economiei lor și a nivelului de trai al populației slujesc la îmbogățirea marilor societăți capitaliste și la fabricarea de arme nimicitoare.

Exploatarea capitalistă, împreună cu ofensiva împotriva drepturilor democratice duc la intensificarea luptei de clasă, fac să crească spiritul de organizare al oamenilor muncii și fermitatea lor în lupta pentru îmbunătățirea nivelului de trai, pentru propria lor libertate.

Aceasta o arată și mișcarea grevistă din țările capitaliste. Comparînd perioada dintre 1935 și 1939 cu aceea dintre 1946 și 1950, pentru un număr de 16 țări capitaliste principale, constatăm că în timp ce în prima perioadă s-au produs greve cuprinzînd 15.500.000 de muncitori, în perioada a doua această cifră a crescut la peste 49.000.000. Aceste date spulberă teoriile reformiste ale social-democrației de dreapta despre „noile” căi pe care marele capital le-ar fi găsit pentru împăcarea capitalului cu munca, a exploatatorilor cu exploatății.

Lupta clasei muncitoare și a celorlalți oameni ai muncii împotriva exploatării capitaliste, pentru un trai mai bun, pentru libertate, democrație și independență națională este condusă cu abnegație, curaj și consecvență, adeseori în condiții neasemuit de grele,

de partidele comuniste și muncitorești, luptători înfocați pentru pace, purtători credincioși ai ideilor marxism-leninismului. *(Aplauze)*.

Tovarăși,

După conferința miniștrilor de externe de la Geneva, cercurile agresive dușmane ale destinderii internaționale încearcă din nou să ațite războiul rece. Unele personalități fac declarații potrivnice spiritului Genevei și ideii de coexistență pașnică între popoare. Dar avem convingerea că, în ciuda acestor încercări, popoarele vor împiedica revenirea la războiul rece. Coexistența pașnică între țări cu sisteme politice diferite, în scopul menținerii păcii și dezvoltării de legături multilaterale între popoare, a devenit o realitate pe care n-o poate întineca propaganda dusă de ațîțătorii la război și de slugile lor. Recentă călătorie a conducătorilor sovietici în India, Birmania, Afganistan este o strălucită manifestare a politicii de coexistență pașnică.

În cuvîntările lor, pronunțate cu prilejul călătoriei în aceste trei țări, s-a dat o profundă analiză științifică, marxist-leninistă, unor probleme internaționale fundamentale, cum sînt: dezvoltarea colaborării și prieteniei între popoare pe baza principiului coexistenței pașnice a țărilor cu sisteme social-economice diferite; transformările politice profunde care au loc în țările Asiei și în alte țări din Orient; necesitatea lichidării complete a sistemului colonial și asigurării condițiilor pentru dezvoltarea multilaterală a fiecărui popor; întărirea și dezvoltarea colaborării internaționale a clasei muncitoare, a colaborării frățești între partidele comuniste și muncitorești.

Primirea entuziastă făcută de milioane de oameni din India, Birmania și Afganistan delegației sovietice este o expresie grăitoare a dragostei și prieteniei pe care popoarele acestor țări o nutresc pentru Uniunea Sovietică, promotoarea luptei pentru pace, libertate și independența popoarelor. Strîngerea legăturilor de prietenie între marile popoare ale Uniunii Sovietice, Chinei, Indiei și altor țări,

care reprezintă majoritatea covârșitoare a populației globului, are o însemnătate cu adevărat istorică. *(Aplauze)*.

Subliniind importanța pe care o are întărirea prieteniei între U.R.S.S. și India pentru cauza păcii în lume, președintele guvernului indian, Nehru, și-a exprimat convingerea că tot mai multe țări vor accepta principiile coexistenței și colaborării pașnice, ale neagresiunii și neamestecului în treburile interne ale altor țări, deoarece omenirea civilizată n-are altă cale.

Forțele iubitoare de pace resping manevrele dușmanilor coexistenței pașnice între popoare, lărgind și întărind tot mai mult mișcarea mondială de apărare a păcii.

Popoarele lagărului socialist și mase mari de oameni ai muncii din țările capitaliste sînt profund încredințate de superioritatea socialismului asupra capitalismului și au ferma convingere că sistemul capitalist și-a trăit traiul și că viitorul aparține socialismului. Adepții sistemului capitalist au o părere contrarie, ei cred în superioritatea capitalismului. Dar această problemă trebuie rezolvată nu pe calea armelor, ci pe calea întrecerii pașnice între cele două sisteme.

Cîtă dreptate a avut tovarășul Hrușciiov spunînd într-una din cuvîntările sale rostite în India:

„Să verificăm în practică al cui sistem este mai bun — chemăm noi pe oamenii politici din statele capitaliste. Să ne întrecem fără război. Oare aceasta este o preocupare rea? Doar așa e mai bine decît să spui: hai să ne întrecem cine va fabrica mai mult armament și cine-l va bate pe celălalt. Aceasta este o întrecere anti-populară, o întrecere pentru nimicirea oamenilor, iar propunerile noastre sînt — întrecere pașnică pentru ridicarea nivelului de trai al tuturor popoarelor“.

Aceasta este poziția țărilor lagărului socialist în problema relațiilor dintre țări aparținînd unor sisteme social-economice deosebite. *(Aplauze prelungite)*.

Tovarăși,

Situația internațională a Republicii Populare Române se deosebește radical de cea a vechii Românie burghezo-moșieresti. Republica noastră populară, stat cu adevărat independent și suveran, are prieteni mulți, puternici și încercați. Prietenia strinsă și colaborarea frățască cu marea Uniune Sovietică și cu toate țările lagărului socialist constituie chează de nădejde a independenței noastre naționale și a securității noastre de stat. (Aplauze).

Statul nostru democrat-popular duce cu fermitate o politică conformă cu interesele lagărului păcii și socialismului, contribuind la întărirea lui continuă, la stringerea și dezvoltarea marii prietenii între popoarele noastre.

În politica sa externă R.P.R. îndeplinește principiile respectării suveranității naționale și egalității în drepturi în relațiile între toate statele, ale neagresiunii și rezolvării pașnice a tuturor diferendelor, ale coexistenței pașnice între țări cu sisteme sociale diferite și neamestecului în treburile lor interne.

Încercările făcute de anumite cercuri reacționare din Apas de a se amesteca în treburile interne ale poporului român au primit o ripostă fermă. Aceștia le răspundem: Noi nu ne amestecăm în treburile voastre și, după cum am respins, vom respinge, cu toată hotărârea, orice amestec în propriile noastre treburi. (Vii aplauze).

Ținând seama de acțiunile adversarilor păcii și colaborării pașnice între popoare, partidul și guvernul nostru acordă atenția cuvenită întăririi continue a puterii de apărare a Patriei noastre. În scopul asigurării securității sale, țara noastră, împreună cu U.R.S.S., țările democrat-populare din Europa, R.D. Germană, a încheiat Tratatul de securitate colectivă și asistență mutuală de la Varșovia.

După cum s-a declarat în repetate rânduri, R.P.R. se pronunță pentru crearea în Europa a unui sistem unic de securitate colectivă și sprijină cu toată hotărârea propunerile Uniunii Sovietice pentru realizarea unui astfel de sistem.

Înfăptuirea unui sistem de securitate colectivă, la care să participe atât R.D. Germană cât și R.F. Germană, colaborarea și treptata apropiere dintre cele două state germane — este drumul sigur pentru unificarea Republicii Democratice Germane și a Republicii Federale Germane, potrivit cu interesele poporului german, într-un singur stat național german democrat și iubitor de pace.

Republica Populară Română a sprijinit și sprijină propunerile sovietice de reducere a înarmărilor, de interzicere a armelor atomice și de hidrogen și de control internațional eficace asupra realizării acestor măsuri. Nouă ne este scumpă viața oamenilor, rodul muncii lor creatoare, pacea căminelor. De aceea noi socotim războiul de agresiune o crimă împotriva omenirii, condamnăm întrebuintarea armelor de distrugere în masă și cerem interzicerea lor. (Aplauze puternice). Urmind exemplul politicii consecvente de pace a Uniunii Sovietice, țara noastră, ca și alte țări ale lagărului socialist, sprijină prin fapte această politică. Astfel R.P.R. a micșorat cu 40.000 de soldați și ofițeri efectivul forțelor noastre armate și a redus durata serviciului militar.

Republica Populară Română contribuie activ la dezvoltarea legăturilor politice, economice și culturale dintre țări.

O mare importanță a avut restabilirea relațiilor de colaborare prietenească între R.P.R. și R.P.F. Iugoslavia. De această țară și de poporul iugoslav ne leagă nu numai o prietenie istorică, dar și asemănarea condițiilor social-economice, năzuința comună de a construi societatea socialistă, devotamentul comun pentru cauza păcii și conviețuirii pașnice între popoare. Sintem pentru dezvoltarea și întărirea mai departe a acestor relații prietenești, pe baza egalității în drepturi, a neamestecului în treburile interne, a înțelegerii și încrederei reciproce și considerăm că există baza pentru stabilirea de relații tovărășești între Partidul Muncitoresc Român și Uniunea Comunistilor din Iugoslavia. (Aplauze).

În cei opt ani care au trecut s-au lărgit relațiile R.P.R. cu numeroase țări din Europa, Asia, Orientul apropiat, dintre care cu unele s-au stabilit pentru prima oară relații diplomatice.

Republica Populară Română este pentru relații economice, politice și culturale cu Statele Unite ale Americii, cu Anglia și cu celelalte țări capitaliste din apusul Europei, pe bază de egalitate și avantaje reciproce. Între aceste țări și R.P.R. nu există diferențe care să nu poată fi reglementate prin tratative.

Desfășurarea relațiilor economice și culturale dintre R.P.R. și Franța, R.P.R. și Italia arată că există domenii largi pentru dezvoltarea și stringerea contactelor între R.P.R. și aceste țări, pentru întărirea prieteniei tradiționale dintre poporul român și popoarele francez și italian.

În Statele Unite ale Americii, ca și în alte țări apusene, sînt destui oameni politici și oameni de afaceri care, refuzînd să rămînă prizonieri ai unor vederi depășite de istorie, își dau seama de interesul reciproc al îmbunătățirii relațiilor între aceste țări și R.P.R.

Însă unele cercuri reacționare din Occident nu se împacă cu existența și realizările mari ale regimului nostru democrat.

Se vede că feluriiți obscuranțiști, dușmani ai poporului român, ai intereselor sale naționale și ai cuceririlor sale, tot mai visează la întoarcerea unor vremuri apuse pentru totdeauna în țara noastră. Să viseze cît or pofti! Vechile stări de lucruri nu se vor mai întoarce niciodată în România. *(Aplauze puternice)*.

Nu este oare mai înțelept ca cercurile guvernante din Statele Unite ale Americii și alte țări occidentale, chiar dacă nu le place regimul nostru, după cum nici nouă nu ne place regimul lor, să privească în față realitatea? O asemenea poziție realistă nu poate decît să slujească dezvoltării de relații normale și de legături economice și culturale între țări.

Poporul nostru își exprimă profunda satisfacție față de hotărîrea Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite de a primi Republica Populară Română în rîndurile Organizației Națiunilor Unite. *(Aplauze)*. Vreme îndelungată țării noastre i s-a refuzat satisfacerea dreptului său legitim de a face parte din Organizația Națiunilor Unite, din cauza opoziției unor guverne occidentale, în primul rînd al Statelor Unite ale Americii. Chestiunea primirii

Republicii Populare Romine în O.N.U. era folosită de anumite cercuri drept mijloc de amestec în treburile interne ale țării noastre și de presiune asupra poporului român, care și-a făurit o orînduire corespunzătoare cu voința și interesele sale. Dar datorită poziției ferme și inițiativelor Uniunii Sovietice, cît și schimbărilor mari petrecute în opinia publică în favoarea colaborării între popoare, care s-au oglindit în votul masiv de la O.N.U., Republica Populară Română și-a ocupat locul ce i se cuvine de drept în O.N.U. Acesta este un nou succes al politicii de coexistență pașnică între popoare, o mare înfrîngere a adversarilor păcii și independenței popoarelor.

Ca membru al O.N.U., Republica Populară Română va continua neabătut să-și aducă contribuția la dezvoltarea colaborării pașnice între popoare, la apărarea și consolidarea păcii și securității internaționale.

Noi sîntem ferm convinși că, în lupta împotriva forțelor imperialiste agresive, cauza păcii și a progresului social, cauza oamenilor muncii din toate țările și a tuturor popoarelor va ieși biruitoare. *(Aplauze puternice)*.

II

LUPTA PARTIDULUI PENTRU CONSTRUIREA SOCIALISMULUI

1. CONSOLIDAREA ORÎNDUIRII DEMOCRAT-POPULARE

Tovarăși,

Poporul nostru străbate perioada unor profunde transformări economice și politice, de o amploare încă necunoscută în istoria poporului român, a unei cotituri radicale în formele de organizare social-economică, în felul de trai și tradiții, în cultură și ideologie, a unei revoluții care clădește din temelii o nouă societate — societatea socialistă.

În ce constă esența acestor prefaceri revoluționare ?

Ea constă în instaurarea puterii noi, democrat-populare, deoarece, așa cum ne învăță Lenin, problema fundamentală a oricărei revoluții este problema puterii.

În lupta pentru putere, partidul nostru avea ca îndreptar în stabilirea strategiei și tacticii sale aprecierile Congresului al V-lea al P.C.R., potrivit cărora România se găsea în fața desăvârșirii revoluției burghezo-democratice; sarcina revoluției constă în a doborî puterea de stat burghezo-moșierească, a stabili dictatura revoluționar-democratică a proletariatului și a țărănimii și a lichida rămășițele feudale; rolul de hegemon în această revoluție aparține proletariatului, care, făurind alianța cu masele de bază ale țărănimii și asigurându-și rolul conducător în această alianță, trebuie să realizeze trecerea rapidă de la revoluția democratică la revoluția socialistă.

Meritul partidului nostru este că s-a orientat just în noile condiții istorice ale luptei pentru transformarea revoluționară a societății, pe care nu le putea prevedea Congresul al V-lea, condiții create de înfringerile zdrobitoare pricinuite trupelor hitleriste și trupelor guvernului fascist al lui Antonescu de către glorioasele Armate Sovietice, de ofensiva eliberatoare a Armatelor Sovietice pe teritoriul țării noastre, ca și de împrejurarea că mișcarea revoluționară se dezvoltă nemijlocit din lupta întregului popor pentru eliberarea de sub jugul fascist.

În procesul transformărilor revoluționare în țara noastră trebuie deosebite două etape.

Prima etapă a revoluției a avut un caracter agrar, antifeudal și antiimperialist.

Prin conținutul ei de clasă, prin forțele ei motrice și obiectivele ei, această etapă a însemnat desăvârșirea sarcinilor revoluției burghezo-democratice.

În această etapă a fost instaurat regimul democrat-popular, formă a dictaturii revoluționar-democratice a proletariatului și țărănimii, sub conducerea proletariatului.

Revoluția populară a început prin insurecția armată care la 23 August a răsturnat dictatura militar-fascistă. Organizatorul insurecției — Partidul Comunist Român — a îndeplinit acțiunea coordonată a forțelor patriotice populare și a soldaților, ofițerilor și generalilor patrioți din armată, acțiune care a dus la ieșirea României din războiul hitlerist. Ziua de 23 August a devenit ziua eliberării naționale a României.

Alături de glorioasa Armată Sovietică, Armata română a luat parte activă la izgonirea trupelor hitleriste de pe teritoriul țării și la operațiile militare până la sfârșitul războiului antihitlerist.

Sarcina făuririi alianței între clasa muncitoare și masele țărănești, sub conducerea clasei muncitoare, a fost rezolvată în focul luptei pentru o reformă agrară democratică, pentru exproprierea moșierilor și împroprietărirea, fără plată, a țăranilor fără pământ și cu pământ puțin.

Ținând seamă de raportul de forțe dintre clase, partidul nostru a făurit un front democratic larg, care cuprindea, alături de aliați ai proletariatului în această etapă — țărănimia și celelalte pături mic-burheze —, și rezerve indirecte, cum a fost gruparea ce reprezenta o parte a burgheziei liberale.

Folosirea acestor rezerve, determinată de necesitatea de a concentra atacul împotriva principalelor forțe ale burgheziei și moșierimii, nu putea schimba caracterul puterii populare, bazată pe alianța muncitorească-țăărănească.

Trebuie să subliniem că o particularitate a primei etape a revoluției că, deși burghezia și moșierimea mai precumpănau încă în guvern și în aparatul de stat, victoria insurecției populare, în imbinare cu misiunea eliberatoare îndeplinită de Armata Sovietică, a dat lovitură hotărâtoare pozițiilor deținute de clasele exploatare, creînd condițiile pentru instaurarea puterii populare. Încă în perioada 23 August—6 Martie, împotriva puterii burgheziei și moșierimii se ridicau forțe ce constituiau elementele noii puteri democrat-populare: Frontul național-democrat, care reunea partidele și grupările democratice sub conducerea partidului nostru și

care cucerise unele poziții în guvern și în aparatul de stat; gărzile patriotice înarmate; comitetele sindicale din întreprinderi; masele muncitoare stăpîne pe stradă, în uzine și fabrici; comitetele țărănești, care izgoneau pe moșieri și înfăptuiau reforma agrară.

Acesta era embrionul noii puteri revoluționare, care, așa cum spunea Lenin, „se sprijină direct pe cuceriri revoluționare, pe inițiativa directă, de jos, a maselor populare, nu pe legile promulgate de puterea de stat centralizată”.

Sub conducerea Partidului comunist, cele mai largi mase populare au luat cu asalt prefecturile, preturile, primăriile, punînd în fruntea acestora oameni aleși de popor; au zădărnicit măsurile cu caracter reacționar ale organelor de stat burghezo-moșierești și au tradus în viață importante măsuri politice și economice cu caracter democratic.

Masele populare de la orașe și sate au hotărît soarta bădăliei pentru putere, instaurînd la 6 Martie 1945 puterea democrat-populară.

În alegerile generale din 1946, în care, pentru prima oară în istoria României, s-a înfăptuit efectiv votul universal, egal, direct și secret, a votat un număr de cetățeni de două ori mai mare decît în orice alegeri din trecut. În aceste alegeri, la care au participat atît forțele democratice coalizate cît și cele două partide ale reacțiunii burghezo-moșierești, peste 70% din voturi s-au pronunțat în favoarea coaliției democratice, conduse de Partidul Comunist Român, și numai o infimă minoritate de alegători a votat pentru partidele zise „istorice”. Aceasta a marcat izolarea completă de mase a vechilor partide ale exploatatorilor, zdrobirea lor politică și organizatorică, înlăturarea lor de pe arena vieții politice românești. Alegerile au confirmat și pe această cale că poporul român, în covârșitoarea lui majoritate, este pentru democrația populară și împotriva restaurării odiosului regim burghezo-moșieresc.

Numai furia parbă a cercurilor imperialiste, care nu se împacă cu gîndul că țara noastră nu se mai află la cheremul lor, poate să explice răstălmăcirea tendențioasă a faptelor istorice și eforturile

repetate ale propagandei reacționare din străinătate de a prezenta apariția regimului democrat-popular ca rezultat al „exportului revoluției”. *Regimul democrat-popular este opera poporului — ade-văratul făuritor al istoriei. (Aplauze puternice).*

Puterea democrat-populară a zdrobit comploturile reacțiunii, inspirate și sprijinite de cercurile imperialiste străine. Datorită sprijinului Uniunii Sovietice, poporul nostru a preîntîmpinat intervenția pe care imperialiștii o urzeau împotriva țării noastre, în scopul lichidării cuceririlor revoluționare ale poporului și a independenței politice și economice a țării.

Victoriile politice ale puterii democrat-populare au fost consolidate de realizările obținute în direcția refacerii economice a țării, înviorării producției industriale și agricole, înlăturării haosului financiar și a inflației, pe baza aplicării liniei trasate de Conferința națională a partidului nostru din 1945, cu sprijinul entuziast al clasei muncitoare și țărănimii muncitoare, care au știut să înfrunte greutățile și lipsurile cu hotărîre și energie revoluționară.

Sub conducerea partidului, clasa muncitoare, sprijinită de țărănimia muncitoare, a eliminat din guvern pe ultimii reprezentanți ai burgheziei, a înlăturat monarhia și, proclamînd republica populară, a luat întreaga putere în mîinile sale.

Partidul nostru a trecut la rezolvarea sarcinilor celei de-a doua etape — etapa revoluției socialiste, pe care continuăm s-o străbătem.

Particularitatea acestei schimbări calitative în conținutul puterii constă în faptul că ea nu s-a mai produs pe calea unei explozii revoluționare, ci a fost săvîrșită, cu sprijinul maselor, de către însăși conducerea de stat.

Așadar, în prima etapă a revoluției a fost instaurată puterea democrat-populară; au fost lichidate rămășițele feudale la sate și desființată moșierimea ca clasă; au fost înfăptuite reforme democratice; au fost zdrobite forțele politice ale burgheziei și moșie-

rimii; țara noastră s-a desprins de sistemul imperialist și a pus capăt stării de dependență față de țările imperialiste.

Hegemonia clasei muncitoare, în frunte cu partidul său, în prima etapă a revoluției a făcut posibilă transformarea rapidă a acesteia în revoluție socialistă.

În etapa revoluției socialiste, statul democrat-popular a devenit o formă a dictaturii proletariatului, al cărei principiu suprem este alianța clasei muncitoare cu țărăimea muncitoare, un stat de tip socialist; a fost desființată ca clasă burghezia industrială și financiară; s-a statonit concordanța deplină între relațiile de producție și caracterul forțelor de producție în ramurile naționalizate ale economiei; oamenii muncii, sub conducerea partidului, construiesc baza economică a socialismului.

Faptul că am avut aceste două etape ale procesului de transformare revoluționară a societății în țara noastră nu înseamnă de loc că rezolvarea sarcinilor cu caracter democratic și a celor cu caracter socialist a fost strict despărțită în timp, că ele au fost îndeplinite exclusiv în cadrul etapei respective. În decursul primei etape au fost luate măsuri cu un pronunțat caracter anticapitalist — controlul muncitoresc sub forma oficiilor industriale, reforma bănească din 1947, legea cu privire la interzicerea cumpărărilor de pământ de către chiaburi, etatizarea Băncii Naționale —, după cum unele sarcini rămase nerezolvate din prima etapă au fost realizate de către revoluția socialistă în mersul ei victorios. Cele două etape au format deci un singur proces revoluționar neîntrerupt.

Desfășurarea revoluției în țara noastră a demonstrat încă o dată că leninismul este o teorie și o tactică universal valabilă, care dă partidului marxist-leninist puțința de a se orienta în cele mai diferite și complexe împrejurări ale luptei de clasă. S-a confirmat din nou că esența căilor de trecere de la capitalism la socialism este aceeași pentru toate țările — și anume dictatura proletariului.

Nu există alt drum de construire a socialismului decât acela indicat de marxism-leninism, verificat de experiența istorică a

gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice, ca și de experiența propriului nostru partid și a altor partide comuniste și muncitorești din țările de democrație populară. Acesta este drumul înlocuirii puterii claselor exploatare și al instaurării puterii clasei muncitoare — singura clasă revoluționară pînă la capăt, forța conducătoare a luptei maselor asuprite și exploatare; este drumul consolidării continue a acestei puteri și al construirii ordinii noi, socialiste. (Aplauze).

O dată cu aceasta, istoria făuririi puterii populare confirmă geniala idee leninistă că unitatea în ceea ce este principal, esențial nu este încălcată, ci asigurată prin varietatea în amănunte, în particularități. „Toate națiunile vor ajunge la socialism — ne învață V. I. Lenin —, aceasta e inevitabil, dar toate vor ajunge nu chiar în același fel; fiecare va aduce un specific într-o formă sau alta a democrației, într-o varietate sau alta a dictaturii proletariatului, într-un ritm sau altul al transformărilor socialiste ale diferitelor laturi ale vieții sociale”¹.

Partidul nostru și-a dovedit capacitatea de a aplica în mod creator teoria leninistă a revoluției la condițiile istorice concrete ale României, de a stabili în fiecare etapă a luptei sarcinile strategice și tactice, metodele și mijloacele menite să ducă clasa muncitoare și pe aliații ei la victorie.

Tovarăși,

Congresul unificării partidului comunist și partidului social-democrat din februarie 1948 a avut o mare însemnătate în viața politică a țării. Lichidarea dezbinării care a măcinat timp de 30 de ani forțele proletariatului român, unificarea sa politică, ideologică și organizatorică au sporit considerabil rolul lui ca hegemon al revoluției, al maselor largi populare, al întregii vieți sociale și de stat.

Acest eveniment a avut totodată o însemnătate internațională

¹ V. I. Lenin, Opere, vol. 23, Editura pentru literatură politică, 1953, pag. 60.

prin faptul că unificarea partidului comunist cu partidul social-democrat s-a făcut pe temelia ideologică și organizatorică a marxism-leninismului, că ea a fost urmarea unei îndelungate și rodnice colaborări între cele două partide în cadrul frontului unic muncitoresc și al mișcării sindicale unificate, că însuși Congresul P.S.D., care a avut loc în preajma Congresului de unificare, a votat cu o majoritate covârșitoare pentru unificare, în ciuda împotrivirii vîrfurilor social-democrate de dreapta.

Congresul de unificare a partidului s-a întrunit la scurtă vreme după preluarea întregii puteri politice de către clasa muncitoare. Dar cucerirea puterii este numai începutul revoluției socialiste. Chestiunea este de a o păstra și consolida, de a o face de neclintit în primul rînd prin crearea unei baze economice corespunzătoare, a unei baze socialiste.

După cum vă amintiți, Congresul din 1948 apreciasse că „în domeniul politic noi am evoluat mai repede pe drumul democrației populare decît în domeniul economic”.

Care era situația economiei în acel moment?

Deși se obținuseră rezultate importante în redresarea industriei, grav lovită de război, iar nivelul producției se apropia în 1948 de nivelul antebelic (1938), pozițiile economice principale se aflau în minile capitaliștilor din țară și ale trusturilor din apus, care acționau în direcția sabotării și dezorganizării producției, a evaziunii capitalurilor din întreprinderi. Statul democrat-popular deținea în mod direct doar un sector restrîns, care cuprindea 20% din industria siderurgică, 30% din industria metalurgică, transporturile pe calea ferată și un număr de ferme de stat, a căror greutate specifică în agricultură era foarte mică.

Congresul din 1948 a înarmat partidul nostru în vederea rezolvării sarcinilor construirii bazei economice a socialismului. Numai după scurt timp, în iunie 1948, statul democrat-popular a naționalizat industria, băncile, transporturile, transformîndu-le în proprietate socialistă — bun al întregului popor muncitor. Prin aceasta a fost sfărîmată dominația economică a burgheziei, postu-

rile de comandă din economia națională au trecut în minile clasei muncitoare.

În întreprinderile naționalizate s-a statornicit proprietatea socială asupra mijloacelor de producție, ca bază a noilor relații de producție socialiste, înfăptuindu-se concordanța deplină între relațiile de producție și caracterul forțelor de producție.

Naționalizarea a creat condițiile pentru conducerea planificată a economiei și a constituit premisa trecerii la industrializarea socialistă a țării.

Încă la Conferința națională din toamna anului 1945, partidul nostru, indicînd căile refacerii economiei distruse de război, a trasat, ca linie generală a dezvoltării economice a Romîniei, linia industrializării și electrificării țării.

Aceasta constituie condiția necesară pentru asigurarea bazei materiale a socialismului. Industria socialistă, și în primul rînd industria grea, este principala pîrghie pentru dezvoltarea puternică a forțelor de producție în agricultură și pentru trecerea treptată a micilor gospodării țărănești la marea producție colectivă, la agricultura modernă, mecanizată. Numai prin crearea bazei materiale de producție a socialismului, prin dezvoltarea marii producții mecanizate — întemeiată pe tehnica cea mai înaltă — în toate ramurile economiei naționale poate fi atins acel obiectiv suprem spre care tinde partidul — fîurirea bunăstării poporului muncitor, asigurarea unui înalt nivel de viață materială și culturală oamenilor muncii din Patria noastră.

Linia generală a partidului în construirea bazei economice a socialismului și-a găsit expresia în planurile anuale de stat pe 1949 și 1950, în planul de zece ani de electrificare a țării și în primul nostru plan cincinal.

Drept rezultat al realizării acestor planuri, astăzi sectorul socialist reprezintă în industrie aproape 100%, în transporturi peste 90%, în sistemul bancar-financiar și de asigurări 100%, în comerțul exterior 100%, în comerțul interior peste 80%, iar în agricultură se dezvoltă continuu.

Poporul nostru constată astăzi cu bucurie și mândrie patriotică faptul că *am obținut succese hotărâtoare în construirea bazei economice a socialismului*. Acesta este rodul muncii entuziaste a clasei muncitoare, a țărănimii muncitoare și a intelectualității, sub conducerea Partidului Muncitoresc Român. *(Aplauze puternice)*.

Rolul conducător și greutatea specifică tot mai mare a sectorului socialist în economie fac ca legea economică fundamentală a socialismului să exercite o influență crescândă asupra ansamblului economiei naționale, care se dezvoltă în interesul satisfacerii tot mai largi a nevoilor materiale și culturale ale poporului muncitor.

Alături de formațiunea socialistă coexistă în etapa actuală formațiunea micii producții de mărfuri și formațiunea particulară capitalistă. Politica partidului nostru este o politică de continuă lărgire și dezvoltare a formațiunii socialiste, de atragere treptată a micii producții de mărfuri pe calea socialismului, de ofensivă neîntreruptă a socialismului asupra capitalismului, de îngrijire și eliminare a elementelor capitaliste, de pregătire a condițiilor pentru lichidarea deplină a capitalismului, pentru smulgerea rădăcinilor exploatații.

În elaborarea acestei politici, partidul se bazează pe studierea atentă a modului cum acționează legile economice în diferite sectoare. Partidul combate atât tendința de a ignora legile economice obiective, cât și tendința de a le fetișiza, de a se închina în fața lor. Partidul pornește în politica sa nu de la scheme abstracte, ci de la condițiile concrete, de la cunoașterea cerințelor practice, a realității vii.

În politica sa, partidul se călăuzește neabătut după principiul fundamental leninist al alianței muncitorești-țăărănești, al asigurării rolului conducător al clasei muncitoare în această alianță. Alianța muncitorească-țăărănească este baza de neclintit a puterii statului democrat-popular, cheazășia rezolvării cu succes a sarcinilor reconstrucției socialiste a agriculturii, a creării unei economii socialiste unitare la orașe și sate. *(Aplauze)*.

Tovarăși,

Schimbările în structura economică a țării au avut drept rezultat schimbări corespunzătoare în structura societății, în raportul de forțe dintre clase, în natura claselor sociale.

S-a schimbat radical situația clasei muncitoare. În timp ce sub capitalism clasa muncitoare era o clasă lipsită de mijloace de producție, o clasă exploatată, asuprită și lipsită de drepturi, azi clasa muncitoare este stăpînă pe principalele mijloace de producție și muncește pentru sine însăși, pentru binele tuturor oamenilor muncii; ea este clasa conducătoare în stat. În frunte cu avangarda ei marxist-leninistă, folosind ca instrument puternic statul pe care l-a creat, clasa muncitoare călăuzește cu pricepere și fermitate masele de țărani muncitori și intelectualitatea pe drumul luminos al socialismului.

Schimbări esențiale în relațiile de clasă s-au petrecut la sate. Cu totul altă înfățișare decît în trecut are astăzi tabloul satului nostru, din care a dispărut moșierul cu vechilii săi și unde gospodăresc țărani muncitori, stăpîni pe pămîntul ce-l muncesc.

Creșterea neconținută a numărului țărănilor colectivști și întovărășiți reprezintă procesul de naștere și dezvoltare a unei țărănimii noi, care se orientează tot mai puternic spre tehnica modernă, spre munca în comun, spre proprietatea colectivă.

Lucrătorii de la S.M.T. și gospodăriile agricole de stat reprezintă un nou detașament al clasei muncitoare la sate, sprijin frățesc al țărănimii muncitoare.

Schimbări înnoitoare au avut loc și în sînul intelectualității. Trecerea mării majorități a intelectualilor de partea clasei muncitoare și a socialismului, formarea în curs a unei noi intelectualități, provenită din rîndurile muncitorimii și ale țărănimii muncitoare, au dus la închegarea unei traimice și strînse legături între intelectualitate și poporul muncitor.

De cine sînt reprezentate forțele sociale vechi?

Clasa moșierilor, precum se știe, a fost lichidată ca urmare a înfăptuirii reformei agrare democratice.

Clasa burgheziei industriale și financiare, marea burghezie comercială au fost de asemenea lichidate.

Au rămas clasa chiaburilor, cea mai numeroasă clasă capitalistă, comercianții particulari din anumite sectoare ale circulației mărfurilor și proprietarii de întreprinderi mici nenationalizate.

Iată, în linii mari, tabloul societății noastre actuale.

El ne dă o imagine a bazei sociale largi pe care se sprijină regimul democrat-popular — forța unită a muncitorimii, tărânimii muncitoare și intelectualității, forța care reprezintă majoritatea covârșitoare a poporului.

Totodată acest tablou reflectă faptul că în țara noastră n-au fost lichidate încă clasa chiaburilor și unele rămășițe ale celorlalte clase exploatare.

Iar atita timp cit clasele exploatare n-au fost complet lichidate, lupta de clasă este lege a dezvoltării societății noastre.

Din păcate, unii oameni dau uitării această realitate a vieții: amețiți de succese economice, de realizări și depășiri de plan, ei pierd simțul politic și încetează să mai observe formele concrete, ascunse sau fățișe, pe care le îmbracă lupta de clasă în etapa actuală, trăgând concluzia oportunistă că dușmanul s-ar fi îmblinzit, ar fi devenit rezonabil și s-ar fi împăcat cu soarta. Asemenea gură-cască nu văd că sub nasul lor dușmanul încearcă să se strecoare în unele verigi ale aparatului de stat, să provoace stricăciuni, să pună la cale furturi și delapidări din avutul obșteșe și alte crime îndreptate împotriva regimului democrat-popular.

Trebuie să ținem minte că forțele vrămașe din interior — hrănite cu iluzii de ocrotitori lor de peste graniță — continuă să ținjească după vechile privilegii și rinduleli, că imperialismul agresiv organizează baze militare în jurul tuturor țărilor lagărului socialist și trimite la noi tot felul de agenți parașutați, spioni, diversioniști și sabotori.

Comuniștilor le este străină orice mușamalizare a contradicțiilor de clasă, a luptei de clasă.

Organizațiile de partid trebuie să întărească vigilența revoluționară a oamenilor muncii, să-i mobilizeze la lupta pentru demascarea și zădărnicierea oricăror uneltiri ale dușmanului de clasă, să trezească la realitate pe cei ce se lasă cuprinși de iluzii și auto-liniștire.

Agentii dușmani sfințeseră, în mod inevitabil, prin a fi descoperiți și pedepsiți după faptele lor, datorită vigilenței organelor de stat și a oamenilor muncii. Cu aceeași strășnicie și fermitate vor proceda și pe viitor organele puterii populare față de oricine ar cuteza să atenteze la cuceririle revoluționare ale poporului muncitor. *(Aplauze).*

Organele noastre de stat au învățat să-i descopere pe dușmani sub orice mască și veșmînt s-ar ascunde. Cum se spune în popor: „avem ac de cojocul lor”. *(Animație în sală, aplauze puternice).*

Tovarăși,

Partidul nostru a desfășurat o vastă activitate în domeniul construcției de stat, manifestînd o grijă permanentă pentru ca statul democrat-popular să-și îndeplinească cu succes rolul și funcțiile sale.

Condițiile istorice în care s-a născut democrația populară au permis ca statul nostru să-și desfășoare puternic, încă în prima sa fază de dezvoltare, o dată cu funcția represivă și de apărare, funcția economico-organizatorică și cultural-educativă și să devină astfel instrumentul principal al construcției socialiste.

Pentru îndeplinirea acestor funcții au fost create organele și aparatul de stat necesare pentru apărarea cuceririlor revoluționare și a legalității noi, populare, — securitatea, miliția, justiția populară, procuratura — ca și instituțiile și aparatul economic și cultural, necesare operei de construcție.

Partidul și guvernul depun o muncă permanentă în vederea perfecționării activității aparatului de stat, simplificării și ieftinirii lui. Organizațiile noastre de partid au sarcina de a combate în rîndurile aparatului de stat manifestările de birocratism și indolență

față de sarcinile incredințate, să educe pe lucrătorii aparatului de stat în spiritul celei mai stricte respectări a legalității populare și a atenției permanente pentru cerințele oamenilor muncii.

Armata populară, făcând de partidul și guvernul nostru, este straja de nădejde a păcii și liniștii poporului, a independenței naționale și a intereselor de stat. Partidul și guvernul se preocupă îndeaproape de perfecționarea neconținută a pregătirii militare și politice a armatei noastre, de înzestrarea ei cu tot ceea ce îi este necesar.

Sfaturile populare — organele locale de tip nou ale puterii — constituie cea mai însemnată realizare în domeniul construcției de stat.

Superioritatea orânduirii noastre de stat asupra orânduirii de stat capitalisto-moșierești se află în faptul că ea organizează participarea maselor celor mai largi la viața politică a țării, stimulează inițiativa și energia uriașă a poporului, nesecatul izvor de talente și aptitudini pe care capitalismul le strivește și le înăbușe.

În statele capitaliste constituțiile proclamă o sumă de drepturi și libertăți. Este însă de ajuns ca masele muncitoare să încerce să se folosească de ele pentru ca să aibă de înfruntat cea mai cruntă represiune polițienească. Vorbește de la sine faptul că în statele occidentale, care se fălesc atât de mult cu faimosul lor sistem electoral, numărul participanților la vot scade continuu în perioada postbelică din cauza diferitelor preluștii și metode de falsificare a voinței cetățenilor, care au dus la pierderea încrederii maselor în acest sistem. În acest timp, numărul participanților la vot în țara noastră a crescut, față de perioada regimului burghezo-moșieresc, de aproximativ 3 ori.

Democrația populară asigură poporului eliberarea de exploatare, de crize economice, de șomaj și sărăcie, de teama zilei de mâine, iar aceste libertăți, pe care nici o democrație burgheză nu le poate da, constituie temelia solidă a tuturor celorlalte libertăți și drepturi.

Regimul democrat-popular, la făurirea căruia au participat activ, alături de poporul român, minoritățile naționale, a pus capăt rușinoasei politici de asuprire națională a populației maghiare, germane, sirbe etc. din timpul dominației burghezo-moșierești și a lichidat prigoana rasială. În anii puterii populare, în lupta și munca comună în construirea socialismului s-a cimentat prietenia frățască de nezdruccinat între oamenii muncii români și cei aparținând minorităților naționale. Avântul economiei noastre naționale a stat la baza unei înfloriri fără precedent a culturii — naționale în formă și socialistă în conținut — a poporului român și a tuturor minorităților naționale.

Această importantă realizare se datorește faptului că partidul nostru se călăuzește în problema națională după principiile marxism-leninismului, după nobila ideologie a internaționalismului proletar.

În țara noastră egalitatea deplină a minorităților naționale în toate domeniile a devenit politică de stat, care este oglindită și consfințită în Constituția Republicii Populare Române.

Crearea Regiunii Autonome Maghiare a sud-est și mai puternic frăția oamenilor muncii români și maghiari, care muncesc împreună pentru înflorirea Patriei comune — Republica Populară Română.

Datoria noastră este să nu slăbim atenția față de manifestările negative care există pe acest țărm și care sînt legate de existența purtătorilor naționalismului și șovinismului — clasele exploatare și rămășițele lor —, de influența ideologică a acestora. Să nu uităm o clipă învățătura marxist-leninistă că, după cucerirea puterii de către proletariat, naționalismul slujește încercarea claselor răsturnate de a restaura capitalismul. Acesta este sensul eforturilor elementelor exploatare de a otrăvi prin lozinci șovine conștiința conaționalilor lor și de a-i atrage pe cei mai puțin încercați în jurul cauzei lor pierdute, acesta este sensul „separatismului cultural” și al altor formule naționaliste.

Cultura socialistă a minorităților naționale se dezvoltă în legătură indisolubilă cu cultura socialistă a poporului român, avînd

la bază aceiași factori generali economici și politici care acționează în țara noastră în etapa actuală.

Tovarăși,

Întărirea orinduirii democrat-populare este o sarcină principală a partidului nostru.

Să muncim fără odihnă pentru consolidarea statului democrat-popular, pentru sporirea legăturilor sale cu masele, pentru îmbunătățirea și perfecționarea activității Sfatului popular și a întregului nostru aparat de stat;

Să cimentăm și mai puternic alianța dintre clasa muncitoare și țărâna muncitoare — temelia de nezdruccinat a orinduirii democrat-populare;

Să intensificăm educarea oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist, izvor de fapte mărețe în construcția socialistă; să dezvoltăm pe toate căile inițiativa și activitatea creatoare a oamenilor muncii;

Să intensificăm educarea oamenilor muncii în spiritul combativității și vigilenței de clasă, în spiritul intransigenței față de dușmanii poporului;

Să intensificăm educarea internaționalistă a oamenilor muncii, să combatem și să demascăm naționalismul și șovinismul de orice fel, să unim și mai strâns pe oamenii muncii români și de alte naționalități în lupta pentru întărirea Patriei, pentru construirea victorioasă a socialismului.

2. ÎNFĂPTUIREA PRIMULUI PLAN CINCINAL

Tovarăși,

În anii care au trecut de la Congresul de unificare, partidul a organizat, a însușit și a condus oamenii muncii pentru înfăptuirea liniei sale generale de construire a socialismului în Republica Populară Română. Sub conducerea partidului, poporul nostru a

obținut succese mărețe în opera de construire a bazei economice a socialismului.

În perioada premergătoare naționalizării principalelor mijloace de producție, industria din România era într-o stare de ruină și dezorganizare, datorită politicii de retragere a capitalurilor din producție și de sabotaj a capitaliștilor.

După naționalizare, în perioada planurilor anuale 1949—1950, clasa muncitoare a dus o luptă încordată pentru reorganizarea industriei, pentru atingerea și depășirea nivelului producției de dinainte de război. Planurile anuale au prevăzut un ritm înalt de creștere a industriei, în special a industriei grele, începerea și dezvoltarea transformării socialiste a agriculturii, lărgirea schimburilor de mărfuri între sat și oraș, avântul științei și culturii noi, ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

În ciuda greutăților de tot felul, oamenii muncii au urmat cu entuziasm și încredere partidul lor, înfăptuind sarcinile importante ale primelor planuri anuale și depășind la sfârșitul anului 1949 nivelul producției industriale dinainte de război.

În octombrie și decembrie 1950, plenarele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român au luat două hotărâri de excepțională însemnătate, aprobând planul de zece ani de electrificare și planul cincinal de dezvoltare a economiei naționale 1951—1955, care au format de fapt programul economic al partidului în această perioadă.

Au trecut cinci ani de la aceste date importante din istoria partidului nostru, cinci ani în care am avut de luptat cu mari greutăți, determinate atât de condiții obiective (lipsa unor materii prime și materiale, slaba aprovizionare alimentară), cât și subiective — experiența redusă pe care o aveau cadrele noastre în privința construcției și gospodăriei economice.

A trebuit în același timp să construim, să învățăm și să apărăm tot ceea ce clădeam împotriva furiei oarbe a dușmanului de clasă. Dușmanii foloseau mijloace directe de sabotaj sau de distrugere și, în același timp, căutau să strecoare pe diferite căi veninul

neîncederii și al îndoielii în posibilitatea realizării marilor sarcini hotărâte de partid, la înlăptuirea cărora munceau cu entuziasm oamenii muncii.

Această perioadă a însemnat pentru partidul nostru și pentru toți oamenii muncii o călire în focul luptei de clasă împotriva a numeroși dușmani experimentați și perfizi; dar aceste greutăți de creștere și piedicile puse în calea construirii socialismului au fost înfrinte, datorită elanului și abnegației oamenilor muncii.

O contribuție importantă au adus inginerii, tehnicienii, intelectualitatea progresistă; cei mai mulți dintre ei au futeles însenănată patriotică a operei de reconstrucție socialistă a economiei și s-au alăturat maselor muncitoare în această măreață operă.

În cursul anului 1955 o serie de ramuri importante din industrie și-au îndeplinit înainte de termen sarcinile din planul cincinal cu privire la volumul producției globale pe perioada 1951—1955: industria extractivă petroliferă, a minereurilor feroase și neferoase, industria construcțiilor de mașini, metalurgiei prelucrătoare, construcțiilor navale, chimică, electrotehnică, industria gazului metan, lemnului, Atelierele C.F.R., industria lînii, conservelor de legume și de fructe, poligrafică, sticlei și ceramicei, materialelor refractare.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român poate să raporteze astăzi congresului că, datorită muncii însuflețite a clasei muncitoare, a inginerilor și tehnicienilor, a desfășurării largi a înțelegerii socialiste, la 10 noiembrie a fost înlăptuită sarcina planului cincinal cu privire la volumul producției globale industriale pe perioada 1951—1955. (Aplauze puternice, prelungite).

Volumul producției industriale în 1955 este de 2,9 ori mai mare decât în 1938 și de 3,4 ori mai mare decât în 1948. Au fost create noi ramuri industriale care nu existau în România veche: producția de utilaj petrolifer, de utilaj minier, de utilaj energetic, de tractoare și mașini agricole, producția de camioane, sectoare noi ale industriei chimice, extracția de minereu de uraniu și altele.

Pe baza proporțiilor fundamentale stabilite de C.C. al P.M.R., în anii puterii populare structura industriei s-a schimbat radical,

producția industriei mijloacelor de producție a crescut de circa 3,9 ori față de 1948, iar producția obiectelor de consum de 2,9 ori. Putem spune astăzi că industria socialistă în România este o temelie puternică a dezvoltării și mecanizării întregii economii, ea înregistrează an de an noi succese în privința ridicării nivelului tehnico și al calității producției.

Creșterea producției la principalele produse industriale în cursul primului cincinal, precum și față de 1938, este arătată de următoarele date:

Denumirea produsului	U. M.	1939	1950	1955 prelim.	%	%
					1955 față de 1939	1955 față de 1950
1. Energie electrică	mil. kWh	1190	2113	4390	381	204
2. Cărbune brut	mil. tone	2226	3590	6200	219	189
3. Țiței extras	mil. tone	6394	5047	10576	169	210
4. Gaz metan	mil. m.c.	300	1950	3900	1300	290
5. Minerale de fier	mil. tone	139	392	600	432	153
6. Minerale de mangan	mil. tone	60	93	390	650	419
7. Fontă	mil. tone	133	320	575	432	180
8. Oțel	mil. tone	284	555	766	269	138
9. Lamine finite	mil. tone	318	469	567	178	123
10. Plumb	tone	5455	6884	11100	203	129
11. Producția de mașini	mil. lei	13550	43950	115276	832	262
12. Producția electro- tehnică	mil. lei	2980	6207	22340	750	360
13. Acid sulfuric	tone	43900	51631	92000	210	178
14. Carbonat de sodiu	tone	35000	54158	80000	229	148
15. Producția chimică	mil. lei	10347	17738	52090	494	294
16. Ciment	mil. tone	510	1028	2000	392	195
17. Producția textilă	mil. lei	28151	48410	84176	299	174
18. Producția de încăl- tăminte	mil. per.	—	11212	17700	—	158
19. Uleiuri comestibile	tone	17800	35864	48000	270	134
20. Preparate și con- serve de carne	tone	8455	11583	39000	461	337
21. Zahăr	tone	96190	87200	135000	142	155

Acest tablou arată, pe de o parte, creșterea însemnată a producției industriale în Republica Populară Română la sfârșitul pri-

mului cincinal, față de nivelul atins în România burghezo-mosieră în 1938, iar pe de altă parte evidențiază creșterea mai rapidă a producției mijloacelor de producție, temelie a reproducției socialiste largite.

Față de prevederile planului cincinal există însă unele rămăneri în urmă la oțel, laminate, cărbuni, cocs, ciment, celuloză, în grupa A, și la unele țesături, la încălțăminte, zahăr, produse lactate, pește, în grupa B.

Pe ansamblu industria noastră s-a dezvoltat într-un ritm accelerat, ritm caracteristic țărilor ce construiesc socialismul și în care noile relații de producție socialiste au devenit motorul dezvoltării rapide a forțelor de producție.

INVESTIȚII

Pentru a obține creșterea însemnată a ramurilor economiei naționale, statul democrat-popular a făcut investiții considerabile.

Repartizarea pe ramurile economiei naționale a investițiilor efectuate în perioada primului cincinal este exprimată în următorul tabel:

RAMURA	Prevăzut la planul cincinal 1951-1955 %	Realizat în %
Total R.P.R. din care:	100,0	100,0
1. Industria	51,4	58,0
din care:		
— Industria A	42,1	50,6
— Industria B	9,3	7,4
2. Industria construcțiilor	2,0	4,6
3. Agricultură și silvicultură	10,0	10,4
4. Transporturi și telecomunicații	16,2	11,2
5. Circulația mărfurilor	2,2	2,5
6. Locuințe	3,2	3,8

¹ Calculat în prețurile din 1954.

Analiza îndeplinirii investițiilor în primul cincinal arată că întreaga industrie (inclusiv industria de construcții) a realizat 62,6% din totalul investițiilor față de 53,4% cât fusese prevăzut în plan; în cadrul industriei, grupa A a folosit 50,6% față de 42,1% prevăzute, industria construcțiilor 4,6% față de 2% prevăzute.

Valoarea utilajelor cu care a fost înzestrată economia națională în cursul primului cincinal reprezintă peste 25 de miliarde de lei¹, din care industria constructoare de mașini a asigurat peste 60%.

O serioasă rămânere în urmă în realizarea investițiilor stabilite în planul cincinal se manifestă în industria bunurilor de consum.

Aceasta se datorește faptului că în primii ani ai planului cincinal nu s-a acordat atenția cuvenită dezvoltării industriei ușoare și alimentare. În ultimii ani au fost sporite considerabil fondurile de investiții alocate industriei bunurilor de consum, au crescut realizările în acest domeniu; totuși, datorită risipirii pe un număr prea mare de obiecte și deficiențelor organizatorice ale ministerelor, precum și ale organizațiilor de proiectare și construcții, fondurile alocate n-au fost întrebuințate în întregime.

Pe baza directivelor plenarei C.C. al P.M.R. din august 1953, agricultura a depășit proporția investițiilor prevăzute în planul cincinal: 10,4% față de 10%.

În sectorul de stat al agriculturii s-au realizat numeroase construcții noi, stațiuni de mașini și tractoare, centre mecanice, adăposturi pentru utilaje și pentru animale, depozite de produse agricole și lucrări de îmbunătățiri funciare. Gospodăriile agricole colective au înfăptuit de asemenea investiții productive însemnate din fonduri proprii și din credite acordate de stat.

Repartizarea investițiilor realizate pe ramurile industriei se prezintă astfel:

¹ Calculat în prețurile din 1954.

	Reclama 1951-1955 %
Total industrie	100,0
1. Industria petrolului și gazelor	28,3
2. Energia electrică	13,1
3. Industria extractivă a minereurilor ferose și industria siderurgică	10,0
4. Industria construcțiilor de mașini și a prelucrării metalelor	8,9
5. Industria chimică, celuloză-hârtie	7,4
6. Industria cărbunelui	7,3
7. Industria extractivă a minereurilor neferoase și industria metalurgiei neferoase și nemetalifere	6,0
8. Industria alimentară	5,1
9. Industria materialelor de construcții	3,2
10. Industria forestieră și industria de prelucrare a lemnului	3,0
11. Industria textilă, confecții și pielărie	2,5
12. Alte ramuri	2,3

În cinci ramuri principale ale industriei, și anume: industria petroliferă, energia electrică, siderurgia, industria construcțiilor de mașini și industria chimică, s-au concentrat circa 67%, adică 2/3 din totalul investițiilor din industrie, ceea ce arată direcția principală a investiției fondurilor. Caracteristic pentru atenția pe care partidul și guvernul au acordat-o descoperirii și dezvoltării bazei de materii prime minerale din R.P.R. este faptul că circa 34% din totalul investițiilor industriale s-au realizat în industria extractivă.

În perioada 1948—1955 s-au construit peste 100 de noi fabrici, uzine și alte întreprinderi însemnate, precum și numeroase întreprinderi de interes local; în același timp s-au reconstruit, dezvoltat și dotat cu utilaj modern alte 200 de întreprinderi.

Baza materială a culturii s-a lărgit considerabil, creîndu-se două ramuri noi: industria cinematografică (Centrul de producție cinematografică București, Grupul de producție Floreasca, precum și alte 3 unități de producție cinematografică), stațiunea experimentală de televiziune, și s-au dezvoltat simțitor ramurile existente: Casa radiofoniei și 3 studouri de radio regionale, Combinatul poligrafic Casa Științei și altele.

În perioada care s-a scurs au fost alocate investiții importante pentru cercetări tehnice-științifice, creîndu-se 55 de institute de cercetări și proiectări ale Academiei R.P.R. și ale ministerelor, în care lucrează 13.000 de cercetători și proiectanți.

DEZVOLTAREA INDUSTRIEI, AGRICULTURII, COMERȚULUI ȘI TRANSPORTURILOR

În toate ramurile industriei socialiste s-au realizat progrese însemnate. Pentru a ilustra creșterea rapidă a producției vom menționa numai câteva ramuri: industria petroliferă, industria construcțiilor de mașini și energia electrică.

Să ne amintim de situația pe care o avea industria petroliferă în ultimii ani ai regimului capitalist-moșieresc.

Ca urmare a exploatării prădalnice făcute de către trusturile petrolifere americane, engleze, franceze, olandeze, nivelul producției petrolului — după un vîrf atins în 1934—1936 — a scăzut, ajungînd la 3.520.000 de tone în 1944.

Capitaliștii străini și romîni și presa aservită lor cîntau prohodul industriei petrolifere din România.

În perioada 1945—1947, trusturile capitaliste petrolifere au lansat teoria „declinului fatal” al producției petrolifere și a „spectrului epuizării rezervelor de petrol” în România. În același timp ei exploatau în mod barbar zăcămintele, degazezînd straturile și micșorînd din ce în ce mai mult explorările, cu scopul de a sabota, în noile condiții de după eliberare, dezvoltarea industriei petrolifere în țara noastră.

În aceste împrejurări s-a alcătuit societatea mixtă sovieto-romînă pentru dezvoltarea explorării, producției și prelucrării țițeiului din țara noastră, „Sovrompetrol”.

Uniunea Sovietică a dat un imens ajutor, prin contribuția sa la această societate, la refacerea și dezvoltarea industriei petrolifere. Sondele au fost repuse în funcțiune, rafinăriile au fost reparate și modernizate, s-au construit noi schele, noi rafinării, noi

conduce petrolifere, concomitent cu efectuarea unor lucrări importante pentru descoperirea de noi terenuri petrolifere în Muntenia, Moldova, Oltenia, Transilvania.

Deosebit de important este faptul că terminăm cincinalul cu rezerve geologice de țiței mult mai mari decât cele cunoscute în 1950. Deci, o dată cu dezvoltarea considerabilă a producției, rezervele au crescut neîncetat.

Au fost introduse procedee tehnologice noi atât în extracția cît și în prelucrarea țițeiului cu ajutorul utilajelor și instalațiilor moderne.

Datorită sprijinului permanent și calificat al inginerilor și tehnicienilor sovietici, muncii entuziaste și perseverente a muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor români din petrol, industria noastră petroliferă a putut obține în numai cîțiva ani mari succese. *Planul cincinal a fost depășit la producție, în 1955, realizîndu-se 10.575.000 de tone de țiței, cu aproape 600.000 de tone peste prevederile planului cincinal și cu aproape 2.000.000 mai mult decât cea mai înaltă producție anuală obținută sub regimul burghezo-moșieresc; întreaga producție de țiței se prelucra în țară. (Aplauze).*

Cadrelor noastre din industria petroliferă și-au ridicat mult nivelul cunoștințelor, pe baza studierii lucrărilor tehnice sovietice și pe baza schimbului de experiență cu specialiștii sovietici în petrol.

Ritmul mediu anual de creștere a producției petrolifere s-a dublat față de ritmul maxim de creștere a producției de petrol în România capitalistă-moșierească.

Ca urmare a succeselor realizate în industria petroliferă, a dezvoltării și consolidării acestei ramuri principale de producție industrială din țara noastră în perioada activității societății Sovrompetrol, ca urmare a creșterii cadrelor și a ridicării capacității lor de organizare și de conducere a întreprinderilor economice, guvernul U.R.S.S., în înțelegere cu guvernul R.P.R. au stabilit răscurpărarea de către Republica Populară Română a cotei de participare sovietică la Sovrompetrol.

Aceasta este un imens sprijin pe care din nou U.R.S.S. îl dă țării noastre în dezvoltarea economiei sale; după ce ne-a ajutat să refacem industria petroliferă și s-o ridicăm la nivelul de producție și tehnic de astăzi, ne predă cota sa de participare în condițiile cele mai avantajoase pentru Republica Populară Română.

În numele poporului nostru exprimăm Comitetului Central al P.C.U.S. și Guvernului sovietic recunoștință și calde mulțumiri pentru acest act frățesc, care a fost primit cu o mare bucurie de oamenii muncii din țara noastră, hotărîți să asigure și în viitor dezvoltarea continuă a industriei petrolifere. *(Aplauze prelungite).*

În timp ce în lumea capitalistă dezvoltarea producției țărilor înapoiate economiceste duce la o tot mai adîncă înrobire a economiei naționale față de marele capital internațional, la o tot mai mare exploatare a oamenilor muncii din aceste țări, Republica Populară Română, avînd ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice, își întărește economia națională, iar bogățiile naturale ale țării sint valorificate în întregime în folosul oamenilor muncii.

Călăuzindu-se după indicația marelui Lenin cu privire la rolul electrificării, plenara din 26 octombrie 1950 a Comitetului Central al P.M.R. a dezbătut și a aprobat *planul de electrificare* întocmit pentru o perioadă de 10 ani.

După cinci ani de aplicare a planului, putem raporta cu bucurie congresului că obiectivele principale din această perioadă au fost realizate. *(Aplauze).* În acești cinci ani a intrat în funcțiune un număr de 20 de centrale electrice noi, puterea disponibilă a fost aproape dublată, realizîndu-se și pasul înainte al electrificării față de celelalte ramuri ale industriei, stabilit de plenară.

Centralele electrice construite permit o rapidă dezvoltare prin adăugirea de noi grupuri electrogene, ceea ce va duce în al doilea cincinal la o sporire și mai rapidă a puterii și a producției de energie, cu eforturi de investiții relativ mai mici.

Dacă regimului burghezo-moșieresc i-au trebuit 14 ani (1925—1938) pentru a instala 329.500 kW, adică în medie 23.536

kW pe an, regimul nostru democrat-popular a realizat numai în cursul primului cincinal o putere instalată de 540.000 kW, adică 108.000 kW pe an.

Au fost construite de peste 7 ori mai multe linii de 110 kW decât aveam în total în 1950. 60% din puterea instalată în centrale electrice a fost interconectată. Ca urmare a electrificării, gradul de mecanizare a producției și de înzestrare energetică a muncii a crescut. Dacă în 1948 consumul de energie electrică pe cap de muncitor industrial era de 1.500 kWh, în 1955 acest consum se ridică la 3.200 kWh.

Este de menționat că producția și consumul de energie electrică sînt cu 8% sub nivelul prevăzut, dar puterea de care dispunem astăzi în centrale este suficientă pentru a produce cantitatea de 4,7 miliarde kWh cît era prevăzut pe 1955.

Lucrările de electrificare a țării asigură alimentarea cu energie a unor regiuni care inițial nu erau prevăzute în plan, ca Oltenia, Baia-Mare și altele. Astfel, scopul principal al planului de electrificare — crearea posibilităților pentru dezvoltarea forțelor de producție în diferitele regiuni ale țării — a fost depășit.

Realizarea planului pe primii cinci ani a depășit prevederile și în domeniul termoficării industriale, unul din mijloacele cele mai importante pentru valorificarea economică a combustibililor. Astfel s-a construit o mare centrală de termoficare la Borzești, neprevăzută în planul de electrificare, care va alimenta combinatele petrolifere și chimice nu numai cu energie electrică, dar și cu aburi și apă, necesare proceselor tehnologice.

În 1960 vom produce circa 8 miliarde kWh energie, față de 7 miliarde prevăzute în planul de electrificare. Depășirea producției se va face cu cheltuieli de investiții simțitor mai reduse, datorită îmbunătățirilor aduse în mers de către muncitorii, tehnicienii și oamenii de știință care și-au pus priceperea și entuziasmul lor patriotic în slujba realizării acestui măreț program al partidului nostru.

În aceste zile, în cinstea congresului nostru, harnicii noștri tuneliști, însuflețiți de elan patriotic, au străpuns tunelul de la Bicaz.

Sîntem astăzi în situația de a putea alaca și executa într-un ritm rapid importante și grele lucrări de construcții de hidro și termocentrale electrice, de stațiuni de transformare, de linii de transport.

În anul puterii populare, datorită grijii partidului și guvernului, au luat ființă și s-au dezvoltat puternice organizații de studii și proiectări, construcții și montaje energetice, cu numeroase cadre tinere.

Industria electrotehnică, creată și dezvoltată de regimul nostru, și-a îndeplinit planul de producție globală pe perioada 1951—1955 încă în luna mai 1955. Ea a devenit o puternică ramură a industriei grele cu fabrici profilate, iar productivitatea muncii a crescut cu 122% față de 1950, atîngînd cea mai înaltă creștere dintre toate ramurile industriei noastre. Industria electrotehnică acoperă azi necesitățile economiei naționale de echipament, utilaj și materiale electrotehnice, rămînînd a fi importate numai acelea a căror fabricație în țară nu se justifică din punct de vedere economic.

Trebuie să subliniem că, pe lângă succesele obținute, în ramura energetică și electrotehnică mai persistă și lipsuri serioase, privind: nivelul tehnic al exploatării sistemelor energetice, durata și calitatea reparațiilor, consumul specific de combustibil, pierderile în rețele și altele. Calitatea, aspectul și prețul de cost al unor produse electrotehnice nu corespund cerințelor și posibilităților întreprinderilor. Mai persistă în multe întreprinderi procese tehnologice rudimentare și o slabă organizare a producției, care împiedică o creștere și mai rapidă a productivității muncii și a calității produselor.

Muncitorii, tehnicienii și inginerii, ieșiți în număr mare din școlile profesionale, din cele medii și din institutele de învățămînt superior, create de regimul nostru, precum și cei care au învățat

și s-au specializat în institutele și uzinele din Uniunea Sovietică, au toate posibilitățile să asigure succese și mai însemnate în realizarea planului de electrificare.

Pe drept cuvânt cauza electrificării a devenit cauza scumpă a poporului nostru, iar succesele ei reprezintă unul din marile merite ale Partidului Muncitoresc Român, inițiatorul și organizatorul electrificării țării. (Aplauze).

În perioada 1948—1955 s-a dezvoltat rapid și industria constructoare de mașini.

Au fost construite și dezvoltate întreprinderi specializate în producția utilajului petrolifer, minier, a mașinilor agricole, tractoarelor, vagoanelor și locomotivelor, autocamioanelor, cazanelor cu aburi, motoarelor cu combustie internă, utilajului de construcții și altele.

Producția globală a industriei constructoare de mașini a crescut în 1955 de 4 ori față de 1949. În 1955 se produc de peste 4 ori mai multe motoare cu combustie internă, de 2,4 ori mai mult utilaj minier, de peste 2 ori mai mult utilaj petrolifer și de aproape 2 ori mai multe mașini agricole decât în 1950.

Dacă în timpul capitaliștilor întregul utilaj petrolifer era importat, azi industria noastră acoperă nu numai toate nevoile țării, dar produce și cantități din ce în ce mai importante de utilaj pentru export.

În industria constructoare de mașini au fost puse în fabricație, în perioada 1948—1955, un număr de câteva sute de tipuri de mașini și aparate noi.

Trebuie subliniat însă că în întreprinderile noastre se fabrică numeroase tipuri de mașini care nu corespund tehnicii celei mai înaintate, iar construcția lor necesită prea mult metal; ele determină o productivitate scăzută și o calitate inferioară a produselor din întreprinderile cărora le sînt destinate.

Atenția proiectanților, inginerilor constructori de mașini și tehnologi trebuie să fie îndreptată, în primul rînd, spre examinarea critică a tipurilor de mașini și utilaje pe care le fabrică, spre com-

pararea acestora cu tipurile cele mai perfecționate pe scară mondială, în scopul însușirii și introducerii cu hotărîre a tehnicii celei mai noi.

Numeroasele mașini și utilaje perfecționate ale industriei noastre constructoare de mașini, precum și numărul însemnat de cadre pricepute, crescute în anii primului cincinal, reprezintă o serioasă capacitate de producție care trebuie să fie folosită mai complet în anii următori pentru înzestrarea și ridicarea nivelului tehnic al ramurilor economiei naționale.

Rezultate importante au obținut în primul cincinal și celelalte ramuri ale industriei grele: chimia, metalurgia neferoasă, siderurgia, industria materialelor de construcții, a lemnului, a celulozei, care de asemenea au realizat ritmuri înalte de creștere.

În anii cincinalului s-au dezvoltat în mod simțitor producția bunurilor de consum, producția industriei ușoare și alimentare. Pentru asigurarea cerințelor oamenilor muncii, au fost produse cantități din ce în ce mai mari de produse textile, încălțăminte, îmbrăcăminte, produse alimentare, iar în ultima vreme a crescut în măsură însemnată producția de articole metalice de uz gospodăresc, electrotehnice, de porțelan, de faianță, de mobilă și altele.

Cu toate acestea, nivelul producției industriei ușoare și alimentare este încă insuficient față de cerințele crescînde ale populației.

Primul plan cincinal a contribuit într-o măsură însemnată la distribuirea rațională a forțelor productive pe teritoriul Republicii Populare Romîne, în scopul dezvoltării armonioase, din punct de vedere economic și cultural, a tuturor regiunilor.

Ne amintim cu toții de înfățișarea monotona, lipsită de viață, a numeroaselor orașe din țara noastră, „locuri în care nu se înîmplă nimic”, zugrăvite cu atîta măiestrie de Mihail Sadoveanu. Sub regimul burghezo-moșieresc, numeroase orașe din acestea se aflau în Moldova, Oltenia, Dobrogea și în nord-vestul țării, unde industria era într-o stare rudimentară.

Potrivit direcțiilor partidului nostru, în perioada 1948—1953 s-a dat o atenție deosebită dezvoltării industriei în acele regiuni pe care burghezia le lăsase în părăsire și ruină.

Creșterea nivelului producției industriale în acești ani în Moldova, Oltenia și Dobrogea este superioară creșterii medii a nivelului producției industriale pe întreaga țară.

În cursul primului plan cincinal, în aceste regiuni au fost îndreptate investiții importante, proporțional mai masive decât în alte regiuni. Unele din lucrările capitale începute în aceste regiuni în cursul primului plan cincinal vor fi terminate, punându-se în funcțiune obiectele industriale respective în cursul celui de-al doilea plan cincinal.

În Oltenia, Moldova, Dobrogea, Regiunea Autonomă Maghiară și în nord-vestul țării au fost construite 9 centrale electrice, 52 de fabrici și uzine ale industriei grele, dintre care 24 de importanță republicană, 19 mine, 33 de întreprinderi ale industriei ușoare și alimentare. Sunt în curs de construcție mari obiecte industriale, ca hidrocentrala „V. I. Lenin” — Bicaz, termocentrala de la Borzești, laminorul de la Roman și altele. De asemenea s-au construit 105 S.M.T.-uri și 10 centre mecanice, au fost înființate 15 institute de învățământ superior și de cercetări, au fost construite și dezvoltate 860 de școli elementare și medii. Astfel de construcții au determinat creșterea numerică a clasei muncitoare, precum și avântul economic și cultural în aceste regiuni. Ținând seamă de bogățiile naturale și de hărnicia oamenilor muncii, putem să ne exprimăm convingerea că nu vor trece mulți ani pînă cînd starea de înapoiere economică a acestor regiuni va fi o amintire a vremurilor de exploatare și asuprire apuse pentru totdeauna. (Aplauze).

În primul cincinal, partidul și guvernul au dat o atenție deosebită dotării agriculturii cu mijloace mecanizate. În acest scop au fost organizate 16 întreprinderi industriale specializate în construcția tractoarelor și a mașinilor agricole. Au fost puse în fabricație peste 30 de tipuri de mașini agricole; unele mașini speciale, în-deosebi combine și mașini de recoltat, au fost importate din Uni-

unea Sovietică. Industria noastră este astăzi în măsură să asigure în mare parte mașinile agricole de largă utilizare necesare agriculturii noastre.

Suprafața arabilă a fost mărită de la 9.400.000 ha la aproape 9.700.000 ha prin desțelenirea unor pășuni slab productive și prin lucrări de îmbunătățiri funciare. S-au repus în funcțiune parțial și s-au extins lucrările de irigații în regiunile București, Constanța, Galați, Timișoara, Arad, Oradea și altele.

Ca urmare a măsurilor luate pentru dezvoltarea agriculturii, producția prevăzută la cereale în cincinal pentru 1955 a fost depășită.

În domeniul zootehniei, sarcinile de creștere a șeptelului stabilite în planul cincinal au fost în general realizate și depășite la porcine și bovine.

În ultimii 2 ani s-a îmbunătățit activitatea gospodăriilor agricole de stat; totuși mai persistă lipsuri în profilarea, mecanizarea și rentabilitatea lor.

În perioada 1951—1953 s-au împădurit 405.000 ha, depășindu-se sarcinile planului cincinal; în regiunile de interes hidroenergetic s-au plantat 54.000 ha față de 36.000 ha, cît era prevăzut în plan.

Cu toate rezultatele pozitive obținute de oamenii muncii în agricultură, există o serioasă rămăneare în urmă a dezvoltării agriculturii față de sarcinile politice-economice stabilite în planul cincinal, problema care va fi pe larg analizată în cadrul acestui raport.

În ultimii 7 ani s-a dezvoltat considerabil comerțul socialist. Comerțul cu ridicata a trecut în întregime în mâinile statului, iar în comerțul cu amănuntul ponderea sectorului socialist a crescut de la circa 30—35% în 1948 la peste 80% în 1953.

Volumul desfacerilor de mărfuri a crescut an de an, ajungînd în 1953 la aproximativ 23 de miliarde de lei, de 2 ori mai mult decât realizările din 1950 și de circa 3 ori mai mult decât cele din 1949.

Vă aduceți aminte, tovarăși, de anii în care aprovizionarea populației întâmpina mari greutăți din cauza lipsei de mărfuri, ceea ce a determinat menținerea timp îndelungat a cartelor și rațiilor ca măsură de apărare a clasei muncitoare împotriva speculanților. Acest sistem de aprovizionare devenise în ultimii ani o frână în dezvoltarea economiei naționale, în creșterea productivității muncii. În aplicarea principiului socialist de repartitie după cantitatea și calitatea muncii.

Pe baza succeselor obținute de oamenii muncii din industrie, agricultură, transporturi, comerț, a devenit posibilă realizarea în 1954 a unei sarcini deosebit de importante — desființarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele.

Ansamblul măsurilor luate de partid și guvern pentru înlăturarea desființării cartelor a contribuit la înviorarea pieței țărănești, la o mai bună aprovizionare a orașelor de către producători agricoli, la ieftinirea pe piață a unui număr important de produse agroalimentare.

Astăzi, la un an de la desființarea cartelor și trecerea la comerțul desființat și după înlăturarea a două reduceri de prețuri, în cursul ultimelor 8 luni, la unele articole industriale și alimentare, constatăm că această sarcină a fost îndeplinită cu succes, în folosul oamenilor muncii din țara noastră. (Aplauze).

Magazinele și piețele din orașele și satele țării noastre sînt bine aprovizionate cu mărfuri industriale și produse agroalimentare care corespund tot mai mult cerințelor și gusturilor populației.

Aplicarea măsurilor hotărîte de partid a dus la consolidarea monedei naționale, la o circulație bănească îmbunătățită, la o creștere a încrederii în leu.

Întărirea leului este în același timp un rezultat al faptului că bugetele anuale de stat s-au încheiat cu excedente, că am folosit creditele ca mijloc de stimulare a producției, că balanța de venituri și cheltuieli bănești ale populației este echilibrată.

În ceea ce privește comerțul exterior, volumul schimburilor cu străinătatea a crescut în 1955 de aproape 2 ori față de 1950. Rela-

țiile de schimb cu U.R.S.S. și cu țările de democrație populară s-au dezvoltat considerabil și reprezintă peste 70% din totalul schimburilor noastre. În ultimii ani a crescut comerțul nostru cu țările capitaliste, al cărui volum este în 1955 de 2,5 ori mai mare decît în 1950. Întreținem astăzi relații de comerț exterior cu 62 de țări.

Creșterea producției industriale și agrare, precum și a circulației mărfurilor a fost însoțită de dezvoltarea tuturor ramurilor de transport. Traficul feroviar general a crescut de 2,2 ori față de 1949, transportul cu autovehiculele de 4,7 ori, cel aerian de peste 3 ori.

La C.F.R. media zilnică a vagoanelor încărcate a crescut cu 75%, iar rulajul vagoanelor de marfă a fost redus în 1955 la 4,3 zile. Pentru a ilustra importanța acestei îmbunătățiri a indicelui este suficient să subliniem că în condițiile actuale reducerea rula-jului cu o zecime de zi face posibilă încărcarea suplimentară a circa 260 de vagoane zilnic, fără sporirea parcului de material rulant.

Investițiile au fost îndreptate în perioada 1948—1955 spre refacerea și dezvoltarea căilor ferate; s-au construit linii noi, ca: Bumbești—Livezeni, Telecu—Vișeu, Piatra Neamț—Bicaz, București—Făurei—Tecuci, Tismana—Tîrgu Jiu, Ozana—Cracău și altele. O lucrare importantă înlăturată în colaborare cu Uniunea Sovietică, Republica Populară Bulgaria, Republica Cehoslovacă, Republica Populară Ungară și Republica Populară Polonă este construirea noului pod peste Dunăre, care leagă Republica Populară Română cu Republica Populară Bulgaria.

Din 1948 și pînă în prezent, rețeaua de drumuri naționale s-a îmbunătățit prin modernizarea a peste 1.200 km de drumuri și construcții de poduri în lungime totală de 15.500 m. Totuși, din totalul rețelei de drumuri naționale și regionale, la sfîrșitul anului 1955 numai 15% sînt drumuri moderne.

Insuficiența parcului nostru de autovehicule va fi treptat remediată prin producția de autocamioane în țară, începută din 1954.

Există încă mari posibilități nefolosite în domeniul transportului fluvial. În traficul maritim se resimte lipsa unor vase mari, care să asigure exportul mărfurilor noastre într-o proporție cu mult sporită față de cea actuală, precum și lipsa unei mecanizări mai avansate a porturilor.

Poștele și telecomunicațiile au fost de asemenea dezvoltate considerabil.

În domeniul radiofiecării s-au realizat 9 stații noi de radiodifuziune, s-au instalat o jumătate de milion de difuzoare de radiofiecări la orașe și la sate, iar producția de aparate de radio a ajuns astăzi la 90.000 de aparate pe an.

Acesta este tabloul luminos și măreț al realizărilor noastre în industrie, agricultură, comerț, transporturi în cursul primului cincinal, rodul efortului uriaș al oamenilor muncii în frunte cu clasa muncitoare. (*Aplauze prelungite*).

Tovarăși,

Partidul nostru a arătat întotdeauna deschis, în fața întregului popor, nu numai realizările, dar și lipsurile. Dezvăluirea neajunsurilor constituie un factor însemnat în mobilizarea celor ce muncesc în vederea obținerii unor succese tot mai mari în munca și lupta pentru înflorirea economiei și culturii.

Lipsurile din activitatea economică au fost analizate de Comitetul Central al partidului nostru și multe dintre ele au fost lichidate în mers; altele, care mai persistă, trebuie să facă obiectul unei analize serioase pentru a fi lichidate.

Ce lipsuri principale frânează desfășurarea și mai rapidă a construcției noastre economice?

Deși în câteva ramuri, cum ar fi: industria construcțiilor de mașini, a petrolului, s-au obținut creșteri însemnate ale productivității muncii, depășindu-se sarcinile planului cincinal, pe ansam-

blul industriei productivitatea muncii a crescut numai cu 47,7% în loc de 75% cit prevedea planul.

Industria carboniferă a primit în cursul cincinalului investiții de aproape 3 miliarde de lei¹ și a fost înzestrată cu un volum important de mașini și mecanisme. Cu toate acestea, productivitatea muncii a scăzut în această ramură la 92% față de 1950.

Cauza acestei stări de lucruri intolerabilă stă în lipsa de preocupare din partea Ministerului Industriei Cărbunelui și a direcțiilor de mine pentru folosirea din plin a utilajelor și mecanismelor de care dispun minele, pentru introducerea mecanizării complexe a lucrărilor de abataj, încărcare și transport în subteran. Nu se iau măsuri organizatorice pentru generalizarea experienței frunțașilor mineri. Metodele avansate de muncă (abatajele frontale și graficul ciclic) nu sînt aplicate decît în mică măsură.

Organizațiile de partid, sindicale și de tineret nu mobilizează pe muncitori la luptă pentru sporirea productivității muncii corespunzător cu utilarea tehnică a minelor.

Muncitorii mineri, tehnicienii, inginerii, organizațiile de partid din industria carboniferă nu pot și nu trebuie să se impace cu această situație, căci ea trebuie să i se pună capăt cu toată hotărîrea.

În industria siderurgică, alimentară, textilă etc. productivitatea muncii de asemenea n-a crescut decît în mică măsură și a rămas sub prevederile cincinalului.

Principalele cauze ale rămînerii în urmă a productivității muncii sînt slaba preocupare pentru introducerea tehnicii noi, a metodelor înaintate de muncă și a normelor cu motivare tehnică, lipsuri în domeniul organizării muncii, folosirea nesatisfăcătoare a utilajelor și mecanismelor, slaba mecanizare a proceselor grele și cu volum mare de muncă, pierderi din timpul de muncă.

Nu mai în cursul anului 1954 pierderile de timp productiv în industria republicană ajung aproape la 9.000.000 de zile-om, din care 5.700.000 datorită absențelor nemotivate și 2.300.000 absen-

¹ Calculat în prețurile din 1954.

teilor apăsătoare de conducerea întreprinderilor. El însuși în
pierderi ar fi permis creșterea suplimentară a productivității
cu circa 2%.

Productivitatea muncii s-a crescut în principiu pentru
oală a muncitorilor și conducătorilor din întreprinderi, a
lei și încă a reprezentanților de partid.

Avem cu noua muncă de încredințat în toate domeniile
Națională și în întreprinderi fără încredințat. Ei reprezintă
atât a poporului nostru, cât și dintr-un fel să facem în muncă
cel de al 2-lea plan cincinal.

Oare nu este în intervalul următorilor anilor cu o altă
populație încredințată și în moduliști cei mai tineri
ter, tehnicieni și ingineri din întreprinderi pentru a cădea
rile organizatorice, comitetele în schimbarea generală a
avancate de muncă?

Fără îndoială că introducerea cu curaj a metodelor bune
de muncă și de creaștere, potrivit cu măsurimea întreprinderi
specificilor producției, va aduce mari avantaje și în cazul
colectivelor acestor întreprinderi. În această muncă trebuie să
antreneze cadrele cele mai experimentate în domeniul apu-
lizate cu servirea cunoștințe practice și tehnice-economice.

O creștere pe numai 1% a productivității muncii la nivel
socialist ar da o producție suplimentară în valoare de circa
450.000.000 de lei pe an.

Se știe că normarea tehnică a muncii are o mare importanță
pentru creșterea productivității muncii. I. V. Stalin a redat
normele tehnice constituite o mare forță regulatoare și su-
ptoare a producției, că fără norme tehnice nu este posibil
ficarea economiei. Normarea tehnică a muncii însă nu este
aizată în mod satisfăcător.

Răspunderea revine conducerei întreprinderilor, comitetelor
statale și organizatorilor de partid, dar mai ales direcțiilor
rale, ministerelor și C.S.P., care nu iau măsuri pentru a pune
marea tehnică pe baze științifice în vederea întăririi efectului

mulativ al normelor, creșterii productivității și reducerii prețului
de cost.

De cele mai multe ori se folosesc norme statistice, stabilite pe
bază de aprecieri. Adeseori normarea se reduce la „aranjarea” nor-
melor în așa fel, încât să se obțină neapărat un anumit câștig me-
diu, independent de procentul de creștere a productivității muncii.
În acest fel se înregistrează depășiri de norme cu totul anormale,
fără ca productivitatea reală a muncii să crească în măsura cores-
punzătoare. De pildă, în sectorul industrial al căilor ferate produc-
tivitatea muncii era în trimestrul II 1955 cu 9,6% mai redusă decât
în trimestrul IV 1954, în timp ce indicele mediu de îndeplinire a
normelor era de 139%. În trimestrul III 1955 productivitatea mun-
cii era cu 5,2% mai redusă decât în ultimul trimestru al anului
1954, iar indicele mediu de îndeplinire a normelor era de 185%.
În industria alimentară, în trimestrul III 1955 productivitatea
muncii a scăzut față de trimestrul II 1955 cu 7,2%, iar indicele
mediu de îndeplinire a normelor a crescut de la 133% la 139%.

Asemenea situații, din păcate, nu sînt izolate. Ele constituie o
gravă încălcare a principiului socialist de salarizare, precum și a
indicațiilor planului de stat.

Normele tehnice trebuie stabilite în mod științific, corespun-
zător cu nivelul actual de utilizare tehnică a întreprinderilor noastre
și al experienței în producție acumulate de masa muncitorilor,
norme care evoluează pe măsura progresului tehnic al întreprin-
derilor. Astfel de norme vor stimula inițiativa și eforturile munci-
torilor pentru sporirea masei produselor pe baza creșterii produc-
tivității muncii — singura cale de ridicare a nivelului de trai.

Introducerea normelor tehnice, sporirea productivității mun-
cii, precum și îmbunătățirea muncii aparatului administrativ tre-
buie să ducă la economii de forțe de muncă spre a putea acoperi
necesitățile ramurilor care duc o lipsă acută de brațe de lucru.
Numai realizarea creșterii productivității muncii prevăzute în
1955 ar fi eliberat circa 130.000 de muncitori pentru aceste nevoi.

Productivitatea muncii poate și trebuie să facă salturi însemnate, prin generalizarea metodelor avansate de muncă, prin folosirea deplină a utilajului, prin întrebuintarea completă a timpului de lucru, prin folosirea în procesul tehnologic a ceea ce este învechit și introducerea cu hotărâre a tehnicii noi.

În vederea creșterii rapide a productivității muncii, a accentuării caracterului stimulative al normelor și al sistemului de salarizare, va fi necesar să se înființeze un organ de specialitate — Comitetul pentru probleme de muncă și salarii — pe lângă Consiliul de Miniștri.

Industria noastră dispune de rezerve uriașe pentru *reducerea prețului de cost*. În cursul primului cincinal, prețul de cost a fost redus în industria electrotehnică cu 29%, în industria de prelucrare a țesutului cu 21%, și a gazului metan cu 35%, în industria construcțiilor de mașini cu 18%, în industria chimică organică cu 16%, în industria săruri cu 22%, în industria produselor farmaceutice cu 12%, în industria produselor zaharoase cu 11%. Din păcate însă, într-o serie de ramuri, cum ar fi: industria cărbunelui, a lemnului, celulozei și hârtiei, a zahărului, a cărnii, a bumbacului și altele, prețul de cost nu numai că nu a fost redus în cursul primului cincinal, dar chiar a crescut.

Nerealizarea sarcinii de reducere cu 23% a prețului de cost pe întreaga industrie a lipsit economia națională în cursul cincinalului de importante economii.

Reducerea numai cu 1% a prețului de cost în industria republicană reprezintă, în 1955, aproape 320.000.000 de lei. Pe ramuri, prin reducerea cu 1% a prețului de cost s-ar putea obține în industria electroenergetică peste 20.000.000 kWh de energie electrică, în industria carboniferă aproape 100.000 de tone de cărbune, în industria siderurgică 21.000 de tone de fontă, sau aproape 21.000 de tone de oțel Siemens Martin, în industria forestieră aproape 110.000 m³ de bușni de gater de fag, sau peste 43.000 m³

de cherestea de fag, în industria textilă peste 5.600.000 m de țesături de bumbac, în industria încălțămintei circa 216.000 de perechi de pantofi bărbătești.

Reducerea prețului de cost trebuie privită ca o problemă centrală a întregii organizări a producției, trebuie să devină o preocupare vie și permanentă a ministerelor, a direcțiilor generale, a conducerilor întreprinderilor, a organelor și organizațiilor de partid, a comitetelor sindicale, a fiecărui om al muncii și în primul rând a fiecărui comunist.

Se știe că fără o creștere neîntreruptă a productivității muncii și fără o scădere neîntreruptă a prețului de cost nu poate exista progres, nu poate fi concepută creșterea venitului național și a acumulărilor, întărirea puterii de cumpărare a leului, mărirea salariului real și creșterea nivelului de trai al poporului.

Nu trebuie să uităm nici o clipă indicația marelui Lenin cu privire la însemnătatea hotărâtoare a creșterii productivității muncii.

„Productivitatea muncii este, în ultimă analiză, factorul cel mai important, cel mai de seamă al victoriei noii orânduiri sociale. Capitalismul a creat o productivitate a muncii pe care n-a cunoscut-o feudalismul. Capitalismul poate fi și va fi învins definitiv prin aceea că socialismul creează o productivitate nouă a muncii, o productivitate cu mult mai înaltă”¹.

Aprovizionarea cu materii prime și combustibil constituie una din problemele principale ale industriei, de rezolvarea căreia depinde întreaga activitate a întreprinderilor. Felul în care se desfășoară aprovizionarea constituie o frână serioasă în realizarea ritmică a planului de producție, în calea creșterii productivității muncii și a scăderii prețului de cost și provoacă dificultăți financiare întreprinderilor. Lipsurile în aprovizionare slăbesc elanul oamenilor muncii, le pricinuiesc amărăciuni și se răsfrâng asupra câștigurilor lor.

¹ V. I. Lenin, Opere alese în două volume, vol. II, E.S.P.L.P. 1954, ediția a II-a pag. 489.

De unde provin aceste dificultăți în aprovizionare?

Originea lor trebuie căutată în tendința multor întreprinderi de a se aproviziona cu mai mult decât este strict necesar producției și rezervelor normale, constituind astfel stocuri supranormative, iar prin constituirea acestor stocuri, care nu corespund nevoilor curente ale întreprinderilor, nici din punct de vedere al cantității și nici din punct de vedere al sortimentelor, se blochează fondurile de rulment, se sustrag materiale necesare altor întreprinderi și se încurajează înstrăinarea materialelor necesare producției, provocându-se pagube serioase statului.

O altă cauză a dificultăților de aprovizionare constă în faptul că avem încă mulți conducători de întreprinderi și organizații de partid care se mulțumesc să constate lipsa unor materiale și induseobi a unor materiale deficitare, dar nu mobilizează colectivele de muncitori și tehnicieni din întreprinderi la o luptă hotărâtă pentru reducerea consumului exagerat de materiale, prin introducerea înlocuitorilor mai ieftini și prin revizuirea tipurilor de produse care cer consumuri exagerate, fără ca prin aceasta să se înrăutățească calitatea produselor.

Numeroasele organe și baze de aprovizionare ale ministerelor, pe lângă faptul că au o schemă încărcată și costisitoare, nu asigură o aprovizionare regulată și la timp a întreprinderilor, potrivit nevoilor producției.

Comitetul de Stat al Planificării, ministerele, organele lor de planificare și direcțiile lor generale planifică aprovizionarea tehnică-materiale în mod defectuos, cancelarist, fără studierea temeinică a nevoilor reale ale întreprinderilor. Ele practică un centralism exagerat, care frânează inițiativa conducerilor de întreprinderi și slăbește simțul lor de răspundere.

Deficiențele în domeniul aprovizionării tehnice-materiale împiedică îndeplinirea sarcinilor în ceea ce privește sporirea productivității muncii și scăderea prețului de cost.

Este necesară o cotitură hotărâtă în direcția îmbunătățirii întregii munci de planificare și organizare a aprovizionării tehnice-materiale a întreprinderilor.

Va trebui restudiat și simplificat întregul sistem de aprovizionare a industriei, micșorând cheltuielile de circulație și manipulare și asigurând sortimentele de materiale cerute de întreprinderi.

Avem încă multe de făcut pentru îmbunătățirea calității producției. Este necesar să se țină seamă că cerințele consumatorilor au crescut — azi trebuie să dai produse ieftine și de calitate bună. Or, sînt încă conducători de întreprinderi care nu se gîndesc întotdeauna la piață, nu au în vedere că scopul producției este satisfacerea nevoilor economiei și ale oamenilor muncii la un nivel din ce în ce mai ridicat și că producția nu este un scop în sine, că nu este suficient să realizezi sarcina producției globale atunci cînd nu ai realizat producția-marfă în sortimentele și calitatea cerută de consumatori.

De cele mai multe ori calitatea necorespunzătoare a produselor se datorește lipsei de pregătire tehnică anunțată înainte de punerea în fabricația de serie a produselor. Unele întreprinderi de construcții de mașini și electrotehnice lansează în fabricație produse a căror documentație tehnologică nu a fost pusă la punct, nu verifică și nu experimentează prototipurile, nu corectează deficiențele în pregătirea tehnică, înainte de lansarea producției de serie.

Calitatea producției, cheltuielile de producție, folosirea deplină a capacității de producție sînt determinate în mare măsură de profilarea, specializarea și cooperarea întreprinderilor.

Se întîmplă uneori că produse similare figurează în planurile de producție ale mai multor întreprinderi, ceea ce are ca urmare o producție de serie mică, neeconomică. Nu se depun eforturi suficiente din partea ministerelor pentru a organiza cooperarea întreprinderilor din aceeași ramură, în scopul creșterii producției de serie, al specializării mai accentuate a întreprinderilor.

Lupta pentru creșterea productivității muncii, reducerea prețului de cost, îmbunătățirea calității produselor, într-un cuvînt

ridicarea nivelului tehnic și organizatoric al întreprinderilor trebuie să ducă la creșterea rentabilității socialiste a întreprinderilor.

Sînt însă numeroase ministere și conduceri de întreprinderi care nu se preocupă de creșterea neîntreruptă a rentabilității, de sporirea acumulărilor socialiste, tolerează risipa de materiale și de fonduri, nu supun unei analize temeinice posibilitățile de sporire pe toate căile a veniturilor statului.

Este cunoscut că în multe întreprinderi există un număr mai mare de muncitori și funcționari decît cel necesar producției. Numărul de ateliere și de secții este de asemenea mai mare decît cel cerut de procesul tehnologic al producției, ceea ce duce la o risipă de cadre de conducere, de maeștri, ingineri și personal administrativ.

Una din cauzele care determină aceste lipsuri în industria noastră, de la întreprinderi și pînă la organele centrale, este și planificarea birocratică, defectuoasă, care nu are la bază un studiu concret al nevoilor economiei naționale și al posibilităților întreprinderilor.

Trebuie pus accent pe îmbunătățirea metodelor de planificare, pe munca de perfecționare a metodelor de lucru din întreprinderi, pe organizarea schimbului de experiență în scopul generalizării metodelor întreprinderilor fruntașe.

Acestea sînt, tovarăși, principalele lipsuri asupra cărora trebuie să concentrăm atenția partidului, a sindicatelor, a ministerelor și a conducerilor de întreprinderi, a tuturor oamenilor muncii.

Ne exprimăm convingerea deplină că partidul nostru, care a știut să învingă atîtea greutăți, care a condus poporul nostru la atîtea victorii, va ști, fără îndoială, să mobilizeze clasa muncitoare în vederea lichidării lipsurilor în muncă pe care le mai avem, sarcină a cărei îndeplinire trebuie să constituie o preocupare a întregului partid. (Aplauze). Lipsurile, însă, nu pot umbri uriașele realizări ale poporului nostru în construirea bazei economice a socialismului în Patria noastră.

CREȘTEREA VENITULUI NAȚIONAL ȘI A NIVELULUI DE TRAI ÎN PERIOADA 1948—1955

Tovarăși,

Succesele obținute în toate ramurile economiei naționale au avut drept urmare o importantă sporire a venitului național și o îmbunătățire a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii de la orașe și sate.

Astăzi, spre deosebire de trecut, venitul național creat de poporul muncitor servește la dezvoltarea economiei și culturii socialiste.

Venitul național al Republicii Populare Romîne a crescut în 1955 de peste două ori și jumătate față de 1948 și aproximativ de două ori mai mult decît în 1938.

În 1955 venitul național a fost creat în cea mai mare parte de către sectorul socialist — circa 71% —, ceea ce arată că astăzi formațiunea socialistă în economia noastră este predominantă.

În 1938, datorită înapoierii industriale a Romîniei, partea de venit național creată în agricultură era mai mare decît aceea produsă în industrie, pe cînd astăzi, ca urmare a triplării producției industriale, aproape jumătate din venitul național este realizat în industrie, iar partea provenită din agricultură este de un sfert, deși volumul absolut al venitului național produs în agricultură a crescut față de 1938. Agricultură are rezerve mari încă neutilizate și trebuie să asigure, alături de industrie, o creștere și mai mare a venitului național, prin obținerea unor randamente ridicate la hectar.

Balanța folosirii venitului național, pe clase sociale, prezintă deosebiri fundamentale față de trecut.

În perioada dintre cele două războaie mondiale, din punct de vedere al venitului național, raportat la numărul locuitorilor, Romînia era una din cele mai sărace țări din lume, situndu-se puțin deasupra nivelului țărilor coloniale. Datorită crizei economice din 1929—1932, venitul național al Romîniei a scăzut de la 293 de

miliarde de lei în 1928 la 171 de miliarde de lei în 1932¹, ceea ce a dus o pauperizare și mai mare a maselor largi ale populației muncitoare. Astfel, clasele exploataatoare, căutând ieșirea din criză, aruncă efectele ei îngrozitoare pe spinarea oamenilor muncii.

În România burghezo-moșierească, an de an, o parte tot mai mare a venitului național — produs prin truda muncitorilor și țăranilor muncitori — era folosită pentru îmbogățirea clasei capitaliștilor și moșierilor și a altor păături parazitare, iar partea din venitul național care revenea clasei muncitoare și țăraninilor muncitoare se micșora de la un an la altul pe calea reducerii salariilor, a scăderii veniturilor țăraninilor, a fiscalității excesive, a creșterii șomajului și a sărăciei continue a celor ce muncesc de la orașe și sate.

După datele oficiale, în 1938² un număr de 3.767 de întreprinderi industriale capitaliste — din toate ramurile — au plătit un fond de salarii de 8,3 miliarde (în lei din 1938) unui număr de 289.100 de salariați și au încasat beneficii în același an în valoare de 18 miliarde (în lei din 1938). În timp ce profiturile fabricanților creșteau vertiginos, șomajul — boala eronică de nelecuit a capitalismului — făcea ravagii, îngroșând în fiecare an, cu zeci de mii, rândurile oamenilor lipsiți de dreptul elementar la muncă și la viață.

Din 1933 până în 1938, nivelul prețurilor în principalele orașe ale țării a crescut între 24 și 34%, în timp ce salariile muncitorilor și funcționarilor au crescut numai cu 5—6%, ceea ce arată scăderea salariului real al muncitorilor. Iată o parte a tabloului mizeriei și privațiunilor oamenilor muncii din timpul exploatații capitaliștilor și moșierilor.

Cu totul altfel se prezintă astăzi situația.

În primul plan cincinal, aproximativ trei sferturi din venitul național a fost repartizat ca fond de consum pentru folosința oamenilor muncii de la orașe și sate, pentru satisfacerea nevoilor materiale și culturale, iar restul de un sfert a fost destinat pentru fondul de acumulare, care a asigurat în această perioadă dezvoltarea

¹ „Enciclopedia României” vol. IV, pag. 964.

² „Anuarul statistic al României, 1939—1940”, pag. 478.

producției industriale și agricole, a transporturilor și circulației mărfurilor, precum și dezvoltarea culturii în folosul poporului muncitor.

Dezvoltarea continuă a economiei și culturii, creșterea venitului național, atragerea în câmpul muncii a unui număr tot mai mare de muncitori, precum și creșterea importanței a cheltuielilor social-culturale făcute de către stat au asigurat sporirea veniturilor reale ale oamenilor muncii.

Regimul democrat-popular a asigurat pe deplin dreptul la muncă, prin crearea de noi fabrici și uzine, șantiere, stațiuni de mașini și tractoare, gospodării agricole de stat, instituții de învățământ și de cercetări științifice, de sănătate și de cultură.

În anii 1951—1955, economia, cultura și sănătatea publică au primit circa 97.000 de cadre medii tehnice și aproape 50.000 de cadre cu pregătire superioară. Imensa majoritate a muncitorilor cărora li s-a încredințat de către partid conducerea întreprinderilor naționalizate și-au însușit cunoștințele tehnice și economice necesare; mulți dintre ei au urmat cursuri de specialitate și au devenit ingineri, fiind la înălțimea încrederei acordate.

O mare însemnătate în îmbunătățirea pregătirii profesionale a muncitorilor calificați și a maștrilor a avut-o hotărârea din anul acesta a partidului și guvernului, hotărâre prin care învățământul profesional a fost legat de producție, de întreprinderi.

Una din cele mai importante realizări ale regimului democrat-popular este participarea femeii, cu drepturi egale cu ale bărbaților, la activitatea de stat, economică și culturală. În cursul primului plan cincinal, peste 300.000 de femei au intrat în producție. Ele îndeplinesc astăzi un rol important în construcția economică și culturală, ca muncitoare, maștri, ingineri, medici, învățătoare, profesoare și creatoare talentate în domeniul cercetării științifice, al artelor și literaturii. În 1938 — după datele Ministerului Muncii din acea vreme — salariile femeilor erau cu 50% mai reduse decât ale bărbaților. Astăzi, femeile primesc salarii egale la muncă egală cu bărbații și contribuie la creșterea veniturilor bănești ale familiei.

Salariul real al muncitorilor a crescut în 1955 cu 28% față de 1950.

Consumul efectiv al populației servește drept cel mai direct și mai concludent indicator al nivelului de trai al poporului muncitor; consumul familiilor de muncitori la alimentele de bază a crescut în 1955 față de 1948 la pine cu 52%, la grăsimi cu 203%, la carne cu 85%, la zahăr cu 138% și la lapte cu 25%.

În 1938 chiria reprezenta $\frac{1}{3}$ din salariul mediu al unui muncitor sau funcționar, iar cheltuielile pentru serviciile comunale și de deservire a populației se ridicau la 14% din salariu. Acum chiriile reprezintă cel mult 5% din salariul mediu, iar cheltuielile pentru serviciile comunale și de deservire — energie electrică, apă, salubritate și transport în comun — sînt de numai 6—7% din salariul mediu al unui muncitor sau funcționar. Se dau an de an în folosință oamenilor muncii mii de apartamente construite de stat, precum și credite pentru construirea de case individuale.

În timpul exploatării capitaliste nu se asigura dreptul la odihnă oamenilor muncii. După o istovitoare muncă de ani de zile, muncitorul, de multe ori, în loc de concediu pentru odihnă, era concediat, adică era trimis la „odihnă” de luni de zile, fără salariu, fără posibilitate de a-și asigura hrana zilnică.

Îngrijirea medicală, protecția muncii și pensia erau o bătaie de joc, iar miliardele de lei luate din sînderea muncitorilor drept cotu pentru asigurări sociale se plăteau ca salarii și diurne imensului aparat birocratic pus să administreze aceste fonduri bănești.

Astăzi clasa muncitoare beneficiază de concedii plătite, de case de odihnă, asigurări sociale, îngrijire medicală și de un vast sistem de protecție a muncii. În 1951—1955 2.000.000 de persoane — 1.500.000 de adulți și o jumătate de milion de copii — au fost trimiși, prin sindicate, la odihnă și cură în stațiunile balneoclimaterice, cheltuiindu-se în acest scop 900.000.000 de lei. Pentru pensii s-au acordat în această perioadă peste 3,6 miliarde de lei; pentru ajutorul familial de stat — 374.000.000; în total, pentru asigurări sociale, s-au cheltuit aproape 6,5 miliarde de lei.

În anii puterii populare s-a schimbat mult în bine și viața satelor noastre. Tărînimea muncitoare își amintește cu milie de ani de cruntă exploatare cînd munea, din zori și pînă în noapte, pe pămîntul moșierilor și chiaburilor, lipsită de cele mai elementare condiții de viață omenească.

Izbucnirea crizei generale din 1929, care s-a împletit cu criza agrară, a agravat și mai mult situația tărînimii, accentuînd procesul de sărăcire și de diferențiere de clasă la țară și sporind nemulțumirile adînci ale tărînimii împotriva exploatării moșierești și chiaburești, a apăsării fiscale și cămătărești.

Urișele datorii făcute de țărani la bănci și cămătari, pentru plata ratelor la așa-zisa împrumutări, ori pentru cumpărare de vite și unelte de muncă, povara grea a impozitelor și dobinzilor, condamnaseră la foame cronică marea majoritate a țărănilor muncitori.

După datele economiștilor burghezi¹, 64% din totalul gospodăriilor micilor proprietari agricoli (2.474.738) aveau în 1929 datorii de 37,4 miliarde de lei, ceea ce însemna 15.102 lei datorie de fiecare gospodărie, sau 6.585 lei datorie pe fiecare hectar de pămînt, deși țărăanii plătiseră, prin camătă, de 2 și de 3 ori sumele inițial împrumutate.

Pentru a potoli indignarea și revolta ce clocoteau în rîndurile tărînimii muncitoare, regimul burghezo-moșieresc, căutînd ieșirea din criză și pe spatele tărînimii muncitoare, a recurs la șiretlicul perfid al conversiunii, care de fapt a agravat situația disperată a tărînimii.

Scăderea catastrofală a prețurilor produselor agricole a pus tărînimea în imposibilitate de a-și mai plăti datoriile, chiar dacă și-ar fi vîndut pămîntul la prețul de 10.000—20.000 lei hectarul, cît era în 1929.

¹ Contribuții la problema reorganizării creditului în România, vol. I, pag. 27—29, București 1938.

Urmările acestei grave situații, de ruinare a țărănimii, se oglindesc în rezultatele recensământului general din 1930, care arată că existau 700.000 de țărani fără nici un petec de pământ, alți 610.000 de țărani aveau în total numai 320.000 ha, adică în medie $\frac{1}{2}$ ha de gospodărie, iar aproape 50% din țărani, cu 1—3 ha, nu aveau vite de muncă.

În 1930 procesul de concentrare a pământului în minile moșierilor și chiaburilor întărise baza economică a chiaburimii și adusesese țărănimea săracă și mijlocasă la săpă de lemn: 12.200 de moșieri dețineau tot atita pământ cât 2.460.000 de gospodării țărănești.

La situația jalnică, de mizerie neagră a țărănimii, se adăugau neștiința de carte și bolile care îi măcinau rindurile; 30% din copii nu mergeau la școală, iar majoritatea femeilor nu știau carte. Asistența medicală era aproape inexistentă, pelagra și bolile sociale cuprinseseră milioane de țărani, iar mortalitatea generală și infantilă dețineau primul loc în Europa.

Astăzi, țăranul muncitor — descătușat din oprirea de veacuri — este liber și stăpîn pe pământul său.

Revoluția populară a lichidat clasa moșierilor, îngrădește exploatarea chiaburească și duce la lichidarea acestei exploatare.

Regimul democrat-popular nu numai că a scăpat țărănimea muncitoare de datoriile înrobitoare către moșieri și cămătari și de pericolul de a-și pierde pământul, rîvnit de moșieri și chiaburi, dar a expropriat pe moșieri și a împroprietărit pe țărani fără pământ sau cu pământ puțin. Astăzi țărănimea muncitoare primește din partea statului ajutor tehnic prin S.M.T., asistență agrotehnică, semințe selecționate și credite pentru mărirea producției și valorificarea produselor sale, obținînd an de an recolte și venituri tot mai mari și realizînd un consum propriu tot mai ridicat.

Ridicarea nivelului de viață al țărănimii noastre muncitoare se poate vedea și din faptul că în primul plan cincinal s-au construit la sate circa 200.000 de case noi.

Populația de la sate primește astăzi, din partea statului, învățămînt gratuit, îngrijire medicală, ajutoare pentru mamele cu mulți copii. În satele noastre au pătruns lumina electrică, radioul. Caravanele cinematografice, căminele culturale și bibliotecile satești duc o muncă intensă pentru ridicarea nivelului cultural al țărănimii.

În perioada 1951—1955 s-au cheltuit 12,5 miliarde pentru cultură și învățămînt și 5,5 miliarde pentru sănătatea oamenilor muncii de la orașe și sate.

Iată folosesele mari ale alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, iată motivele pentru care țărănimea muncitoare urmează cu încredere pe aliatul său de nădejde pe drumul socialismului, îndeplinindu-și cu cinste îndatoririle patriotice față de statul democrat-popular. (*Aplauze puternice*). Mergînd cu încredere și fermitate, alături și sub conducerea clasei muncitoare, pe calea lăuririi socialismului la sate, ea va scăpa definitiv de orice formă de exploatare a omului de către om.

În 1955 statul a cheltuit pentru acțiunile social-culturale de cîteva ori mai mult decît în 1938, iar în perioada 1948—1953 s-au cheltuit 32,6 miliarde de lei pentru învățămînt și burse, asistență medicală, pentru odihna oamenilor muncii și a copiilor lor, pentru înflorirea artei și literaturii.

În afară de această sumă, pentru asigurarea dezvoltării bazei materiale a culturii, învățămîntului, sănătății și sportului, în cursul primului nostru plan cincinal s-au investit aproape 3,5 miliarde de lei. S-au construit școli, institute pentru pregătirea cadrelor superioare și pentru cercetări științifice, teatre, cinematografe, muzee, cămine culturale, spitale, dispensare și terenuri sportive.

Învățămîntul a luat o mare dezvoltare, transformîndu-se fundamental atît în ce privește organizarea cît și conținutul.

Numărul școlilor elementare și medii a crescut, îndeosebi al școlilor de 7 ani în centre muncitorești și la sate. Mase importante

de elevi au fost cuprinse în școli. A crescut numărul facultăților și al institutelor și s-a mărit numărul studenților. Conținutul învățămîntului a fost simțitor îmbunătățit; au fost perfecționate metodele de predare; s-a îmbunătățit compoziția socială a elevilor și s-a creat o nouă atitudine față de studiu. S-a intensificat munca de perfecționare a cadrelor didactice.

Au fost create condiții de studiu și pentru oamenii muncii aflați în producție. S-au înființat școli pentru tineretul muncitoresc și sătesc și a luat avînt învățămîntul fără frecvență, care permite oamenilor muncii să facă studii medii și superioare fără să părăsească producția.

Astăzi, în Republica Populară Română sînt asigurate cele mai largi condiții dezvoltării învățămîntului minorităților naționale în limba maternă.

În învățămîntul superior a fost organizată cercetarea științifică, care în ultimii ani se dezvoltă cu avînt.

Tovarăși,

În această perioadă am realizat importante succese în creșterea nivelului de trai material și cultural, dar trebuie să arătăm că nu am atins în întregime nivelul de trai prevăzut pentru 1955. Noi sintem comuniști și nu ne este teamă să arătăm deschis că în această privință am avut și serioase lipsuri. Nivelul de trai ar fi putut crește mai mult dacă în acești ani toate ramurile producției industriale ar fi sporit productivitatea muncii și ar fi redus prețul de cost la nivelul stabilit prin planul cincinal. Trebuie să fie clar tuturor că și pe viitor ridicarea nivelului de trai depinde în măsură hotărîtoare de mărirea continuă și însemnată a productivității muncii, de reducerea cheltuielilor de producție și circulație și de asigurarea rentabilității întreprinderilor în toate ramurile economiei naționale.

Situația realizărilor din ultimii 7 ani, de cînd am trecut la economia planificată, arată că am construit o puternică bază in-

dustrială necesară dezvoltării întregii economii și am sporit puternic forțele productive în toate regiunile țării.

Succesele obținute în acești ani constituie o cheazășie că sarcinile mărețe pe care ni le propunem în al doilea plan cincinal vor fi îndeplinite, contribuind la o și mai mare înflorire a Patriei noastre. *(Aplauze prelungite).*

În acești ani de muncă pașnică, constructivă, poporul nostru a avut tot timpul sprijinul frățesc al marelui său prieten — poporul sovietic. În același timp s-au dezvoltat continuu relațiile prietenești și de înțajutorare cu țările de democrație populară, contribuind astfel la întărirea economică a lagărului socialist. *(Aplauze puternice).*

3. DEZVOLTAREA ECONOMIEI NAȚIONALE ÎN PERIOADA CELUI DE-AL 2-LEA CINCINAL

Tovarăși,

Congresul nostru va dezbate proiectul de Directive pentru cel de-al doilea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale a R.P.R.

Sarcina fundamentală a celui de-al doilea plan cincinal este făurirea economiei socialiste unitare, în care, pe baza dezvoltării continue a industriei socialiste, să se asigure transformarea socialistă a agriculturii, astfel că în 1960 sectorul socialist în agricultură să fie preponderent, atît ca suprafață cît și ca producție-marfă.

Obiectivele politice-economice ale celui de-al doilea plan cincinal sînt următoarele:

a) Dezvoltarea economiei naționale a Republicii Populare Romîne în scopul ridicării necontenite a nivelului de trai și de cultură al oamenilor muncii de la orașe și sate;

b) Dezvoltarea cu prioritate a industriei mijloacelor de producție și îndeosebi a acelor ramuri ale industriei grele care au asigurată baza de materii prime în țară: industria petrolului, chimică, energetică, siderurgică, metalelor colorate, cărbunelui.

În industria constructoare de mașini se va pune un accent deosebit pe dezvoltarea producției de serie, prin cooperarea și specializarea întreprinderilor;

c) Ridicarea nivelului tehnic în toate ramurile economiei naționale și obținerea unei creșteri considerabile a productivității muncii în industrie, transporturi, prin:

— Folosirea mai completă a capacităților de producție existente și perfecționarea utilajelor, mașinilor și agregatelor în funcțiune.

— Introducerea treptată a tehnicii noi și a procedeelor tehnologice superioare începând cu întreprinderile care au un rol determinant în ramura de producție respectivă. În acest scop: se vor generaliza metodele avansate de muncă folosite de fruntași în producție; în domeniul perfecționării tehnologiei se vor introduce cu perseverență mecanizarea complexă și automatizarea proceselor de producție în principalele întreprinderi; o atenție deosebită se va da creșterii accentuate a indicilor de folosire a utilajelor.

— Dezvoltarea producției în serie, prin specializarea și cooperarea întreprinderilor, deosebi în industria constructoare de mașini și industria electrotehnică, pîrghiile principale de utilare a economiei naționale cu mașini, utilaj, agregate și aparate perfecționate.

Rezultatul acestor măsuri trebuie să fie o reducere simțitoare a cheltuielilor de producție și de circulație în economie.

d) Sectorul socialist în agricultură să reprezinte aproximativ 60—70% din producția-marfă agricolă vegetală și animală; sporirea producției agricole vegetale și animale, atât în sectorul socialist cât și în sectorul micii producții de mărfuri, prin mecanizare și folosirea îngrășămintelor chimice, prin creșterea randamentelor la hectar, prin dezvoltarea irigațiilor și prin sporirea suprafeței arabile și agricole; mărirea productivității muncii în agricultură, micșorîndu-se cantitatea de muncă cheltuită pe unitate de produs agricol.

e) Dezvoltarea industriei bunurilor de consum (republicane și locale), pe baza materiilor prime, precum și prin folosirea din ce în ce mai largă a fibrelor sintetice și a maselor plastice fabricate în țară; îmbunătățirea simțitoare a calității și sortimentelor mărfurilor;

f) Dezvoltarea comerțului de stat și cooperatist, intensificarea schimburilor de mărfuri între orașe și sate, între sectorul socialist de stat și sectorul micii producții de mărfuri;

g) Intensificarea mișcării cooperatiste a micilor producători de mărfuri din sate și din orașe, atât prin cooperarea de consum cât și prin cooperarea de producție meșteșugărească;

h) Lărgirea și consolidarea bazei materiale a culturii, învățămîntului, sănătății, educației științifice, culturii fizice și sportului.

Acestea sînt principiile directe, pe baza cărora se va desfășura în al doilea plan cincinal activitatea oamenilor muncii sub conducerea partidului, în vederea continuei dezvoltări a economiei și culturii, a construirii socialismului în Patria noastră. (*Aplauze puternice*).

Ca forță activă a lagărului socialist, R.P.R. își va dezvolta economia sa pe drumul socializmului, bazîndu-se pe bogatele sale resurse și pe puterea creatoare a poporului nostru muncitor, în cadrul colaborării economice și al înfrățitorii cu țările prietene, folosind experiența și sprijinul Uniunii Sovietice, forța conducătoare a lagărului socialist.

Sistemul economic socialist are posibilități nemăsurate de dezvoltare economică și culturală; are tot ceea ce este necesar pentru a obține un avînt general economic și cultural, pentru a ridica necontenit nivelul material și cultural al oamenilor muncii.

Ceea ce e specific țărilor care fac parte din sistemul economic socialist este ritmul vertiginos de creștere a forțelor productive ca urmare a transformărilor revoluționare ce au avut loc în economia acestor țări, a stabilirii noilor relații de producție socialiste.

În zilele noastre se desfășoară întrecerea economică între cele două sisteme — socialist și capitalist.

Rezultatele obținute în construcția socialismului în țările lagărului socialist confirmă în mod strălucit învătătura marxist-leninistă despre superioritatea orînduirii socialiste asupra orînduirii capitaliste.

Între sistemul socialist și sistemul capitalist există însă relații economice; noi nu ne izolăm de țările capitaliste, ci dorim dezvoltarea acestor relații; sîntem pentru lichidarea discriminărilor pe care le fac unele state în ce privește comerțul exterior și schîmburile culturale.

În cadrul lagărului socialist, formele de colaborare economică se dezvoltă din ce în ce mai mult. În stabilirea planurilor de dezvoltare, aceste țări țin seamă nu numai de asigurarea nevoilor proprii, dar și de nevoile celorlalte țări ale lagărului socialist. Coordonarea acestor planuri, precum și ajutorul reciproc între țările de democrație populară în dezvoltarea rapidă și la un nivel tehnic din ce în ce mai înalt a ramurilor principale ale economiei merg pe linia unei diviziuni raționale internaționale a muncii, potrivit cu interesele fiecărei țări în parte și cu acelea ale întregului lagăr socialist.

Dezvoltarea economică a țărilor de democrație populară pe drumul socialismului are loc potrivit condițiilor specifice ale fiecărei țări, potrivit stării de dezvoltare, potrivit posibilităților și resurselor fiecăreia.

PLANUL LUCRARILOR CAPITALE

Creșterea neîncetată a industriei și transporturilor, întărirea și lărgirea sectorului socialist în agricultură, crearea condițiilor pentru ridicarea continuă a nivelului material și cultural al poporului pot fi obținute prin folosirea mai completă a mijloacelor de producție existente și prin executarea unui volum important de lucrări capitale.

În perioada celui de-al doilea cincinal se prevede executarea unui volum de lucrări capitale de circa 105—110 miliarde de lei

față de circa 63 de miliarde de lei în prețuri comparabile în perioada 1951—1955, deci cu circa 67—75% mai mare decît în primul plan cincinal. Prin executarea acestor lucrări, valoarea fondurilor fixe în funcțiune în sectorul de stat trebuie să fie în 1960 cu circa 65% mai mare decît în 1955, sau de aproape 3 ori mai mare decît în 1950.

Proporția lucrărilor capitale economice și social-culturale pe ramurile economiei naționale rezultă din următorul tabel:

RAMURA	%
Total R. P. R.	100,0
din care:	
— Industria	circa 56,0
din care:	
— Industria A (producătoare de mijloace de producție)	„ 50,0
— Industria B (producătoare de bunuri de consum)	„ 6,0
— Industria construcțiilor	„ 2,5
— Agricultură și silvicultură	„ 12,5
— Transporturi și telecomunicații	„ 11,5
— Comerț și alimentație, colectări și aprovizionare	„ 2,5
— Gospodăria comună	„ 3,0
— Locuințe	„ 5,5
— Învățămînt — cultură	„ 2,5
— Instituții științifice	„ 1,5
— Alte ramuri	„ 2,5

În aceste proporții este exprimată orientarea partidului și guvernului spre dezvoltarea neconținută a producției industriale a țării, îndeosebi a industriei mijloacelor de producție, asigurînd în același timp dezvoltarea proporțională a agriculturii și a industriei bunurilor de consum.

Proporția principală în pricină repartiției investițiilor pe ramuri constă în prioritatea dezvoltării industriei față de celelalte ramuri ale economiei naționale, iar în cadrul industriei, a industriei grele față de industria bunurilor de consum.

Aproape 10 miliarde de lei, reprezentînd 15% din totalul investițiilor, sînt destinate pentru asigurarea creșterii nivelului cul-

tural și sanitar al populației, îmbunătățirii deservirii populației cu produse alimentare și industriale prin dezvoltarea rețelei comerțului de stat. În domeniul construcției de locuințe, gospodăriei comunale și ocrotirii sănătății, lucrările capitale vor crește în al doilea plan cincinal la un volum de circa 3 ori mai mare decât în primul cincinal.

Lucrările capitale destinate industriei, atât pentru investiții productive cât și pentru investițiile neproductive din industrie (locuințe, lucrări social-culturale etc.), vor fi repartizate pe ramurile industriale în proporțiile următoare :

R A M U R A	%
Total industrie	100,0
— Industria petrolieră	20,6
— Industria chimică, hârtie și celuloză	13,0
— Industria siderurgică	12,0
— Industria energetică	11,0
— Industria cărbunelui	8,0
— Industria metalurgiei neferoase	6,5
— Industria gazelor naturale	5,0
— Industria ușoară (textilă, încălțăminte, mobilă)	5,0
— Industria alimentară	4,5
— Industria materialelor de construcții	4,5
— Industria constructoare de mașini și electrotehnică	4,5
— Industria lemnului	4,0
— Alte ramuri	1,5

În al doilea plan cincinal majoritatea fondurilor de investiții industriale vor fi îndreptate spre industria petrolului și a gazelor, industria chimică, siderurgică, a energiei electrice, a cărbunelui și a minereurilor neferoase. Aceste ramuri principale vor primi circa 75% din totalul investițiilor industriale.

Importante sume vor fi alocate pentru tehnică și știință, pentru introducerea tehnicii noi în industrie, agricultură, transporturi, comerț, gospodărie comună; de asemenea, pentru cercetări în domeniul aplicării energiei nucleare în scopuri pașnice.

Proporția volumului total al lucrărilor capitale în venitul național pe perioada 1956—1960 va fi de aproximativ 23%.

Ținând seamă de experiența câștigată și de sarcinile ce stau în fața noastră în al doilea cincinal, este necesar să se îmbunătățească munca de planificare și executare a lucrărilor capitale în direcția :

a) terminării în primul rînd a lucrărilor începute în primul cincinal, pentru a fi date cât mai grabnic în funcțiune ;

b) analizării temeinice a posibilității creșterii producției pe seama unei mai bune folosiri a spațiilor industriale existente și a eliminării locurilor înguste. Pe bază de studii amănunțite, să se treacă la lărgirea și reconstruirea întreprinderilor în funcțiune, la introducerea tehnicii moderne, acțiuni pentru care se vor destina circa 70% din totalul fondurilor de lucrări capitale din industrie ;

c) în proiectele noi să se țină seamă de ultimele eucerri ale tehnicii mondiale, atât în privința construcțiilor cât și în stabilirea proceselor tehnologice de producție.

Lucrările de investiții vor continua să îmbunătățească repartizarea forțelor producției pe teritoriul Republicii Populare Romîne, în scopul dezvoltării complexe a tuturor regiunilor economice ale țării.

DEZVOLTAREA INDUSTRIEI R. P. R. INTRE 1956 ȘI 1960

În cel de-al doilea plan cincinal, creșterea producției globale industriale va fi de 60—65%, din care creșterea industriei mijloacelor de producție de 70—75%, iar creșterea industriei bunurilor de consum de 50—55%.

Producția-marfă industrială trebuie să corespundă sporirii producției globale, astfel ca în 1960 producția-marfă industrială să depășească procentul de 160—165% față de 1955. Creșterea medie anuală a producției industriale în prețuri constante va fi de 10,0—10,5% din care 11,0—11,5% la sectorul I (industria mijloacelor de producție) și de 8,5—9% la sectorul II (industria bunurilor de consum). Corelația dintre creșterea acestor sectoare reflectă procesul de industrializare socialistă.

În 1960 producția principalelor mijloace de producție va crește față de 1955 la :

	Creșterea prod. față de 1955
- energie electrică	cu 80—85%
- țiței	cu 28%
- cărbune	cu 80—90%
- gaz metan	de 2,6 ori
- minereu de fier	de 1,8—2 ori
- minereu de mangan	cu 40%
- coals metalurgic	de circa 5 ori
- fontă	de 2 ori
- oțel	de 2—2,2 ori
- laminate finite	cu 85—90%
- instalații de foraj	de peste 4 ori
- cazane cu aburi industriale	de circa 2 ori
- motoare cu combustie internă	de 2,8—3 ori
- locomotive cu aburi	de 2,5 ori
- vagoane de marfă și cisterne cale normală	de circa 2 ori
- autocamioane	de circa 6 ori
- motoare electrice	de 2,5—2,7 ori
- transformatori	de circa 2,8 ori
- generatori electrice	de 2,4 ori
- produse sodice	de circa 4 ori
- clor	de 4,5—5,5 ori
- acid sulfuric	de circa 2,3 ori
- ingrașăminte chimice	de circa 4,2 ori
- mase plastice, fire și fibre sintetice (prod. 1960) 10.000—15.000 de tone	
- plăci fibrolemnoase și aglomerate (prod. 1960) 90.000—95.000 de tone	

Din acest tabel rezultă creșterea însemnată în cel de-al doilea cîcinal a producției industriei grele și îndeosebi a industriei chimice și a siderurgiei. Ca urmare a noilor unități ce se vor crea, vom produce pentru prima dată în țara noastră mase și fibre sintetice, precum și unele materiale pentru înlocuirea lemnului.

În industria siderurgică se vor termina lucrările începute în primul cîcinal și se vor da în funcțiune însemnate capacități noi de producție : 400.000 de tone de coals pe an la Hunedoara (2 noi baterii, în afară de prima baterie pusă în funcțiune), 700.000 de tone de oțel S.M./an în oțelăria nouă, 930.000 de tone de semifabricate/an (blumuri țagle), 615.000 de tone de laminate finite ;

se va spori considerabil producția de țevi, prin intrarea în funcțiune a laminorului de la Roman. Acest efort este pe deplin justificat, deoarece, cu toată creșterea importantă realizată în primul cîcinal, industria siderurgică este încă mult rămasă în urmă față de nevoile de metal ale economiei. Producția proprie de coals și minereu de fier nu asigură nevoile siderurgiei decât într-o proporție de aproximativ 50%, ceea ce duce la o folosire insuficientă a capacităților furnalelor și oțelăriilor și grevează în măsură însemnată balanța noastră de import. Rămînerea în urmă a siderurgiei se resimte în toate compartimentele economiei naționale și îndeosebi în ramura construcției de mașini și a lucrărilor capitale. Creșterea rapidă a industriei siderurgice, în al doilea cîcinal, constituie o condiție esențială pentru dezvoltarea construcției noastre economice.

Tovarăși,

Țara noastră are toate condițiile necesare pentru dezvoltarea unei puternice industrie chimice.

În primul rînd, România are însemnate bogății naturale de țiței, gaz metan, cărbune, stuf, lemn, sare, minereuri neferoase și nemetalifere, care constituie o bază bogată și variată pentru dezvoltarea industriei chimice.

În al doilea rînd, avem cadre competente și entuziaiste de ingineri și specialiști în chimie, care-și ridică neîncetat nivelul cunoștințelor tehnice-științifice. S-a creat posibilitatea de a acoperi nevoile de forțe de muncă ale industriei chimice prin pregătirea lor în întreprinderile și institutele chimice existente, precum și în ramurile înrudite.

În al treilea rînd, este asigurată energia electrică necesară prelucrării acestor valoroase bogății naturale și îndeosebi energia electrică ieftină produsă de hidrocentrale.

În al patrulea rînd, industria construcțiilor de mașini existentă în țara noastră poate realiza o mare parte din sarcina de construire a instalațiilor și agregatelor necesare industriei chimice.

O condiție de cea mai mare însemnătate este ajutorul prietenesc al țărilor lagărului socialist, și în primul rînd al Uniunii

Sovietice, care are o puternică industrie chimică înzestrată cu tehnica cea mai nouă și este mare producătoare de utilaj chimic.

Toate aceste condiții asigură posibilitatea dezvoltării în ritm accelerat a industriei chimice în R.P.R.

În primul cîncinal producția industriei chimice a crescut de aproape trei ori.

În anii care urmează vom dezvolta ramurile principale ale industriei chimice, și în primul rînd industria petrochimică, ramură importantă care prelucurează chimic produsele petrolifere.

Gazele de rafinare, rezultate din prelucrarea petrolului, sînt folosite astăzi drept combustibil. În 1955 valoarea gazelor de rafinare care s-au consumat drept combustibil reprezenta doar 45.000.000 de lei; dacă aceeași cantitate de gaze ar fi fost prelucrată în produse chimice, s-ar fi obținut o producție de 800.000.000 de lei.

Folosind gazele de cracare din industria petroliferă, se va construi un mare combinat de cauciuc sintetic, cu o capacitate de 50.000 de tone/an, care va da în 1960 o producție de 10.000 de tone. În afară de cauciuc, acest combinat va produce o serie de alte semifabricate valoroase necesare industriei chimice.

Prin industria petrochimică se vor valorifica la un nivel înalt toate derivatele petrolifere și se va obține, pe lângă benzină și uleiuri superioare celor produse azi, și o gamă mare de produse chimice necesare industriei și agriculturii.

Gazul metan va fi folosit mai mult decît pînă acum ca materie primă pentru industria chimică. El este cea mai ieftină materie primă pentru fabricarea maselor plastice și pentru industria îngrășămintelor azotoase, care vor fi produse în cantități însemnate.

Pentru realizarea unor recolte bogate, industria chimică va produce în 1960 de 4—5 ori mai multe îngrășăminte minerale și va lărgi cantitativ și pe sortimente producția chimicelor necesare combaterii dăunătorilor din agricultură.

Se vor produce noi coloranți, de calitate superioară, se va lărgi gama de produse chimico-farmaceutice, acordîndu-se o atenție deosebită antibioticelor.

O altă ramură a industriei chimice, industria de celuloză, se va dezvolta în al doilea cîncinal pe baza folosirii unei noi materii prime: stuful din Delta Dunării. Pînă azi, producția de celuloză a țării noastre se bazează pe un material foarte prețios, lemnul de rășinoase, din care se consumă în acest scop peste jumătate milion de metri cubi pe an. Dezvoltarea mai departe pe această bază a industriei de celuloză ar duce la o despădurire accelerată, cu urmări grave.

România are condiții favorabile pentru dezvoltarea acestei industrii, deoarece stufăriile din deltă sînt compacte, iar calitatea stufului este superioară, îndeosebi în lungimea fibrei și conținutul în celuloză.

Prin valorificarea complexă a stufului se vor produce celuloză papetară și viscoză pentru mătase și lînă artificială, alcool din rizomii stufului, furfural, care se folosește în industria cauciucului și a fibrelor sintetice, a rășinilor sintetice necesare plăcilor produse din deșeuri lemnoase, drojdie furajeră — un concentrat important pentru hrana vitelor —, precum și mari cantități de plăci pentru construcție, ieftine și durabile.

Convenția încheiată între Republica Populară Romînă, Republica Democrată Germană, Republica Populară Polonă și Republica Cehoslovacă prevede construirea, pe baza ajutorului reciproc, a unor fabrici de celuloză din stuf începînd din 1956.

Dezvoltarea industriei chimice va permite realizarea unor noi și însemnate materii prime pentru producția bunurilor de consum popular; astfel, fibrele sintetice, care vor putea înlocui mătasea, lînă și bumbacul, sînt în multe privințe superioare fibrelor naturale. Ele au îndeosebi o rezistență mai bună, deci o durabilitate mai mare, au finețe și pot fi frumos colorate. Noile mase plastice produse vor permite producerea de numeroase articole tehnice pentru instalațiile electrice și sanitare, precum și de variate produse de uz casnic.

Producția industriei chimice, în această perioadă, urmează să crească de cel puțin 2,5—3 ori față de 1955.

În cursul anului 1956 se va întocmi un program de dezvoltare a industriei chimice pentru o perioadă de 10—15 ani.

Industria petrolului va continua să crească pe baza lărgirii însemnate a forajului de explorare și exploatare, asigurând nevoile economiei și exportul. Vom da o atenție sporită mării rezervelor și valorificării superioare a țițeiului, prin construirea unor importante capacități de prelucrare, dotate cu tehnică modernă.

Producția de gaz metan se va mări la circa 10 miliarde m³ pe an. Se vor construi conducte principale, care vor alimenta Moldova, Banatul și Ardealul.

Rămânerea în urmă a industriei cărbunului cu circa 2.000.000 tone față de nivelul prevăzut pentru 1955 va trebui să fie lichidată, punându-se accent deosebit pe exploatarea în cariere, mecanizarea și ușurarea muncii în subteran, mărirea producției de cărbune cocsificabil, astfel ca în 1960 producția de cărbune să ajungă la 11.000.000—11.600.000 de tone/an.

Paralel cu dezvoltarea producției de combustibil vor trebui luate măsuri serioase pentru o mai rațională folosire a acestuia în interesul întregii economii.

Indicii de consum de combustibil, în toate ramurile economiei, sînt ridicați. Multe ministere și întreprinderi se împacă cu risipa de combustibil, nu studiază căile tehnice concrete pentru reducerea consumului pe calea perfecționării instalațiilor de ardere și a examinării minuțioase a balanțelor termice, în vederea utilizării maxime a tuturor resurselor. Dacă gazul de furnal de la Reșița ar fi utilizat mai complet, eliminându-se pierderile, s-ar putea economisi anual circa 10.000—15.000 de tone de păcură, în valoare de 3.000.000—4.000.000 de lei.

Consumul de păcură al căilor ferate a crescut între 1951—1955 de la 270.000 de tone la 1.080.000 de tone, pe cînd, în același interval, consumul de cărbune a scăzut de la 1.188.500 de tone la 923.000 de tone (exprimat în cărbune convențional).

La fabricile de ciment (Megidia și Bicaz), prin depășirea normelor de consum de păcură cu 10%, din cauza proastei gospo-

dăriri și a funcționării intermitente a cuptoarelor de clincher, se risipește anual circa 15.000 de tone de păcură.

Risipa de motorină la lucrările agricole executate cu tractoare, calculată în raport cu normele Ministerului Agriculturii și Silviculturii, reprezintă circa 15.000 de tone de motorină pe an.

În același timp consumul de lemne de foc reprezintă în cursul primului cincinal circa 23.000.000 de tone.

Masa lemnoasă utilizată drept combustibil poate fi valorificată prin prelucrarea ei în produse superioare: celuloză, materiale de construcții, bunuri de consum.

Comitetul de Stat al Planificării, ministerele producătoare și consumatoare de combustibil trebuie să ia măsurile necesare în vederea justei repartizări și utilizării a combustibilului, urmărind o valorificare optimă a acestor bogății însemnate ale țării noastre.

În cursul celui de-al doilea cincinal vor lua un avînt și mai mare lucrările de electrificare a țării.

Vor fi extinse centralele construite în primul cincinal; se vor construi noi hidro și termocentrale. Puterea instalată va crește cu circa 700.000 kW, din care 200.000 kW în centrale hidroelectrice și circa 500.000 kW în centrale termoelectrice.

La hidrocentrala „V. I. Lenin” de la Bicaz se va executa întregul volum de construcții, care va permite intrarea ei în funcțiune la sfîrșitul celui de-al doilea cincinal cu o putere de 110.000 kW, iar la începutul celui de-al treilea cincinal, sporirea puterii ei cu încă 100.000 kW.

Gradul de interconexiune a centralelor va crește în 1960 pînă la 80—85% din puterea instalată; se va extinde termoficarea industrială și se va începe termoficarea urbană, ceea ce va contribui la reducerea consumului specific de combustibil în centralele Ministerului Energiei Electrice și Industriei Electrotehnice de la 650 la 500 gr combustibil convențional pe kWh.

Se vor construi încă 3.200 km linii de 110 și 35 kV, care vor permite dezvoltarea electrificării industriei, alimentarea industriei electrochimice și electrometalurgice, mare consumatoare de ener-

gie, precum și extinderea electrificării în agricultură, în casele oamenilor muncii de la orașe și sate.

Vor trebui să fie extinse studiile, cercetările și lucrările pentru amenajarea potențialului hidroenergetic al cursurilor de apă interioare, precum și studiile cu privire la amenajarea Dunării, care reprezintă pentru noi, ca și pentru celelalte țări riverane cea mai importantă sursă de energie hidrolică.

O ramură nouă a industriei extractive a fost creată în anul primului cincinal: *industria minieră de uraniu*. Această bogăție uriașă a țării noastre constituie baza dezvoltării în viitor a producției de energie nucleară și va contribui la lărgirea considerabilă a resurselor energetice ale economiei noastre.

Cu ajutorul Uniunii Sovietice se construiește în prezent centrul nostru de cercetări nucleare, în cadrul căruia se vor pune în funcțiune în anul viitor un reactor de 2.000 kW și un ciclotron de 12,5 mega-electroni volți, instalații care vor servi la producerea de izotopi radioactivi pentru cercetări și aplicații în chimie, metalurgie, medicină, biologie. De asemenea vom pregăti cadre calificate în tehnica nucleară și aplicațiile ei.

Oamenii noștri de știință au marea cinste și sarcină de a contribui la rezolvarea problemelor legate de producția energiei atomice, în primul rând în scopul producției de energie electrică.

În al doilea plan cincinal se vor deschide noi mine și se va dezvolta capacitatea de prelucrare în industria *metalelor colorate*. Vor trebui îmbunătățite metodele de extracție a metalelor din minereuri, și îndeosebi a metalelor prețioase.

Industria construcțiilor de mașini și industria electrotehnică își vor dezvolta simțitor producția în cel de-al doilea plan cincinal, prin folosirea capacităților de producție existente, luptând cu hotărâre pentru ridicarea nivelului tehnic al produselor. Unele mașini și utilaje, care nu mai corespund din punct de vedere al productivității, al consumului de materiale necesare executării lor cît și al prețului de cost, determinînd la rîndul lor un nivel tehnic scăzut în ramurile cărora le sînt destinate, vor trebui să fie înlocuite cu

tipuri moderne, perfecționate. Trebuie să îndreptăm cu hotărâre atenția întreprinderilor către examinarea critică și perfecționarea neînteruptă a produselor principale din profilul întreprinderilor, produse care pot fi fabricate în serie mare.

Se va dezvolta capacitatea de producție a fabricii de autocamioane, care va trebui să ajungă pînă la 30.000 de bucăți pe an.

Se vor produce de circa 2 ori mai multe utilaje petroliere și de circa 2,5 ori mai multe utilaje miniere.

Industria electrotehnică va trece la fabricarea în serie a transformatorilor și aparatului de 110 kV; pentru dezvoltarea transportului în comun, se va spori producția de tramvaie și de troleibuze.

În *industria materialelor de construcții* se vor pune în funcțiune noi capacități pentru producția de ciment, blocuri și cărămizi, silico-calcare, blocuri de zgură, de beton celular, țigle din ciment, var etc., pentru asigurarea volumului important de lucrări de construcție.

În *industria lemnului* se va pune accentul pe valorificarea mai bună a masei lemnoase prin punerea în funcțiune de instalații de plăci aglomerate și alți înlocuitori de lemn. Trebuie luate măsuri pentru reducerea deșeurilor și pierderilor din pădure și din prelucrare.

De asemenea, va trebui extinsă utilizarea esențelor tari, cum este fagul, în scopul economisirii rășinoaselor.

În fața industriei construcțiilor stau sarcini mari în cel de-al doilea plan cincinal. Volumul construcțiilor va crește circa de 2 ori.

În cursul primului cincinal, *industria construcțiilor* a făcut progrese însemnate. Constructorii noștri au înălțat în toate regiunile țării numeroase fabrici și uzine, instituții de cultură, de învățămînt și de sănătate. Nivelul tehnic al acestor importante ramuri economice a crescut simțitor. Cu toate succesele obținute, se manifestă o preocupare insuficientă față de producția și folosirea prefabricatelor de beton, ceea ce duce la un consum exagerat de material lemnos și la încetinirea procesului de industrializare a construcțiilor.

Lipsuri însemnate persistă încă în organizarea șantiierelor, în folosirea judicioasă a materialelor. Utilizarea slabă a parcului de

utilaj de construcții cu care au fost înzestrate întreprinderile aduce după sine o sporire nejustificată a cererilor de forțe de muncă și contribuie la realizarea într-un ritm nesatisfăcător a lucrărilor și la menținerea unui preț de cost ridicat.

Unii proiectanți și arhitecți nu acordă atenția cuvenită soluțiilor celor mai ieftine, mai durabile și confortabile.

Conducerile unor institute de proiectare manifestă o atitudine nejustă față de proiectele tip, care economisesc munca de proiectare, duc la ieftinirea lucrărilor și asigură la timp documentația necesară șantierelor.

Pentru a corespunde noilor sarcini pe care partidul și guvernul le pun în fața acestor ramuri importante ale industriei, întreprinderile de construcții vor trebui să fie reorganizate pe principiul teritorial, ceea ce va asigura stabilitatea cadrelor și a forțelor de muncă, precum și posibilitatea de a cuprinde mai bine lucrările din regiuni, raioane și orașe.

Condiția principală a realizării planului de investiții pentru cel de-al doilea plan cincinal este ridicarea productivității muncii pe șantier prin industrializarea construcțiilor și îmbunătățirea planificării și organizării lucrărilor.

Tovarăși,

În perioada celui de-al doilea cincinal, *producția bunurilor de consum, producția industriei ușoare și alimentare* va trebui să crească cu circa 50% față de nivelul atins în 1955.

Se vor produce în 1960

cu circa 45% mai multe textile
cu circa 45% mai multă încălțăminte
de circa 3 ori mai multe biciclete
de 2 ori mai multe obiecte de menaj
cu circa 65% mai multă carne
de circa 3 ori mai multă slănină
cu 40—45% mai mult pește
de circa 2 ori mai mult unt
de circa 2,2 ori mai mult zahăr
cu circa 75% mai multe paste făinoase.

Industria ușoară și alimentară pot mări considerabil producția în fabricile existente prin introducerea unor mașini și utilaje perfecționate de mare productivitate, asigurând o îmbunătățire serioasă a calității și prezentării produselor, precum și reducerea cheltuielilor de producție.

Va crește capacitatea de producție în industria bumbacului prin lichidarea în cea mai mare măsură a strângulării la filaturi și finisaj, precum și în industria lînii și mătăsii.

În industria alimentară se va pune în funcțiune o fabrică de zahăr și se vor construi fabrici de pâine, de lapte praf și condensat, de preparate de carne, de bere etc.

Un rol deosebit de important în producția de bunuri de consum îl au industria locală și cooperarea meșteșugărească; ele vor trebui să-și dezvolte producția de sortimente locale.

În cursul celui de-al doilea plan cincinal, productivitatea muncii trebuie să crească în industrie cu cel puțin 45—50%.

Prețul de cost în industria republicană va trebui să fie în 1960 cu cel puțin 15—20% mai mic decât în 1955, iar în construcții cu cel puțin 20%. Realizarea acestor sarcini va aduce în anii cincinalului economii de ordinul a 25 miliarde de lei în industrie și aproape 7 miliarde de lei în construcții.

DEZVOLTAREA TRANSPORTURILOR ȘI TELECOMUNICAȚIILOR

Pentru a corespunde necesităților economiei, traficul de mărfuri va trebui să atingă în 1960 un nivel de 150—155% față de 1955.

În dezvoltarea transporturilor trebuie avut în vedere utilizarea completă a capacităților existente, lichidarea locurilor înguste, introducerea cu fermitate a tehnicii moderne, îmbunătățirea indicilor calitativi și reducerea cheltuielilor de transport.

Se știe că o parte din parcul de vagoane și locomotive este învechit, o altă parte a depășit limita de uzură. Cu toate acestea căile ferate au suportat un efort însemnat și au obținut rezultate importante în îmbunătățirea indicilor de utilizare a capacității de transport.

Căile ferate vor fi înzestrate cu instalații moderne de centralizare electro-dinamică, cu blocuri de linie automate, cu instalații de mecanizare a triajelor, precum și cu instalații de încărcare și descărcare în stații.

Este necesar ca în al doilea cincinal să se refacă cel puțin 3.000 km de cale cu șină de tip greu — precum și numeroase poduri —, care să asigure circulația locomotivelor și vagoanelor grele pe traseele principale cu trafic intens.

În scopul extinderii parcului actual de locomotive, este necesar să se construiască circa 450—500 de locomotive, iar pentru modernizarea acestui parc trebuie să se introducă locomotive Diesel electrice de mare putere.

În al doilea cincinal transporturile feroviare vor fi dotate cu 12.000—13.000 de vagoane de marfă, în echivalent de vagoane pe 2 osii, precum și cu vagoane de călători.

O atenție deosebită se va da înzestrării parcului cu vagoane frigorifere pentru asigurarea transporturilor de mărfuri perisabile.

În scopul unei întrețineri mai bune a materialului rulant, este necesar ca în al doilea cincinal să se treacă la înzestrarea atelierelor și depourilor cu utilaje moderne de mare randament și să se reorganizeze reparațiile pe bază de flux tehnologic.

Îndeplinirea sarcinilor sporite ce revin căilor ferate — cea mai importantă organizație de transport — este de neconceput fără lichidarea hotărâtă a lipsurilor organizatorice, a indisciplinei și atitudinii nepăsătoare față de bunurile obștești, care mai dăinuiesc în acest important sector de activitate economică.

Transporturile publice cu autocamioane își vor spori parcul de peste 2 ori, asigurându-se folosirea rațională a acestor mijloace de transport și crearea unei rețele organizate de reparare și întreținere.

Îmbunătățirea și modernizarea rețelei noastre de drumuri constituie un obiectiv important al celui de-al doilea plan cincinal. Se vor executa de 3 ori mai multe lucrări ca în 1951—1955.

Pentru sporirea tonajului flotei comerciale maritime trebuie să se construiască la șantierele navale din R.P.R. un număr de cel puțin 8 vase mijlocii și mici și să se cumpere 5—6 vase de tonaj mare, astfel încât la sfârșitul anului 1960 capacitatea de transport în tone să fie de 3,5 ori mai mare decât în 1955.

Se vor mecaniza operațiile de încărcare și descărcare din porți și se vor moderniza instalațiile portuare.

Aviația civilă va trebui să-și reînnoiască parcul cu avioane moderne de capacitate și viteză sporită.

În domeniul radiodifuziunii și radiofonicității este necesară completarea rețelei cu stații noi, care să asigure transmiterea pe întreg teritoriul țării a programului național. De asemenea va fi extinsă rețeaua de radiofonicitate. Începând din 1956, se va pune în funcțiune o stație de televiziune.

Dezvoltarea transporturilor și telecomunicațiilor în cel de-al doilea cincinal trebuie să fie însoțită de sporirea rentabilității întreprinderilor de transport și telecomunicații, precum și de o îmbunătățire a deservirii nevoilor economiei și ale populației.

TRANSFORMAREA SOCIALISTĂ A AGRICULTURII

Tovarăși,

Plenara din 3—5 martie 1949 a Comitetului Central al partidului nostru a trasat linia politică pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărâimea muncitoare și transformarea socialistă a agriculturii. În fața partidului, a clasei muncitoare, plenara a pus sarcina îngrădirii posibilităților de exploatare ale chiaburimii și desfășurarea unei largi activități politice pentru a convinge țărâimea

muncitoare să treacă, pe baza liberului ei consimțământ, la agricultura socialistă.

Întreaga muncă politică și organizatorică depusă de partid și realizările de mare însemnătate obținute în înlăptuirea acestei sarcini confirmă pe deplin justetea liniei stabilite de partidul nostru.

Rezultatele obținute în dezvoltarea sectorului socialist din agricultură se reflectă în tabelul de mai jos privitor la creșterea greutății specifice a suprafeței arabile și a suprafeței agricole a sectorului socialist.

	În % față de totalul R. P. R.			
	1950	1955	1955	1955
	arabil	agricol	arabil	agricol
I. Sector socialist	12,0	23,8	26,5	35,2
din care:				
A. Sector de stat	8,3	21,8	13,7	25,5
B. Gospodării agricole colective	2,7	2,0	8,3	6,6
C. Întovărașiri agricole	—	—	4,1	2,9
D. Asociații simple	—	—	0,4	0,3
II. Gospodării agricole individuale	88,0	76,2	73,5	64,8
Total	100,0	100,0	100,0	100,0

Gospodăriile colective și întovărașirile agricole au o suprafață de peste 1.320.000 ha, iar asociațiile simple o suprafață de 43.000 ha.

Suprafața arabilă a sectorului socialist din agricultură, față de întreaga suprafață arabilă a țării, a crescut de la 12% în 1950 la 26,5% la sfârșitul anului 1955. Dacă luăm însă în considerație suprafața agricolă — în care sînt cuprinse nu numai suprafața arabilă, ci și pășunile, fîcșele naturale, vilele și livezile —, sectorul socialist din agricultură reprezintă astăzi peste o treime din întreaga suprafață agricolă a țării.

Masele largi de țărani muncitori au pornit cu încredere pe drumul arătat de partid, înființînd pînă acum un număr de 6.325 de gospodării colective și întovărașiri agricole, care cuprind peste 382.000 de familii, precum și circa 3.000 de asociații pentru culturile tehnice, care cuprind aproape 80.000 de familii. Aproape 14% din numărul total al gospodăriilor țărănilor muncitori fac parte din

aceste forme socialiste și semisocialiste de cooperare în producția agricolă.

În agricultură există în prezent 221 de stațiuni de mașini și tractoare ale statului, peste 30.000 de tractoare (exprimate în tractoare convenționale de 15 CP), peste 1.500 de autocombine, peste 15.000 de batoze și alte mașini și utilaj agricol.

Socialismul a cucerit la sate poziții puternice, care deschid perspectivele înaintării într-un ritm mai accelerat pe calea transformării socialiste a agriculturii.

Sprîjinindu-se pe creșterea bazei tehnice-materiale a agriculturii și pe creșterea sectorului socialist, oamenii muncii din agricultură au obținut însemnate succese în lupta pentru lichidarea stării de înapoiere și degradare a agriculturii moștenită de la regimul burghezo-moșieresc. În ansamblul ei, *producția agricolă a depășit nivelul producției agricole din 1938, considerat a fi anul cu cea mai mare producție obținută de România burghezo-moșierească.*

S-a depășit producția prevăzută în planul cincinal pentru anul 1955 la cerealele panificabile și porumb la un loc. Acesta este un succes al oamenilor muncii din agricultură, un succes al partidului nostru.

Comitetul Central al partidului a combătut și a lichidat atitudinea dăunătoare a unor organe de stat și a unor specialiști din agricultură care între 1948 și 1953 au restrîns mult suprafețele cultivate cu porumb. După cum se știe, aceasta a influențat negativ și asupra creșterii animalelor și a dus la greutate în aprovizionarea populației. Pentru înlăturarea acestei situații, în ultimii doi ani s-a trecut la extinderea suprafețelor cultivate cu porumb, ceea ce a dus la sporirea însemnată a cantităților de carne, grăsimi, lapte, ouă etc. puse la dispoziția populației consumatoare.

Realizări însemnate s-au obținut în dezvoltarea plantelor industriale. Astfel, producția totală de sfeclă de zahăr a crescut de la 454.500 de tone la circa 2.000.000 de tone; producția de floare-soarelui a crescut de la 58.300 de tone în 1938 la aproape 300.000 de tone în 1955.

Rezultatele obținute în sectorul agricol vegetal au dat posibilitate să se refacă șeptelul, care suferise pierderi foarte serioase în anii de război și în anii de secetă 1945—1946. Comparativ cu situația numerică a șeptelului din 1938, în 1955 numărul bovinelor a crescut de la 3.700.000 de capete la 4.800.000 de capete.

Scotind în evidență progresele realizate în agricultură în cursul primului plan cincinal, trebuie să spunem că producția medie la hectar la principalele culturi, producția agricolă globală și producția agricolă-marfă nu cresc pe măsura condițiilor tehnice-materiale create de regimul democrat-popular, a condițiilor naturale de climă și de sol și a capacității creatoare dovedite de oamenii muncii din agricultură.

Predominarea la sate a micii producții de mărfuri, ritmul încet al dezvoltării sectorului socialist în agricultură față de creșterea industriei socialiste au devenit o frână nu numai în dezvoltarea forțelor de producție în agricultură, ci și în calea dezvoltării mai departe a industriei socialiste și a economiei naționale în general. Transformarea socialistă a agriculturii este o necesitate obiectivă pentru realizarea reproducției socialiste largite pe ansamblul economiei naționale și pentru dezvoltarea armonioasă a tuturor ramurilor economiei.

Rezolvarea deplină a problemei cerealelor-marfă și a aprovizionării îmbalșugate a populației cu produse agricole, creșterea continuă a nivelului de trai al țărănimii muncitoare, asigurarea industriei cu materii prime nu sînt posibile fără trecerea de la mica producție țărănească la marea gospodărie agricolă socialistă, capabilă să folosească pe deplin tehnica nouă și agrotehnica înaintată și să dea o mare cantitate de produse agricole-marfă.

Organele și organizațiile de partid și de stat, deși desfășoară o largă și rodnică muncă politică pentru obținerea unor recolte bogate, privesc sarcina dezvoltării agriculturii mai mult din punct de vedere al îndeplinirii la timp și în bune condiții a muncilor agricole. Sarcinile luptei pentru dezvoltarea agriculturii și sarcinile luptei pentru transformarea socialistă a agriculturii nu sînt însă

două lucruri diferite, care ar putea fi separate una de alta, ci sînt două aspecte ale aceleiași probleme.

Manifestarea cea mai dăunătoare pentru întreaga muncă a partidului pe tărîmul construirii bazei economice a socialismului o constituie tendința unor organe de partid și de stat de a lăsa ca transformarea socialistă a agriculturii să meangă de la sine. Aceste organe nu desfășoară o muncă politică și organizatorică sistematică, răbdătoare, bazată pe exemple concrete, pentru a-i lămurii și convinge pe țărani muncitori să-și unească gospodăriile individuale în întovărășiri agricole, gospodării colective și alte forme de cooperare în producția agricolă.

În regiunile în care s-au aplicat cu mai multă consecvență măsurile prevăzute de rezoluția plenarei din martie 1949, acolo unde comitetele regionale de partid au desfășurat o muncă politică perseverentă, dovedind mai multă pricepere și inițiativă, și unde au luat măsuri organizatorice corespunzătoare, s-au obținut rezultate deosebit de importante și instructive pentru toate regiunile țării. Astfel, în regiunea Constanța au intrat în gospodăriile colective și în întovărășiri 46,8% din numărul gospodăriilor de țărani muncitori, iar peste 66% din suprafața arabilă aparține sectorului socialist al agriculturii, care a devenit preponderent ca suprafață arabilă.

Superioritatea gospodăriilor colective și a întovărășirilor este oglindită de faptul că producția lor crește mereu, întrecînd sistematic pe aceea a gospodăriilor țărănești individuale mici și mijlocii. Sînt grătore în această privință unele cifre medii comparative.

Iată cum au crescut pe întreaga regiune Cluj recoltele medii de porumb ale gospodăriilor colective și ale sectorului individual în ultimii ani: în 1952 gospodăriile colective — 900 kg la hectar, sectorul individual — 537 kg; în 1953 gospodăriile colective — 2.024 kg, sectorul individual — 1.355 kg; în 1954 (care a fost un an agricol cu greutăți climatice) gospodăriile colective — 1.462 kg, sectorul individual — 1.108 kg; în 1955 gospodăriile colective — 2.851 kg, sectorul individual — 2.624 kg.

În raionul Sînnicolau Mare, între sectorul socialist și cel individual sînt următoarele diferențe:

la grâu	= 1.636 kg față de 1.220 kg
la porumb	= 3.077 kg față de 2.600 kg
la alea de săhâr	= 13.252 kg față de 10.000 kg

Superioritatea formelor socialiste de producție agricolă își găsește expresia nu numai în recolte mai mari, ci și în veniturile pe care le împart membrilor lor și care întrec cu mult pe acelea ale țăranilor muncitori cu gospodării individuale.

Iată o comparație între veniturile unui țăran colectivist — Alexandru N. Anghel din gospodăria agricolă colectivă „Olga Bancu”, raionul Urziceni — și un țăran individual, fruntaș al recoltelor bogate — Ion Tache — din aceeași comună. Primul, pentru zilele-muncă lucrate cu cei 4 membri ai familiei, a primit: 3.400 kg de grâu, 5.950 kg de porumb, 595 kg de fasole, 330 kg de secară, 250 kg de ceapă, 250 kg de cartofi, 2.550 kg de zarzavaturi, 347 kg de orz, 5.950 kg de furaje, 76 de litri de ulei, 28 kg de brînză, 9,60 kg de lînă și 1.700 de lei. Ion Tache, avînd tot 4 membri de familie, a recoltat de pe suprafața sa de 4 hectare: 2.250 kg de grâu, 3.600 kg de porumb, 560 kg de orz, 360 kg de floarea-soarelui, 512 kg de tutun.

Valoarea în lei a produselor obținute de colectivist este de 20.289 de lei — de individual 17.398 de lei. Dar țăranul individual a mai avut în plus cheltuieli pentru sămînță, reparații ale uneltelor, întreținerea animalelor de muncă, cote, impozit, în valoare totală de 5.812 lei. Astfel, veniturile sale reale sînt de numai 11.586 de lei — aproape jumătate din ale țăranului colectivist.

În toate regiunile sînt condiții favorabile unui ritm mai accelerat al transformării socialiste a agriculturii. În regiunea Pitești, de pildă, sînt aproape 5.000 de cereri ale țăranilor muncitori, dintr-un număr de 300 de sate, pentru crearea de noi întovăărișiri agricole și gospodării colective, sau pentru intrarea în cele existente; în regiunea Iași sînt peste 2.000 de cereri, în regiunea

Craiova peste 1.800, și asemenea exemple se pot da din întreaga țară.

Sînt numeroase cazuri cînd organele de partid și de stat, după ce au obținut rezultate bune la constituirea unor gospodării agricole colective, întovăărișiri sau asociații simple de producție agricolă, în loc să intensifice ajutorul și îndrumarea concretă de zi cu zi pentru întărirea economică-organizatorică a acestora, le lasă la voia întîmplării, să se descurce cum pot în problemele noi ale gospodăririi și organizării producției.

Gospodăriile colective, care nu sînt ajutate și îndrumate, bat pasul pe loc, nu se dezvoltă, fondurilor lor indivizibile și avutul lor obștesc nu cresc, iar colectivității nu își pot spori veniturile pe măsura posibilităților create de munca în colectiv.

Gospodăriile colective bine îndrumate pun pe primul plan grija pentru sporirea fondurilor indivizibile și dezvoltarea multilaterală a gospodăriei. Gospodăria colectivă „Gheorghe Doja” din comuna Borș, regiunea Oradea, de pildă, și-a sporit fondurile indivizibile pînă la mai mult de 1.000.000 de lei, ceea ce i-a permis să-și dubleze șeptelul, ajungînd astăzi să aibă 47 de vaci, 37 de boi, 147 de porci, 79 de cai și multe alte animale și păsări. Aceasta a avut ca urmare creșterea veniturilor în natură și în bani ale colectivităților.

Trebuie să ducem în rîndurile colectivităților o muncă neobosită pentru a-i convinge cu exemple concrete că izvorul principal al sporirii veniturilor lor este avutul obștesc, fondul indivizibil cu care gospodăria colectivă trebuie să cumpere animale de rasă, să ridice construcții noi, să facă lucrări de ameliorare, irigații și altele.

Întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor colective și mărirea veniturilor colectivităților au o înfrunere puternică asupra țăranilor muncitori individuali și asupra celor care fac parte din forme inferioare de cooperare în producția agricolă, și în special din întovăărișiri, influențîndu-i să treacă spre forme superioare. Nu este întîmplător că într-un număr de cîteva zeci de întovăărișiri

agricole țăranii muncitori din proprie inițiativă au trecut la forme de organizare a muncii și de repartizare a veniturilor apropiate de cele din gospodăriile colective. Astfel, de pildă, întovășirea agricolă din satul Ulești, raionul Urziceni, întovășirea agricolă din satul Axente Sever, raionul Mediaș ș.a. au îmbinat practica repartizării veniturilor după întinderea de teren adusă în întovășire și după zile-muncă.

Asemenea inițiative trebuie încurajate, date drept pildă celorlate întovășiri agricole și sprijinite să se dezvolte spre forme superioare, spre gospodăria colectivă.

Fără îndoială că am fi fost mult mai departe în construirea socialismului la sate dacă timp îndelungat nu ar fi fost neglijate formele simple de asociere și întrajutorare în muncă ale țăranilor muncitori.

Punând un accent deosebit de puternic pe munca politică pentru dezvoltarea întovășirilor agricole și a gospodăriilor colective existente și organizarea altora noi, trebuie, în același timp, să punem capăt atitudinii de desconsiderare a formelor simple de cooperare în producția agricolă, forme intermediare, care conving masele largi de țărani muncitori de avantajele muncii în comun și le înlesnesc pașii pe drumul agriculturii socialiste.

În satele noastre există unele forme de ajutorare reciprocă ale țăranilor muncitoare, născute din necesitatea țăranilor cu gospodării mici și mijlocii de a se ajuta între ei la muncile agricole. Ele sînt alcătuite, în cea mai mare parte, după criterii de înrudire sau vecinătate a țăranilor muncitori și sînt bazate pe liberă înțelegere și deplina libertate a fiecăruia de a hotărî dacă și cu cine anume să se întrajutoreze. Activiștii de partid și de stat trec de multe ori pe lângă ele fără să le observe, fără să aprecieze însemnătatea acestor inițiative ale maselor de țărani muncitori.

Pe măsura muncii politice depuse de partid și a creșterii conștiinței țăranilor muncitori, ele se pot dezvolta spre forme superioare de cooperare în producția agricolă.

În multe comune țăranii muncitori au desființat haturile între mai multe terenuri învecinate, alcătuid haturile pentru a contracta cu S.M.T.-ul lucrări agricole pe suprafețe unite.

Deosebit de instructivă în această privință este experiența din regiunea Galați.

Încă în anii 1947—1948, datorită muncii politice depuse de organizațiile de partid, o parte din țăranii muncitori din raioanele Bujoru, Galați, Filimon Sîrbu, Călmățui au desființat haturile și au constituit tarlale pentru a folosi tractoarele și mașinile agricole ale S.M.T.-ului. Încă din primul an ei au obținut recolte mult mai mari decît înainte, deoarece suprafețele întinse ale tarlalelor au făcut cu putință să se lucreze mai spornic, cu mașini și tractoare; s-au putut aplica metode agrotehnice avansate, iar prin desființarea haturilor fiecare țăran muncitor a cîștigat o suprafață de teren care i-a adus, de asemenea, un plus de recoltă. În același timp, datorită faptului că pe terenurile în pantă s-a arat numai pe curba de nivel, a fost oprit, în mare măsură, procesul dăunător de eroziune a solului.

Este semnificativ că tarlalizarea s-a extins împotriva părerii exprimate de unii specialiști din Ministerul Agriculturii și Silviculturii și de unii tovarăși din aparatul de partid care nu au înțeles că aceasta se datorește dorinței și interesului țăranilor muncitori de a folosi tractoarele și mașinile agricole ale statului.

În anii următori, Comitetul regional de partid Galați a desfășurat o largă muncă de popularizare a acestei experiențe. Din cele 8 raioane ale regiunii Galați, 5 raioane sînt astăzi complet tarlalizate, iar în celelalte raioane tarlalizarea cuprinde 50—50% din gospodăriile individuale țăranesti. În fiecare sat sînt cîteva tarlale mari — pentru porumb, grâu și alte culturi. Foarte mulți țărani muncitori formează grupe de întrajutorare pe vecinătăți în cadrul tarlalelor și se ajută între ei la muncile agricole.

Rezultatele obținute pe tarlale de țăranii muncitori arată ele însele avantajele tarlalizării: în raionul Călmățui s-a recoltat în anul acesta o producție medie pe hectar de 1.795 kg. de grâu și 2.680 kg. de porumb la hectar; în raionul Brăila 1.596 kg. de grâu

și 2.710 kg de porumb în medie la hectar; în raionul Filimon Sîrbu 1.572 kg de grâu și 2.800 kg de porumb în medie la hectar.

Toate acestea au contribuit ca veniturile țăranilor muncitori și nivelul lor de trai să crească neconținut.

Experiența tarlalizării din regiunea Galați și a asocierii țăranilor muncitori pentru a lucra în comun pământul, cu mașinile și tractoarele statului, merită a fi studiată și răspândită în toate regiunile, potrivit cu particularitățile fiecăreia din ele.

Deosebit de instructiv și de sugestiv este faptul că în această regiune, datorită muncii desfășurate de organizațiile de partid, 37% din numărul gospodăriilor individuale ale țăranilor muncitori au intrat în gospodării colective și întovărășiri, care cuprind aproape 31% din suprafața arabilă a regiunii. În 1955 regiunea este fruntașă pe țară la îndeplinirea la timp și în bune condiții a muncilor agricole și a obligațiilor către stat. (Aplauze).

Dacă organele și organizațiile de partid din regiunea Galați nu se vor lăsa cuprinse de amețeală de pe urma realizărilor obținute și vor folosi experiența câștigată pentru ridicarea la un nivel mai înalt a muncii politice-organizatorice, țăranii muncitori din această regiune vor trece în masă în cooperativele de producție agricolă.

Dacă rezultatele obținute în regiunea Galați sînt îmbucurătoare, nu același lucru se poate spune despre regiunea Timișoara.

În această regiune gospodăriile colective și întovărășirile agricole cuprind 13,9% din totalul gospodăriilor țăranilor muncitori și 17,3% din totalul suprafeței arabile; regiunea rămîne în urmă la îndeplinirea muncilor agricole; producția medie la hectar în 1955 a fost de numai 820 kg la grâu și 1.386 kg la porumb.

Pe lîngă unele cauze obiective, această stare de lucruri se datorește și unor greșeli săvîrșite de organele regionale la comasarea pămîntului în vederea constituirii de întovărășiri agricole și de gospodării colective. Comitetele executive ale Sfatului popular nu și-au respectat întotdeauna obligația de a da în schimb țara-

nului muncitor individual pămînt corespunzător terenului ce i-a aparținut și, mai ales, au făcut prea dese schimburi de terenuri.

Numeroase terenuri ale țăranilor muncitori din comunele Jimbolia, Peciu, Cărpiniș, Libling ș.a. au fost schimbate de cite 3—4 ori, iar unele de 5—8 ori. Drept urmare, a slăbit interesul acestor țărani muncitori de a lucra bine pămîntul; aceasta a avut influență negativă asupra producției agricole, deși pămîntul din regiune este fertil, iar țăranimea harnică și pricepută.

Partidul a atras atenția, în repetate rînduri, că la constituirea de noi întovărășiri și gospodării colective munca politică desfășurată de organizațiile de partid trebuie să ducă, pe cît posibil, la unirea țăranilor muncitori care au loturi apropiate sau învecinate, pentru a se înlesni comasarea și a se evita schimbările numeroase de terenuri. Dacă sînt totuși cazuri cînd în perimetrul comasării intră și terenuri ale unor țărani muncitori care încă nu s-au hotărît să se înscrie în întovărășire sau în gospodăria colectivă, schimbul de teren să se facă în bună înțelegere cu aceștia, astfel încît să nu fie dezavantajați.

Partidul nostru a dus și duce față de țăranimea muncitoare cu gospodărie individuală o politică de sprijinire neconținută pentru sporirea producției agricole, pe baza cointeresării ei materiale și a ridicării nivelului ei de trai material și cultural.

Datorită acestui sprijin crește încrederea oamenilor muncii de la sate în politica partidului, se întărește alianța clasei muncitoare cu țăranimea muncitoare.

Gospodăriile țărănești mici și mijlocii mai au rezerve și posibilități de sporire a producției agricole. Dar oricît de harnic ar fi țăranul individual și oricît de mare ar fi ajutorul statului, gospodăria individuală a țăranului muncitor nu are decît posibilități limitate de sporire a producției agricole. Gospodăria agricolă mică și răsfețită nu permite exploatarea rațională a pămîntului și folosirea deplină a utilajului mecanizat, nu poate asigura țăranului muncitor și familiei sale o viață îmbelșugată și civilizată.

Numai unirea liber constituită a țăranilor muncitori în întovărășiri sau în forma superioară a cooperării în producție, gospodăriile agricole colective, deschide țăranului muncitor drumul marilor recolte, drumul spre bunăstare și belșug. (*Aplauze puternice, îndelungate*).

Tovarăși,

În sinul țărânimii au avut loc în cursul ultimilor ani schimbări însemnate în structura de clasă, de care trebuie neapărat să ținem seama în aplicarea politicii partidului nostru.

După datele registrului agricol al Sfatului popular comunal, tabloul structurii sociale actuale a satului se prezintă în felul următor :

Membri ai gospodăriilor agricole colective	5,5 %
Membri ai întovărășirilor agricole	5,8 %
Proletari agricoli	sub 1 %
Țărani muncitori cu gospodărie mică	45,2 %
Țărani muncitori cu gospodărie mijlocie	40,5 %
Chiaburi	2,0 %

În timp ce greutatea specifică a numărului gospodăriilor mici a scăzut de la 57%, cit era în 1948, la 45,2%, greutatea specifică a numărului mijlocașilor a crescut de la 34% la 40,5%. După datele echipelor monografice, scăderea greutății specifice a numărului gospodăriilor mici și creșterea greutății specifice a numărului de mijlocași este mult mai puternică. Aceasta arată că țăranul mijlocaș devine din ce în ce mai mult figura centrală a satului, că importanța sa ca producător de produse agricole-marfă crește.

Politica partidului nostru față de țărânie în perioada de trecere de la capitalism la socialism a fost definită de Comitetul Central în plenara din 3—5 martie 1949, pe baza cunoscutei teze leniniste : „sprijină-te pe țărâniea săracă, organizează alianța trăinică cu țăranul mijlocaș, nu înceta nici o clipă lupta împotriva chiaburimii”.

În aplicarea politicii de clasă la sate, unii tovarăși au tendința să uite că sprijinul nostru la sate este țărâniea cu gospodărie mică

și nu fac totul ca s-o atragă în activitatea politică, în conducerea treburilor obștești, în întovărășiri agricole și gospodării colective.

Unele organe de partid și comitete executive ale Sfatului popular nu desfășoară o muncă politică perseverentă, sistematică pentru a întări alianța cu țăranul mijlocaș, pentru a-l ajuta să-și învingă șovăiala și a-l atrage în cooperative, unde să-și valorifice în condiții avantajoase produsele agricole, și pentru a-l apropia de formele de producție socialiste.

Mai sînt cazuri de confundare a mijlocașului cu chiaburul în aplicarea măsurilor de îngrădire.

Trebuie avut în vedere că în perioada de trecere de la capitalism la socialism, în timp ce din masa țărânimii sărace se ridică un număr din ce în ce mai mare în rîndurile mijlocașilor, unii dintre mijlocași — sub acțiunea legilor obiective de dezvoltare a micii producții de mărfuri — intră în rîndurile chiaburilor ca elemente capitaliste noi. În același timp unele elemente capitaliste de la sate decad din situația de chiaburi, căci politica de îngrădire are ca rezultat inevitabil înlăturarea unor elemente capitaliste.

Plenara din martie 1949 a arătat că hotărîtor pentru a deosebi pe țăranul muncitor de chiabur este faptul dacă principala sursă de venituri a gospodăriei provine din munca proprie sau provine din exploatarea muncii străine. Dar a stabili aceasta cere o analiză minuțioasă a tuturor relațiilor de producție și de schimb ale gospodăriei, întrucît formele de exploatare sînt adesea foarte bine camuflate. De aceea, acțiunea de îngrădire a chiaburimii poate fi dusă cu succes numai împreună și cu sprijinul maselor largi ale țărânimii muncitoare.

Pe lângă angajarea de către chiaburi a muncitorilor agricoli ca salariați, o formă de exploatare destul de răspîndită la sate este darea în arendă de terenuri de către chiaburi.

Lipsa unei reglementări a angajării forței de muncă și a arendării pămîntului de către chiaburi înlesnește acestora să exploateze pe țăranii muncitori și să se sustragă de la măsurile de îngrădire, de la predarea cotelor obligatorii către stat. Această situație va

trebui îndreptată prin reglementarea în interesul muncitorilor agricoli, al țăranilor muncitori și al statului democrat-popular a angajării forței de muncă și dării în arendă a pământului de către elementele capitaliste de la sate.

În urma criticii aduse de plenara din august 1953 a C.C. al partidului unor greșeli săvârșite în aplicarea politicii de stimulare materială a țăranimii muncitoare, au fost luate o serie de măsuri care au dus la îmbunătățirea sistemului de colectare și a sistemului de achiziționare și contractări la produsele agricole. Aceste măsuri au dat rezultate pozitive pe linia sporirii producției agricole globale și a producției agricole-marfă.

Scopul politicii de cointereseare materială a țăranimii muncitoare este creșterea producției agricole-marfă, întărirea alianței clasei muncitoare cu țăranimea muncitoare și stimularea țăranimii muncitoare pentru a trece pe drumul agriculturii socialiste, pe baza interesului ei material și a liberului ei consimțământ. Lenin a arătat că opera de construire a socialismului durează un șir lung de ani și că în această perioadă economia socialistă trebuie construită „nu direct pe bază de entuziasm, ci — cu ajutorul entuziasmului stîrnit de Marea Revoluție — pe bază de interes personal, de cointereseare personală”.

Politica de cointereseare materială trebuie să stimuleze interesele țăranului muncitor de a obține cea mai mare parte a veniturilor sale prin vânzarea către stat a produselor.

Avantajele cointereseării materiale trebuie acordate în primul rînd gospodăriilor colective și întovăririlor agricole, pentru întărirea și dezvoltarea lor, asociațiilor simple de producție agricolă și celorlalte forme de cooperare simplă, pentru dezvoltarea lor spre forme superioare.

Tovarăși,

Obiectivul principal în agricultură în cel de-al doilea plan cincinal este creșterea considerabilă a producției agricole-marfă, și în primul rînd creșterea producției-marfă provenite din sectorul

socialist al agriculturii. La sfîrșitul celui de-al doilea plan cincinal, cantitatea de produse agricole-marfă provenită din sectorul socialist al agriculturii va trebui să fie de 60—70% din întreaga producție-marfă agricolă.

Condiția hotărîtoare pentru avîntul tuturor ramurilor producției agricole — în special al creșterii animalelor — o constituie dezvoltarea considerabilă a producției de cereale-marfă. Pînă la sfîrșitul celui de-al doilea plan cincinal trebuie să ajungem la o producție anuală de cel puțin 15.000.000 de tone de cereale, din care grâu și secară cel puțin 5.500.000 de tone. Sporirea producției totale de cereale trebuie și poate fi obținută prin sporirea producției la hectar și prin sporirea suprafețelor cultivate cu porumb, astfel încît să se ajungă în 1960 la o suprafață de circa 4.000.000 ha cultivate cu porumb și la o producție anuală de circa 8.000.000 — 9.000.000 de tone de porumb.

În cursul celui de-al doilea plan cincinal trebuie să obținem sporuri însemnate de producție la cartofi, sfeclă de zahăr, legume, bumbac, floarea-soarelui, cîneapă și în pentru fuior, pentru aprovizionarea cu materii prime a filaturilor de în și cîneapă care vor intra în funcțiune în al doilea cincinal etc.

O mare atenție trebuie să acordăm în cursul anilor următori viticulturii și pomiculturii, una din marile bogății ale țării. Viile ocupă o suprafață de 227.000 ha, din care 29.500 ha sînt ale statului.

Condițiile de climă și sol din țara noastră sînt deosebit de favorabile unor soiuri superioare de viță, care dau vinuri alese prin gustul și buchetul lor natural, cum sînt : Crasa de Cotnari, Feteasca și Riesling de Timave, vinul licoros de Murfatlar și altele. La fel de valoroase sînt și fructele care se obțin din diferite specii și soiuri de pomi fructiferi.

Datorită politicii partidului de cointereseare materială a viticultorilor la refacerea patrimoniului viticol și la creșterea producției, plantațiile de vii au dat anul acesta o recoltă care depășește recoltele anuale din ultimii 25 de ani. Gospodăria de stat Apoldul,

raionul Sebeș, a obținut în medie pe 771 ha vie câte 8.000 kg de struguri la hectar, iar brigada viticolă condusă de Cherst Maria a obținut o producție medie de 14.325 kg de struguri pe parcela sa de 40 ha.

Gospodăria agricolă colectivă „Steaua roșie”, satul Pădureni, raionul Focșani, cu 110 familii, cultivând 150 ha teren, din care 80 ha vie, a obținut în 1955 în medie 5.470 kg de struguri la hectar, împărțind pentru fiecare zi-muncă 43 de lei, $\frac{1}{2}$ litru de vin, 1,375 kg de grâu și alte produse alimentare.

Colectivistul Nicolaie Leușteanu de la această gospodărie a primit pentru zilele-muncă efectuate 27.704 lei (rezultați numai din vânzarea vinului), 340 de litri de vin, 985 kg de grâu și alte produse alimentare.

Exemplul viu al gospodăriei agricole colective „Steaua roșie” din satul Pădureni, al colectivistului Nicolaie Leușteanu și al multor altor colectiviști din țară constituie un îndemn de urmat pentru țărani muncitori din raioanele de deal de a se uni de bunăvoie în gospodării colective, pomicole și viticole, punind în valoare aceste terenuri, care asigură venituri de cel puțin 8 ori mai mari decît culturile de cereale.

Pentru dezvoltarea mai departe a pomiculturii și viticulturii este necesar să se elaboreze un plan de replantare a viilor și livezilor îmbătrinite, de extindere a plantațiilor de vii și pomi în toată țara, și îndeosebi la gospodăriile de stat și gospodăriile colective, astfel ca în următorii zece ani să avem 257.500 ha de vii, din care 144.500 ha de vii altoite. Prin aplicarea măsurilor agrotehnice înaintate, producția globală de struguri trebuie să ajungă în zece ani la circa 1.300.000 de tone.

Suprafața livezilor de pomi în plantații masive să crească pînă la 250.000 ha, cu un număr de circa 50.000.000 de pomi fructiferi, iar suprafața cu arbuști fructiferi să crească pînă la 2.000 ha.

Pentru cultura pomilor răzleți în jurul caselor, la sate și orașe și pe marginea șoselelor, se va asigura producerea a circa 46.000.000 de pomi, iar arbuști fructiferi (smeură, agrișe, coacăze și altele)

pentru circa 12.000 ha. Plantațiile de nuci se vor extinde pînă la 10.000.000 de pomi.

Recolta globală de fructe în următorii zece ani trebuie să ajungă la 900.000—1.000.000 de tone.

Extinderea plantațiilor de vii și livezi se va face pe seama nisipurilor și terenurilor improprie pentru alte culturi agricole, dîndu-se deosebită atenție plantațiilor de vii și livezi din Dobrogea, Lunca și Delta Dunării.

În ramura creșterii animalelor, deosebit de importantă este dezvoltarea creșterii bovinelor, astfel încît la sfîrșitul anului 1960 să se ajungă la 5.000.000 de capete. Trebuie stimulată în special dezvoltarea creșterii vacilor.

Gospodăriile colective trebuie ajutate să dezvolte creșterea vacilor cu lapte, iar în afară de aceasta, fiecare țăran colectivist să aibă vacă cu lapte proprie în gospodăria lui personală.

Numărul porcilor trebuie să crească în al doilea cincinal pînă la 6.000.000 de capete. O mare însemnătate pentru economia națională o are creșterea oilor. În cursul celui de-al doilea cincinal numărul oilor trebuie să sporească la 15.000.000 de capete, din care 8.000.000 cu lînă fină și semifină.

Ca urmare a sporirii șeptelului, producția totală la principalele produse animale va trebui să ajungă în 1960 la : 1.300.000 de tone de carne în viu, din care carne de porc 600.000 de tone ; 25.000.000 hl de lapte de vacă ; 34.000 de tone de lînă, din care 20.000 de tone de lînă fină și semifină.

Trebuie să acoperim în al doilea cincinal din producția internă nevoile de lînă fină și semifină, precum și de piei de bovine, care împreună cu produsele sintetice să asigure industriei ușoare materii prime suficiente.

Pentru a asigura dezvoltarea creșterii animalelor și sporirea productivității lor, o mare atenție trebuie acordată dezvoltării bazei de nutreț.

Esențial pentru dezvoltarea economiei naționale și ridicarea nivelului de viață al poporului muncitor este nu numai creșterea

producției agricole la hectar, ci și creșterea productivității muncii agricole. Specialiștii din agricultură din țara noastră confundă adeseori producția la hectar cu productivitatea muncii, nu țin seama de condițiile economice în care are loc producția și termină prin a ne da o producție cu un preț de cost ridicat. Or, nu este tot una dacă la o producție medie la hectar de 2.000 kg de porumb s-au lucrat 35 zile-om la hectar sau numai 10 zile-om. Prețul de cost în agricultură este încărcat de risipa de forță de muncă, de aparatul administrativ umflat din gospodăria de stat și S.M.T.-uri, de nivelul încă redus al mecanizării și de utilizarea necompletă a utilajului existent.

Marx, vorbind despre condițiile creșterii fertilității pământului, a arătat că „...fertilitatea, deși este o proprietate obiectivă a solului, include totuși întotdeauna din punct de vedere economic o anumită relație, relația față de starea de dezvoltare a chimiei agricole și a mecanizării agriculturii și, în consecință, se modifică o dată cu această dezvoltare”¹. Sarcina care stă în fața noastră este de a asigura progresul tehnic în agricultură, prin mecanizarea și chimizarea agriculturii, pentru a spori producția la hectar și productivitatea muncii și a reduce continuu cheltuielile de producție în agricultură. Dezvoltarea masivă a agriculturii nu poate fi concepută fără mecanizarea principalelor procese de producție din toate ramurile agriculturii. Numărul stațiilor de mașini și tractoare va crește an de an, astfel că în 1960 va ajunge la circa 350; rețeaua de stațiuni se va lărgi simțitor în regiunile mari producătoare de cereale: Constanța, Galați, București, Craiova, Timișoara, Arad și altele.

Pînă la sfîrșitul celui de-al doilea plan cincinal, capacitatea parcului de tractoare al S.M.T.-urilor și gospodăriilor de stat se va mări pînă la circa 37.000 de tractoare convenționale de 15 CP, din care pentru prășii 17.000; trebuie să se asigure sporirea ran-

damentului anual pe tractor convențional, astfel ca volumul lucrărilor să ajungă în 1960 la peste 12.000.000 ha de arătură normală.

Fiecare S.M.T. trebuie să fie un organizator și îndrumător al producției agricole, un puternic sprijin al statului democrat-popular în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii. Principala sarcină a S.M.T.-urilor este de a acorda un ajutor puternic și nemijlocit întovărășirilor agricole și gospodăriilor colective în sporirea recoltelor prin introducerea asolamentelor raționale și a cuceririlor științei și tehnicii înaintate, de a veni în ajutorul țăranilor muncitori individuali pentru a obține producții mai mari și pentru a-i îndruma spre unirea lor în diferite forme de cooperare socialistă în producție, cale sigură spre ridicarea nivelului de trai și de cultură al maselor țărănești.

În parcul nostru actual de mașini agricole se constată anumite disproporții care determină un decalaj serios între posibilitatea de lucrare a solului și posibilitatea de efectuare a lucrărilor de recoltat. Astfel, la gospodăriile agricole de stat, lucrările de arat, semănat, grăpat se pot executa mecanizat în proporție de 95%, în timp ce lucrările de recoltare a păioaselor se execută cu combinele în proporție de numai 49%. Lipsa combinelor, pe lângă faptul că scumpește producția, cauzează la recoltare pierderi de peste 15% din producția de grâu. Folosirea combinelor la recoltarea păioaselor în gospodăriile de stat poate da o economie de circa 60.000 de tone de cereale anual, echivalentă cu costul a circa 1.500 de combine.

Pentru a se obține recolte mari trebuie să se introducă pe scară largă mecanizarea lucrărilor de însămînțare, îngrijire și recoltare a porumbului, florii-soarelui, cartofului și aplicarea metodelor agrotehnice înaintate și rentabile din punct de vedere economic; să se extindă recoltatul mecanic al sfeclei de zahăr, al plantelor de nutreț și să se mecanizeze pe o scară largă însilozarea nutrețurilor, mulsul vacilor, tunsul oilor și alte lucrări din sectorul zootehnic care necesită un mare volum de muncă.

¹ K. Marx: „Capitalul”, vol. III, partea a II-a, E.S.P.L.P. 1955, pag. 620.

Paralel cu mecanizarea trebuie să dăm o mare atenție electricității unor lucrări agricole care cer un volum mare de muncă omenească.

Contribuția gospodăriilor de stat la fondul centralizat al statului nu este pe măsura suprafețelor de care dispun și a utilajului cu care sînt înzestrate; producția lor este nestabilă de la un an la altul, în loc să se caracterizeze printr-o creștere necontenită.

Este necesar să facem o cotitură hotărîtoare în activitatea gospodăriilor agricole de stat, să trecem la reorganizarea lor pe baza îmbunătățirii conducerii lor, a specializării lor, a mecanizării și a aplicării celor mai înaintate metode agrotehnice.

Trebuie să se lichideze caracterul deficitar al multor gospodării agricole de stat, folosirea nerațională a utilajului și prețul de cost ridicat al principalelor produse agricole din cauza proastei gospodării. Gospodăriile agricole de stat trebuie să devină în scurt timp mari producătoare de cereale, legume, struguri, fructe, carne, lapte, lînă, material săditor, semințe de soi și animale de prăsilă, gospodării agricole rentabile cu o mare productivitate a muncii, folosind cît mai rațional resursele de care dispun. Aceasta va permite sporirea însemnată a participării gospodăriilor de stat la cantitatea de produse agricole-marfă și întărirea caracterului gospodăriilor agricole de stat ca model de gospodărie pentru țărani muncitori din sectorul socialist și din sectorul individual.

Pentru îndeplinirea sarcinii de sporire a recoltei de cereale și de mărire a producției principalelor produse animale, o importanță primordială o are folosirea rațională și deplină a pămîntului, principalul mijloc de producție în agricultură.

Se impune ca neîntîrziat să se studieze experiența îndelungată a țărănimii locale, a frunțărilor în cultura plantelor și, pe baza cercetărilor științifice, să se întocmească lucrarea de raionare a producției agricole.

O surșă importantă de sporire a producției agricole, îndeosebi a producției de cereale, este valorificarea terenurilor încă nefolosite sau folosite temporar.

În cursul celui de-al doilea cincinal putem să redăm pentru producția agricolă circa 100.000 ha în regiunea inundabilă a Dunării, sărăturile pe o întindere de circa 150.000 ha, cît și suprafețele ocupate de nisipuri din Oltenia, din vestul țării, Bărăgan, sudul Moldovei și din Delta Dunării.

Prin intensificarea lucrărilor hidroameliorative se vor restabili și largi sistemele existente de desecare din Țara Bîrsei și din alte regiuni ale țării. De asemenea, prin lucrări de amenajare, vor fi pregătite terenurile din sudul Moldovei, care vor fi irigate cu apa din bazinul de acumulare de la Bicaz.

Tovarăși,

Din cauza despăduririlor prădalnice din trecut, a exploatării neraționale a solului de către regimul burghezo-moșieresc, eroziunea solului a luat la noi în țară o întindere mare în regiunile cu relief accidentat.

Din cauza procesului de eroziune, statul și poporul muncitor pierd anual mari cantități de produse agricole. Eroziunea nu este un proces static, ci este în mers continuu, amenințînd și alte terenuri dacă nu se iau măsuri eficace.

Stăvilirea eroziunii și restaurarea terenurilor erodate trebuie socotite ca o problemă de stat, iar rezolvarea ei va trebui să înceapă încă în cursul celui de-al doilea plan cincinal.

Recuperarea pentru agricultură a terenurilor cu eroziune puternică se va face prin lucrări ce se vor executa pe etape, folosirea lor făcîndu-se atît prin culturile agricole valoroase, cum este vița de vie, cît și prin plantații silvice.

În lucrările de combatere a eroziunilor un rol important îl au masele largi de țărani muncitori și organele locale de stat, care pot executa numeroase lucrări simple, dar foarte eficace.

În domeniul silviculturii, sarcina noastră în cel de-al doilea plan cincinal este continuarea lucrărilor de împădurire a terenurilor forestiere dezgolite, refacerea pădurilor degradate, împădurirea a cel puțin 600.000 ha de teren forestier și executarea pe

scară largă a operațiilor de îngrijire a arboretelor și de refacere a arboretelor slab productive din lunile rîurilor.

Aplicînd măsurile de mecanizare a lucrărilor agricole și de folosire rațională a pămîntului, să avem permanent în vedere că producția agricolă este nemijlocit legată de aplicarea în mod diferențiat a agrozootehnicii înaintate și de introducerea în practica agricolă a cuceririlor științei. Fără agrotehnică și zootehnică înaintate nu poate fi vorba de obținerea unui belșug de produse agricole.

Fiecărui petec de pămînt agricol trebuie să i se aplice un complex de lucrări agrotehnice potrivit condițiilor naturale și cerințelor mecanizării avansate, cu o succesiune rațională a culturilor și cu soiuri de înaltă productivitate.

Pentru asigurarea întăririi și dezvoltării sectorului socialist în agricultură și creșterea producției agricole este necesar să se îmbunătățească actualul sistem de planificare a producției agricole, care să țină seama de natura social-economică a gospodăriei țărănești individuale mic-producătoare de mărfuri și de caracterul cooperatist al întovărășirilor agricole și gospodăriilor agricole colective.

Producția gospodăriilor agricole de stat, obligate de a preda statului întreaga producție-marfă, va fi planificată pe baza volumului de produse-marfă.

Gospodăriile agricole colective, întovărășirile agricole, gospodăriile individuale își vor organiza producția pe baza cunoașterii obligațiilor către stat și a propriilor angajamente contractuale de vânzare a produselor, fără să li se fixeze prin plan culturile sau cifrele de producție. Schimbarea practicii de planificare în agricultură va stimula interesul material și inițiativa producătorilor agricoli în lărgirea producției, în folosirea cît mai deplină a tuturor rezervelor și posibilităților pentru a obține cît mai multe produse la hectar, cu cele mai mici cheltuieli de muncă și de mijloace.

Tovarăși,

Sarcinile principale ale partidului în cel de-al doilea plan cincinal în legătură cu transformarea socialistă a agriculturii sînt :

a) Intensificarea muncii politice și organizatorice pentru crearea, într-un ritm mai accelerat, de noi întovărășiri agricole și gospodării colective, cu respectarea strictă a liberului consimțămînt al țăranilor muncitori ; întărirea și dezvoltarea gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole existente ; sprijinirea formelor simple de asociere în producția agricolă a țăranilor muncitori în vederea muncii în comun, a contractării în comun, a folosirii mai raționale a mijloacelor proprii și a mașinilor agricole ale statului și îndrumării țăranilor muncitori spre forme superioare de cooperatie de producție agricolă.

b) Sporirea producției la hectar și a productivității muncii agricole pe calea progresului tehnic în agricultură, a mecanizării principalelor lucrări în toate ramurile agriculturii.

c) Extinderea suprafețelor cultivabile, dezvoltarea irigațiilor și măsurii pentru conservarea solului împotriva eroziunilor.

d) Scăderea cheltuielilor de producție în agricultură.

e) Dezvoltarea creșterii animalelor și a productivității lor, îmbunătățirea calitativă a șeptelului.

Cu încredere în forțele creatoare ale clasei noastre muncitoare, ale țăranimii muncitoare, vom realiza sarcinile ce stau în fața partidului în opera de transformare socialistă a agriculturii. (Aplauze vii).

CIRCULAȚIA MARFURILOR

Tovarăși,

În cel de-al doilea plan cincinal comerțul socialist își va lărgi și îmbunătăți activitatea în scopul unei mai bune aprovizionări și deserviri a populației.

Circulația mărfurilor în rețeaua comerțului de stat și cooperatist va ajunge la circa 45—46 miliarde de lei în 1960.

Din totalul mărfurilor desfăcute în 1960, mărfurile industriale vor reprezenta aproximativ 24 miliarde de lei, mărfurile alimentare circa 14,5 miliarde de lei și alimentația publică peste 7 miliarde de lei.

Industria noastră producătoare de bunuri de larg consum are obligația să dea mai mare atenție calității și aspectului produselor, având în vedere cerințele populației. Studiarea temeinică a cererii de consum a populației trebuie să stea în centrul preocupărilor comerțului nostru socialist, pentru asigurarea repartițiilor de mărfuri potrivit cu nevoile și gustul populației.

Comerțul socialist va trebui să recepționeze cu exigență mărfurile, să nu admită pătrunderea pe rețeaua de desfăcută a unor produse de slabă calitate și în sortimente necorespunzătoare.

În anii celui de-al doilea plan cincinal va fi lărgită rețeaua comerțului socialist — de stat și cooperatist —, va fi întărită baza tehnică-materială a comerțului. O atenție deosebită va trebui acordată amenajării de depozite și instalații frigorifere, precum și dotării cu frigoriifere și răcitoare a unităților comerciale alimentare și de alimentație publică.

Trebuie introdusă folosirea largă în unitățile comerciale a utilajului modern, a mecanismelor simple și a instrumentelor care ușurează munca personalului comercial și măresc productivitatea muncii.

Comerțul de stat și cooperatist trebuie să ia măsuri pentru reducerea sistematică a cheltuielilor de circulație, element important al prețului de vânzare a mărfurilor.

Cum să ne împăcăm cu nivelul actual al cheltuielilor de circulație, care reprezintă aproape 11% în comerțul de stat (în rețeaua Ministerului Comerțului Interior 9,4%) și peste 10% în cel cooperatist?

Este timpul ca organizațiile comerciale să pună capăt situației grave care persistă în anumite ramuri ale comerțului și cooperatistului în ce privește folosirea și păstrarea mărfurilor în bune condiții și să lupte cu hotărâre împotriva risipei, furturilor și daune-

lor de tot felul. Va trebui să se dezvolte larg controlul obștesc asupra comerțului, în vederea apărării intereselor oamenilor muncii.

Volumul mărfurilor industriale desfăcute prin rețeaua de la sate a crescut considerabil. Totuși rezultatele în domeniul valorificării produselor agricole sînt insuficiente, cooperația rămînînd mult în urmă față de posibilitățile mereu crescînde ale țărănimii muncitoare și față de cerințele economiei naționale.

Trebuie acordată atenția cuvenită comerțului practicat pe piață de micii producători, care în etapa actuală dețin încă un rol important în aprovizionarea populației. Comerțul micilor producători poate fi îndrumat astfel încît să contribuie la o mai bună aprovizionare a oamenilor muncii de la orașe.

Un rol important în desfășurarea comerțului socialist revine Sfatului popular, care au sarcina să asigure în cadrul fiecărei regiuni circulația mărfurilor prin îmbunătățirea planificării locale a comerțului de stat și întărirea descentralizării comerțului de stat și cooperatist, pentru o cît mai bună aprovizionare a oamenilor muncii.

Dezvoltarea comerțului nostru la nivelul cerințelor ce i se pun cere o muncă serioasă de ridicare a nivelului profesional și cultural al lucrătorilor din comerț, de sporire a exigenței lor față de industria producătoare a bunurilor de consum la recepționarea calitativă a mărfurilor.

Sarcini importante stau în cursul celui de-al doilea plan cincinal în fața sistemului nostru financiar și de credit, care trebuie să aplice întocmai politica partidului și guvernului în ce privește finanțarea întregii activități economice, a acțiunilor social-culturale, asigurarea bugetelor anuale excedentare și întărirea mai departe a leului.

Ministerul de Finanțe trebuie să lupte pentru un regim sever de economii, pentru controlul prin leu al economiei, pentru creșterea rentabilității socialiste a întreprinderilor. Comisiei Controlului de Stat îi revine un rol important în lupta împotriva birocratismu-

lui și umflării aparatului de stat, pentru întărirea disciplinei de plan și financiare, pentru dezvoltarea simțului de răspundere în gospodărirea avutului obștesc. Ea trebuie să-și îndrepte mai mult atenția spre problemele producției, descoperirii și mobilizării rezervelor interne ale întreprinderilor, sporirii productivității muncii și reducerii prețului de cost.

În cursul perioadei 1956—1960, R.P.R. va dezvolta *relațiile sale economice externe*: colaborarea economică și ajutorul reciproc cu țările prietene, precum și schimburile de mărfuri cu toate țările, asigurând o balanță de plăți echilibrată. O atenție deosebită va trebui acordată creșterii greutatei specifice a exportului de mărfuri fabricate.

**SARCINILE CELUI DE-AL DOILEA CINCINAL
ÎN DOMENIUL CREȘTERII VENITULUI NAȚIONAL
ȘI A NIVELULUI DE TRAI MATERIAL
ȘI CULTURAL**

În 1960 venitul național va fi cu circa 50% mai mare decât în 1955 și va fi produs în proporție de circa 85% în sectorul socialist al economiei, ca urmare a creșterii rapide a industriei și transformării socialiste a agriculturii.

Din venitul național, aproximativ trei sferturi se vor destina pe întreaga perioadă 1956—1960 pentru fondul de consum, mai ales pentru consumul oamenilor muncii de la orașe și sate, iar un sfert pentru fondul de acumulare (creșterea fondurilor fixe, productive și neproductive, a fondurilor circulante din economia națională și creșterea rezervelor statului).

Salariul mediu și veniturile bănești ale muncitorilor, tehnicienilor și funcționarilor vor continua să crească, iar prețurile la bunurile de larg consum se vor reduce treptat, ca urmare a creșterii productivității muncii și reducerii prețului de cost. Salariul real al muncitorilor, tehnicienilor și funcționarilor urmează să crească pînă în 1960 cu circa 30% față de 1955. Veniturile reale ale țărănimii muncitoare vor crește altă dată ca urmare a sporirii producției și produc-

tivității muncii în agricultură, cit și prin economiile ce le va realiza de pe urma reducerii prețurilor cu amănuntul.

Partidul și guvernul vor acorda o grijă deosebită pentru continuă dezvoltare și înflorire a culturii, pentru dezvoltarea învățămîntului, a ocrotirii sănătății și a odihnei oamenilor muncii de la orașe și sate. Cheltuielile social-culturale ale statului vor asigura satisfacerea din ce în ce mai deplină a cerințelor culturale, de învățămînt, sanitare și a altor cerințe ale poporului nostru.

În domeniul culturii, pe lângă realizarea unor obiective centrale, printre care Teatrul Național din București, o atenție deosebită se va da dezvoltării culturii în cadrul regiunilor și raioanelor, mărindu-se în acest scop sumele alocate Sfatului popular pentru construirea și terminarea de cămine culturale, teatre, cinematografe și muzee.

În domeniul învățămîntului se vor construi școli noi și clase, pentru ca pînă la sfîrșitul cincinalului să cuprindem cea mai mare parte a școlarilor la cursurile de 7 ani, astfel ca la începutul celui de-al treilea cincinal toți copiii Patriei noastre să urmeze școala de 7 ani. (Vii aplauze). Pentru ridicarea nivelului cultural și științific al tineretului nostru și îmbunătățirea formării de cadre noi necesare dezvoltării economiei și culturii, se va perfecționa conținutul învățămîntului mediu și superior.

În domeniul ocrotirii sănătății oamenilor muncii și a copiilor se va lărgi rețeaua sanitară, care va primi 6.000 de medici și 12.000 de cadre tehnice noi. Față de 1955, cheltuielile pentru sănătate, odihnă și pensii vor fi cu 40—50% mai mari în 1960.

În domeniul educației fizice și al sportului se vor crea noi baze sportive, în special în regiuni și raioane.

Se vor îmbunătăți serviciile comunale și de deservire a populației. Avînd în vedere rămînerea în urmă din primul cincinal, în perioada 1956—1960 se vor construi cel puțin 2.500.000 m² suprafață locuibilă pentru oamenii muncii.

În cel de-al doilea plan cincinal trebuie să înfăptuim o creștere calitativă a întregii activități economice, ridicînd productivitatea

muncii, obținând o reducere simțitoare a cheltuielilor de producție și circulație. Trebuie să mărim rentabilitatea întreprinderilor de stat, industriale, de transport și agricole, precum și a unităților cooperatiste, pentru a folosi din plin resursele economiei noastre și a realiza o viață tot mai îmbelșugată poporului nostru muncitor.

Sintem convingși că, în anii ce vor urma, Patria noastră, Republica Populară Română, va fi tot mai puternică și înfloritoare, iar poporul nostru muncitor va lupta cu și mai multă hotărâre, cu și mai mult entuziasm și patriotism pentru îndeplinirea celui de-al doilea plan cincinal. *(Aplauze puternice, prelungite).*

III

PARTIDUL

Tovarăși,

Victoriile de însemnătate istorică obținute în construirea socialismului sînt opera eroiceii noastre clase muncitoare, a aliații sale de nădejde, țărănimea muncitoare, a intelectualității credincioase poporului, a maselor de miiioane ale poporului, conduse de partid. S-a confirmat în mod strălucit teza leninistă după care forța partidului constă în legătura lui indisolubilă cu poporul, forța poporului constă în unirea lui strînsă în jurul partidului. *(Aplauze furtunoase, prelungite).*

Iustetea politicii partidului își are izvorul în faptul că această politică se întemeiază pe învățătura atotbiruitoare a lui Marx, Engels, Lenin. În întreaga sa activitate, partidul nostru se inspiră din istorica experiență a P.C.U.S., primul partid revoluționar de tip nou care a condus în mod victorios clasa muncitoare și poporul în lupta pentru transformarea socialistă a societății. Partidul nostru studiază cu perseverență această experiență uriașă și o aplică în mod creator în împrejurările istorice concrete ale țării noastre.

În cei aproape 35 de ani de existență, partidul nostru a acumulat o bogată experiență în lupta grea dusă împotriva exploatații burghezo-moșierești, împotriva dictaturii fasciste, în condițiile ilegalității și ale terorii sîngeroase, pentru făurirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea, pentru făurirea și consolidarea statului democrat-popular. *(Aplauze vii).*

Partidul nostru s-a întărit cu forțe noi, călitate în focul ciocnirilor de clasă, în bătăliile pentru consolidarea puterii populare. În rîndurile sale au intrat sute de mii de muncitori, țărani muncitori, intelectuali, încercați la școala vieții și luptei revoluționare.

Noii membri de partid au învățat de la vechea noastră gardă, formată în condițiile aspre ale muncii ilegale, dirzenia în lupta cu orice fel de greutăți, intransigența față de dușmanii poporului, hotărârea de a merge pînă la capăt în înfăptuirea politicii partidului. Pentru membrii partidului nostru, slujirea cu credință a poporului este legea supremă a întregii lor vieți. *(Aplauze prelungite).*

Mobilizînd masele, fiind pentru ele un exemplu însușitor, acționînd ca un singur om, comuniștii au condus poporul nostru din victorie în victorie.

Elaborînd linia sa politică în diferite etape ale revoluției, partidul nostru a desfășurat o uriașă muncă de lămurire a maselor asupra politicii sale, a dat oamenilor muncii un țel clar, a organizat și îndreptat forțele poporului spre înfăptuirea orinduirii noi, socialiste. Fiecare victorie a sporit încrederea maselor în partid și le-a strîns tot mai puternic în jurul său. Partidul nostru — conducător încercat și de nădejde al poporului, recunoscut și urmat de popor — s-a dovedit la înălțimea misiunii sale istorice. *(Aplauze puternice).*

Tovarăși,

Tăria partidului nostru constă în unitatea rîndurilor sale, în faptul că el este construit pe bazele idrologice, organizatorice, politice și tactice ale leninismului.

În decursul întregii istorii a partidului s-a dovedit că orice abatere de la linia partidului poartă în sine pericole pentru însăși ființa partidului și că lupta pentru puritatea rindurilor sale, pentru unitatea sa de monolit este o îndatorire supremă a tuturor membrilor partidului.

Partidul nostru și-a demonstrat tăria de neclintit în fața unor mari încercări ale unității rindurilor sale și ale coeziunii sale înteroare atât în perioada cuceririi și întăririi puterii populare cît și în perioada trecerii la construirea socialismului.

După cum s-a arătat, în perioada luptei duse de forțele democratice, în frunte cu Partidul comunist, pentru instaurarea puterii populare, iar apoi pentru apărarea și dezvoltarea cuceririlor democratice ale poporului, partidele reacțiunii făceau eforturi desperate pentru a împiedica făurirea și dezvoltarea alianței dintre clasa muncitoare și masele țărănimii, pentru a stăvili ofensiva forțelor populare și a restaura vechea rinduire.

Pentru atingerea acestor scopuri, partidele reacționare recurgeau la toate mijloacele. Ele primeau în rindurile lor pe membrii organizațiilor fasciste, legionare, organizînd bande teroriste care săvîrșeau acte de violență împotriva forțelor democratice, de felul celor ce au avut loc la uzinele „Malaxa” în februarie 1945, în Piața Palatului la 8 noiembrie 1945, în cursul alegerilor din 1946 etc. O dată cu aceasta, reacțiunea își strecura agenții în organizațiile și grupările democratice în scopul subminării lor, infiltra legionari și alte elemente fascisto-reacționare în P.S.D. în scopul de a întări aripa dreaptă din acest partid și a sparge Frontul Unic și, încheosebi, tindea să infiltreze elemente dușmănoase în Partidul comunist — forța conducătoare a frontului democratic.

Tocmai în aceste împrejurări, grupul fracționist, antipartinic al deviatorilor de dreapta, condus de A. Pauker, grup din care făceau parte V. Luca, demascat mai tîrziu ca vechi agent al siguranței, și Teohari Georgescu, abuzînd de funcțiile pe care le dețineau în conducerea partidului și de faptul că nu au fost controlați sistematic și la timp, au călcat în mod grosolan linia și hotărîrile

partidului, principiile leniniste de primire individuală în partid. Urmînd propria lor linie lichidatoristă, fracționiștii au practicat metoda „întrecerilor” pentru primire în partid și a „înscrierii în partid în bloc” a tot felul de elemente dușmănoase, carieriste, necinstite și descompuse. Aceste elemente, strecurate în partid, n-au stat cu miinile în sin. Ele au pus la cale acțiuni anarhice, provocatoare, potrivnice liniei și metodelor partidului, pentru a crea în rindurile oamenilor muncii confuzii și nemulțumiri și a compromite partidul în fața maselor. Elemente dușmănoase au pătruns într-un număr de organe conducătoare de partid și chiar în Comitetul Central. Era limpede că dușmanii ținteau departe, că ei voiau să zdruncine dinăuntru partidul nostru.

Analizînd situația creată, Comitetul Central al partidului a întrerupt în 1947 primirile în partid. În 1948, în conformitate cu hotărîrile Congresului Partidului Muncitoresc Român, Comitetul Central al partidului a organizat verificarea tuturor membrilor de partid. În urma verificării au fost scoși din partid 192.000 de oameni, dintre care aproape jumătate elemente dușmănoase, exploatatoare, necinstite.

Au fost promovați în muncă zeci de mii de membri de partid cinstiți, care erau ținuti pe linie moartă de elementele carieriste și dușmane strecurate în diferite organe de conducere.

Verificarea rindurilor partidului și activă participare a masei membrilor de partid la dezbaterile prilejuite de verificări au avut un rol uriaș în educarea partinică a membrilor partidului, în creșterea vigilenței lor politice și a simțului lor de răspundere față de partid. În această acțiune sute de mii de oameni ai muncii nemembri de partid au ajutat în mod efectiv partidul la verificarea membrilor săi. În urma verificării a crescut prestigiul organizațiilor de partid în ochii celor mai largi mase ale poporului.

Analizînd rezultatele acțiunii de verificare, plenara C.C. al P.M.R. din iulie 1950 a combătut cu tărie denaturarea grosolană a liniei partidului în domeniul construcției de partid și a stabilit

sarcina de a aplica neabătut principiile leniniste de primire în rândurile partidului.

Cu prilejul discutării în plenară a daunelor grave aduse partidului de linia lichidatoristă în problemele construcției de partid, fracționistii au păstrat o tăcere totală față de critica făcută. Explicația atitudinii lor consta în aceea că ei erau interesați să se treacă mai ușor asupra acestei chestiuni, pentru a-și păstra situația în partid și posibilitatea de a continua activitatea lor fracționistă.

În perioada când poporul nostru muncitor a trecut la construirea socialismului, grupul fracționist de deviatori s-a ridicat din nou împotriva liniei generale a partidului. Ei și-au îndreptat focul împotriva rolului conducător al partidului în viața de stat, au încercat să împiedice controlul partidului asupra sectoarelor de stat importante care începuseră pe mîna lor, au căutat să provoace și să alimenteze confuzii ideologice. Deviatorii au creat obstacole în calea dezvoltării ramurilor hotărîtoare ale economiei și a îmbunătățirii condițiilor de trai ale oamenilor muncii.

Împietind devierea de dreapta cu aventurismul „stîngist”, fracționistii au dus, pe de o parte, o politică de protejare și stimulare a chibburimii, iar pe de altă parte au călcat în picioare principiul liberului consimțămînt al țăranilor muncitori în transformarea socialistă a agriculturii, au împins la măsuri provocatoare, lovind astfel în alianța dintre clasa muncitoare și țăranimea muncitoare.

Partidul nostru a considerat și consideră că unul din cele mai importante învățăminte ale drumului de luptă parcurs de partidul lui Lenin — Partidul Comunist al Uniunii Sovietice — este acela că: „nu se poate admite ca în statul-major conducător al clasei muncitoare să-și găsească loc scepticii, oportuniștii, capitulanții, trădătorii. (Aplauze prelungite). A duce o luptă pe viață și pe moarte împotriva burgheziei, avînd capitulanți și trădători în propriul său stat-major, în propria sa fortăreață, înseamnă să cazi în situația unor oameni prinși între două focuri... Pentru a obține victoria, trebuie, înainte de toate, ca partidul clasei muncitoare —

statul ei major conducător, fortăreața ei înaintată — să fie curățită de capitulanți, dezertori, spărgători de grevă și trădători”¹.

În 1952 partidul, în frunte cu Comitetul său Central, a zdrobit cu toată hotărîrea acțiunea deviaționistă, antipartinică și antistatală a grupului de fracționisti, ca fiind primejdioasă pentru opera de construire a socialismului, și i-a înlăturat pe deviatorii din conducerea partidului. Comitetul Central a luat măsuri de întărire a rolului conducător al partidului în statul democrat-popular, a luat măsuri economice-organizatorice și politice-ideologice în vederea înlăturării efectelor devierii de dreapta. Hotărîrile Comitetului Central cu privire la deviere au fost dezbătute în întregul partid. Zdrobirea devierii a fost o strălucită manifestare a unității de neclintit a partidului. (Aplauze furtunoase, prelungite). Coeziunea sa interioară s-a sudat și mai mult, a crescut combativitatea membrilor de partid împotriva abaterilor de la linia partidului.

Indicația dată de Congresul de unificare al P.M.R. în rezoluția sa, că „unitatea partidului trebuie păstrată și întărită, neadmitîndu-se în rîndurile lui nici un fel de fracțiuni sau grupulețe”, a fost adusă la îndeplinire de Comitetul Central. (Aplauze vii).

Putem spune cu adîncă satisfacție că astăzi, în momentul congresului partidului, unitatea rîndurilor sale, coeziunea sa în jurul Comitetului Central este mai puternică decît oricînd. (Aplauze puternice).

Din cele de mai sus sîntem datori să tragem următoarele învățăminte pentru activitatea viitoare a partidului nostru:

cea mai mică abatere de la principiile leniniste de construcție a partidului aduce grave daune partidului;

existența fracțiunilor în partid este incompatibilă cu principiile organizatorice și ideologice ale partidului și nu poate fi tolerată; controlul asupra activității organelor și organizațiilor de partid, asupra activității membrilor de partid, indiferent de funcția pe care o au, este o lege a activității partidului;

¹ „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice”, E.S.P.L.P. 1955, ediția a III-a, pag. 524.

atita vreme cît în țara noastră există clase dușmane, atita vreme cît există imperialism, dușmanul va încerca să-și strecoare agenții în partid pentru a-i submina capacitatea de luptă; de aceea partidul trebuie să țină permanent trează vigilența politică, pentru a împiedica pătrunderea în rîndurile sale a elementelor dușmane. *(Aplauze puternice).*

Experiența partidului nostru demonstrează justetea profundă a tezei leniniste că partidul, curățindu-se de elementele oportuniste, lichidoriste, fracționiste, își întărește rîndurile, întărește unitatea sa de acțiune, de voință, de gîndire. *(Aplauze vii).*

Tovarăși,

Hotărînd reînceperea primirii în partid, Comitetul Central a luat măsuri pentru respectarea cu strictețe a principiului primirii strict individuale, pentru întărirea partidului cu cele mai înaintate, sănătoase și combative elemente din rîndurile oamenilor muncii și, înainte de toate, din rîndurile clasei muncitoare.

În organizațiile care au primit noi membri și candidați de partid se simte o puternică învioreare a muncii de partid.

Imensa majoritate a noilor membri și candidați de partid primiți în anii 1952—1953 sînt muncitori și tehnicieni fruntași în producție, inovatori și raționalizatori, țărani colectivști și întovărășiți, intelectuali de valoare, crescuți de partid, participanți activi în opera de construire a socialismului.

Partidul numără astăzi 595.398 de membri și candidați de partid, dintre care 58.593 de candidați. Ei sînt uniți în 29.393 de organizații de bază din întreprinderi industriale, agricultură, instituții, cartierele din orașe. Aproximativ 62% din membrii și candidați de partid lucrează nemijlocit în industrie și agricultură.

În birourile organizațiilor de bază sînt aleși peste 76.000 de membri. Partidul nostru are astăzi 19 organizații regionale, 190 de organizații raionale și 159 de organizații orășenești în orașele de subordonare regională și raională. În comitetele de conducere ale

acestor organizații sînt alese aproximativ 11.000 de cadre de partid.

În perioada de care se ocupă raportul, a crescut nivelul muncii politice și organizatorice a partidului, au fost îmbunătățite formele organizatorice și metodele de muncă în raport cu noile sarcini.

Au fost înlăturate unele verigi intermediare în structura partidului și au fost întărite comitetele raionale și orășenești, nemijlocit legate de unitățile de producție; structura aparatului de partid a fost modificată în raport cu nevoile asigurării conducerii și controlului de partid asupra ramurilor de activitate economică și de stat.

S-a obținut o îmbunătățire simțitoare a muncii organizațiilor de bază ale partidului. În centrul preocupărilor lor stau problemele producției industriale și agricole, îndeplinirea îndatoririlor ce le revin din hotărîrile partidului și guvernului; către aceste sarcini sînt îndreptate eforturile lor în munca politică și organizatorie. Structura organizațiilor de bază din întreprinderi a fost îmbunătățită în legătură strînsă cu procesul de producție. Organizațiile de partid din unitățile productive exercită dreptul de control asupra administrației.

Succese însemnate au fost obținute de partid în domeniul educației marxist-leniniste a cadrelor și membrilor partidului și în munca politică-educativă în rîndurile oamenilor muncii. Peste 500.000 de membri și candidați de partid și activiști fără partid studiază anul acesta învățătura marxist-leninistă și problemele de bază ale politicii partidului în diferite cursuri ale învățămîntului de partid. În afara orelor de muncă. În ultimii 7 ani, peste 48.000 de cadre de partid au absolvit cursuri de partid de 3 luni, aproape 12.000 — școli medii, peste 2.400 — școli și cursuri superioare de partid, circa 31.000 — școli și universități serale de marxism-leninism. Membrii de partid, oamenii muncii au la îndemînă operele clasicele marxism-leninismului, editate în tiraje de masă. A crescut rolul mobilizator și organizator al presei de partid, legătura ei cu problemele actuale ale muncii practice de construire a socialismului.

Munca politică-educativă a partidului a dus la creșterea nivelului ideologic și a orizontului politic și cultural al mării majorități a membrilor de partid. Datorită muncii partidului, a crescut nivelul politic al maselor.

Plenara din august 1953 a Comitetului Central a pus sarcina de a se crea în jurul organelor de partid un activ de partid alcătuit din 80.000—100.000 dintre cei mai înaintați membri de partid din toate sectoarele de activitate, care să constituie un puternic sprijin în munca de înlăptuire a hotărârilor partidului și guvernului.

În arma muncii desfășurate, această sarcină a fost îndeplinită. Educând cu grijă activul de partid, consultându-se cu activul, atrăgându-l în munca de fiecare zi pentru organizarea și controlul îndeplinirii hotărârilor, organele de partid vor putea cuprinde mai bine sarcinile lor multiple.

În ultimii ani, munca de selecționare, de creștere și repartizare a cadrelor s-a îmbunătățit. S-a dat o mai mare atenție promovării cadrelor al căror devotament față de partid a fost verificat în practică. Zeci de mii de cadre de partid care au căpătat experiență în muncă și și-au dezvoltat cunoștințele politice-ideologice au fost repartizate în munci de răspundere pe linie de partid, de stat, economică. S-au obținut rezultate pozitive în asigurarea stabilității în funcții a cadrelor.

În urma aplicării tot mai consecvente a normelor leniniste ale vieții de partid s-a dezvoltat democrația internă de partid. Se țin regulat, la termenele stabilite, adunările și conferințele de dare de seamă și de alegere a organelor de conducere, prin vot secret, în toate organizațiile de partid. Se țin de obicei regulat plenarele comitetelor de partid și adunările activului de partid. Adunările, conferințele, plenarele au contribuit în mare măsură la dezvoltarea muncii colective a organelor de partid, la activizarea masei membrilor de partid, la creșterea combativității organizațiilor de partid față de lipsuri. S-a dezvoltat autocritica și îndeosebi critica de jos în organizațiile partidului.

Datorită îmbunătățirii generale a activității sale politice și organizatorice, partidul a asigurat conducerea cu succes a tuturor sectoarelor de activitate economică, de stat, a organizațiilor de masă, în lupta pentru traducerea în viață a liniei politice a partidului.

Congresul din 1948 a dat partidului un nou Statut. De atunci condițiile social-economice ale țării s-au schimbat radical. Rolul conducător al partidului în statul democrat-popular a crescut. Partidul și-a îmbogățit experiența. În fața partidului stau astăzi noi sarcini mari în construcția socialismului. Multe din prevederile Statutului nu mai corespund. De aceea a apărut necesitatea unor modificări în Statutul partidului. Proiectul Statutului modificat, care se prezintă congresului spre examinare și aprobare, cuprinde modificările corespunzătoare.

În toate organizațiile de partid proiectul de Statut modificat a fost larg dezbătut. Membrii de partid au participat activ la dezbateri și au făcut numeroase observații și propuneri. Aceste dezbateri au dovedit creșterea conștiinței politice și a simțului de răspundere al membrilor de partid. Adoptarea proiectului de Statut modificat, cu îmbunătățirile pe care le va aduce congresul, și aplicarea consecventă în viața de partid a Statutului — legea de bază a partidului — va duce la ridicarea continuă a nivelului muncii de partid, la întărirea generală a partidului.

Tovarăși,

Care sînt principalele probleme asupra cărora trebuie să ne îndreptăm atenția în viitor pentru a înlătura lipsurile existente și a îmbunătăți munca de partid ?

a) DEZVOLTAREA DEMOCRAȚIEI INTERNE DE PARTID, ÎNTĂRIREA DISCIPLINEI DE PARTID

Dacă, așa cum s-a arătat, în aplicarea principiilor democrației interne de partid s-au obținut rezultate incontestabile, care exercită o influență pozitivă asupra întregii vieți de partid, mai avem, din păcate, destule neajunsuri în această privință.

În activitatea multor organe de partid se manifestă tendința de cocoloșire a lipsurilor, de înăbușire a criticii îndreptate spre dezvoltarea și înlăturarea neajunsurilor, se manifestă atitudinea formală față de critică și autocritică.

De pildă, în biroul Comitetului regional Stalin, timp îndelungat se cocoloșeau reciproc lipsurile, semnalările și criticile de jos erau ascunse în sertare; cei ce criticau erau persecutați sau neluați în seamă. Cîteva elemente descompuse, pătrunse în comitetul regional, folosindu-se de această stare de lucruri, au dăunat grav muncii de partid. Analizînd această situație, Comitetul Central a scos din funcție pe primul secretar și pe alți activiști. Elementele descompuse au fost excluse din partid pentru faptele lor nedemne. Organizația de partid regională a ales o nouă conducere.

Unii activiști au o atitudine cu totul formală față de critică și autocritică — lege a dezvoltării și îmbunătățirii continue a întregii activități a partidului. Sînt multe cazuri cînd aceștia, în diferite adunări și conferințe de partid, invită participanții la „critică”, apoi își fac „autocritică” de rigoare, fără vreo încercare de a analiza lipsurile și cauzele lor, fără a arăta calea lichidării acestor lipsuri. O asemenea înțelegere a criticii și autocriticii nu poate duce decît la înmulțirea lipsurilor.

Organele și organizațiile de partid trebuie să lichideze tendințele de împiedicare a criticii și atitudinea formală față de critică, aceasta fiind dăunătoare intereselor partidului. Ele trebuie să încurajeze critica constructivă, să țină seama de ea, să sancționeze cu asprime pe cei care înăbușă critica venită din partea membrilor de partid și a oamenilor muncii fără partid.

Dreptul la critică, în interesul îmbunătățirii muncii de partid, este un drept fundamental al fiecărui membru al partidului.

În același timp organizațiile de partid trebuie să ia atitudine împotriva elementelor dușmănoase care denaturează critica, folosind-o în scopuri demagogice, calomnioase, pentru a submina dis-

ciplina socialistă a muncii, a compromite cadrele bune și devotate partidului, a slăbi încrederea oamenilor muncii în justiția cauzei partidului și avîntul lor în opera de construire a socialismului.

Trebuie depuse eforturi continue pentru a face din fiecare membru de partid un luptător activ pentru linia partidului; să stimulăm inițiativa masei membrilor de partid, să creștem răspunderea lor colectivă pentru îndeplinirea politicii partidului. *Activizarea masei membrilor de partid, atragerea lor la o participare activă în dezbaterile problemelor principale ale politicii partidului și statului, la elaborarea măsurilor și la aplicarea în viață a liniei politice și a hotărîrilor partidului constituie esența democrației interne de partid.*

În scopul dezvoltării democrației interne de partid, trebuie ca în toate organele de partid să se aplice în mod consecvent principiul conducerii colective, principiul suprem al conducerii de partid. Trebuie să înțelegem conducerea colectivă nu numai în sensul elaborării colective a hotărîrilor și directivelor, ci și în sensul repartizării sarcinilor și răspunderii individuale în organizarea și controlul îndeplinirii hotărîrilor.

Întărirea continuă a disciplinei de partid este o sarcină de importanță centrală, de care trebuie să ne ocupăm în viitor cu toată seriozitatea. Sînt membri de partid, unii chiar în funcții de răspundere, care își închipuie că disciplina de partid nu este obligatorie pentru ei, că-și pot permite să nesocotească și chiar să încalce Statutul partidului, hotărîrile partidului, legile statului, să încalce morala de partid fără a fi trași la răspundere.

Îndeplinirea necondiționată a hotărîrilor partidului și guvernului este una din cele mai elementare și în același timp cea mai importantă îndatorire statutară a oricărui membru de partid. Partidul nostru nu poate permite nimănui să calce disciplina de partid și de stat, pentru că acolo unde ea este nesocotită și încălcată se provoacă fisuri pe care dușmanul le folosește împotriva intereselor partidului și a puterii populare. Experiența îndelungată

a partidului nostru a dovedit că cine încalcă disciplina de partid ajută de fapt pe dușman împotriva partidului.

Leninismul arată că este imposibil ca proletariatul să-și mențină și să-și consolideze puterea sa în stat, în vederea victoriei complete a socialismului, fără un partid puternic prin coeziunea și disciplina sa de fier. Nici în țara noastră puterea populară nu s-ar fi putut menține și consolida și oamenii muncii n-ar fi obținut succese în construirea socialismului dacă imensa majoritate a membrilor partidului nostru n-ar fi acționat la chemarea conducerii sale ca un singur om, dacă partidul nostru n-ar fi avut o disciplină de fier.

În fața organizațiilor de partid stă sarcina de a intensifica munca de educare a membrilor și candidaților de partid în spiritul disciplinei de partid și de stat, de a sancționa statutar pe cei ce încalcă disciplina. Fiecare membru de partid este dator să fie un exemplu de disciplină, conștiință cetățenească, conduită morală. Întărind disciplina interioară, organizațiile de partid trebuie să desfășoare o largă muncă educativă în rîndul maselor, în spiritul respectării disciplinei de stat, a legilor țării.

b) CONTINUA ÎNTĂRIRE A RINDURILOR PARTIDULUI; IMBUNĂTĂȘIREA COMPOZIȚIEI SALE SOCIALE

Tovarăși,

Plenara Comitetului Central din iulie 1950, analizînd compoziția socială a partidului, a constatat că ea este nesatisfăcătoare și a stabilit sarcina de a se asigura o majoritate muncitorească în partid. În urma măsurilor organizatorice luate, procentul muncitorilor în partid a cîscut de la 37,02% în 1951, la 42,61% în momentul de față. Din totalul candidaților de partid primiți din 1952 pînă azi, numai 47,93% sînt muncitori, ceea ce este departe de a corespunde sarcinilor de îmbunătățire a compoziției sociale a partidului. Această situație se datorește în primul rînd faptului că organizațiile de partid din întreprinderi nu desfășoară o sistematică

muncă politică și organizatorică pentru atragerea în partid a muncitorilor, deși partidul exercită o uriașă influență și atracție asupra celor mai conștienți și mai hotărâți muncitori nemembri de partid. Zeci de mii dintre cei mai înaintați muncitori, care doresc fierbinte să se înroleze în rîndurile comunistilor, au înminat cereri de primire în partid. De luni de zile aceste cereri zac nerezolvate, pentru că multe organizații de partid din întreprinderi manifestă o atitudine sectară în munca de primire în partid, se încurcă în forme birocratice, preocupîndu-se mai mult de strîngerea de referințe despre tot soiul de rude, decît de cunoașterea a însuși aceluia ce solicită primirea în rîndurile partidului. Unele comitete regionale, raionale și orașenești, în loc să-și îndrepte toată atenția spre munca de primire în partid în întreprinderile industriale, lasă lucrurile să meargă de la sine, din care cauză compoziția socială a celor primiți în rîndurile candidaților de partid continuă să rămînă nesatisfăcătoare.

Trebuie să asigurăm în partidul nostru creșterea numărului de muncitori — în special din industria mare — care lucrează direct la mașină, în așa fel încît elementul muncitoresc să devină preponderent în partidul nostru, partid de avangardă al clasei muncitoare.

Să primim în partid pe cei ce sînt demni de înaltul titlu de membru al partidului și să păzim ca lumina ochilor puritatea rîndurilor partidului.

Apărînd și enunțînd necontenit partidul de elementele necorespunzătoare, trebuie în același timp să lichidăm tratarea ușuratică a excluderilor din partid.

În cursul preschimbării documentelor de partid au fost multe cazuri de excluderi nestatutare, fără motive temeinice. Astfel, într-o serie de organizații din regiunea București au fost scoși din partid la un moment dat aproape o treime din totalul membrilor de partid. Comitetul Central a luat măsuri pentru îndreptarea lucrurilor, mii de membri buni ai partidului fiind restabiliți în drepturile membrilor de partid.

Trebuie să ajutăm organizațiile de partid ca, în aplicarea sancțiunilor prevăzute de Statut, să analizeze fiecare caz în parte cu cea mai mare grijă partinică, cu simț de răspundere față de partid, respectând cu strictețe prevederile Statutului.

c) ORGANIZAREA ȘI CONTROLUL INDEPLINIRII HOTĂRIRILOR

Partidul nostru desfășoară o uriașă muncă organizatorică pentru îndeplinirea hotărârilor sale. Fără aceasta n-ar fi fost posibile realizările obținute. Nu putem însă trece cu vederea o serie de neajunsuri care frânează munca noastră, împiedică mobilizarea tuturor forțelor de care dispune partidul pentru realizarea tuturor hotărârilor până la capăt, la timp și fără abateri.

Este vorba, în primul rând, de metodele birocratice, de atitudinile formale față de hotărârile partidului, de metodele șablon în aplicarea lor.

Sînt activiști de partid care reduc munca de organizare a îndeplinirii hotărârilor la simpla lor multiplicare și transmitere către organele subordonate, considerînd că restul se va face de la sine. Pînă la urmă, trezindu-se cu hotărârile neîndeplinite, ei dau din umeri nedumeriți și se străduiesc să găsească justificarea în așa-zisele „greutăți obiective”.

În unele regiuni și raioane hotărârile partidului se „prelucresc” în același fel în întreprindere ca și în sat, în instituție ca și pe șantier. Este de la sine înțeles că în asemenea condiții cele mai bune hotărâri rămîn înecate în vorbărie goală.

Controlul îndeplinirii sarcinilor este redus adeseori la simpla informare asupra lipsurilor, la un fel de fotografiere a lor și de trimiteră a informațiilor către organele superioare. De multe ori informarea face un drum lung, fiind citită de diferiți activiști din organele de partid respective și de către aparatul acestora, se mai adaugă sau se scotăte câte un cuvînt sau o virgulă, fără să se ia măsuri operative de îndreptare a lucrurilor.

În unele organizații de partid, nu toți membrii de partid aduc o contribuție concretă la realizarea sarcinilor partidului. Iată, de pildă, organizația de bază de la uzina „Tudor Vladimirescu”-București, care raportează că 75% din membrii de partid au repartizate și îndeplinesc sarcini de partid. Dar ce fac ceilalți membri ai acestei organizații de bază? Sînt membri onorici? De fapt ei doresc să îndeplinească sarcini de partid, dar ori că nu li se dau astfel de sarcini, ori la repartizarea sarcinilor nu li se dă ajutor practic în îndeplinirea acestora.

Toate aceste deficiențe se datoresc, în primul rînd, birocratizării unor cadre de partid care s-au rupt de viața concretă, care nu aud clocotul ei și nu văd direcția dezvoltării ei. Birocratismul acoperă cu mușcașul său tot ce este viu, încearcă să bage viața în tipare, împiedică răspîndirea a ceea ce este nou și înaintat, stăvilind mersul nostru înainte. Birocratismul trebuie considerat ca un mare rău pentru partid și trebuie combătut și lichidat nu prin lozinci, ci printr-o stăruitoare muncă politică și organizatorică în vederea înlăturării metodelor birocratice. Acei membri de partid care au început să se birocrațizeze trebuie ajutați să se îndrepte — dacă se poate —, iar dacă ajutorul e fără efect, trebuie înlăturați fără șovăială de la munca de conducere, pentru a nu molipsi și pe alții.

Rezultatele practice obținute în întărirea partidului, în îndeplinirea sarcinilor în industrie, agricultură, transporturi, construcții, cultură sînt criteriul principal de apreciere a activității organizațiilor de partid. De acest lucru trebuie să fie conștient fiecare activist și fiecare membru al partidului. De aceea *centrul de greutate în munca organizatorică trebuie mutat în activitatea concretă de organizare a îndeplinirii hotărârilor partidului și guvernului acolo unde se decide însăși soarta lor* — în raioane, orașe, întreprinderi industriale, gospodării colective, S.M.T.-uri, gospodării de stat, în sate, în instituții. Trebuie reduse la minimum necesar hîrțile și ședințele, trimițîndu-se forțele noastre cele mai bune acolo unde pulsează viața, în mijlocul masei membrilor de partid și a celor

fără partid, pentru a studia viața concretă și a acționa în strînsă legătură cu problemele pe care le ridică ea. Forțele principale trebuie repartizate acolo unde există o rămînere în urmă, pentru a face ca toate sectoarele activității noastre să înainteze; trebuie acordat ajutor practic fiecărei organizații de partid, pentru ca să aplice hotărîrile partidului potrivit cu domeniul în care-și desfășoară activitatea.

Organizațiile de bază trebuie ajutate să încredințeze sarcini concrete fiecărui membru de partid, să-l controleze și să-l îndrumeze în muncă, să pună în discuție în adunările lor și să tragă la răspundere pe acei membri de partid care nu-și îndeplinesc sarcinile.

Este necesar să asigurăm controlul îndeplinirii hotărîrilor la timp, îndată după adoptarea lor; controlul trebuie să însemne dezvoltarea neajunsurilor, a sectoarelor rămase în urmă și luarea de măsuri pe loc pentru îndreptarea lucrurilor.

Un rol important în organizarea și controlul îndeplinirii sarcinilor îl are aparatul de partid, începînd cu secțiile Comitetului Central.

Adeseori secțiile C.C. nu sezisează la timp fenomenele noi, nu analizează în mod aprofundat problemele centrale din sectoarele lor de activitate, manifestă tendința de a duce munca în mod birocratic. Sarcina aparatului Comitetului Central nu este numai de a informa la timp în mod documentat conducerea partidului asupra variatelor aspecte ale muncii de partid și de stat, ci și de a ajuta pe teren organele locale ale partidului să-și îmbunătățească munca, să-și perfecționeze metodele de activitate. Controlul efectuat de aparatul de partid asupra îndeplinirii hotărîrilor Comitetului Central trebuie să se imbine cu o muncă politică-organizatorică vie, plină de inițiativă, pentru a asigura aplicarea acestor hotărîri în viață.

Sarcina aparatului de partid este de a răspîndi neobosit tot ce este prețios în experiența organizațiilor de partid în domeniul

vieții interne de partid, a muncii de masă, a conducerii activității economice.

Fiecare organizație de partid, cadrele de partid și partidul nostru în întregul său au acumulat o mare experiență, care se îmbogățește necontenit cu tot ce aduce viața nou și înaintat.

Sînt tovarăși, și, din păcate, nu puțini la număr, care nu văd sau nu vor să vadă rezultatele bune obținute de organizațiile noastre de partid dintr-un sector sau altul și, de aceea, în loc să studieze și să răspîndească experiența bună, se vaită că „organizațiile de partid nu știu să muncească”, „n-au experiență”. Trebuie să studiem cu toată atenția experiența organizațiilor de partid, a membrilor de partid, a oamenilor muncii fără partid, să generalizăm experiența bună, să o extindem în toate organizațiile de partid corespunzător cu condițiile concrete de muncă; să combatem rutina și să stimulăm îndrăzneala creatoare a activiștilor și membrilor de partid; să facem din experiența înaintată un bun al întregului partid, un mijloc de bază pentru îmbunătățirea generală a activității noastre.

Deosebit de instructivă a fost în acest sens campania agricolă din toamna anului 1954, care a îmbogățit experiența întregului nostru partid. Cadrele de bază ale partidului, cea mai mare parte a membrilor Comitetului Central, începînd cu membrii Biroului Politic, au fost repartizați în întreaga țară și au muncit nemijlocit în regiuni, raioane, comune și sate. În această acțiune, Comitetul Central al partidului a studiat pe teren aflat experiența pozitivă cit și lipsurile muncii de partid și de stat și a dat ajutor organelor de partid, economice, de stat și organizațiilor de masă, luînd măsuri pentru înlăturarea lipsurilor și îmbunătățirea muncii. Au fost rezolvate pe loc, cu sprijinul oamenilor muncii, numeroase probleme locale cu caracter economic, cultural, obștesc. A fost desfășurată o largă muncă politică de lămurire a liniei partidului și, îndeosebi, a politicii partidului la sate și au fost atrași în munca activă în jurul organizațiilor de partid de la sate sute de mii dintre cei mai înaintați țărani muncitori.

După cum se știe, sarcinile stabilite de Comitetul Central și Consiliul de Miniștri cu privire la înăsămînțări și arături de toamnă, colectări și achiziții de produse agricole au fost îndeplinite și chiar depășite. (Aplauze). Rezultatele acestei munci s-au resimțit în recolta bogată de cereale din anul acesta.

Învățămintele care trebuie trase din acțiunea organizată de partid în toamna anului 1954 sînt următoarele :

pentru aducerea la îndeplinire a hotărîrilor partidului și guvernului, rolul decisiv îl are munca organizatorică concretă desfășurată pe teren ;

organele de partid trebuie să-și repartizeze just forțele, astfel încît eforturile principale să fie concentrate spre îndeplinirea sarcinilor celor mai importante și urgente ; în același timp, nu trebuie să lase descoperite celelalte sectoare de activitate, asigurînd continuitatea muncii în toate domeniile ;

organele de partid trebuie să îndeplinească munca organizatorică cu o largă muncă politică de masă, atrăgînd masele de oameni ai muncii la îndeplinirea sarcinilor puse de partid.

d) SELECȚIONAREA ȘI REPARTIZAREA CADRELOR

În stadiul actual de dezvoltare avem nevoie în toate compartimentele vieții de partid și de stat de cadre cu o temeinică pregătire, energice, harnice, capabile să facă față sarcinilor complexe economice, sociale și culturale legate de cel de-al doilea plan cincinal și să ridice la un nivel superior munca politică-organizatorică a partidului.

Trebuie să punem capăt slabei exigențe față de competența cadrelor din partea unor organe de partid și de stat, care promovează oameni slab pregătiți din punct de vedere politic și profesional, capabili doar să ducă de ripă munca ce le-a fost încredințată, oricîtă bunăvoință ar avea.

Este destul de răspîndită practica de a se repartiza cadrele numai după dosare și de a se numi oameni în funcții în mod biro-

cratic, chiar fără să fie văzuți la față. Se cere fiecărui organ de partid și fiecărui activist de răspundere studierea și cunoașterea temeinică a cadrelor în muncă, selecționarea lor după calitățile politice și profesionale — principiu leninist indivizibil. Trebuie să dăm o mai mare atenție ca pînă acum gradului de pregătire a cadrelor, să le repartizăm acolo unde pot da maximum de randament, să le dăm ajutor pentru a se putea achita de sarcinile ce li se încredințează, să manifestăm o grijă permanentă pentru condițiile lor de muncă și de viață.

A crește cadre pentru toate sectoarele de activitate nu este un lucru ușor. Trebuie ani de muncă pentru a forma un activist capabil să facă față unei munci de răspundere la nivelul cerut. De aceea, promovînd în mod curajos cadre tinere, devotate partidului, să nu ne oprim aici, ci să muncim neconștient pentru creșterea lor, pentru ridicarea nivelului lor politic și cultural și a calificării lor profesionale.

Or, în ce privește studiul activiștilor de partid și de stat, situația nu este multumitoare. Unii activiști studiază nesistematic, fără continuitate, teoria marxist-leninistă și documentele privind politica partidului. Este inevitabil ca astfel de cadre să cadă pradă practicului îngust, să nu poată judeca în mod critic, de pe pozițiile ideologiei marxist-leniniste, problemele economice din domeniul lor de activitate, să nu se poată orienta just în problemele vieții interne și internaționale.

O dată cu ridicarea nivelului ideologic al cadrelor de partid, sarcina noastră este de a ridica în mod persistent pregătirea lor de specialitate la nivelul de cunoștințe al inginerilor și tehnicienilor. Să luăm, de pildă, sarcinile vaste ce ne stau în față în industrie, unde nivelul de cunoștințe al multor cadre de partid și de stat este cu totul insuficient. A asigura conducerea de partid în acest domeniu înseamnă a orienta cadrele de partid care se ocupă de industrie să-și însușească cunoștințe temeinice de tehnică și de economie. Același lucru trebuie spus despre agricultură. Pentru a conduce o gospodărie de stat sau o gospodărie colectivă, so cer cunoștințe

multilaterale agrotehnice și zootehnice și o cunoaștere serioasă a economiei agricole.

În domeniul politicii de cadre, o serie de ministere și departamente centrale au seriosе slăbiciuni. La Ministerul Învățămîntului, cadrele tinere, competente, crescute de partid sînt foarte anevoios promovate. În același timp sînt neglijate o serie de cadre vechi, mature politicește. Ministerul Agriculturii se ocupă nesatisfăcător de promovarea unor cadre cu larg orizont politic și științific, necesare pentru înfăptuirea transformării socialiste a agriculturii.

Acestei stări de lucruri, care este comună multor ministere și instituții centrale, trebuie să i se pună capăt cu toată hotărîrea. Este necesară o îmbunătățire radicală a muncii ministerelor în domeniul pregătirii, repartizării și promovării de cadre.

Organele de partid și de stat trebuie să muncească cu perseverență pentru a asigura cadre competente necesare economiei și culturii.

Zecile de mii de cadre care lucrează în organele de partid și de stat, în aparatul lor, în organizațiile de masă și îndeosebi numerosul activ de partid care s-a încheiat în jurul organelor de partid formează un mare rezervor pentru ridicarea și selecționarea de cadre.

În perioada construirii socialismului, cadrele hotărîse totul. Să educăm și să creștem cu grijă, cu răbdare și cu dragoste cadrele noastre — fondul de aur al partidului! (Aplauze).

e) ÎNTĂRIREA CONTINUA A LEGĂTURII PARTIDULUI CU MASELE

Tovarăși,

Regimul democrat-popular a descătușat energia creatoare și inițiativa nesecată a maselor populare. Misiunea partidului este de a organiza această energie și inițiativă în vederea îndeplinirii sarcinilor construirii socialismului. Întărirea legăturii partidului cu masele este cea mai înaltă îndatorire a organizațiilor de partid. Ele își pot cementa legătura cu masele numai dacă desfășoară o permanentă muncă politică și organizatorică în rîndul celor ce nuncsece.

Deficiența principală în domeniul muncii politice de masă constă în legătura ei insuficientă cu sarcinile de fiecare zi ale organizațiilor de partid, cu problemele care preocupă pe oamenii muncii.

Organizațiile de partid trebuie să ducă munca politică de masă în jurul problemelor arzătoare ale politicii partidului și ale situației internaționale, să lămurească deschis toate problemele pe care le ridică membrii de partid și oamenii muncii nemembri de partid, mobilizîndu-i în mod curajos pentru înfrîngerea dificultăților și îndeplinirea sarcinilor în domeniul construcției economice. Ascuțitul agitației prin viu grai și presă trebuie îndreptat împotriva dușmanilor regimului democrat-popular, împotriva hoților și defraudatorilor, împotriva risipitorilor, birocraților, leneșilor.

Munca politică sistematică desfășurată nemijlocit în rîndurile maselor muncitoare și mai ales munca de la om la om este sarcina fiecărui membru și candidat de partid, începînd cu cei ce lucrează în munci de răspundere pe linie de partid și de stat. O sarcină de partid a cadrelor noastre este de a lua cuvîntul regulat în fața oamenilor muncii din întreprinderi, sate, instituții pentru a le explica politica partidului. Fără aceasta, spunea Lenin, nu e de conceput activitatea politică. Partidul poate conduce masele muncitoare pe drumul construirii socialismului numai dacă desfășoară o activitate neîntreruptă de educare comunistă a maselor în vederea ridicării conștiinței lor politice.

Un mare rol în întărirea legăturii partidului cu masele îl are conducerea de către partid a organizațiilor de masă.

În răstimpul dintre cele două congrese, sindicatele noastre au crescut și s-au dezvoltat. Este cunoscut rolul însemnat pe care îl are activitatea sindicatelor în domeniul construcției economice și al ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii.

Cu toate acestea, rezultatele obținute în munca sindicală nu ne pot mulțumi. Neajunsurile în munca lor se datorează în primul rînd faptului că multe organizații de partid se preocupă insuficient de conducerea și îndrumarea de fiecare zi a activității organelor sindicale. Din această cauză, în activitatea multor organe sindicale

s-au înrădăcinat metode de muncă birocratice, formale; adeseori organele sindicale nu cunosc decît superficial problemele economice concrete, tratează formal întrecerea socialistă. Consfătuirile de producție, în a căror organizare sindicatele au rolul hotărîtor, poartă de multe ori un caracter abstract, de paradă; nu se iau măsuri organizatorice corespunzătoare.

Organele de partid și membrii de partid care lucrează în sindicate trebuie să lupte cu hotărîre împotriva metodelor birocratice în munca sindicală; să ajute organele sindicale și pe activiștii sindicatelor să-și întărească în permanență legătura cu masele, să cunoască temeinic problemele arzătoare ale activității economice a întreprinderii și a ramurii de producție corespunzătoare, să se preocupe de nevoile materiale și culturale de fiecare zi ale oamenilor muncii.

Organele de partid trebuie să îndrumeze organizațiile sindicale ca, împreună cu conducerea fabricii, uzinei, șantierului, să studieze la fiecare loc de muncă, atelier sau secție, cele mai potrivite metode pentru creșterea productivității muncii, pentru reducerea prețului de cost, îmbunătățirea calității producției, stabilind un program de măsuri care să fie dezbătut, perfecționat și pus în aplicare de colectivul întreprinderii. Organele și organizațiile de partid trebuie să ajute sindicatele să lichideze deficiențele serioase pe care le au în domeniul muncii culturale de masă.

Lichidarea deficiențelor în munca lor, sindicatele, sub îndrumarea partidului, își vor îndeplini din ce în ce mai bine sarcinile mari ce le revin în opera de construire a socialismului și misiunea lor înaltă de a fi pentru masele muncitoare o școală a comunismului.

În conducerea de către partid a *Uniunii Tineretului Muncitor* s-au obținut rezultate pozitive în urma analizei făcute de C.C. al P.M.R. și a măsurilor organizatorice luate.

Totuși, în acest domeniu persistă lipsuri serioase. Îndrumarea de către organele de partid a organizațiilor U.T.M. se exercită mai mult la nivelul comitetelor regionale, orașenești și raionale. În

întreprinderi, sate și școli, acolo unde se află masa tineretului, îndrumarea și ajutorul dat de organizațiile de partid U.T.M.-ului, preocuparea lor nemijlocită pentru munca în rîndul tineretului sînt nesatisfăcătoare.

Organele de partid trebuie să ajute organizațiile U.T.M. să găsească forme de muncă mai atrăgătoare pentru tineret, eliminînd șablonul și tendința de a copia întocmai metodele de muncă proprii organizațiilor de partid. Trebuie înlăturate deficiențele serioase în educația politică și morală a tineretului muncitoresc, țărănesc și studios.

Se știe că ceea ce caracterizează tineretul este energia sa clocotitoare, dorința aprigă de a-și închina viața unei cauze înalte, dragostea înflăcărată pentru Patrie și popor.

Sarcina organizațiilor de partid este de a da o justă folosire energiei și entuziasmului tineretului, crescînd cu grijă pîrîntescă milioane de tineri constructori ai socialismului.

Organele și organizațiile noastre de partid și, sub conducerea lor, organizațiile U.T.M. trebuie să acorde atenția principală participării active, pline de avînt a tineretului din întreprinderi și sate la lupta pentru realizarea celui de-al doilea plan cincinal, muncii voluntare a tineretului pe marile șantiere, însușirii de către tineri a tehnicii înaintate, pregătirii tineretului din școli și instituții de învățămînt superior pentru activitatea practică. Trebuie să cultivăm în rîndurile tineretului minunatele tradiții de luptă ale *Uniunii Tineretului Comunist*, să întărim munca de educare a maselor de tineret în spiritul devotamentului față de partid și popor, al hotărîrii de a înfrunta cu curaj orice piedici și greutăți, al combativității față de dușmanii regimului democrat-popular și al spiritului de abnegație în lupta pentru îndeplinirea sarcinilor încredințate.

Întărirea legăturii partidului cu masele cele mai largi ale poporului muncitor nu este cu puțință fără *îmbunătățirea muncii de partid în rîndul femeilor*.

Organizațiile noastre de partid trebuie să aibă permanent în vedere faptul că femeile reprezintă mai mult de jumătate din

populația țării, că ele posedă o nesecată energie și joacă un rol mare în viața obștească, economică și culturală. Femeia-mamă are un rol hotărâtor în educarea cetățenilor de mâine ai țării. Organizațiile de partid, comitetele executive ale Sfatului popular, sindicatele, Uniunea Tineretului Muncitor manifestă în genere o preocupare cu totul insuficientă față de problemele specifice ale muncii în rândurile femeilor și promovează cu destulă timiditate femeile în posturi de conducere. Îndatorirea principală a organizațiilor de partid și a Sfatului popular în ce privește munca în rândul femeilor este de a lupta pentru promovarea curajoasă a femeilor în munci de răspundere — în economie, organe de stat, organizații obștești. Este necesar ca organizațiile de partid să se preocupe zi de zi, în adevăratul înțeles al cuvintului, de pregătirea politică și profesională a femeilor, de atragerea lor în producție, de munca cultural-educativă în rândurile mamei de familie, pe care regimul burghezo-moșieresc le-a ținut în întuneric. Este timpul să se ia o atitudine hotărâtă, de combatere a stărilor de spirit înapoiate față de femeie în viața obștească și în familie. O mare parte a femeilor posedă un dezvoltat simț gospodăresc, care, fiind îndreptat în direcția întăririi și dezvoltării sectorului socialist al agriculturii, a organizării de acțiuni de interes obștesc, poate da bune rezultate.

Sfaturile populare — organele locale ale puterii de stat — sînt expresia democratismului profund al orînduirii noastre. Ele unesc clasa muncitoare cu masele cele mai largi ale țărănimii muncitoare și ale altor pături ale oamenilor muncii. În afară de cei aproape 134.000 de deputați, în jurul Sfatului popular — în cadrul comisiilor permanente, al comitetelor cetățenești, al comisiilor de femei — se grupează un activ larg de cetățeni, sute de mii de oameni care sprijină activitatea Sfatului popular pe tărîm economic, cultural, sanitar și edilitar.

Datorită slăbiciunilor în conducerea și îndrumarea Sfatului popular de către organele de partid, multe comitete executive ale Sfatului popular nu înțeleg în suficientă măsură că acestea nu

sînt simple organe administrative, de felul vechilor primării. Sfaturile populare trebuie să stimuleze și să folosească cit mai larg inițiativa oamenilor muncii, atrăgîndu-i sub forme variate la o participare activă în conducerea treburilor obștești. În această constă, înainte de toate, sursa tăriei și a posibilităților nesecate ale Sfatului nostru popular!

Unele comitete de partid se substituie Sfatului popular, în loc să le ajute cu cadre pricepute, să le îndrume îndeaproape, să le controleze, să pună în fața organizațiilor de partid sarcina de a sprijini acțiunile lor, să tragă la răspundere pe comunistii din aceste organe atunci cînd nu-și îndeplinesc sarcinile. Această metodă greșită răpește inițiativa acestor organe, le slăbește răspunderea și împiedică întărirea rolului lor ca organe de conducere administrativă.

Îndrumînd și controlînd sistematic activitatea Sfatului popular, organele de partid trebuie să lichideze cu cea mai mare hotărîre orice tendință de a se substitui acestora. Dimpotrivă, organizațiile de partid și membrii de partid care lucrează în Sfaturile populare trebuie să întărească la comitetele executive ale Sfatului popular simțul răspunderii pentru mersul treburilor în regiune, raion sau oraș, să le ajute să descopere și să valorifice resursele locale, fără a aștepta ca totul să se rezolve „de la centru”, și să lucreze cu spirit de inițiativă pentru rezolvarea problemelor economice și culturale.

1) MUNCA IDEOLOGICĂ

Tovarăși,

Una din condițiile esențiale ale victoriei în lupta pentru construirea socialismului este educația marxist-leninistă a membrilor partidului, înarmarea lor cu o cunoaștere profundă a teoriei marxist-leniniste, a legilor și forțelor motrice ale dezvoltării societății, a concluziilor pe care le trage partidul nostru din tezele învățării marxist-leniniste pentru practica sa revoluționară. În țara

noastră, ideologia marxist-leninistă stă la temelia vieții de stat și exercită o înfruntare tot mai puternică asupra vieții sociale.

Cu toate succesele însemnate obținute de partid în munca de educație marxist-leninistă, ea continuă să rămână încă în urma cerințelor vieții și a necesităților activității practice a partidului.

Congresul nostru trebuie să constituie un punct de plecare pentru lichidarea hotărâtă a oricărei subaprecieri a muncii ideologice și, înainte de toate, pentru un mare avânt al studiului individual al teoriei marxist-leniniste. Fiecare membru și candidat de partid trebuie să învețe pentru a-și putea îndeplini cât mai bine sarcinile spre folosul partidului clasei muncitoare, al Patriei.

De aceea, mai mult ca oricând este necesar să lichidăm caracterul școlăresc pe care-l are de multe ori propaganda noastră de partid. Propaganda de partid trebuie să fie indisolubil legată de practica construcției socialiste și, îndeosebi, de problemele concrete ale economiei, ajutând organizațiile de partid și masele muncitoare să rezolve sarcinile de fiecare zi care le stau în față.

Lipsa principală care se manifestă în conținutul propagandei de partid și al muncii ideologice în genere, este dogmatismul, însușirea bucherăscă, necreatoare a învățăturii marxist-leniniste.

Necunoașterea de către unii propagandiști a stărilor de lucruri de pe teren și a problemelor concrete pe care le pune viața în fața partidului nostru îi duce pe drumul tratării mecanice a tezelor marxism-leninismului, fără studierea condițiilor istorice concrete în care au fost formulate.

Din cauza rușiei de viață, unii propagandiști cad în confuzii politice, manifestă tendința de a trece cu ușurință peste probleme încă nerezolvate ale construirii bazei economice a socialismului în R.P.R., prezintă în mod abstract acțiunea legilor reproducției socialiste lărgite și a legii dezvoltării planice proporționale a economiei naționale.

Îndatorirea noastră este de a generaliza experiența practică revoluționară a partidului și poporului nostru muncitor și de a trage concluziile corespunzătoare din această experiență, călăuzindu-ne

după învățătura marxist-leninistă, așa cum face partidul nostru în elaborarea hotărârilor și a altor documente ale sale. Este necesar să intensificăm activitatea teoretică în diferite sectoare ale frontului nostru ideologic. Cadrele noastre ideologice trebuie să întocmească lucrări în care să analizeze bazele teoretice ale politicii partidului și guvernului, să studieze fenomenele noi în viața noastră socială, problemele dezvoltării forțelor productive și ale noilor relații de producție în economia noastră națională, probleme privind procesul de trecere de la mica producție de mărfuri la agricultura socialistă și aspectele concrete ale luptei de clasă legate de acest proces.

Tovarăși,

În actuala etapă a trecerii de la capitalism la socialism, dușmanul de clasă, zdrobit în sectoarele hotărâtoare ale economiei, își îndreaptă tot mai mult eforturile pe țărmul ideologiei. *Partidul nostru privește lupta împotriva influențelor ideologiei burgheze drept una din cele mai importante sarcini ale sale.*

Lupta ideologiei socialiste împotriva ideologiei burgheze este parte integrantă a luptei pe care partidul nostru o duce cu neabătută fermitate pentru construirea socialismului.

Lupta ideologică reflectă lupta între clase, care este un fenomen obiectiv al societății noastre actuale.

Existența în țara noastră a rămășițelor exploatarei omului de către om, ca și existența lumii capitaliste, constituie o sursă permanentă de propagare a concepțiilor ideologice burgheze. De aceea propaganda noastră de partid trebuie să fie pătrunsă de spirit ofensiv și de intransigență față de orice denaturare a teoriei marxist-leniniste, să ducă o luptă persistentă pentru dezrădăcinarea influențelor ideologice burgheze. Nici vorbă nu poate fi de o cît de mică slăbire a luptei duse de partidul nostru împotriva ideologiei dușmane (*vii aplauze*), necum despre o pretinsă „pauză” în lupta ideologică.

Sarcina activiștilor noștri pe țărmul muncii ideologice este să combată toate formele de influență a ideologiei burgheze reacțio-

nare, și îndeosebi strecurarea în ideologie a concepțiilor naționaliste, șovine; să demaște pe apologetii contemporani ai capitalismului; să dezvăluie caracterul antiștiințific, retrograd al teoriilor, elaborate în trecut de ideologii claselor exploatatoare, în domeniul sociologiei, economiei politice, istoriei, teoriei literaturii și artei.

Marxism-leninismul se opune cu hotărâre obiectivismului burghez în problemele culturii — ale științei, literaturii și artei. Partidul nostru a întreprins, îndeosebi după 23 August 1944, o vastă activitate de valorificare critică, de pe pozițiile marxism-leninismului, a moștenirii noastre culturale. Dând o înaltă prețuire bogatei moșteniri culturale progresiste, democratice a poporului nostru, partidul combate tot ce a fost reacționar, retrograd, antipopular în operele științifice sau literare ale trecutului.

Cu aceeași fermitate trebuie criticate și manifestările de obiectivism burghez în atitudinea unora dintre intelectuali față de cultura țărilor capitaliste. Noi apreciem tot ce a creat mai de preț fiecare popor, tot ce are înaintat cultura lui. Dar sîntem împotriva atitudinii necritice, a tratării pe același plan a elementelor democratice și a celor reacționare în cultura unui popor, a ploconirii servile în fața culturii burgheze.

Propaganda verbală și scrisă trebuie să dea dovadă de mai multă fermitate și claritate în combaterea influențelor ideologice burghize și a confuziilor teoretice care se manifestă în unele articole din ziare și publicații periodice, în cărți și broșuri, în unele cursuri universitare și conferințe publice.

Urișa forță educativă a propagandei și agitației de partid trebuie îndreptată în direcția combaterii influențelor capitaliste în conștiința oamenilor, împotriva vederilor mistice, prejudecăților și superstițiilor, împotriva concepțiilor burghize și mic-burghize în problemele moralei, atitudinii față de muncă, față de avutul obștesc, față de îndatoririle către stat.

O deosebită atenție trebuie să dea propaganda de partid educării oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar.

Comuniștii cultivă la oamenii muncii dragostea fierbinte pentru Patrie, voința fermă de a munci pentru înflorirea ei, pentru construirea socialismului, pentru apărarea păcii, securității și independenței Patriei. Ei cultivă mîndria națională a maselor muncitoare pentru eroica luptă revoluționară dusă în trecut de muncitori, țărani, de cărturarii înaintați pentru eliberarea socială și națională a României. În strînsă înbinare cu educația în spiritul patriotismului socialist, partidul nostru cultivă în masele poporului nostru internaționalismul proletar consecvent, dragostea frățească și recunoștința pentru patria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și eliberatoarea noastră — marea Uniune Sovietică, dragostea frățească pentru toate popoarele țărilor de democrație populară. (Aplauze).

Partidul cultivă la oamenii muncii conștiința unității indisolubile a intereselor întregului lagăr al socialismului, hotărîrea de a contribui activ la continua lui întărire. Partidul educă pe cei ce muncesc în spiritul solidarității internaționale cu oamenii muncii din toate țările, în spiritul sprijinirii luptei popoarelor pentru pace, democrație și socialism.

În lupta pentru ceea ce este nou, avansat, împotriva a tot ce este învechit și retrograd în domeniul ideologiei și culturii, iau parte, alături de membrii partidului, cercuri largi ale intelectualității fără partid. Sarcina organizațiilor de partid este de a ajuta și îndruma intelectualitatea avansată în această luptă, de a o stimula și sprijini.

Viața a arătat că însușirea concepției marxist-leniniste fructifică gîndirea științifică și creația artistică, ajută pe oamenii de știință, în orice domeniu ar lucra ei, la aprofundarea și generalizarea științifică a rezultatelor cercetărilor lor, la înlăturarea din știință a tot ce este perimat, antiștiințific.

Partidul nostru consideră intelectualitatea avansată drept o mîndrie a poporului nostru. El educă oamenii muncii în spiritul dragostei și al respectului pentru oamenii de cultură care și-au pus talentul, cunoștințele și puterea de muncă în slujba poporului. În-

drumarea de către partid a activității creatoare în domeniul științei, tehnicii, învățămîntului, literaturii, artei, a dat, și nu ne îndoiim că va da și pe viitor, roade tot mai bogate, asigurînd avîntul și dezvoltarea culturii noastre naționale în formă, socialiste în conținut.

Ne bucură pe toți succesele mari dobîndite în anii regimului democrat-popular în diferite ramuri ale științei. Noi dorim însă științei noastre succese și mai mari, și mai multe, succese care să sporească contribuția științei la dezvoltarea economiei naționale și a culturii și să ridice prestigiul ei internațional. Pentru aceasta, oamenii de știință, ridicînd continuu nivelul teoretic al activității științifice, trebuie să combată totodată tendințele de rupere a ei de preocupările practice.

Pentru avîntul activității științifice în toate domeniile este neapărată nevoie de dezbateri asupra problemelor celor mai actuale ale științei, dezbateri care să îmbogățască gîndirea științifică, să dea un fundament teoretic rezultatelor acumulate de cercetători și să ducă la dezvoltarea și combaterea concepțiilor idealiste, neștiințifice. Activa participare la astfel de dezbateri și luarea de atitudine împotriva concepțiilor retrograde este o îndatorire de onoare a fiecărui om de cultură înaintat.

Pentru a asigura dezvoltarea activității științifice, comuniștii care lucrează în domeniul științei și al tehnicii trebuie să știe să coordoneze și să îndrume cu modestie munca oamenilor de știință, pătrunzînd în esența lucrurilor și studiîndu-le în mod detaliat. Ei trebuie să unească preocuparea permanentă pentru formarea de cadre tinere de specialiști cu o atitudine atentă față de specialiștii vechi, ajutîndu-i pe aceștia în justa orientare a activității lor, corespunzător cu necesitățile construcției socialiste.

Trebuie să se ia măsurile necesare pentru a întări institutele de științe sociale, în special Institutul de filozofie și Institutul de economie al Academiei R.P.R., cu cadre calificate, legate de activitatea practică a partidului, trebuie îmbunătățită îndrumarea de către partid a activității acestor institute, trebuie create posibili-

tățile practice pentru lărgirea activității lor, stimulate discuțiile creatoare asupra problemelor teoretice actuale.

În ce privește catedrele de științe sociale de la institutele de învățămînt superior, ele au misiunea de a influența și ajuta catedrele de specialitate în vederea asigurării unei juste orientări ideologice în toate sectoarele învățămîntului superior, ale științei și ale culturii în genere.

O sarcină de mare răspundere stă în fața istoricilor noștri — aceea de a elabora, cu forțele unui larg colectiv de cercetători științifici, o istorie a Romîniei care să sintetizeze, de pe pozițiile învățăturii marxist-leniniste, tot ce s-a realizat la noi pe tărîmul științei istorice și să însemne un pas înainte în dezvoltarea acestei științe, îndeosebi în soluționarea unor probleme de bază ale istoriei noastre — probleme ale procesului de formare a poporului român, ale istoriei contemporane, ale periodizării istoriei. În ce privește istoria partidului, Comitetul Central a hotărît elaborarea de către Institutul de istorie a partidului a unui manual care va fi redactat de o comisie a Comitetului Central și care trebuie să înarmeze pe membrii de partid și pe oameni muncii fără partid cu cunoașterea învățămîntelor istorice ale drumului de luptă parcurs de partid.

Succese însemnate au fost raportate în domeniul literaturii și artei.

Deosebit de îmbucurător este faptul că în literatura și arta noastră își dau mîna scriitori și oameni de artă din diferite generații.

Tot ce are mai talentat literatura și arta romînească participă astăzi la opera de dezvoltare a culturii puse în slujba poporului. Furia pe care acest fenomen o stîrnește oficinelor propagandei imperialiste este, în felul ei, o recunoaștere a succesorilor dobîndite de partid în opera de dezvoltare a culturii în R.P.R.

Scriitorii și artiștii noștri continuă tradițiile literaturii și artei înaintate a trecutului, tradițiile clasicilor literaturii și artei noastre.

Ei se străduiesc, în marea lor majoritate, să reflecte în operele lor realitatea noastră și să contribuie activ la opera de educare a oamenilor muncii în spiritul socialismului. Ei urmează îndemnul și pilda lui Mihail Sadoveanu, care a scris cu atîta dreptate: „Literatura nu poate fi izolată de interesul permanent al obștei muncitoare. Țara nouă n-are ce face cu literatură «care nu face politică» și cu cei care pretind că dormitează în turn de fildeș. Țara nouă are nevoie de scriitori militanți în vederea progresului ei necontenit”. (Aplauze).

Oamenii de litere și de artă au izbutit să creeze în ultimii ani opere care și-au câștigat pe merit dragostea poporului. Dar succesele obținute nu trebuie să ducă la crearea unei atmosfere festive, de automulțumire. Multe dintre temele mari și dintre aspectele fundamentale ale luptei eroice a poporului muncitor pentru construirea socialismului, ca și din istoria ultimelor decenii, nu și-au găsit oglindirea în literatură și artă decît în slabă măsură. Unele opere suferă de tendința de a simplifica realitatea, de a o prezenta în chip schematic, ceea ce se manifestă îndeosebi în prezentarea slabă din punct de vedere artistic a superiorității noului, a procesului de înfrîngere și de lichidare a ceea ce este vechi. Lipsite de viață sînt în unele opere literare figurile lăuritorilor noii societăți.

Realismul socialist exclude deopotrivă tendința de a prezenta viața în culori trandafirii, de a ignora conflictele ei, ca și tendința de pescuire bolșavicioasă a tot ce este putred, morbid, de prezentare în culori întunecate a realității noastre și a eroilor vieții noi. Poporul cere scriitorilor și artiștilor opere care să înfățișeze *esența* fenomenelor social-istorice descrise, să prezinte realitatea noastră nouă în continuă dezvoltare, să redea toată bogăția ei inepuizabilă, toată multilateralitatea ei și, înainte de toate, să înfățișeze uriașă muncă creatoare prin care poporul construiește noua ordine și se transformă el însuși.

În condițiile regimului democrat-popular, operele de literatură și artă sînt cunoscute și prețuite de milioane de oameni. Acest public nou, setos de frumos, cere creatorilor ca operele lor să fie făurite la un înalt nivel de măiestrie, așa cum merită temele mărețe cărora le sînt consacrate. Artei veritabile îi este străin tot ce este searbăd, cenușiu, simplist, îi sînt străine trivialitatea și naturalismul.

Dușman al oricărei nivelări sau egalizări mecanice în materie de creație, realismul socialist oferă creatorului cele mai largi posibilități de manifestare a personalității sale artistice, dînd frîu liber unei mari varietăți de stiluri și gusturi artistice.

Pentru ca literatura și arta noastră să înflorească și să se dezvolte, trebuie înlăturat din cale tot ce le împiedică în mersul lor înainte. Organizațiile noastre de partid au sarcina de a combate cu hotărîre tălmîșirea reciprocă, spiritul de grup, tendința de a prefera o atmosferă stătută unei discuții curajoase, adînc principiale, pătrunsă de spirit de partid.

Trebuie dusă o luptă neîncetată împotriva influențelor ideologice străine în domeniul creației artistice, împotriva felurilor resturi ale influențelor literaturii și artei burgheze din Occident, de genul formalismului și subiectivismului.

Sîntem convinși că scriitorii și artiștii noștri vor dăruia poporului opere demne, prin conținutul lor de idei și prin forța lor artistică, de epoca furtunoasă a transformărilor revoluționare pe care le trăiește Patria noastră. (Aplauze).

Tovarăși,

În fața noastră stau sarcini mari în anii ce urmează. Trebuie să înfăptuim cu succes al doilea plan cincinal, să dezvoltăm necontenit sectorul socialist al economiei naționale, să ridicăm nivelul de trai material și cultural al poporului, să întărim statul democrat popular, să sporim contribuția noastră la întărirea lagărului socialismului și al păcii. Aceasta cere continua îmbunătățire a

muncii noastre pentru ca toate organizațiile de partid și toți membrii de partid să fie la înălțimea misiunii partidului.

Rezumând cele de până acum, sarcinile noastre principale în domeniul muncii de partid sînt :

1. Necootenita întărire a rîndurilor partidului, a coeziunii sale interioare, a disciplinei de partid, a unității de fier a rîndurilor sale, a compoziției sale sociale.

2. Întărirea rolului partidului ca forță conducătoare și călăuzitoare a poporului ; consolidarea și lărgirea legăturilor partidului cu cele mai largi mase ale poporului ; îmbunătățirea muncii politice-organizatorice a partidului în vederea realizării sarcinilor celui de-al doilea plan cincinal, a dezvoltării sectorului socialist al economiei, a întăririi statului democrat-popular și a ridicării nivelului de trai al poporului.

3. Aplicarea neabătută a normelor muncii de partid elaborate de marele Lenin, întărirea democrației interne de partid pe toate treptele muncii de partid.

4. Îmbunătățirea muncii de selecționare și repartizare a cadrelor și a controlului îndeplinirii hotărîrilor.

5. Asigurarea unui înalt nivel în munca ideologică a partidului, sporirea combativității ei în lupta împotriva ideologiei burgheze ; legarea strînsă a activității ideologice cu sarcinile practice ale partidului.

Tovarăși și tovarășe,

Se împlinesc curînd 35 de ani de cînd a fost înființat eroicul Partid Communist din România, plămădit în focul marilor lupte de clasă din țara noastră, în focul avîntului revoluționar generat de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie.

Istoria partidului nu poate fi despărțită de întreaga istorie a luptei pentru scuturarea jugului capitalisto-moșieresc, pentru libertate, pace, socialism, dusă de clasa muncitoare, de poporul muncitor din Patria noastră. Sub stegul marxism-leninismului, sub

conducerea partidului, clasa muncitoare, aliată cu țărănimea muncitoare, a cucerit istorica sa victorie în lupta pentru răsturnarea regimului capitalisto-moșieresc și pentru instaurarea puterii democrat-populare, pășind pe drumul construirii socialismului în Patria noastră. Cauza pentru care s-au jertfit mîile de luptători revoluționari, fii credincioși ai poporului nostru, a triumfat. (*Aplauze puternice, prelungite*).

Sarcina noastră este de a munci neobosit pentru a consolida cuceririle revoluționare ale poporului și a asigura victoria deplină a socialismului în Republica Populară Romînă.

Partidul Muncitoresc Romîn nu-și va cruța forțele pentru a duce la bun sfîrșit această operă măreață. (*Aplauze prelungite*).

Puternic prin dragostea, încrederea și atașamentul maselor populare, luminîndu-și drumul cu nemuritoare învățătură a marxism-leninismului, partidul va conduce cu mînă sigură poporul romîn pe calea construirii orînduirii socialiste. (*Aplauze furtunoase*).

În vremea noastră, forța uriașă a mișcării de eliberare socială și națională a popoarelor în lupta împotriva forțelor reacțiunii și războiului prefăce în realitate nădejile și năzuințele celor mai luminate minți ale omenirii. Epoca noastră este epoca socialismului și comunismului, epoca triumfului marxism-leninismului. (*Aplauze puternice, prelungite*).

Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn, forța conducătoare a poporului, organizatorul victoriilor noastre ! (*Aplauze puternice, îndelungate*).

Trăiască eroica noastră clasă muncitoare, aliatul său de nădejde — țărănimea muncitoare și intelectualitatea legată de popor ! (*Aplauze prelungite*).

Trăiască Patria scumpă a celor ce muncesc — Republica Populară Romînă ! (*Aplauze furtunoase, prelungite*).

Trăiască marea cucerire istorică a popoarelor — lagărul socialismului. În frunte cu Uniunea Sovietică ! (*Aplauze puternice, furtunoase, prelungite*).

Trăiască solidaritatea internațională a oamenilor muncii din întreaga lume în lupta pentru pace, democrație și socialism! (*Aplauze puternice, prelungite*).

Trăiască pacea între popoare! (*Aplauze furtivoase*).

Înainte spre noi victorii în lupta pentru socialism, pace, bunăstare și fericirea poporului! (*Aplauze puternice, toată lumea în picioare ocazională îndelung*. În sală se strigă: „Trăiască Partidul Muncitoresc Român!”, „Ura!”).

„Scinteia” nr. 3.474 și 3.475
din 24 și 25 decembrie 1955

CUVINT DE INCHIDERE A LUCRĂRILOR CONGRESULUI AL II-LEA AL P.M.R.

— 28 decembrie 1955 —

Tovarăși delegați,

Înainte de a încheia lucrările celui de-al II-lea Congres al partidului, dați-mi voie ca, în numele dv. și al întregului partid, să exprim mulțumirea și recunoștința noastră caldă partidelor comuniste și muncitorești frățesti, care ne-au făcut marea cinste de a trimite delegații la congresul nostru. Participarea delegațiilor partidelor frățesti la congres și aprecierile pe care le-au făcut cu privire la activitatea partidului constituie pentru partidul nostru un ajutor frățesc. (*Aplauze furtivoase*).

Mulțumim din tot sufletul Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice pentru salutul adus congresului nostru de delegația P.C.U.S., în frunte cu tovarășul Kirilenko, și pentru urarea de noi succese în dezvoltarea continuă a economiei și culturii țării noastre, a bunăstării oamenilor muncii, în întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, în construirea României socialiste. (*Aplauze furtivoase, prelungite*).

Partidul nostru vede în ajutorul permanent pe care ni-l acordă Partidul Comunist al Uniunii Sovietice în cele mai diferite domenii ale vieții sociale, economice și culturale o neasemuită pildă a internaționalismului proletar. Istorică experiență a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice ne este călăuză în rezolvarea problemelor fundamentale ale construirii socialismului în țara noastră. (*Aplauze furtivoase. Ocazii*).

De asemenea mulțumim din toată inima delegației Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, în fața tovarășului Ciu De, pentru urările sale călduroase, expresie a prieteniei și frăției care leagă partidele noastre. Noi studiem cu cel mai adânc interes experiența eroicului Partid Comunist Chinez în opera de construire a socialismului în născută Chină. *(Aplauze furtunoase)*.

Aducem calde mulțumiri Comitetelor Centrale ale tuturor partidelor comuniste și muncitorești din țările de democrație populară, din țările capitaliste și coloniale ale căror delegații au adus salutul lor la acest congres, ca și celor care au trimis congresului nostru mesaje de salut. *(Vii aplauze)*.

Prezența unui număr de 32 de delegații ale partidelor comuniste și muncitorești la congresul nostru a constituit o puternică manifestare a solidarității proletare internaționale, a tăriei și coeziunii mișcării comuniste internaționale.

Însușit de dragoste înfăptuită pentru patria sa, partidul nostru, adine credincios ideilor nobile ale internaționalismului proletar, va munci fără răgaz pentru întărirea și dezvoltarea colaborării internaționale a clasei muncitoare, pentru întărirea păcii între popoare.

Poporul nostru, condus de partid, este ferm hotărât să contribuie și pe viitor, prin noi succese în opera de construire a socialismului, la întărirea continuă a lagărului unit și puternic al păcii, democrației și socialismului, în fața cu Uniunea Sovietică. *(Aplauze prelungite)*.

Tovarăși,

Fiecare dintre noi, delegați la acest congres, este cuprins de aceea caldă încredere care a fost caracteristică congresului nostru în tot cursul desfășurării lui. Fiecare este pătruns de conștiința că a luat parte la un eveniment istoric în viața partidului și a întregului popor.

Însemnătatea congresului nostru constă, mai întâi, în aceea că el a demonstrat justetea deplină a liniei generale a partidului.

Munca eroică a clasei noastre muncitoare, a țărănimii muncitoare, a intelectualității s-a întruchipat în rezultatele mărețe ce au fost dezbătute la acest congres. Ele demonstrează în chip strălucit ce poate înfăptui un popor descătușat, un popor care a pus imensa lui forță creatoare în slujba propriei sale bunăstări și fericiri.

Întreaga țară își schimbă înfățișarea. În toate colțurile ei se înalță schelele unor noi șantiere; peste tot clocotește munca pentru dezvoltarea economiei naționale. Poporul stăpîn pe comorile pămîntului le folosește și le sporește cu hărnicie, creșd tot mai puternice izvoare de îmbunătățire a traiului său.

Însemnătatea congresului nostru constă, în al doilea rînd, în aceea că el a elaborat un program de muncă și de luptă al partidului și al întregului popor pentru noi victorii în construirea economiei socialiste, pentru înflorirea culturii și științei, pentru bunăstarea poporului, pentru întărirea continuă a partidului și a statului democrat-popular, pentru apărarea păcii și securității patriei noastre.

Nu încapă îndoială că entuziasmul cu care a primit congresul sarcinile mărețe ale celui de-al doilea plan cincinal va cuprinde întregul partid, care va ști să mobilizeze eforturile tuturor oamenilor muncii pentru a transforma aceste sarcini în realitate.

În al treilea rînd, congresul a demonstrat tăria de granit a partidului nostru, unitatea și coeziunea indisolubilă a rîndurilor sale, legătura sa vie cu masele cele mai largi ale poporului nostru muncitor. Niciodată în tot cursul istoriei sale partidul nostru nu a fost atît de unit, atît de puternic, urmat cu atîta încredere de cele mai largi mase ale poporului.

Dezbaterile celui de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român stau mărturie nivelului politic-ideologic crescut al membrilor partidului. Înaltul lor simț de răspundere, hotărîrile de a învinge orice greutate, devotamentului lor față de popor, față de cauza noastră dreaptă.

Sub steagul partidului nostru drag, înarmați cu învățătură marxist-leninistă, înainte pentru înfăptuirea programului de muncă

și de luptă trasat de congres, pentru noi victorii și mai marețe în construirea socialismului, pentru întărirea și înflorirea scumpei noastre patrii — Republica Populară Română! (*Aplauze puternice. Asistența se ridică în picioare. Se scandează: „P.M.R., P.M.R.!”*, „Ura!”).

Trăiască Partidul Muncitoresc Român! (*Aplauze*).

Trăiască clasa noastră muncitoare, țărâniea muncitoare, intelectualitatea legată de popor! (*Aplauze*).

Trăiască alianța dintre clasa muncitoare și țărâniea muncitoare — temelia regimului democrat-popular! (*Aplauze*).

Trăiască marele lagăr al socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică și China populară! Trăiască prietenia frățască de nezdruccinat dintre poporul român și poporul sovietic, dintre poporul român și toate popoarele lagărului socialist! (*Aplauze*).

Trăiască pacea și prietenia între popoare! (*Aplauze puternice. Urale îndelungate. Întreaga asistență se ridică în picioare*).

Cu aceasta declar închise lucrările Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Român! (*În sală răsună urale și aclamații furtunoase în cinstea Partidului Muncitoresc Român, a Comitetului său Central, în cinstea gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice și a partidelor comuniste și muncitorești frățești de peste hotare. Răsună urale și aclamații nesfârșite: „Trăiască Partidul Muncitoresc Român!”, „Trăiască Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român, în frunte cu primul său secretar, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej!”. Întreaga asistență intonează „ Internaționala”*).

„Scîntela” nr. 3.479
din 29 decembrie 1955

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA CONGRESUL AL XX-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST AL UNIUNII SOVIETICE

— 17 februarie 1956 —

Dragi tovarăși și prieteni,

În numele Partidului Muncitoresc Român, al clasei muncitoare din Republica Populară Română și al întregului popor român, transmitem celui de-al XX-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și întregului popor sovietic un fierbinte salut frățesc. (*Aplauze furtunoase*).

Congresul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice face bilanțul marilor victorii obținute sub conducerea partidului și trasează sarcini noi în construirea comunismului în Uniunea Sovietică.

Congresul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice este un eveniment istoric în viața poporului sovietic; el are o uriașă importanță pentru toate partidele comuniste și muncitorești, pentru mișcarea muncitorească internațională, pentru întreaga omenire înaintată.

În raportul de activitate al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice se face o profundă analiză științifică marxist-leninistă a schimbărilor petrecute în lume în perioada dintre Congresul al XIX-lea și Congresul al XX-lea și se arată perspectivele mărețe ale luptei popoarelor pentru întărirea păcii, pentru democrație, pentru victoria socialismului în întreaga lume.

Tezele teoretice profunde și soluțiile practice cuprinse în raportul tovarășului Hrușciov cu privire la posibilitățile concrete de prevenire a războaielor în epoca noastră, cu privire la coexistența pașnică a statelor cu sisteme sociale diferite, cu privire la formele de trecere de la capitalism la socialism în diferitele țări, cu privire la

necesitatea vitală și posibilitățile practice ale realizării unității clasei muncitoare în toate țările capitaliste, cu privire la înfăptuirea unui front larg al tuturor celor care tind spre colaborare și pace între popoare — toate acestea au importanță internațională deosebit de mare atât pentru partidele comuniste și muncitorești cît și pentru întreaga omenire în lupta pentru păstrarea păcii, pentru progres social.

Partidul Muncitoresc Român va trage învățăminte prețioase din lucrările Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice pentru propria sa activitate în domeniul construcției economiei socialiste, al dezvoltării culturii noi, socialiste, și al ridicării continue a nivelului de trai al oamenilor muncii.

Însemnătate deosebită are pentru noi indicația cuprinsă în raportul Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice cu privire la necesitatea unei legături mai strinse a muncii ideologice și a propagandei de partid cu activitatea practică în domeniul construcției economice.

Experiența bogată a Uniunii Sovietice, creșterea continuă a puterii sale economice constituie pentru oamenii muncii din întreaga lume un izvor de putere și încredere în succesul luptei pentru pace, pentru independență și fericirea popoarelor.

Popoarele țărilor socialiste văd în marile victorii obținute de Uniunea Sovietică în domeniul politicii interne și externe un factor hotărîtor al întăririi potențialului economic al întregului lagăr socialist, al dezvoltării continue a colaborării frățești între țările acestui lagăr. Unitatea de monolit și forța crescîndă a lagărului socialist sînt privite pe drept cuvînt de omenirea progresistă ca un reazem puternic al luptei pentru pace, colaborare și prietenie între popoare.

Însemnătatea internațională a Directivelor celui de-al 6-lea cîincinal al Uniunii Sovietice constă în aceea că Directivele demonstrează superioritatea sistemului socialist asupra sistemului capitalist.

Așa cum se arată în proiectul de Directive, Uniunea Sovietică dispune acum de toate condițiile necesare pentru a rezolva în cadrul întrecerii economice pașnice, într-un termen istoric scurt, sarcina de a ajunge și a întrece cele mai dezvoltate țări capitaliste în ceea ce privește producția pe cap de locuitor.

Dragi tovarăși,

Partidul Muncitoresc Român și întregul nostru popor exprimă dragostea lor frățească și o adîncă recunoștință față de poporul sovietic, condus de gloriosul Partid Comunist al Uniunii Sovietice, pentru ajutorul neprecupețit pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică în toate domeniile de activitate economică și culturală, ceea ce constituie o cheazășio sigură a succeselor muncii constructive a poporului nostru, a securității și independenței patriei noastre. *(Aplauze furtunoase).*

În anii regimului de democrație populară oamenii muncii din România, conduși de partid pe drumul marxism-leninismului, au obținut succese hotărîtoare în construirea bazei economice a socialismului, în dezvoltarea industriei și agriculturii, în ridicarea necontenită a nivelului de trai material și cultural al poporului muncitor.

Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Român, care a avut loc în decembrie 1955, a pus în fața clasei muncitoare și a tuturor oamenilor muncii din țara noastră sarcina dezvoltării necontenite a industriei socialiste și asigurării pe această bază a transformării socialiste a agriculturii.

În munca de construire a socialismului în țara noastră, Partidul Muncitoresc Român, ca și toate partidele comuniste și muncitorești frățești, se călăuzește după învățătura marxist-leninistă, după istorica experiență a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, își întărește necontenit rîndurile, unitatea și coeziunea sa, legătura sa cu masele, întărește alianța dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare și frăția dintre oamenii muncii de toate naționalitățile din țara noastră.

Partidul nostru păzește ca un bun scump al poporului prietenia veșnică, de nezdruccinat dintre poporul român și poporul sovietic, dintre poporul român și toate popoarele lagărului socialist.

Partidul nostru dezvoltă și întărește necontenit această mare prietenie. El educă pe oamenii muncii din țara noastră în spiritul internaționalismului proletar și al participării active la întărirea continuă a lagărului păcii, democrației și socialismului. (Aplauze).

Dragi tovarăși delegați,

Succesele strălucite ale Uniunii Sovietice pe tărîmul construcției economice și culturale bucură pe toți cei ce luptă pentru socialism, pentru democrație, pentru pace, întăresc convingerea oamenilor muncii din toată lumea în justetea nemuritoare învătăuri marxist-leniniste. Toate aceste succese poporul sovietic le datorează conducerii juste a partidului său comunist, a Comitetului său Central leninist.

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice și-a câștigat un mare prestigiu și dragostea fierbinte a tuturor partidelor comuniste și muncitorești, a oamenilor muncii din toate țările, a întregii omeniri înaintate.

Noi urăm din toată inima celui de-al XX-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice succes deplin în lucrările sale! (Aplauze).

Trăiască Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, partidul lui Lenin, far luminos al omenirii progresiste! (Aplauze).

Trăiască Uniunea Sovietică, bastionul luptei pentru pace, pentru libertate și independența popoarelor! (Aplauze).

Trăiască puternicul lagăr al păcii, democrației și socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică! (Aplauze).

Trăiască și înflăcărea prietenia veșnică și colaborarea frățească dintre poporul român și poporul sovietic! (Aplauze furtunoase, prelungite. Toți se ridică în picioare).

„Scinteie” nr. 3.522
din 18 februarie 1950.

INTERNATIONALISMUL — IDEOLOGIA PRIETENIEI ÎNTRE POPOARE

Epoca noastră este epoca triumfului marxism-leninismului, epoca unei impetuoase dezvoltări a mișcării muncitorești și a luptei de eliberare a popoarelor. Cauza păcii și frăției popoarelor unește azi sute de milioane de oameni.

Solidaritatea oamenilor muncii, care-și găsește expresie în ideologia internaționalismului proletar, exercită o puternică influență în viața fiecărei țări și în evoluția întregii situații internaționale. Viața confirmă că unitatea și solidaritatea oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, sînt un puternic izvor al forței lor în lupta pentru eliberarea socială și națională.

I

De la înflăcărata chemare din „Manifestul Partidului Comunist”: „Proletari din toate țările, uniți-vă!”, ideile internaționalismului s-au dezvoltat o dată cu socialismul științific, au crescut împreună cu mișcarea muncitorească și au devenit astăzi o uriașă forță a progresului și a păcii.

În opera sa genială, ca și în întreaga sa activitate practică, V. I. Lenin a acordat o însemnătate covârșitoare principiilor internaționalismului proletar. Lenin are meritul istoric de a fi apărut marxismul revoluționar, din care face parte integrantă ideea internaționalismului proletar, în lupta împotriva oportunismului care se înrădăcinase adînc în Internaționala a II-a. El a dus o muncă

titanică de clarificare ideologică a mișcării muncitorești, înarmînd-o cu înțelegerea clară a opoziției dintre internaționalism și naționalism. Capitaul este o forță internațională — scria Lenin —, subliniind că pentru a o învinge este nevoie de alianță internațională a muncitorilor, de frăția lor internațională. Noi sîntem adversarii vrajbei naționale, ai discordiei dintre națiuni, ai izolării naționale. Noi sîntem internaționaliști.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, care a învins sub steagul unității internaționaliste a oamenilor muncii și a avut o uriașă influență asupra vieții tuturor popoarelor, a constituit o victorie de importanță istorică mondială a ideilor internaționalismului proletar. Lenin arăta că uriașa însemnătate istorică a Revoluției din Octombrie constă în faptul că eliberarea proletariatului rus, ca parte a procesului general de transformare socială, economică și politică a societății, va aduce o contribuție imensă la accelerarea acestui proces, va marca o cotitură în viața întregii omeniri, deschizîndu-i drumul spre desființarea oricăror forme de exploatare și asuprire a celor ce muncesc. Întărirea Statului sovietic, succesele sale grandioase în construcția economică și în dezvoltarea culturală, mobilizarea tuturor forțelor creatoare ale popoarelor sovietice în construirea socialismului și comunismului sînt de nedespărțit de politica națională leninistă a P.C.U.S., care a unit popoarele Rusiei țariste, dezbinat și asuprite de țarism, într-un stat multinațional de nezdruccinat.

În anii celui de-al doilea război mondial conștiința înaltei sale misiuni internaționale a însușit poporul sovietic, care a dat dovadă de un neasemuit eroism în lupta pentru apărarea patriei și eliberarea popoarelor înrobite de fascism. Datorită sprijinului politic și moral acordat de Uniunea Sovietică României și celorlalte țări eliberate de sub jugul fascist, s-a putut evita o intervenție imperialistă. Aceste condiții favorabile au dat posibilitate poporului român, în frunte cu clasa muncitoare, sub conducerea partidului ei marxist-leninist, să rezolve fără război civil problemele des-fășurării revoluției socialiste.

Statul sovietic, primul stat socialist din lume, a proclamat de la nașterea sa principiul păcii și prieteniei între popoare ca principiu fundamental al relațiilor sale externe. În politica Uniunii Sovietice, de apărare consecventă a păcii, în lupta sa neobosită pentru rezolvarea pașnică a problemelor internaționale, în acțiunile sale îndreptate spre destinderea continuă a încordării internaționale, popoarele lumii văd expresia năzuințelor și intereselor lor fundamentale și comune. Pentru întreaga mișcare muncitorească, pentru oamenii muncii din lumea întreagă, politica externă a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și a Statului sovietic este o pildă a internaționalismului în acțiune.

II

Ideile internaționalismului proletar și-au găsit o întruchipare vie în formarea lagărului socialist. Datorită faptului că în țările socialiste puterea aparține oamenilor muncii, iar partidele comuniste și muncitorești, credincioase marxism-leninismului, sînt forța conducătoare în stat, ideile internaționalismului proletar exercită o influență determinantă asupra relațiilor din cadrul comunității statelor socialiste. O dată cu ieșirea socialismului din cadrul unei singure țări și cu transformarea sa într-un sistem mondial, principiile internaționalismului au cuprins astfel și sfera legăturilor dintre state. Aceste principii constituie baza indestructibilă a relațiilor internaționale de tip nou, socialist. Acum, 900.000.000 de oameni, reprezentînd mai bine de o treime din întreaga omenire, pășesc într-o strînsă unitate și colaborare, întrajutorîndu-se frățeste spre țelul comun — construirea socialismului și comunismului.

Relațiile dintre țările lagărului socialist au un caracter multilateral; ele cuprind domeniul politic, economic, cultural, al apărării etc.

Relațiile statornice între țările lagărului socialist constituie un exemplu de îmbinare a intereselor naționale ale oamenilor

muncii cu interesele lor generale. Important este faptul că relațiile de colaborare tovarăsească îmbină grija maximă pentru dezvoltarea economică și culturală a fiecărei țări în parte cu interesele întregului sistem mondial al socialismului. Țările lagărului socialist realizează o uriașă economie de forțe, concentrându-și eforturile și mijloacele îndeosebi în direcția în care fiecare țară dispune de cele mai avantajoase condiții naturale și economice. Se creează astfel posibilități din cele mai mari pentru dezvoltarea rapidă a economiei naționale a fiecărei țări în parte și a lagărului socialist în întregul său, în interesul ridicării continue a nivelului de trai al popoarelor frățesti.

Uniunea Sovietică — forța conducătoare a lagărului socialismului — acordă un imens sprijin celorlalte state socialiste în dezvoltarea forțelor lor de producție.

Popoarele lagărului socialist se situează ferm pe pozițiile coexistenței pașnice între diferitele sisteme social-politice, pronunțându-se pentru dezvoltarea legăturilor economice și culturale, reciproc avantajoase, cu toate țările. Ele privesc cu caldă simpatie lupta popoarelor de multe milioane de oameni din țările Asiei, Orientului mijlociu, Africii pentru eliberarea lor de sub odiosul jug colonial. În același timp, țările socialiste acordă țărilor care și-au cucerit de curând independența și care luptă pentru consolidarea ei un real ajutor economic. Popoarele acestor țări pot să compare legăturile lor economice și comerciale cu diferite state ale lagărului socialist — legături întemelte pe principiile egalității depline și respectului independenței lor naționale — cu așa-zisul „ajutor” acordat de unele puteri imperialiste și care, oricum ar fi el poleit, urmărește menținerea asuprii coloniale.

III

În toate țările, purtătoarele ideilor internaționalismului proletar sînt partidele comuniste și muncitorești. Prin întreaga lor activitate ele dovedesc că sarcinile naționale ale clasei muncitoare

din fiecare țară se îmbină armonios cu sarcinile internaționale ale clasei muncitoare din toate țările. Patriotismul și internaționalismul proletar sînt de nedespărțit.

Învățăturile lui Lenin și exemplul P.C.U.S. au arătat și arată partidului nostru calea justă. Ca urmare a cuceririi puterii de stat de către oamenii muncii din țara noastră, ideile internaționalismului proletar au devenit una din temelile vieții noi de stat. A fost realizată în fapt egalitatea deplină în drepturi a minorităților naționale cu poporul român — egalitate care constituie un izvor de forță al regimului democrat-popular. Ținînd seama de faptul că în țara noastră mai există o bază socială pentru naționalism — reprezentată de rămășițele burgheziei de la orașe și de chibaburimea de la sate —, Partidul Muncitoresc Român pune în centrul preocupărilor sale munca de educare a maselor largi în spiritul internaționalismului proletar și al patriotismului socialist, dezvoltă sub toate formele colaborarea pe toate tărîmurile dintre oamenii muncii romîni și de alte naționalități, duce o luptă intransigentă împotriva naționalismului.

Acum istoria a pus în fața partidelor comuniste și muncitorești sarcini de o uriașă însemnătate.

Deși, ca urmare a existenței imperialismului, se menține baza economică pentru izbucnirea războaielor, în actualele condiții a devenit posibilă evitarea războiului. Există perspective pentru consolidarea destinderii intervenite în ultimul timp în relațiile internaționale; principiile coexistenței pașnice își cuceresc un sprijin tot mai larg în întreaga lume. Există perspectiva reală a unirii forțelor democratice din fiecare țară, a înlăturării diferitelor piedici din calea apropierii partidelor, grupărilor și organizațiilor ce se pronunță pentru pace, democrație și independență națională. A apărut posibilitatea ca popoarele din diferite țări capitaliste să folosească forme tot mai variate de trecere la socialism — cele mai potrivite tradițiilor și particularităților lor. În țările lagărului socialist partidele comuniste și muncitorești și-au pus în față sarcini

grandioase în opera de construcție pașnică, de înaintare accelerată pe calea socialismului și comunismului.

Aceste probleme deosebit de variate și complexe impun studierea atentă și minuțioasă, pe baza tezelor de neclintit ale marxism-leninismului, a condițiilor specifice concrete din fiecare țară, o atitudine creatoare în elaborarea liniei politice. Mai mult ca oricând ar fi acum dăunătoare dogmatismul, șablonul, ignorarea particularităților naționale și a sarcinilor care decurg din acestea. A împlini fidelitatea față de țelurile și sarcinile generale internaționale ale clasei muncitoare cu apărarea intereselor naționale ale propriului popor, a exprima just, de pe pozițiile marxism-leninismului, interesele poporului — aceasta este condiția întăririi partidelor comuniste și muncitorești, unirii în jurul lor a tuturor forțelor democratice ale poporului. Tocmai aceasta înseamnă a înfăptui indicațiile lui Lenin potrivit cărora comuniștii, ca adevărați patrioți și internaționaliști, au datorită de a face maximum în propria lor țară pentru dezvoltarea forțelor păcii, democrației și socialismului în toate țările.

Partidele comuniste și muncitorești alcătuiesc o familie unită — imagine vie a solidarității celor ce muncesc. Este cu totul firesc ca între ele să existe și să se dezvolte legături frățești. Lenin ne-a învățat că asemenea legături sînt o cheazăie a forței unite a oamenilor muncii și a militat neobosit pentru înmănușarea organizațiilor clasei muncitoare în vederea călirii lor ideologice și a întăririi lor politice-organizatorice. Urmind aceste indicații leniniste, partidele comuniste au elaborat în procesul dezvoltării lor diferite forme de legături potrivit condițiilor istorice și sarcinilor politice.

Încetarea activității Biroului Informativ al partidelor comuniste și muncitorești, care, creat în 1947, își epuizase funcțiile în actualele condiții, este o expresie a atitudinii creatoare a acestor partide față de formele istorice concrete ale legăturilor dintre ele. Înfăptuirea unor forme perimate nu împiedică, ci, dimpotrivă,

contribuie la stabilirea altor forme de contact și schimb de experiență și păreri, mai utile și mai corespunzătoare condițiilor istorice.

Întărind legăturile lor frățești, partidele comuniste și muncitorești tind de asemenea spre colaborare cu diferitele partide și curente care se orientează spre socialism și cu alte organizații care aspiră la întărirea păcii și democrației.

IV

Baza activității partidelor comuniste și muncitorești este marxism-leninismul. Partidul Comunist al Uniunii Sovietice — avangarda recunoscută a forțelor socialismului — aduce o imensă contribuție la dezvoltarea teoriei marxiste și experienței mișcării comuniste internaționale.

Prin propria lor experiență, oamenii muncii din țara noastră au putut verifica justetea cuvintelor lui Lenin potrivit cărora exemplul rus arată tuturor țărilor cîte ceva —, dar cu totul esențial — din viitorul lor inevitabil și apropiat.

În cei 50 de ani de existență, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a acumulat un tezaur de experiență politică, ideologică și organizatorică. Studierea aprofundată a experienței P.C.U.S., însușirea și aplicarea ei creatoare s-au dovedit de un uriaș ajutor pentru partidele comuniste și muncitorești și au dus întotdeauna la întărirea lor. Este caracteristică în această privință influența binefăcătoare pe care o au asupra partidelor comuniste și muncitorești documentele istorice ale Congresului al XX-lea al P.C.U.S.

Partidul nostru, ca și toate partidele comuniste și muncitorești, trage învățăminte foarte importante pentru activitatea sa din lupta P.C.U.S. împotriva cultului personalității, străin marxism-leninismului.

Studiind cu cea mai mare grijă experiența P.C.U.S. — intru-chipare vie a ideilor leninismului —, însușindu-și experiența par-

tidelor comuniste și muncitorești care conduc opera de construire a socialismului în țările de democrație populară, experiența întregii mișcări muncitorești internaționale, Partidul Muncitoresc Român va dezvolta neîncetat legăturile și contactele cu partidele frățesti în interesul dezvoltării țării noastre și întăririi lagărului socialismului, al întăririi unității oamenilor muncii și apărării păcii.

Realizarea unității de acțiune a clasei muncitoare în țările unde persistă sciziunea mișcării muncitorești este cea mai importantă condiție a succesului în lupta muncitorilor pentru pace. Totodată, de aceasta depinde posibilitatea clasei muncitoare de a uni în jurul ei masele largi ale poporului și de a înlăptui adinci transformări sociale și economice.

Miscarea muncitorească și-a creat organizații politice puternice ca partidele comuniste și social-democrate, mari organizații internaționale — sindicate, organizații de femei, de tineret. Interesele vitale ale clasei muncitoare fac necesare lichidarea sciziunii în mișcarea muncitorească, folosirea maximă a tuturor posibilităților existente pentru apropierea acestor organizații, pentru stringerea legăturilor și realizarea de acțiuni comune, stabilirea de contacte între mișcărilor sindicale, atât pe plan național cât și internațional. În această privință un cimp larg de activitate este deschis înaintea partidelor comuniste și muncitorești din fiecare țară, inclusiv din țările în care a fost realizată unificarea politică, ideologică și organizatorică a mișcării muncitorești. Fiecare din acestea poate aduce o contribuție proprie la apropierea organizațiilor muncitorești și, în felul acesta, la înlăptuirea unității internaționale a clasei muncitoare.

În epoca noastră solidaritatea internațională proletară a oamenilor muncii a devenit o mișcare uriașă, care unește pe muncitorii din toate țările într-o singură forță viguroasă de luptă pentru pace

și socialism. Ideile socialismului exercită o puternică atracție, pătrund în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, iar socialismul este indisolubil legat de internaționalismul proletar.

Steagul nemuritor al marxism-leninismului flutură biruitor peste o treime a omenirii eliberate și călăuzește lupta sutelor de milioane de oameni din toate continentele pentru pace, democrație și socialism. Nici o forță din lume nu poate împiedica mersul înainte al ideilor internaționalismului proletar — ideile păcii, libertății și frăției popoarelor.

„Pravda” nr. 122 (13.7.85)
din 1 mai 1956

Se tipărește după textul ziarului
„Scinteia” nr. 3.585 din 3 mai 1956

CUVINTARE ROSTITA
LA CEL DE-AL II-LEA CONGRES
AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

— 29 iunie 1956 —

Cuvintare rostită la cel de-al II-lea Congres al U.T.M.

169

Dragi tovarăși,

Permiteți-mi ca, în numele și din însărcinarea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, să aduc un fierbinte salut celui de-al II-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor și, prin el, celor peste 1.200.000 de utemiști, întregului tineret al patriei noastre, luptător entuziaș și înflăcărat pe frontul construcției pașnice, socialiste.

Uniunea Tineretului Muncitor, organizația revoluționară a tineretului nostru, este continuatoarea glorioaselor tradiții de luptă ale Uniunii Tineretului Comunist. De-a lungul celor 35 de ani ai existenței sale, partidul nostru a vegheat cu dragoste și grijă părintească la apărarea intereselor vitale ale tineretului, la educarea acestuia în spiritul dragostei față de popor, al credinței în cauza socialismului.

Sub stăpânirea burgheziei și moșierimii tineretul ducea o viață de mizerie, era ținut în stare de inapoiere, lipsit de cele mai elementare drepturi cetățenești. Floarea tineretului pierdea în războaie țilharești pentru o cauză străină intereselor poporului.

Burghesia și moșierimea au creat numeroase grupări și organizații reacționare fasciste pentru a întunece mintea tineretului prin lozinci demagogice, diversioniste, a-i otrăvi spiritul cu naționalism și misticism și a-l atrage pe un fâgaș opus intereselor sale și intereselor generale ale poporului.

Singurul apărător consecvent al intereselor tineretului a fost partidul clasei muncitoare — partidul comunist. Sub conducerea încercată a Partidului Comunist din România, Uniunea Tineretului Comunist a miobilizat tineretul la luptă împotriva exploatării și mizeriei, împotriva fascismului și a folosirii tineretului drept carne de tun. Partidul și U.T.C. au luptat spre a feri tineretul de otrava fascistă, a-i arăta calea luptei pentru adevăratele sale interese, calea luptei pentru democrație, pentru pace și socialism. Tineretul a dat nenumărate jertfe pentru cauza eliberării poporului din lanțurile robiei capitaliste-moșierești. Pilda luminoasă a zeci și zeci de eroi uteciști însuflătește tineretul nostru în munca și lupta sa pentru fericirea poporului, pentru înflorirea patriei.

Vieții de robie și chin a tineretului i-au pus capăt mărețele transformări revoluționare prin care a trecut patria noastră după 23 August 1944. Ziua eliberării naționale a marcat o piatră de hotar și în viața tineretului nostru.

Neuitată va rămâne contribuția adusă de tineretul nostru, în frunte cu uteciștii și sub conducerea Partidului Comunist Român, la înfăptuirea insurecției armate din 23 August 1944, eroismul de masă manifestat de tineretul nostru atit pe frontul antihilerist cît și în anii luptei pentru instaurarea și consolidarea puterii populare. Masele de tineri au răspuns cu entuziasm și devotament la chemările partidului. N-a fost acțiune politică întreprinsă de partid în cei 12 ani care au trecut de la eliberarea țării la care tineretul să nu-și fi adus din plin contribuția, dovedindu-și patriotismul și spiritul de sacrificiu. Partidul, poporul nostru muncitor privesc cu încredere tineretul patriei și se mîndresc cu faptele lui eroice.

Tineretul reprezintă o forță uriașă a dezvoltării sociale : aceasta atit datorită greutateii specifice pe care o au milioanele de tineri ai patriei noastre, cît și datorită dinamismului și combativității proprii tineretului.

Partidul a unit în jurul său și a condus la luptă majoritatea covârșitoare a tineretului datorită atracției irezistibile pe care o exercită asupra tineretului țelurile nobile pentru a căror înfăptuire

luptă partidul. „Nu e oare firesc — spune Lenin — că la noi, în partidul revoluției, precumpănește tineretul? Noi sintem partidul viitorului, iar viitorul aparține tineretului. Noi sintem partidul inovatorilor, iar pe inovatori totdeauna tineretul îi urmează mai cu dragă inimă. Noi sintem partidul luptei pline de abnegație, împotriva putregaiului vechii, iar la luptă plină de abnegație totdeauna tineretul merge primul“.

Tineretul nostru trăiește azi cea mai măreață epocă din istoria patriei noastre — epoca construirii socialismului —, care creează tineretului posibilități nelimitate de manifestare a energiei sale creatoare, a entuziasmului și patriotismului său fierbinte, a dorinței sale de a săvîrși fapte mari. Toate aceste minunate trăsături ale tinerii generații, stimulate și dezvoltate de Uniunea Tineretului Muncitor, rodese azi în marile victorii ale construcției socialiste în patria noastră liberă.

Partidul, poporul nostru dau o înaltă prețuire aportului pe care l-a adus Uniunea Tineretului Muncitor în mobilizarea maselor largi de tineret la îndeplinirea primului nostru cincinal, la succesele construcției noastre economice, culturale și de stat. O adevărată epopee a muncii dure, pline de abnegație și eroism au scris-o zecile de mii de brigadieri de pe șantierele Agnita-Botorca, Salva-Vișeu, Bumbăști-Livezeni, constructorii fabricii de rulmenți de la Birlad, ai uzinei cocs-chitnice de la Hunedoara, ai căilor ferate Ozana-Crăciun și Cerna-Jiu.

Zeci de mii de tineri au făcut să clocotească munca entuziasată, creatoare, pe marile șantiere naționale, înălțînd uzine și hidrocentrale, construind poduri și căi ferate.

Desfășurîndu-și activitatea sub conducerea directă a partidului, Uniunea Tineretului Muncitor a adus o importantă contribuție la educarea comunistă a tineretului. În multe sectoare ale construcției socialiste, în diferite munci în aparatul de partid și de stat activează cadre crescute și educate de U.T.M. Zeci de mii de inovatori, raționalizatori, fruntași ai întrecerii socialiste în industrie și fruntași ai recoltelor bogate, luptători înflăcărați pentru transformarea socia-

listă a agriculturii, studenți și elevi fruntași, tineri ingineri, agonomi, profesori, medici, oameni de știință, scriitori și artiști ce-și închină toate forțele dezvoltării economiei și culturii — aceștia sînt fruntașii tinerii generații cu care se mîndresc partidul, poporul nostru muncitor.

Uniunea Tineretului Muncitor dezvoltă tot mai larg contactele și colaborarea prietenească cu tineretul iubitor de pace din toate țările lumii. Participînd cu succes la Festivalurile Mondiale ale Tineretului, la diferitele manifestări politice, culturale și sportive internaționale, reprezentanții tineretului nostru au făcut larg cunoscută peste hotare înflorirea talentului și capacităților creatoare ale tineretului din Republica Populară Romîină în anii puterii populare.

Uniunea Tineretului Muncitor întărește în permanență legăturile cu gloriosul Comsomol leninist, din experiența căruia trage bogate învățăminte, dezvoltă legăturile frățești cu organizațiile de tineret din țările socialiste, cu organizațiile democratice de tineret din toate țările lumii. Tineretul muncitor din Republica Populară Romîină și întregul popor se bucură sincer că, o dată cu restabilirea relațiilor prietenești dintre Republica Populară Romîină și Republica Populară Federativă Iugoslavia, s-au restabilit și legăturile de prietenie și colaborare între Uniunea Tineretului Muncitor și Uniunea Tineretului Popular din Iugoslavia — organizația bravului tineret al Iugoslaviei socialiste. În prezent sînt create toate condițiile pentru dezvoltarea continuă a acestor legături în interesul comun al tineretului și al popoarelor țărilor noastre.

În cei doi ani care au trecut de la publicarea hotărîrii Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la activitatea Uniunii Tineretului Muncitor și de la conferința pe țară a U.T.M., în munca Uniunii Tineretului Muncitor s-au realizat progrese incontestabile. Ele nu ne pot face însă să trecem cu vederea neajunsurile muncii partidului în rîndurile tineretului și lipsurile care dăinuie în activitatea Uniunii Tineretului Muncitor.

Care sînt lipsurile principale ale muncii partidului și U.T.M.-ului în rîndurile tineretului?

Marile transformări revoluționare din ultimul deceniu au atras tineretul la o participare tot mai activă la viața obștească; politica partidului este însușită de masele largi ale tineretului. Cu toate acestea, cuprinderea organizatorică a maselor tineretului a rămas în urma influenței noastre politice asupra lor. Aceasta se referă în primul rînd la tineretul sătesc și — în parte — la tineretul din industrie.

Cauza acestei stări de lucruri constă în lipsa unei preocupări sistematice, continue, pentru munca politică-organizatorică în rîndurile tineretului. Unele organe și organizații de partid manifestă tendința de a lăsa organizațiile U.T.M. să se descurce cum pot, deși partidul a subliniat nu o dată că îndrumarea și sprijinirea organizațiilor de U.T.M. este una din sarcinile principale ale partidului. Lipsa unei munci permanente, răbdătoare, cu tineretul înseamnă de fapt subaprecierea rolului tineretului în construcția socialistă. Fără a munci zi de zi cu tineretul, în primul rînd cu organizațiile U.T.M., nu poate fi descoperită și generalizată experiența înaintată a acestora, spre a deveni un bun al întregului tineret, nu pot fi ajutate organizațiile U.T.M. să-și ridice munca la un nivel superior.

Sarcinile mărețe trasate de cel de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român pun în fața Uniunii Tineretului Muncitor cerințe sporite, ridică cu deosebită ascutime necesitatea lichidării lipsurilor existente în activitatea Uniunii Tineretului Muncitor. Congresul a trasat sarcina înălțurării deficiențelor serioase în educația politică și ridicarea culturală a tineretului, a cerut organizațiilor de partid și, sub conducerea lor, organizațiilor de U.T.M. să acorde atenția principală participării active a tineretului la lupta pentru realizarea celui de-al doilea cincinal.

Congresul al II-lea al P.M.R. a cerut organelor de partid să ajute organizațiile U.T.M. în găsirea unor forme cit mai atrăgă-

toare, specifice muncii în rîndurile tineretului, eliminînd șablonul, tendințele de copiere mecanică a metodelor de muncă proprii organizațiilor de partid sau sindicale.

Lipsurile muncii organizațiilor de partid și U.T.M. în rîndurile tineretului se manifestă, în al doilea rînd, prin insuficienta atenție acordată muncii politice de masă, vii, combative, diferențiate pentru diverse categorii ale tineretului.

Munca educativă a Uniunii Tineretului Muncitor este lipsită de continuitate; îndeosebi se neglijează munca politică-educativă în rîndurile tinerilor din afara organizațiilor U.T.M. Nu este de mirare că acolo unde este neglijată munca de educație politică și cultural-educativă slăbește capacitatea de mobilizare a organizațiilor de U.T.M. și se fac simțite influențele ideologiei străine.

Cine ar putea nega interesul arzător al tineretului față de problemele internaționale, dorința sa fierbinte de a-și închina toate forțele luptei pentru pace, pentru apărarea și înflorirea patriei! Dar au făcut oare organizațiile de partid și Uniunea Tineretului Muncitor tot ce era necesar pentru a clarifica tineretului principalele evenimente internaționale, problemele actuale ale luptei pentru pace? Este limpede că nu.

În vremea noastră are loc un mare avînt al forțelor păcii și socialismului. Țările socialiste cuprind în prezent 25% din suprafața globului și 37% din populația lumii, se lărgeste continuu zona păcii, cuprinzînd un mare număr de țări socialiste și nesocialiste din Europa și Asia. Succese importante au fost dobîndite în ultimele luni în destinderea încordării internaționale, în urma inițiativelor U.R.S.S. și ale altor țări socialiste. Cu toate acestea, marile monopoliuri, fabricanții de armament, cercurile agresive își continuă uneltirile. De aceea este necesară întărirea vigilenței popoarelor iubitoare de pace. Este necesară ridicarea la un nivel mai înalt a muncii de educație patriotică a tineretului, în scopul creșterii unor cetățeni cu înaltă conștiință politică și morală, apărători dîrji ai cuceririlor revoluționare ale poporului, ai independenței și su-

veranității patriei, luptători hotărâți pentru continua consolidare a puterii populare.

Tovarăși,

Multe sute de mii de tineri lucrează în fabrici, uzine, mine, pe șantierele patriei noastre. În centrul preocupărilor organizațiilor de tineret în industrie trebuie pusă lupta pentru progresul tehnic, pentru însușirea tehnicii noi și folosirea din plin a tehnicii existente, pentru ridicarea continuă a calificării profesionale a tineretului.

Cui nu-i este cunoscut puternicul interes al tinerilor pentru tehnică! Oricine poate să-și dea seama de uriașa însemnătate a înarmării tinerei generații cu temeinice cunoștințe tehnice, astfel încât să fie capabilă a stăpîni tehnica nouă și a scoate din ea tot ce poate da!

Trebuie să spunem însă că unele organizații de partid și U.T.M., precum și muncitori vîrstnici nu acordă atenția necesară schimbului de mîine, sprijinirii acestuia în ceea ce privește însușirea cunoștințelor profesionale — tehnice și gospodărești. Noile uzine și fabrici ale celui de-al doilea cincinal așteaptă mii și mii de cadre de înaltă calificare, și asemenea cadre nu cad din cer, ele trebuie formate în fiecare fabrică, în fiecare atelier și secție prin munca plină de grijă pîrintească a comuniștilor, a muncitorilor vîrstnici.

După cum se știe, Directivele Congresului P.M.R. cu privire la cel de-al doilea cincinal prevăd executarea unui volum de lucrări capitale de circa 105—110 miliarde lei, creșterea producției globale industriale cu 60—65%, ridicarea productivității muncii în industrie cu cel puțin 45—50% și reducerea prețului de cost în industria republicană cu cel puțin 15—20%.

Un rol din cele mai importante în înlăptuirea acestor sarcini, de care depinde dezvoltarea întregii economii naționale și îmbunătățirea condițiilor de trai ale poporului revine tineretului. Datoria organizațiilor de partid și U.T.M. din industrie este de a ajuta zi de zi tineretul în însușirea noilor procese tehnologice, de a îndruma

spiritul de inițiativă al tineretului spre descoperirea și folosirea imenselor rezerve interne ale întreprinderilor, de a-l ajuta să înțeleagă aportul pe care-l poate aduce în îmbunătățirea organizării producției și a muncii.

Ridicarea productivității muncii și reducerea prețului de cost se realizează nu prin vorbărie, ci prin măsuri tehnice-organizatorice concrete, prin organizarea activității practice a masei muncitorilor, prin înarmarea lor cu cunoștințe tehnice, prin extinderea metodelor avansate.

Pe tot întinsul patriei noastre se deschid noi șantiere pentru construirea de uzine și fabrici, hidro și termocentrale, lăcașuri de cultură, stadioane etc. Partidul este încredințat că Uniunea Tineretului Muncitor își va dovedi capacitatea sa de mobilizare a tineretului la acțiuni voluntare de interes obștesc, îndreptînd energia clocoțitoare și entuziasmul tineretului spre marile șantiere ale construcției socialismului, că va face din acestea înalte școli ale bărbăției și perseverenței, de călire a zeci și zeci de mii de tineri curajoși, plini de elan patriotic, constructori conștienți ai vieții noi. Partidul acordă o deosebită însemnătate participării tineretului la lupta pentru recuperarea terenurilor înțelenite sau degradate. Sintem încredințați că tineretul va răspunde cu însuflețire chemării partidului, redînd agriculturii, prin munca sa harnică, zeci și zeci de mii de hectare de pămînt roditor.

Sarcini de mare însemnătate stau în fața organizațiilor U.T.M. de la sate. Trebuie ca fiecare tînr să cunoască obiectivele principale ale celui de-al doilea cincinal în agricultură: asigurarea preponderenței sectorului socialist al agriculturii, atît ca suprafață cît și ca producție-marfă, realizarea pînă la sfîrșitul cincinalului a unei producții anuale de cel puțin 15.000.000 de tone de cereale. Acestea sînt sarcini mari și complexe, a căror realizare nu poate fi asigurată prin lozinci și discursuri, ci printr-o intensă muncă politică-organizatorică. Trebuie analizat în fiecare regiune, raion și comună în parte ce măsuri politice-organizatorice trebuie luate spre a antrena din plin tineretul la înlăptuirea acestor sarcini grandioase.

Îmbunătățind și lărgind munca politică-educativă, găsim forme de activitate variate, corespunzătoare tineretului sătesc, organizațiile U.T.M. sînt chemate să se situeze în primele rînduri ale luptei pentru transformarea socialistă a agriculturii, să facă din fiecare utemist un propagandist înflăcărat, care să demonstreze tinerilor în chip viu, pe baza faptelor convingătoare ce le oferă propria lor experiență, superioritatea agriculturii socialiste. Totodată să nu uităm că tinerii pot juca un mare rol și în convingerea familiilor lor asupra folosului intrării în gospodării colective și întovărășiri agricole.

Tinerii colectivști și întovărășiți pot și trebuie să aducă o importantă contribuție la întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor colective și întovărășirilor, la creșterea numărului familiilor de colectivști și întovărășiți, la transformarea treptată a întovărășirilor în gospodării colective. Pentru aceasta tinerii colectivști și întovărășiți nu trebuie însă să se izoleze de ceilalți tineri din sat, ci, dimpotrivă, să mențină legături prietenești cu ei, lămurindu-le foloasele muncii în comun.

Partidul a trasat sarcina ca fiecare gospodărie colectivă și fiecare întovărășire să devină un centru de atracție pentru țăranii muncitori. Rezultatele practice obținute de gospodăriile colective și întovărășirile agricole sînt cel mai bun mijloc de convingere; ele arată cu forță de necontestat a faptelor că singura cale spre belșug și o viață luminoasă, cultă, a țăranimii muncitoare este calea agriculturii socialiste.

Fără îndoială că și pînă acum tineretul a participat la munca pentru transformarea socialistă a agriculturii, pentru sporirea producției agricole. Cu toate acestea, trebuie spus fără ocolișuri că rezultatele obținute pînă acum nu corespund nici pe departe condițiilor favorabile existente. Trebuie să punem capăt neglijării muncii în rîndurile tineretului sătesc; să folosim mai mult în acest domeniu intelectualitatea satelor — învățători, agronomi, medici.

Congresul al 11-lea al P.M.R. a subliniat deosebita însemnătate a sporirii producției de cereale, și îndeosebi, de porumb. De ce acordă partidul atîta atenție culturii porumbului?

Porumbul dă de 2, 3 și 4 ori mai multe boabe decît orice altă cereală, ceea ce îl transformă în cea mai prețioasă plantă furajeră. Porumbul este baza creșterii șeptelului, a sporirii producției de carne și lapte; a lupta pentru dezvoltarea culturii porumbului înseamnă a lupta pentru a face viața noastră mai îmbelșugată.

Toamna ținînd seamă de marile avantaje pe care cultura porumbului le aduce întregii economii naționale, se prevede că pînă la sfîrșitul celui de-al doilea cincinal sî se ajungă la o suprafață de circa 4.000.000 ha cultivate cu porumb și la o producție anuală de circa 8.000.000—9.000.000 de tone de porumb.

Îndeplinirea acestei sarcini este într-un totu realizabilă. Condițiile de sol și climă sînt deosebit de favorabile culturii porumbului, țăranimea a acumulat o experiență de veacuri în această privință, așa încît nu trebuie depuse mari eforturi spre a o convinge de avantajele acestei culturi.

O importanță deosebită pentru sporirea șeptelului are însilozarea porumbului — separat știuleții și separat tulpinele.

Cantitatea cea mai mare de unități nutritive la unitatea de suprafață o dă porumbul recoltat în stadiul de vegetație „coacere în galben”.

Recoltat în acest stadiu, la 30.000—35.000 de fire la hectar se obține o cantitate de 9.000 kg de știuleți și 21.000 kg de tulpini, însumînd 30.000 kg.

Însilozînd separat știuleții și separat tulpinele, se obțin 6.750 de unități nutritive la hectar.

Însilozat sub această formă, porumbul reprezintă un nutreț succulent, care poate fi folosit cu cel mai mare randament în hrana vacilor, precum și în hrana porcilor și păsărilor în timpul iernii.

Gospodăriile agricole de stat și gospodăriile agricole colective fruntașe pot realiza pe hectarul de porumb hibrid sau la soiurile

cu tulpini mari producții mai mari — de 40.000 kg de masă verde, totalizând 10.400 de unități nutritive la hectar.

Îndatorirea patriotică a tuturor tinerilor din gospodăriile colective, din gospodăriile agricole de stat este de a munci cu însuflețire pentru sprijinirea acțiunii de însilozare a porumbului.

Pentru realizarea sarcinilor tratate de partid în domeniul extinderii culturii porumbului este necesară mecanizarea pe o scară tot mai largă a lucrărilor agricole. Aceasta presupune intensificarea acțiunii de transformare socialistă a agriculturii, căci mașinile agricole pot da randament deplin doar pe terenuri întinse. În același timp trebuie intensificată acțiunea de pregătire a cadrelor de mecanizatori. Partidul cheamă tineretul țării să fie în primele rânduri ale luptătorilor pentru transformarea socialistă a agriculturii, să dea din rîndurile sale mii și mii de mecanizatori capabili să folosească tractoarele, combinele și celelalte mașini agricole.

Organizațiile U.T.M. sînt chemate să aducă o importantă contribuție la îmbunătățirea activității S.M.T.-urilor și gospodăriilor agricole de stat, la creșterea rentabilității gospodăriilor agricole de stat, la perfecționarea calificării tractoriștilor și educarea muncitorilor din aceste unități în spiritul unei înalte responsabilități pentru munca încredințată.

Una din principalele preocupări ale partidului este creșterea unui tineret cult, bine instruit. În îndeplinirea acestei sarcini, partidul se sprijină pe organizațiile U.T.M. din școli și institutele de învățămînt superior.

Partidul cheamă organizațiile U.T.M. din școli să desfășoare o intensă muncă politică-educativă în rîndul elevilor în vederea obținerii unor rezultate din ce în ce mai bune la învățătură, pentru a-i ajuta în dobîndirea unei înțelegeri științifice a lumii și a vieții, în lărgirea orizontului lor cultural.

Este necesar să se acorde o mai mare atenție educării cetățenești a elevilor, combaterii manifestărilor de indisciplină, a lipsei de respect față de profesori și părinți, față de oamenii muncii, pentru o comportare demnă în școală și în viața de toate zilele. Culti-

varea dragostei tineretului pentru munca productivă, a grijii față de avutul obștesc sînt sarcini de bază ale organizațiilor U.T.M. din școli.

A da patriei tot mai mulți tineri hotărîți să-și consacre forțele, entuziasmul măreței opere de construcție economică și culturală, însufleții de dorința fierbinte de a munci cît mai bine spre folosul lor și al societății este un titlu de onoare pentru toate organizațiile U.T.M. din școli.

O misiune nobilă în educarea tinerei generații revine profesorilor și învățătorilor. Putem spune cu mîndrie că majoritatea corpului didactic muncește cu patriotism și abnegație în îndeplinirea sarcinilor sale de cinste.

Este necesară o grijă permanentă pentru îmbunătățirea muncii didactice și educative în școală. Formalismul în munca didactică, nepăsarea față de educarea elevilor sînt trăsături străine școlii noastre, care trebuie combătute cu hotărîre.

Sarcini mari revin în această privință Ministerului Învățămîntului. O lipsă serioasă a ministerului constă în faptul că multe manuale pentru învățămîntul elementar au încă un nivel scăzut. Rup-tura de viață a manualelor destinate elevilor de la sate se manifestă prin atenția cu totul insuficientă acordată predării științelor naturii și agrotehnicii. Tineretul nostru trebuie să capete manuale care să corespundă cît mai bine sarcinilor formării de cadre tinere necesare tuturor ramurilor economiei și culturii.

Îmbunătățirea muncii politice-educative în rîndul elevilor este strîns legată de ridicarea la un nivel mai înalt a activității organizațiilor de pionieri. Partidul a încredințat Uniunii Tineretului Muncitor sarcina de onoare și de mare răspundere de a îndruma activitatea organizațiilor pionierești. Organizațiile U.T.M. sînt chemate să se ocupe continuu, cu drag și pricepere de îndrumarea unităților și detașamentelor de pionieri, orientînd munca acestora spre îndeplinirea sarcinilor lor principale: educarea tuturor pionierilor și școlarilor în spiritul dragostei față de învățătură și activitatea practică.

Luptind pentru înlăturarea șablonului, a metodelor și formelor de muncă greoaie, plictisitoare, organizațiile U.T.M. trebuie să stimuleze afirmarea puternică a inițiativei pionierești, să ajute la dezvoltarea experienței înaintate a unor organizații pionierești fruntașe, să acorde o mai mare atenție promovării unor metode atractive, cu un conținut bogat, adecvat vârstei școlărilor.

Recenta hotărâre a Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la unele măsuri de îmbunătățire a muncii politice-educative în rândul studenților este o măturie vie a grijii permanente pe care partidul o poartă tineretului studios. Noi simțim ferm convingși că organizațiile U.T.M., îndrumând cu competență asociațiile studențești, vor reuși să ridice activitatea în rândul studenților la un nivel superior. Organizațiile U.T.M. trebuie să se preocupe în mod deosebit de lărgirea orizontului cultural al studenților, de propagarea în rândul studenților a concepției materialiste despre lume, de combaterea teoriilor idealiste, retrograde și a altor manifestări ale ideologiei burgheze.

Educat în spiritul pasiunii pentru cucerirea științei, al cinstei și devotamentului față de partid și popor, față de cauza construirii socialismului, studentul va privi cu dragoste profesiunea aleasă, va fi însetat de a munci în fabrici, uzine, în mine, pe ogoare, spre a pune în practică cunoștințele dobândite. Trebuie să lămurim pe fiecare tânăr că de dăunător propriilor sale interese de dezvoltare este să-și irosească în hârtoage și dosare prăfuite cunoștințele dobândite în anii îndelungați de studiu. Să-i ajutăm pe acești tineri să înțeleagă că statul democrat-popular, poporul i-au ajutat să devină oameni cu lămură, luminați, și că după terminarea școlii ei trebuie să-și facă datoria față de popor, prin munca harnică pe teren, nu în lăcoșeala cîlduțe din birouri.

Legea supremă a activității partidului este ridicarea neîntre-rupută a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii. Tineretul patriei noastre se bucură în această direcție de o atenție deosebită din partea partidului. Cu toate greutățile pe care le mai avem de înlăturat, oricine vede azi limpede că nicidecum tineretul

nu a fost înconjurat cu atita grijă, nicidecum tineretului nu i s-au creat astfel de condiții de muncă, învățură și viață ca în anii regimului de democrație populară. Uniunii Tineretului Muncitor îi revin sarcini deosebit de importante în legătură cu îmbunătățirea condițiilor de trai ale tineretului. Ea trebuie să urmărească în permanență ca toate fondurile puse la dispoziția tineretului să fie în mod just folosite, ca tineretului din uzine, fabrici, șantiere, S.M.T.-uri, gospodării agricole de stat să i se asigure condiții tot mai bune de muncă, de hrană, cazare, odihnă.

Sarcini de onoare revin tinerilor ostași și ofițeri. Armata noastră populară, pavază a cuceririlor revoluționare ale poporului, scut al independenței naționale, este o școală a bărbăției, a patriotismului socialist. Datoria tinerilor ostași și ofițeri, apărători ai intereselor patriei și poporului nostru iubitor de pace, este de a-și ridica neconștient pregătirea de luptă și nivelul cunoștințelor politice.

Uniunea Tineretului Muncitor ajută partidul în educarea comunistă a tinerei generații. Făcînd cunoscută tineretului istoria luptelor poporului nostru și ale clasei muncitoare pentru o viață mai bună, pentru libertate și independență națională, lupta eroică a comunistilor și uteciștilor, telurile înalte ale luptei partidului — Uniunea Tineretului Muncitor educă tineretul în spiritul dragostei neîmurmurate față de patrie și popor, față de partid, al convingerii nezdruincinate în capacitatea poporului de a birui sub conducerea partidului orice piedici și greutăți în drumul spre victoria deplină a cauzei socialismului. Sentimentele de patriotism socialist, mîndria pentru marile cuceriri revoluționare obținute de poporul nostru sub steagul partidului, însușește tineretul nostru în lupta pentru noi fapte mărețe în lăurirea vieții noi.

Activitatea și comportarea tineretului nostru trebuie să fie călăuzite de principiile moralei comuniste. Este necesar să fie folosite toate mijloacele de educare pentru a sădi în rîndurile tinerilor calitățile înalte ale omului nou, luptător pentru socialism: cinstea și sinceritatea, curajul și spiritul de sacrificiu pentru apărarea patriei și a cuceririlor revoluționare ale poporului, capacitatea de a

pune întotdeauna, mai presus de orice, interesele generale. Trebuie cultivate respectul față de vîrstnici, dragostea față de familie, atitudinea tovarășească.

O deosebită însemnătate are înarmarea tineretului cu cunoștințe științifice și combaterea influenței dăunătoare a misticismului, a superstițiilor și prejudecăților.

Tineretului, constructor al societății noi, îi este străin naționalismul și șovinismul: frăția și colaborarea prietenească între tineri, indiferent de apartenența lor națională, sentimentele internaționaliste de dragoste și prietenie față de Uniunea Sovietică, construirea comunismului, față de țările care construiesc socialismul, solidaritatea cu lupta tineretului din lumea întreagă — astfel de trăsături trebuie să caracterizeze întregul nostru tineret. În felul acesta tineretul din patria noastră va da o contribuție mai puternică la lupta dusă de întregul popor pentru apărarea păcii.

În țara noastră trăiesc în prietenie și colaborare frățască tinerii români și tinerii maghiari, germani, sîrbi, evrei, ucraineni. Totodată nu avem dreptul să uităm că elementele dușmănoase fac tot ce le stă în putință spre a ațîța naționalismul atît în rîndurile tinerilor romîni cît și a celor din rîndurile minorităților naționale. Lămurirea neobosită a temeiurilor politicii naționale leniniste a partidului și guvernului nostru, educarea perseverentă a tineretului în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar, va întări unitatea de luptă a tinerilor, fără deosebire de naționalitate, sub steagul partidului.

Îmbunătățirea educației politice și morale a tineretului depinde de atenția acordată de organizațiile U.T.M. folosirii timpului liber al tineretului. Tineretul este menit să fie sufletul activității vii, mobilizatoare, a cluburilor și căminelor culturale, a echipelor artistice, a activității sportive.

Tovarăși,

Sarcinile mari care stau în fața Uniunii Tineretului Muncitor cer ridicarea la un nivel mai înalt a întregii activități a organiza-

țiilor U.T.M., desfășurarea unei munci vii, tinerești și totodată pline de conținut, lichidarea tendințelor de birocratism și formalism înrădăcinate în munca multor organizații U.T.M. Întărirea rîndurilor U.T.M. cu cei mai buni tineri muncitori, țărani muncitori, elevi, studenți, intelectuali, promovarea consecventă a principiului democrației interne și a conducerii colective, dezvoltarea criticii și autocriticii, întărirea legăturilor cu masele de tineret, studierea și extinderea experienței organizațiilor U.T.M. fruntașe, îmbunătățirea muncii de educare marxist-leninistă a utemiștilor, intensificarea muncii politice de masă — sînt mijloace de bază pentru întărirea activității de organizație. Este necesară realizarea unei cîntări în munca de educare, selecționare și promovare a cadrelor. Activiștii U.T.M. să se bucure prin cunoștințele, pregătirea și întreaga lor conduită de prețuire și autoritate politică-morală în rîndurile tineretului.

Urmărind îndeaproape realizarea acestor obiective, organizațiile U.T.M. vor intensifica activitatea membrilor lor, își vor întări capacitatea lor de luptă și își vor extinde influența asupra celor mai largi mase de tineret, vor căli și crește cadre de utemiști devotați trup și suflet partidului, care prin activitatea lor practică și calitățile lor politice să fie demni de a purta titlul de membru al Partidului Muncitoresc Român.

Izvorul forței organizațiilor U.T.M. constă în conducerea lor de către partid. Organizațiile de partid, conștiente de sarcinile importante care stau în fața organizației revoluționare a tineretului, vor ridica la un nivel mai înalt conducerea, îndrumarea și controlul organizațiilor U.T.M. Numai sprijinite activ și îndeaproape de organizațiile de partid, organizațiile U.T.M. vor reuși să devină cu adevărat un ajutor al partidului în mobilizarea tineretului, alături de întregul popor muncitor, la lupta pentru întărirea regimului democratic-popular și construirea socialismului.

Tovarăși,

Congresul al II-lea al Uniunii Tineretului Muncitor a chemat pe utemiști să pășească în primele rinduri ale tineretului în lupta pentru construirea socialismului în țara noastră, pentru înflorirea patriei, ridicarea nivelului de trai al poporului și apărarea păcii. Comitetul Central al P.M.R. este convins că Uniunea Tineretului Muncitor, îndreptățind încrederea partidului, își va îndeplini în tot mai mare măsură sarcinile nobile de ajutor devotat al partidului în creșterea unui tineret harnic, viguros, luptător curajos și neobosit pentru înflorirea păcii, nădejdea și viitorul patriei.

Luptând pentru întărirea și înflorirea patriei, pentru construirea socialismului în țara noastră, dezvoltând legăturile de prietenie și colaborare frățască cu tineretul din U.R.S.S., din celelalte țări socialiste și cu tineretul democrat din întreaga lume, tinerii din Republica Populară Română își vor aduce și de acum înainte contribuția la întărirea păcii în lume.

Partidul nostru deschide în fața tineretului perspectiva măreață a unui viitor de bunăstare, fericire și lumină.

Înainte, sub conducerea partidului, spre noi succese în creșterea a zeci și sute de detașamente de tineri luptători entuziaști pe frontul construcției socialiste și al apărării păcii!

Trăiască Uniunea Tineretului Muncitor!

Trăiască harnicul și entuziaștul nostru tineret!

Trăiască scumpa noastră patrie, Republica Populară Română!

(Cucintarea a fost subliniată în repetate rinduri de puternice aplauze).

„Scinteia” nr. 3/537
din 1 iulie 1956

CUVÎNT DE SALUT ROSTIT LA CEL DE-AL VIII-LEA CONGRES AL P. C. CHINEZ

— 17 septembrie 1956 —

Tovarăși!

În numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, al clasei muncitoare și al tuturor oamenilor muncii din Republica Populară Română, aduc un fierbinte salut celui de-al VIII-lea Congres al marelui partid-frate, Partidul Comunist Chinez. Sîntem bucuroși că vom putea cunoaște din dezbaterile congresului vostru roadele bogate ale activității Partidului Comunist Chinez, învățămintele pe care le trage din experiența istorică acumulată în acești ani de adînci transformări revoluționare și sarcinile de viitor pe care și le trasează.

Transformarea Chinei într-o mare putere socialistă industrială este o sarcină de importanță istorică, a cărei îndeplinire exercită o mare înflăcărare asupra evoluției sociale în întreaga lume. Poporul chinez muncește cu abnegație, devotament și spirit patriotic pentru îndeplinirea acestei sarcini mărețe. Poporul chinez este strîns unit în jurul eroicului partid comunist, călit în îndelungate lupte revoluționare, în jurul Comitetului său Central, în frunte cu încreștatul conducător, care se bucură de un înalt prestigiu, de respectul și dragostea oamenilor muncii — tovarășul Mao Tze-dun.

Partidul Comunist Chinez este un exemplu de partid legat strîns de mase, prezent mereu în mijlocul lor, urmat de mase cu hotărîre și încredere în lupta pentru înfrîngerea oricăror greutăți pentru apărarea și dezvoltarea cuceririlor revoluționare ale poporu-

lui. Marile victorii obținute de poporul chinez se datorează faptului că, în rezolvarea problemelor complexe ale revoluției, Partidul Comunist Chinez se călăuzește cu nestrămutată fidelitate de atotbiruitoarea învățătură marxist-leninistă. Munca pe care o desfășoară Partidul Comunist Chinez în domeniul făuririi industriei socialiste, al transformării socialiste a agriculturii și comerțului, în domeniul construcției de stat, al răspindirii culturii, ca și în cel al făuririi unei conștiințe cetățenești noi și al reeducării diferitelor pături ale poporului, este plină de învățăminte pentru celelalte partide comuniste și muncitorești prin modul creator în care Partidul Comunist Chinez, în condițiile istorice și naționale specifice Chinei, aplică învățătura marxist-leninistă și contribuie la îmbogățirea ei.

Tovarăși, de la înființarea sa, Republica Populară Chineză și-a câștigat un imens prestigiu politic-moral, datorită acțiunilor pe care le duce împreună cu Uniunea Sovietică, cu toate țările socialiste și alte țări iubitoare de pace, pentru consolidarea păcii între popoare, pentru coexistența pașnică între țări cu sisteme sociale diferite, pentru respectarea reciprocă de către toate statele a suveranității, a independenței și a intereselor naționale ale altor popoare.

Poporul român, ca și toate popoarele iubitoare de pace, privește linia politică pe care Republica Populară Chineză, ca mare putere, o urmează în relațiile internaționale drept un factor puternic al păcii între popoare. China populară este o măreață realitate istorică și socială și cuvântul ei — expresia voinței și năzuințelor unui popor de 600.000.000 — nu poate fi ignorat de nimeni. Este de neconceput rezolvarea marilor probleme ale relațiilor internaționale fără Republica Populară Chineză. Cererile drepte ale Republicii Populare Chineze și năzuințele nobile ale politicii ei externe se bucură de întregul sprijin al tuturor celorlalte țări socialiste și sînt privite cu simpatie și aprobare de cercurile largi ale opiniei publice internaționale.

Tovarăși,

Poporul român, ca și celelalte popoare ale comunității țărilor socialiste, se bucură din toată inima de marile realizări ale talentului și harnicului popor chinez ca de ale lui proprii. Între Republica Populară Română și Republica Populară Chineză s-au încheiat strînse legături de prietenie, de colaborare și întruajutorare frățească, de îmbogățire reciprocă cu experiență în toate domeniile vieții sociale — întruchipare vie a relațiilor de tip nou ce s-au statornicit între țările socialiste. La temelia prieteniei celor două popoare, român și chinez, stă comunitatea de năzuințe și teluri ale partidelor noastre, comunitatea sistemelor sociale, hotărîrea năclintită de a întări indisolubila unitate internaționalistă a țărilor sistemului socialist, de a consolida pacea între popoare. O astfel de prietenie este cu adevărat de nezdruccinat!

An de an crește volumul schimburilor economice între China populară și Republica Populară Română și există bune perspective pentru continua lor dezvoltare. S-au creat și se dezvoltă posibilități pentru schimbul de experiență în diferite ramuri ale tehnicii industriale. Se largesc relațiile culturale, artistice, științifice. Vizitele oamenilor de cultură chinezi în Republica Populară Română și ale celor români în Republica Populară Chineză contribuie la cunoașterea reciprocă și prilejuiesc călduroase manifestări de prietenie între cele două popoare frățești.

Dragi tovarăși,

Poporul nostru, sub conducerea Partidului Muncitoresc Român, muncește cu avînt pentru ridicarea economică și culturală a țării sale, pentru consolidarea continuă a regimului democrat-popular. Muncitorii, țărani, intelectuali din Republica Populară Română au obținut realizări de seamă în opera de consolidare a socialismului, în dezvoltarea industriei, agriculturii, culturii și ridicarea nivelului de trai. În decursul primului plan cincinal care s-a încheiat în 1955 producția industrială a crescut de peste două ori. Se dezvoltă in-

dustria constructoare de mașini, industria petroliferă, chimică, electrotehnică, electroenergetică, crește an de an producția agricolă, se dezvoltă sectorul socialist al agriculturii, care ocupă în prezent peste $\frac{1}{3}$ din suprafața agricolă a țării. Venitul național s-a mărit în decursul primului cincinal aproape de două ori. Poporul român își concentrează eforturile asupra înfăptuirii hotărârilor Congresului al II-lea al partidului cu privire la sarcinile celui de-al doilea plan cincinal. În munca de construire a socialismului, poporul nostru se bucură de un ajutor multilateral din partea Uniunii Sovietice și din partea Chinei populare și a celorlalte țări socialiste. Înlăturind greutățile din calea lor, oamenii muncii din Republica Populară Română merg cu hotărâre înainte, pe drumul construirii socialismului.

Tovarăși,

Ideile mărețe ale marxism-leninismului, care au învins în Uniunea Sovietică, constructoarea comunismului, înving astăzi în China, în România, în toate țările care construiesc socialismul, arată calea popoarelor din țările capitaliste, dependente și coloniale.

Urăm Partidului Comunist Chinez și poporului-frate chinez noi și noi succese în construirea socialismului, în lupta pentru pace și progres.

Trăiască eroicul Partid Comunist Chinez și Comitetul său Central, în frunte cu tovarășul Mao Tze-dun!

Trăiască veșnica prietenie frățască între poporul român și marele popor chinez!

Trăiască prietenia, colaborarea și unitatea de nezdruccinat între toate popoarele țărilor socialismului!

Trăiască marea cauză a lui Marx-Engels-Lenin!

„Scinteia” nr. 3.704
din 19 septembrie 1956

CUVINTARE ROSTITĂ LA PHENIAN CU PRILEJUL VIZITEI DELEGAȚIEI R.P.R. ÎN R.P.D. COREEANĂ

— 2 octombrie 1956 —

Dragi tovarăși, locuitori ai orașului Phenian,

În numele delegației Republicii Populare Române vă mulțumesc călduros pentru primirea prietenească pe care ne-o faceți, care este o expresie a sentimentelor de prietenie și frăție ce leagă cele două popoare ale noastre, poporul coreean și poporul român.

Delegația noastră a venit în țara dv. pentru a întoarce vizita pe care ne-a făcut-o delegația guvernamentală a Republicii Populare Democrate Coreene, în frunte cu tovarășul Kim Ir Sen.

Sintem bucuroși că ne aflăm în orașul Phenian, al cărui nume este strâns legat de lupta dîră pe care a dus-o poporul coreean în timpul războiului de eliberare. Noi vă transmitem salutul cald, frățesc al oamenilor muncii din capitala țării noastre, București, ca și al întregului nostru popor.

Poporul român cunoaște bine lupta eroică pe care poporul coreean a dus-o în condiții neasemuit de grele pentru a-și elibera patria de cîmpitorii imperialiști și a-și asigura independența. Cunoaștem frățescul ajutor dat luptei voastre de eroicii voluntari chinezi care și-au vărsat din belșug singele, împreună cu poporul coreean, pentru eliberarea și viitorul mai bun al Coreei. Nu există colț oricît de îndepărtat al țării noastre unde să nu se fi cunoscut curajul și patriotismul de care a dat dovadă poporul coreean în lupta de eliberare. Muncitorii, tărani, tehnicienii, funcționarii, meseriașii din Republica Populară Română și-au manifestat sub diferite forme solidaritatea cu lupta dreaptă a poporului coreean, luptă

pentru o cauză scumpă tuturor popoarelor — cauza păcii, libertății și independenței naționale.

În prezent poporul coreean muncește neobosit pentru a lichida complet urmările războiului, pentru a dezvolta economia și a îmbunătăți condițiile de viață culturală și materială ale poporului, pentru a apăra și a dezvolta cuceririle sale, pentru a face mai bogată și mai frumoasă mîinuta sa țară pe care o numește cu dragoste „Țara diminețelor liniștite”. În această operă de reconstrucție poporul coreean se bucură de sprijinul și ajutorul Uniunii Sovietice, al Chinei populare și al celorlalte țări de democrație populară. Popoarele țărilor slab dezvoltate din Asia, Africa, ca și din alte părți ale globului pămîntesc, popoare față de care imperialismul duc o politică de înrobire economică și națională, văd în acest sprijin o manifestare a superiorității relațiilor de întraajutorare, de egalitate în drepturi și de respectare a intereselor naționale ale fiecărei țări ce există în sinul lagărului socialismului și păcii.

În cadrul acestor relații de întraajutorare, Republica Populară Română își va îndeplini și pe viitor îndatoririle ei internaționale față de Coreea prietenă. Legăturile economice și culturale dintre Republica Populară Română și Republica Populară Democrată Coreeană se dezvoltă și se întăresc. Sintem siguri că aceste relații se vor consolida din ce în ce mai mult.

Tovarăși,

Republica Populară Română și-a început anul acesta cel de-al doilea plan cincinal pe baza sarcinilor fixate de Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Român. Poporul român, ca și poporul nostru, este un popor harnic și muncitor, pătruns de hotărîrea de a asigura victoria socialismului în patria sa.

Politică externă a Republicii Populare Române este o politică de participare activă la lupta pentru pace în întreaga lume, pentru rezolvarea pașnică a tuturor problemelor litigioase internaționale, pentru coexistența pașnică între toate țările, fără deosebire de sistem social, pentru continua întărire a unității de nezdruincat, a

comunității țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, Republica Populară Română sprijină cu hotărîre năzuința poporului coreean către unificarea pașnică, pe baze democratice a patriei sale, considerînd aceasta ca un factor de mare importanță pentru consolidarea păcii în Extremul Orient și în întreaga lume.

Dragi tovarăși,

În întreaga lume forțele socialismului și păcii cresc și se întăresc. Factorul de bază al acestui proces îl constituie clasa muncitoare, în frunte cu partidele ei comuniste și muncitorești. Pentru activitatea viitoare a partidului nostru, ca și a celorlalte partide comuniste și muncitorești, un rol de mare însemnătate îl au lucrările celui de-al XX-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, care a supus unei profunde analize marxist-leniniste problemele de bază ale luptei pentru pace, democrație și socialism.

Învățămintele Congresului al XX-lea în domeniul combaterii cultului personalității, al dezvoltării democrației interne de partid, al întăririi conducerii colective în toate verigile partidului, al respectării stricte a normelor leniniste ale vieții de partid, al dezvoltării democrației socialiste în viața de stat contribuie la întărirea partidelor comuniste și muncitorești, la consolidarea coeziunii lor interne, a combativității și puterii lor de mobilizare.

Bogate în învățăminte pentru partidele comuniste și muncitorești din alte țări au fost lucrările celui de-al VIII-lea Congres al Partidului Comunist Chinez, la care am avut cîntea să luăm parte. Acest congres a fost o puternică demonstrație a fidelității Partidului Comunist Chinez față de învățătura marxist-leninistă, a modului creator în care se aplică marxism-leninismul în condițiile Chinei populare.

Partidul Muncii din Coreea, în fruntea întregului popor, strîngînd în jurul lui toate organizațiile democratice ale țării, conduce munca de reconstrucție și dezvoltare economică, de consolidare a regimului democrat-popular. Aceste scopuri nobile însușesc pe oamenii muncii, le dau tărie în înfruntarea greutăților vremelnice,

încrederea neștrămutată în victoria socialismului. Urăm partidului-frate — Partidului Muncii din Coreea —, guvernului Republicii Populare Democratice Coreene și întregului popor coreean noi și noi succese în munca sa creatoare și în năzuința sa de asigurare a re-întregirii pașnice a patriei sale.

Trăiască prietenia frățească dintre poporul român și poporul coreean!

Trăiască Partidul Muncii din Coreea, în frunte cu Comitetul său Central!

Trăiască guvernul Republicii Populare Democratice Coreene!

Trăiască marcea cauză a păcii, democrației și socialismului!

„Scinteia” nr. 3.717

din 4 octombrie 1956

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA CONFERINȚA DE PARTID A REGIUNII AUTONOME MAGHIARE

— 16 decembrie 1956 —

Permiteți-mi ca înainte de toate să vă transmit în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, dumneavoastră și prin dumneavoastră tuturor membrilor de partid, organizațiilor și organelor de partid din cuprinsul Regiunii Autonome Maghiare, un călduros și tovarășesc salut. (*Aplauze prelungite, ovacii*).

Comitetul Central al partidului consideră organizațiile de partid și organele de partid din Regiunea Autonomă Maghiară un sprijin de nădejde al partidului în munca și lupta sa pentru construcția socialismului în Republica Populară Română, pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al populației țării noastre, în opera de întărire continuă a regimului democrat-popular, de întărire a partidului, de întărire a rolului conducător al clasei noastre muncitoare. (*Aplauze prelungite*).

Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a arătat apoi că, întrucât mai mulți delegați la conferință s-au referit în cuvîntul lor la evenimentele din Ungaria, ar dori să-și expună punctul de vedere asupra acestor evenimente care au reținut în ultimul timp atenția opiniei publice, a oamenilor muncii din toate țările.

Vorbitorul a atras atenția asupra cauzelor și rădăcinilor adînci ale evenimentelor din Ungaria, care au pus în primejdie cuceririle revoluționare ale poporului ungar și au creat pericolul instaurării dictaturii fasciste horthiste și transformării Ungariei într-un focar de agresiune împotriva țărilor socialiste. Vorbitorul a arătat că vechea conducere de partid și de stat, în frunte cu Rákosi-Gerő, a co-

miş grave greşeli în toate domeniile construcţiei de partid, de stat şi economice, greşeli care au provocat nemulţumirea îndreptăţită a oamenilor muncii. Aceste greşeli au fost folosite de cercurile reacţionare din Ungaria şi cercurile agresive imperialiste pentru a pregăti şi dezlanţui acţiunea contrarevoluţionară. În Ungaria, în locul unei vicţi normale de partid, bazate pe principiile leniniste ale centralismului democratic, ale democraţiei interne de partid, s-au înrădăcinat încălcările grosolane ale legalităţii populare, a fost arestat un mare număr de vechi membri ai partidului, a fost înăbuşită critica de jos prin folosirea sistematică a metodelor respective, ajungându-se în cele din urmă la crearea unei atmosfere înăbuşitoare de suspiciune generală, de neîncredere şi de urmărire a cadrelor de partid. În construcţia de partid, vechea conducere a încălecat în mod grav şi pericolos principiile leniniste, a deschis larg porţile partidului, neţinând seamă de condiţiile concrete ale Ungariei după 24 de ani de dictatură horthistă, timp în care se desfăşurase o acţiune sistematică de răspindire a otrăvii fascismului şi şovinismului. Aceasta a făcut ca, pe lângă elementele cinstite şi sănătoase din rindurile muncitorilor din fabrici şi uzine, ale ţăranilor muncitori şi intelectualilor legaţi de popor, în partid să pătrundă numeroase elemente carieriste, străine, cîi şi horthişti, şzalaişti şi alte elemente reacţionare. Se ştie doar că elementele duşmănoase folosesc orice prilej favorabil spre a pătrunde în partid în scopul de a-l slăbi, a-l submina, şi că este necesară o vigilenţă neobosită pentru a apăra puritatea rindurilor partidului. Lipsa unei reglementări stricte a compoziţiei sociale a partidului şi a organelor de partid, nesocotirea sarcinii de a forma un simbur proletar puternic al partidului, din rindurile cărui să fie promovate cadrele de conducere ale acestuia, au făcut ca mentalitatea şi stările de spirit mic-burghize să exercite o influenţă copleşitoare în organele şi organizaţiile de partid. La aceasta mai trebuie să adăugăm faptul că vechea conducere s-a izolat, s-a rupt de mase, de membrii partidului, s-a îngîmfat, folosea metode birocratice. Organele de

partid s-au rupt de masa membrilor de partid, iar organizaţiile de partid s-au rupt de masa oamenilor muncii. Existenţa mai multor grupuri în conducerea partidului măcina unitatea acestuia. Toate acestea au avut drept rezultat că în momentul în care a izbucnit acţiunea contrarevoluţionară, minuţios pregătită de agenţii spionajului imperialist, partidul s-a destrămat, s-a dovedit incapabil de a opune o rezistenţă organizată, de a zdrobi puciul fascist.

În legătură cu evenimentele din Ungaria, în presa şi la posturile de radio străine se fac diferite afirmaţii care denaturează caracterul acestor evenimente, *natura lor, conţinutul lor politic şi social*, se vorbeşte despre „revoluţie”, despre „revoluţie naţională”. În legătură cu aceasta trebuie precizate noţiunile de revoluţie şi contrarevoluţie.

Marxism-leninismul arată că prin *revoluţie socială* se înţelege o cotitură radicală în viaţa societăţii, o transformare profundă a relaţiilor de producţie, o acţiune cu caracter progresist, care duce la înlocuirea unei orînduirii sociale inferioare printr-o orînduire superioară, la cucerirea puterii de stat de către clasa înaintată.

O revoluţie înseamnă întotdeauna un mare pas înainte pe linia progresului istoric, în dezvoltarea societăţii. De aceea Marx numea revoluţiile „locomotivele istoriei”. Progresist, revoluţionar este acel proces social care corespunde cerinţelor obiective ale dezvoltării societăţii, mersului ascendent al istoriei, care apropie pe oamenii muncii de cucerirea puterii politice şi economice sau care întăreşte şi dezvoltă cuceririle socialiste ale poporului, care este îndreptat spre desfiinţarea exploatarei omului de către om şi victoria deplină a socialismului. Dimpotrivă, ceea ce se opune acestor ţeluri slujeşte întotdeauna intereselor forţelor reacţionare, contrarevoluţionare.

Trăsătura fundamentală a oricărei revoluţii o constituie trecerea puterii din minile unei clase în minile alteia. Dar nu orice răsturnare a unei clase de către alta poate fi numită revoluţie. Dacă înoptriva puterii deţinute de clasa înaintată, progresistă, se pune la cale o răscoală, aşa cum s-a petrecut în Ungaria, dacă

puterea este acaparată de fosta clasă dominantă, aceasta nu este revoluție, ci contrarevoluție.

În decursul istoriei se cunosc cazuri când mase largi de oameni ai muncii, înșelate de forțele reacționare, au putut fi îndreptate împotriva propriilor lor interese de clasă, au slujit în mod obiectiv, contrar intențiilor și voinței lor, interesele forțelor sociale dușmane.

Caracterul unei revoluții, al oricărei mișcări sociale nu poate fi judecat nici după date statistice, după criterii numerice, după proporția participării unor reprezentanți ai diferitelor clase, nici după intențiile, năzuințele, dorințele subiective ale participanților. *Caracterul oricărei revoluții este determinat de sarcinile sociale pe care le înfăptuiește ea.* Hotărâtor este căror interese de clasă servește mișcarea, spre care teluri se îndreaptă ea, care clase sînt în mod obiectiv interesate în dezvoltarea ei.

Trebuie să ne întrebăm: intereselor căror clase din Ungaria răspundea faptul că au fost reînființate partidele burgheze, a început masacrarea comuniștilor și dezorganizarea mișcării muncitorești, puterea a început să fie acaparată de fasciști notorii, a și fost pusă în discuție anularea cuceririlor revoluționare ale oamenilor muncii, s-a încercat ruperea Ungariei din alianța frățască a țărilor socialiste? Serveau acestea intereselor de clasă ale muncitorimii, sau intereselor burgheziei? Serveau acestea intereselor dezvoltării cuceririlor socialiste și independenței naționale, sau anulării acestor cuceriri și subjugării Ungariei de către imperialism; slujeau intereselor revoluției, sau intereselor contrarevoluției?

Caracterul contrarevoluționar al evenimentelor din Ungaria a fost determinat de faptul că, datorită lipsurilor grave din activitatea partidului și dezorientării maselor, reacțiunea a putut înșela bunăcredința a maselor, lovind în cuceririle revoluției, în interesele socialismului. Oare cardinalul Mindszenty, prințul Eszterházy, contele Takács, prințul Lichtenstein reprezentau pe oamenii muncii? Este clar pentru orice om de bună-credință că ei reprezentau clasele exploatare și reacțiunea imperialistă, forțele sociale care urmăreau restaurarea orînduieilor burghezo-moșierești, anularea națio-

nalizării mijloacelor de producție și a reformei agrare, ruperea Ungariei din familia statelor socialiste, lichidarea independenței sale naționale și transformarea ei într-un focar al provocărilor agresive și al instigațiilor șovine, revizioniste, care ar fi primejduit pacea în Europa și în lumea întreagă.

Nu poate fi numită revoluție o mișcare ce ar fi împins înapoi Ungaria din dezvoltarea ei social-economică și ar fi readus dominația claselor exploatare și aservirea de către puterile imperialiste. În ce privește termenul de „revoluție națională”, care și el este larg folosit de presa și stațiile de radio reacționare din Occident, afirmîndu-se că evenimentele din Ungaria au avut un caracter de mișcare de eliberare națională, e clar că în realitate un astfel de caracter nu poate avea decît o mișcare de scuturare a jugului străin, de eliberare și de dobîndire a independenței și suveranității naționale. Astfel de mișcări au loc și capătă tot mai mare amploare în țările coloniale și dependente ca Algeria, Malaia, Cipru, Coreea de sud și multe altele, unde se duce o luptă eroică pentru scuturarea jugului imperialist. Acestea sînt adevărate mișcări de eliberare națională.

Cu totul alta este situația poporului maghiar, care după scuturarea jugului fascist a fărîmî propria sa putere de stat, pe care o exercita în țara sa liberă, independentă și suverană. Această realitate istorică pulberă toate încercările de a folosi în mod cafonios unele lipsuri ce se pot ivi într-un caz sau altul în relațiile dintre țările socialiste și care au fost și sînt înlăturate întotdeauna în spiritul internaționalismului socialist, conform cu principiile depline egalități în drepturi a tuturor țărilor socialiste.

Dacă încercarea contrarevoluționară ar fi reușit, ea ar fi dus la ruperea Ungariei de prietenii ei adevărați — țările socialiste —, la izolarea ei în fața marilor puteri imperialiste și la aservirea economică și politică de către acestea, adică tocmai la *subjugarea națională* a poporului maghiar.

Partidul nostru este întru totul de acord cu aprecierea plenei Comitetului Central provizoriu al Partidului Muncitoresc So-

cialist Ungar, potrivit căreia răscola armată din Ungaria n-a fost în esență ei nici revoluție, nici „revoluție națională”, ci *contra-revoluție*. De asemenea considerăm pe deplin justă aprecierea rolului jucat de guvernul condus de Imre Nagy. În legătură cu aceasta considerăm deosebit de actuală profunda analiză făcută de Lenin în 1920, după înfringerea revoluției socialiste din Ungaria. Lenin arată că una din principalele cauze ale acestei înfringeri a fost politica celor ce s-au declarat comuniști, dar în realitate nu au promovat o politică corespunzătoare dictaturii proletariatului, ci au șovăit, s-au lăsat cuprinși de teamă, au cochetat cu burghezia, iar adeseori, pur și simplu, au sabotat și au trădat revoluția proletară, tocmai aceste șovăieli înlesnind intervenția imperialistă și a forțelor contrarevoluționare ale statelor burghezo-moșierești. Lenin arată că o parte a acestora a trecut „*in mod sincer*” de partea revoluției, „s-au declarat *in mod sincer* comuniști. Dar asta nu schimbă cu nimic fondul problemei: un om care se declară „*in mod sincer*” comunist, dar care, de fapt, în loc să ducă o politică absolut fermă, plină de hotărâre și îndrăzneală, de abnegație și eroism (numai o astfel de politică înseamnă recunoașterea dictaturii proletariatului), șovăie și se lasă cuprins de teamă, — un asemenea om săvârșește, prin lipsa lui de caracter, prin șovăielile lui, prin nehotărârea lui, aceeași trădare ca și un trădător direct. Din punct de vedere personal, deosebirea dintre un om care trădează din slăbiciune și un om care trădează premeditat, din calcul, este foarte mare: din punct de vedere politic, această deosebire *nu există*, căci politica înseamnă soarta, de fapt, a milioane de oameni, și această soartă nu se schimbă în funcție de împrefurarea câțiva milioane de muncitori și de țărani săraci au fost trădați de oameni care au trădat din slăbiciune sau de oameni care au trădat din interes”¹. Au trecut decenii din ziua în care Lenin a scris aceste cuvinte, dar ele nu și-au pierdut întru nimic actualitatea.

În desfășurarea evenimentelor din Ungaria au făcut mult rău agitația demagogică, confuziile și dezorientarea pe care le-a pro-

vocat activitatea unei părți a intelectualității, îndeosebi a scriitorilor și a așa-zisului grup „Petofi”. Aceste cercuri ale intelectualității au jucat un rol deosebit de dăunător prin înverșunarea cu care, fluturând lozincile „libertății” și „democrației”, au împrowizat cu noroi înfăptuirile puterii populare, au desfășurat o acțiune sistematică de pondere și discreditare a partidului, a cuceririlor revoluționare ale maselor.

Democrație înseamnă puterea poporului, și ea a fost pentru prima oară în mod real înfăptuită prin cucerirea puterii de către oamenii muncii în țările socialiste. În societatea împărțită în clase antagoniste, în asupritori și asupriți, în exploatare și exploatați, nu a existat și nu a putut niciodată să existe o adevărată democrație. Ea a însemnat întotdeauna o formă a dominației de clasă a exploatarelor asupra mării majorități a poporului. Lenin arată că o asemenea democrație este falsă, ciuntită și fătarnică. La fel era și „libertatea” pe care o asigura oamenilor muncii.

Democrația proletară, socialistă, este o formă nouă, superioară, a democrației. Democrația socialistă este democrația cea mai largă, căci ea asigură și garantează exercitarea drepturilor și libertăților democratice de către majoritatea covârșitoare a poporului: masele oamenilor muncii de la orașe și sate. Esența ei constă nu în trăsături formale, ci în aceea cu care are la temelie proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție și eliberarea maselor muncitoare de exploatare, în aceea că puterea aparține clasei muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare, care o folosesc ca instrument al construirii socialismului, al apărării intereselor mării majorități a poporului în lupta împotriva acelei minorități restrinse, ale cărei interese sînt legate de menținerea exploatarei și care visează revenirea la trecut.

Lenin spunea: „Vedem mulți foști marxști, de pildă în tabăra menșevicilor, care afirmă că în perioada de luptă hotărâtoare dintre proletariat și burghezie ar putea să domnească *democrația în general*”. Și Lenin sublinia cu toată puterea că „în perioada luptei

¹ V. I. Lenin, Opere, vol. 30, E.S.P.L.P. 1950, pag. 345—346.

înverșunate dintre burghezie și proletariat nici vorbă nu poate fi de democrație în general¹.

Trebuie să ne întrebăm: democrație pentru cine, libertate pentru cine? Pentru oamenii muncii sau pentru exploataatori?

Atita timp cît există însă clase exploataatoare și rămășițe ale acestora, imperialismul internațional și agenturile lui, nu poate fi vorba de o „democrație” pentru toți: pentru oamenii muncii care construiesc socialismul, ca și pentru dușmanii socialismului. În numele intereselor fundamentale ale poporului nu avem voie să îngăduim folosirea libertăților democrației populare împotriva a inesei bazelor democrației, subminarea democrației printr-o politică ce ar da libertate de acțiune forțelor ostile socialismului. Experiența Ungariei a dovedit din nou, cu puterea faptelor, că cei mai îndrăgii adepți ai lozincii așa-zisei „democratizări” au fost tocmai cei care năzuiau și acționau în vederea nimicirii democrației socialiste, revenirii la democrația burgheză și instaurării dictaturii fasciste.

În „Salutul” adresat acum 37 de ani muncitorilor unguri, Lenin scria că victoria revoluției socialiste este cu neputință fără „dictatura proletariatului, puterea unei singure clase, forța organizării și disciplinei ei, puterea ei centralizată... Aici frazeologia despre «democrație» în general, despre «unitate» sau despre «unitatea democrației muncii»... etc. etc. — frazeologie către care înclină atât de mult social-șovinismul și kautskismul filistinizați —, această frazeologie nu va ajuta la nimic. Frazeologia aruncă doar praf în ochi, orbește conștiința, întărește vechea obtuzitate, inerția, rutina capitalismului, a parlamentarismului, a democrației burgheze”¹. Lenin scria că opera de construcție socialistă poate fi condusă la victorie numai de clasa muncitoare, numai de aceea din clasele asuprite care „va și să suporte toate greutățile, vicisitudinile, încercările și marile sacrificii pe care istoria le impune în mod inevitabil celui ce rupe cu trecutul și-și croiește cu curaj drumul spre un nou viitor, numai acea clasă în care oamenii cei

¹ V. I. Lenin, Opere, vol. 29, E.S.P.L.P. 1958, pag. 373.

mai buni sînt plini de ură și dispreț pentru tot ce e mic-burghez și filistin, pentru aceste însușiri care sînt atât de înfrîntoare în rîndurile micilor burghezi...”¹

Istoria ultimelor decenii, începînd de la evenimentele care au precedat ascensiunea la putere a hitlerismului și pînă la contra-revoluția din Ungaria, au arătat că nu de puține ori mișcările fasciste din diferite țări au venit la putere sprijinindu-se pe stihia mic-burgheză.

În continuare, vorbitorul a subliniat datoria comuniștilor, a oamenilor muncii din țara noastră de a trage învățăminte din evenimentele ce s-au desfășurat în ultimul timp în Ungaria.

Primul învățămînt este de a lupta pentru apărarea unității ideologice, a unității de voință și de acțiune a partidului și a clasei muncitoare, fără a permite cea mai mică șovăială în această privință, a munci cu abnegație, devotament și pasiune pentru în-tărirea unității partidului nostru.

Trebuie combătute cu hotărîre orice încălcări ale disciplinei de partid. În această privință nu trebuie să existe nici o șovăială. În primul rînd însă se cere să se arate multă răbdare, grija și perseverență în munca cu oamenii, să-i ajutăm tovarășește să-și înlăture lipsurile, să înțeleagă greșelile făcute. Exigența în respectarea disciplinei de partid, abnegația și combativitatea de care au dat dovadă comuniștii în ilegalitate trebuie să caracterizeze permanent pe membrii partidului nostru.

Al doilea învățămînt constă în a întări neconținut legătura cu masele, a face ca fiecare organ și organizație de partid, fiecare membru de partid să lămurească maselor politica partidului, să manifeste atenție și grija față de cerințele și nevoile oamenilor muncii, să desfășoare o activitate sistematică de mobilizare a maselor la înlăptuirea sarcinilor construcției socialiste, la preîntîmpinarea și zădărnicierea oricăror uneltiri ale dușmanilor orînduirii democrat-populare. Partidul nostru cheamă pe toți comuniștii, pe toți oamenii muncii să întărească neconținut alianța clasei mun-

¹ Op. cit., pag. 374

citoare cu țărâna muncitoare și rolul conducător al clasei muncitoare în această alianță, să dezvolte prietenia și colaborarea frățescă între poporul român și toate naționalitățile. În fața fiecărei organizații de partid stă sarcina combaterii necruțătoare a oricăror manifestări de naționalism și șovinism, a educării oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar, al unității frățești cu popoarele tuturor țărilor socialiste, al solidarității cu lupta oamenilor muncii din toată lumea pentru pace, democrație și socialism.

În continuare, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej a subliniat că interesele vitale ale oamenilor muncii, ale poporului cer dezvoltarea continuă a democrației socialiste, întărirea continuă a puterii populare. Tocmai de aceea partidul nostru se situează ferm pe poziția atragerii tot mai largi a maselor de oameni ai muncii la conducerea activității de stat, stimulează prin toate mijloacele inițiativa lor creatoare. Partidul consideră drept una din principalele sale sarcini lichidarea fenomenelor de centralizare excesivă, înlăturarea oricărei piedici în calea activizării politice a maselor.

Au fost luate și se iau măsuri pentru lărgirea continuă a democratismului profund al orânduirii noastre de stat. Nu putem însă accepta și nu vom accepta niciodată acea „liberalizare” care să dea dușmanilor oamenilor muncii libertatea de a lovi în cuceririle socialiste ale poporului. Forța și trăinicia regimului democrat-popular izvorăsc din faptul că el înfrunchează o formă a dictaturii proletarietului și îndeplinește funcțiile acesteia. Dictatura proletarietului, miezul leninismului, e principala cucerire a oamenilor muncii din țările socialiste, cheazășia construirii victorioase a socialismului. Nu e deci de mirare că dușmanii socialismului își îndreaptă atacurile îndeosebi în această direcție, căutând să submineze dictatura proletarietului, rolul clasei muncitoare de forță conducătoare în stat. Tocmai aceasta ne impune însă sarcina întăririi continue a puterii muncitorilor și țăranilor, a orânduirii democrat-populare.

Vorbitorul a trecut apoi la analizarea dării de seamă a comitetului regional de partid, prezentată de tov. Ludovic Csopor, prim-secretar al comitetului regional P.M.R. Tovarășul Gheorghiu-Dej a relevat rezultatele valoroase obținute în activitatea ei de organizația de partid din Regiunea Autonomă Maghiară. Vorbitorul a arătat totodată că darea de seamă nu a acordat suficientă atenție folosirii din plin a posibilităților locale de satisfacere a nevoilor oamenilor muncii, de ridicare a nivelului lor de trai. Multe lucruri se pot realiza cu mijloace locale. Pot fi reparate străzile, se poate întreține în bune condiții spațiul locativ, se pot construi cămine culturale, locuințe, folosind desigur ajutorul statului, dar fără a aștepta ca totul — cărămida, cimentul — să vină „de sus”. Să ne propunem nu realizarea de palate, ci a unor obiective care pot fi pe deplin îndeplinite cu mijloace locale. Însușirea unei acțiuni largi de folosire a resurselor locale pune însă în fața noastră sarcina de a dezvolta tot mai mult inițiativa organelor locale de partid și de stat, de a însuși a maselor interes pentru problemele obștești, a le stimula inițiativa.

În centrul preocupărilor partidului nostru se află problemele ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc. Ocupându-se de aceste probleme, organele locale de partid trebuie să cunoască nevoile oamenilor muncii, să știe ce le frământă și să-și îndrepte eforturile spre a obține în fiecare lună noi rezultate, chiar modeste, dar efective, în satisfacerea cerințelor maselor. Toate acestea vor trebui ogândite în presă. Ziarele vor deveni cu atât mai atractive, cu cât vor înfățișa mai concret realizările noastre în îmbunătățirea condițiilor de trai ale maselor, cu cât vor contribui mai activ la dezvoltarea lipsurilor existente în diferite domenii și la mobilizarea oamenilor muncii în vederea înlăturării acestora. O asemenea activitate a presei va contribui la întărirea legăturii organelor locale de partid cu masele.

Tovarășul Gheorghiu-Dej s-a referit apoi la necesitatea combaterii tendințelor de burocratism în activitatea de partid, a ședințomaniei. Nu poate fi îngăduit ca unui activist să se

rupă de masa membrilor de partid, a oamenilor muncii. În mijlocul maselor, punând unul alături de ele la ridicarea producției muncii, la realizarea sarcinilor practice ale construcției socialiste, acolo este locul comuniștilor, al activiștilor de partid. Va trebui să luăm măsuri practice pentru reducerea aparatului de partid și în același timp pentru întărirea continuă a legăturii partidului cu masele.

O orînduire socială trainică și profund democratică cum este regimul democrat-popular și care are o asemenea forță conducătoare cum este partidul nostru, cu o conducere fermă și o linie clară, are în orice împrejurări sprijinul maselor celor mai largi. Aceasta a dovedit-o și perioada evenimentelor din Ungaria, care au prilejuit o impresionantă manifestare a unității poporului nostru muncitor în jurul partidului, a hotărîrii oamenilor muncii de toate naționalitățile de a sprijini înlăptuirea politicii partidului, de a consolida și a dezvolta marile cuceriri revoluționare ale poporului. Clasa muncitoare, clasă conducătoare în regimul democrat-popular, a înțeles de la bun început că în Ungaria sînt primejduite cuceririle socialiste ale oamenilor muncii și a dat dovadă de o neșovăitoare coeziune și unitate de luptă în jurul partidului. Tărănimia muncitoare, aflînd de încercările groșilor unguri de a-și relua moșile, și-a dat și mai bine seama că numai datorită puterii populare pămîntul în țara noastră aparține celor ce-l muncesc. Intelectualitatea noastră, văzînd adevăratul clișu al contra-revoluției fasciste, a luat poziție justă față de evenimentele din Ungaria. Organizațiile de partid trebuie să ducă o muncă politică permanentă în rîndurile muncitorilor, țărănilor muncitori, intelectualilor, ajutîndu-i să înțeleagă just evenimentele internaționale și politica partidului nostru.

În continuare, vorbitorul s-a referit la problemele muncii în rîndurile tineretului. Masele largi ale tineretului sprijină cu entuziasm înlăptuirea politicii partidului, muncesc însuflețite de un puternic avînt pentru înflorirea patriei. Ar fi greșit însă să ne mulțumim cu rezultatele obținute, mai ales acum cînd pretutînde-

deni, în toate țările, cercurile imperialiste agresive deslășoară o campanie furibundă pentru a influența tineretul, a-l distra de la preocupările sale, a-l dezorienta. Este necesar să asigurăm o conducere și îndrumare permanentă a organizațiilor U.T.M., să găsim cele mai potrivite metode de muncă în rîndurile tineretului.

O mare însemnătate are în această privință îmbunătățirea învățămîntului superior. Multe depind aici de corpul profesoral. Statul democrat-popular, statul muncitorilor și țăranilor prețuiește munca patriotică a corpului profesoral; el este însă pe deplin îndreptățit să ceară tuturor profesorilor să dea dovadă de o înaltă conștiință cetățenească în îndeplinirea sarcinii ce le-a fost încredințată de popor. Nu putem admite ca unui profesor să considere că și-au îndeplinit datoria după ce și-au ținut lecția în fața studenților. Munca de educare a tineretului, de cultivare a patriotismului tinerei generații, a dragostei și devotamentului față de orînduirea democrat-populară, de combatere a oricăror încălcări ale disciplinei constituie o îndatorire fundamentală a profesorilor.

Referindu-se la compoziția socială a studenților, vorbitorul a arătat că ea trebuie să reflecte compoziția socială a țării. Să se stimuleze intrarea în facultăți a fiilor de muncitori și țărani muncitori sirguincioși la studiu, să se creeze condiții pentru ca tinerii muncitori din fabrici și uzine să intre în școli superioare.

În încheiere, vorbitorul și-a exprimat speranța că hotărîrile conferinței vor contribui la obținerea de noi succese ale oamenilor muncii din Regiunea Autonomă Maghiară în lupta pentru dezvoltarea economică a regiunii și ridicarea nivelului de trai al populației.

(Cuvîntarea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej a fost ascultată cu profundă atenție de delegații la conferință, fiind adeseori întreruptă de aplauzele puternice ale acestora. La sfîrșitul cuvîntării, delegații au manifestat îndelung, cu căldură, pentru partid, pentru Comitetul sîn Central în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej).

Text prescurtat

„Scînteia” nr. 3.785
din 22 decembrie 1956

RAPORT PREZENTAT
LA PLENARA C.C. AL P.M.R.
DIN 27—29 DECEMBRIE 1956

Raport prezentat la plinara C.C. al P.M.R. din 27—29 decembrie 1956 207

Tovarăși,

Plenara noastră are loc după un an de la Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Român, congres care a pus în centrul atenției partidului eforturile pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al poporului.

În perioada 1948—1956, oamenii muncii din țara noastră, în frunte cu clasa muncitoare, luptând pentru a înfăptui politica partidului, au obținut realizări de seamă în dezvoltarea tuturor ramurilor economiei naționale; a luat un mare avânt industria noastră grea și încheie industria petroliferă, minieră, energetică, electrotehnică și constructoare de mașini. A luat dezvoltare industria ușoară și alimentară; s-au construit o serie de întreprinderi producătoare de bunuri de larg consum. Această linie a fost aprobată cu entuziasm și urmată cu încredere de oamenii muncii. Dar, ca în orice acțiune mare, ținând seamă de faptul că noi nu am avut experiență suficientă, am săvârșit și greșeli, atât în ce privește înfăptuirea unor proporții între diferitele ramuri ale economiei cât și în îndeplinirea sarcinii principale de a ridica rapid nivelul de trai. S-a obținut o îmbunătățire a nivelului de trai, dar în măsură mai mică decât am prevăzut atunci când au fost elaborate planurile de construcție economică.

În cursul anului 1956 economia noastră s-a dezvoltat continuu. Producția industrială a crescut cu peste 10% față de 1955. Creșterea principală a avut loc în producția mijloacelor de producție

— peste 13%. Producția bunurilor de consum a crescut numai cu circa 6%; la aceasta a contribuit în măsură însemnată recolta slabă din acest an.

Investițiile realizate au permis să se dea în funcțiune fabrici, uzine, instalații și construcții social-culturale, cum sînt: furnalul de 700 m³ și bateria a doua de cocs și semicocs la Hunedoara, trei instalații de prelucrare a șteiului la rafinăria nouă din Borzești și la Teleajen, al 4-lea grup electrogen de 25.000 kW la termocentrala „Steaua roșie” de la Singiorgiu de Pădure, liniile de înaltă tensiune Borzești—Focșani—Galați, Borzești—Bacău și Poroșeni—Reșița, fabrica de tuburi și plăci de asbociment de la Bicăz, instalații pentru fir de lînă pieptănată la Glimbav, fabrici de conserve și de piine.

A avut loc o îmbunătățire calitativă a activității industriei și a altor ramuri, exprimată prin creșterea productivității muncii și reducerea cheltuielilor de producție și de circulație; s-a realizat astfel o economie totală de circa 1,8 miliarde de lei. Aceasta a permis ca în cursul anului să se îmbunătățească salariile în unele ramuri, iar spre sfîrșitul anului să se sporească salariile și pensiile mici și să se acorde un ajutor de stat pentru copii; a sporit grija față de nevoile social-culturale, cheltuielile bugetare pentru aceste acțiuni depășind cu peste 500.000.000 de lei pe cele din 1955. Prin asigurările sociale de stat salariații au primit cu aproape 200.000.000 de lei mai mult ca în 1955.

În agricultură, așa cum a constatat Congresul al II-lea al P.M.R., s-au realizat progrese însemnate, însă producția vegetală și animală a rămas în urma dezvoltării industriei și a cerințelor crescînde provenite din sporirea continuă a consumului populației de la orașe și sate. Aceasta se reflectă în sens negativ în dezvoltarea producției bunurilor de consum și mai cu seamă a produselor alimentare, precum și în domeniul circulației mărfurilor, creștîndu-ne periodic greutatea în aprovizionarea oamenilor muncii și îmbunătățirea nivelului de trai.

Astfel, anul acesta producția de grâu și celelalte cereale păioase, de porumb și plante uleioase a fost insuficientă; recolte mai bune am avut la cartofi, sfeclă de zahăr și la plantele textile. Pe baza rezervelor de furaje din recolta 1955 a crescut producția de carne și alte produse animale, populația fiind mai bine aprovizionată în cursul anului cu aceste produse.

Consumul populației a crescut în primul semestru, dar spre sfârșitul anului au început să se resimtă unele urmări ale recoltei slabe. Am înlăturat o parte mare a acestora pe baza ajutorului în cereale pe care-l primim din partea U.R.S.S. S-au luat și alte măsuri pentru a îmbunătăți aprovizionarea populației cu produse alimentare și industriale.

Sporirea producției industriale și a unor produse agricole ne-a dat posibilitatea să mărim vânzările de mărfuri prin comerțul socialist cu peste 2,5 miliarde de lei în cursul anului 1956.

În perioada care urmează, continuând să dezvoltăm cu precădere industria producătoare de mijloace de producție, este necesar să punem în centrul atenției noastre sarcina dezvoltării sistematice și hotărâte a agriculturii și industriei producătoare de bunuri de consum, concentrând în aceste ramuri în mai mare măsură decât pînă acum mijloace materiale și financiare.

RIDICAREA NIVELULUI DE VIAȚĂ AL POPORULUI — SARCINĂ CENTRALĂ

Tovarăși,

Biroul Politic al Comitetului Central a examinat în perioada care s-a scurs de la Congresul partidului o serie de probleme ale politicii economice în lumina sarcinilor centrale trasate de Congresul al II-lea al partidului — îmbunătățirea sistematică a condițiilor de viață și de muncă ale oamenilor muncii. Concluziile și propunerile proiectelor elaborate cu privire la planul de stat, la bugetul statului, la măsurile pentru îmbunătățirea actualului sistem de salarizare, cu privire la înlocuirea actualului mod de constituire a fon-

dului centralizat de produse agricole prin extinderea relațiilor comerciale între oraș și sat sînt supuse acum dezbaterii plenarei C.C. al P.M.R.

Pe baza calculelor preliminare rezultă că realizarea tuturor investițiilor prevăzute prin Directivele pentru cel de-al doilea plan cincinal ar cere eforturi în economie care ar îngreua înfăptuirea prevederilor privitoare la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii. De aceea propunem să se reexamineze unele prevederi ale Directivei în direcția micșorării investițiilor de stat pe perioada 1956—1960.

Considerăm necesară îmbunătățirea proporției între fondul de acumulare și fondul de consum al populației, pentru a se repartiza o parte mai mare din venitul național satisfacerii cerințelor materiale și culturale ale poporului muncitor.

Volumul investițiilor va trebui să asigure dezvoltarea continuă a industriei socialiste, deși într-un ritm mai lent, corespunzător resurselor și posibilităților reale ale economiei naționale. Existența puternicului sistem mondial al economiei socialiste, colaborarea frățescă economică cu Uniunea Sovietică și cu celelalte țări socialiste ne dau posibilitatea să procurăm din aceste țări, în condiții convenabile, mașinile, instalațiile industriale, semifabricatele și alte produse industriale pe care nu le fabricăm în țară.

Trebuie să orientăm eforturile spre dezvoltarea masivă a producției agricole, precum și a producției industriei ușoare și alimentare, a construcțiilor de locuințe, de care se leagă astăzi nemijlocit ridicarea nivelului de viață al populației muncitoare.

O dată cu aceasta se va asigura dezvoltarea continuă a industriei grele, temelia progresului tuturor ramurilor economiei naționale și a reproducției socialiste largite.

O atenție deosebită se va acorda ramurilor minieră, petrolieră, chimică, energetică, materialelor de construcții, marilor lucrări de la Hunedoara, Bicăz și Borzești, începute în primul cincinal, dărinți în funcțiune, în a doua jumătate a anului 1957, a laminorului de țevi de la Roman.

În industria construcțiilor de mașini ne orientăm spre producția de mașini și utilaj destinate agriculturii, de utilaj petrolifer, minier și mijloace de transport; industria chimică o îndreptăm în special spre producția masivă de îngrășăminte chimice și insecto-fungicide destinate agriculturii, precum și a fibrelor sintetice și a maselor plastice pentru mărirea producției bunurilor de larg consum.

Toate ramurile economiei naționale trebuie să contribuie la mecanizarea și chimizarea agriculturii, la creșterea producției agricole și a bunurilor de larg consum, necesare îmbunătățirii continue a aprovizionării populației.

În orientarea politicii noastre de investiții avem în vedere că baza trainică a creșterii productivității muncii o constituie progresul tehnic, înlocuirea a ceea ce este învechit în procesul tehnologic. Trebuie să accentuăm însă că dezvoltarea producției și a productivității muncii poate fi obținută în primul rând prin mai buna folosire a utilajului de producție existent, prin modernizarea unor întreprinderi și prin dotarea lor cu mașini și tehnică nouă, perfecționată, evitând pe cât posibil proiectarea de noi construcții industriale.

APLICAREA CENTRALISMULUI DEMOCRATIC. LĂRGIREA ATRIBUȚIILOR CONDUCERILOR ÎNTEPRINDERILOR ȘI SFATURILOR POPULARE

În fața organizațiilor de partid, a conducătorilor de ministere industriale și de întreprinderi, a muncitorilor și inginerilor stă sarcina de cinste de a lua măsurile tehnice și de a organiza astfel munca încât să folosească mai bine suprafețele de producție, să asigure ca toate mașinile-unelte, utilajele și agregatele industriale să lucreze cu indicii cei mai ridicați, să sporească producția și să scadă prețul de cost prin folosirea rezervelor interne existente în fiecare întreprindere.

În acest scop este necesară o lărgire a atribuțiilor conducătorilor de întreprinderi industriale și agricole de stat. Centralismul excesiv dăunează dezvoltării inițiativei oamenilor muncii. Lichidarea lui nu se poate înfăptui decât prin lărgirea atribuțiilor direcțiilor de fabrici, mine, uzine, gospodării agricole de stat. Conducerea acestor întreprinderi socialiste trebuie să aibă posibilități și drepturi mai largi în întocmirea planurilor economice, în distribuirea unor venituri ale întreprinderii. Astfel, în proiectul de buget pe 1957 se prevede ca cea mai mare parte din beneficiile peste plan ale întreprinderilor industriale de importanță republicană ale statului să fie lăsată întreprinderilor și Sfaturilor populare locale.

În același sens, începând din 1957, fondul întreprinderii, care a luat locul fondului directorial, va putea fi întrebuințat local și pentru construcția de locuințe, cantine, premii etc. Chestiunea construirii de locuințe pentru muncitori și funcționari trebuie să devină o preocupare principală nu numai a ministerelor și direcțiilor generale, ci și a trusturilor, a întreprinderilor de stat și cooperatiste, precum și a Sfaturilor populare.

Centralismul excesiv există nu numai la nivelul ministerelor și altor organe centrale, ci și la nivelul trusturilor, care, prin modul cum lucrează, frânează adesea în activitate multe întreprinderi, stimulând birocrațismul.

Centralismul democratic este principiul fundamental de organizare a statului nostru democrat-popular; el îmbină necesitatea conducerii unitare și coordonate a economiei și activității social-culturale cu stimularea inițiativelor de jos, dând posibilitate largă de dezvoltare activității maselor muncitoare.

Pentru aplicarea justă a acestui principiu în activitatea de stat este necesară descongestionarea Consiliului de Miniștri de multe din problemele care îi îngreuiază munca și lărgirea atribuțiilor nu numai a ministerelor și direcțiilor generale, ci și a conducerilor întreprinderilor republicane și locale de la bază.

Experiența arată că întreprinderile de importanță locală — întreprinderi de bunuri de larg consum, de construcții și de deservire a populației — trebuie să fie subordonate Sfatului popular al localităților respective.

Situația actuală, când aceste întreprinderi sînt subordonate Ministerului Gospodăriei Comunale și altor ministere, nu corespunde intereselor locale și populației, frînează inițiativa lor, împiedică dezvoltarea acestor întreprinderi, îngreunînd totodată activitatea ministerelor.

Trecerea întreprinderilor de importanță locală în subordinea Sfatului popular, aprobarea de către acestea a programului lor de activitate, îndrumarea și controlarea lor de către Sfatul popular, repartizarea producției lor direct de către Sfatul popular local vor contribui la dezvoltarea lor rapidă, la creșterea producției lor și la mai bună satisfacere a nevoilor populației.

Aceasta face necesar să se treacă chiar de la începutul anului 1957 la experimentarea în orașele unei regiuni a celor arătate mai sus, după care, făcîndu-se îmbunătățirile ce vor rezulta din această experiență și din propunerile pe care le fac cei interesați, noul mod de organizare și funcționare a întreprinderilor de interes local să se aplice pe întreaga țară.

Centralizarea excesivă a dus la umflarea aparatului, la creșterea formularisticii de evidență și statistică; problema nu se rezolvă numai prin reducerea numerică a aparatului sau prin reducerea formularisticii — măsuri necesare —, ci, în primul rînd, prin rezolvarea chestiunii esențiale, și anume lărgirea atribuțiilor conducătorilor întreprinderilor de la bază, lărgirea atribuțiilor organelor regionale, orașenești și raionale, stimularea activității maselor muncitoare în opera de construire a socialismului.

Nu mai corespundînd în dezvoltarea producției pe muncitori, ingineri și tehnicieni în fiecare întreprindere, se va putea desfășura lupta pentru înlăturarea elementelor inutile, inerte, birocratice, care există în numeroase întreprinderi ale noastre.

IMBUNĂTĂȚIREA SISTEMULUI DE SALARIZARE ȘI SPORIREA CÎȘTIGULUI MUNCITORILOR

Tovarăși,

Preocuparea noastră principală se îndreaptă permanent spre îmbunătățirea condițiilor de muncă și de viață ale clasei muncitoare, pe măsura progreselor realizate în dezvoltarea economică a țării. Această grijă izvorăște din caracterul statului democratic-popular, stat al oamenilor muncii, din caracterul partidului nostru, partidul clasei muncitoare.

O dată cu transformarea socialistă tot mai profundă a economiei Republicii Populare Române, cu participarea tot mai largă a maselor muncitoare la conducerea economiei și la desfășurarea activității culturale, cu dezvoltarea relațiilor socialiste de producție și repartitie și cu ridicarea nivelului conștiinței socialiste, regimul nostru de democrație populară se consolidează și se dezvoltă în direcția făuririi societății socialiste.

Deși s-au realizat succese însemnate în creșterea nivelului de trai al oamenilor muncii, iar cîștigurile muncitorilor au sporit, cîștigurile realizate astăzi de o mare parte din muncitori au un nivel nesatisfăcător.

În cursul anului 1956, în urma măsurilor cunoscute, s-a îmbunătățit salarizarea într-o serie de ramuri de activitate și au fost majorate veniturile muncitorilor cu salarii mici, stabilindu-se un salariu minim mai ridicat.

Pe baza indicațiilor Congresului al II-lea, Comitetul Central a studiat problema sporirii cîștigului tuturor categoriilor de muncitori pe calea îmbunătățirii sistemului actual de salarizare și norme.

Care sînt principalele lipsuri și anomalii ale sistemului actual de salarizare?

Nivelul salariului tarifar este necorespunzător; el a încetat să fie elementul hotărîtor în cîștigul muncitorilor, ceea ce are o influență negativă asupra interesului muncitorilor pentru ridicarea

productivității și prin aceasta a producției, precum și pentru ridicarea calificării lor.

Diferențierile între salariile tarifare din ramurile economiei naționale nu țin întotdeauna seama de importanța economică și de condițiile specifice de muncă.

Normele de muncă în cea mai mare parte nu sînt stabilite după criterii tehnice-științifice; efectul lor stimulatîv este cu totul insuficient.

Sistemul premial și celelalte forme de stimulare și cointereseare materială a muncitorilor sînt insuficient legate de rezultatele tehnice-economice ale întreprinderilor, sînt greoaie, complicate, cu forme birocratice, și în numeroase cazuri duc la pierderea caracterului stimulatîv al premiilor.

Proiectul de îmbunătățire a sistemului de salarizare prevede revizuirea actualelor rețele tarifare, majorarea salariilor tarifare ale muncitorilor în același timp cu o mărire a nivelului cîștigului. Partea cea mai importantă din cîștigul muncitorului trebuie s-o constituie salariul tarifar, care oferă muncitorului o bază sigură și stabilă a veniturilor sale. Salariul trebuie să asigure o justă diferențiere a cîștigurilor în raport cu calificarea muncitorilor, cu condițiile specifice de muncă din diferitele ramuri ale economiei și să stimuleze creșterea neîntreruptă a productivității muncii.

Ca urmare a măsurilor propuse, salariul mediu tarifar pe întreaga economie națională va putea crește în medie cu 36%: creșterea netă a cîștigului mediu față de cîștigul mediu actual va fi de circa 15%, cu variații între 13% și 25% pe diferite ramuri ale economiei. Creșterea cîștigului mediu va fi mai accentuată la categoriile de muncitori cu salarii mici.

În același timp cu îmbunătățirea salariului tarifar trebuie să trecem la o mai bună normare a muncii, care să țină seamă de particularitățile economice și tehnice ale fiecărei întreprinderi. Măsurile privind sistemul tarifar și reazerea normelor trebuie să ducă la mărirea continuă a cîștigului muncitorilor.

Criteriile de premiere trebuie să fie mai simple și mai strîns legate de rezultatele tehnice-economice ale activității întreprinderilor, stimulîndu-se realizarea de beneficii ale întreprinderii peste plan, reducerea suplimentară a prețului de cost, obținerea de economii de muncă și materiale, îmbunătățirea calității, introducerea tehnicii noi și a tehnologiei înaintate. În legătură cu îmbunătățirea sistemului premial este necesar să se lărgească drepturile directorilor de întreprindere de a premia, consultîndu-se cu comitetul de întreprindere, pe muncitorii, tehnicienii, inginerii și funcționarii întreprinderii în funcție de rezultatele obținute; trebuie simplificate și reduse diferitele condiții obligatorii și formalități birocratice, care actualmente complică în mod inutil și îngreuează aplicarea sistemului premial.

Este de așteptat ca în anii următori, ținîndu-se seamă de condițiile create prin reglementarea problemelor de muncă și salarizare și prin celelalte măsuri privind îmbunătățirea activității de conducere a producției, eforturile creatoare ale muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor să ducă la o mai accentuată creștere a productivității muncii și la scăderea prețului de cost, care vor asigura baza materială pentru ridicarea mai departe a nivelului de trai al oamenilor muncii.

Aplicarea măsurilor de îmbunătățire a sistemului de salarizare este o acțiune de mare răspundere, căci ea privește de aproape dezvoltarea economiei naționale și condițiile de muncă și de viață ale maselor celor mai largi de muncitori. De aceea propunem ca, înainte de a fi definitivat acest proiect, să fie experimentat în întreprinderi timp de cîteva luni în prima jumătate a anului 1957. Aplicarea urmează a se face treptat în a doua jumătate a anului.

În perioada de experimentare, sindicatele și ministerele economice trebuie să organizeze în comun o consultare largă a muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor din principalele întreprinderi în scopul găsirii soluțiilor celor mai diferite pentru a stimula creșterea productivității muncii în întreprinderea respectivă, ridicarea producției, reducerea prețului de cost, economisirea de materie primă

și alte materiale, îmbunătățirea calității produselor. Trebuie să arătăm limpede muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor și funcționarilor că de ei depinde, în primul rând, creșterea continuă a câștigurilor lor și a salariului real. Sîntem pe deplin convinși că oamenii muncii din întreprinderi vor ajuta cu propuneri concrete partidul și guvernul la definitivarea măsurilor de îmbunătățire a sistemului de salarizare și normare. Sporirea salariilor și ridicarea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii pot avea loc numai în condițiile creșterii producției, ale creșterii productivității muncii și reducerii prețului de cost. Aceasta cere o luptă hotărîtă din partea oamenilor muncii din industrie și agricultură pentru descoperirea și folosirea resurselor interne, pentru folosirea cît mai productivă a timpului de lucru și înfăptuirea unui regim strict de economii, pentru realizarea și depășirea sarcinilor planului de stat.

MĂSURI DE ÎMBUNĂȚIRE A PLANIFICĂRII ECONOMICEI. BUGETUL DE STAT

Tovarăși,

În elaborarea planului pe 1957 s-a făcut un pas înainte în direcția îmbunătățirii metodelor de planificare și de conducere a economiei naționale. Numărul indicatorilor a fost simțitor redus, ceea ce ușurează îndeplinirea de către întreprinderi a sarcinilor de plan, dîndu-le mai multă inițiativă.

În domeniul aprovizionării s-au lărgit drepturile întreprinderilor, trecîndu-se repartiția a 2.500 de produse din competența ministerelor și direcțiilor generale în competența întreprinderilor.

Sarcina principală în domeniul aprovizionării tehnice-materiale este asigurarea regularității aprovizionării fabricilor cu materii prime și materiale auxiliare. În acest scop s-a prevăzut în plan sporirea stocurilor tehnice și a rezervelor în întreprinderi și pe șantiere.

Planificarea și gospodărirea fondului de salarii au fost lăsate în mai mare măsură în răspunderea directă a ministerelor și întreprinderilor, planul de stat stabilind numai fondul total de salarii la dispoziția ministerelor, iar de la ministere în jos la dispoziția întreprinderilor pentru îndeplinirea producției planificate.

Nu se mai planifică central recrutarea și calificarea forțelor de muncă, precum și pregătirea cadrelor medii și superioare; fiecare întreprindere va trebui să se îngrijească de angajarea și calificarea cadrelor ce-i sînt necesare și să colaboreze cu instituțiile de specialitate în ceea ce privește pregătirea cadrelor medii și superioare.

Pentru realizarea planului de stat pe 1957 și înlăturarea greutăților ce ne vor sta în cale este necesară mobilizarea tuturor forțelor clasei muncitoare, a poporului muncitor pentru a îmbunătăți organizarea activității economice și pentru a stimula inițiativa creatoare a oamenilor muncii din țara noastră.

Metoda principală pentru a putea realiza cu succes hotărîrile și Directivele Congresului al II-lea al P.M.R. și ale plenarelor C.C. din 1956 este ridicarea nivelului conducerii economice și culturale, pe baza participării tot mai largi, tot mai mari a oamenilor muncii la rezolvarea problemelor obștești.

Tovarăși,

În această plenară a C.C. al P.M.R. urmează să examinăm și proiectul bugetului de stat pe 1957, care a fost elaborat pe baza indicatorilor proiectului planului economic pe 1957 și a rezultatelor executării bugetului pe 11 luni ale anului 1956. Bugetul este excedentar. Trăsătura sa principală este efortul sporit ce se cere bugetului în acest an pentru realizarea acțiunilor de ridicare a nivelului de trai al muncitorilor și țăranilor.

Majoritatea covârșitoare a veniturilor bugetare pe 1957 — aproape 90% din total — provine din sectorul socialist al economiei și urmează a se realiza în principal sub forma impozitului pe circulația mărfurilor și a cotelor părți de beneficii,

Volumul cheltuielilor pe 1957 este sporit față de anul anterior, această creștere reflectând în principal îmbunătățirea salarizării, sporirea alocațiilor pentru copii, îmbunătățirea pensiilor etc., precum și finanțarea relațiilor de schimb cu gospodăriile țărănești.

O importanță deosebită au măsurile menite să îmbunătățească activitatea financiară a întreprinderilor, pe linia cointerăsării muncitorilor și tehnicienilor.

În sensul lărgirii drepturilor comitetelor executive ale Sfatului popular regional se propune ca, începând din 1957, să se creeze la dispoziția acestora fonduri de rezervă, constituite din economii bugetare, din care Sfaturile populare să poată acoperi unele acțiuni și sarcini noi ivite în cursul anului și care nu au putut fi prevăzute cu ocazia întocmirii planului economic și a bugetului local.

Pentru ca Sfaturile populare să poată face față plăților prevăzute în buget în unele perioade ale anului când, din diferite motive, veniturile nu s-ar realiza la nivelul corespunzător nevoilor de plăți, se propune crearea de solduri de rezervă din bugetul republican la dispoziția comitetelor executive ale Sfaturilor populare regionale.

Din acest fond se vor putea acorda împrumuturi rambursabile bugetelor raionale, orașelor și comunelor.

Beneficiile întreprinderilor comunale și locale se lasă acestora și vor constitui una din sursele lor de venituri. Ele își vor alcătui bugetul — și numai ceea ce depășește posibilitățile locale se va da de la centru. Organizația de construcții trebuie să fie subordonată comitetului executiv al Sfatului popular de oraș. Aceasta va face ca acolo să fie proiectanți și organizații de construcții, care-și vor justifica existența în măsura în care vor lucra și se vor specializa. Numai în măsura în care se vor dezvolta organizațiile de construcții proprii, în care vor crea baze proprii de aprovizionare cu materiale de construcții, numai în acea măsură va crește și fondul de locuințe și se va îmbunătăți și spațiul locativ actual. Trebuie să se aducă îmbunătățiri legii spațiului locativ, eliminându-

du-se anomaliile existente, în așa fel încât să rezulte mai buna întreținere a spațiului locativ.

Proiectul de buget care este prezentat astăzi plenarei C.C. al P.M.R. reflectă aceste probleme și dă soluțiile financiare corespunzătoare, reprezentând un însemnat pas înainte față de bugetele anilor anteriori atât în ce privește metodele finanțării economiei naționale cât și în privința asigurării îmbunătățirii nivelului de trai al oamenilor muncii.

INLOCUIREA SISTEMULUI DE COTE OBLIGATORII PRIN DEZVOLTAREA CONTRACTĂRIILOR ȘI ACHIZIȚIILOR

Tovarăși,

Plenara Comitetului Central al partidului va dezbată problema înlocuirii actualului sistem de cote obligatorii la majoritatea produselor agricole prin organizarea schimbului între oraș și sat pe baze comerciale. Propunerile supuse discuției plenarei prezintă deosebită însemnătate pentru dezvoltarea agriculturii în cadrul dezvoltării generale a economiei naționale, pentru întărirea bazei economice a alianței muncitorești-țărănești și îmbunătățirea continuă a traiului populației muncitoare.

După cum a arătat analiza făcută la Congresul al II-lea al partidului, cu toate că în anii puterii populare în agricultură s-au realizat progrese însemnate, producția agricolă a rămas încă mult în urma dezvoltării industriei, în urma cerințelor crescânde provenite din sporirea continuă a consumului oamenilor muncii de la orașe și sate.

În țara noastră are loc un proces de creștere a populației, care a ajuns, potrivit datelor recensământului din 1956, la aproape 17,5 milioane de oameni. Datorită industrializării socialiste a țării crește înosebi populația muncitoare din orașe și centre industriale, populația consumatoare de produse agricole: între 1938 și 1956 populația orașelor a crescut cu circa 2.000.000 de locuitori. În același timp a crescut masiv consumul în rindurile populației mun-

citoare de la sate. Ca urmare, în fața statului democrat-popular stă sarcina de a asigura aprovizionarea unei populații mai numeroase și la un nivel de trai mai ridicat decât înainte.

Stocurile de produse agricole intrate în fondul central al statului și cantitățile puse în vânzare de țărani pe piața liberă au asigurat, în anii cu recoltă bună, consumul intern de produse agro-alimentare și unele stocuri pentru export. În anii cu recoltă slabă statul a fost nevoit să importe cantități de cereale și alte produse agricole, pentru a face față nevoilor alimentare ale populației și de materii prime pentru industria ușoară.

Rămânerea în urmă a producției agricole-marfă creează greutate în dezvoltarea celorlalte ramuri ale economiei naționale și constituie o frână în calea îmbunătățirii continue a traiului populației.

Congresul al II-lea a pus în centrul atenției partidului lupta pentru dezvoltarea agriculturii, pentru creșterea producției agricole-marfă și, în primul rând, a producției-marfă provenite din sectorul socialist al agriculturii.

Țara noastră are condiții favorabile pentru un avânt al producției agricole. Pământul nostru fertil, hărnicia și priceperea oamenilor muncii din agricultură, sprijinul material-tehnic acordat agriculturii de către industria socialistă pot să contribuie an după an la obținerea unor recolte bogate, care să asigure satisfacerea cerințelor populației și un surplus pentru export.

Realizarea acestui obiectiv principal în agricultură depinde în măsură hotărâtoare de aplicarea consecventă a principiului cointerării materiale a țăranilor muncitori în creșterea producției agricole și în sporirea cantităților de produse agricole puse în vânzare, de intensificarea muncii politice-organizatorice pentru trecerea țăranimii muncitoare cu gospodărie individuală la marea gospodărie agricolă socialistă, capabilă să folosească pe deplin agrotehnica înaltă, utilajul tehnic modern și să dea o mare cantitate de cereale-marfă.

În condițiile construirii bazei economice a socialismului, dezvoltarea schimbului de mărfuri între oraș și sat duce la întărirea

alianței între clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. Această alianță este puternică pentru că la baza ei stau interesele economice fundamentale ale clasei muncitoare și ale maselor largi țărănești, interesele colaborării economice între oraș și sat, ale legăturii între industria socialistă și agricultură.

În condițiile existenței mai multor sectoare social-economice în cadrul economiei naționale, pe terenul schimbului de mărfuri, în jurul problemelor de aprovizionare a populației și de stabilire a prețurilor de vânzare se împletesc și se ciocnesc interesele diferitelor clase și categorii sociale. În această luptă, politica partidului în problemele schimbului de mărfuri, al comerțului trebuie să asigure îmbinarea intereselor clasei muncitoare cu ale țăranimii muncitoare, îngrădirea elementelor chiburești, capitaliste, consolidarea regimului democrat-popular.

Tovarăși,

În cadrul schimbului de mărfuri între oraș și sat din țara noastră, un loc deosebit de important l-a avut, începând din 1948, sistemul de cote obligatorii de produse agricole. Acest sistem a reprezentat cea mai importantă resursă a fondului central al statului la produse agricole, mai ales la cereale.

Cantitățile de produse agricole intrate în fondul central au înlesnit statului să asigure aprovizionarea populației orășenești, să influențeze prețurile pe piață, frînând acțiunea elementelor speculative, să aprovizioneze industria cu materii prime agricole și să constituie, în anii cu recoltă bună, rezerve de stat și stocuri destinate exportului.

Sistemul cotelor obligatorii reprezintă, în cadrul legăturilor economice între oraș și sat, o îmbinare a formei de schimb comercial cu forma de impozit în produse agricole.

Țărănimea muncitoare a înțeles că predarea cotelor este o datorie patriotică și că este în propriul ei interes să contribuie la dezvoltarea industriei, să răspundă, prin îndeplinirea obligațiilor către

stat, eforturilor pe care clasa muncitoare le face pentru a asigura condițiile progresului tehnic al agriculturii și bunăstării țărănimii.

Sistemul de constituire a fondului central al statului pe calea cotelor obligatorii, care a corespuns unei anumite faze a dezvoltării economiei naționale, a început, în ultimii ani, să îngreueze dezvoltarea agriculturii. Predarea obligatorie de cote și nivelul prețurilor de colectare nu au constituit un stimulente suficient pentru țărănime de a se preocupa, cu stăruință, de sporirea producției agricole, de extinderea suprafețelor însuminate cu culturile supuse regimului de colectare, în special cu grâu și cu celelalte păioase.

Comitetul Central al partidului a luat, încă din 1953, cursul spre schimbul de mărfuri între oraș și sat pe baze economice care să lărgescă inițiativa producătorilor agricoli, să-i cointerețeze materialicește la mărirea producției agricole și a producției de cereale-marfă. Plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din august 1953 a criticat greșelile săvârșite în aplicarea politicii de stimulare materială a țărănimii și a luat o serie de măsuri care reprezentau o trecere treptată de la sistemul cotelor la sistemul de contractare și achiziții. Au fost reduse cotele la carne și treptat s-a redus numărul produselor supuse cotelor obligatorii. În același timp s-a dat o mare extindere contractărilor și achizițiilor de animale și produse animale, contractărilor de plante tehnice și industriale, de legume și fructe, de struguri etc.

Este semnificativ, din acest punct de vedere, că, în formarea fondului central de stat, începând din 1954 are loc o scădere continuă a participării cotelor obligatorii și o creștere a participării achizițiilor și contractărilor. Astfel, în 1955 cotele obligatorii au reprezentat, în fondul central al statului, doar 44% din intrările de grâu, 29% la porumb, 32% la carne, 40% la intrările de lapte de vacă. Aceasta arată că s-au dezvoltat posibilitățile statului de a asigura formarea fondului central pe alte baze decât prin sistemul de cote obligatorii.

În lumina sarcinii trasate de Congresul al II-lea al partidului de a concentra forțele spre dezvoltarea agriculturii, de a înlătura

tot ceea ce frânează creșterea producției de cereale-marfă, considerăm necesară și justificată înlocuirea sistemului de alcătuire a fondului central pe calea cotelor obligatorii la majoritatea produselor agricole prin sistemul de contracte și achiziții, astfel ca, începând de la 1 ianuarie 1957, să se înlăture cotele obligatorii ale gospodăriilor cooperatist-socialiste și ale gospodăriilor individuale pentru produsele vegetale: grâu — secară, porumb, floarea-soarelui, alte boabe, cartofi, fin, precum și pentru laptele de vacă și oaie.

Aplicând politica partidului de avantajare a sectorului socialist-cooperatist și a țăranilor muncitori cu gospodărie mică, propunem ca, începând încă de la 1 ianuarie 1957, gospodăriile agricole colective, cooperativele agricole de producție, înlovășirile zootehnice, precum și țăranii muncitori care posedă o suprafață agricolă sub un hectar, iar principalele lor venituri nu provin din creșterea și comercializarea animalelor, să fie scutiți de cote obligatorii de carne.

Pentru celelalte gospodării agricole să se mențină cotele obligatorii la carne și lână până cînd, pe măsura realizării, prin contractare, a necesităților fondului central, se va trece la desființarea cotelor și la aceste produse. Ca o primă fază propunem să se mărească prețurile la cotele de carne, iar în vederea stimulării contractărilor să se acorde reduceri însemnate la cotele de carne gospodăriilor agricole care încheie cu statul contracte de creștere, îngrășare și livrare de animale către stat.

Predarea lîinii să se facă mai departe pe baza cotelor și prețurilor actuale. Pentru a stimula contractările și a înlesni producătorilor agricoli valorificarea mai avantajoasă a întregii producții de lână, pe calea contractelor, propunem să fie scutite de cotă gospodăriile agricole din sectorul socialist-cooperatist și din sectorul individual care încheie cu statul contracte de livrare de lână.

Producătorii agricoli care mai au de predat restanțe de cote provenite din obligațiile pe 1956 pentru produse vegetale, carne, lapte și lână sînt dator să le predea în 1957 la prețurile vechi de cotă pînă la completa lichidare a acestor restanțe.

Înlocuirea sistemului de cote aduce mari schimbări în relațiile de schimb între oraș și sat. Statul își va asigura constituirea fondului central pe baza cumpărării produselor agricole la preț de înțelegere cu producătorii agricoli, pe cale de achiziții și contractare. Din relațiile de schimb se elimină partea obligatorie, partea cu caracter de impozit, astfel că între industrie și agricultură, între clasa muncitoare și țărănime vor fi relații de schimb, de comerț.

Așezarea legăturilor între industrie și agricultură pe baze comerciale lărgeste interesarea materială a gospodăriilor țărănești în creșterea producției agricole și a cerealelor-marfă, mărește interesul și inițiativa în producție a țărănimii. Aceasta reprezintă un sprijin puternic pe care țărănimea muncitoare îl primește din partea clasei muncitoare, din partea statului democrat-popular. Țărănimea va răspunde la acest nou sprijin aducând pe piață mărfuri mai multe și vinzând cooperativelor și organizațiilor comerciale autorizate de stat surplusul de produse agricole, în propriul interes material al țărănimii și în interesul statului.

Ne exprimăm convingerea că înlocuirea sistemului de cote obligatorii va fi bine primită, că ea va duce la mărirea producției agricole și intensificarea schimbului între oraș și sat, la îmbunătățirea aprovizionării populației, la consolidarea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și întărirea mai departe a regimului democratic.

Tovarăși,

Înlocuirea sistemului de cote obligatorii pune sarcina constituirii pe baze noi a fondului central al statului.

Izvoarele principale pentru acoperirea fondului central de produse agricole sînt contractările și achizițiile de produse agricole din sectorul socialist-cooperatist și din sectorul individual al agriculturii, precum și resursele proprii ale statului (gospodării agricole de stat, înesări pentru muncile S.M.T. etc.).

Înlocuirea sistemului de cote obligatorii cu contractări și achiziții trebuie însoțită de sporirea cantităților de mărfuri industriale

destinate satelor și de un ansamblu de măsuri organizatorice, care să asigure intensificarea activității de achiziționare și contractare de produse agricole de către cooperative și organele comerciale autorizate de stat.

Rolul cel mai important în organizarea activității de achiziționare și contractare de produse agricole revine Sfaturilor populare regionale, raionale și comunale. Sarcina și întreaga răspundere pentru realizarea planului de contractări și achiziții la produse agricole revin comitetelor executive ale Sfaturilor populare.

Organizarea pe baze comerciale a schimbului de mărfuri între oraș și sat cere *îmbunătățirea radicală a activității cooperativei de consum*, pentru a realiza o cotitură hotărîtoare în valorificarea produselor țărănești. Cooperativele de consum au primit din partea industriei socialiste cantități mereu sporite de mărfuri industriale, pe care le-au vîndut țărănimii. Dar cooperativele nu folosesc satisfăcător mărfurile industriale, ca un mijloc de stimulare a interesului producătorului agricol de a vinde cooperativei produse agricole, și în primul rînd cereale. Valorificările de produse agricole au crescut în mod nesatisfăcător.

Cooperativele de consum sînt organizațiile comerciale cele mai apropiate de masele țărănești, ele au cele mai mari posibilități de a cumpăra surplusul pus în vînzare de țărani. Sarcinile cooperativei în domeniul valorificării produselor agricole devin acum și mai mari; ele vor putea fi îndeplinite cu condiția unei schimbări radicale a metodelor de muncă ale cooperativei de consum de sus pînă jos.

Cooperativele de consum sînt organizații de masă și trebuie să aibă o activitate permanentă, să atragă în activitatea cooperativei pe toți membrii cooperatori.

Pentru a întări legăturile comerciale ale cooperativei de consum și ale organizațiilor autorizate de stat cu masele țărănești și pentru

a stimula achizițiile și contractările este necesar să fie îmbunătățită aprovizionarea cu mărfuri a cooperativelor.

Trebuie să avem în vedere că, datorită desființării cotelor obligatorii și înlocuirii lor cu vânzarea liberă a produselor agricole, veniturile gospodăriilor țărănești vor crește. În interesul dezvoltării schimbului de mărfuri între oraș și sat trebuie să sporim cantitățile de mărfuri industriale trimise la sate.

Ministerele tutelare ale industriilor producătoare de mărfuri pentru sate trebuie să depună eforturi sporite pentru a da cantități mai mari, sortimente mai variate, cerute de masele țărănești.

Ministerul Comerțului Interior și Centrocoop-ul să trimită la sate mărfuri mai multe, corespunzătoare cerințelor de sezon și de tradiție locală a satelor.

Veniturile sporite ale țărănimii creează condiții pentru a se întreprinde, cu contribuția țărănimii, lucrări de îndiguiri și asanări de interes local și de construcții locale cu caracter cultural-sanitar, măsuri pentru combaterea epizootiilor în sate, organizarea stațiunilor de montă etc.

Măsurile pe care le preconizăm pentru intensificarea comerțului de produse agricole pe baza vânzărilor libere dau posibilitate producătorilor agricoli să vândă direct pe piață sau să vândă cooperativei sau statului surplusul lor de produse. Organele de partid, Sfaturile populare trebuie să vegheze ca nici un fel de piedici administrative să nu fie puse în calea deslăcerii de către producători a produselor lor.

Fără îndoială, vor fi încercări din partea elementelor chiabu-rești și a altor elemente capitaliste speculative de a trage foloase pe spina oamenilor muncii de la orașe și sate. Sfaturile populare, oamenii muncii de la orașe și sate trebuie să lupte împotriva speculei, să facă cu neputință cumpărarea cerealelor în scopul revân-zării lor de către negustorii particulari; comercializarea pentru revânzare o fac numai cooperativele și organizațiile comerciale autorizate de stat. Este în interesul maselor muncitoare de la orașe și sate să sprijine statul în lupta împotriva speculei.

SPORIREA PRODUCȚIEI AGRICOLE, INTĂRIREA ȘI LĂRGIREA SECTORULUI SOCIALIST AL AGRICULTURII

Tovarăși,

Este nelăptos că înlocuirea sistemului de cote obligatorii prin sistemul de alcătuire a fondului central pe cale de contractări și achiziții va avea influență pozitivă asupra ansamblului economiei naționale. Rezultatele pozitive se vor resimți treptat, dar nu vor veni de la sine. Ele cer din partea oamenilor muncii din industrie și agricultură, din partea întregului partid și a aparatului de stat să se îndrepte cu toată hotărârea spre realizarea sarcinii trasate de Congresul al II-lea al partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii.

Putem și trebuie să obținem, pînă la începutul celui de-al treilea plan cincinal, o producție anuală de 15.000.000 de tone de cereale și sporuri însemnate de producție la celelalte culturi. Condiția hotărîtoare pentru atîntul tuturor ramurilor producției agricole, în special al creșterii animalelor, o constituie dezvoltarea producției principalelor cereale, porumb și grâu.

O atenție cu totul deosebită trebuie să acordăm dezvoltării culturii porumbului și sporirii producției de porumb la hectar. Datorită calităților sale, porumbul își găsește o largă întrebuințare în alimentația unei mari părți a populației noastre rurale și este folosit ca materie primă în unele ramuri importante ale industriei alimentare, ca industria amidonului, glucozei, spiritului etc. Ceea ce face să crească considerabil însemnătatea porumbului este faptul că el constituie unul din furajele concentrate de bază pentru creșterea și îngrășarea animalelor, îndeosebi a animalelor producătoare de carne, lapte și ouă.

Pentru satisfacerea nevoilor gospodărești ale producătorilor agricoli și ale economiei naționale, trebuie ca pînă în 1960 să ajungem la cultivarea unei suprafețe de 4.000.000 ha de porumb. Într-un număr de ani trebuie să ajungem ca aproape întreaga supra-

față cultivată cu porumb să fie însemînată cu hibrid de înaltă productivitate.

Noul Institut de cercetări pentru cultura porumbului va trebui să contribuie la dezvoltarea și îmbunătățirea culturii acestei plante în țara noastră și la creșterea și răspîndirea în producție a unor hibrizi de mare productivitate.

Dacă calculăm că vom obține o producție medie de 2.000 kg de porumb-boabe la hectar, vom avea o producție totală pe țară de 8.000.000 de tone de porumb. Dar în condițiile favorabile de climă și sol este cu puțință să realizăm și o medie de 3.000 kg de porumb-boabe la hectar, ceea ce ar da o producție totală pe țară de 12.000.000 de tone de porumb. Dacă am folosi pentru satisfacerea nevoilor interne și mai ales pentru creșterea de animale și sporirea productivității lor o cantitate de 6.000.000 de tone de porumb, ceea ce înseamnă cu aproape 1.500.000 de tone mai mult decît astăzi, ar rămîne disponibil pentru export, la o producție medie de 2.000 kg la hectar, o cantitate de 2.000.000 de tone, iar la o producție medie de 3.000 kg la hectar ar rămîne disponibil pentru export o cantitate de 6.000.000 de tone. Ne putem imagina ușor ce bogăție pentru economia națională, ce posibilități de ridicare a nivelului de trai al populației, ce venituri putem avea în balanța de plăți externe prin sporirea la 4.000.000 ha a suprafeței cultivate cu porumb și prin însemîntarea cu porumb hibrid a acestei suprafețe, în decursul anilor viitori!

Putem să obținem asemenea recolte de porumb? Fără îndoială că putem, cu condiția să aplicăm metodele agrotehnice corespunzătoare în funcție de climă și sol și să asigurăm agriculturii mijloacele materiale necesare, în primul rînd mașinile și utilajul agricol modern, îngrășămintele chimice și naturale și cadrele de specialitate de înaltă calificare.

În acțiunea de extindere a culturii porumbului hibrid pe suprafețe cit mai mari și de aplicare a îngrășămintelor chimice este necesar să asigurăm mai întîi necesitățile gospodăriilor agricole de stat, apoi ale gospodăriilor colective, cooperativelor de producție

și întovărășirilor agricole, iar pe măsura acoperirii nevoilor sectorului socialist vom asigura cerințele sectorului individual din agricultură.

Trebuie să atragem atenția oamenilor muncii din agricultură asupra importanței pe care o are *folosirea complexă a porumbului* pentru producția de boabe și cocieni și pentru producția de siloz, în scopul creșterii animalelor.

Dacă un producător agricol obține 3.000 kg de boabe la hectar și le folosește pentru creșterea animalelor, el poate obține, de pe un singur hectar, 632 kg de carne de porc, iar din cocienii folosiți ca furaj 1.800 de litri de lapte. Avantajele porumbului folosit ca siloz sînt și mai mari. De pe un hectar porumb cultivat pentru siloz se poate realiza o producție de 50.000 kg cu care, prin furajarea vacilor de lapte, se poate obține cantitatea de 12.000 de litri de lapte; dacă porumbul siloz este folosit în combinație cu alte furaje, un hectar porumb poate asigura o producție de 20.000 de litri de lapte sau 800—1.000 kg de unt.

Este de așteptat ca producătorii agricoli, o dată cu noile posibilități de valorificare a produselor agricole, să se îndrepte în mai mare măsură spre creșterea animalelor. Să încurajăm acest lucru și să le arătăm limpede ce avantaje materiale vor avea prin folosirea porumbului în hrănirea animalelor.

La *grâu*, care este principala noastră cereală panificabilă, trebuie să ajungem pînă în 1960 la suprafața de circa 3.500.000 ha (inclusiv secară).

În condițiile țării noastre, mijlocul principal pentru sporirea producției este *sporirea producției la hectar*.

Obținerea unor recolte bogate depinde de o bună lucrare a pămîntului, de aplicarea rațională a îngrășămintelor organice și minerale, de îngrijirea culturilor și cultivarea unor soiuri de mare productivitate.

Trebuie să combatem tendința existentă la noi în țară de a se semăna tîrziu. Recolte bogate pot fi obținute numai prin semănă-

turi mai timpurii, preferabil în luna septembrie, care să asigure o bună înfrășire a plantelor pînă la venirea iernii.

Să introducem în cultură soiuri mai productive, mai rezistente la cădere, mai rezistente la ger și secetă, la boli și dăunători.

Va trebui să dăm o dezvoltare deosebită mecanizării culturii grîului de toamnă, perfecționînd mereu mașinile necesare acestei culturi, pentru a le putea ridica randamentul în lucru.

Sînt unele țări care au condiții naturale mai puțin favorabile decît țara noastră, dar care prin folosirea îngrășămintelor chimice, cultivarea unor soiuri de mare productivitate și prin mecanizarea lucrărilor obțin recolte medii de 3.000—4.000 kg de grîu la hectar. Fără îndoială că în țara noastră, cu soluri mai fertile, este în puterea noastră ca, prin folosirea îngrășămintelor, a soiurilor productive și prin mecanizarea agriculturii să realizăm an după an recolte mari la grîu-secară.

Tovarăși,

În condițiile noii așezări a relațiilor de schimb cu țărănimia pe baza comerțului, crește foarte mult importanța sectorului socialist din agricultură pentru constituirea fondului central al statului.

Rezultatele pozitive ale noului sistem de constituire a fondului central, sporirea producției agricole-marfă depind, în măsură hotărîtoare, de succesul operei de transformare socialistă a agriculturii. Trebuie să ajungem ca în timp scurt sectorul socialist să furnizeze cea mai mare parte din cantitățile de produse agricole necesare fondului central.

O atenție deosebită trebuie acordată consolidării economice-organizatorice a gospodăriilor colective, cooperativelor de producție și întovăririi agricole, lărgirii lor și creării de noi unități socialist-cooperatiste.

Relațiile de schimb între oraș și sat pe baze comerciale creează țărănimii cooperativizate noi condiții favorabile de dezvoltare a mii

multor ramuri economice, aducătoare de venituri, ca, de pildă, creșterea animalelor și altele, mai ales ca urmare a cultivării porumbului.

Prin înlăturarea cotelor obligatorii, întregul surplus al producției agricole rămîne la dispoziția gospodăriei colective, a cooperativei de producție sau a întovăririi, astfel că poate fi valorificat în comun, pe prefuri de înțelegere cu statul. Aceasta va aduce mari venituri țărănimii cooperativizate și va constitui un îndemn pentru țărani muncitori individuali să pășească și ei pe calea cooperativizării.

Este necesar ca statul să ajute gospodăriile colective pentru ca ele să se întărească din punct de vedere gospodăresc, să le acorde credite în condiții avantajoase. „Orice orînduire socială — spunea Lenin — ia naștere numai cu sprijinul financiar al unei anumite clase... Acum trebuie să ne dăm seama că, în momentul de față, orînduirea socială pe care trebuie s-o sprijinim... este orînduirea cooperatistă, și acest lucru trebuie să-l transformăm în realitate”¹. Aceste cuvinte ale lui Lenin sînt pe deplin actuale pentru noi.

Să desfășurăm o largă muncă politică pentru întărirea organizatorică a întovăririi agricole, astfel ca întovăririi să muncească în comun, să creeze și să dezvolte avutul obștesc; să sprijinim și să încurajăm tendința ce se manifestă în multe întovăriri ca, pe măsura dezvoltării lor și a creșterii conștiinței țărănilor întovăriți, să treacă pe baza propriului lor interes material la forme superioare de cooperativizare.

Trebuie să ducem o permanentă muncă de lămurire și convingere în rîndurile țărănilor muncitori individuali, arătîndu-le cu fapte concrete că țărani care au trecut pe calca cooperativizării au avantaje mult mai mari din vînzarea liberă a surplusului de produse agricole, întrucît munca în comun pe suprafețe întinse creează condiții favorabile obținerii de recolte bogate și de mari surplusuri pentru vînzare.

¹ V. I. Lenin, Opere alese în două volume, vol. II, E.S.F.L.P. 1954, ediția a II-a, pag. 842—843.

Este datoria noastră să sprijinim temeinic pe tărani muncitori cu gospodărie individuală care aleg forma cooperativelor de producție cu rentă și să încurajăm orice pas înainte în dezvoltarea lor spre forma superioară, gospodăria agricolă colectivă.

În îndeplinirea sarcinilor care ne stau în față în legătură cu desființarea predărilor obligatorii de cote, un rol de cea mai mare însemnătate îl capătă *gospodăriile agricole de stat*. Gospodăriile de stat trebuie să devină, în anii următori, mari producătoare de cereale, să contribuie an de an la formarea fondului central al statului, în așa fel încât în 1960 această contribuție să ajungă la cel puțin 1.000.000 de tone de cereale.

Pentru ca gospodăriile de stat să-și îndeplinească sarcinile de mare răspundere ce le revin trebuie să luăm o serie de măsuri corespunzătoare.

Este necesar ca suprafața gospodăriilor de stat să crească simțitor în anii care urmează, astfel ca în 1960 să ajungă la cel puțin 1.000.000 ha de teren arabil.

Suprafața cultivată cu grâu-seară va trebui să crească, ajungând până la 350.000 ha. În ceea ce privește cultura porumbului ea va trebui extinsă din an în an, ajungând la o suprafață de 400.000 ha; întreaga suprafață va fi semănată cu porumb hibrid.

Gospodăriile agricole de stat trebuie să extindă cultura porumbului pentru siloz, pentru a se asigura o producție totală de cel puțin 500.000 de tone de porumb de siloz.

Folosirea îngrășămintelor chimice trebuie să se extindă într-un ritm accentuat. Pentru creșterea randamentului îngrășămintelor chimice este necesar ca industria noastră chimică să treacă la fabricarea îngrășămintelor chimice complexe și granulate.

Gospodăriile agricole de stat trebuie înzestrate cu mașinile necesare mecanizării complexe a culturii grâului și porumbului, care să asigure executarea lucrărilor într-o perioadă scurtă, înăluțind pierderile la recoltare.

Pentru îmbunătățirea muncii gospodăriilor agricole de stat este necesar să trecem la organizarea acestora în unități economice

cu suprafețe pînă la cel mult 5.000 ha, comasate și profilate ca gospodării producătoare de cereale.

Pentru cointeresarea în producție a muncitorilor din cadrul gospodăriilor agricole de stat trebuie îmbunătățită organizarea muncii. În anii care urmează să se treacă la repartizarea suprafețelor pe brigăzi permanente de mecanizatori, stabilindu-li-se anual sarcinile de producție pentru care să răspundă. Repartizarea terenului gospodăriei pe mecanizatori pe un ciclu mai mare de ani va duce la îmbunătățirea simțitoare a calității lucrărilor și la creșterea producției pe unitatea de suprafață.

O atenție deosebită trebuie acordată extinderii suprafețelor de culturi irigate și în special a culturii de porumb, care asigură sporuri însemnate prin irigare. Întocmirea planurilor de amenajare a terenurilor și executarea lucrărilor trebuie să se bazeze pe metode simple și economice, pe resurse existente pe plan local, care nu necesită cheltuieli mari de fonduri și materiale.

Trebuie să facem totul ca gospodăriile de stat să devină o temelie puternică a statului democrat-popular în dezvoltarea agriculturii și ridicarea continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc la orașe și sate.

Îndeplinirea sarcinilor privind dezvoltarea producției agricole și intensificarea schimbului între oraș și sat pe calea vinzărilor libere cer eforturi coordonate din partea tuturor ministerelor și organelor economice centrale. Astfel, industria constructoare de mașini trebuie să asigure construcția de utilaj agricol în cantități și sortimente suficiente și de bună calitate; industria chimică trebuie să asigure cantități din ce în ce mai mari de îngrășăminte. Toate forțele din industrie, din agricultură și din celelalte ramuri de activitate, care pot contribui la dezvoltarea agriculturii și creșterea producției agricole-marfă, trebuie mobilizate pentru îndeplinirea acestor sarcini.

Avem convingerea că măsurile preconizate de partid în legătură cu înlocuirea sistemului de cote prin vinzări libere, achiziții și contractări vor fi sprijinite de clasa muncitoare și de masele

țărănești. Condițiile create prin aceste măsuri vor duce la sporirea producției agricole și la ridicarea bunăstării populației, la întărirea alianței muncitorești-țărănești și consolidarea continuă a regimului democrat-popular.

Tovarăși,

În cadrul măsurilor generale de ridicare a nivelului de trai al oamenilor muncii are un rol însemnat cooperarea de producție meșteșugărească.

Cooperarea meșteșugărească contribuie an de an într-o măsură tot mai mare la producerea bunurilor de larg consum și la deservirea populației. Totuși activitatea ei nu corespunde încă cerințelor crescânde ale populației muncitoare. O parte însemnată a activității cooperăției meșteșugărești se desfășoară nu în direcția deservirii nemijlocite a oamenilor muncii, ci în direcția executării unor comenzi tehnice-industriale necorespunzătoare profilului ei.

În actualele condiții este deosebit de important să crească contribuția cooperăției meșteșugărești la producerea în cantități sporite și la prețuri ieftine a felurilor de produse cerute de populație și să se extindă activitatea ei de deservire a cetățenilor.

Trebuie lichidate fenomenele de centralism birocratic în sistemul de cooperare meșteșugărească și întărită independența unităților cooperatiste.

Cooperativele de meseriași trebuie, pot obține rezultate prețioase depunând eforturi pentru a furniza un sortiment bogat și variat de produse de larg consum, de bună calitate, pentru a reduce prețul de cost și a combate tendințele speculative.

Organele de stat trebuie să sprijine justa profilare a cooperativelelor de producție meșteșugărești și să le acorde ajutor sub formă de credite și procurare de materii prime. De asemenea este necesar să se creeze condiții pentru desfășurarea normală a activității meseriașilor necooperativizați și să se simplifice eliberarea autorizațiilor de funcționare pentru aceștia, dându-li-se posibilitatea de a contribui la satisfacerea nevoilor celor ce muncesc.

SARCINILE MUNCII DE PARTID

În încheiere aș vrea să mă opresc asupra citorva sarcini actuale ale muncii de partid.

Îndeplinirea hotărârilor plenarei noastre va cere întregului partid eforturi serioase în direcția îmbunătățirii muncii politice și organizatorice în mase.

Conștiința politică a maselor a crescut mult în țara noastră; este necesar ca nivelul muncii de partid, al muncii de organizare, propagandă, agitație, să se ridice la înălțimea corespunzătoare.

Este de asemenea necesar să subliniem îndatorirea activiștilor de partid și sindicali *de a asculta de observațiile și propunerile muncitorilor* din fabrici, uzine, mine, din sate, de a ține seama de acestea cu toată seriozitatea și de a munci pentru rezolvarea problemelor ridicate.

Anul acesta dezbaterea sarcinilor planului anual de producție capătă o deosebită importanță datorită măsurilor ce se iau și ce urmează a fi luate în vederea lărgirii atribuțiilor și a drepturilor conducerilor de întreprinderi în domeniul planificării producției și folosirii mijloacelor materiale.

Organizațiile de partid și sindicatele trebuie să atragă masele de oameni ai muncii la participare activă în dezbaterea planului de producție, în așa fel încât definitivarea lui să se realizeze ținându-se seama de toate propunerile valoroase ce vor fi făcute de către muncitori, ingineri și tehnicieni.

Organizațiile de partid din întreprinderi vor trebui în lunile care vin să-și concentreze eforturile asupra dezbaterii și experimentării îmbunătățirilor aduse sistemului de salarizare, să muncească cu perseverență pentru ca această acțiune să ducă la un nou avânt al întrecerii socialiste, la o mai largă valorificare a experienței înaintate a muncitorilor fruntași și la obținerea de rezultate bune în îndeplinirea tuturor sarcinilor planului de producție.

Organizațiile sindicale au un rol de importanță deosebită în îndeplinirea tuturor acestor sarcini, în mobilizarea oamenilor

muncii pentru a da economiei noastre mărfuri mai multe, mai bune și mai ieftine, ceea ce constituie condiția principală a succesului în aplicarea hotărârilor propuse plenarei spre aprobare.

Sindicatelor în țara noastră au largi atribuții. Ele își spun cuvântul la elaborarea și definitivarea planurilor de producție, la aplicarea politicii de retribuție a muncii, mînuiesc fonduri importante de asigurări sociale, au sarcina de a veghea la îndeplinirea conștiințioasă a contractelor colective și a altor măsuri de ridicare a nivelului de trai, material și cultural, al oamenilor muncii.

În lucrarea sa „Despre sindicate” Lenin, ocupîndu-se de rolul sindicatelor, scria: „Lucrurile se prezintă astfel: partidul absoarbe, ca să zicem așa, avangarda proletariatului, și această avangardă înfăptuiește dictatura proletariatului. Fără o temelie cum sînt sindicatele nu se poate înfăptui dictatura, nu pot fi îndeplinite funcțiile statului”¹.

Tocmai din cauză că sindicatele, în condițiile trecerii de la capitalism la socialism, joacă un astfel de rol, ele constituie una din ținutele principale ale atacurilor din partea dușmanilor socialismului.

Călăzindu-ne după indicațiile lui Lenin, avem sarcina de a întări rolul sindicatelor în opera de construire a economiei socialiste, în rezolvarea problemelor activității întreprinderilor în domeniul producției, folosirii mijloacelor financiare, retribuției muncii, satisfacerii nevoilor social-culturale etc.; organizațiile de partid trebuie să ajute sindicatele pentru a folosi mai bine consfăturile de producție și alte forme similare de activitate, în vederea descoperirii și îndalțării deficiențelor în activitatea economică și administrativă a întreprinderilor. Sindicatelor trebuie să unească aceste preocupări cu o muncă permanentă de mobilizare a maselor pentru îndeplinirea sarcinilor de plan, cu educarea oamenilor muncii în spiritul atitudinii socialiste față de muncă și avîntul obștesc, cu munca de ridicare a conștiinței de clasă și de lărgire a orizontului politic și cultural al oamenilor muncii.

¹ V. I. Lenin, Opere, vol. 32, E.S.P.L.P. 1936, pag. 2.

În ceea ce privește organizațiile de partid sătești, înlocuirea cotelor prin extinderea sistemului de achiziții și contractări bazate pe schimb liber de produse impune îmbunătățirea și intensificarea activității politice în rîndurile țărănimii muncitoare. Desființarea sistemului de cote trebuie să ducă la o mobilizare și mai mare a organelor și organizațiilor de partid, la o mărire a simplității de răspundere pentru asigurarea cantităților de produse agroalimentare necesare fondului central.

Exprimăm aici convingerea că țărănimea muncitoare va contribui într-o măsură sporită, pe calea achizițiilor și contractărilor, la formarea fondului central de produse agricole necesar aprovizionării oamenilor muncii de la orașe, rezervelor de stat, asigurării cu materii prime a întreprinderilor și a unui disponibil din ce în ce mai important pentru export. În această direcție trebuie să-și desfășoare activitatea organizațiile de partid de la sate.

S-a arătat ce rol important va juca în noile condiții cooperarea de consum. Depinde în mare măsură de activitatea organizațiilor de partid de la sate, de atenția pe care o vor acorda cooperăției sătești comitetele noastre regionale și raionale pentru a transforma cooperarea într-o largă organizație de masă, așa cum dorim, așa cum cer interesele alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și așa cum este necesar pentru întărirea pozițiilor socialismului la sate.

Sarcina centrală a organizațiilor de partid sătești este dezvoltarea și consolidarea sectorului socialist al agriculturii. Avem în această privință multe exemple încurajatoare. Experiența organizațiilor de partid care au obținut bune rezultate în munca de cooperativizare a maselor de țărani cu gospodărie mică și mijlocie, pe baza strictei respectări a liberului consimțămînt, trebuie să devină un bun comun al tuturor organizațiilor sătești ale partidului nostru, al tuturor comitetelor regionale și raionale ale partidului.

O dată cu preocuparea pentru formarea de noi gospodării colective, cooperative de producție agricole și întovărășiri, organizațiile de partid trebuie să acorde o neslăbită atenție întăririi

economice-organizatorice a unităților cooperatiste existente. Nu există propagandist și agitator mai bun în favoarea trecerii țărănilor pe făgașul agriculturii socialiste decât o gospodărie colectivă prosperă, înfloritoare. O muncă serioasă trebuie dusă de organizațiile de partid în vederea consolidării întovăririlor agricole pe calea trecerii lor la executarea în comun a tuturor lucrărilor agricole de bază.

În ceea ce privește gospodăriile de stat și S.M.T.-urile, ținând seama de rolul hotărîtor pe care-l au de jucat în ridicarea producției agricole și în întărirea sectorului socialist al agriculturii, considerăm necesar ca toate comitetele regionale și raionale de partid să elaboreze măsuri speciale pentru îmbunătățirea muncii de partid, sindicale și a U.T.M. în aceste unități.

Pentru conducerea muncii de partid în gospodăriile agricole de stat trebuie desemnați activiști capabili, cu bună pregătire politică și aptitudini organizatorice.

Organizațiile de partid nu trebuie să crute nici un efort pentru a traduce în viață obiectivele pe care ni le punem în direcția ridicării producției agricole a gospodăriilor agricole de stat, a gospodăriilor colective și întovăririlor cît și a ansamblului producției agricole vegetale și animale.

PE CALEA DEZVOLTĂRII DEMOCRAȚIEI SOCIALISTE

Tovarăși,

Una dintre cele mai importante sarcini care stau în prezent în fața partidului nostru atît în legătură cu sistemul de măsuri propus spre aprobare plenarei de față, cît și în legătură cu preocuparea generală a partidului pentru întărirea orînduirii democrat-populare și dezvoltarea democrației socialiste este sarcina îmbunătățirii activității Sfatului popular.

Măsurile care lărgesc sfera de acțiune și posibilitățile economice ale Sfatului popular trebuie să ducă la o mare întărire a răspunderii lor pentru dezvoltarea economică a regiunii, orașului,

comunei și pentru aprovizionarea oamenilor muncii. Aceste măsuri trebuie să ducă la creșterea inițiativii și spiritului gospodăresc al Sfatului popular, să le îndemne să acționeze cu energie pentru rezolvarea cu forțe locale a feluritelor probleme economice, gospodărești, edilitare, social-culturale, care interesează pe oamenii muncii.

Organizațiile de partid trebuie să acorde o atenție serioasă întăririi rolului și autorității Sfatului popular ca organe ale puterii de stat. Sesiunile Sfatului popular trebuie convocate mai frecvent, lărgindu-se sfera de preocupări a acestor sesiuni. Este necesar să fie întărit controlul Sfatului popular asupra activității comitetelor executive și a aparatului lor. Deputații Sfatului popular, comisiile permanente ale Sfatului popular trebuie să ia parte la munca de control asupra activității secțiilor Sfatului popular, la propunerea, pregătirea și elaborarea de hotărîri și de măsuri cu caracter economic și social-cultural. Trebuie întărit prestigiul deputaților Sfatului popular în fața organelor de stat și economice.

Sarcina organizațiilor de partid este de a ridica la un nivel mai înalt activitatea Sfatului popular, privind aceste sarcini ca unul din elementele cele mai importante ale preocupării partidului pentru întărirea și dezvoltarea democrației socialiste.

Tovarăși,

Este necesar să întărim și mai mult legătura partidului cu masele, să muncim cu toate forțele de care dispune partidul în mijlocul maselor, să facem larg cunoscută maselor muncitoare politica internă a partidului nostru și interpretarea pe care o dă evenimentelor internaționale. În această direcție trebuie să se desfășoare campania de alegeri pentru Marea Adunare Națională.

Ne prezentăm în fața alegătorilor înfățișându-le realizările obținute de popor sub conducerea partidului — realizări pe care nici cei mai înverșunați dușmani și calomniatori ai regimului nostru

nu sînt în stare să le neghe — vorbind deschis poporului despre greutățile pe care le mai avem și mobilizînd pe oamenii muncii pentru înlăturarea acestora. Nu începe îndoielă că alegerile pentru Marea Adunare Națională vor fi o nouă manifestare a unității poporului în jurul partidului și guvernului, a patriotismului său socialist.

Este necesar să se asigure continua îmbunătățire a activității Marii Adunări Naționale — organ suprem al puterii de stat în țara noastră.

Considerăm de mare importanță dezvoltarea funcției legislative a Marii Adunări Naționale și dezbaterrea problemelor fundamentale ale politicii interne și externe în sesiunile ei.

Trebuie întărit rolul comisiilor permanente ale Marii Adunări Naționale. De asemenea este necesar să fie practicate regulat dări de seamă ale conducătorilor diferitelor departamente în fața Marii Adunări Naționale, precum și interpelări ale deputaților adresate acestora.

O deosebită atenție trebuie acordată rezolvării problemelor economice, sociale, culturale ale oamenilor muncii din rîndurile naționalităților conlocuitoare. Organizațiile de partid și organele de stat trebuie să cunoască temeinic, să examineze cu grijă, să răzăsească și să îndrumeze concret spre rezolvare aceste probleme.

În opera de consolidare și dezvoltare a cuceririlor poporului nostru pe drumul construirii socialismului, un rol de seamă îl are lupta împotriva ideologiei dușmane.

Lupta între ideologia socialistă și ideologia burgheză a căpătat în ultima vreme o deosebită ascutime. De aceea sarcina noastră este de a duce o luptă activă, principală, intransigentă, atît pe plan intern cît și pe plan internațional, împotriva ideologiei burgheze și împotriva influenței pe care ea o exercită. Trebuie luptat cu hotărîre pentru triumful ideologiei marxist-leniniste — călăuză încercată a proletariatului revoluționar în opera de construire a socialismului.

Tovarăși,

Sîntem convinși că toți membrii de partid, precum și toți oamenii muncii, atît de la orașe cît și de la sate, vor aproba cu însoțire hotărîrile plenarei noastre. Oamenii muncii, membrii și nemembrii de partid, vor privi aceste hotărîri ca o ilustrare a modului în care partidul nostru îndeplinește rolul de forță conducătoare a operei de construcție socialistă, dezvoltînd și studiînd problemele complexe ce se ivesc în procesul construirii noii ordini, organizînd masele muncitoare pentru rezolvarea acestor probleme. Ei vor vedea în aceste hotărîri o nouă expresie a justeței liniei politice a partidului, linie care exprimă necesitățile vitale ale dezvoltării economice și sociale ale Republicii Populare Romîne și creșterii continue a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii.

„Scinteia” nr. 3.791
din 30 decembrie 1956

PENTRU INFLORIREA PATRIEI ȘI PENTRU BUNĂSTAREA POPORULUI, PENTRU PACE ȘI SOCIALISM

*Cuvântare rostită la marea adunare populară
din sala Floreasca*

— 1 februarie 1957 —

Tovarăși,

La 8 februarie poporul nostru va păși în fața urnelor spre a-și alege deputații în Marea Adunare Națională. Desfășurarea întregii campanii electorale a constituit o strălucită expresie a marilor drepturi și libertăți democratice pe care le-au cucerit oamenii muncii. Aceste drepturi cetățenești, conștințite de Constituția Republicii Populare Române, asigură dreptul de vot tuturor cetățenilor țării. În alegerile care vin va participa la vot un număr de trei ori mai mare de alegători decît pe vremea stăpînirii burgheziei. Milioane de oameni au luat parte la cele 6.000 de adunări pentru propunerea candidaților, întâlniri ale candidaților cu alegătorii, adunări din întreprinderi și instituții, întruniri și mitinguri de masă care au avut loc în toate orașele și comunele țării noastre. Au luat cuvîntul la aceste adunări peste 35.000 de cetățeni.

Activitatea politică a maselor de oameni ai muncii a depășit în amploare toate campaniile electorale pe care le-a cunoscut țara noastră. În cadrul întâlnirilor și adunărilor electorale, muncitorii, țărani muncitori, intelectuali, în cuvîntul lor, și-au manifestat încrederea profundă în politica partidului și guvernului, dînd dovadă de o înaltă conștiință și maturitate politică. Cu simț de răspundere și interes deosebit față de problemele obștești, alegătorii au dezbătut diferite aspecte ale politicii partidului de industrializare a țării, de transformare socialistă a agriculturii, de ridicare a nive-

lului de trai al populației, au deosebit lipsurile existente în unele domenii, au făcut propuneri cu privire la căile înlăturării lor.

Adunările și mitingurile electorale s-au încheiat cu angajamente însușite ale muncitorilor, țăranilor și intelectualilor, ale femeilor și tinerilor de a sprijini aplicarea programului de măsuri adoptat de Congresul al II-lea al partidului și de plinarea Comitetului Central din decembrie.

Numai o orînduire populară, legată prin mii de fire de mase, poate asigura o asemenea participare activă a milioane de cetățeni la viața politică a țării. Care dintre statele capitaliste ar putea să încredințeze adunărilor populare din fabrici, sate, instituții de cultură dreptul de a-și propune candidații? Care partid burghez ar fi putut să-și încumeta să cheme masa largă a alegătorilor să analizeze în cadrul adunărilor electorale felul în care au fost îndeplinite prevederile programului lor de guvernare, să pună în discuția oamenilor muncii măsurile guvernamentale ce urmează a fi adoptate?

MAREA SUPERIORITATE A DEMOCRAȚIEI SOCIALISTE

Nu ne miră faptul că desfășurarea campaniei noastre electorale n-a fost pe gustul unor organe de presă și posturi de radio occidentale. Dacă am fi fost lăudați de cercurile reacționare, ne-am fi putut întreba pe drept cuvînt: cu ce am greșit oare?

Este firesc ca acestor cercuri să nu le fie pe plac încrederea poporului nostru muncitor în orînduirea socială pe care și-a ales-o, încrederea celor mai largi mase populare în jurul partidului și guvernului, participarea lor activă la marea operă de construire a socialismului.

Cine sînt însă aceia care încearcă să ne dea lecții de democrație prin mijlocirea posturilor de radio occidentale? Reprezentanții unor regimuri care nu sînt decît forme mai fătîșe sau mai deghizate ale dictaturii burgheziei asupra poporului. Cum stau lu-

crurile în această privință în Statele Unite ale Americii? Iată ce mărturisește fostul candidat la președinția S.U.A., Stevenson: „Cabinetul președintelui Eisenhower oglindește spiritul adevărat al partidului republican. Criteriul numirilor în cabinet a fost succesul financiar. El și-a ales un guvern de directori de industrii și milionari... Partidul lui Lincoln a devenit partidul lui Cadillac”. O singură rezervă se poate face la această caracterizare: că ea se potrivește și partidului democrat, al cărui lider este Stevenson.

Conducătorii S.U.A. ne dau drept model „democrația americană”, prezentînd drept esență a acesteia sistemul mai multor partide. În realitate sistemul acesta mult laudat constă într-o simplă perindare la putere a două partide — republican și democrat —, care de fapt reprezintă deopotrivă interesele marilor fabricanți și bancheri, interesele capitalului monopolist.

Am cunoscut și la noi în țară, pe vremea în care domnea „democrația” burgheză, rotativa guvernamentală: se înfruptau pe rînd din ciolanul puterii cînd țărăniștii, cînd liberalii, după sistemul „vin ai noștri, pleacă ai noștri”. Am cunoscut și metodele „democratice” ale acestor partide: butoiul cu țiucă, bîta, comunele așa-zis „contaminate”, votul morților, dezgustătoarea demagogie electorală și teroarea care o însoțea. Nu este oare de-a dreptul ridicolă pretenția propagandiștilor aflați în solda imperialismului de a ademîni poporul nostru cu aceste „frumuseți” ale democrației burgheze?

În fapt, oamenii muncii din Statele Unite ale Americii se bucură doar de acea faimoasă libertate despre care încă Marx arăta că nu constă în altceva decît „de a hotărî la trei sau șase ani care membru al clasei dominante să reprezinte și să calce în picioare poporul în parlament”. Prin votul lor, alegătorii americani pot hotărî doar care dintre cele două partide ale capitalului monopolist să aibă acces la veniturile statului, să-și îmbogățească partizanii, să dezlănțuie un nou val de teroare polițistă.

De fapt întreaga economie americană este dominată de 60 de familii de ultra-miliardari și alte cîteva sute de magnafi ai marelui

capital, în frunte cu alde Rockefeller, Morgan, Dupont, Mellon; aceștia hotărăsc soarta guvernelor, numesc și destituie pe miniștri, trag din umbră sforile politicii interne și externe a statului, tentaculele trusturilor întinzîndu-se departe dîncolo de frontierele Statelor Unite. La conducerea ministerelor se perindă mari financieri, conducători ai marilor firme industriale și bancare, directori și consilieri ai monopolurilor. Sau poate vor încerca d-nii Dulles, Humphrey, Weeks, Summerfield și alți colegi ai lor din guvernul american să susțină că strînsu-le lor legături, de notorietate publică, cu trusturile sînt simple „invenții răuvoitoare ale propagandei comuniste”?

Și atunci se pune de la sine întrebarea: ce fel de democrație este aceea unde o mîină de mari potenți ai capitalului monopolist, lacomi de supraprofitori fabuloase, decid destinele unui întreg popor? Dominația cîinică a celor pușini, dar putred de bogați, asupra celor mulți, asupra majorității muncitoare și exploatate — iată esența sistemului pe care-l proslăvesc propagandiștii plătiți ai trusturilor. Și încă ni-l mai și oferă ca model!

În Statele Unite muncitorii reprezintă mai mult de jumătate din populație, alcătuiind împreună cu fermierii mici și mijlocii co-virșitoarea ei majoritate. Cum se face atunci că în parlamentul american, în atîtea și atîtea guverne ale S.U.A. n-a izbutit să răzbată măcar un singur reprezentant autentic al clasei muncitoare și al fermierilor mici și mijlocii, adică al acelor clase care prin munca lor creează bogăția Americii? Din ce cauză cercurile guvernante din S.U.A. tratează drept crimă penală eforturile eroice ale comuniștilor pentru unirea forțelor democratice ale poporului american în lupta împotriva dominației marelui capital monopolist, pentru pace și progres?

Răspunsul e limpede: pentru că, în ciuda palavragelii demagogice și a libertăților formale cu care se împunează, democrația burgheză, așa cum arăta Lenin, „rămîne întotdeauna — și în condițiile capitalismului nu poate să nu rămîină — strîmță, ciuntită,

falsă, ipocrită, un rai pentru cei bogați, o capcană și o minciună pentru cei exploatați și săraci”¹.

Deosebit de perseverent ne dăruiește cu lecții de democrație postul de radio Londra, deși i-ar fi stat mai bine să informeze opinia publică mondială despre unele trăsături ale parlamentarismului englez asupra cărora nu prea obișnuiește să insiste. Ar fi deosebit de instructiv dacă radio Londra ar arăta cite sute de lorzi fac parte din parlamentul englez, ocupînd scaune moștenite sau obținute prin numire de sus, fără a fi avut nevoie să dea ochi cu alegătorii. Ar fi de asemenea util să se dea publicității o statistică sinceră care să arate cîți dintre deputați sînt reprezentanți ai marelui capital, ce trusturi stau în spatele lor, indicîndu-se totodată și beneficiile încasate an de an de aceste trusturi.

Oamenii simpli din Anglia ar putea să vadă atunci mai limpede legătura dintre sistemul politic existent în Anglia și sistemul economic, caracterizat prin faptul că 2% din proprietari au acaparat 64% din bogățiile țării.

Doar nu din cer sau prin munca lor proprie au obținut capitaliștii englezi asemenea bogății, ci prin jefuirea singeroasă a popoarelor coloniale și prin exploatarea oamenilor muncii englezi! Ce are comun un asemenea sistem cu democrația reală, cu domnia poporului?

Deosebirea dintre democrația formală și democrația reală reiese limpede comparînd, de pildă, compoziția socială a parlamentelor din țările capitaliste cu aceea a candidaților Frontului Democraticei Populare în alegerile pentru Marea Adunare Națională. De unde vin, pe cine reprezintă candidații Frontului Democraticei Populare? Ei vin de la strunguri, din mine, de la războiul de țesut și de pe șantierul de construcție, din S.M.T.-uri, de pe ogoarele patriei, din instituții de cultură, din laboratoare. Printre ei nu este nici un singur moșier, fabricant, bancher sau acționar, ci numai muncitori, țărani, intelectuali. (Aplauze). 169 dintre candidați sînt

muncitori și țărani care lucrează efectiv în producție. Ceilalți candidați sînt muncitori și țărani care ocupă funcții de răspundere în viața obștească și de stat, cadre didactice, ingineri, tehnicieni și alți oameni de cultură, slujitori ai culetorilor, militari. 67 de candidați provin din rîndurile naționalităților conlocuitoare din țara noastră. 71 dintre candidați sînt femei. Marea Adunare Națională care va rezulta din alegeri va fi un corp cu adevărat reprezentativ. (Aplauze puternice).

Oricît s-ar strădui să înșele masele apologetii „modului de viață american”, problema fundamentală a democrației constă în baza ei materială. În orice stat capitalist, unde cea mai mare parte a bogățiilor țării este acaparată de minoritatea exploataților, nu poate fi vorba decît de o „democrație” a sacului cu bani.

Democrația socialistă are o bază trainică — proprietatea obștească asupra mijloacelor de producție, tîncelie a tuturor celorlalte drepturi și libertăți. În România nu există capitaliști, bancheri, moșieri. Oamenii muncii au devenit singurii stăpîni ai bogățiilor țării, în mîinile lor se află întreaga putere de stat, și faptele dovedesc că ei știu să conducă statul în interesul poporului, asigurînd înflorirea patriei. (Aplauze).

În ultimul deceniu, poporul nostru a realizat în toate domeniile de activitate un progres fără precedent. Desigur, nivelul producției industriale, nivelul de trai nu sînt încă la nivelul celor mai avansate țări capitaliste. Dar amatorii occidentali de comparații în acest domeniu se fac că uită nivelul de adînc înăpoiere a țării de la care a pornit opera de construcție socialistă. Ei se fac că uită cum trăiau oamenii muncii din țara noastră sub călcîiul capitaliștilor și moșierilor. Dar nu pot să uite muncitorii cum robeau căte 10—12 ore pe zi, fiind plătiți după bunul plac al patronilor, pentru ea apoi, aruncați pe drumuri, să umble din poartă în poartă căutînd cu desperare muncă și o bucată de pine. Nu pot să uite țăranii cum erau jefuiți de moșieri și chibaburi, de negustorii și cămătarii și cum pămîntul stropit cu sudoare și lacrimi de ei era vîndut cu toba. După acest „pitoresc” — pitorescul bolilor sociale cu răspîndire

¹ V. I. Lenin, Opere, vol. 25, E.S.P.L.P., 1953, pag. 235.

de masă, al celui mai înalt nivel de mortalitate infantilă din Europa, al analfabetismului — tinjese apologetii „democrației” occidentale de la posturile de radio americane „Europa liberă” și „Vocea Americii”, de la Radio Paris și Londra. Au și după ce să tînjescă. Căci vremurile de robie, de adîncă inapoiere și miserie neagră, cînd voința cercurilor imperialiste era lege în țara noastră, cînd burghezia și moșierimea romină le îndeplineau slugarnic orice ordin și le puneau la dispoziție bogățiile țării și munca poporului — aceste vremuri s-au dus și nu se vor mai întoarce niciodată. (Aplauze puternice).

Noi nu ne gîdim să le dăm oamenilor muncii din Occident lecții despre cele ce au de făcut pentru a scăpa de exploatarea capitalistă. Această chestiune îi privește pe ei, și noi n-avem obiceiul să punem la cale treburile altora. Dar, de vreme ce unele persoane oficiale și instituții de propagandă din Apus nu se jencăză să se amestece în treburile noastre interne, ne dau lecții despre democrație, ba chiar se oferă să ne „elibereze” — toată această vorbărie nu poate să nu ne sugereze unele întrebări :

— Poate exista egalitate și identitate de interese între cele câteva sute de trusturi și zecile de milioane de oameni ai muncii care trudesc pentru îmbogățirea acestora ?

— Să fie oare insufletele masele de muncitori și de mici fermieri și țărani din țările Apusului de o asemenea dragoste față de capitaliști și moșieri încît să nu se poată lipsi de ei ?

— Poate oare cineva să pună la îndoială ceea ce faptele dovedesc și cu zi — dorința fierbinte a maselor muncitoare din Apus de a se elibera de apăsarea trustrilor, de toți paraziții și trîntorii ce le stau pe grumaz ?

La noi, muncitorii împreună cu țărani ai izgonit pe moșieri, au dat pămîntul în mîna celor ce-l muncesc. Și n-ai să vezi vreun țaran muncitor să plîngă de dorul moșierilor. Masele muncitoare au izgonit pe capitaliști, au trecut fabricile și băncile în proprietatea întregului popor. Și nimeni în rîndurile oamenilor muncii nu duce dorul fabricanților și bancherilor. Burghezia și moșierimea se

socoteau sortite de Dumnezeu să conducă statul, proroceau că fără ele poporul va pieri. Și iată că poporul n-a pierit, clasa muncitoare, în alianță cu țărînimia muncitoare și cu intelectualitatea legată de popor, conduce cu pricepere țara, ducînd-o pe calea progresului și a bunăstării. (Aplauze).

Iată ce arată întregii omeniri muncitoare experiența noastră și a celorlalte țări socialiste. Marea însemnătate istorică a experienței construirii noii orînduirii sociale în țările socialiste constă, între altele, în aceea că ea face să crească în inimile oamenilor muncii de pretutindeni credința în posibilitatea de a se elibera de sub jugul capitalului, de a cuceri adevărata democrație și adevărata libertate — eliberarea de exploatare. (Aplauze).

Pe bună dreptate a spus Marx că muncitorii n-au de pierdut decît lanțurile — ei au o lume de cîștigat !

BILANȚUL INSUFLEȚITOR AL REALIZĂRIILOR PUTERII POPULARE

Tovarăși,

Partidul Muncitoresc Român și celelalte organizații obștești înmănunchate în cadrul Frontului Democrației Populare se prezintă în fața alegătorilor cu bilanțul realizărilor obținute de poporul nostru prin muncă harnică și plină de abnegație, sub conducerea partidului, în cei 4 ani care au trecut de la ultimele alegeri pentru Marea Adunare Națională.

În această perioadă, poporul nostru a obținut victorii importante în lupta pentru construirea socialismului. An de an țara noastră lichidează urmele inapoierei de veacuri în care a menținut-o stăpînirea exploataților, an de an ea înaintează pe calea progresului. România, căreia clasele exploatare îi hărăziseră soarta de semicolonie a puterilor imperialiste, a devenit în anii puterii populare o țară industrial-agrară în plină dezvoltare.

Regimul de democrație populară a descîlășat energia și inițiativa creatoare a oamenilor muncii, eliberăți din jugul exploatații,

a făcut ca ritmul dezvoltării economice a țării să întrecă nu numai pe cel atins în anii regimului burghezo-moșieresc, ci și pe al țărilor capitaliste înaintate. Numai în ultimii patru ani au fost înălțate peste 100 de fabrici și uzine, numeroase întreprinderi au fost înzestrate cu utilaj modern în mare parte fabricat în țară. Fabricile noastre produc azi multe tipuri noi de mașini și agregate de înaltă productivitate. În anii puterii populare s-a schimbat structura comerțului exterior al României; pe lângă produsele care se exportau și înainte, exportăm mașini și utilaje în numeroase țări.

Au fost construite în primul cincinal noi obiecte industriale importante, cum sînt furnalele noi de la Hunedoara, instalațiile de prelucrare a șteiului la noua rafinărie din Borzești și la Teleajen, hidro și termocentralele de la Sîngeorgiu de Pădure, Păroșeni, Moroieni, Sadu, Borzești și Doicești, Fabrica de rulmenți de la Birlad, Fabrica de antibiotice din Iași. Producția industrială a crescut anul trecut cu 10% față de 1953. Producția noastră petroliferă a întrecut de aproape 3 ori nivelul atins la sfîrșitul războiului hitlerist; producția de cărbune s-a dublat față de 1938, iar cea de oțel și laminată s-a triplat; în același timp producția de țesături a crescut de 3 ori, cea de preparate și conserve de carne de 5 ori, cea de uleiuri de 3 ori.

Anul acesta, cu sprijinul Uniunii Sovietice, va intra în funcțiune primul reactor atomic montat în țara noastră și un accelerator de particule de tip ciclotron-fazotron, ceea ce ne va da la posibilitatea folosirii energiei atomice în scopuri pașnice. (Aplauze).

Producția noastră agricolă, deși rămasă în urmă față de dezvoltarea economiei naționale în ansamblul ei și față de necesitățile crescute, a depășit nivelul celei mai înalte producții de pe vremea regimului burghezo-moșieresc; a fost întrecută producția prevăzută în planul cincinal pentru 1955 la porumb și cereale panificabile. A crescut în ultimii ani șeptelul de vite.

Un factor din cei mai importanți, cheazăuind ridicarea continuă a agriculturii noastre, îl constituie progresele realizate în ultimul

timp în domeniul transformării socialiste a agriculturii. Numărul gospodăriilor colective și întovărășirilor s-a dublat în ultimii patru ani. Acolo unde organizațiile de partid au pus în centrul preocupărilor lor — așa cum a cerut Congresul al II-lea al P.M.R. — sarcina desfășurării unei intense și perseverente munci politice-organizatorice în mijlocul țăranilor muncitori, au fost obținute succese pilduitoare. Raioanele Hirsova, Negru Vodă, Filimon Sîrbu, Megidia, Călmățui și Bujor sînt de pe acum complet cooperativizate, iar în raionul Adamclisi cooperativizarea e pe terminate. Exemplul viu al gospodăriilor colective și întovărășirilor fruntașe convinge mase tot mai largi ale țăranimii de foloasele agriculturii socialiste. (Aplauze).

S-au obținut rezultate de seamă în domeniul ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc. Au crescut veniturile muncitorilor și țăranilor. Aprovizionarea cu alimente și îmbrăcăminte se îmbunătățește an de an. Omul muncitor poate cumpăra acum mai multe produse din salariul lui, consumul lui a crescut, ceea ce se reflectă în faptul că anul trecut comerțul socialist a furnizat populației mărfuri de o valoare dublă aceloră vindute în 1950.

Muncitorii vîrstnicei, ceferiștii care se află în sală își amintesc, desigur, de viața de mizerie și chin a clasei muncitoare în anii stăpînirii burgheziei, de împușcarea a peste 100 de muncitori la 13 decembrie 1918 și de teroarea dezlănțuită împotriva participanților la greva generală din 1920, de măcelul de la Lupeni din 1920 și de înmăbușirea în singe a eroicelor lupte ale ceferiștilor și petroliştilor din februarie 1933. Cît de mult se deosebește situația de azi a muncitorimii, clasă conducătoare în stat, de situația din trecut a muncitorilor, jefuiți și exploatați tilhărește de capitaliști, striviți de povara curbelor de sacrificiu, putînd fi oricînd aruncați de patron în rîndurile șomerilor sau răpuși de gloanțele mitralierelor dacă îndrăzneau să-și ceară drepturile!

Muncitorul, tehnicianul, funcționarul se bucură azi, în afara salariului, de o serie de avantaje cu neputință de conceput în trecut:

concediu de odihnă plătit, îngrijire medicală gratuită, cantină, cămin și creșă pentru copii, largi posibilități de ridicare a calificării.

Țărâna noastră ține minte starea de subjugare și mizerie din vremea domniei moșierilor și capitaliștilor. Ea ține minte pe cei 11.000 de țărani omorâți de rege și boieri acum 50 de ani, în 1907, pentru că s-au răsculat pentru pământ și dreptate. Satele, cufundate odinioară în întunericul neștiinței de carte, decimate de malarie, pelagră și alte boli, cunosc o viață nouă. Conacul boieresc, circiuma, postul de jandarmi erau ieri centrul vieții satului. Azi s-au ridicat în sate școli și cămine culturale, cinematografe și spitale, sute de comune au fost electrificate și radioficate. Țăranul muncitor se îmbracă și se hrănește mai bine ca pe vremea stăpînirii burghezo-moșierești.

Pentru prima oară a dobândit poporul puțința să-și aline setea de cultură. Puterea populară se mîndrește de a fi înlăturat rușinoasa moștenire a analfabetismului. Anul trecut, printre ostașii încorporați n-a mai fost nici un neștiutor de carte. Numeroase lăcașuri de cultură, institute de învățămînt superior și cercetări științifice, teatre, muzee, școli, cămine culturale și cluburi s-au ridicat în acești ani în toate regiunile patriei noastre. Intelectualitatea noastră legată de popor, bucurîndu-se din plin de prețuirea și sprijinul regimului democrat-popular, își aduce contribuția la dezvoltarea patrimoniului culturii naționale, la propășirea țării.

Marile realizări obținute în anii regimului democrat-popular sînt rodul muncii înfruntate a muncitorilor, țăranilor, oamenilor de cultură, conduși și îndrumați de partid. Avem dreptul să resimțim mîndrie, bucurie și satisfacție făcînd bilanțul acestor realizări. Avem dreptul să spunem că sacrificiile aduse și eforturile depuse n-au fost zadarnice, că mergem pe drumul bun, drumul făturii unei vieți îndestulate și fericite, drumul socialismului. (Aplauze).

SARCINILE LUPTEI

PENTRU DEZVOLTAREA ECONOMIEI NAȚIONALE ȘI ÎMBUNĂTĂȚIREA CONTINUĂ A TRAIULUI POPORULUI

Tovarăși,

În cadrul campaniei electorale, oamenii muncii au dezbătut pe larg hotărârile recentei plenare a C.C. al P.M.R. Atît la orașe cit și la sate, aceste hotărîri au fost primite de oamenii muncii cu bucurie și satisfacție; muncitorii, țăranii, oamenii de cultură și-au manifestat aprobarea deplină față de aceste măsuri și au scos în evidență marea lor însemnătate pentru dezvoltarea economiei noastre naționale și pentru îmbunătățirea continuă a condițiilor de viață ale poporului.

Partidul a arătat deschis cauzele dificultăților pe care le mai întâmpinăm în satisfacerea nevoilor oamenilor muncii și ce este de făcut pentru ca nivelul de trai să crească mai rapid. Nu încapă îndoială că prin eforturile unite ale celor ce muncesc din orașe și sate aceste dificultăți trecătoare vor fi învinse și poporul nostru va urca trepte tot mai înalte ale bunăstării și culturii.

În cele ce urmează mă voi referi la cîteva probleme fundamentale puse de plenară. În primul rînd, hotărârile elaborate de ea asigură o îmbunătățire a proporțiilor între diferite ramuri ale economiei naționale; continuînd politica de industrializare a țării, plenara stabilește totodată o serie de măsuri în vederea dezvoltării mai rapide a ramurilor rămase în urmă ale economiei — agricultura și producția de bunuri de larg consum. De asemenea, în scopul îmbunătățirii și ridicării continue a nivelului de trai al oamenilor muncii, plenara a hotărît o anumită reducere a investițiilor pentru a putea da o parte mai mare din venitul național fondului de consum.

Aceste măsuri au devenit posibile datorită realizărilor obținute pînă acum în domeniul dezvoltării economiei, și în primul rînd în domeniul dezvoltării industriei.

Oamenii muncii din orașe și sate, în frunte cu eroica noastră clasă muncitoare, au făcut nu puține sacrificii pentru a asigura dezvoltarea industriei grele și îndeosebi a industriei construcției de mașini, fiind conștienți că numai în felul acesta creează condițiile dezvoltării întregii economii naționale, făuririi bunăstării celor ce muncesc. (Aplauze).

Alocință fondurilor necesare dezvoltării agriculturii, producției de bunuri de larg consum, ridicării nivelului de trai, va trebui să ne îngrijim și de aici înainte de asigurarea mijloacelor necesare reproducției socialiste largite. Nivelul de trai al poporului se va îmbunătăți mereu numai dacă producția noastră va spori de la an la an, iar aceasta este cu puțină numai în condițiile unei necontenite creșteri a producției industriale pe baza dezvoltării cu precădere a industriei mijloacelor de producție. Realizarea operelor de industrializare cheazăște propoziția României, trecerea ei în rândurile țărilor înaintate din punct de vedere economic.

Industria e principala sursă a creșterii venitului național al societății, temelia ridicării nivelului de trai al populației. Pentru a înțelege mai bine lucrul acesta e bine să ne referim la exemplul unei țări prietene, Republica Cehoslovacă.

Se știe că Cehoslovacia, care dispunea încă înainte de instaurarea regimului democrat-popular de o considerabilă bază industrială, a continuat în perioada construcției socialiste să-și dezvolte cu succes industria, ajungând să ocupe din acest punct de vedere unul din primele locuri în Europa. Aceasta se oglindește în venitul național al Cehoslovaciei, care, deși are o suprafață și o populație mai mică decât a României, are un venit național considerabil mai mare decât al țării noastre. Scutit pe cap de locuitor, venitul național în Cehoslovacia este aproximativ de două ori mai mare decât la noi. Nu este deci de mirare dacă și nivelul de trai al oamenilor muncii este mai înalt în Cehoslovacia decât în țara noastră.

Desigur, nu putem face o comparație mecanică între două țări care au avut condiții istorice de dezvoltare atât de diferite. Dar acest exemplu este totuși pentru noi plin de învățăminte.

România a fost o țară agrară înapoiată, nevoită să importe la prețuri de jaf din țările capitaliste utilajul și alte produse industriale de care avea nevoie. Azi fabricăm în țară cea mai mare parte a mașinilor și utilajului necesare nevoilor economiei noastre.

Nu ne putem însă mulțumi cu cele obținute, nu putem rămâne la nivelul atins. Trebuie să mergem înainte cu hotărâre pe calea industrializării, asigurând dezvoltarea proporțională a întregii economii și lichidarea rămănerii în urmă a agriculturii și a industriei bunurilor de consum.

Trebuie să arătăm poporului cu tot simțul de răspundere că nu ne e îngăduit să consumăm tot ce producem, că trebuie să punem deoparte fondurile necesare acumulării socialiste, care asigură dezvoltarea industriei noastre, sporirea necontenită a venitului național și, pe această bază, ridicarea nivelului de trai.

Interesele vitale ale poporului nostru cer să ajungem din urmă țările înaintate din punct de vedere economic. Este limpede că nu putem înainta cu pași de melc în dezvoltarea industriei naționale, după cum n-ar fi just să supunem economia unui efort peste puterile noastre. Țara noastră dispune de mari posibilități și resurse, pentru a căror valorificare poporul nostru este hotărât să-și mobilizeze toate forțele.

Principală atenție va fi acordată acelor ramuri industriale care au asigurată baza de materii prime în țară: industria chimică, minieră, petrolieră, energetică, industria materialelor de construcții. Marile bogății naturale ale țării — ștei, gaz metan, cărbune, stuf, lemn, sare și minereuri — asigură condițiile unei puternice dezvoltări a industriei noastre chimice. De pe acum apare necesitatea elaborării unui plan de perspectivă al dezvoltării acestei importante ramuri industriale pe o perioadă de 10—15 ani, după modelul planului decenal de electrificare a țării, care se înfăptuiește cu succes. Dezvoltarea relațiilor de cooperare și întruajutorare între țările lagă-

rului socialist ne înlesnește înfăptuirea operei de industrializare, dezvoltarea acelor ramuri ale industriei pentru care avem în țară condițiile favorabile.

În anii ce urmează se va da o mai mare atenție industriei ușoare și alimentare, înzestrării ei cu utilaje moderne; o dată cu mai buna folosire a capacității numeroaselor întreprinderi construite în aceste ramuri în ultimii ani, aceasta va crea posibilitatea unei sporiri simțitoare a producției de mărfuri industriale destinate consumului populației.

Plenara C.C. a adoptat o serie de măsuri de o deosebită importanță în vederea sporirii masive a producției agricole, îndeosebi a celei de cereale. Deși în țara noastră există unele posibilități de sporire a suprafețelor arabile, care trebuie negreșit valorificate, acestea sînt totuși limitate, așa încît obiectivul principal în domeniul sporirii producției agricole îl constituie creșterea producției la hectar. Realizarea acestei sarcini depinde de mai buna lucrare a pămîntului prin aplicarea unei agrotehnici avansate, respectarea celor mai favorabile termene de însămînțare și de executare a altor lucrări agricole, folosirea unor semințe de înaltă productivitate, sporirea simțitoare a cantității de îngrășăminte minerale și naturale la hectar, ridicarea productivității muncii agricole și ușurarea acesteia prin mecanizarea complexă. În această direcție trebuie să-și îndrepte eforturile organizațiile de partid, institutele de cercetări științifice, agronomii, masa țărănimii muncitoare.

Lichidarea rîmînerii în urmă a agriculturii este strîns legată de sarcina fundamentală a etapei actuale — transformarea socialistă a agriculturii. Țărănimea muncitoare devine an de an tot mai conștientă de faptul că numai marea producție agricolă socialistă este în stare să asigure — pe baza muncii în comun, pe mari suprafețe, cu mașini agricole și folosind metode agrotehnice — avîntul producției agricole și bunăstarea țărănimii muncitoare. Statul democratic-popular, clasa muncitoare acordă un larg și multilateral sprijin politic și economic țărănimii muncitoare spre a păși pe calea transformării socialiste a agriculturii. (Aplauze).

După cum ați aflat din hotărârile plenarei, se acordă o mare atenție gospodăriilor agricole de stat, a căror suprafață va crește simțitor în anii următori. Partidul și guvernul își vor concentra eforturile asupra mecanizării complexe a lucrărilor agricole și folosirii în cantități sporite a îngrășămintelor chimice în gostarii, astfel încît ele să devină în decurs de cîțiva ani mari producătoare de cereale, una din sursele principale de formare a fondului central al statului.

O dată cu aceste măsuri de întărire și dezvoltare a sectorului socialist al agriculturii, partidul și guvernul vor acorda și pe viitor sprijin țăranilor muncitori cu gospodării individuale care încă nu s-au hotărît să pășească pe calea agriculturii socialiste. *Toate forțele țărănimii noastre muncitoare, ajutate frățeste de clasa muncitoare, trebuie îndreptate înspre realizarea sarcinilor puse de partid de a sporii producția de grîn, porumb, carne, lapte, legume și zarzavaturi, asigurînd astfel prosperitatea satelor noastre, buna aprovizionare a orașelor și asigurarea cu materie primă a industriei. Nu ne îndoiim că țărănimea muncitoare va îndeplini cu înstufărire această înaltă sarcină patriotică. (Aplauze).*

Tovarăși,

Partidul acordă o deosebită atenție ridicării nivelului de trai al clasei muncitoare, care poartă pe umerii săi greutatea principală a luptei pentru construirea socialismului, muncind cu avînt și abnegație și dovedind prin faptele ei că este conștientă de rolul conducător pe care-l are în societate. (Aplauze puternice).

În cursul anului 1956, partidul și guvernul au luat o serie de măsuri prin care s-a îmbunătățit salarizarea mai multor categorii de muncitori, tehnicieni și funcționari. A fost ridicat minimul de salariu, au fost sporite pensiile mici și s-a acordat alocația de stat pentru copii. De asemenea au fost sporite salariile lucrătorilor din comerțul socialist, ale medicilor și corpului didactic, ale cadrelor armatei. S-a mărit numărul burșelor și alocația de cantină pentru studenți. Pentru aplicarea acestor măsuri a fost nevoie anul trecut

de alocarea unor fonduri suplimentare în valoare de aproape un miliard de lei.

O însemnătate deosebită pentru sporirea veniturilor muncitorilor va avea aplicarea hotărârii plenarei din decembrie 1956 a C.C. al P.M.R. cu privire la îmbunătățirea sistemului de salarizare. Numai fondurile suplimentare primite de salariați în 1957 prin reținerile rețelilor tarifare, plata alocațiilor de familie etc. vor fi de peste 2,5 miliarde de lei. Chezășia unei juste elaborări a măsurilor pentru îmbunătățirea sistemului de salarizare o constituie largă consultare a oamenilor muncii din principalele întreprinderi în care va fi experimentat. Această dezbateră largă, democratică va stimula inițiativa și spiritul înnoitor al muncitorilor și tehnicienilor în găsirea celor mai bune soluții pentru ridicarea productivității muncii, reducerea prețului de cost, îmbunătățirea calității produselor, perfecționarea procesului tehnologic.

Partidul și guvernul nostru își exprimă încrederea fermă că resursele materiale și financiare necesare realizării măsurilor adoptate de plenara C.C. vor fi asigurate prin munca patriotică a maselor muncitoare. (Aplauze).

Partidul se adresează clasei muncitoare cu chemarea de a produce mărfuri mai multe, mai bune și mai ieftine, de a spori necontenit productivitatea muncii și a reduce prețul de cost. Mai mult ca oricând e nevoie de inițiativa și perseverența muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor pentru a descoperi și mobiliza rezervele interne ale întreprinderilor.

Trebuie să învățăm a folosi cu chibzuială mijloacele materiale. Într-o serie de ramuri industriale există largi posibilități de a spori producția, chiar fără a construi noi întreprinderi sau a introduce noi utilaje în producție, prin mai buna folosire a utilajului existent și a capacităților de producție, prin extinderea experienței înaintate.

Cantități însemnate de produse de larg consum pot fi puse la dispoziția populației prin ridicarea productivității muncii, prin reducerea prețului de cost pe baza economisirii materiei prime și

materialelor, combustibilului, energiei electrice, fondurilor bănești, a combaterii oricărei risipe. După calcule preliminare, fiecare procent de reducere a prețului de cost pe scara întregii economii va reprezenta în 1957 o economie de aproape jumătate de miliard de lei.

Datoria organizațiilor de partid, sindicale, de U.T.M. și a masei muncitorilor și tehnicienilor din întreprinderi este de a pune o adevărată bătălie pentru fiecare procent de ridicare a productivității muncii, de reducere a prețului de cost, de economii în producție, pentru a crea noi resurse materiale și financiare care să servească ridicării continue a nivelului de trai al populației.

Tovarăși,

Una din cele mai importante măsuri luate de partid și guvern este aceea cu privire la desființarea cotelor obligatorii la majoritatea produselor agricole; ea însușește țărâniea muncitoare să-și lucreze mai bine pământul, spre a spori producția agricolă și a contribui la dezvoltarea schimbului dintre oraș și sat. Nu încapă îndoială că această hotărâre va întări și mai mult alianța frățască dintre clasa muncitoare și țărâniea muncitoare, contribuind astfel la consolidarea continuă a orândurii democrat-populare din patria noastră. (Aplauze puternice).

Producătorii agricoli sînt liberi să-și desfășoare produsele la preț de învoială fie pe cale de achiziții și contractări, fie pe piață. Aceasta va aduce venituri suplimentare însemnate țăranilor muncitori individuali, membrilor gospodăriilor colective, cooperativelor de producție cu rentă, întovărășirilor.

Exprimăm convingerea fermă că măsurile hotărâte de plenară, sporind cointeresarea materială a țăranimii în mărirea producției agricole și a producției agricole-marfă, vor face să crească cantitățile de produse agroalimentare pe piață, ceea ce va avea o influență pozitivă asupra prețurilor. Iată de ce trebuie să ne concentrăm eforturile spre dezvoltarea considerabilă a producției agricole. În acest scop este necesară o muncă serioasă, bine organizată a

Statutelor populare, a cooperației, a organizațiilor comerțului socialist de stat pentru a îmbunătăți și intensifica schimbul de mărfuri dintre oraș și sat.

Pentru aceasta există condiții dintre cele mai favorabile. După apariția hotărârilor plenarei din decembrie 1956 și în mod deosebit în cursul campaniei electorale, nenumărați țărani, mulțumind partidului și guvernului pentru măsurile luate, și-au exprimat hotărârea de a contribui la formarea fondului central de produse agricole al statului, valorificând surplusul producției lor pe cale de contractări și achiziții.

Dacă organele noastre comerciale, cooperatiste și de stat vor munci bine, dacă vor învăța să facă comerț, dacă vor ști să organizeze în bune condiții schimbul dintre oraș și sat în avantajul reciproc al țărănimii și al consumatorilor de la orașe, vom avea rezultate bune în asigurarea unei aprovizionări tot mai îmbelșugate a populației muncitoare de la orașe și a industriei noastre ușoare și alimentare cu materii prime.

E necesar să dezvoltăm democrația internă a organizațiilor cooperatiste, să atragem larg masele de cooperatori și consiliile alese de ei în dezbaterile problemelor activității cooperativelor.

O dată cu aceasta, așa cum am arătat mai sus, gospodăriile de stat vor trebui să participe într-o măsură din ce în ce mai mare la formarea fondului central de produse agricole al statului.

Avem convingerea deplină că țărănimia muncitoare va da un sprijin puternic statului democrat-popular și aliatului de nădejde al țărănimii — clasa muncitoare — în asigurarea resurselor de produse agricole vegetale și animale necesare aprovizionării pieței și formării rezervelor de stat. Aceasta va fi o nouă și puternică expresie a alianței de nezdărnicat dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare.

În munca de dezvoltare a economiei naționale și a culturii noastre rol de seamă îl are intelectualitatea legată de popor. Poporul nostru muncitor se mândrește cu realizările oamenilor noștri de știință. El pretuiește pe scriitorii și artiștii care-și pun arta în

slujba marilor idealuri ale socialismului și progresului uman, în slujba formării conștiinței socialiste a oamenilor.

Partidul, guvernul, clasa muncitoare dau o mare prețuire muncii cadrelor didactice de toate gradele, care cresc schimbul nostru de mîine, tineretul. Partidul își exprimă convingerea că oamenii noștri de cultură își vor aduce din plin aportul alături de clasa muncitoare și țărănimia muncitoare la obținerea de noi succese în opera de construcție socialistă și de făurire a bunăstării poporului. (Aplauze).

PENTRU ÎNTĂRIREA ORÎNDUIRII DEMOCRAT-POPULARE, PENTRU ATRACEREA LARGĂ A MASELOR LA CONDUCEREA STATULUI

Tovarăși,

Orînduirea democrat-populară dispune de tot ce e necesar pentru a asigura rezolvarea cu succes a problemelor complexe ale uriașei opere de reorganizare socialistă a societății, de făurire a unei vieți din ce în ce mai bune și mai luminoase a poporului. Unul din cele mai importante izvoare de forță ale orînduirii noastre este participarea conștientă a maselor la rezolvarea acestor probleme, la conducerea treburilor obștești.

Desigur că nici un fel de ordine de sus n-ar fi putut da naștere entuziasmului, hotărîrii cu care milioane și milioane de oameni și-au unit puterile pentru a smulge țara din înapoierea economică, pentru a obține într-un timp scurt mari succese pe calea industrializării, pentru a crea mii de gospodării colective și întovărășiri — centre ale unei agriculturi înaintate —, pentru a ridica din rîndurile lor zecile de mii de cadre necesare rapidei dezvoltări economice și culturale a țării, pentru a învinge greutățile inerente drumului nou pe care am pornit și a înfrînge uneltirile dușmanului. Capitalismul cunoaște disciplina exploatații și a permanentei ame-

nișări cu foamea, care atîrnă deasupra capetelor celor ce muncesc, dar ei nu poate crea nimic asemănător cu avîntul milioaneilor de participanți la întrecerea socialistă, însuflețiți de convingeri și de țeluri comune. Aceasta este expresia inițiativei creatoare a oamenilor muncii eliberați de exploatare, pe care regimul de democrație populară a descătușat-o și a transformat-o într-o uriașă forță socială. A dezvoltat pe toate căile această inițiativă, a înlăturat din calea ei tot ce o frînează este una din principalele sarcini ale partidului și ale statului nostru.

Pe baza indicațiilor Congresului al II-lea al partidului, plenara C.C. a adoptat o serie de măsuri de deosebită importanță principală și practică în vederea înlăturării centralismului excesiv, care frînează larga desfășurare a inițiativelor oamenilor muncii și oferă un teren favorabil birocratismului. S-au luat un șir de măsuri pentru a descărca organele centrale de multe probleme care le îngreuiă în mod nejustificat activitatea, precum și pentru lărgirea atribuțiilor Sfatului popular, întreprinderilor, direcțiilor generale și ministerelor; la acestea se adaugă măsurile pentru reducerea evidenței și formularisticii excesive, pentru înlăturarea verigilor paralele sau inutile în aparatul de stat și economic.

În această acțiune partidul aplică cu fermitate principul leninist al centralismului democratic, care îmbină necesitatea unei conduceri unitare și coordonate, fără de care e cu neputință construirea socialismului, cu larga dezvoltare a inițiativei și activității creatoare a maselor.

Măsurile elaborate de partid dau Sfatului popular răspundere sporită și, în același timp, drepturi și posibilități materiale mai largi în vederea bunei gospodăririi a resurselor locale și a stimulării inițiativei maselor. Prin activitatea perseverentă, plină de inițiativă a Sfatului popular, bogatele resurse de care dispun regiunile și raioanele noastre pot și trebuie să se transforme în izvoare tot mai puternice de satisfacere a cerințelor crescînde ale populației, de îmbunătățire a aprovizionării oamenilor muncii cu mărfuri industriale și alimentare, a condițiilor lor de locuit, a de-

servirii lor social-culturale. Se înțelege că pentru aceasta unele comitete executive ale Sfatului popular trebuie să se dezbare de obiceiul de a aștepta ca totul să le pice „de sus”, de la centru.

Întîlnirile cu deputații și adunările electorale au arătat între altele ce multe probleme de interes arzător pentru populație se pot rezolva de către organele locale atunci cînd există spirit gospodăresc, operativitate, atenție cu adevărat socialistă față de nevoile, sesizările și propunerile cetățenilor.

Sfaturile populare vor putea să-și îndeplinescă cu succes sarcinile dacă vor folosi cît mai deplin în activitatea lor marile avantaje ce decurg din natura lor profund democratică de organe alese ale puterii de stat, care au nu numai posibilități nelimitate de realizare a unei strînse legături cu masele, dar reprezintă ele însele cea mai largă organizație de masă a celor ce muncesc.

Este greșită și trebuie combătută și lichidată tendința unor comitete executive ale Sfatului popular de a se bizui în activitatea lor numai pe secții, pe aparatul funcționaresc, căutînd să umfle pe toate căile acest aparat. Trebuie ridicat la înălțimea curentă rolul Sfatului popular, al sesiunilor sale; acestea trebuie să se întrunească mai des, să ia în discuție principalele probleme de care depinde dezvoltarea economică locală și satisfacerea nevoilor materiale și culturale ale oamenilor muncii, să exercite un control permanent asupra comitetului executiv și a secțiilor Sfatului, să asculte și să dezbate rapoartele lor. În felul acesta vom avea mai puțin birocratism și o mai mare participare a aleșilor poporului în activitatea concretă a Sfatului.

Deputaților Sfatului popular le revin sarcini de mare răspundere în atragerea masei largi a oamenilor muncii la gospodărirea treburilor obștești, în mobilizarea acestora la sprijinirea acțiunilor întreprinse de Sfatul popular. Prin ei, Sfatul popular poate cunoaște mai adînc problemele care preocupă masele și întări controlul asupra aparatului local administrativ și economic. Încrederea, dragostea și stima alegătorilor, ca și sprijinul efectiv acordat

de ei deputaţilor lor depind de felul în care aceştia îşi vor îndeplini sarcinile de cinste ce le-au fost încredinţate.

Comisiile permanente şi comitetele cetăţeneşti sînt instrumente de seamă cu ajutorul cărora Sfaturile populare pot antrena masele la o participare efectivă la rezolvarea problemelor de interes obşteşti.

În orînduirea democrat-populară, un rol important revine organizaţiilor obşteşti ale clasei muncitoare, tărînimii muncitoare, tineretului şi femeilor, organizaţii în cadrul cărora oamenii muncii dezbate problemele construcţiei socialiste şi participă la conducerea statului.

Marea Adunare Naţională este o expresie fidelă a voinţei poporului român, a faptului că în ţara noastră întreaga putere de stat este exercitată de oamenii muncii de la oraşe şi sate. Dezvoltîndu-şi funcţia legislativă, Marea Adunare Naţională va dezbate problemele fundamentale ale politicii interne şi externe a statului, dărilor de seamă ale miniştrilor şi interpelările deputaţilor adresate acestora. În intervalul dintre sesiunile Marii Adunări Naţionale, deputaţii sînt chemaţi să desfăşoare o largă activitate în cadrul comisiilor permanente.

Regimul nostru de democraţie populară, formă a dictaturii proletarietului, asigură cele mai largi drepturi şi libertăţi oamenilor muncii. Le creează depline posibilităţi de a participa la gospodărirea treburilor obşteşti, la conducerea statului; în acelaşi timp, puterea populară apără cu vigilenţă cuceririle revoluţionare ale oamenilor muncii, zdrobeşte cu hotărîre orice uneltiri ale duşmanilor poporului. Apărînd şi dezvoltînd libertăţile oamenilor muncii, puterea populară nu îngăduie şi nu va îngădui niciodată ca aceste libertăţi, dobîndite prin grele jertfe de oamenii muncii, să fie folosite împotriva cuceririlor sfînte ale acestora. (Aplauze puternice).

În cursul campaniei electorale, întregul nostru popor muncitor a arătat încă o dată că este în sufletele de hotărîrea nestrămutată de a merge spre noi succese pe drumul pe care şi l-a ales, drumul construirii socialismului; el este hotărît să consolideze şi să dez-

volte democraţia socialistă, singura democraţie reală, cu adevărat populară, să întărească necontenit statul democrat-popular, pavăza sigură a Independenţei şi cuceririlor sale. (Aplauze).

POLITICA EXTERNĂ A R. P. ROMÎNE — POLITICA DE APĂRARE A INTERESELOR NAŢIONALE ŞI CONSOLIDARE A PĂCII

Politica externă a statului nostru democrat-popular este o politică de apărare a intereselor naţionale, a independenţei şi suveranităţii de stat a Romîniei, de pace şi prietenie între popoare. Elementul fundamental al politicii noastre externe îl constituie prietenia frăţească cu Uniunea Sovietică, China populară şi celelalte ţări socialiste, care reprezintă laolaltă peste o treime din omenire. Niciodată în trecut ţara noastră n-a avut şi n-a putut avea asemenea prieteni şi aliaţi ca ţările care fac parte împreună cu România din puternicului lagăr al păcii, democraţiei şi socialismului.

Coeziunea şi solidaritatea ţărilor socialiste se bazează pe unitatea intereselor lor fundamentale, pe identitatea scopului lor final — construirea socialismului şi comunismului, pe fidelitatea lor faţă de principiile comune ale marxism-leninismului, pe care le aplică ţinînd seama de condiţiile concrete şi particularităţile fiecărei ţări. (Aplauze).

Unitatea de nezdruincinat a ţărilor lagărului socialist este o temelie trainică a păcii, principalul obstacol în calea uneltirilor agresive ale imperialismului, cheia construcţiei victorioase a socialismului în fiecare din aceste ţări.

Realitatea a demonstrat că duşmanii socialismului şi păcii sînt neputincioşi de a zdruncina unitatea familiei ţărilor socialiste. Prietenia acestor ţări se întăreşte şi se dezvoltă an de an. Popoarele ţărilor socialismului sînt strîns unite în jurul bastionului socialismului şi păcii — Uniunea Sovietică. (Aplauze puternice). Se dezvoltă cooperarea şi întrajutorarea între ţările socialiste pe toate tărîmurile construcţiei de stat, economice şi culturale.

La baza relațiilor de tip nou, care s-au statornicit între țările socialiste, stau principiile leniniste ale egalității în drepturi între țările mari și mici, ale neamestecului în treburile interne ale fiecărei țări, ale respectării stricte a suveranității naționale, principiul enunțate în cunoscuta declarație a guvernului sovietic din 30 octombrie 1956.

Aceste principii și-au găsit expresia în rezultatele tratatelor ce au avut loc recent la Moscova între delegațiile guvernamentale ale Republicii Populare Române și Uniunii Sovietice. Poporul nostru a salutat cu bucurie înțelegerea încheiată prin care Uniunea Sovietică ne acordă un sprijin de preț în dezvoltarea economiei naționale. În discuțiile care au avut loc între delegațiile guvernamentale ale celor două țări s-a manifestat deplina identitate de păreri în legătură cu situația internațională și sarcinile luptei pentru consolidarea păcii în întreaga lume. Convorbirile deschise și sincere, duse în spiritul internaționalismului socialist, cu privire la problemele de interes comun, reprezintă o contribuție de seamă la întărirea prieteniei romino-sovietice și a colaborării strânse între țările socialiste. *(Aplauze).*

În ultimii ani s-au întărit și mai mult legăturile frățesti dintre Republica Populară Română și marea putere socialistă din Asia — China populară. Între cele două țări ale noastre se fac schimburi comerciale, al căror volum crește an de an. Se largesc încontinuu schimburile culturale și legăturile între organizațiile obștești și așezămintele de cultură ale Chinei și României în vederea cunoașterii reciproce și schimbului de experiență în construirea socialismului.

Aceeași dorință comună de a promova și a dezvolta legăturile de prietenie și cooperare este caracteristică și pentru relațiile dintre Republica Populară Română și celelalte țări ale lagărului socialist. În urma tratatelor care au avut loc la București în luna ianuarie 1957 între delegațiile Partidului Muncitoresc Român și Partidului Comunist Cehoslovac, se largesc în interes reciproc relațiile de

colaborare economică, schimburile în domeniul științei, tehnicii, culturii.

Recenta întâlnire de la Budapesta a reprezentanților partidelor și guvernelor a cinci țări socialiste, la care am luat parte și noi, a fost o nouă manifestare a solidarității țărilor socialiste și a relațiilor de înțelegere ce există între ele.

Schimbul de delegații de partid și de stat între Republica Populară Română și Republica Populară Federativă Iugoslavia, care a avut loc în cursul anului 1956, a contribuit la dezvoltarea relațiilor de prietenie și colaborare între cele două popoare vecine, în interesul păcii și socialismului.

Consacrându-și toate forțele dezvoltării economiei și culturii, făuririi bunăstării poporului, țara noastră este profund interesată în asigurarea păcii și colaborării internaționale. Exprimind năzuințele întregului popor, guvernul nostru a pus la temelie politicii sale externe principiile coexistenței pașnice și ale schimburilor economice și culturale reciproc avantajoase cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială. *(Aplauze).*

Țara noastră întreține legături comerciale și culturale cu 70 de țări și este oricînd gata să lărgască aceste schimburi în condiții de reciprocitate.

Republica Populară Română aduce o contribuție crescîndă la cauza păcii și destinderii internaționale atît în cadrul O.N.U. cît și prin diferite acțiuni diplomatice. Guvernul Republicii Populare Române sprijină propunerile făcute de guvernul U.R.S.S. în noiembrie 1956 în problema dezarmării și micșorării încordării internaționale. Pînă la realizarea unui acord general cu privire la dezarmare, guvernul Republicii Populare Române consideră că pentru consolidarea păcii ar avea efecte din cele mai favorabile încheierea unui acord cu privire la limitarea și reducerea progresivă a armamentelor și forțelor armate, interzicerea armelor nucleare și lichidarea bazelor militare de pe teritoriile altor state.

EXISTĂ FORȚE CAPABILE SĂ RESPINGĂ CU SUCCES ORICE AGRESIUNE IMPERIALISTĂ

În politica sa externă, Republica Populară Română trebuie să țină seama de faptul că cercurile guvernante din S.U.A. și din alte țări capitaliste desfășoară o acțiune sistematică de anihilare a rezultatelor obținute prin lupta popoarelor pentru destindere internațională. În ultimele luni evoluția situației internaționale a înfățișat tabloul unui vast complot imperialist împotriva păcii și socialismului.

Urmărind să readucă țările arabe sub jugul colonialismului, Anglia și Franța au dezlănțuit, cu complicitatea Israelului, o agresiune neprovocată împotriva Egiptului. În același timp oficiile de spionaj și diversiune ale statelor imperialiste au organizat puciul contrarevoluționar din Ungaria, în scopul restaurării stăpînirii capitalisto-moșierești și a dictaturii fascisto-horthiste și al transformării acestei țări într-o bază de atac împotriva lagărului socialist.

Execuți rușinos cu care s-au încheiat aceste aventuri a dovedit că în vremea noastră imperialiștii nu mai pot atenta după bunul lor plac la independența și libertatea popoarelor, că în lume există forțe capabile să respingă cu succes orice agresiune imperialistă. (Aplauze).

Recent, imperialismul american, refuzînd să tragă învățăminte din prăbușirea agresiunii împotriva Egiptului, a lansat cu multă vîlvă așa-zisa „doctrină Eisenhower”, sub paravanul căreia încearcă să ocupe pozițiile slăbite ale vechilor puteri coloniale în Orientul apropiat și mijlociu și să supună unei robii și mai grele țările din această parte a lumii. Gogorița „primejdiei comuniste” sub care politica americană încearcă să-și ascundă scopurile sale de dominație mondială nu poate însă înșela popoarele, „Noul” colonialism nu va avea o soartă mai bună decît cel vechi. Nici o încercare de a-l prezenta sub o nouă firmă nu-l poate salva de pieirea inevitabilă.

Mișcarea de eliberare a popoarelor de sub jugul colonial este o forță invincibilă a epocii noastre. Poporul român a sprijinit și sprijină cu profundă simpatie lupta eroică pentru libertate și independență a popoarelor Asiei și Africii. (Aplauze).

Conținutul agresiv al politicii americane își găsește expresia în crearea blocurilor militare agresive de tipul N.A.T.O., S.E.A.T.O. și pactului de la Bagdad, în instalarea de baze militare atomice în diferite țări din Europa și Asia, cît și în adîncirea scîndării Europei prin crearea „Euratom”-ului și a așa-zisei „piețe unice europene”.

Puterile occidentale, continuînd politica nefastă care a dus la dezlănțuirea celui de-al doilea război mondial, desfășoară cu febrilitate acțiunea de reînviere a militarismului german, care a aruncat în cîteva rînduri Europa în flăcările războiului și a pricinuit atîtea suferințe popoarelor europene, printre care și poporului român.

O deosebită vigilență este necesară față de acțiunile subversive prin care cercurile imperialiste încearcă să submineze orînduirea socială și de stat a țărilor socialiste și să creeze noi focare de încordare internațională.

În întreaga lume cresc forțele popoarelor care se opun cu fermitate uneltirilor agresive ale noilor pretendenți la dominația mondială. Forțele păcii și ale socialismului au silit pe agresorii imperialiști să dea înapoi. De vigilența și unitatea luptătorilor pentru pace depinde și de acum înainte spulberarea planurilor agresive ale imperialismului.

Interesele țărilor socialiste de apărare a păcii lumii, a independenței și securității lor coincid pe deplin cu interesele vitale ale tuturor popoarelor iubitoare de pace. Țările lagărului socialist au luat numeroase inițiative în scopul micșorării încordării internaționale. Atîta timp înșă cît țările imperialiste nu numai că refuză să accepte repetatele propuneri de dezarmare și lichidare a grupărilor militare închise, dar întăresc blocul agresiv al Atlanticului, sprijină reînarmarea Germaniei occidentale și continuă să organizeze acțiuni subversive împotriva țărilor socialiste, România, pre-

cum și celelalte țări ale lagărului socialist își vor întări capacitatea de apărare și vor menține Tratatul de la Varșovia ca un scut al independenței și securității lor. (Aplauze).

Propaganda oficială americană nu conținește să vorbească despre „cortina de fier” pe care, chipurile, statele socialiste ar fi ridicat-o între ele și țările capitaliste. În realitate însă, cortina de fier o ridică cei ce aplică o politică de discriminare în domeniul comerțului față de țara noastră și de alte țări socialiste, cei ce împiedică desfășurarea normală a schimburilor culturale cu țara noastră, cei ce pretind ziaristilor noștri dornici să viziteze S.U.A. amprente digitale ca unor criminali de drept comun. Cercurile imperialiste americane încăleacă în relațiile cu Republica Populară Română ca și cu alte țări socialiste uzanțele internaționale elementare, amestecându-se în treburile interne ale statului nostru, jignind demnitatea națională a poporului român și preconizând pe față răsturnarea regimului democrat-popular.

Nu ne înduim cituși de puțin că regimul de democrație populară nu este pe placul unor personalități oficiale americane. La urma urmelor poporul român a instaurat orînduirea democrat-populară nu pentru a fi pe plac arhimiardarilor din Wall Street sau conducătorilor trusturilor de armament. Nici nouă nu ne place regimul social-politic din S.U.A. Dar așa cum poporul nostru nu impune nimănui regimul său social-politic și nu se amestecă în treburile interne ale altor țări, tot așa nu admite ca cineva să se amestece în propriile lui treburi. Vremurile cînd România putea fi tratată ca un vasal al marilor puteri au apus pentru vecie. Poporul nostru concepe relațiile cu alte țări numai pe baza strictei respectări a suveranității noastre naționale, a neamestecului în treburile noastre interne, a respectării dreptului fiecărui popor de a avea orînduirea pe care și-a ales-o. (Aplauze puternice).

ÎN ÎNTRECEREA ISTORICĂ DINTRE CAPITALISM ȘI SOCIALISM, VICTORIA VA APARTINE SOCIALISMULUI

Tovarăși,

Cercurile imperialiste din S.U.A., străduindu-se să-și camufleze încercările de cucerire a dominației mondiale, s-au pus în fruntea unei vaste cruciade anticomuniste, menită, în intenția lor, să slăbească forța de atracție crescîndă a socialismului. Cît de actuale sînt și astăzi inspiratele cuvînte ale lui Marx și Engels, scrise încă cu un veac în urmă, despre forța ideilor comunismului, într-o vreme cînd toate forțele reacțiunii — papa și țarul, radicalii francezi și polițiștii germani — se uniseră într-o sfîntă alianță împotriva „stafiei” comunismului!

Au trecut mai bine de 100 de ani de prigoană, de minciuni și calomnii menite să înăbușe lupta de eliberare a celor ce muncesc din jugul capitalului. Dar ideile atotbiruitoare ale marxismului n-au putut fi nimicite, așa cum nu pot fi nimicite clasa muncitoare, poporul. Ideile comunismului erou o forță de temut pentru capitaliști încă acum o sută de ani. Cu atît mai mare este forța ideilor marxism-leninismului acum, cînd ele stau la baza politicii de stat a numeroase țări din Europa și Asia, au cucerit conștiința a sute de milioane de oameni, exercită o forță de atracție tot mai puternică în întreaga lume. Cîte cruciade anticomuniste și antisovietice n-a întreprins capitalul internațional în cei 40 de ani care au trecut de la Revoluția din Octombrie! Sfirșitul rușinos al acestor cruciade purtate în numele intereselor reacțiunii imperialiste și îndoșebi sfirșitul aventurii hitleriste ar trebui să îndemne la mai mult calm și simț al realității pe toți cei dornici să pornească pe aceeași cale. Forța ideilor marxism-leninismului este invincibilă! (Aplauze prelungite).

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a provocat prima spîrtură în sistemul mondial al capitalismului. După zdrobirea

fascismului în al doilea război mondial, lumea capitalistă s-a micșorat mult, iar socialismul a ieșit din cadrul unei singure țări, transformându-se într-un puternic sistem mondial.

Demagogia fătarnică a apologetilor „democrației” burgheze și amenințările adeptilor politicii „de pe poziții de forță” nu sînt în stare să conteste adevărurile universale valabile ale marxism-leninismului, pe deplin confirmate de întreaga desfășurare a istoriei. Creșterea agresivității cercurilor conducătoare ale imperialismului dovedește nu forță, ci slăbiciunea crescîndă internă a acestuia. Optimismul lor de paradă nu poate ascunde faptul că asistăm la continua dezvoltare a crizei generale a capitalismului, la ascuțirea tuturor contradicțiilor lui. Se adîncește mereu ciocnirile de interese între țările imperialiste, crește avîntul luptei popoarelor împotriva colonialismului, răbufnește tot mai puternic revolta maselor muncitoare împotriva sistemului inuman al exploatarei capitaliste.

Zadarnic agită imperialismul gogorița „exportului revoluției”; zadarnic încearcă să ascundă realitatea din țările occidentale cu basme dulce despre „capitalismul popular” și „pacea socială”. În fiecare țară capitalistă există factorii care generează lupta de eliberare a maselor, lupta pentru transformarea revoluționară a societății. Experiența istorică dovedește că nici înșelăciunea și mistificarea, nici încercările de subminare a statelor socialiste nu pot prelungi la infinit existența sistemului capitalist. *Realitatea demonstrează că în timp ce forțele capitalismului slăbesc, în timp ce continuă procesul de descompunere și putrezire a capitalismului, forțele socialismului sînt în plină ascensiune și cîștigă noi și noi victorii în întrecerea istorică între capitalism și socialism. Victoria în această întrecere va aparține socialismului!* (Aplauze îndelungate).

SPRE NOI SUCCESE ALE CONSTRUCȚIEI, PENTRU O VIAȚĂ MAI ÎMBELȘUCATĂ ȘI MAI FRUMOASĂ

Tovarăși! Cetățeni!

Întîmpinăm alegerile pentru Marea Adunare Națională cu un bogat bilanț de înfăptuiri, așa cum niciodată în trecut nu s-a putut prezenta vreun partid în fața alegătorilor.

Ce dovedesc toate aceste înfăptuiri, care umplu de mîndrie îndreptățită inima oricărui om ce-și iubește patria?

Ele dovedesc că eliberarea de sub jugul capitaliștilor și moșierilor din țară, ca și al capitaliștilor străini, a trezit uriașele energii creatoare ale poporului român, voiața sa neînfîntă de a-și făuri un viitor fericit. Ele dovedesc că poporul nostru are în fruntea lui un conducător profund devotat intereselor oamenilor muncii, Partidul Muncitoresc Român, avangarda clasei muncitoare, care-l călăuzește pe un drum just. (Aplauze puternice, ovatii).

Partidul cheamă oamenii muncii la noi realizări, menite să facă economia țării mai puternică, viața oamenilor mai îmbelșugată și mai frumoasă.

Patria noastră este bogată în tot felul de resurse naturale; poporul nostru este harnic, talentat, însuflețit de un fierbinte patriotism. Baza materială pe care ne sprijinim în construirea socialismului s-a întărit, experiența noastră a crescut.

Forța statului democrat-popular se întărește necontenit. Ne bizuim pe prieteni încercați, de nădejde. Nu incăpe îndoială că, sub conducerea partidului, luminosul program de acțiune al poporului care a fost elaborat de Congresul al II-lea al P.M.R. și de plenara C.C. al P.M.R. din decembrie 1956 va fi înfăptuit cu succes. Pentru acest program Frontul Democrației Populare vă cheamă să vă dați votul. (Aplauze puternice).

Votul poporului nostru în alegerile pentru Marea Adunare Națională va fi un vot pentru politica internă și externă a partidului nostru: politica de dezvoltare economică și culturală a

patriei, de asigurare a bunăstării poporului, de întărire a statului democratic-popular, politica de consolidare continuă a unității țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, de coexistență pașnică cu toate popoarele, de vigilență față de uelirile dușmanilor păcii și socialismului, de grijă pentru întărirea capacității de apărare a patriei noastre. (Aplauze).

Partidul nostru este convins că totul poporului va constitui o nouă și puternică expresie a unității politice-morale a poporului muncitor, a hotărârii sale de a-și închina toate forțele cauzei apărării păcii, construirii socialismului, a înfloririi patriei noastre scumpe și ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc (Aplauze).

Trăiască inspiratorul și organizatorul victoriilor poporului muncitor — Partidul Muncitoresc Român!

Trăiască patria noastră, Republica Populară Română!

Trăiască poporul muncitor român, constructor al socialismului!

(Aplauze puternice, îndelung repetate. Asistența în picioare ovaționează îndelung pentru partid, pentru Comitetul Central al partidului, pentru victoria în alegeri a Frontului Democrației Populare).

„Scinteia” nr. 3.819
din 2 februarie 1957

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL DE LA SOFIA CU PRILEJUL VIZITEI DELEGAȚIEI GUVERNAMENTALE ȘI DE PARTID A R.P.R. ÎN R. P. BULGARIA

— 2 aprilie 1957 —

Scumpi tovarăși și prieteni,
Cetățeni și cetățene ai orașului Sofia,

Permiteți-mi să exprim în numele delegației noastre mulțumirile cele mai prietenești pentru primirea călduroasă pe care ne-ați făcut-o și să vă transmitem totodată din partea partidului nostru și a guvernului Republicii Populare Române, din partea întregului nostru popor un tovarășesc și frățesc salut. (Aplauze).

Guvernul român și Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român au primit cu bucurie invitația guvernului dv. și a Partidului Comunist Bulgar de a trimite în Republica Populară Bulgaria o delegație guvernamentală și de partid pentru a ne sfătui împreună asupra principalelor probleme care interesează îndeaproape popoarele noastre.

Pășind pe pământul minunatei dv. țări, delegația noastră, întimpinată cu multă căldură, a simțit prietenia pe care poporul-frate bulgar o nutrește față de poporul nostru. Am citit această prietenie sinceră pe fețele deschise și pline de bucurie cu care ne-a întâmpinat pretutindeni populația orașelor și satelor prin care am trecut, am simțit-o în cuvintele calde, pornite din inimă cu care ne-au primit în mijlocul lor muncitorii și oamenii de cultură din Plovdiv, tărani cooperatiști din Perustiza și Prvenet, — bărbații, femeile și tineretul Bulgariei populare. Vă încredințăm, dragi tovarăși și

prieteni, că poporul român nutrește aceleași sentimente de sinceră și caldă prietenie față de poporul-frate bulgar. (*Aplauze*).

În 1948, marele și neuitatul fiu al poporului bulgar, eminentul fruntaș al mișcării muncitorești internaționale, Gheorghii Dimitrov, vizitând țara noastră, a spus că, pînă la construirea podului de fier peste Dunăre, popoarele noastre trebuie să clădească un pod viu în conștiința și inima oamenilor care să nu poată fi distrus de nimeni și niciodată. Putem constata cu mîndrie că popoarele noastre au dat viață acestui îndemn.

Între popoarele noastre există o veche și tradițională prietenie, ale cărei rădăcini pîtrund adînc în trecutul istoriei. Poporul bulgar și poporul român s-au dezvoltat în condiții istorice și economice asemănătoare; ele au născut întotdeauna să trăiască în pace și în strînsă colaborare. Prietenia romîno-bulgară s-a întărit în lupta dusă veacuri de-a rîndul, umăr la umăr, pentru scuturarea jugului otoman. În amintirea poporului nostru este vie memoria revoluționarilor bulgari Sava Rakovski, Vasil Levski, Hristo Botev, Liuben Caravelov, care, trăind și luptînd alături de revoluționarii romîni pe pămîntul țării noastre, și-au pus talentul, entuziasmul și capacitatea lor în slujba ideii nobile a eliberării poporului bulgar.

Prietenia noastră a fost cimentată prin singele vărsat în comun de fiii celor două popoare, alături de fiii marelui popor rus în războiul de eliberare națională din 1877—1878, în care armata romînă, alături de armata rusă, împreună cu patrioții bulgari, a luptat pentru sfîrșirea jugului otoman, pentru independența Romîniei și Bulgariei.

După zdrobirea jugului otoman popoarele noastre au avut de înfruntat împlinirea și exploatarea propriilor asupritori, capitaliștii și moșierii, rapacitatea și sălbăticia capitalului străin. Clasei muncitoare i-a revenit misiunea istorică de a conduce lupta poporului pentru deplină și adevărată independență, pentru dreptate socială, libertate și o viață mai bună. În jurul clasei muncitoare s-au grupat toate forțele progresiste ale popoarelor noastre. Este o mîndrie pentru popoarele bulgar și român că, în ciuda politicii diversioniste

a claselor exploatoare, de învrăjpire artificială a celor două popoare, prietenia lor s-a dezvoltat și s-a călît în lupta împotriva exploatarei și asupririi burghezo-moșierești, pentru eliberarea socială. O strînsă colaborare s-a stabilit de la bun început între mișcările revoluționare marxiste din Bulgaria și România, ale căror tradiții internaționaliste au fost continuate de către cele două partide comuniste.

Grea și plină de jertfe a fost lupta popoarelor noastre împotriva fascismului. Tot ce au avut mai bun popoarele noastre, toate forțele patriotice, în frunte cu clasa muncitoare, organizate și conduse de partidele comuniste, s-au ridicat la luptă pentru a pune capăt dictaturii fasciste, pentru democrație și independență națională.

În țara voastră, Partidul Comunist Bulgar a organizat eroica mișcare a partizanilor, care a înfruptat insurecția populară de la 9 septembrie 1944. În România, partidul comunist a organizat forțele patriotice populare și le-a condus la victoria insurecției armate de la 23 August 1944.

Popoarele noastre vor păstra totdeauna amintirea luptei eroice și pline de abnegație duse împotriva fascismului de clasa muncitoare, de patrioții antifasciști din țările noastre, de comuniști, însuflețitorii acestei lupte.

Popoarele noastre nu vor uita niciodată că drumul lor către eliberarea națională și socială le-a fost deschis de către marele popor sovietic, de victorioasele forțe armate ale Uniunii Sovietice, care, zdrobind armatele fasciste în cel de-al doilea război mondial, au creat condiții favorabile pentru răsturnarea dictaturii fasciste în România și în Bulgaria.

După victoria revoluției democrat-populare în țările noastre, prietenia și colaborarea romîno-bulgară, bazate pe internaționalismul proletar, au căpătat un conținut nou, devenind unul dintre factorii însemnați care contribuie la dezvoltarea și înflorirea continuă a republicilor noastre populare. Pe noi ne unesc astăzi nu numai tradițiile luptei comune pentru eliberarea națională și so-

cială. Bulgaria și România fac parte din marele și puternicul lagăr al păcii și socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică. La baza unității țărilor noastre stau caracterul comun al orînduirii de stat, interesele comune ale apărării independenței naționale și cuceririlor revoluționare ale popoarelor noastre, comunitatea căilor de dezvoltare social-economică, lupta frățească pentru construirea socialismului și apărarea păcii, ideologia comună marxist-leninistă. (Aplauze). Trebuie să muncim neobosiți pentru întărirea prieteniei și colaborării romino-bulgare, pentru întărirea unității familiei țărilor socialiste.

Acest nobil scop ne călăuzește permanent în activitatea noastră și ne-a călăuzit și în rodnicile tratative pe care le-am purtat, aici la Sofia, asupra principalelor probleme în care sînt interesate popoarele noastre. Trebuie să subliniem cu profundă satisfacție că discuțiile s-au desfășurat într-o atmosferă de sinceră și caldă prietenie, demonstrînd încă o dată comunitatea de interese și deplină înțelegere reciprocă statimicite între guvernele celor două țări, între Partidul Comunist Bulgar și Partidul Muncitoresc Român.

Este știut că popoarele țărilor noastre, ca de altfel toate popoarele, sînt vital interesate în instaurarea unei păci trănice în lume. În decursul tratativelor am constatat că între noi există o deplină unitate de vederi atît în aprecierea actualiei situații internaționale cît și în privința politicii externe a țărilor noastre. Evenimentele care s-au desfășurat în ultimul timp pe arena internațională au demonstrat că cercurilor agresive imperialiste nu le este pe plac spiritul de destindere în relațiile internaționale, că ele nu vor să renunțe la politica „de pe poziții de forță”. La inițiativele pașnice ale Uniunii Sovietice, ale Chinei populare, ale celorlalte țări socialiste și ale altor state care se conduc în politica lor externă după principiul coexistenței pașnice între state cu sisteme sociale diferite, cercurile imperialiste răspund cu intensificarea pregătirilor militare, promovînd cu premeditare o politică agresivă îndreptată în primul rînd împotriva țărilor lagărului socialist cît și împotriva

popoarelor din țările coloniale și dependente care luptă pentru eliberarea lor națională.

Agresiunea anglo-franco-izraeliană împotriva Egiptului, organizarea rebeliunii contrarevoluționare din Ungaria, încercările de a împune popoarelor din Orientul apropiat și mijlociu faimoasa „doctrină Eisenhower”, remilitarizarea Germaniei occidentale, formarea Euratomului și a așa-zisei „piețe comune”, toate acestea reprezintă numai o parte a acțiunilor întreprinse de cercurile imperialiste pentru a tulbura pacea în lume. Popoarele noastre, care și-au cucerit libertatea și independența cu prețul atitor jertfe, condam_nă acțiunile agresive ale cercurilor imperialiste, fiind hotărîte să depună toate eforturile pentru a zădărnici planurile lor războinice.

Politica externă a guvernelor Republicii Populare Romîne și Republicii Populare Bulgaria slujește și va sluji cu cea mai mare fidelitate cauza menținerii și consolidării păcii în lumea întreagă. Guvernele noastre se pronunță pentru dezarmare și realizarea unui sistem de securitate colectivă în Europa și sprijină întru totul propunerile făcute în acest sens de Uniunea Sovietică. Ne pronunțăm pentru rezolvarea tuturor problemelor litigioase pe calea tratativelor, pentru promovarea principiilor coexistenței pașnice între statele cu sisteme sociale diferite.

Considerăm că existența unor state socialiste în Balcani reprezintă un factor hotărîtor de stabilitate și colaborare în această regiune a Europei, deseori frămîntată în trecut de conflicte puse la cale de puterile imperialiste în scopul subjugării și exploatării popoarelor. Noi dorim să îmbunătățim și să întărim continuu relațiile de prietenie și bună vecinătate cu toate țările din peninsula balcanică și din sud-estul Europei. (Aplauze). De ani de zile se dezvoltă și se întărește prietenia și colaborarea noastră frățească cu R. P. Albania, care, împreună cu țările noastre, aduce un aport prețios la cauza întăririi unității marii comunități a țărilor socialiste. Guvernele țărilor noastre acționează în direcția dezvoltării relațiilor de prietenie și colaborare cu Republica Populară Federa-

tivă Iugoslavia, în interesul păcii și socialismului, pe baza deplinei egalități în drepturi, a respectării suveranității și integrității teritoriale, a neamestecului în treburile interne și a avantajului reciproc.

Se știe că între Iugoslavia și țările lagărului socialist există o serie de divergențe de ordin ideologic. Partidul nostru și-a spus deschis părerea cu privire la anumite concepții ce se exprimă în Iugoslavia și cu care nu putem fi de acord, deoarece ele contravin unor teze fundamentale ale marxism-leninismului. În mod deosebit Partidul Muncitoresc Român a considerat necesar să se dea răspuns părerilor expuse într-o serie de articole și cuvântări ale conducătorilor iugoslavi împotriva unității și solidarității țărilor socialiste.

Vom face tot posibilul pentru a reduce și a lichida aceste divergențe, exprimându-ne speranța că aceeași dorință va fi manifestată și din partea Iugoslaviei.

România și Bulgaria depun eforturi susținute în vederea îmbunătățirii relațiilor cu Grecia și Turcia. Guvernele Republicii Populare Bulgaria și Republicii Populare Române doresc să stabilească relații de prietenie cu toate statele, pe baza respectului și avantajului reciproc, pe baza neamestecului în treburile interne ale altor state. În acest spirit guvernele noastre sînt hotărîte să-și ducă activitatea și în cadrul O.N.U. pentru ca această organizație să-și îndeplinească rolul care îi revine în apărarea și consolidarea păcii în lume.

Dragi tovarăși și prieteni,

După cum se știe, în ultimul timp cercurile imperialiste încearcă pe toate căile să lovească în unitatea lagărului țărilor socialiste, în prietenia popoarelor acestor țări cu Uniunea Sovietică. Aceste încercări sînt sortite dinainte eșecului. De aproape 40 de ani oamenii muncii de pretutindeni vîd în Statul sovietic simbolul luminos al viitorului omenirii. Uniunea Sovietică este primul stat muncitoresc-tărănesc din lume, în care s-a pus capăt pentru totdeauna exploatarea de clasă, aspirării sociale și naționale. Către ea s-au îndreptat speranțele și nădejdiile celor mulți, exploatați și umiliți de pe întregul glob.

Uniunea Sovietică a îndreptățit totdeauna aceste nădejdi și speranțe. Prietenia țărilor noastre cu Uniunea Sovietică, bastion puternic al păcii și socialismului, este un factor mare; ea este izvorul din interesele comune ale construirii socialismului, ale înfloririi și dezvoltării patriilor noastre pe calea lichidării exploatarei omului de către om. Nu există forță în lume care să poată slăbi relațiile frățești, de colaborare socialistă stabilite între țările noastre și Uniunea Sovietică.

Experiența de ani de zile a Republicii Populare Bulgaria și Republicii Populare Romine a arătat că relațiile de tip nou, bazate pe deplina egalitate în drepturi și respect reciproc între țările noastre și Uniunea Sovietică, ajutorul de neprețuit al primului stat socialist din lume au făcut posibilă înaintarea noastră rapidă pe drumul socialismului. Numai în strînsă unire și colaborare cu U.R.S.S. și cu toate țările lagărului socialist Bulgaria și România au putut deveni într-un timp atît de scurt țări cu o industrie în plină dezvoltare, cu o agricultură pe calea cooperativizării și mecanizării, cu o cultură înfloritoare, cu un nivel de trai în creștere. (Aplauze).

Zdrobirea complotului forțelor contrarevoluționare din Ungaria, care, cu sprijinul reacțiunii internaționale, au încercat să răstoarne regimul de democrație populară, a demonstrat încă o dată că unitatea lagărului socialist este de nezdruccinat.

Lagărul socialist este cea mai mare cucerire a popoarelor după Revoluția din Octombrie. Cuprinzînd peste 900.000.000 de oameni, care, sub conducerea partidelor comuniste și muncitorești construiesc noua orînduire socială, ei exercită o covîrșitoare influență asupra desfășurării relațiilor internaționale în etapa actuală, contribuind în mod hotărîtor la menținerea și consolidarea păcii în lume, la întărirea independenței naționale și libertății popoarelor.

Guvernele Republicii Populare Romine și Republicii Populare Bulgaria, Partidul Comunist Bulgar și Partidul Muncitoresc Român sînt hotărîte să lupte cu fermitate pentru întărirea unității lagărului

socialist, în fața Uniunii Sovietice, împotriva oricăror încercări de a o submina. Afla timp cât împotriva lagărului nostru se duce o politică fătășă de agresiune și provocări, socotim de datoria noastră să depunem toate eforturile pentru întărirea puterii economice, a capacității de apărare a țărilor participante la Tratatul de la Varșovia. (Aplauze).

În ultima vreme reacțiunea internațională și-a intensificat atacurile pe frontul ideologic împotriva partidelor comuniste și muncitorești, împotriva țărilor socialiste. Cercul imperialiste, folosind toate mijloacele de care dispun, duc o campanie de defăimare a țărilor socialiste, de presiune polițienească, de teroare și calomnii împotriva partidelor comuniste din țările capitaliste. Ele caută să activeze și să stimuleze curentele oportuniste, revizioniste, șovine și naționaliste în rândurile mișcării muncitorești. Posturile de radio Paris, „Europa liberă”, „Vocea Americii”, presa capitalistă și alte oficine ale propagandei imperialiste fac o reclamă deșănțată așa-zisului „comunism național”. Ele își exprimă nemulțumirea că partidele comuniste și muncitorești resping cu cea mai mare hotărâre această diversivă naționalistă.

De unde acest interes suspect al scribilor imperialiști, dușmanii înverșunați ai socialismului, pentru problemele ideologice ale comunismului? Răspunsul la această întrebare nu este greu de găsit. Fluturând lozincă „comunismului național”, dușmanii socialismului speră să zdruncine unitatea mișcării comuniste internaționale, să dezbină țările socialiste, să submineze solidaritatea internațională a celor ce muncesc. Partidul Muncitoresc Român și Partidul Comunist Bulgar, credincioase chemări nemuritoare a lui Marx și Engels: „Proletari din toate țările, uniți-vă!”, merg strâns unite pe încercata cale leninistă a internaționalismului proletar, luptând cot la cot cu celelalte partide frățesti pentru zădărnicierea oricăror încercări de subminare a unității mișcării muncitorești mondiale. (Aplauze prelungite).

Partidul Muncitoresc Român și Partidul Comunist Bulgar luptă cu consecvență pentru apărarea purității învățăturii marxist-leniniste, pentru întărirea continuă a unității rândurilor partidului și creșterea rolului său conducător în construirea socialismului.

Partidele noastre, călăuzindu-se neabătut după învățătura marelui Lenin, o aplică în mod creator la condițiile concrete istorice, economice și naționale ale fiecărei țări. Ele s-au dovedit în întreaga lor activitate la înălțimea rolului lor istoric de avangardă a clasei muncitoare, de organizator și conducător al popoarelor lor în lupta pentru construirea socialismului; în această luptă, sub conducerea clasei muncitoare, s-a făcut în țările noastre alianța trinitică a muncitorilor și țăranilor, bază de nezdrunțat a puterii populare. Consecvențe învățăturii leniniste despre dictatura proletariatului, partidele noastre întăresc continuu puterea populară, dezvoltă democrația socialistă, unitatea indisolubilă dintre partid, guvern și popor. Statele noastre democrat-populare, acumulind o bogată experiență în construirea socialismului, îndeplinesc cu succes sarcinile lor în construcția economică și culturală, în apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului muncitor, a independenței și suveranității naționale.

Învățămintele pe care le trag partidele noastre și alte partide comuniste și muncitorești din evenimentele din Ungaria, unde forțele reacționare, inspirate și organizate de cercurile imperialiste, folosind greșelile serioase ale vechii conduceri în construirea socialismului, au pus în pericol cuceririle revoluționare ale poporului și independența Ungariei populare, cer o vigilență neslăbită față de uneltrile dușmanilor socialismului împotriva orînduirii democrat-populare, făurită prin luptă de popoarele noastre.

Tovarăși,

Rezolvînd sarcinile mari și complexe ale revoluției socialiste, partidele noastre au învățat și învață din experiența istorică, universal valabilă a glorioșului Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

Meritul istoric nepieritor al P.C.U.S. constă în faptul că el este primul partid care a rezolvat problemele legate de zdrobirea vechinului stat al claselor exploatare, de făurirea statului dictaturii proletarietului și construirea socialismului, acumulând în acest fel o experiență inepuizabilă. Studiarea și însușirea creației a experienței Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, a luptei sale eroice pentru înfringerea greutăților din calea construirii socialismului, a victoriilor sale strălucite ușurează drumul nostru spre socialism și ne ajută să rezolvăm cu succes problemele de bază ale construirii societății noi.

Sub steagul ideilor marelui Lenin, acum 40 de ani, proletariatul rus a înfăptuit Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, cel mai de seamă eveniment istoric al erei noastre. Sub același steag s-au eliberat și construieste socialismul marile popor chinez, popoarele celorlalte țări de democrație populară din Europa și din Asia. Socialismul a depășit de mult granițele unei singure țări. S-a făurit și se dezvoltă continuu sistemul mondial al socialismului, a cărui existență exercită o înfrînare hotărâtoare asupra destinelor omenirii. Mersul omenirii spre socialism este o lege a istoriei. Nimeni și nimic nu poate împiedica triumful mărețelor idei ale marxism-leninismului. (Aplauze).

Dragi tovarăși și prieteni,

Vizita delegației noastre se apropie de sfârșit. Neuitate vor rămâne pentru noi zilele minunate petrecute pe pământul ospitalier al țării dv., în mijlocul prietenilor și tovarășilor noștri de luptă bulgari. Cu inima plină de bucurie am pășit prin locurile unde harnicul popor bulgar își făurește viața sa cea nouă. În țara dv., în trecut înapoiată din punct de vedere economic, ați înfăptuit uriașe schimbări, ați creat noi ramuri industriale, industria constructoare de mașini, industria electrotehnică și electroenergetică, șantiere navale, ați obținut succese deosebite pe drumul industrializării socialiste. Cu mâinile voastre, bravi constructori ai Bulgariei noi, ați

ridicat noul oraș socialist Dimitrovgrad, uzinele metalurgice „Lenin”, combinatul chimic „Stalin”, combinatul textil „Marița”, precum și alte multe fabrici și uzine, lacuri de acumulare și centrale electrice.

Ne manifestăm bucuria pentru succesele strălucite obținute de poporul bulgar, sub conducerea Partidului Comunist Bulgar, în transformarea socialistă a agriculturii. Sectorul socialist a devenit dominant în agricultură. Se transformă satele bulgare, se formează omul nou, se ridică nivelul de trai al țărănimii muncitoare. Noi felicităm frățește pentru aceste succese eroice clasă muncitoare bulgară, harnica voastră țărănime și intelectualitatea voastră, pe conducătorul operei de construire a socialismului în Bulgaria — partidul comunist.

Experiența pe care ați obținut-o în acest domeniu este valoroasă și pentru celelalte țări democrat-populare.

Succeselor dobândite în industria și agricultura din R.P. Bulgaria li se alătură realizările deosebite dobândite în făurirea culturii noi, socialiste. Toate aceste victorii sînt rodul muncii pline de abnegație a maselor populare, care urmează cu fermitate politica înțeleaptă a Partidului Comunist Bulgar. Succesele poporului dv. ne-au produs o adîncă bucurie, un sentiment de legitimă mîndrie, deoarece ele sînt succesele unui popor-frate, de care ne leagă o caldă prietenie.

Poporul român a obținut mari realizări în anii democrației populare. România, care se afla în trecut la cheremul trusturilor străine și al propriilor capitaliști și moșieri, a ajuns o țară cu o industrie în plină dezvoltare și cu o agricultură care a pornit pe calea colectivizării și mecanizării.

În prezent, poporul nostru muncește cu avînt pentru traducerea în viață a sarcinilor trasate de cel de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român și de plenara Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român din decembrie 1956. Partidul și guvernul nostru traduc în viață în mod consecvent politica de in-

îndustrializare socialistă, îndreptându-și atenția deosebită spre dezvoltarea acelor ramuri industriale care au asigurată baza de materie primă în țară. Mari perspective se deschid în fața industriei chimice care va deveni un factor puternic în dezvoltarea economiei noastre naționale.

Guvernul și partidul nostru au luat în 1956 și 1957 o serie de măsuri importante pentru a asigura, pe temelia trainică a dezvoltării industriei grele, creșterea continuă a producției agricole și a industriei producătoare de bunuri de larg consum, pentru ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

În ce privește agricultura, cu toate succesele incontestabile, cu toate că sectorul socialist s-a dezvoltat mai ales în ultimul timp în ritm mai rapid, cu toate că avem mai multe raioane în întregime cooperativizate și că sectorul socialist ocupă peste 30% din suprafața agricolă, simțim încă rămași în urma dv. Partidul nostru desfășoară o largă muncă politică-educativă pentru transformarea socialistă a satelor patriei noastre.

Recent, partidul, guvernul, Marea Adunare Națională au adoptat noi măsuri în vederea întăririi democrației socialiste în viața de stat și economică a țării, stimulând în și mai mare măsură inițiativa creatoare a maselor populare în opera de construire a socialismului.

Înlăptuirile cu care pe drept cuvânt se mîndresc popoarele noastre au fost obținute în lupta pentru înfringerea greutăților inerente procesului de construire a socialismului. Vom avea, desigur, și în viitor greutăți și neajunsuri.

A construi socialismul înseamnă tocmai a învinge astfel de greutăți, a înlătura piedicile care stau în calea dezvoltării multilaterale, proporționale, a economiei naționale, în calea ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc.

Popoarele noastre, partidele noastre vor duce pînă la capăt opera începută. Chezășie stă forța creatoare descătusată prin eliberarea de exploatare a milioanele de muncitori și țărani din

țările noastre, unitatea crescîndă a oamenilor muncii, uniunea lor tot mai puternică în jurul partidelor noastre. Chezășie stă hotărîrea noastră de a întări și în viitor, ca bunul cel mai de preț, unitatea și coeziunea partidelor noastre. *(Vit aplauze).*

Scumpi tovarăși și prieteni.

Atît Republica Populară Romînă cît și Republica Populară Bulgaria dispun de posibilități largi de colaborare și de schimb rodnic de experiență în toate domeniile de activitate.

Delegațiile partidelor noastre au semnat o declarație cu privire la lărgirea relațiilor de colaborare între Partidul Muncitoresc Romîn și Partidul Comunist Bulgar. Delegațiile noastre au stabilit să lărgescă colaborarea economică, tehnică-științifică, schimburile de mărfuri și alte măsuri menite să contribuie la înflorirea economică a celor două țări. Se lărgesc schimburile culturale între Republica Populară Bulgaria și Republica Populară Romînă. Simțem convinși că documentele semnate de delegațiile noastre vor fi aprobate în unanimitate de popoarele ambelor țări. *(Aplauze).*

Rezultatele tratativelor desfășurate aici, în frumoasa capitală a țării dv., sînt, după cum se vede, rodnice. Prietenia frățească, colaborarea socialistă și ajutorul reciproc — acesta este firul roșu al tratativelor și documentelor semnate. *(Aplauze).*

Tovarăși,

Marele poet și revoluționar bulgar Hristo Botev scria acum aproape 80 de ani într-un ziar editat în țara noastră: „Numai alianța națională și frățească între popoare poate desființa suferința, sărăcia, mizeria și pe paraziții speciei omenești. Numai această alianță poate instaura o adevărată libertate, egalitate și fericirea pe pămînt“.

Împreună am dat viață acestei viziuni profetice. Pentru binele și prosperitatea popoarelor noastre, pentru socialism, pentru pace în lumea întreagă, nu vom precupeți nimic în vederea întăririi și

dezvoltării alianței frățești, socialiste, între țările noastre, între toate țările lagărului socialist, în frunte cu prietena și sprijinitoarea noastră, marea Uniune Sovietică. *(Puternice aplauze).*

Să trăiască și să se întărească prietenia și colaborarea frățască dintre poporul român și poporul bulgar!

Trăiască unitatea de nezdruccinat a lagărului țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică!

Trăiască pacea în lumea întreagă! *(Aplauze furtunoase, care nu conțin minute în gir).*

„Scinteia” nr. 3871
din 3 aprilie 1957

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL OAMENILOR MUNCII DIN CAPITALĂ ȚINUT CU PRILEJUL VIZITEI DELEGAȚIEI C.C. AL P. C. FRANCEZ

— 20 aprilie 1957 —

Dragi tovarăși,

Permiteți-mi ca, în numele Partidului Muncitoresc Român, în numele clasei muncitoare din România și al întregului popor muncitor, să salut din toată inima prezența în mijlocul nostru a delegației eroicului Partid Comunist Francez, pe tovarășul Waldeck Rochet, conducătorul delegației, și pe tovarășii Georges Frischmann, Marcel Servin, Madeleine Vincent și Roland Leroy, membrii delegației. *(Aplauze prelungite).* Aducem un frățesc salut de solidaritate clasei muncitoare franceze, partidului său comunist, Comitetului Central al Partidului Comunist Francez, în frunte cu tovarășul Maurice Thorez. *(Aplauze furtunoase).*

Poporul român poartă o profundă stimă poporului francez, care, în decursul secolelor, a dat o contribuție de preț la mersul înainte al societății, la îmbogățirea tezaurului de cultură al omenirii.

Prietenia dintre popoarele român și francez are o veche tradiție cimentată în lupta lor pentru libertate și democrație, pentru progres social. Revoluționarii care în 1848 au ridicat în țara noastră steagul libertăților democratice și al independenței naționale, și printre ei marele revoluționar democrat Nicolae Bălcescu, care a luptat pe baricadele Parisului, au fost sprijiniți de cercurile progresiste ale Franței. Iar când proletariatul parizian a ridicat, în 1871, steagul revoluției proletare, făurind Comuna din Paris, în rândurile comunarilor s-au găsit și români ca Dimitrie Dobrescu,

Ion Cernătescu, Constantin Haralambie și alții. În zilele sfid burgheziei îneca în singe Comuna, ziarul „Le Figaro”, care astăzi atîță la devastarea sediilor comuniste, scria: „Ceram... ca toți membrii Comunei... ca toți polonezii suspecti, toți valahii... să fie conduși, după o judecată sumară, de la închisoare unde vor fi fost închiși la Cîmpul lui Marte, unde vor fi uciși”. Ce bine reamintim în aceste urlete de fiară pe dușmanii de ieri și de astăzi ai păcii și democrației!

Exemplul eroic al Comunei din Paris a însuflețit primele cercuri socialiste și muncitorești din țara noastră. Ecourile chemării la luptă a comunarilor răsună în versurile marelui nostru poet național Mihail Eminescu și în operele altor scriitori înaintați.

De la începutul secolului nostru, legăturile dintre mișcarea muncitorească din Franța și din România s-au dezvoltat continuu, iar după victoria istorică a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și formarea în ambele țări a partidelor comuniste ele s-au întărit sub stămpa victorioasă a marxism-leninismului. Clasa muncitoare din România, comuniștii romîni nu vor uita niciodată sprijinul frățesc primit din partea mișcării comuniste și progresiste din Franța în anii grei de luptă împotriva regimului burghez-moșieresc. Nu vom uita glasul plin de minie al marelui scriitor revoluționar Henri Barbusse, care demasca atrocitățile siguranței fasciste din România, lărgă mișcare de solidaritate a proletariatului francez cu muncitorii și intelectuali antifasciști romîni, cu luptele ceferiștilor, petroliștilor, minerilor pentru pîine, pace și libertate.

În zilele cîmpirii Franței de către hitleriști, numeroși patrioți romîni au luptat în Rezistența franceză, ci spre guvernele pămîntul Franței martirizate, au căzut comuniștii Nicolae Cristea, Iosif Clisei, Sas Dragoș și alți patrioți romîni.

Clasele stăpînitoare din vechea Romînie făceau mare caz de dragostea lor pentru Franța. Dar dragostea lor nu se îndrepta spre poporul francez, spre cultura înaintată franceză, ci spre guvernele reacționare, spre Franța celor 200 de familii, spre băncile și trusturile franceze care au exploatat și jefuit zeci de ani bogățiile

Romînici și sub a căror exploatare continuă încă să se afle clasa muncitoare franceză, poporul francez.

Oamenii muncii din țara noastră știu foarte bine că cercurile reacționare agresive din Franța n-au reprezentat și nu reprezintă năzuințele poporului francez și că împotriva acestor cercuri poporul francez desfășoară o luptă curajoasă de zi cu zi.

Poporul nostru nutrește respect și simpatie pentru cultura și tradițiile progresiste ale Franței. El urmărește cu solidaritate frățească lupta comuniștilor francezi, a clasei muncitoare și a intelectualității progresiste franceze pentru cerințele vitale ale oamenilor muncii, pentru pace, democrație, socialism, pentru independența, onoarea și demnitatea Franței. (Aplauze).

Tovarăși,

Delegații Comitetului Central al partidului nostru și delegații C.C. al Partidului Comunist Francez au avut convorbiri rodnice, în desfășurarea cărora ne-am informat reciproc despre activitatea celor două partide, am avut un schimb de păreri cu privire la situația internațională, cu privire la problemele mișcării muncitorești internaționale și la alte probleme care interesează îndeaproape partidele noastre și am examinat perspectivele dezvoltării relațiilor de prietenie și colaborare dintre popoarele romîni și francezi.

Cum este și firesc în actuala situație internațională, ne-am preocupat îndeaproape de problemele luptei pentru realizarea celei mai arzătoare năzuințe a popoarelor din lumea întreagă — asigurarea unei păci trainice în lume.

Sîntem deosebit de bucurioși să subliniem că discuțiile au decurs într-o atmosferă caldă, tovarășească, în spiritul unei depline unități de vederi în toate problemele. (Aplauze).

Precum se știe, acum aproape doi ani, datorită eforturilor popoarelor din numeroase țări și ca urmare a acțiunilor constructive inițiate de Uniunea Sovietică, de marea Chină populară, de celelalte țări ale lagărului socialist și de o serie de alte state care duc o politică de coexistență pașnică, se realizase o anumită destindere

a încordării internaționale. Dar această destindere n-a fost și nu putea să fie pe placul cercurilor imperialiste agresive, și în primul rând al cercurilor imperialiste americane, care realizează profituri uriașe din cursa înarmărilor și care urmăresc cucerirea dominației mondiale, subminarea regimurilor populare din țările socialiste, înăbușirea mișcării de eliberare națională a popoarelor. O expresie a acestei politici a fost agresiunea împotriva Egiptului și rebeliunea contrerevoluționară din Ungaria.

Datorită luptei demne, curajoase a poporului egiptean, solidarității popoarelor arabe, presiunii popoarelor iubitoare de pace și atitudinii ferme a țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, cu China populară, agresorii au fost siliți să dea îndărăt și să părăsească Egiptul. Masele largi ale poporului francez, în frunte cu comuniștii, au condamnat cu indignare agresiunea și au acționat împotriva acestei politici care a lovit nu numai în interesele generale ale păcii, ci și în interesele naționale fundamentale ale Franței. Partidul Comunist Francez este însușeșitorul acestei lupte nobile a maselor populare din Franța. Eșecul agresiunii din Egipt a demonstrat că încercările cercurilor agresive de a provoca o nouă conflagrație pot fi împiedicate. Desfășurarea evenimentelor a arătat că dreptate a avut Stalin când a spus că pacea va fi menținută și consolidată dacă popoarele vor lua în propriile lor mâini cauza menținerii păcii și o vor apăra pînă la capăt.

În ciuda eșecurilor politicii colonialiste, imperialiste, și în primul rând celei americane, continuă politica de înrobire a popoarelor din Orientul apropiat și mijlociu și din Africa de nord, poleită în formula „doctrinei Eisenhower”. Această politică a cercurilor conducătoare din S.U.A. are drept scop de a stăvili și a înăbuși prin toate mijloacele lupta popoarelor coloniale, care năzuiesc spre independență națională și progres social, și totodată de a acapara bogățiile pe care le-au stăpînit timp de secole în această parte a globului aliații mai slabi ai imperialismului american — colonialiștii englezi și francezi. Dar, oricare ar fi poleiala care maschează sistemul colonial, popoarele trezite din țările coloniale îl resping, luptînd

cu hotărîre pentru scuturarea jugului colonialist, pentru libertatea națională. Orici ar face cercurile agresive imperialiste, nimic nu mai poate salva de la pieire rușinosul sistem colonial.

Poporul român își exprimă solidaritatea sa frățească cu lupta pe care o duc popoarele din Asia și din Africa pentru cucerirea, apărarea și consolidarea independenței lor naționale.

Asigurăm delegația Partidului Comunist Francez că oamenii muncii din țara noastră sînt pe deplin solidari cu poziția internaționalistă a Partidului Comunist Francez, călăuzit de cuvintele geniale ale lui Marx că un popor care asuprește pe altul nu poate fi liber. Partidul Comunist Francez, în fruntea forțelor democratice franceze, luptă pentru încetarea focului în Algeria și pentru stabilirea unor noi legături între Franța și Algeria, bazate nu pe relații colonialiste, ci pe egalitate în drepturi, pe recunoașterea independenței poporului algerian și pe comunitatea de interese a celor două popoare.

Popoarele doritoare de pace din întreaga lume sînt îngrijorate de existența pactelor agresive — N.A.T.O., S.E.A.T.O., pactul de la Bagdad —, de activitatea pe care o desfășoară cercurile monopoliste din Apus, din inițiativa și la ordinele imperialiștilor americani, în vederea creării așa-zisei „piețe europene comune” și a „Euratomului”. O primejdie serioasă pentru pacea în Europa și în lumea întreagă reprezintă reînvierea Wehrmacht-ului și politica de creare în Europa a unui sistem militar în care rolul dominant îl au reavanzarii germani.

Poporul român, care a îndurat suferințe nenumărate de pe urma războaielor provocate de militarismul germani și de pe urma ocupației hitleriste, nu poate privi cu indiferență refacerea mașinii de război vest-germane. Pe bună dreptate popoarele care au avut de suferit sub ocupația hitleristă sînt indignate de numirea generalului nazist Speidel în calitate de comandant al forțelor N.A.T.O. din centrul Europei și consideră aceasta drept o ofensă adusă memoriei celor căzuți în lupta împotriva hitleriştilor în Franța și în celelalte țări, între care și România.

Poporul român este pe deplin solidar cu toate forțele care luptă pentru o Germanie unită, democratică și iubitoare de pace. Asigurăm Partidul Comunist German din Germania occidentală — silit de guvernul reacționar de la Bonn să activeze în ilegalitate — de deplina solidaritate a oamenilor muncii din țara noastră. (Aplauze).

În fața politicii agresive a cercurilor imperialiste, popoarele au datoria să-și întărească vigilența, să intensifice lupta pentru apărarea și consolidarea păcii. În prezent, după încetarea agresiunii contra Egiptului și eșecul complotului contrarevoluționar din Ungaria, există posibilitatea unei anumite destinderi în relațiile internaționale.

Partidul Muncitoresc Român și Partidul Comunist Francez, slujind cu fidelitate cauza păcii, sînt hotărîte să mobilizeze și mai departe popoarele țărilor lor în lupta pentru dezarmare, pentru dezvoltarea relațiilor pașnice între toate popoarele, pentru realizarea unui sistem de securitate colectivă în Europa. Consecvent principiilor coexistenței pașnice între toate statele, fără deosebire de orînduire socială, guvernul Republicii Populare Romîne acționează cu perseverență pentru a stabili cu toate statele legături comerciale, politice și culturale bazate pe principiul egalității în drepturi, al respectului reciproc, al independenței și suveranității de stat, al integrității teritoriale și neamestecului în afacerile interne. În acest domeniu țara noastră a obținut, după cum se știe, unele succese și este hotărîită să promoveze și în viitor această orientare în politica sa externă. (Aplauze).

Tovarăși,

Este un lucru bine cunoscut de toată lumea că astăzi în calea planurilor războinice de asuprire națională și socială ale imperia-liștilor se ridică forța de neînvins a mișcării muncitorești internaționale și a unității lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică. Nu este deci de mirare că reacțiunea internațională a dezlănțuit în ultimul timp campanii furibunde împotriva partidelor

comuniste și muncitorești, a mișcării muncitorești revoluționare, împotriva Uniunii Sovietice și a țărilor democrat-populare, căntind prin toate mijloacele să submineze unitatea țărilor socialiste, prietenia acestor țări cu Uniunea Sovietică.

Unele tirile și strădanile imperialiștilor sînt și vor fi zadarnice. Nimic nu poate fi mai plin de învățăminte pentru popoare ca propria lor experiență istorică. Timp de aproape 40 de ani, de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie pînă astăzi, viața a arătat oamenilor muncii de pretutindeni că în Uniunea Sovietică, primul stat socialist din lume, s-a realizat, sub steagul ideilor marelui Lenin, visul de milenii al tuturor celor oprînați, visul înlăturării oricărei asupriri și exploatare a omului de către om. Exemplul Uniunii Sovietice, construcția victorioasă a socialismului și trecerea la construirea comunismului pe a șasea parte a globului au arătat clasei muncitoare din toate țările că puterea claselor exploatare poate fi răsturnată, că socialismul nu este numai un ideal frumos, ci el este și pe deplin realizabil. Mărețea construcție socialistă a Uniunii Sovietice a devenit mîndria clasei muncitoare internaționale, a însușit nădejde și a dat certitudinea victoriei în lupta celor exploatați și asupriți din toate țările lumii. (Aplauze).

În lupta pe care partidele noastre au dus-o și o duc pentru realizarea misiunii istorice a clasei muncitoare am învățat și învățăm din bogatul tezaur de experiență istorică a gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice, farul călăuzitor al mișcării muncitorești revoluționare și al oamenilor muncii din lumea întreagă în lupta pentru pace, democrație și socialism. Făurit de marele Lenin, P.C.U.S. și-a cucerit în peste o jumătate de veac de activitate stima și dragostea mișcării revoluționare, a întregii omeniri progresiste. (Aplauze).

Ca un rezultat firesc al procesului dezvoltării istorice, Uniunea Sovietică, cea mai puternică țară a lagărului socialist, cu cea mai bogată experiență revoluționară, este de 40 de ani centrul incontestabil al mișcării comuniste internaționale.

Experiența proprie a poporului nostru — ca și a celorlalte țări socialiste — a dovedit că prietenia frățească cu Uniunea Sovietică este un factor esențial pentru independența și prosperitatea patriei noastre.

Relațiile de tip nou, bazate pe egalitate deplină în drepturi și respect reciproc, statornicite între țara noastră și Uniunea Sovietică, ajutorul multilateral pe care marele stat socialist ni l-a acordat și ni-l acordă au permis ca țara noastră, prin munca creatoare a poporului muncitor, să înainteze rapid pe calea socialismului. România s-a transformat într-un timp istoric scurt, dintr-o țară înapoiată din punct de vedere economic, într-o țară cu o industrie în plină dezvoltare, cu un nivel de trai în creștere.

Nu există forță în lume care să zdruncine relațiile frățești de colaborare socialistă dintre țara noastră și Uniunea Sovietică, dintre toate țările lagărului socialist. *(Aplauze prelungite)*.

Lagărul socialismului este cea mai mare cucerire a popoarelor după Revoluția din Octombrie. El unește o treime din omenire, 900.000.000 de oameni, care, sub conducerea partidelor comuniste și muncitorești, făuresc cea mai înaintată orânduire socială a istoriei, societatea socialistă.

Unitatea și forța lagărului țărilor socialiste au o deosebită importanță internațională, căci reprezintă cel mai puternic factor al păcii mondiale, al colaborării internaționale și coexistenței pașnice între statele cu regim social diferit.

Poporul nostru, sub conducerea Partidului Muncitoresc Român, apără cu fermitate unitatea lagărului socialist, căci ea este cheia independenței naționale și suveranității noastre de stat.

Zdrobirea rebeliunii contrarevoluționare din Ungaria de către forțele sănătoase ale poporului maghiar, cu ajutorul internațional al Uniunii Sovietice și cu sprijinul frășesc al țărilor de democrație populară, a arătat unitatea și solidaritatea lagărului socialist, capacitatea lui de a riposta hotărât la orice încercare de a se

atenta la suveranitatea și independența națională a țărilor socialiste. *(Aplauze)*.

Evenimentele din Ungaria arată însemnătatea pe care o reprezintă pentru partid unitatea sa internă. Orice fel de fracțiuni, orice opoziție din interiorul partidului sfîrșesc în cele din urmă în mlaștina contrarevoluției. De aceea nici o fisură, oricît de mică, nu poate fi îngăduită în partidul clasei muncitoare. Comuniștii sînt datori să păstreze și să consolideze continuu disciplina de partid, unitatea de nezdruccinat a rîndurilor partidului, vigilența împotriva ineltilor dușmanilor socialismului.

Învățămintele evenimentelor din Ungaria demonstrează din nou marea însemnătate a coeziunii ideologice a partidului, a fermității sale în lupta împotriva influențelor ideologice străine, rolul hotărîtor pe care-l are întărirea necontenită a legăturilor partidului și a conducerii sale cu masele largi ale clasei muncitoare și ale celorlalte categorii ai muncii.

Tovarăși,

Partidul nostru, Comitetul nostru Central salută Partidul Comunist Francez, partid marxist-leninist consecvent, pentru unitatea și coeziunea rîndurilor sale, pentru capacitatea sa de a mobiliza și a influența masele, pentru prestigiul pe care și l-a cucerit în masele populare. *(Aplauze prelungite)*.

Este un merit istoric al clasei muncitoare franceze de a-și fi fîurit un partid puternic — cel mai mare partid al Franței — partidul comunist, legat de mase, neclintit pe pozițiile marxism-leninismului.

Poziția principială, consecventă a Partidului Comunist Francez în problemele internaționale ale mișcării muncitorești a adus o contribuție însemnată la întărirea unității partidelor comuniste și muncitorești pe baza principiilor leniniste ale internaționalismului proletar.

Lupta împotriva oricăror încercări de subminare a acestei unități, educarea internaționalistă a oamenilor muncii este o pre-

ocupare permanentă a partidelor comuniste și muncitorești. Unitatea mișcării comuniste mondiale, pe baza marxism-leninismului, are o importanță primordială în lupta clasei muncitoare pentru pace și socialism.

Sîntem bucuroși să constatăm că întîlnirea delegației partidului nostru cu delegația tovarășilor noștri francezi a fost rodnică și contribuie la sudarea și consolidarea unității internaționale a partidelor marxist-leniniste.

În vederea dezvoltării relațiilor de solidaritate internațională și a legăturilor dintre partidele frățești, în ultima vreme au avut loc numeroase întîlniri ale delegațiilor de partid și convorbiri în care se examinează în spirit tovarășesc principalele probleme ale mișcării muncitorești internaționale, se realizează schimbul de experiență între partidele comuniste și muncitorești.

Partidul nostru a primit cu satisfacție rezultatele tratativelor dintre Uniunea Comunistilor din Iugoslavia și Partidul Comunist Francez. Partidul Muncitoresc Român s-a pronunțat și se pronunță cu sinceritate pentru relații bune cu Uniunea Comunistilor din Iugoslavia și pentru dezvoltarea legăturilor de prietenie dintre țările lagărului socialist și Iugoslavia în interesul păcii și socialismului. Împărtășim pe deplin părerea exprimată de tovarășul Hrușciov că, pentru întărirea acestei prietenii pe temelia marxism-leninismului, trebuie să se acorde atenția principală nu sublinierii divergențelor, ci acelor elemente care apropie popoarele noastre în lupta pentru socialism și pace.

Partidul nostru, ca și celelalte partide comuniste și muncitorești, depune și va depune și pe viitor eforturi în această direcție. Sîntem încredințați că, prin eforturi similare și din partea iugoslavă, în spiritul internaționalismului proletar, legăturile noastre de prietenie și colaborare cu Uniunea Comunistilor din Iugoslavia și cu Republica Populară Federativă Iugoslavia se vor dezvolta și consolida.

Tovarăși.

De mai bine de un an de zile, mișcarea muncitorească internațională cunoaște o intensă activitate ideologică, de generalizare teoretică a experienței mișcării comuniste internaționale. Un rol de mare însemnătate l-a avut în această privință Congresul al XX-lea al P.C.U.S., care a înarmat partidele comuniste și muncitorești cu noi teze teoretice și a dat un puternic avînt gîndirii marxiste și mișcării muncitorești.

Partidul Comunist Francez și Partidul Muncitoresc Român au dat și dau contribuția lor creatoare la această muncă ideologică, apărînd cu consecvență puritatea învățăturii marxist-leniniste și luptînd împotriva oricăror încercări de revizuire a acesteia.

În mișcarea muncitorească internațională se manifestă pe alocuri confuzii serioase în probleme de cea mai mare însemnătate pentru partidele comuniste și muncitorești, privind, de pildă, rolul conducător al partidului marxist-leninist în revoluția socialistă, rolul statului ca instrument al construcției socialismului, legile și trăsăturile fundamentale ale revoluției socialiste etc.

Cînd se duc discuții teoretice pe asemenea teme, nu trebuie să se uite că istoria a depășit perioada în care aceste probleme aveau doar un caracter teoretic și că aceste teme pot și trebuie să fie examinate în lumina experienței concrete. Practica luptei de clasă în întreaga lume, și cu deosebire practica revoluției socialiste, a construirii socialismului în diferite țări din Europa și Asia, a confirmat justetea deplină și caracterul universal valabil al principiilor marxism-leninismului. Este un merit al partidelor comuniste și muncitorești din aceste țări că au știut să aplice creator învățătura marxist-leninistă corespunzător cu particularitățile economice, istorice și naționale ale țărilor respective. Experiența atît de variată și totuși unică a unor țări atît de diferite ca întindere, tradiții istorice, particularități economice cum sînt U.R.S.S., Cehoslovacia, Coreea de nord, Albania, China, R. D. Germană, România sau celelalte a demonstrat că, indiferent de condițiile concrete și particularitățile fiecărei țări care determină forme și metode variate de

cucerire a puterii politice și de construire a socialismului, trăsăturile fundamentale ale revoluției socialiste, ale construirii socialismului sînt comune și generale pentru toate țările. Recunoașterea acestui adevăr confirmat de istorie este necesară pentru oricine stă conștient pe pozițiile marxism-leninismului.

Tovarăși,

Am fost bucuroși să invităm pe iubiții noștri tovarăși francezi să cunoască activitatea organizațiilor noastre de partid, să viziteze uzine, sate, instituții de artă și cultură, să le arătăm cum muncește și cum își făurește o viață nouă poporul muncitor român, stăpîn pentru înfrîngerea oară pe propriile sale destine. Sîntem convinși că aceste vizite și discuțiile care au avut loc între oaspeții și oamenii muncii sînt o contribuție la întărirea prieteniei și solidarității dintre clasa muncitoare din Franța și clasa muncitoare din R. P. Romînă, dintre popoarele noastre.

Partidele noastre frățesti au exprimat identitatea de vederi în ceea ce privește adîncirea prieteniei romîno-franceze, a dezvoltării între România și Franța de legături culturale, economice și comerciale reciproc avantajoase, precum și în vederea dezvoltării relațiilor dintre cele două state pe baza egalității în drepturi și a neamestecului în treburile interne. (Aplauze).

Sîntem hotărîți să întărim, sub diferite forme, colaborarea dintre partidele noastre frățesti, pe baza principiilor internaționalismului proletar, în interesul întăririi prieteniei popoarelor noastre, în interesul păcii și socialismului.

Caracterizînd epoca noastră, marele Lenin a arătat că „istoria omenirii face în zilele noastre o cotitură dintre cele mai mari, dintre cele mai grele, o cotitură... de o însemnătate universal-eliberatoare”. În epoca noastră, spunea Lenin, omenirea trece „din bezna suferințelor, chinurilor foametei, sălbăticiunii, la viitorul luminos al societății comuniste, al bunăstării generale și al păcii trînice”.

Făuritorii acestui viitor luminos sînt oamenii muncii, sînt masele populare, conduse de partidele comuniste și muncitorești,

care se călăuzesc după nemuritoarea învățătură marxist-leninistă.

În numele Partidului Muncitoresc Român, al clasei noastre muncitoare, al poporului român, urăm eroicului Partid Comunist Francez, clasei muncitoare franceze, poporului francez succes deplin în lupta nobilă pentru pace și socialism, pentru progresul Franței. (Aplauze îndelungate).

Trăiască Partidul Comunist Francez, conducătorul încercat al proletariatului francez și al întregului popor francez! (Aplauze îndelungate. Ovații).

Trăiască marele lagăr al socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică! (Aplauze îndelungate. Ovații).

Trăiască unitatea de nezdruccinat a partidelor comuniste și muncitorești! (Aplauze îndelungate. Ovații).

Trăiască marea cauză a păcii, democrației și socialismului! (Aplauze îndelungate, furtunoase. Ovații).

„Scînteia” nr. 3.887
din 21 aprilie 1957

CUVINTARE ROSTITA LA RECEPȚIA OFERITA
DE CONSILIUL DE MINISTRI AL R. D. GERMANE
IN CINSTEA DELEGAȚIEI GUVERNAMENTALE
ȘI DE PARTID A R.P.R.

— 26 aprilie 1957 —

Dragă tovarășe Ulbricht,
Dragă tovarășe Grotewohl,
Dragi tovarăși și prieteni,

Permiteți-mi să mă folosesc de acest prilej pentru a vă transmite dv. și, prin dv., tuturor oamenilor muncii din R. D. Germană un salut tovarășesc și cele mai bune urări din partea clasei muncitoare și a întregului popor român.

Vizitînd R. D. Germană, luînd contact cu oamenii muncii germani pentru prima dată stăpîni pe destinele lor, în mintea noastră răsună puternic cuvintele marelui conducător al clasei muncitoare germane și al Partidului Comunist German, Erast Thälmann: „Clasa muncitoare eliberată va lua stindardul națiunii în miinile sale și-l va duce spre primăvara socialistă a popoarelor”.

Indemnul lui Thälmann este astăzi o realitate vie în R. D. Germană.

Vreau să vă exprim, dragi tovarăși, bucuria pe care o resimțim cînd vedem înfăptuirile voastre socialiste, puterea crescîndă a fabricilor voastre, viața nouă a muncitorimii, a tărînimii, școlile, laboratoarele, instituțiile voastre sociale și culturale.

Drumul comun spre socialism este cheazăia principală a prieteniei de nezdruincat dintre R. P. Romîna și R. D. Germană. Nimic nu poate uni mai strîns țări și popoare decît lupta comună pentru înfăptuirea celor mai înalte idealuri pe care le-a avut vre-

odată omenirea : eliberarea de sub orice fel de exploatare, pacea și prietenia dintre popoare.

Între țări socialiste, în care rolul conducător aparține partidului clasei muncitoare, colaborarea strînsă dintre aceste partide constituie un factor esențial al dezvoltării și întăririi prieteniei dintre ele.

Noi, dragi tovarăși germani, putem fi împreună pe deplin satisfăcuți de faptul că convorbirile de pînă acum ale delegațiilor noastre de partid și de guvern au arătat o completă unitate de vederi în toate problemele de interes comun ale țărilor noastre, ale colaborării dintre Partidul Muncitoresc Român și Partidul Socialist Unit din Germania, cit și ale mișcării muncitorești internaționale.

Noi am exprimat înăo dată hotărîrea fermă a țărilor și partidelor noastre de a întări continuu unitatea de nezdruincat a țărilor lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, prietena de nădejde a țărilor noastre.

Izvorul succeselor și tăriei partidelor noastre, precum și baza bune colaborări dintre ele stă în fidelitatea față de ideile marxist-leniniste și ale internaționalismului proletar, în faptul că învățăm neconștient din experiența istorică a marelui Partid Comunist al Uniunii Sovietice, ca și a celorlalte partide frățеști.

Dragi tovarăși,

În convorbirile noastre, un loc deosebit l-au ocupat problemele apărării păcii în Europa și în lumea întreagă.

Noi considerăm că drumul spre socialism al R. D. Germane înseamnă nu numai o cotitură fundamentală în viața poporului german, dar reprezintă un factor important pentru întreaga luptă care se dă astăzi pe arena internațională între forțele păcii și cele ale războiului.

R. P. Romîna, poporul român sprijină cu toată hotărîrea lupta pe care R. D. Germană o duce pentru o Germanie unită, iubitoare de pace, democratică, în a cărei înfăptuire este vital interesat în-

tregul popor german și care ar fi hotărâtoare pentru soarta păcii în Europa.

Este viu în mintea tuturor că nu o singură dată în trecut cercurile imperialiste internaționale, reacțiunea ioncherilor, militaristilor și a marilor monopoluri germane au reușit să transforme Germania în focarul războaielor și agresiunilor în Europa.

Astăzi, cercurile imperialiste internaționale, în frunte cu imperialiștii americani, procedează cu multă intensitate la refacerea militarismului în Germania occidentală și dau pe mîna cercurilor agresive din Germania occidentală și a foștilor generali ai lui Hitler, care nu vor să renunțe la ideea revanșei și a cotozirilor popoarelor Europei, armele atomice și cu hidrogen. Aceasta constituie un mare pericol pentru toate popoarele Europei și pentru pacea mondială. Cercuri tot mai largi din țările occidentale, inclusiv din Republica Federală Germană, își dau seama de primejdia gravă pe care o reprezintă pentru omenire un război dus cu arme atomice, ca și de riscul pe care aceste țări îl iau asupra lor în cazul cînd cercurile imperialiste aventuriste ar declanșa un război atomic împotriva țărilor iubitoare de pace.

Faptul că cercurile imperialiste agresive nu renunță la politica lor „de pe poziții de forță”, de blocuri militare agresive și la cursa înarmărilor cere din partea noastră, din partea tuturor forțelor păcii o vigilență trează și unirea eforturilor pentru a preîntîmpina și a zădărnici orice complot împotriva păcii și securității internaționale. Noi considerăm că drumul cel mai bun pentru asigurarea păcii este cel al înțelegerii internaționale, al tratativelor, al slăbirii încordării. După Conferința de la Geneva a celor patru puteri, destinderea internațională s-a dovedit posibilă. Acum, după eșecul agresiunii imperialiste împotriva Egiptului și lichidarea rebeliunii contrarevoluționare din Ungaria, există din nou posibilitatea atenuării încordării, ceea ce ar fi în interesul tuturor țărilor și popoarelor.

Dragi tovarăși,

În lumea contemporană, lagărul țărilor socialiste reprezintă cel mai sigur apărător al păcii și libertății popoarelor.

Forțele unite ale țărilor lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, China populară, reprezintă o barieră de netrecut în calea aventurilor războinice ale cercurilor imperialiste.

Îmi exprim convingerea că vizita delegației romîne în R. D. Germană, înfățișarea pe care aceasta o prilejuește între conducătorii Partidului Muncitoresc Român și Partidul Socialist Unit din Germania vor însemna o nouă contribuție la dezvoltarea colaborării tovarășești dintre cele două partide, la întărirea marelui nostru lagăr socialist, în interesul ambelor noastre state și în interesul păcii generale.

Permiteți-mi să toastez pentru prietenia frățească dintre R. P. Romînă și R. D. Germană;

pentru forța conducătoare și organizatoare a marelui construcții socialiste în R. D. Germană — Partidul Socialist Unit din Germania, pentru Comitetul său Central și personal în sănătatea tovarășului Walter Ulbricht;

pentru întărirea lagărului socialist, în frunte cu puternica Uniune Sovietică, pentru pace.

„Scînteia” nr. 3.893
din 28 aprilie 1957

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL
OAMENILOR MUNCII DIN BUCUREȘTI
ȚINUT ÎN CINSTEA PREȘEDINTELUI HO ȘI MIN
ȘI A CELORLALȚI SOLI
AI POPORULUI VIETNAMEZ

— 20 august 1957 —

Dragi oaspeți!

Tovarăși și tovarăse!

Avem astăzi cinstea să salutăm în mijlocul oamenilor muncii din capitală pe președintele Republicii Democrate Vietnam și al Partidului celor ce muncesc din Vietnam, conducătorul stimat și iubit al viteazului popor vietnamez, tovarășul Ho Și Min, și pe ceilalți reprezentanți ai poporului vietnamez care-l însoțesc.

Popasul dv. în țara noastră ne-a produs un cald sentiment de bucurie. Oamenii muncii din România, împreună cu toate popoarele care urmăresc spre pace și libertate, au privit cu admirație nespūsă marile victorii obținute de poporul vietnamez prin neobosită sa luptă pentru independență națională și socialism. Nu o dată inima noastră s-a strîns îndurerată față de jertfele grele pe care poporul vietnamez a fost nevoit să le dea în această luptă.

Lupta poporului vietnamez plină de dîrzenie și de eroism constituie o adevărată epopee a vremurilor noastre. Ea constituie o dovadă puternică a faptului că lupta popoarelor pentru libertate, independență și pace a atins un asemenea stadiu încît nu mai poate fi stăvilită de forțele întunecate ale reacțiunii coloniale și imperialiste.

Poporul vietnamez este un popor de veche cultură, care iubește cu ardore libertatea; el nu a încetat niciodată lupta împotriva jugului pe care i l-au impus în urmă cu un secol colonialiștii francezi.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, care a dat un avînt uriaș luptei de eliberare a popoarelor asiatice de sub jugul colonialist, a avut și în Vietnam o influență profundă.

Formarea Partidului Comunist din Indochina acum 27 de ani a fost un eveniment de importanță istorică în viața popoarelor din Vietnam. Cînd imperialiștii japonezi, la începutul celui de-al doilea război mondial, au cîștigat Indochina, comuniștii vietnamezi au fost aceia care, la fel cu comuniștii din toate țările cîștigate, au ridicat sus steagul luptei împotriva fascismului, au mobilizat toate forțele patriotice ale Vietnamului. În fruntea lor s-a găsit oaspetele nostru drag de astăzi, tovarășul Ho Și Min. De asemenea partidul clasei muncitoare, sub conducerea tovarășului Ho Și Min, a fost acela care, după victoria împotriva ocupanților japonezi, a unit cu hotărîre toate forțele patriotice într-un larg front național de luptă pentru independență, împotriva noilor încercări de cîștigare ale colonialiștilor francezi.

Răsunetul și influența pe care lupta și victoriile poporului vietnamez le-au avut în rîndul popoarelor din Asia au mărit și au întărit rîndurile și combativitatea forțelor antiimperialiste.

Poporul vietnamez se poate mîndri pe drept cuvînt cu contribuția pe care a adus-o la întărirea forțelor păcii și socialismului în lume.

Tovarăși,

Formarea Republicii Democrate Vietnam este o expresie a schimbărilor profunde care au loc în Asia și în lumea întreagă. Ea constituie o nouă dovadă că, după cel de-al doilea război mondial, în condițiile create prin victoria istorică a Uniunii Sovietice și sub influența revoluției populare victorioase din marea Chină, procesul de destrămare a sistemului colonial este în plină desfășurare.

S-a vădit încăodată că în vremea noastră nu există nici o forță care să poată opri prăbușirea putredului sistem colonialist.

Poporul vietnamez, scuturînd lanțurile robiei imperialiste și făurînd Republica Democrată Vietnam, a trecut pe calea transformărilor socialiste.

Pe această cale pășește și poporul român, care, în condițiile istorice concrete ale țării noastre și sub conducerea partidului

nostru, a răsturnat domnia capitaliştilor, a moşierilor şi dominaţia monopolurilor străine, a instaurat regimul de democraţie populară şi construieşte cu succes bazele socialismului.

Noi reprezentăm ţări situate în continente diferite, care s-au dezvoltat în condiţii geografice şi istorice deosebite, dar popoarele noastre au pornit pe acelaşi drum al construirii socialismului şi merg înainte, obţinînd importante succese.

Acesta este factorul fundamental care uneşte popoarele noastre, care le face să se înţeleagă cel mai bine, să se ajute reciproc, să întărească prietenia lor frăţească de nezdruincat.

Nu este aceasta oare o dovadă vie a valabilităţii universale a marxism-leninismului, o dovadă că acesta arată calea de dezvoltare a tuturor popoarelor şi ţărilor, ajutîndu-le să-şi făurească o viaţă nouă?

Răspunsul mi-l dă opera mareaşă, fără precedent în istorie, pe care o înfăptuiesc popoarele marii comunităţi socialiste, aproape un miliard de oameni din Europa şi din Asia.

Tovarăşi,

Lupta pe care poporul vietnamez a dus-o împotriva coterpii colonialiste, lupta pe care o duce pentru unitatea sa naţională face parte integrantă din lupta pe care popoarele Asiei o duc cu tot mai mult avînt, scuturînd lanţurile feudalismului şi imperialismului. Sub ochii noştri se înfăptuiesc previziunile marelui Lenin despre trezirea forţelor revoluţionare ale Asiei şi despre marele lor rol în progresul omenirii, în unire cu forţele progresiste şi revoluţionare din întreaga lume.

China populară şi celelalte state socialiste din Asia exercită o influenţă uriaşă în apărarea păcii în Orientul îndepărtat şi în întreaga lume, întăresc avîntul luptei pentru independenţă şi suveranitate naţională, pentru pace, care străbate continentul asiatic. India, al doilea stat din lume prin numărul populaţiei, promovează, împreună cu alte state asiatice care au obţinut independenţa, o politică activă de pace, de coexistenţă paşnică.

Conferinţa de însemnătate istorică de la Bandung a arătat tuturor cît de mult a crescut conştiinţa popoarelor Asiei şi Africii, cît de puternică este influenţa pe care ele pot s-o exercite pe arena internaţională, în sprijinul principiilor autodeterminării, independenţei şi coexistenţei paşnice, împotriva colonialismului şi înrobirii imperialiste.

Mîscarea de eliberare naţională a cuprins Orientul mijlociu şi apropiat, precum şi ţările Africii de nord. Popoarele arabe duc o luptă viguroasă pentru independenţă, pentru dreptul lor legitim de a fi stăpîne pe bogăţiile ţărilor lor, pe propriile lor destine.

Nu este de mirare că puterile imperialiste, care au stors bogăţii fabuloase din exploatarea popoarelor coloniale, nu vîd de loc cu ochi buni acest grandios proces istoric şi caută să i se opună prin toate mijloacele.

Respingerea agresiunii colonialiste împotriva Egiptului a arătat lipsa de perspectivă a unor asemenea acţiuni, condamnate în cele din urmă la eşec. Dar politica de presiuni şi de amestec în treburile interne ale statelor arabe şi ale altor state care au pornit pe o cale de sine stătătoare n-a încetat, cercurile imperialiste apăsene au continuat să organizeze comploturi împotriva Siriei, Jordaniei, Egiptului.

Opinia publică mondială urmăreşte cu îngrijorare agresiunea împotriva poporului arab din Oman. Reprimarea prin forţa armelor a luptei acestuia pentru libertate şi independenţă nu poate să nu fie privită cu o vie reprobare de cercurile cele mai largi ale opiniei publice mondiale, care cer încetarea intervenţiei armate şi respectarea voinţei şi drepturilor poporului din Oman.

Popoarele lumii vor pace. Milioane şi milioane de oameni din toate ţările lumii cer cu tărie să se pună stavilă uneltirilor cercurilor agresive.

Partidele comuniste şi muncitoreşti, mişcarea muncitorească internaţională se află în primele rînduri ale mişcării tot mai largi a popoarelor pentru pace şi colaborare internaţională.

O contribuție hotărâtoare la cauza păcii mondiale aduc Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză și celelalte țări socialiste. Strâns unite în jurul Uniunii Sovietice, marea putere socialistă, înaintată, țările socialiste reprezintă o uriașă forță politică și economică pusă în slujba păcii, un reazem al luptei tuturor popoarelor lumii pentru independență și suveranitate națională, pentru pace și progres social.

Fiecare membru al marii familii frățesti a țărilor socialiste simte mereu alături, la bine ca și la greu, umărul tovarășilor săi de nădejde. În conștiința popoarelor noastre care construiesc socialismul s-a înrădăcinat convingerea, pe care evenimentele istorice n-au întârziat s-o confirme, că unitatea și coeziunea lor de nezdruccinat fac ca nimeni și nimic să nu poată împiedica mersul înainte al popoarelor noastre spre socialism.

Forța lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, stă în unitatea sa de nezdruccinat.

Partidul Muncitoresc Român, Partidul celor ce muncesc din Vietnam, ca și toate celelalte partide comuniste și muncitorești, călăuzite de ideologia marxist-leninistă, de principiile internationalismului proletar, aduc și vor aduce și pe viitor contribuția lor la întărirea unității țărilor socialiste, a mișcării muncitorești internaționale, a oamenilor muncii din lumea întreagă.

Forțele păcii sînt astăzi în lume cu mult mai puternice decît forțele războiului. Pe această bază se întărește convingerea popoarelor în posibilitatea de a se preîntîmpina un nou război, de a se asigura menținerea păcii.

Politica de coexistență pașnică dintre țările cu sisteme sociale diferite se dovedește a fi singura soluție care corespunde intereselor întregii omeniri. De aceea ea prinde rădăcini tot mai trainice în viața internațională și își croiește drum tot mai larg în relațiile dintre state.

Politicienilor care se îndeletnicesc cu planuri tenebroase de restaurare a vechii orînduiri capitaliste în țările care acum con-

struiesc socialismul nu putem să le spunem decît că visurile lor se vor realiza „cînd va cînta știuca-n baltă și cristeiul pe corlată”.

Este timpul să se dea ascultare dorinței arzătoare a popoarelor, care sînt interesate în realizarea destinderii internaționale.

Împotriva intereselor înguste ale unor grupări monopoliste ale marilor fabricanți de armament, toate țările, mari și mici, sînt interesate într-un acord pentru realizarea treptată a dezarmării generale, pentru interzicerea folosirii și experiențelor cu arma atomică.

Republica Populară Romînă, împreună cu celelalte țări socialiste, susține propunerile Uniunii Sovietice, care oferă o bază serioasă și un program practic pentru realizarea dezarmării și interzicerea armelor și experiențelor nucleare.

Împreună cu toate țările socialiste, România depune toate eforturile pentru apărarea păcii.

Ducînd o politică activă în sprijinul principiilor coexistenței pașnice, România își dezvoltă relațiile bazate pe interese comune și pe avantaje reciproce cu toate popoarele și cu toate țările, indiferent de natura orînduirii lor sociale. România dorește și susține dezvoltarea celor mai bune relații cu țările din Balcani și din sud-estul Europei, cu țările din Orientul apropiat și mijlociu, cu țările din Asia care luptă pentru întărirea independenței lor și pentru apărarea păcii.

Această politică se bucură de sprijinul hotărît al întregului popor romîn, care vede în ea expresia intereselor sale vitale și a năzuințelor sale, a dorinței sale de a trăi în liniște și pace cu toate popoarele.

Alături de toate țările socialiste, de forțele iubitoare de pace din lumea întreagă, poporul romîn și guvernul Republicii Populare Romîne sprijină cu toată hotărîrea eforturile neobosite ale R. D. Vietnam pentru îndeplinirea acordurilor de la Geneva.

Este în interesul tuturor popoarelor, este în interesul păcii mondiale să fie înfăptuite propunerile R. D. Vietnam cu privire la realizarea unor măsuri de apropiere a celor două părți ale țării

și la organizarea unor alegeri libere pe întregul teritoriu al Vietnamului în scopul unificării țării.

Ne exprimăm deci, dragi oaspeți, convingerea fermă că eforturile R. D. Vietnam pentru independență și dezvoltarea economică și culturală a țării vor fi încununate de un deplin succes prin realizarea unui stat vietnamez unitar, democrație și independent, potrivit aspirațiilor întregului popor vietnamez.

Tovarăși,

Relațiile dintre Republica Populară Română și Republica Democrată Vietnam se desfășoară pe terenul fecund al internaționalismului socialist, al egalității, respectului și sprijinului reciproc. Între țările noastre se întăresc legăturile economice și culturale, se poartă schimbul de mărfuri, se dezvoltă schimbul de experiență în știință, artă și învățământ, se lărgesc sprijinul și înțelegerea reciprocă.

Cât de plastic ne înfățișează rodul relațiilor dintre popoarele noastre versurile dedicate de un tânăr poet vietnamez ansamblului românesc „Ciocirlia”, de a cărei vizită în Vietnam amintea acum câteva zile tovarășul Ho Și Min.

„Urcind pînă la vîrfurile muntelui

Siên Sai,

Ascult cum naiul ne cheamă
cu ardoare să ne unim inimile.
Și ciocirlia, răspîndind în aer

cîntecole sale melodioase,

Scurtează distanța de zece mii de leghe

și ne unește strîns pe unii cu alții”.

Aceste cuvinte inspirate exprimă hotărîrea fermă a popoarelor noastre de a fi pe veci prietene, de a fi mereu alături, de a întări necontenit relațiile lor frățesti.

Sîntem convinși că vizita pe care dv., tovarășe Ho Și Min. ne-o faceți împreună cu tovarășii dv. va avea ca rezultat dezvoltarea mai departe a acestor relații de caldă prietenie și colaborare frățească.

Schimbul de informații asupra activității partidelor și guvernelor noastre, asupra desfășurării operei de construcție socialistă, identitatea de vederi asupra problemelor care interesează relațiile dintre țările noastre și asupra principalelor probleme ale vieții internaționale ne arată necesitatea ca schimbul regulat de păreri și de experiență, precum și contactele dintre partidele și guvernele noastre să se dezvolte în viitor și mai mult.

Aceasta va fi, fără îndoială, spre folosul reciproc al țărilor noastre și în același timp va fi o contribuție la întărirea unității lagărului socialist, spre folosul socialismului și păcii în lume.

Vă exprim încă o dată, tovarășe Ho Și Min, mulțumirile Partidului Muncitoresc Român și ale Comitetului Central, ale Prezidiului Marii Adunări Naționale, ale guvernului Republicii Populare Române și ale poporului nostru muncitor pentru vizita pe care ați făcut-o în țara noastră și pentru cuvintele dv. pline de căldură și de dragoste frățească despre poporul român și despre activitatea sa fructuoasă, despre talentul și hărnicia sa.

Vă rugăm să transmiteți poporului vietnamez, muncitorilor, tîrînilor și intelectualilor, tuturor patrioților vietnamezi un cald salut frățesc din partea poporului român, a Partidului Muncitoresc Român și a guvernului român. Dorim din toată inima ca în activitatea dv. pusă în slujba independenței naționale, a păcii și bunăstării poporului vietnamez să aveți cea mai deplină reușită.

Să trăiască în veci prietenia romîno-vietnameză!

Să trăiască viteazul popor vietnamez, să se întărească și să înflorească Republica Democrată Vietnam!

Succes deplin în lupta pentru unitatea națională a poporului vietnamez!

Să trăiască și să se întărească necontenit unitatea lagărului țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică!

Să trăiască pacea în lumea întreagă!

„Scinteia” nr. 3.990

din 21 august 1957

MARELE OCTOMBRIE — O RĂSCRUCÉ ÎN DESTINELE OMENIRII

Sute de milioane de oameni ai muncii din toate țările întin-
pină anul acesta cu o însuflețire deosebită ziua de 7 Noiembrie.

Oamenii muncii sărbătorește glorioasa aniversare a celui mai
memorabil eveniment din istoria omenirii — Marea Revoluție So-
cialistă din Octombrie — făcând bilanțul transformărilor care au
avut loc în Uniunea Sovietică și în lumea întreagă în acești 40 de
ani. Acesta este un bilanț însuflețitor, care oglindește trăinicia
orânduiri noi, socialiste, superioritatea ei asupra capitalismului,
dovedind justetea și vitalitatea ideilor Marelui Octombrie, ideile
leninismului.

Însemnătatea istorică-mondială a Revoluției din Octombrie
constă tocmai în aceea că a deschis epoca lichidării exploataării
omului de către om și a trecerii de la capitalism la socialism, epoca
prăbușirii sistemului colonial. Revoluția din Octombrie a vestit
începutul sfârșitului tuturor războaielor, a croit pentru prima oară
drumul către o societate care să nu mai cunoască flagelul agresiu-
nilor și cotropirilor.

Partea cea mai revoluționară a mișcării muncitorești, partea
cea mai înaintată a oamenilor muncii din toate țările și-a dat
seamă încă de atunci că Revoluția din Octombrie va avea o im-
portanță imensă nu numai în viața popoarelor Rusiei, ci și pentru
proprile lor destine, va însemna o răscrucă în mersul istoriei.

„Cetățeni și muncitori! — se scria într-un manifest răspândit
de grupurile revoluționare din România în 1917 — Strigați și cîn-
tați de bucurie!

Pe o întindere de mii de kilometri, de la Marea Baltică și pi-
nă-n gurile Dunării... popoarele nu se mai războiesc, omorul fra-
triciul a încetat... Pacea a fost cucerită pe baricadele orașelor Ru-
siei, cu sîngele revoluționarilor, muncitori și țărani, călăuziți de
lumina socialismului!”

Imperialismul internațional nu a cruțat forțe și mijloace pen-
tru a zdrobi primul stat al muncitorilor și țăranilor, pentru „a lo-
caliza” revoluția și a izola lumea capitalistă — prin „cordoane sa-
nitare”, „perdele de fier” și „cortine” de calomnii — de ideile
dătătoare de viață ale Marelui Octombrie!

Astăzi, după 40 de ani, viața confirmă profeticele cuvinte ale
lui V. I. Lenin: „Republica noastră socialistă a Sovietelor se va înălța
viguroasă ca o făclie a socialismului internațional și ca o pildă
pentru toate masele muncitoare”. Flacăra libertății care a plîpuit
atunci biruitoare în bezna asupririi capitaliste luminează astăzi
asemenea unui soare mersul înainte al omenirii.

* * *

Meritul istoric al lui Lenin constă tocmai în aceea că el, ca
fidel continuator al operei lui Marx, a dezvoltat în mod genial
și a îmbogățit marxismul potrivit noilor condiții istorice. Titan al
gîndirii revoluționare, Lenin a dus o luptă ideologică neobosită,
cu o intransigență de fier, pentru curățirea învățăturii marxiste de
rugina reformismului și oportunismului și a luminat clasei munci-
toare ruse, proletariatului din toate țările calea rezolvării proble-
melor fundamentale ale revoluției socialiste. Leninismul este mar-
xismul epocii noastre, călăuza sigură a luptei oamenilor muncii de
prețutindeni pentru socialism.

Conduși de partidul leninist, muncitorii și țăranii Rusiei au sfărșinat dominația claselor exploatoare și au făurit un stat de un tip nou, un stat condus de clasa muncitoare, în frunte cu partidul ei marxist-leninist, un stat bazat pe alianța dintre clasa muncitoare și țăranimea muncitoare, stat al dictaturii proletariatului.

Crearea Statului sovietic și întreaga experiență a Uniunii Sovietice au însemnat confirmarea istorică a tezei marxist-leniniste potrivit căreia cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare și instaurarea dictaturii proletariatului este condiția obligatorie și fundamentală a trecerii de la capitalism la socialism.

Revoluția din Octombrie a însemnat începutul unui grandios proces revoluționar în întreaga lume, care a dus într-un șir de țări din Europa și din Asia la victoria forțelor socialismului și instaurarea puterii clasei muncitoare.

În aceste țări clasa muncitoare și aliații ei au dus lupta pentru înlăturarea sarcinilor revoluției socialiste în condițiile istorice noi, mai favorabile, când exista de acum un puternic stat socialist — Uniunea Sovietică — și când acesta obținuse victoria istorică în cel de-al doilea război mondial în condițiile noului raport de forțe pe plan mondial, favorabil socialismului.

În țara noastră, în condițiile create prin victoriile eroice Armatei Sovietice împotriva cotropitorilor hitleriști, a avut loc insursecția armată pregătită, organizată și condusă de Partidul Comunist Român, care a dus la răsturnarea dictaturii fasciste antonesciene. Acest moment de cotitură în viața poporului român a însemnat începutul revoluției populare. În fața partidului nostru s-a pus problema fundamentală a revoluției — cucerirea puterii de către oamenii muncii. Pentru partidul nostru a fost limpede că această problemă va putea fi rezolvată cu succes numai asigurând rolul conducător al clasei muncitoare, în frunte cu partidul ei marxist-leninist, numai dacă clasa muncitoare va încheia o trainică alianță cu țăranimea muncitoare, făurind astfel forța socială capabilă să răstoarne puterea claselor exploatoare.

Călăuzindu-se în mod creator după învățătura marxist-leninistă, partidul nostru a putut organiza lupta victorioasă a oamenilor muncii, în frunte cu clasa muncitoare, pentru instaurarea regimului de democrație populară.

Firește că procesul istoric al instaurării puterii politice a clasei muncitoare nu s-a desfășurat și nici nu s-ar fi putut desfășura în mod identic în țări atât de diferite ca imensa Chină, ca structura ei economică și socială atât de complexă, ca Cehoslovacia, dezvoltată din punct de vedere industrial, sau ca unele țări balcanice cu o economie predominant agrară. Ca rezultat, în fiecare din aceste țări s-au manifestat un șir de particularități în ceea ce privește etapele dezvoltării revoluției, formele vieții politice, amploarea și ritmul transformărilor socialiste. Dar experiența construirii noii orânduirii în toate țările socialiste a confirmat încă o dată valabilitatea universală a învățăturii lui Lenin despre dictatura proletariatului.

Învățătura marxist-leninistă despre căile trecerii de la capitalism la socialism a fost îmbogățită de Congresul al XX-lea al P.C.U.S.

În condițiile actuale, când există numeroase țări socialiste și s-a format puternicul lagăr socialist, când largă mișcare democratică și socialistă din țările capitaliste crește și se dezvoltă, se deschid posibilități pentru forme pașnice de trecere la socialism a unor țări. Dar oricare ar fi forma de trecere la transformarea socialistă a societății, esența ei rămâne în mod inevitabil aceeași: puterea politică a clasei muncitoare, în frunte cu detașamentul ei înaintat, partidul marxist-leninist.

În viața întregii mișcări muncitorești internaționale are o însemnătate uriașă activitatea lui Lenin pentru crearea unui partid revoluționar, avangarda clasei muncitoare.

Victoria Revoluției Socialiste din Octombrie a confirmat istoricește necesitatea vitală pentru mișcarea muncitorească revoluționară a unui partid revoluționar, înarmat cu teoria marxist-leninistă și unit printr-o disciplină de fier.

Astăzi e cu desăvîrșire limpede că, dacă Uniunea Sovietică a reușit să reziste tuturor încercărilor și să construiască cu succes societatea socialistă în condițiile grele ale încercuirii capitaliste, aceasta s-a datorat faptului că poporul sovietic a fost condus de către partidul comunist, forța conducătoare în opera de construire a socialismului, partidul în jurul căruia s-au unit strîns masele largi ale poporului.

Este un merit istoric al P.C.U.S. în fața poporului sovietic și a proletariatului internațional acela că, apărînd ca lumina ochilor unitatea sa și zdrobind pe troțkiști, buhariniști, grupurile de naționaliști burghezi, pe toți aceia care au încercat să submineze unitatea sa de monolit, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a reușit să asigure victoria socialismului în U.R.S.S., Experiența drumului istoric străbătut de P.C.U.S., intransigența și fermitatea, perseverența cu care s-a luptat de întărirea unității rîndurilor sale constituie o pildă și un învățămînt de o importanță vitală pentru partidele comuniste și muncitorești din întreaga lume.

În anii avîntului revoluționar generat de Revoluția din Octombrie, în țara noastră a luat naștere partidul comunist, partid de tip nou, călăuzit de învățătura marxist-leninistă. Partidul nostru s-a călît în anii grei ai ilegalității, în lupta aspră revoluționară. Conducerea de către partid a luptei maselor muncitoare pentru instaurarea puterii populare în România a asigurat desfășurarea victorioasă a acestei lupte.

Trăgînd învățămînte din gloriosul drum istoric parcurs de P.C.U.S., învățămînte confirmate de propria sa experiență, partidul nostru, ca și celelalte partide frățești, apără ca lumina ochilor unitatea rîndurilor partidului, coeziunea sa ideologică, întărește legătura sa cu masele, luptă cu intransigență împotriva oricăror încercări de a submina coeziunea și disciplina interioară a partidului.

Aceasta este cheazăia îndeplinirii cu succes de către partid a sarcinilor complexe ce-i revin în opera de construire a socialismului în țara noastră.

*
*
*

Clasa muncitoare are sarcina istorică de a transforma întreaga societate, de a lăuri o nouă orînduire, relații de producție noi, socialiste, în întreaga economie, de a construi o nouă suprastructură a bazei economice a societății. Aceste sarcini, de o amploare și complexitate fără precedent, pot fi îndeplinite cu succes numai dacă clasa muncitoare are în mîinile ei puterea de stat, deoarece opera de construire a socialismului nu se desfășoară și nu s-ar putea desfășura niciodată în voia mersului de la sine. Ea nu poate fi decît rodul activității *conștiente* și *organizate* a oamenilor muncii, conduși de partid, care folosesc statul socialist ca instrument principal pentru construirea noii orînduirii.

Revoluția Socialistă din Octombrie a dovedit capacitatea clasei muncitoare nu numai de a conduce societatea, dar și de a asigura ridicarea ei pe o treaptă superioară de dezvoltare.

Cu cîtă forță se adevărește astăzi previziunea lui Lenin, care încă în ajunul lui Octombrie 1917 a arătat că revoluția socialistă va deschide calea unei dezvoltări nemaivăzută de rapide a tuturor forțelor creatoare ale societății!

La a 40-a aniversare a Revoluției din Octombrie, Uniunea Sovietică a devenit țara primei centrale electrice atomice din lume, a primei rachete balistice intercontinentale, a primului satelit artificial al pămîntului. Cu o uriașă forță, realizările Uniunii Sovietice au arătat lumii întregi ce pot să înfăptuiască oamenii muncii cînd au în mîinile lor puterea de stat și sînt conduși de partidul marxist-leninist pe calea spre comunism.

Statul nostru democrat-popular, folosind creator experiența Uniunii Sovietice, îndeplinește cu succes sarcina de a construi eco-

nomia nouă, socialistă. El întărește și lărgeste neîncetat sectorul socialist al economiei, pe baza politicii leniniste de industrializare socialistă a țării și de cooperativizare a agriculturii, în interesul ridicării continue a nivelului de trai al celor ce muncesc. Ca rezultat al acestei politici au fost obținute succese de o însemnătate hotărâtoare în construirea bazelor economice ale socialismului. Astăzi producția industrială a României reprezintă mai mult de jumătate din venitul național al țării.

Peste 43% din suprafața agricolă a țării este ocupată de sectorul socialist al agriculturii.

Crește necontenit nivelul de trai al muncitorilor, țăranilor, intelectualilor.

Cultura și știința au devenit un bun al poporului.

Toate aceste cuceriri ale poporului român au devenit posibile datorită faptului că puterea de stat se află în mâinile oamenilor muncii, în frunte cu clasa muncitoare, că statul democrat-popular desfășoară o uriașă activitate de organizare a economiei și de dezvoltare a culturii.

Una dintre cele mai importante înfăptuiri istorice ale Marii Revoluții Socialiste din Octombrie constă în făurirea unei forme superioare a democrației — democrație pentru cei ce muncesc.

Democrația burgheză, oricare ar fi forma pe care o îmbracă și oricât de poleită ar fi de apologetii capitalismului, este și rămâne întotdeauna o formă a dictaturii de clasă a burgheziei, o democrație pentru cei puțini împotriva celor mulți.

Esența democrației socialiste constă în aceea că orînduirea de stat socialistă asigură condițiile materiale pentru ca oamenii muncii să se poată bucura efectiv de drepturi și libertăți democratice.

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a asigurat participarea activă la viața obștească a maselor oamenilor muncii, realizînd uniunea lor strînsă în jurul partidului și al statului socialist.

Un proces asemănător de dezvoltare a democrației socialiste se petrece în celelalte țări socialiste, unde puterea clasei muncitoare a trezit la viața politică și obștească activă cele mai largi mase ale poporului.

Preocupîndu-se de dezvoltarea democrației socialiste, partidele comuniste și muncitorești din țările de democrație populară nu uită totodată că, în perioada de trecere de la capitalism la socialism, cînd mai există clase exploatare și rămășițe ale acestora, lupta de clasă nu încetează, continuînd să acționeze ca o lege obiectivă.

De aceea este necesară o vigilență neslăbită a oamenilor muncii, fermitate și hotărîre în apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului.

Așa cum a arătat experiența Uniunii Sovietice și propria noastră experiență, trecerea de la capitalism la socialism presupune un îndelungat proces de formare a conștiinței socialiste a oamenilor. Aceasta este o formă aparte a luptei de clasă, în care rolul determinant îl are activitatea educativă dusă de partidul clasei muncitoare și de statul socialist.

În această privință, un rol uriaș îl are lupta partidului împotriva ideologiei burgheze. Lupta împotriva teoriilor revizioniste și reformiste sub toate formele lor de manifestare, lupta împotriva concepțiilor idealiste în știință, împotriva influențelor străine în literatură și artă reprezintă sarcina de o importanță hotărâtoare pentru triumful ideologiei socialiste, pentru consolidarea unității poporului în jurul partidului și guvernului și deci pentru consolidarea puterii muncitorilor și țăranilor.

În zilele noastre, socialismul s-a transformat într-un sistem mondial. Pe calea deschisă de Revoluția din Octombrie au pășit popoarele unui șir de țări din Europa și Asia, printre care și poporul român.

Între țările socialiste, unite prin comunitatea intereselor, a ideologiei și a țelului final, s-au statornicit relații de tip nou, bazate pe principiile internaționalismului proletar și caracterizate prin deplină egalitate în drepturi, prin colaborare tovarășească și ajutor reciproc prietenesc.

Ca primă țară a socialismului, dispunând de o uriașă experiență, Uniunea Sovietică acordă un puternic ajutor internaționalist celorlalte țări socialiste. Însușirea creatoare a experienței de 40 de ani a patriei Revoluției din Octombrie ușurează mult înaintarea spre socialism a țării noastre, ea și a celorlalte țări de democrație populară. De cîte ocolișuri și rătăcirii nu s-au cruțat partidele comuniste și muncitorești învățînd din această experiență, străduindu-se cu tot mai mult succes s-o aplice creator, potrivit condițiilor istorice concrete!

Ca și celelalte partide din țările socialiste, partidul nostru consideră drept element fundamental al politicii sale externe întărirea continuă a prieteniei de nezdruccinat cu Uniunea Sovietică, a unității lagărului socialist, în frunte cu U.R.S.S., a legăturilor frățești dintre toate țările socialiste. Întărirea unității țărilor socialiste este chezașia apărării independenței naționale și a construirii cu succes a socialismului în fiecare dintre aceste țări.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a însemnat apariția pentru prima oară în istorie a unui stat care militează cu o consecvență neabătută pentru apărarea păcii și dezvoltarea prieteniei popoarelor. Luptînd cu consecvență pentru pace, poporul sovietic a fost totodată hotărît să dea o ripostă oricărui agresor. Omenirea îi este recunoscătoare Uniunii Sovietice pentru că a lăsat forța capabilă să nimicească mașina de război hitleristă și nu va uita niciodată eroismul și abnegația cu care poporul sovietic și-a vărsat sîngele pentru a salva din jugul fascist popoarele înrobite.

Interesele tuturor popoarelor, interesele întregii omeniri cer ca relațiile dintre țările cu orînduirii sociale diferite să fie întemuite pe principiile coexistenței pașnice — așezate de Lenin încă din

1917 la baza politicii externe a Statului sovietic. Oamenii muncii din lumea întreagă privesc cu fierbinte simpatie neobositele eforturi ale Uniunii Sovietice și celorlalte state socialiste, îndreptate spre apărarea păcii și promovarea principiilor coexistenței pașnice.

Poporul sovietic, sărbătorind aniversarea Marii Revoluții Socialiste, poate pe bună dreptate să fie mîndru că în acești 40 de ani, înlăptuind poruncile lui Lenin, a construit cu succes socialismul, a raportat victorii de însemnătate istorică-mondială, justificînd pe deplin încrederea oamenilor muncii de pretutindeni.

Poporul român, alături de toate popoarele lumii, sărbătorește aniversarea Marelui Octombrie cu o uriașă însuflețire și cu o nestrămătată încredere în victoria socialismului.

Acum 40 de ani, oamenii muncii cuceriseră puterea într-o singură țară, care se aseamua pe atunci unei insule asaltate de valurile încercuirii capitaliste vrăjmașe. Astăzi, pe calea deschisă de Marele Octombrie înaintează țări, cuprinzînd aproape 1 miliard de oameni. Cresc neîncetat și se maturizează în toate țările forțele clasei muncitoare, stegar al păcii și progresului social.

Ideile marxism-leninismului, ideile care au luminat calea marelui Revoluției Socialiste din Octombrie, înaintează victorios, cucerind de partea lor mase uriașe. Viitorul aparține socialismului!

„Pravda” nr. 303 (14.331)
din 29 octombrie 1957

Se tipărește după textul
apărut în „Scinteia” nr. 4.048
din 30 octombrie 1957

SUB STEAGUL MARXISM-LENINISMULUI ȘI AL INTERNAȚIONALISMULUI PROLETAR

*Exponere făcută la adunarea activului de partid
din orașul și regiunea Bacurești*

— 16 decembrie 1957 —

Tovarăși,

Plenara Comitetului Central din 14 decembrie a dezbătut darea de seamă asupra participării delegației Partidului Muncitoresc Român și a guvernului Republicii Populare Române la sărbătorirea celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, precum și asupra activității reprezentanților partidului nostru la consfăturile partidelor comuniste și muncitorești care au avut loc la Moscova în zilele de 14—16 și 16—19 noiembrie 1957.

Sărbătorirea la Moscova a zilei de 7 Noiembrie, la care au participat delegațiile de partid și guvernamentale din țările socialiste, reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești și delegațiile oamenilor muncii din aproape toate țările lumii, a prilejuit o puternică manifestare a solidarității internaționale a celor ce muncesc, a dragostei și stimei oamenilor muncii de pretutindeni față de Uniunea Sovietică și de eroicul Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

Raportul prezentat de tovarășul N. S. Hrușciov la sesiunea jubiliară a Sovietului Suprem al U.R.S.S. a făcut bilanțul marilor realizări obținute de Țara socialismului victorios și al uriașei creșteri a forțelor socialismului în lumea întreagă, a înfățișat perspectivele de dezvoltare ale poporului sovietic pe drumul construirii comunismului și politica dusă cu consecvență de Uniunea Sovietică pentru apărarea păcii și libertății popoarelor. Succesele Uniunii Sovietice, realizările tuturor țărilor socialiste, creșterea

și întărirea mișcării muncitorești internaționale oglindesc trâmăcia și superioritatea orinduirii socialiste, justetea și vitalitatea ideilor atotbiruitoare ale marxism-leninismului. După cum se știe, prezența la Moscova a reprezentanților partidelor frățești din peste 60 de țări a prilejuit organizarea, în cadrul unor consfătuiri, a unui schimb de păreri asupra problemelor actuale ale situației internaționale și ale luptei pentru pace și socialism, asupra problemelor generale ale mișcării muncitorești internaționale și ale raporturilor reciproce dintre partidele comuniste și muncitorești. Consfătuirea reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste și Consfătuirea mai largă a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești constituie un mare eveniment, de importanță excepțională în istoria mișcării comuniste și muncitorești mondiale.

La Consfătuirea din 14—16 noiembrie, reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste și-au exprimat unitatea lor de vederi în problemele fundamentale ale teoriei și practicii revoluției și construcției socialiste. Declarația adoptată în unanimitate la această consfătuire, document de înaltă valoare teoretică și practică pentru toate partidele comuniste și muncitorești, cuprinde o analiză profundă, pe baza învățăturii marxist-leniniste, a fenomenelor esențiale ale dezvoltării societății în epoca noastră, contribuie la întărirea continuă a coeziunii țărilor socialiste și la întărirea unității mișcării comuniste și muncitorești mondiale, dă o perspectivă clară forțelor care luptă împotriva imperialismului, pentru democrație și socialism.

„Manifestul păcii”, adoptat la cea de-a doua consfătuire, exprimă voința și interesele sutelor de milioane de oameni din lumea întreagă, însuflă noi forțe și speranțe în lupta pentru apărarea bunului cel mai de preț al omenirii — pacea.

Tovarăși,

Au trecut doar 40 de ani de la prima revoluție socialistă victorioasă, care a deschis o eră nouă în istoria omenirii. În acest răstimp

lumea a căpătat o nouă înfățișare. Încă douăsprezece țări s-au mai desprins din lanțurile capitalismului, iar socialismul s-a transformat într-un puternic sistem mondial. Astăzi, țărilor socialiste le revin 26% din teritoriul și peste $\frac{1}{3}$ din populația globului; peste 950.000.000 de oameni s-au eliberat pentru totdeauna de exploatarea capitalistă și merg pe calea construirii orînduirii socialiste. Așa cum arată analiza cuprinsă în Declarație, conținutul principal al epocii noastre este trecerea omenirii de la capitalism la socialism. Grandioasele prefaceri care au loc în lumea întreagă demonstrează justetea genialei previziuni științifice de acum peste 100 de ani a lui Marx și Engels, care arătau în „Manifestul Partidului Comunist” că „pieirea burgheziei și victoria proletariatului sînt deopotrivă de inevitabile”.

Dezvoltarea uriașă a forțelor socialismului a stimulat creșterea impetuoasă a mișcării antiimperialiste a popoarelor din țările coloniale și dependente. În afară de popoarele marii Chine, Coreei de nord și Vietnamului de nord, după cel de-al doilea război mondial peste 700.000.000 de oameni au scuturat jugul colonialist. Pe teritoriul fostelor țări coloniale și dependente s-au constituit 25 de state noi. Destrămarea sistemului colonial, creșterea mișcărilor de eliberare națională în țările coloniale sau dependente slăbesc continuu pozițiile imperialismului, care și-a pierdut vechea dominație asupra majorității populației globului.

Așa cum arată Declarația Consfătuirii reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste, desfășurarea și rezultatele întrecerii dintre cele două sisteme — socialist și capitalist — determină evoluția situației internaționale, mersul dezvoltării mondiale.

Într-un timp istoric scurt, Uniunea Sovietică a lăsat mult în urmă marile țări capitaliste din Europa în ce privește volumul absolut al producției industriale. Uniunea Sovietică rezolvă cu succes sarcina de a ajunge din urmă și de a întrece cele mai dezvoltate țări capitaliste din punct de vedere al producției pe cap de locuitor. Succesele epocale obținute de Uniunea Sovietică în dez-

voltarea științei și tehnicii, succese privite cu admirație de întreaga lume, au făcut ca, pînă și în lagărul dușmanilor socialismului, mulți oameni să-și dea seama că întrecerea dintre cele două sisteme se desfășoară favorabil socialismului și defavorabil capitalismului. A venit timpul cînd înseși cercurile conducătoare americane sînt nevoite să renunțe deschis la mult trîmbițată pretenție cu privire la superioritatea absolută a S.U.A. și să pună problema ajungerii din urmă a Uniunii Sovietice într-un șir de domenii. Chiar președintele Statelor Unite ale Americii a trebuit să recunoască faptul că, într-o serie de ramuri ale tehnicii și îndeosebi în pregătirea de cadre științifice și tehnice, Uniunea Sovietică este în evident avans față de S.U.A.

Mari realizări în dezvoltarea economiei, științei, tehnicii și culturii au obținut Republica Populară Chineză și celelalte țări socialiste.

În perioada de după război, țările sistemului socialist și-au mărit de 4 ori volumul producției industriale, pe cînd în lumea capitalistă producția industrială s-a mărit în acest răstimp abia de două ori. Astăzi sistemul socialist dă o treime din producția industrială mondială față de 10% cît dădea înainte de război. Sistemului socialist mondial îi revine astăzi aproape 38% din extracția mondială a cărbunelui, 26% din producția de fontă, 25% din producția de oțel, aproape 40% din recolta mondială de cereale, peste 30% din recolta de bumbac. Greutatea specifică a producției industriale în țările socialiste crește necontenit. În țara noastră, producția globală industrială a crescut față de 1938 de aproape 3 ori și jumătate. Acest ritm de dezvoltare a forțelor de producție era de neconceput în economia capitalistă a României.

În țările socialiste, trecerea puterii de stat în mîinile clasei muncitoare, eliberarea de exploatarea capitalistă, de anarhia producției, de crize și șomaj descătușează inițiativa creatoare a poporului muncitor, dau un impuls necunoscut în istoria dezvoltării economiei și culturii. Viața dovedește că socialismul este orînduirea care dezvoltă nelimitat forțele de producție și asigură condițiile

necesare creșterii neîntrerupte a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii.

Într-un puternic contrast cu creșterea și întărirea sistemului mondial al socialismului se înfățișează tabloul lumii capitaliste, unde faful monopolurilor osindește la exploatare și o viață de mizerie milioane de oameni ai muncii.

După cum se știe, în ultimii ani, apologeții imperialismului și ideologii reformiști, proslăvind conjunctura relativ înaltă din S.U.A., Germania occidentală, au încercat să prezinte drept învechite și depășite tezele marxiste despre ciclul de producție capitalist și despre caracterul inevitabil al crizelor de producție în capitalism, despre pauperizarea absolută a clasei muncitoare în capitalism. Ideologii burghezi urmăresc să creeze iluzii reformiste în rândurile muncitorinilor pentru a o abate de la lupta de clasă împotriva exploatării capitaliste; ei încearcă să micșoreze atracția spre socialism a oamenilor muncii din toată lumea, care se conving tot mai mult că numai orînduirea socialistă poate asigura propășirea materială și avîntul cultural, tehnic și științific al întregii societăți.

Consfătuirea partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste a arătat că actuala conjunctură economică dintr-un șir de țări capitaliste este netrainică și nestabilă, deoarece se bazează în cea mai mare măsură pe acțiunea unor factori temporari, în special militarizarea economiei și cursa înarmărilor. Analiza situației economice din principalele țări capitaliste arată că, încă de pe acum, acțiunea factorilor temporari al avîntului economic slăbește continuu și se apropie de sfîrșit. Înnoirea capitalului fix s-a încetinit considerabil, iar proporția folosirii capacităților de producție se micșorează de la an la an.

Totodată scade ritmul sporirii producției industriale. El a fost de două ori mai mic în 1956 decît în 1955, scăderea continuînd neîntrerupt în tot cursul anului 1957. Sînt cunoscute serioasele dificultăți economice prin care trec chiar și țări capitaliste înaintate ca Anglia, Franța — instabilitatea balanțelor comerciale, accelerarea tendințelor inflaționiste, majorarea continuă a prețurilor. Remem-

diul pe care îl încearcă burghezia monopolistă, îndeosebi din S.U.A. — intensificarea cursei înarmărilor — duce, în ultimă analiză, la restrîngerea puterii de cumpărare a maselor largi, la acumularea mai intensă a premiselor unei profunde crize economice.

În economia țărilor capitaliste se ascut contradicțiile dintre caracterul forțelor de producție și relațiile de producție, dintre muncă și capital. Deși, ca urmare a luptei clasei muncitoare — stimulată de existența și succesele țărilor socialiste —, unele pături ale clasei muncitoare din țările capitaliste cele mai dezvoltate au obținut o anumită mărire a salariilor, într-o serie din aceste țări salariul real este mai mic decît înainte de război. Aproape jumătate din muncitorii francezi cîștigau în 1956 sub limita bugetului minim calculat pentru un lucrător necalificat și fără familie; salariul real pe oră al metalurgistului parizian este acum cu circa 30% mai mic decît în 1938. În toate țările capitaliste are loc prin urmare o înapărire a exploatării clasei muncitoare, care își găsește expresia în rămînerea în urmă a salariului real față de valoarea forței de muncă.

Sistemul capitalist nu poate fi însă limitat la cîteva țări înaintate aflate „la vîrfurile piramidei”. Este bine cunoscut faptul că milioane de oameni ai muncii din țările dependente și coloniale, care reprezintă imensa majoritate a populației lumii capitaliste, continuă să ducă o viață de mizerie extremă, de lipsuri și suferințe din cele mai grele.

Dar despre aceste stări de lucruri reale se ferește să sufle vreun cuvînt ideologii reformiști, propagandiști zeloși ai „capitalismului popular”, ai „capitalismului organizat” și ai altor asemenea teorii menite să arunce praf în ochii clasei muncitoare. Realitatea spulberă astfel de teorii și confirmă justetea tezelor marxiste cu privire la pauperizarea clasei muncitoare în capitalism — teze de nezdruccinat, pe care se bazează aprecierile Declarației Consfătuirii reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste.

Situația capitalismului contemporan se caracterizează prin îngustarea considerabilă a sferelor sale de influență, înăsprirea contradicțiilor dintre burghezie și clasa muncitoare, dintre burghezia monopolistă americană și popoarele din alte țări capitaliste, dintre marile trusturi din S.U.A. și burghezia din alte țări. Burghezia monopolistă din S.U.A. încearcă să-și asigure dominația nu numai asupra țărilor capitaliste slab dezvoltate, ci și asupra unor țări capitaliste înaintate ca Anglia, Franța. Ea încearcă pe toate căile să salveze sistemul de subjugare colonială și să preia pozițiile deținute în colonii de partenerii săi. Aceasta provoacă vie nemulțumiri în cercurile burgheziei din vechile țări colonialiste. Așa-zisa „piață europeană comună”, care asigură poziții avantajoase monopolurilor americane și vest-germane, concurența Germaniei occidentale și Japoniei, care înlătură Anglia de pe vechile ei piețe, amenințând într-o măsură crescândă pozițiile acaparate de S.U.A., neînțelegerile crescînde în coaliția agresivă a Atlanticului de nord reprezintă un ghem de puternice contradicții între țările imperiale.

Capitalismul se află sub semnul declinului și al ascuțirii crizei sale generale. Socialismul crește și se întărește, demonstrînd prin succesele Uniunii Sovietice în construirea comunismului, prin succesele construcției socialiste în R. P. Chineză și în celelalte țări, prin creșterea mișcării comuniste în întreaga lume, că lui îi aparține viitorul.

Tovarăși,

În zilele noastre, problema apărării păcii a devenit problema fundamentală a politicii mondiale, de însemnătate hotărîtoare pentru toate popoarele lumii.

Ceea ce caracterizează astăzi politica internațională este lupta dintre două linii opuse: linia coexistenței pașnice, promovată consecvent de Uniunea Sovietică, China populară și de celelalte țări socialiste și în favoarea căreia se pronunță și acționează și alte țări iubitoare de pace, — și linia pregătirii și declanșării războiului,

promovată de cercurile agresive din Statele Unite ale Americii. Concentrînd în jurul lor forțele cele mai întărite ale reacțiunii și războiului din întreaga lume capitalistă, aceste cercuri duc politica „de pe poziții de forță”, reînviiază militarismul vest-german, se opun cu înverșunare încetării cursei înarmărilor, organizează provocări, comploturi și acte agresive împotriva țărilor socialiste și a țărilor eliberate din jugul colonial, periclitează independența chiar a unor țări capitaliste dezvoltate, se străduiesc să instaurze dominația mondială a imperialismului american. Cercurile agresive imperialiste se tem de pace. În speranța nebanească de a opri în loc, cu forța armelor, procesul istoric inevitabil al progresului social, ele urnează cu încăpăținare politica de pregătire a războiului nuclear. Atît timp cît se menține imperialismul, se menține și terenul pentru războaie de jaf și cîtopire.

Așa cum a arătat Declarația, astăzi, pentru prima oară în istorie, există suficiente forțe pentru a împiedica declanșarea unui nou război.

Lăgărul unit și puternic al țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, reprezintă cel mai sigur reazem al păcii și securității popoarelor. Totodată, pe arena mondială mai acționează o mare forță în slujba păcii: popoarele care s-au smuls din cătușele colonialismului și luptă pentru întărirea independenței lor naționale și mișcarea de eliberare a popoarelor din țările dependente și coloniale. Pretutindeni crește și se dezvoltă marea mișcare de masă a popoarelor pentru pace. Partea cea mai combativă a maselor largi, care se opun politicii agresive a cercurilor monopoliste interesate în pregătirea unui nou război, este clasa muncitoare internațională, în frunte cu detașamentele ei de avangardă — partidele comuniste și muncitorești.

După cum se știe, cercurile imperialiste agresive n-au putut opri desfășurarea victorioasă a revoluției din China. S-au soldat cu eșecuri rușinoase intervențiile imperialiste în Coreea și Vietnam, agresiunea împotriva Egiptului, ca și planurile de a folosi forțele

contrarevoluționare pentru restaurarea sistemului capitalist și a dominației imperialismului în Ungaria.

Faptele dovedesc că raportul de forțe pe scară mondială s-a schimbat radical în favoarea păcii și socialismului, că a trecut și au se va mai întoarce niciodată vremea cînd imperialismul putea atenta în voie la libertatea și independența popoarelor. Dar dacă totuși aventurieri imperialiști se vor încumeta să dezlănțuie războiul, atunci, așa cum pe bună dreptate subliniază Declarația, popoarele lumii întregi, pline de mînie și indignare împotriva imperialismului care le aduce suferințe și jertfe atît de grele, vor termina pentru totdeauna cu orînduirea capitalistă.

Partidele comuniste și muncitorești din întreaga lume sînt hotărîte să facă tot ce le stă în putință pentru a apăra omenirea de grozăviile unui nou război, pentru a asigura dezvoltarea pașnică a omenirii pe calea progresului. Ele consideră lupta pentru pace drept sarcina lor primordială.

Reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești din aproape toate țările lumii, pe deplin conștienți de răspunderea acestor partide pentru destinele omenirii, au adresat muncitorilor și țăranilor din toate țările, oamenilor de artă, cultură și știință din lumea întreagă, tuturor oamenilor de bunăvoință, prin Manifestul păcii, o caldă chemare la lupta pentru menținerea și apărarea păcii. Popoarele iubitoare de pace pot, cu forțe unite, să zădărnicească planurile cercurilor agresive imperialiste de a arunca omenirea într-un nou război, mai distrugător decît oricare altul cunoscut pînă acum în istorie.

Partidele comuniste și muncitorești își vor intensifica eforturile pentru unirea tuturor forțelor iubitoare de pace, interesate în preîntîmpinarea războiului. De mare importanță este, în această privință, unitatea de acțiune dintre partidele comuniste și muncitorești, unitatea dintre diferitele organizații sindicale ale clasei muncitoare, unitatea mișcării muncitorești internaționale. Partidele comuniste și muncitorești și-au exprimat hotărîrea de a contribui din toate puterile lor la înlăptuirea de acțiuni comune cu socialiștii, cu organi-

zațiile democratice și progresiste, cu toate partidele, organizațiile și mișcările care acționează pentru pace, împotriva războiului, pentru făurirea securității în Europa și Asia, reducerea înarmărilor, interzicerea folosirii și experimentării armelor nucleare.

Tovarăși,

Partidul nostru, în deplin acord cu Declarația de la Moscova, a considerat și consideră că întărirea unității și colaborării frățești între țările socialiste, între partidele comuniste și muncitorești este cea mai însemnată condiție a succesului în lupta pentru pace și socialism. Nu este de mirare că reacțiunea internațională a dezlănțuit, mai ales în ultimii ani, campanii furibunde împotriva unității lagărului socialist, căutînd prin toate mijloacele să calomnieze Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste, să ponegrească relațiile între țările socialiste, să aște rămășițele naționalismului pentru a submina prietenia țărilor democrat-populare cu Uniunea Sovietică, pentru a dezbină familia țărilor socialiste și a lovi mai ușor în fiecare din ele. Unele dintre și strădanile reacțiunii internaționale sînt și vor fi sortite eșecului.

Relațiile între țările socialiste sînt de nezdruccinat. Ele au un conținut cu totul nou în istorie, pe care nu-l pot avea relațiile între statele a căror orînduire socială este bazată pe exploatarea omului de către om. Conținutul acestor relații constă în colaborarea și întrajutorarea tovarășească multilaterală pentru construirea socialismului, pentru apărarea și consolidarea cuceririlor revoluționare ale poporului muncitor. Aceste relații, care au la bază principiul internaționalismului proletar, contribuie la întărirea independenței economice și politice a fiecărei țări socialiste și totodată la întărirea întregului sistem mondial al socialismului.

Experiența proprie a poporului român a arătat că relațiile de colaborare dintre țările socialiste, ajutorul frățesc multilateral acordat României de către Uniunea Sovietică au înlesnit imens opera de construcție socialistă desfășurată de poporul român, care a putut astfel să obțină într-un timp scurt mari succese în dezvoltarea eco-

nomică și social-culturală a țării. Experiența tuturor popoarelor care construiesc socialismul dovedește că unitatea țărilor lagărului socialist este cheazăia independenței și suveranității tuturor țărilor socialiste. Întărirea continuă a acestei unități răspunde intereselor naționale ale fiecăreia din aceste țări.

Clasa muncitoare, oamenii muncii din toate țările sînt vital interesați în dezvoltarea și consolidarea continuă a cuceririlor revoluționare ale popoarelor Uniunii Sovietice, Chinei populare și ale celorlalte țări socialiste, în apărarea acestor cuceriri istorice împotriva oricăror uneltiri ale dușmanilor socialismului. În același timp, pentru clasa muncitoare care deține puterea de stat este o îndatorire internaționalistă de căpetenie solidaritatea cu mișcarea muncitorească din țările capitaliste. Realizările obținute de oamenii muncii din țările socialiste în construirea noii orînduiri în propria lor țară constituie cea mai importantă contribuție la întărirea forțelor mondiale ale socialismului.

Declarația acordă cea mai mare atenție unității mișcării comuniste și muncitorești internaționale, și în mod deosebit unității țărilor socialiste, — Consfătuirea fiind ea însăși o strălucită expresie a acestei unități.

După cum se știe, Uniunea Comunistilor din Iugoslavia nu a participat la Consfătuirea reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste.

În rezoluția unei recente ședințe plenare a C.C. al Uniunii Comunistilor din Iugoslavia se spune numai că reprezentanții iugoslavi nu au participat la Consfătuire și nu au semnat Declarația. Dintr-o parte aceasta ar conține unele luări de poziție și aprecieri care sînt în contradicție cu poziția Uniunii Comunistilor din Iugoslavia și pe care aceasta le consideră nejuste.

Motivul invocat în rezoluția amintită nu poate explica în mod convingător ce a putut împiedica pe reprezentanții iugoslavi să participe la o consfătuire la care au luat parte cu drepturi egale delegațiile partidelor frățesti din țările socialiste, unde delegațiile participante și-au putut formula părerile în modul cel mai liber și

mai deschis și unde s-a elaborat un document rezultat din contribuția activă și adevănată a tuturor acestor delegații.

Neparticiparea reprezentanților Uniunii Comunistilor din Iugoslavia la Consfătuirea partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste nu a adus o contribuție la cauza colaborării și unității frățesti a țărilor socialiste, la cauza unității mișcării comuniste și muncitorești internaționale. Considerăm poziția tovarășilor iugoslavi nejustă și greșită.

Consfătuirea partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste a fost fără îndoială un bun prilej de a discuta tovarășește nu numai problemele în care există un acord unanim, ci și cele în care există păreri diferite, și de a face pași înainte pentru înlăturarea, pe o bază principală, a divergențelor existente.

Faptul că partidele comuniste și muncitorești luptă pentru o cauză comună, că au aceeași concepție despre lume și viață, caracterul internaționalist al relațiilor dintre ele permit ca orice probleme s-ar ivi între partidele noastre frățesti să fie rezolvate prin metoda proprie acestor partide — caracterizată prin discuția tovarășească și principală. Aceasta întărește unitatea mișcării comuniste internaționale și îmbogățește experiența fiecărui partid comunist în rezolvarea sarcinilor sale. Tocmai această metodă a permis participanților la Consfătuire să realizeze unanimitatea de vederi consemnată în Declarație, care reflectă legile obiective ale dezvoltării sociale, faptele incontestabile ale vieții și constituie interpretarea marxist-leninistă a celor mai caracteristice evenimente social-politice din ultimii ani.

Fără a critica în mod concret unele sau altele din tezele cuprinse în Declarația Consfătuirii reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste, tovarășii iugoslavi și-au exprimat temerea că Declarația ar putea avea efecte defavorabile politicii coexistenței pașnice și ar duce la înrăutățirea relațiilor cu țările capitaliste, în special cu Statele Unite ale Americii. Noi socotim această poziție nejustă. Firește, Declarația cheamă la vigilență față de uneltirile așătorilor la război, în fața cerurilor

imperialiste agresive din S.U.A. Ar putea oare partidele comuniste și muncitorești să reanunțe la demascarea acestor cercuri agresive, a căror politică este sursa încordării relațiilor internaționale și ația la o nouă isterie războinică, împingind la înțetirea goanei înarmărilor? Este clar că nu! În această privință, Declarația contribuie la demascarea și izolarea cercurilor agresive, la mobilizarea și unirea forțelor iubitoare de pace, capabile să împiedice aplicarea planurilor războinice.

După cum reiese din redarea în presa iugoslavă a ultimei plenare a C.C. al U.C.I., tovarășii iugoslavi — fără a aduce obiecții de principiu — arată o anumită nemulțumire față de tezele din Declarație cu privire la lupta contra revizionismului, deși este evident că în actuala fază de dezvoltare revizionismul este principialul pericol în mișcarea muncitorească internațională, pe care partidele comuniste și muncitorești trebuie să-l combată.

Este de remarcat faptul important că la sărbătorirea a 40 de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie și la cea de-a doua Consfătuire de la Moscova au participat și reprezentanții Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, care, împreună cu reprezentanții celorlalte partide frățesti, și-au pus semnătura pe Manifestul Păcii.

Noi vom face și pe viitor tot posibilul pentru a contribui la îmbunătățirea continuă a colaborării și prieteniei dintre România și Iugoslavia, la dezvoltarea pe baza marxism-leninismului a colaborării între partidele noastre, între toate partidele frățesti din țările socialiste și din lumea întreagă.

În timpul și după cel de-al doilea război mondial, ca rezultat al ridicării conștiinței popoarelor și al creșterii influenței ideilor comuniste, mișcarea comunistă internațională s-a lărgit și s-a întărit continuu. Astăzi, în lume există peste 70 de partide comuniste cu peste 33.000.000 de membri. În țările Europei sînt 17.000.000 de comuniști, în țările Asiei peste 14.000.000 și peste 1.000.000 în țările Africii, Americii și Australiei.

În țările socialiste, partidele comuniste și muncitorești au devenit forța conducătoare a statului. Prin lupta lor eroică pentru apărarea independenței naționale, pentru pace și interesele vitale ale celor ce muncesc, multe partide comuniste și muncitorești din țările capitaliste și-au sporit considerabil influența și prestigiul în rândurile poporului. Partidul Comunist Francez, Partidul Comunist Italian, partidele comuniste din Indonezia, Brazilia, Cile și din alte țări au devenit partide puternice, strîns legate de mase, care ocupă un loc de frunte în viața politică a țărilor lor și în mișcarea muncitorească.

Partidele comuniste s-au întărit considerabil din punct de vedere ideologic și organizatoric, reprezentînd azi o forță politică ce mobilizează sute de milioane de oameni ai muncii în lupta pentru pace, democrație și socialism.

Creșterea și dezvoltarea partidelor comuniste și muncitorești din lumea întreagă, marile lor sarcini și răspunderea imensă pe care o au în fața popoarelor lor, ca și în fața mișcării muncitorești internaționale, au pus problema unor noi forme a relațiilor și colaborării tovarășești între ele.

În ultimii ani, formele cele mai răspîndite ale raporturilor dintre partidele comuniste și muncitorești au fost întîlnirile și contactele bilaterale. Partidul nostru a avut asemenea întîlniri cu reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești din Ungaria, Bulgaria, R. D. Germană, Iugoslavia, Franța, cu care a discutat probleme interesînd partidul nostru și partidele respective, precum și probleme ale situației internaționale și ale mișcării muncitorești și comuniste mondiale. De asemenea, au avut loc și unele consfătuiri ale partidelor comuniste și muncitorești pe grupe de țări sau consacrate anumitor probleme: o asemenea consfătuire a fost organizată în ianuarie 1957 la Budapesta, cu participarea reprezentanților partidelor comuniste din U.R.S.S., Ungaria, Bulgaria, Cehoslovacia, România. Aceste întîlniri bilaterale, contacte personale și consfătuiri pe grupe de țări au avut și au o mare însemnătate și au dat rezultate pozitive.

În condițiile actuale, cînd socialismul a devenit un sistem mondial, cînd forțele socialismului cresc în toate țările, cînd apărarea păcii mondiale este o sarcină centrală a tuturor partidelor muncitorești revoluționare, sînt necesare și consfătuiri mai largi între partidele comuniste și muncitorești. Însămănțarea unor asemenea consfătuiri a fost pe deplin demonstrată de cele două consfătuiri de la Moscova. Ele marchează o nouă etapă importantă în istoria mișcării comuniste internaționale, ridicînd unitatea partidelor comuniste și muncitorești, unitatea țărilor socialiste pe o nouă treaptă de dezvoltare.

Se știe bine că reprezentanții burgheziei monopoliste, virfurile reacțiunii internaționale organizează întâlniri și diferite alte forme de contact pentru a-și coordona activitatea ostilă cauzei socialismului și păcii, pentru a elabora măsuri comune împotriva mișcării muncitorești. Cu atît mai mult reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești au datoriat să dezvolte și să întărească relațiile de colaborare tovarășească între ele, să discute împreună cele mai importante probleme ale strategiei și tacticii lor în lupta pentru pace și socialism.

Principiul fundamental al relațiilor între partidele comuniste și muncitorești este internaționalismul proletar. Pe această bază se dezvoltă unitatea strînsă, colaborarea și lupta comună a tuturor partidelor muncitorești revoluționare. Partidele comuniste și muncitorești soluționează problemele liniei lor politice călăuzindu-se după învățătura marxist-leninistă, potrivit condițiilor concrete din țările lor și ținînd seamă că interesele oamenilor muncii din fiecare țară sînt indisolubil legate de interesele oamenilor muncii din lumea întreagă. Cauza socialismului este unică și indivizibilă, comună clasei muncitoare din lumea întreagă, tuturor partidelor comuniste și muncitorești. Pe aceasta se bazează comunitatea de țeluri și interese, comunitatea ideologiei marxist-leniniste, care unește partidele comuniste și muncitorești într-o mare familie frățească. Partidul nostru își va aduce și pe viitor contribuția la întărirea unității și solidarității partidelor comuniste și muncitorești, a coeziunii ideologice

logice și a unității de acțiune a mișcării muncitorești internaționale.

La consfătuirile de la Moscova s-a afirmat cu claritate rolul de frunte al Uniunii Sovietice, al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, centrul mișcării muncitorești internaționale. Împreună cu celelalte partide comuniste și muncitorești, noi considerăm că rolul U.R.S.S. în fruntea lagărului socialist este rezultatul firesc al unui proces istoric și constituie un factor esențial al unității țărilor socialiste, al coeziunii mișcării comuniste internaționale, în interesul cauzei păcii și socialismului.

Tovarăș,

Întărirea unității mișcării comuniste internaționale impune, în primul rînd, întărirea coeziunii ei ideologice pe baza învățăturii marxist-leniniste. Se știe că în ultimii ani, mai ales începînd din perioada dezbaterii hotărîrilor Congresului al XX-lea al P.C.U.S., reacțiunea internațională a dezlănțuit o campanie îndirjită de pomegrire a P.C.U.S. și a celorlalte partide frățești, de denaturare și compromitere a învățăturii marxist-leniniste. Scopul acestei campanii este de a introduce confuzii și dezorientare în rîndurile partidelor comuniste și muncitorești, de a submina orînduirea de stat și opera de construcție socialistă din țările democrat-populare, de a dezbina țările socialiste și mișcarea comunistă și muncitorească internațională, de a micșora puterea de atracție a ideilor socialismului asupra maselor populare. În aceste condiții au o mare însemnătate tezele din Declarația Consfătuirii reprezentanților partidelor frățești din țările socialiste cu privire la intensificarea educării marxist-leniniste a maselor, la întărirea luptei împotriva ideologiei burgheze.

Lupta împotriva dogmatismului este o sarcină importantă a partidelor comuniste și muncitorești, deoarece dogmatismul, străin spiritului creator al marxism-leninismului, duce la îngustime de orizont și la desconsiderarea realităților social-economice, la sectarism și rupere de masă.

Declarația subliniază în mod deosebit că, în etapa actuală, principala primejdie împotriva căreia trebuie îndreptată atenția și vigilența mișcării muncitorești internaționale este revizionismul — oportunismul de dreapta —, ca manifestare a ideologiei burgheze, care paralizază energia revoluționară a clasei muncitoare, în vederea menținerii sau restabilirii capitalismului.

Este lesne de înțeles de ce, cu cât crește prestigiul țărilor socialiste și cu cât sporește forța de atracție a socialismului în rândurile oamenilor muncii de pretutindeni, cu atât se străduiesc cercurile reacțiunii imperialiste să stimuleze și să alimenteze diferite tendințe și teorii revizioniste în mișcarea comunistă și muncitorească internațională.

Nu întâmplător conducătorii de dreapta ai social-democrației și alte elemente reformiste și revizioniste au intensificat atacurile lor împotriva marxism-leninismului, pretinzând au intensificat atacurile lor împotriva marxism-leninismului, pretinzând, chipurile, că el „s-a perimat”, „s-a învechit” și preconizează o așa-zisă adaptare a socialismului „la cerințele și transformările timpului”. Sensul acestei adaptări a fost dezvăluit nu de mult de liderii de dreapta ai partidului social-democrat din Austria, care, pregătind un nou program al partidului, afirmă că teoria lui Marx și Engels, ideile lor despre lupta de clasă și dictatura proletariatului sînt depășite, deoarece „societatea a evoluat altfel decît au prezis aceștia”. Și toate acestea în epoca în care fapte evidente vestesc victoria inevitabilă a socialismului în întrecerea cu capitalismul!

Revizionistii încearcă să ametească clasa muncitoare și pe oamenii muncii din țările capitaliste cu basme despre frumusețile „democrației” burgheze și despre transformarea „treptată” a capitalismului în socialism pe calea colaborării sociale și a reformelor, prin mecanismul magic al parlamentarismului burghez — fără revoluția socială, fără cucerirea puterii de către clasa muncitoare.

Activitatea grupului trădător al lui Nagy Imre este în această privință deosebit de grăitoare și arată limpede cum elementele revizioniste din țările socialiste își concentrează eforturile împotriva temelilor socialismului, fiind gata să se înțeleagă cu cele mai

negre forțe ale contrarevoluției împotriva puterii de stat a clasei muncitoare. Revizionistii neagă învățătura marxist-leninistă despre lupta de clasă, despre ascuțirea ei în anumite împrejurări ale perioadei de trecere de la capitalism la socialism și despre puterea populară ca formă a dictaturii proletariatului. Propovăduind liberalismul și capitularea față de forțele reacționare și de ideologia lor, ei caută în fel și chip să micșoreze sau să lichideze rolul conducător al partidului, se străduiesc să slăbească partidul, să submineze unitatea rândurilor sale, puterea sa de luptă și de organizare, să-l transforme într-un „club de discuții”. Totodată, negînd realizările obținute de oamenii muncii din țările socialiste, revizionistii caută să submineze baza de masă a puterii de stat a clasei muncitoare și, prin lozinci naționaliste, să slăbească unitatea țărilor lagărului socialist.

Prin critica făcută revizionismului, Consfătuirea de la Moscova aduce o importantă contribuție la lupta pentru apărarea purității învățăturii marxist-leniniste, împotriva curentelor oportuniste și revizioniste, la întărirea fermității și coeziunii fiecărui partid comunist în lupta împotriva capitalismului.

Declarația Consfătuirii de la Moscova evidențiază însemnătatea legilor generale, universal valabile, ale luptei pentru cucerirea puterii și pentru construirea socialismului, precum și însemnătatea aplicării creatoare a acestor legi la condițiile istorice concrete din fiecare țară, potrivit particularităților și tradițiilor naționale ale țărilor respective. Declarația previne partidele comuniste și muncitorești asupra pericolului pe care-l prezintă atât ignorarea acestor particularități, cit și nerecunoașterea adevărului general al marxism-leninismului cu privire la legile revoluției socialiste.

Experiența partidelor frățesti din țările socialiste a dovedit că lupta pentru cucerirea puterii și construirea socialismului se desfășoară în forme, metode și ritmuri diferite de la o țară la alta, corespunzător particularităților naționale și condițiilor istorice concrete. Însă, indiferent de particularitățile și specificul fiecărei țări în parte, procesele revoluției socialiste și construcției socialiste se

bazează pe o serie de legi generale oglindite în experiența Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și a partidelor frățești din celelalte țări socialiste.

Partidul nostru și alte partide frățești rezolvă problemele construirii socialismului și înfring greutățile în lupta pentru socialism, deoarece se bazează în întreaga activitate pe învățătura marxist-leninistă despre dictatura proletariatului, despre rolul partidului ca forță conducătoare în stat, alianța clasei muncitoare cu principalele mase ale țărânimii și cu alte pături ale oamenilor muncii, trecerea în proprietatea obștească a principalelor mijloace de producție, conducerea planificată de către stat a economiei naționale, transformarea socialistă treptată a agriculturii, înfăptuirea revoluției culturale, deplină egalitate a oamenilor muncii de toate naționalitățile, aplicarea centralismului democratic în construcția și conducerea statului, aplicarea în practică a principiilor internaționalismului proletar.

Acestea sînt legi generale de care nici un partid marxist-leninist nu poate face abstracție. Aplicînd în mod creator aceste legi la condițiile țării noastre, îmbinîndu-le cu ceea ce este specific și particular ca urmare a acestor condiții, partidul nostru asigură succesul operei de construcție socialistă.

Consfătuirea partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste a examinat problema trecerii de la capitalism la socialism, problemă care a fost pusă într-o lumină nouă de Congresul al XX-lea al P.C.U.S. În urma profundelor schimbări petrecute pe arena mondială în favoarea socialismului, în fața partidelor comuniste și muncitorești din țările capitaliste se deschid perspective mai favorabile pentru înfăptuirea trecerii la socialism. În condițiile actuale, într-o serie de țări capitaliste, clasa muncitoare, în frunte cu avangarda sa, are posibilitatea să unească sub conducerea ei, pe baza frontului unic proletar și a frontului popular, majoritatea poporului, să cucerească puterea fără război civil, să asigure trecerea în minile poporului a principalelor mijloace de producție. În acest proces revoluționar, parlamentul poate fi transformat dintr-un

organ al democrației burgheze într-un instrument al adevăratei puteri populare, capabil să înfrîngă împotrivirea forțelor reacționare și să asigure înfăptuirea transformărilor socialiste. Clasa muncitoare, masele largi ale oamenilor muncii sînt interesate într-o asemenea desfășurare a revoluției.

Insemnătatea aprecierilor Declarației este cu atât mai mare pentru mișcarea muncitorească internațională cu cît burghezia se străduiește să semene și să întrețină în clasa muncitoare din apus iluzii reformiste — și îndeosebi iluzia că trecerea la socialism se va desfășura, în orice condiții, numai pe cale pașnică. Trecerea pașnică sau nepașnică la socialism nu depinde atât de clasa muncitoare cît de rezistența pe care o vor opune clasele exploatare, care nu cedează de bunăvoie puterea politică și economică. Este de presupus că într-o serie de țări clasele stăpînitoare, cu sprijinul imperialismului internațional, vor încerca să oprească prin violență transformările revoluționare. Partidele comuniste din țările capitaliste nu pot să nu atragă atenția clasei muncitoare asupra acestei posibilități. Luptînd pentru a determina desfășurarea revoluției pe cale pașnică, ele nu pot să nu aibă în vedere și eventualitatea în care clasele exploatare vor recurge la metode violente. Numai astfel partidele comuniste pot înarma clasa muncitoare împotriva concepțiilor false și dăunătoare cu ajutorul cărora burghezia se străduiește să adoarnă masele populare.

La noi în țară, după cum se știe, o serie de factori favorabili au contribuit ca, după răsturnarea dictaturii militare-fasciste, procesul revoluționar neterminat care a dus la instaurarea puterii populare și la cucerirea întregii puteri de către clasa muncitoare, aliată cu țărînimea muncitoare, să se desfășoare în linii generale fără violență, fără război civil. Dar partidul nostru, în întreaga această perioadă, a avut în vedere și o eventuală încrecare a burgheziei de a împinge lucrurile spre război civil. Aceasta a ținut trează vigilența partidului și a clasei muncitoare, a maselor populare, și a contribuit la înlăturarea, fără război civil, a rezistenței claselor stăpînitoare.

Experiența partidului nostru, a celorlalte partide frățești din țările socialiste confirmă pe deplin teza marxist-leninistă că trecerea de la capitalism la socialism — indiferent dacă se efectuează în mod pașnic sau nepașnic — nu poate avea loc decât pe baza cuceririi puterii de către clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare și cu alte părți ale populației; că victoria luptei de eliberare a poporului muncitor este condiționată de conducerea maselor de oameni ai muncii de către clasa muncitoare, în frunte cu partidul ei marxist-leninist, de înfăptuirea, într-o formă sau alta, potrivit condițiilor concrete, a dictaturii proletarietului.

Tovarăși,

Declarația partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste și „Manifestul păcii” au fost primite de membrii și de organizațiile partidului nostru, de masele largi ale oamenilor muncii de la orașe și sate cu căldură și însuflețire, cu satisfacție și încredere în perspectivele forțelor păcii și socialismului.

Schimbul de păreri și documentele consfătuirilor au confirmat justetea liniei generale a partidului nostru în problemele consolidării regimului democrat-popular și ale construcției economiei și culturii socialiste, ale întăririi partidului și unității rîndurilor sale, ale dezvoltării coeziunii țărilor socialiste și întăririi unității de acțiune a mișcării comuniste internaționale, ca și justetea politicii partidului nostru în problemele politicii externe. Partidul nostru și-a adus contribuția, bazată pe propria sa experiență, la desfășurarea dezbaterilor și elaborarea documentelor consfătuirilor.

Plenara din 14 decembrie a C.C. al P.M.R. a aprobat activitatea reprezentanților partidului nostru la consfătuirile de la Moscova, ca fiind corespunzătoare întru totul cu linia partidului.

Partidul nostru, în frunte cu Comitetul său Central, aprobă și își însușește întru totul Declarația Consfătuirii de la Moscova a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste și „Manifestul păcii”, și va face totul pentru a-și aduce contribuția sa la înfăptuirea lămuritelor ideii cuprinse în aceste

documente de imensă însemnătate internațională. Este necesar ca Declarația și „Manifestul păcii” să fie dezbătute de întregul nostru partid. Această dezbateră trebuie să ducă la întărirea politică-ideologică a partidului nostru, la consolidarea și dezvoltarea mai departe a regimului nostru democrat-popular. Organizațiile de partid, membrii de partid sînt chemați să desfășoare o muncă susținută de popularizare a acestor documente în rîndurile maselor celor mai largi.

Aportul cel mai însemnat pe care oamenii muncii din țara noastră și avangarda lor, Partidul Muncitoresc Român, îl aduc la cauza socialismului și păcii este munca perseverentă pentru înfăptuirea politicii leniniste a partidului, pentru realizarea sarcinilor stabilite de Congresul al II-lea al partidului și de plenarele Comitetului Central în vederea construirii socialismului.

Este necesar să întărim și mai departe, pe toate căile, statul democrat-popular, principalul instrument al construirii socialismului, alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, frăția dintre poporul român și minoritățile naționale.

Chezășia succesei în construcția noastră socialistă este atragerea și mobilizarea continuă a maselor celor mai largi la conducerea treburilor obștești, la înfăptuirea sarcinilor dezvoltării industriei și agriculturii socialiste, în vederea ridicării nivelului de trai al poporului, întărirea continuă a unității poporului muncitor în jurul partidului.

Rolul conducător al partidului este determinant pentru întărirea puterii muncitorești-țărănești, pentru reușita operei de construire a socialismului. De aceea trebuie să muncim perseverent pentru întărirea continuă a rolului conducător al partidului, al fiecărei organizații de partid în domeniul său de activitate, pentru îmbunătățirea neîntrepută a metodelor conducerii de către partid a economiei și culturii, a organizațiilor de masă, în toate sectoarele construcției socialiste.

Necesitățile dezvoltării construcției socialiste în țara noastră, precum și lupta dintre capitalism și socialism pe arena internațională

nală cer partidului să acorde o atenție centrală ridicării continue a nivelului activității ideologice.

Congresul al II-lea al partidului nostru, situându-se cu fermitate pe pozițiile marxism-leninismului creator, a stabilit că una din sarcinile cele mai importante ale partidului este lupta împotriva influențelor ideologiei burgheze, intransigența împotriva oricărei denaturări a teoriei marxist-leniniste; congresul a atras atenția că nici vorbă nu poate fi de vreo slăbire, oricât de neînsemnată, a luptei împotriva ideologiei dușmane, de vreo „pauză” în lupta ideologică.

Partidul nostru a mers consecvent pe această linie, a combătut cu toată hotărârea orice tendință de abatere de la marxism-leninism în activitatea ideologică și practică de partid și de stat, în opera de construcție a economiei și culturii socialiste.

Dezbaterea documentelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. a dat un puternic impuls activității generale a partidului nostru, a dus la aprofundarea unor probleme fundamentale ale construcției socialiste, la examinarea critică a diferitelor laturi ale vieții de partid și de stat, la întărirea legăturilor partidului cu masele, la consolidarea rolului conducător al partidului, la întărirea democrației socialiste și a orinduirii democrat-populare. Dezbaterea documentelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. a avut o mare însemnătate pentru ridicarea nivelului muncii noastre în domeniul ideologiei și a nivelului tratării și aplicării creatoare a învățăturii marxist-leniniste la realitățile social-economice ale țării noastre.

Partidul nostru și-a dovedit capacitatea de a se orienta just în diferite împrejurări ale luptei de clasă și construcției socialiste. El a respins cu toată fermitatea încercările unor elemente anarhice, mic-burgheze, insuficient călitate și instabile din punct de vedere politic, de a denatura critica manifestărilor cultului personalității și de a folosi dezbaterile documentelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. în scopuri antipartinice. Sub influența presiunii ideologiei străine și a propagandei dușmane s-au manifestat din partea unor asemenea elemente tendințe îndreptate spre revizuirea liniei

politice a partidului și spre subminarea unității rîndurilor sale, spre micșorarea rolului conducător al partidului în viața de stat, în viața obștească, în ideologie și cultură, încercări de propovăduire a liberalismului și a spiritului capitular față de ideologia străină, tendințe de subminare a democrației socialiste. Asemenea tendințe au primit și vor primi și pe viitor riposta cuvenită din partea Comitetului Central și a întregului partid.

Pentru întărirea partidului, a rolului său conducător, au avut o mare însemnătate hotărârile ședinței plenare din 28 iunie—3 iulie 1957 a Comitetului Central al partidului nostru. Întregul partid, în frunte cu Comitetul Central, a condamnat cu toată asprimea manifestarea unor tendințe de a denatura și ponegri activitatea partidului și realizările regimului democrat-popular, de a da debaterii documentelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. o orientare care ar fi produs confuzie în rîndurile partidului, ar fi dus la slăbirea unității partidului și a conducerii sale, la subminarea politicii partidului și statului. Plenara a ridicat nivelul de combativitate și principalitate comunistă a partidului, a întărit lupta partidului împotriva manifestărilor de liberalism față de concepțiile străine, împotriva concepțiilor reformiste și oportuniste.

Trebuie să ne concentrăm și în viitor atenția în direcția creșterii continue a conștiinței socialiste a celor ce muncesc, a intensificării educației patriotice și a îmbinării ei cu educația internaționalistă, sădind în sufletul și mintea fiecărui om al muncii hotărârea de a participa activ la opera de construire a socialismului și de a apăra cuceririle revoluționare ale poporului. O atenție neslăbită trebuie acordată luptei împotriva naționalismului și șovinismului.

Partidul se bucură de mare prestigiu și autoritate în popor, în rîndurile clasei muncitoare, ale țărănimii muncitoare și intelectualității, care urmează cu încredere partidul și sînt hotărîte să aplice linia sa. Organele de partid și de stat sînt datorate să dea dovadă de grijă față de nevoile materiale și culturale ale oamenilor muncii, să fie atente la propunerile și criticile acestora, să combată orice

manifestări de birocratism, să ducă în mijlocul lor o muncă politică plină de răspundere, să răspundă experiența lor înaintată. Trebuie să lămurim temeinic tuturor organizațiilor de partid, fiecărui membru al partidului că aplicarea neabătută a liniei politice a partidului și a legilor statului este o condiție de bază a întăririi legăturilor partidului cu masele — izvorul forței de nebiruit a partidului și a regimului democrat-popular.

Capacitatea de organizare și mobilizare a maselor de către partid, înfăptuirea rolului conducător al partidului în construcția socialismului, traducerea în viață a liniei sale politice depind de unitatea și coeziunea rîndurilor partidului. Este nevoie să muncim continuu, neobosit, pentru a întări mai departe coeziunea rîndurilor partidului, pentru a asigura respectarea de către toți membrii și candidații de partid a disciplinei de partid, a principiului centralismului democratic — principiul de bază al organizării partidului nostru. Un mare rol în întărirea partidului are îmbunătățirea compoziției sociale a partidului.

Poporul român are nevoie de pace pentru rezolvarea sarcinilor sale istorice de construire a socialismului, de ridicare continuă a nivelului său de trai material și cultural. Republica Populară Română, întărind unitatea cu țările lagărului socialist în frunte cu U.R.S.S., va depune și pe viitor, împreună cu celelalte state iubitoare de pace, toate eforturile pentru dezvoltarea procesului de desîntindere în relațiile internaționale și de consolidare a păcii.

Participînd activ la lucrările Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, Republica Populară Română a luat poziție categorică pentru dezvoltarea relațiilor de prietenie și colaborare cu toate țările pe baza coexistenței pașnice, pentru interzicerea armelor atomice și condamnarea războiului nuclear, pentru reducerea forțelor armate și armamentelor, pentru desființarea tuturor bazelor militare aflate pe teritorii străine, pentru retragerea trupelor tuturor statelor înăuntrul granițelor naționale, pentru oprirea propagandei de război.

Poporul român salută recentele propuneri ale guvernului sovietic adresate guvernului nostru și guvernelor tuturor statelor membre ale O.N.U., ca o nouă și importantă contribuție la slăbirea încordării internaționale, la cauza întăririi păcii între popoare.

Acționînd cu perserverență pentru întărirea colaborării internaționale, Partidul Muncitoresc Român și guvernul Republicii Populare Române se pronunță împotriva împărțirii lumii în blocuri militare. Dar în condițiile în care cercurile agresive imperialiste, intensificînd cursa înarmărilor și pregătind aventuri războinice, refuză lichidarea pe bază de reciprocitate a blocurilor militare existente — întărirea organizației Pactului de la Varșovia, lărgirea colaborării cu țările socialiste și întărirea capacității lor de apărare răspund intereselor poporului român și ale tuturor statelor socialiste, intereselor păcii.

Consfătuirea partidelor comuniste și muncitorești a subliniat că astăzi în țările capitaliste sînt posibilități mai mari decît oricînd ca în anumite probleme, și înainte de toate în problemele apărării păcii, să se realizeze unitatea de acțiune a clasei muncitoare. Schîmburile de experiență între partidele comuniste din țările capitaliste și partidele comuniste și muncitorești din țările socialiste — unde unitatea clasei muncitoare este înfăptuită — pot înlesni munca rodnică ce se desfășoară în numeroase țări pentru a realiza unitatea de acțiune a proletariatului. Partidul nostru dezvoltă colaborarea frățească și schimbul de experiență cu partidele comuniste și muncitorești din țările capitaliste.

Partidul nostru se pronunță pentru dezvoltarea contactelor cu reprezentanții partidelor socialiste, în interesul întăririi unității de acțiune a clasei muncitoare internaționale, cu reprezentanții oricărui partid și organizații democratice care militează în favoarea apărării păcii. În această privință sindicatele, U.T.M.-ul, mișcarea de femei și alte organizații obștești din țara noastră pot și trebuie să aducă o contribuție mai mare pentru unirea eforturilor organizațiilor, grupurilor și persoanelor care se pronunță pentru pace, pentru coexistență. Unitatea internațională de acțiune a forțelor

jubitoare de pace este cea mai puternică armă împotriva politicii agresive a cercurilor imperialiste, este chezaşa apărării păcii în lume.

Sub steagul ideilor nemuritoare ale lui Marx, Engels, Lenin, clasa muncitoare a dobândit acum 40 de ani o victorie de însemnătate istorică mondială, făurind primul stat socialist. Sub acest steag, purtat de eroicele partide comuniste și muncitorești, a fost făurit și se consolidează neconținut sistemul mondial al țărilor socialiste, iar mișcarea muncitorească a devenit în zilele noastre o măreață forță a progresului social.

Credincioșii invincibilei învățături marxist-leniniste, întărind neconținut unitatea frățească cu partidele comuniste și muncitorești, partidul nostru, încercat în lupte și devotat fără margini intereselor celor ce muncesc, va călăuzi și mai departe cu fermitate poporul român pe calea construirii socialismului și a apărării păcii.

„Scintila” nr. 4.089
din 17 decembrie 1957

CUVINTARE ROSTITĂ LA MITINGUL DE DOLIU ȚINUT CU PRILEJUL FUNERALIILOR DR. PETRU GROZA

— 10 ianuarie 1958 —

Tovarăși și prieteni,
Stimați reprezentanți de peste hotare,

Cu adîncă durere poporul nostru, Partidul Muncitoresc Român și guvernul Republicii Populare Romîne se despart azi de un mare fiu al țării, de scumpul nostru prieten și tovarăș Petru Groza, luptător pentru libertatea și propășirea patriei, pentru dreptate socială, eminent conducător de stat, unul din constructorii de frunte ai Romîniei socialiste, militant devotat cauzei păcii și prieteniei între popoare.

Figură luminoasă de democrat și patriot înaintat, strîns legat de masă, contopindu-se cu năzuințele de eliberare socială și națională ale poporului, Petru Groza a înțeles care sînt forțele sociale în stare să aducă poporului român sfîrșitul suferințelor îndurate de veacuri. El a tras concluziile juste din dezvoltarea istorică a țării în decursul ultimelor decenii, din profundele conflicte social-politice dintre forțele progresului și forțele reacțiunii. Om politic clarvăzător, animat de dorința sinceră de a milita pentru dezvoltarea și înflorirea patriei, Petru Groza s-a ridicat împotriva politicii antinaționale și antipatriotice a celor mai reacționare cercuri ale burgheziei și moșierimii.

Petru Groza s-a alăturat forțelor sociale înaintate în perioada luptelor eroice din februarie 1933 ale cefeștiștilor și petroliștilor, care au dat o lovitură puternică planurilor reacțiunii de aruncare a grentăților crizei economice din 1929—1933 pe umerii maselor

populare, de aserveire a țării capitalului străin și de transformare a Romîniei într-o bază a agresiunii antisovietice.

În aceste împrejurări istorice, cînd masele din ce în ce mai largi ale țărănimii se ridicau la luptă împotriva mizeriei, sărăciei și nedreptăților tot mai accentuate, Petru Groza a întemeiat Frontul plugarilor, organizație izvorită din năzuința țărănimii pentru pămînt și libertate. El a cunoscut bine istoria luptelor țărănești împotriva robiei feudale și exploatării capitaliste, a știut că ori de cîte ori țărănimea s-a ridicat împotriva exploatării moșierești și capitaliste fără un aliat credincios și conducător sigur a fost zdrobită. El a înțeles că țărănimea poate înfăptui năzuințele sale drepte numai în alianță și sub conducerea clasei muncitoare. Datorită făuririi alianței muncitorești-țărănești în lupta pentru înfăptuirea reformei agrare, țărănimea, după eliberarea țării, a devenit stăpînă pe pămîntul pe care-l muncește și a putut păși pe calea construirii unei vieți noi, socialiste.

În perioada cînd virfurile cele mai reacționare ale claselor dominante pregăteau instaurarea dictaturii fasciste și aruncarea țării în războiul antisovietic, Petru Groza a văzut în Partidul Comunist Român luptătorul cel mai hotărît și consecvent pentru apărarea libertăților democratice, a independenței naționale, pentru pace. În acțiunile politice desfășurate în țară, acolo unde s-a înfăptuit frontul comun al forțelor patriotice populare cuprinzînd Partidul Comunist Român, Frontul plugarilor și alte organizații democratice, fascismul a fost înfrînt.

În timpul celui de-al doilea război mondial Petru Groza a adus o mare contribuție la lupta forțelor patriotice, sub conducerea partidului comunist, pentru scoaterea țării din războiul antisovietic și trecerea ei în coaliția antihitleristă.

Tovarăși și prieteni,

După 23 August 1944, cînd în țara noastră avea loc o uriașă mișcare populară împotriva vechilor rînduiri social-politice și încercărilor reacțiunii de a menține poporul român în lanțurile asu-

pririi, dr. Petru Groza, credincios intereselor poporului, s-a situat în primele rînduri ale forțelor patriotice democratice, care, sub conducerea partidului comunist, acționau pentru dezvoltarea țării pe o cale nouă, calea democrației și progresului social.

Înfrîngînd împotrivirea forțelor reacționare, oamenii muncii de la orașe și de la sate au adus la cîrma țării, la 6 Martie 1945, primul guvern democratic din istoria Romîniei, guvern prezidat de tovarășul Petru Groza.

Unul din meritele deosebite ale lui Petru Groza este contribuția sa la înfăptuirea Republicii Populare Romîne, la făurirea și întărirea continuă a statului nostru democrat-popular.

Petru Groza a știut să privească înainte, înțelegînd că numai pe calea arătată de partidul clasei muncitoare Romînia poate deveni o țară prosperă, capabilă să asigure fiilor săi un nivel de trai și de cultură din ce în ce mai ridicat.

Petru Groza și-a cîștigat simpatia oamenilor muncii fără deosebire de naționalitate din țara noastră ca luptător pentru înfrățirea tuturor celor ce muncesc, pentru dezvoltarea economică și culturală a poporului român și a minorităților naționale, pentru înflorirea Republicii Populare Romîne.

El și-a pus cu dragoste cunoștințele și forțele sale în slujba măreței opere întreprinse de Partidul Muncitoresc Român și statul nostru democrat-popular pentru ridicarea maselor muncitoare la lumina culturii, pentru dezvoltarea patrimoniului creației populare și a tradițiilor înaintate ale culturii noastre, pentru înflorirea literaturii, artei, științei în patria noastră socialistă.

Poporul nostru prețuiește în mod deosebit contribuția de seamă pe care a adus-o Petru Groza la înfăptuirea politicii republicii noastre populare, de apărare a păcii și de micșorare a încordării internaționale, hotărîrea cu care el s-a ridicat întotdeauna împotriva planurilor războinice ale cercurilor agresive, eforturile pe care le-a depus pentru dezvoltarea colaborării între state, fără deosebire de sistem social. Prin aceasta dr. Petru Groza a devenit

o personalitate prețuită și iubită nu numai în țara noastră, ci și peste hotare.

Petru Groza a fost un adept sincer și devotat al prieteniei între poporul român și popoarele sovietice și a militat cu convingere și cu hotărâre pentru dezvoltarea continuă a relațiilor frățesti și a prieteniei cu Uniunea Sovietică, cu China Populară, cu toate țările socialiste. În întărirea continuă a unității lagărului țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, el vedea pe drept cuvânt cheia cea mai puternică a apărării păcii și una din condițiile esențiale ale independenței și suveranității țării noastre, ale construirii cu succes a socialismului.

Dr. Petru Groza nu a fost membru al Partidului Muncitoresc Român, dar în el clasa muncitoare, partidul nostru au avut un mare și credincios prieten. Legăturile trainice, de strinsă și frățescă conlucrare care au existat între comuniști și tovarășul Petru Groza sînt un simbol al unității de voință și de acțiune care sudează într-un bloc pe membrii partidului nostru și pe toți oamenii muncii, pe toți patrioții din țara noastră.

Tovarăși și prieteni,

În numele Prezidiului Marii Adunări Naționale, al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român și al guvernului, în numele întregului popor român îndoliat, aduc un ultim salut dr. Petru Groza, fiu vrednic și credincios al poporului român.

Aducem mulțumirile noastre tuturor celor care împărtășesc alături de noi pierderea dureroasă pe care a suferit-o țara noastră, tuturor reprezentanților țărilor care participă la această tristă solemnitate, șefilor de state, guvernelor, parlamentelor, partidelor, organizațiilor și persoanelor care au trimis delegați sau au exprimat condoleanțe.

Clasa muncitoare, țărăimea muncitoare, intelectualitatea, poporul român și naționalitățile conlocuitoare din țara noastră vor păstra neștearsă amintirea luminoasă a celui care a fost dr. Petru Groza.

Omagiul cel mai de preț pe care-l putem aduce memoriei sale este acela de a munci cu și mai multă energie pentru victoria cauzei poporului muncitor, căreia tovarășul Petru Groza i-a consacrat cu abnegație toate eforturile pînă în clipa cînd a încetat să-i bată inima nobilă. Strîns uniți în jurul partidului și guvernului țării, să ne intensificăm eforturile pentru dezvoltarea economiei și culturii patriei noastre, pentru întărirea puterii populare, pentru apărarea păcii în lume, pentru făurirea unei Romîni socialiste înfloritoare, țară a belșugului și fericirii celor ce muncesc.

Adio, scump prieten și tovarăș de luptă!

„Scînteia” nr. 4.110
din 11 ianuarie 1958

CUVINTARE ROSTITĂ LA MITINGUL
OAMENILOR MUNCII DIN BUCUREȘTI,
ȚINUT ÎN CINSTEA
DELEGAȚIEI GUVERNAMENTALE ȘI DE PARTID
A REPUBLICII POPULARE UNGARE

— 27 februarie 1958 —

Tovarăși și tovarăse,

Permiteți-mi ca, în numele întregului nostru popor, în numele Partidului Muncitoresc Român și al guvernului Republicii Populare Române, să exprim aici marea bucurie pe care ne-o prilejuiește tuturor vizita în țara noastră a delegației guvernamentale și de partid a Ungariei vecine și prietene, în frunte cu tovarășul Kádár János.

Cu aceleași simțăminte de bucurie și dragoste au fost înconjurați sobii poporului maghiar pretutindeni în orașele și satele pe care le-au vizitat, în uzine și gospodării colective, ca și în instituții de stat și universități. Sîntem bucuroși, dragi oaspeți, că în contactul nemijlocit cu muncitorii, țărani și intelectuali din patria noastră ați putut simți căldura prieteniei sincere, frățești pe care poporul român o poartă poporului maghiar. *(Aplauze)*.

Oamenii muncii din țara noastră, Partidul Muncitoresc Român și guvernul Republicii Populare Române își exprimă înalta prețuire față de politica justă a guvernului revoluționar muncitoresc-țărănesc ungar și a Partidului Muncitoresc Socialist Ungar și caldă simpatie față de muncitorii, țărani și intelectuali maghiari, care, sub conducerea partidului, întăresc puterea populară și obțin realizări tot mai mari în construirea societății socialiste.

Planul de stat al Republicii Populare Ungare pe anul 1957 a fost împlinit și depășit, nivelul producției industriale ajungînd și chiar întrecînd într-o serie de ramuri importante nivelul producției

din 1955; a sporit producția agricolă; numărul cooperativelor agricole de producție este în continuă creștere. Consolidarea regimului democrat-popular își găsește expresie în unirea din ce în ce mai strînsă a maselor largi în jurul partidului și guvernului.

În ciuda calomniilor și intrigilor cercurilor imperialiste, se întărește continuu poziția Ungariei pe plan internațional. Republica Populară Ungară, stat suveran al oamenilor muncii, membru egal în drepturi al marii comunități a țărilor socialiste, are largi legături diplomatice și comerciale și numeroși prieteni în lumea întreagă.

Tovarăși,

Poporul român, sfărîmînd cătușele înapoierii în care-l ferecase domnia moșierilor, burgheziei și capitalul străin, a pășit pe drumul larg al dezvoltării economiei și culturii socialiste și a dobîndit realizări de seamă în anii democrației populare.

S-a întărit neconștient puterea populară, a cărei temelie de nezdruccinat este alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. Datorită politicii naționale juste, leniniste a partidului și guvernului, o prietenie frățească unește poporul român și naționalitățile conlocuitoare din țara noastră, pe toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate.

Poporul muncitor din țara noastră înfăptuiește cu succes politica Partidului Muncitoresc Român de industrializare socialistă și electrificare a țării, de mecanizare și transformare socialistă a agriculturii, de dezvoltare a culturii, politică al cărei scop este progresul și înflorirea patriei, îmbunătățirea continuă a condițiilor de trai ale poporului.

În toate regiunile țării s-au înălțat noi fabrici, uzine, centrale electrice, stațiuni de mașini și tractoare, institute științifice și școli de toate gradele, cu care, pe drept cuvînt, se mîndrește poporul nostru.

Poporul român s-a încredințat că drumul pe care și l-a ales — drumul socialismului — este drumul cel bun. Pe acest drum el este hotărît să pășească spre noi izbînzi, mereu înainte.

Tovarăși,

Prietenia romino-maghiară, care leagă statele și popoarele noastre într-o alianță și frăție de nezdruccinat, este o mare cucerire a oamenilor muncii din România și Ungaria.

Se știe că în trecut clasele stăpînitoare — grozii maghiari și boierii romîni, capitaliștii din ambele țări — duceau o politică de asuprire și învrăjpire națională, ațîind pe unguri și romîni unii împotriva celorlalți, menținînd un focar de încordare și neliniște în această parte a Europei. Experiența amară a trecutului a învățat popoarele noastre că de pe urma acestei politici de învrăjpire ele s-au ales cu mari suferințe și jertfe de sînge, dezvoltarea lor a fost frînată.

În ciuda vrajbei și dușmăniei pe care le cultivau clasele exploatare, în istoria popoarelor noastre au fost înscrise multe pagini luminoase care vorbesc despre luptele duse în comun pentru libertate și dreptate socială. Tîrانی iobagi romîni și maghiari nu o dată s-au răscolit contra jugului feudal, pentru libertate socială și națională. Cei mai luminați patrioți ai popoarelor noastre au înțeles necesitatea istorică a prieteniei romino-maghiare și au luptat pentru apropierea celor două popoare.

În perioada dintre cele două războaie mondiale și în timpul celui de-al doilea război mondial, comuniștii din România și Ungaria, înfruntînd teroarea, au stat în fruntea luptei împotriva fascismului și războiului, împotriva politicii șovine a guvernelor burghezo-moșierești, pentru eliberare socială.

După victoria revoluției democrat-populare în România și Ungaria, între popoarele romîn și maghiar s-a statornicit o prietenie trainică, bazată pe stimă reciprocă, pe colaborare și întrajutorare frățească.

Această prietenie s-a manifestat cu deosebită putere atunci cînd poporul maghiar a avut de înfruntat încercarea grea a rebeliunii contrarevoluționare. Poporul romîn și-a exprimat solidaritatea sa deplină cu lupta oamenilor muncii din Ungaria, în frunte cu

Partidul Muncitoresc Socialist Ungar și guvernul revoluționar muncitoresc-jărnese, pentru înfrîngerea contrarevoluției și salvarea cuceririlor revoluționare ale poporului muncitor.

În lupta sa nobilă pentru înfrîngerea contrarevoluției, pentru apărarea și întărirea puterii populare, poporul ungar s-a bucurat de ajutorul internaționalist, hotărîtor al Uniunii Sovietice și al altor țări socialiste.

Zdrobirea contrarevoluției din Ungaria a însemnat o mare victorie a poporului maghiar și în același timp a adus un mare serviciu păcii în Europa și în întreaga lume. O dată cu salvarea cuceririlor sale, poporul ungar a zădărnicit planurile urzite de cercurile imperialiste agresive de a-și întinde iarăși dominația asupra Ungariei și a aprinde din nou în această parte a Europei vechiul focar de intrigi și dușmănie.

Tovarăși,

Vizita delegației de partid și guvernamentale a Republicii Populare Ungare în țara noastră și hotărîrile luate în comun cu acest prilej vor constitui un jalon important pe drumul dezvoltării și întăririi continue a prieteniei de nezdruccinat și a colaborării frățești dintre poporul romîn și poporul maghiar. (Aplauze).

După cum știți, am avut un schimb de vederi în cursul cărora au fost examinate pe larg problemele dezvoltării continue a relațiilor dintre cele două țări, precum și cele mai însemnate probleme ale situației internaționale care interesează popoarele noastre. Sintem bucuroși să vă aducem la cunoștință că între cele două guverne și partide există deplină înțelegere și unitate de vederi asupra tuturor problemelor discutate, ceea ce își găsește expresia în Declarația comună semnată ieri. (Aplauze).

Popoarele romîn și maghiar, conduse de partide marxist-leniniste încercate în luptă, înaintează ferm către același țel măreț al construirii societății socialiste.

Popoarele noastre sînt mîndre că fac parte din marea familie a țărilor socialiste, între care există relații de deplină egalitate în

drepturi, de respectare reciprocă a independenței naționale și a suveranității de stat, de înfrățitorie frățească în spiritul internaționalismului proletar. Aceste relații de tip nou corespund intereselor fiecărei țări în parte și sporesc puterea și prestigiul întregului lagăr socialist. (Aplauze).

Unitatea țărilor socialiste este garanția sigură a progresului material și cultural, a păcii și suveranității statelor noastre, forța de nevinș în fața căreia s-au sfărmat și se vor sfărâma orice încercări ale cercurilor imperialiste de a tulbura viața și construcția pașnică a popoarelor noastre.

Republica Populară Română și Republica Populară Ungară își manifestă hotărârea lor fermă de a-și da și pe viitor întreaga lor contribuție la întărirea unității lagărului socialist, în frunte cu forța sa conducătoare — Uniunea Sovietică. (Aplauze).

Tovarăși,

Așa cum se arată în Declarația cu privire la tratativele dintre cele două delegații ale noastre, colaborarea rodnică frățească dintre Partidul Muncitoresc Român și Partidul Muncitoresc Socialist Ungar constituie garanția principală a adâncirii și dezvoltării continue a relațiilor de prietenie dintre Republica Populară Română și Republica Populară Ungară.

Învățând din marea experiență a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, din propria noastră experiență, acumulată în anii de luptă pentru făurirea, apărarea și consolidarea puterii populare, cele două partide ale noastre întăresc neconținut rolul conducător al partidului, unitatea de monolit și disciplina rîndurilor lui, legătura lui cu masele celor ce muncesc.

Se știe că, încercînd să ingenuncheze poporul maghiar, să-i răpească independența națională și cuceririle socialiste, cercurile reacționare din Ungaria și inspiratorii lor de peste hotare și-au îndreptat atacul în primul rînd împotriva partidului, a unității sale ideologice și organizatorice, a rolului său conducător.

Învățămintele contrarevoluției din Ungaria au arătat din nou partidelor elasei muncitoare din țările socialiste că îndatorirea lor cea mai înaltă este de a lupta împotriva oricărei încercări de a slăbi rolul conducător al partidului în toate domeniile vieții sociale.

Cercurile imperialiste, folosindu-se de rămășițele reacționare și fasciste, recurg la tot felul de uneliri și provocări, umărînd subminarea orînduirii sociale și de stat din țările socialiste. De aceea popoarele noastre, conduse de partidele lor, își întăresc vigilența revoluționară față de toți dușmanii fățiși și ascunși ai socialismului, consolidînd neconținut puterea muncitorilor și țăranilor, seculul cuceririlor socialiste ale celor ce muncesc. Partidele noastre educă pe oamenii muncii în spiritul ideilor marxism-leninismului, al patriotismului socialist și al internaționalismului proletar, combat influențele ideologiei burgheze, naționalismul și șovinismul sub orice formă s-ar ascunde.

Partidele comuniste și muncitorești de pretutindeni duc cu succes lupta contra revizionismului, principalul pericol în mișcarea muncitorească contemporană, și împotriva dogmatismului și sectarismului.

Încercările furibunde ale cercurilor agresive imperialiste de a slăbi coeziunea partidelor comuniste și muncitorești și unitatea țărilor socialiste au suferit un eșec rușinos. Unitatea și coeziunea mișcării comuniste pe baza marxism-leninismului este un fapt incontestabil.

Ideile marxismului își găsesec confirmarea în înfăptuirile mărețe ale Uniunii Sovietice, ale Chinei populare și ale celorlalte țări socialiste, în lupta de eliberare a sutelor de milioane de oameni în țările Asiei și Africii, în creșterea mișcării muncitorești internaționale.

Popoarele lumii văd în succesele țărilor socialiste propriul lor viitor luminos. Nimic nu poate împiedica ideile socialismului să cucerească în tot mai mare măsură spiritele oamenilor muncii din țările capitaliste. Noi credem în viitor, țelul nostru suprem fiind bunăstarea și fericirea poporului!

Tovarăși,

Popoarele noastre, sub conducerea partidelor clasei muncitoare, desfășoară o mare operă de construcție pașnică; de aceea grija noastră de căpetenie este apărarea păcii. Noi simțim cu hotărâre pentru coexistența pașnică între statele cu orânduri sociale diferite și dorim să dezvoltăm cu toate țările relații de colaborare, schimburi economice, culturale, bazate pe egalitate și avantaje reciproce. Sînt cunoscute eforturile pe care atît țara noastră cît și Republica Populară Ungară le-au depus în această direcție și rezultatele concrete pe care le-am dobîndit; obstacolele ce s-au ivit în această privință nu au venit din partea noastră.

Țările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, duc cu consecvență politica de apărare a păcii și preîntîmpinare a războiului. Fiecare dintre țările noastre, ducînd o politică corespunzătoare cu interesele sale naționale, cu țelurile comune ale întregii familii a țărilor socialiste și în deplină concordanță cu interesele tuturor popoarelor, își aduce propria sa contribuție la cauza menținerii și întăririi păcii.

România și Ungaria tind în permanență spre îmbunătățirea și dezvoltarea multilaterală a relațiilor de colaborare și bună-vecinătate cu toate statele, indiferent de orînduirea lor.

Tovarăși,

Intensificarea cursei înarmărilor și a războiului rece, crearea de către puterile imperialiste de noi și primejdioase focare de neliniște în diferite părți ale globului, constituirea unui sistem de baze militare în jurul țărilor socialiste stîrnesc îngrijorarea legitimă a popoarelor. Față de această situație, Republica Populară Romînă și Republica Populară Ungară își aduc întreaga lor contribuție la consolidarea Organizației Tratatului de la Varșovia, straja independenței și securității fiecărei țări socialiste, în conformitate cu principiul „toți pentru unul și unul pentru toți”. (Aplauze).

În condițiile actualei dezvoltări a științei și tehnicii, inclusiv a tehnicii militare, în secolul rachetelor balistice intercontinentale

și al bombelor cu hidrogen, un nou război ar fi cu mult mai pus-titor și mai dezastruos decît orice război cunoscut în istorie. Țările socialiste au chemat și cheamă popoarele și guvernele să condamne rezolvarea problemelor internaționale prin forță. Această politică nobilă, care urmărește să salveze omenirea de grozăviile războiului, se bucură de simpatia și sprijinul unor cercuri tot mai largi ale opiniei publice internaționale, popoare și țări din diferite continente ale lumii. Nu zăgănit de arme și goana înarmărilor îi trebuie omenirii, ei dezarmare, interzicerea folosirii și experimentării armelor nucleare, slăbirea încordării internaționale și întrecere pașnică între cele două sisteme — socialist și capitalist —, putința de a munci liniștit fără teama zilei de mâine.

Guvernele romîn și ungar susțin în totul acțiunile întreprinse de guvernul sovietic în vederea asigurării coexistenței pașnice între toate țările și a preîntîmpinării unui nou război. Cele două guverne sprijină propunerile guvernului sovietic cu privire la convocarea unei conferințe la cel mai înalt nivel, ca și întregul program de măsuri preconizat de Uniunea Sovietică pentru consolidarea păcii și securității popoarelor.

Milioane de oameni de pe toate meridianele, din cele mai diferite categorii sociale și orientări politice, cer ca problemele internaționale arzătoare să fie discutate și reglementate la masa tratativelor între conducătorii țărilor din Est și Vest.

Cele două delegații și-au manifestat încă o dată acordul deplin cu toate inițiativele care urmăresc destinderea încordării internaționale în Europa, ca propunerea guvernului polonez, sprijinită de guvernele Republicii Cehoslovace și Republicii Democratice Germane, de a se crea în țările sus-amintite și în Republica Federală Germană o zonă dezatomizată. Noi salutăm cu căldură inițiativa guvernului Republicii Populare Chineze cu privire la evacuarea voluntarilor chinezi din Coreea — contribuție de mare însemnătate în vederea lichidării focarelor de război din Asia și realizării principiilor coexistenței pașnice. (Aplauze).

Cauza păcii, scumpă întregii omeniri, ar avea numai de câștigat dacă și puterile occidentale, și în primul rând Statele Unite, ar merge în întâmpinarea propunerilor și inițiativelor de pace ale țărilor socialiste.

Slăbirea încordării internaționale, consolidarea păcii constituie dorința cea mai fierbinte a popoarelor. Dacă forțele care apără pacea vor acționa unite, cu vigilența necesară, războiul va fi zăgăzuit, pacea lumii va fi salvată. Cele două țări ale noastre, alături de Uniunea Sovietică, China și celelalte țări socialiste, împreună cu toate popoarele iubitoare de pace, vor acționa cu toată hotărârea pentru asigurarea vieții pașnice a omenirii.

Tovarăși,

Sîntem încredințați că rezultatele rodnice ale convorbirilor noastre și hotărârile luate vor fi aprobate în unanimitate și cu entuziasm de popoarele noastre, care, umăr la umăr și mînă în mînă, sub conducerea partidelor lor marxist-leniniste, merg pe drumul construirii socialismului și nu vor precupeți nimic în vederea întăririi și dezvoltării colaborării frățești între țările noastre, între toate țările socialiste. (Aplauze).

Trăiască și înflorească prietenia și colaborarea frățească dintre poporul român și poporul ungar! (Urale. Aplauze. Se strigă lozinci pentru prietenia romino-ungară).

Trăiască unitatea de nezdruincinat a invincibilului lagăr socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică! (Urale. Aplauze).

Trăiască pacea între popoare! (Urale. Aplauze).

„Scînteia” nr. 4.151
din 28 februarie 1958

SALUTUL C.C. AL P.M.R. ADRESAT CONFERINȚEI NAȚIONALE A FEMEILOR DIN R.P.R.

— 8 martie 1958 —

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român adresează delegatelor la Conferința națională a femeilor, tuturor femeilor din Republica Populară Română un salut frățesc și cele mai călduroase felicitări cu prilejul zilei de 8 Martie, Ziua internațională a femeii, și urează spor la muncă lucrărilor conferinței.

Conferința națională a femeilor are loc în condițiile cînd înregul nostru popor, în frunte cu clasa muncitoare și partidul ei, luptă cu hotărâre pentru a înfăptui politica partidului și guvernului de dezvoltare economică a țării, industrializare socialistă, sporire a producției agricole și creștere continuă a sectorului socialist al agriculturii, de ridicare a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii.

Instaurarea puterii muncitorilor și țăranilor a pus capăt definitiv stării de inegalitate și umilință în care era ținută femeia în regimul burghezo-moșieresc, a statomicit deplina egalitate în drepturi a femeii și a consfințit acest lucru în Constituția țării.

Puterea populară a creat femeilor largi posibilități de a-și consacra cunoștințele, inteligența, capacitățile, talentul organizatoric și experiența gospodărească măreței opere de construire a socialismului. Mase tot mai largi de femei din uzine și de pe ogoare, muncitoare, țărânci, intelectuale și gospodine muncesc cu abnegație și devotament pentru realizarea importantelor sarcini care stau în fața întregului popor. Vrednice constructoare ale vieții noi, ele își

îndeplinire cu cinste înalta menire ce le revine în familie și în societate.

În industria ușoară și alimentară, în comerț, unde femeile reprezintă aproape 70% din numărul total al muncitorilor, ele aduc o contribuție de preț la realizarea planului de stat.

Din rîndurile muncitoarelor se ridică neconținut mii de frunze și inovatoare, cunoscute și prețuite de întregul popor pentru munca lor plină de însuflețire în slujba înfloririi patriei.

Transformări adînci au loc în viața țărănimii muncitoare, care, de la o viață de sărăcie și nevoi, se ridică astăzi la bunăstare și cultură.

Harnicele țărânci participă, cot la cot cu bărbații, la munca pentru sporirea producției agricole, la opera de transformare socialistă a agriculturii, contribuie cu pricepere și vrednicie la bunul mers al gospodăriilor colective, al cooperativelor agricole de producție, al întovăririlor agricole.

În anii regimului burghezo-moșieresc femeile erau ținute într-o stare de înapoiere culturală; ele reprezentau cea mai mare parte din numărul analfabeților. Regimul democrat-popular a lichidat analfabetismul și a dat posibilitate tuturor femeilor să se bucure de binefacerile culturii. Numeroase femei, altădată neștiutoare de carte, participă astăzi la activitatea căminelor culturale, a cluburilor și bibliotecilor, la diferite cursuri de cultură generală și profesională, își însușesc o calificare, își ridică nivelul de cunoștințe.

În anii puterii populare, institutele noastre de învățămînt superior au format tot mai multe învățătoare, profesoare, medici, ingineri și tehnicieni, oameni de știință și artă.

În timp ce stăpînirea capitaliștilor și moșierilor lipsea femeile de cele mai elementare drepturi politice, puterea populară le asigură largi posibilități de a participa la conducerea treburilor obștești, de a-și manifesta capacitățile în diferite munci de răspundere. În recente alegeri, peste 35.000 de femei au fost alese deputate în Sfaturile populare.

De o mare dragoste și respect este înconjurată în țara noastră femeia-mamă. Ocrotirea mamei și copilului a devenit la noi o problemă de stat. Guvernul alocă fonduri importante pentru creșe, cămine, grădinițe sezoniere, colonii de vară, case de naștere și maternități. Însuflețite de un înalt patriotism, milioanele de femei din Republica Populară Română reprezintă o imensă forță în opera de construire a socialismului.

Noua formă de organizare a mișcării de femei s-a bucurat de aprobarea deplină a maselor de femei din țara noastră. Participarea largă la adunările de alegeri care au precedat conferința națională, cele peste 400.000 de femei alese în comitetele și comisiile de femei, numeroasele inițiative și rezultatele obținute dovedesc că această formă de organizare dă posibilitatea unei participări tot mai active a femeilor de diferite profesii, naționalități și credințe religioase la activitatea obștească, economică, culturală și de stat.

Ne exprimăm convingerea că delegatele la Conferința națională a femeilor vor examina cu spirit de răspundere problemele care stau în fața mișcării de femei din țara noastră și vor lua hotărîri menite să ducă la lărgirea continuă a bazei sale de masă, la formarea și dezvoltarea conștiinței socialiste a femeilor. Hotărîrile pe care le veți lua în această conferință vor constitui programul de acțiune al mișcării de femei din țara noastră. Ele vor avea, fără îndoială, un ecou profund în rîndul femeilor de la orașe și sate, însuflețindu-le la obținerea unor noi succese în construirea socialismului și apărarea păcii. Partidul cheamă femeile de la orașe și sate, muncitoare, țărânci, intelectuale, gospodine, să contribuie tot mai activ la îndeplinirea sarcinilor care stau în fața întregului popor. Muncitoarelor pot aduce un aport tot mai însemnat la lupta pentru realizarea planului de stat, pentru a obține produse tot mai multe, mai ieftine și în sortimente variate; țărâncile muncitoare pot contribui tot mai activ la lupta pentru obținerea de recolte bogate, pentru întărirea sectorului socialist al agriculturii, pentru dezvoltarea schimbului între oraș și sat.

Promovate curajos în munci de răspundere în economie, în instituții de stat și în organizații obștești, potrivit pregătirii și aptitudinilor lor, femeile vor da o contribuție de seamă la continuă înțărare și dezvoltare a regimului nostru democrat-popular.

Femeile au nobila misiune de a crește și a educa copiii în spiritul dragostei de patrie, al prețurii mărețelor cuceriri revoluționare ale poporului nostru, al dragostei de muncă. Femeile din Republica Populară Română iau parte, alături de femeile de prețutendenți, la lupta popoarelor pentru victoria cauzei păcii în lumea întreagă.

Fără îndoială că intensificarea continuă a luptei pentru pace va constitui un obiectiv de cea mai mare însemnătate în programul de activitate al Consiliului național al femeilor.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român cheamă femeile muncitoare, țărânci, intelectuale, gospodine să lupte pentru propășirea și înflorirea scumpei noastre patrii, pentru fericirea poporului, pentru viața și viitorul luminos al copiilor, pentru victoria deplină a socialismului în Republica Populară Română, să lupte pentru întărirea continuă a prieteniei frățești cu țările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, pentru coexistența pașnică a statelor cu sisteme sociale diferite, pentru triumful mărețelor și nobililor idei ale păcii și prieteniei între popoare.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român urează femeilor din patria noastră succes deplin în activitatea lor creatoare, în munca pentru înfăptuirea hotărârilor ce vor fi adoptate de Conferința națională a femeilor.

Trăiască Conferința națională a femeilor din Republica Populară Română!

„Scinteia” nr. 4.159
din 9 martie 1958

PENTRU CONSOLIDAREA ȘI DEZVOLTAREA SECTORULUI SOCIALIST AL AGRICULTURII, PENTRU SPORIREA PRODUCȚIEI AGRICOLE

*Expanere făcută la consfătuirea pe țară a țăranilor și lucrătorilor
din sectorul socialist al agriculturii*

— Constanța, 3 aprilie 1958 —

Tovarăși,

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român și Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Române au convocat această consfătuire a frunțășilor din sectorul socialist al agriculturii pentru, ca să analizăm împreună cum se îndeplinesc Directivele Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Român cu privire la transformarea socialistă a agriculturii și la creșterea producției agricole și pentru a face un schimb de păreri cu privire la măsurile ce trebuie luate în vederea dezvoltării în viitor a muncii în acest important domeniu de activitate.

Înfăptuind cu avînt politica Partidului Muncitoresc Român, politică de construire a socialismului, poporul nostru dezvoltă cu succes toate ramurile economiei și culturii în interesul ridicării continue a nivelului de trai al celor ce muncesc.

În 1957 producția industriei siderurgice a depășit de 3,4 ori nivelul din 1938, producția de energie electrică de 7,4 ori, a industriei petrolifere aproape de 2 ori, extracția de gaz metan de 15 ori, producția materialelor de construcții de peste 9 ori. Industria bunurilor de consum produce acum de 3 ori mai multe mărfuri textile, de pielărie și încălțăminte decît în 1938, iar producția industriei alimentare s-a dublat. De însemnătate deosebită pentru propășirea întregii vieți economice și culturale sînt progresele industriei constructoare de mașini, care dă astăzi o producție de 7 ori mai mare decît în 1938; această ramură a industriei socialiste

pune astăzi la dispoziția agriculturii un număr de circa 50 de tipuri diferite de mașini agricole, între care tractoare, semănători de cereale, cultivatoare, secerători-legători, combine tractate pentru recoltarea cerealelor și altele.

În agricultură au fost obținute însemnate realizări în lupta pentru lichidarea stării de inapoiere și degradare moștenite din trecut. În ansamblu, producția totală de cereale și leguminoase boabe a întrecut cu mult cele mai mari producții realizate în timpul regimului burghez-moșieresc. Astfel, media anuală a producției globale de cereale din perioada de 5 ani 1934—1938 a fost de 8.268.000 de tone, pe cînd în perioada de 5 ani 1951—1955 a fost de 8.416.000 de tone, iar în anul 1957 producția a fost de peste 11.100.000 de tone; la cartofi, dacă facem aceeași comparație, vedem că media producției anuale din perioada 1934—1938 a fost de numai 1.318.000 de tone, față de media anuală de 2.352.000 de tone în perioada 1951—1955 și de 3.058.100 de tone în 1957.

Mult mai concludentă este sporirea producției medii la hectar în anii puterii populare. Media anuală pe țară la grâu a crescut de la 1.030 kg în perioada 1934—1938 la 1.140 kg în perioada 1951—1955, ajungînd la 1.247 kg în 1957; la porumb media anuală la hectar pe țară a crescut, în perioadele amintite, de la 1.040 kg la 1.287 kg, iar în 1957 la 1.708 kg; asemenea creșteri s-au înregistrat și la alte culturi. Acest important succes al oamenilor muncii din agricultură și al întregului popor muncitor a contribuit la întărirea economică a țării, la întărirea regimului democrat-popular.

Cu toate acestea, creșterea producției agricole este încă nesatisfăcătoare față de nevoile din ce în ce mai mari ale economiei naționale și ale populației muncitoare de la orașe și sate. Producția agricolă globală și producția agricolă-marfă nu cresc pe măsura posibilităților create de regimul democrat-popular, pe măsura condițiilor prielnice de climă și de sol și a capacității și hărniciei dovedite de oamenii muncii din agricultură.

Congresul al II-lea al partidului a trasat un program de muncă pentru creșterea mai departe a puterii economice a țării și pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al poporului muncitor. Congresul a pus înaintea noastră a tuturor sarcina ca, în același timp cu continuarea politicii de industrializare socialistă și pe baza rezultatelor pozitive obținute în aplicarea acestei politici, să concentrăm forțele în lupta pentru dezvoltarea agriculturii, pentru sporirea simțitoare a producției agricole vegetale și animale.

Cea mai importantă sarcină pusă în fața noastră de Congresul al II-lea este creșterea și consolidarea sectorului socialist din agricultură, astfel încît pînă în 1960 acest sector să fie preponderent în ce privește suprafața și să asigure 60—70% din totalul producției agricole-marfă.

Îndeplinirea acestei sarcini are o imensă însemnătate, deoarece victoria deplină a socialismului în țara noastră poate fi asigurată numai dacă socialismul va fi construit și la sate. Interesele vitale ale clasei muncitoare, ca și ale țărănimii muncitoare și intelectualității, interesele întăririi și înfloririi patriei și ale îmbunătățirii nivelului de trai al poporului cer făurirea unei puternice economii socialiste unitare. De succesul transformării socialiste a agriculturii depind rezolvarea deplină a problemei cerealelor, asigurarea industriei cu materii prime agricole și îmbunătățirea continuă a aprovizionării populației.

ȚĂRĂNIMEA MUNCITORE PĂȘESTE CU ÎNCREDERE PE CALEA AGRICULTURII SOCIALISTE

Care sînt rezultatele muncii depuse pe tărîmul transformării socialiste a agriculturii după Congresul al II-lea al partidului?

Progresele realizate în reorganizarea socialistă a satelor în rîstimpul de la sfîrșitul anului 1955, cînd a avut loc congresul, pînă la 1 martie 1958, se reflectă în datele de mai jos privind schimbările intervenite în această perioadă în sectorul socialist-cooperatist al agriculturii.

a) SITUAȚIA SECTORULUI SOCIALIST-COOPERATIST
IN DECEMBRIE 1955

	Număr	Familii	Suprafața agricolă (hectare)
Gospodării agricole colective	2.161	185.562	925.287
Cooperative agricole de producție	—	—	—
Întovărășiri agricole	4.288	201.301	409.482
Total	6.439	386.853	1.334.769

b) SITUAȚIA SECTORULUI SOCIALIST-COOPERATIST
LA 1 MARTIE 1958

	Număr	Familii	Suprafața agricolă (hectare)
Gospodării agricole colective	2.756	398.246	1.669.184
Cooperative agricole de producție	126	5.250	15.501
Întovărășiri agricole	11.431	1.125.082	2.145.691
Total	14.312	1.528.578	3.830.376

Din aceste date rezultă că în doi ani de zile de la congres au intrat în gospodării agricole colective, în cooperative de producție și întovărășiri agricole un număr de 1.141.725 de familii de țărani muncitori, de trei ori mai multe familii decât au intrat înainte într-o perioadă de șapte ani de zile.

La această mișcare mai puternică în rândurile țărănimii pentru cooperativizare a contribuit faptul că, în munca politică și organizatorică pentru transformarea socialistă a agriculturii, organizațiile de partid s-au sprijinit într-o măsură mult mai mare pe experiența țărănilor muncitori din numeroase gospodării colective și întovărășiri agricole bine organizate și conduse, ale căror rezultate în producție și venituri conving pe țărani muncitori cu gospodării

individuale că drumul agriculturii socialiste este drumul spre o viață îmbelșugată.

La 1 martie anul acesta, 1.528.578 de familii, reprezentând peste 45% din totalul familiilor de țărani muncitori, fac parte din sectorul cooperatist-socialist din agricultură, care cuprinde 3.830.376 ha, aproape 37% din suprafața agricolă cooperativizabilă din țară. Împreună cu suprafețele gospodăriilor agricole de stat, ale Sfaturilor populare și ale altor instituții de stat, sectorul socialist în întregul lui cuprinde azi aproape 7.500.000 ha, reprezentând 52,4% din întreaga suprafață agricolă a țării, față de numai 35,2% la sfârșitul anului 1955.

Această sporire însemnată a numărului de familii și a suprafeței cooperativizate arată dezvoltarea conștiinței socialiste în rândurile țărănimii muncitoare, creșterea încrederii maselor țărănești în justetea politicii duse de partidul clasei muncitoare și demonstrează odată mai mult că s-a întărit alianța muncitorească-țăărănească, s-a întărit orînduirea democrat-populară.

COLECTIVIȘTII REGIUNII CONSTANȚA — UN EXEMPLU PENTRU
ÎNTEAGA ȚĂRANIME MUNCITOARE

Tovarăși,

În această consfătuire noi salutăm cu bucurie, în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român și al Consiliului de Miniștri al Republicii noastre Populare, succesul obținut de oamenii muncii din agricultura regiunii Constanța, prima regiune în care țărănimea muncitoare a trecut în întregime pe drumul gospodăriei agricole colective. Felicităm călduros pe colectiviștii din regiunea Constanța, care constituie astăzi un exemplu pentru întreaga noastră țărănime, pe muncitorii, tehnicienii și inginerii din S.M.T. și din gospodăriile de stat, pe inginerii și tehnicienii agronomi, pe toți oamenii muncii din regiune. Felicităm organele de partid și de stat din regiune, care au desfășurat o rodnică muncă

politică și organizatorică pentru a face cunoscut în rândurile zecilor de mii de țărani muncitori exemplul unităților socialiste frunțase și a-i ajuta să treacă pe calea socialismului.

Experiența înaintată a regiunii Constanța pe tărîmul construcției socialiste la sate merită să fie studiată de toate organele regionale și raionale de partid și de stat pentru a fi folosită potrivit condițiilor și particularităților locale.

După cum știți, în trecut această regiune era una dintre cele mai înapoiate părți ale țării. Cele câteva orașele — în afară de orașul Constanța — nu se deosebeau prea mult de niște sate mai mărișoare; satele se zbateau în sărăcie și întineric, populația, trăind o viață grea, plină de lipsuri.

În fostele județe Constanța și Tulcea, industriile alimentară, textilă, chimică, metalurgică, a materialelor de construcții, luate toate la un loc numărau de-abia 42 de întreprinderi, cu o forță motrică totală de numai 7.157 c.p. și un număr de 1.900 de muncitori.

La sate, aproape jumătate din pământul cultivat (45,8%) aparținea moșierilor și chiaburilor, în timp ce un sfert din numărul total al gospodăriilor țărănești aveau mai puțin decît 1 ha de pământ: 14% din gospodăriile țărănești nu aveau decît 10 ari, 7% aveau pînă la un pogon, 3% aveau între un pogon și un hectar de pământ și numai 14% aveau între 1—3 ha. Dezvoltarea capitalismului în agricultură a avut drept rezultat în Dobrogea un proces rapid de fărîmîtare a micii gospodării țărănești, de acaparare a pămînturilor țărănești de către moșieri și capitaliști, la care o mare parte din țărani erau nevoiți să se angajeze sau să muncască în dijmă. Gospodăriile țăranilor săraci și mijlociași nu posedau mijloacele necesare pentru a lucra pămîntul; astfel, 13,5% din numărul gospodăriilor agricole nu aveau nici un bou sau cal, iar numai 6% din gospodării aveau cîte un animal de muncă. Despre mecanizarea agriculturii nici nu putea fi vorba; este edificator că în 1938 pe teritoriul acestei regiuni erau numai 119 tractoare, 124 de batoze, 130 de secerători-legători, toate fiind proprietatea moșierilor.

Din cauza slabei utilități a agriculturii cu unelte și mașini, precum și a numărului redus de animale de muncă pe care le aveau țărani, pămîntul era lucrat slab, necorespunzător, iar recoltele de cereale obținute nu depășeau în anii cei mai buni în medie 850 kg de grâu și 600 kg de porumb la hectar. Din lipsa atelajelor de lucru, țărani erau nevoiți să lase în fiecare an suprafețe întinse de pământ nelucrate, sub formă de pîrloagă, pe care creșteau buruienii și scamele.

Dacă analizăm chiar statisticile burgheze, care nu ogîndeau întreaga realitate, în 1935, 43% din numărul gospodăriilor agricole din fostele județe Constanța și Tulcea nu aveau nici o oale, iar 45% nu aveau nici un porc. Cit privește calitatea animalelor existente, aproape 80% din numărul porcilor erau de rase primitive — stocli și băltăreți — cu randament scăzut la creștere și îngrășare, iar 90% din vaci erau de rasă locală sură de stepă, neamelorată, care dădeau o producție de numai 300—400 de litri de lapte pe an.

La aceste producții scăzute, agricultura era rentabilă numai pentru moșieri, căci țărănimia săracă, împinsă la marginea foametei, își vindea moșierilor sau chiaburilor forța de muncă pe tot anul pentru cîteva banițe de porumb sau grâu.

După eucerirea puterii de către clasa muncitoare, în alianță cu țărănimia muncitoare, cînd în întreaga țară oamenii muncii, sub conducerea Partidului Muncitoresc Român, au pornit cu elan la construirea societății socialiste, în regiunea Constanța a început să înflorească o viață nouă.

Vechele întreprinderi industriale și-au mărit capacitatea de lucru și au fost înzestrate cu utilaj modern, iar pe întinsul regiunii s-au ridicat noi și importante întreprinderi industriale, cum sînt: fabrica de ciment, întreprinderea metalurgică de utilaj și fabrica de var de la Megidia, termocentrala Ovidiu, Combinatul de conserve de pește de la Tulcea și altele; se află în construcție și va intra în curînd în funcție Combinatul de îngrășăminte chimice de la Năvodari. Dezvoltarea industriei a dus la creșterea numerică a clasei muncitoare, de la 1.900 la peste 43.000 de muncitori. Această exercită o puternică influență asupra întregii dezvoltări politice,

economice și culturale a regiunii, contribuind la întărirea rolului conducător al clasei muncitoare în alianța muncitorească-tărănească.

Producția globală industrială în regiune a crescut față de anul 1938 cu 390%, a industriei alimentare cu 280%. Producția de energie electrică a făcut un salt de la 15.000.000 kWh în 1938 la 139.000.000 kWh în 1955 și la 148.800.000 kWh în 1957.

Suprafața agricolă a regiunii a crescut cu peste 110.000 ha, iar suprafața cultivată cu porumb cu 50.000 ha. Plantațiile de vii au crescut cu aproape 3.200 ha, iar plantațiile de pomi fructiferi cu 2.500 ha.

MARI SCHIMBĂRI ÎN VIAȚA SATELOR DOBROGENE

Statul democrat-popular a creat o puternică bază tehnică pentru agricultură în regiunea Constanța. Oamenii muncii din agricultură au la dispoziție peste 5.500 de tractoare, peste 1.350 de batoze, 789 de combine pentru recoltatul păioaselor, aproape 3.000 de semănători, peste 1.500 de secerători-legători și alte mii de diferite mașini și utilaje agricole. La fiecare tractor fizic revin acum circa 150 ha de teren arabil. Numai tractoarele din S.M.T.-uri au executat în sectorul cooperatist în 1957 lucrări agricole echivalente cu 1.256.000 ha; S.M.T.-urile au executat în mod mecanizat la gospodăriile colective și întovărașiri 82% din arături, 62% din însămânțarea cerealelor păioase, 45,6% din recoltatul păioaselor și alte lucrări.

Prin lucrarea pământului cu tractoarele s-a ridicat an de an nivelul agrotehnic, s-au mobilizat materiile hrănitoare din sol, s-a păstrat o cantitate de apă mai mare în pământ, recoltele au fost mai bogate. Așa se explică de ce în regiunea Constanța, în perioada 1953—1957, s-au recoltat în medie 973 kg de grâu și 1.324 kg de porumb la hectar, față de media de numai 844 kg la grâu și 599 kg la porumb realizată în perioada de 5 ani 1934—1938.

Efectivul de animale a crescut la toate speciile (cu excepția cabalinelor); numărul oilor a crescut de la 690.000 la 1.080.000 de capete, numărul porcinelor de la 68.000 la 134.000, numărul bovinelor de la 93.000 la 124.000. În același timp s-a îmbunătățit calitatea șeptelului. Din totalul oilor, într-o proporție de 94% sînt cele cu lână fină și semifină; s-a îmbunătățit calitatea efectivului de bovine și de porci.

Cine și-ar fi închipuit înainte că în Dobrogea bătută de vânturi calde, cu pajști uscate și cu vaci care dădeau anual 300—400 de litri de lapte — mai puțin decît o capră bună — vom ajunge să avem la gospodăriile colective ferme de vaci care dau anual între 2.000—2.800 de litri de lapte pe vacă, așa cum sînt fermele de la gospodăriile colective din Palazu Mare, din Vîlile Noi și altele.

Prin munca harnică a colectivităților, în gospodăriile colective se obțin recolte tot mai mari, producția se dezvoltă multilateral, crește avutul obșteșc. Ca urmare, veniturile colectivităților sporesc an de an. Dacă în 1956 în gospodăriile colective din raionul Negru Vodă valoarea medie a unei zile-muncă — în produse și în bani — era de 13,80 lei, în 1957 ea s-a ridicat la 22,24 lei.

Colectivitățile din Peceneaga, același raion, au primit în 1957, pentru fiecare zi-muncă, produse și bani în valoare de 44 de lei față de 40 de lei cît au primit în 1956. Colectivitățile de la Peceneaga au prevăzut în planul de dezvoltare a gospodăriei ca în 1960 să realizeze cel puțin 50 de lei la fiecare zi-muncă. Dacă vor munci cu aceeași rivă ca pînă acum, fără îndoială că vor izbuti.

Viața oamenilor și fața satelor din Dobrogea se transformă pe zi ce trece. În timp ce în 1938 un singur sat din întreaga regiune avea electricitate, astăzi sînt electrificate un număr de 54 de sate, iar rețeaua de electrificare este în plină extindere. Peste 6.500 de familii de colectivități și-au construit case noi; aproape 7.000 și-au cumpărat aparate de radio. Au dispărut malarla, tifosul exantematic, pelagra, care bîntuiau regiunea; analfabetismul este în linii mari lichidat; față de numai 30 de cămine culturale, cu 17 biblioteci în 1938, în regiune fiioțează astăzi 365 de cămine culturale și

311 biblioteci, cu un număr de aproape jumătate milion de volume, iar în sate, unde înainte nu exista nici o singură bibliotecă, există astăzi 55 de biblioteci sătești și 127 de colțuri roșii în gospodării colective, cu peste 265.000 de volume.

COLECTIVIZAREA CREEAZĂ NOI POSIBILITĂȚI DE PROPĂȘIRE ECONOMICĂ ȘI CULTURALĂ ȘI DE RIDICARE A NIVELULUI DE TRAI

Colectivizarea completă deschide harniceii țărânilor din regiunea Constanța noi posibilități de propășire economică și culturală, cum n-au fost și nu puteau fi niciodată pînă acum. În această regiune, unde fiecărei gospodării țărănești îi reveneau, după reforma agrară din 1945, în medie cîte 5,4 ha suprafață agricolă — cea mai ridicată medie pe țară — și unde țărâna resimțea mai puternic decît oriunde lipsa mijloacelor de producție, ies mai limpede în evidență roadele agriculturii socialiste mecanizate și imensele ei perspective de dezvoltare.

Organele de partid și de stat, cu participarea largă a colectivităților fruntași în agricultură, a inginerilor și tehnicienilor din regiunea Constanța, au elaborat un plan de dezvoltare a agriculturii în următorii ani. Toate forțele colectivităților trebuie îndreptate spre realizarea acestui plan. Organizarea socialistă a întregii suprafețe agricole creează cele mai bune condiții ca producția agricolă să fie orientată rațional, științific, pe baza unui temeinic studiu al condițiilor pedoclimatice și economice.

Suprafața agricolă a regiunii Constanța este de 987.000 ha, din care 820.000 ha de pămînt arabil, 149.000 ha de pășuni și fînețe, peste 14.000 ha de vii, aproape 3.600 ha de livezi; în afară de aceasta sînt aproape 100.000 ha de păduri și peste 543.000 ha bălți și lacuri bogate în pește și alte terenuri.

Condițiile concrete economice și naturale ale celei mai mari suprafețe din regiunea Constanța, regiune cu soluri bătute și cernoziomuri bogate, sînt din cele mai prielnice culturii cerealelor, mai

ales grîului și porumbului. Trebuie să ținem seama în același timp că această regiune este cea mai secetoasă din țară, precipitațiile anuale ridicîndu-se la cel mult 350—450 mm. Statul, sprijinindu-se pe țărâna unită, colectivizată, va organiza o luptă sistematică pentru a înlătura efectele dăunătoare ale secetei.

Obținerea unor recolte bogate merge mîină în mîină cu mecanizarea agriculturii. De aceea statul va acorda gospodăriilor colective din această regiune sprijinul tehnic necesar ca în 2—3 ani de zile lucrările agricole să fie mecanizate în proporție de 90% la semănatul porumbului și păioaselor și 80% la semănatul florii-soarelui, 90% la prășitul porumbului, 85% la seceratul păioaselor, 40% la recoltatul porumbului, urmind ca, pe măsura dezvoltării mai departe a industriei socialiste, să ajungem treptat la mecanizarea complexă și completă a agriculturii.

În aceste condiții, gospodăriile colective, folosind seminte selecționate și seminte hibride de porumb, îngrășînd terenurile cu gunoi de grajd și cu îngrășăminte minerale, vor ajunge în cîteva ani să obțină o producție de grîu de 1.450 kg la hectar în medie pe regiune, iar la porumb, în medie 2.200 kg la hectar — producții care, în condițiile vechii Dobroge, nici măcar nu puteau fi visate. În raioanele cerealiere, cum sînt Negru Vodă, Feteteș, o parte din Megidia și Istria, producțiile medii la hectar vor ajunge în 2—3 ani pînă la 2.500 kg la grîu și 3.000—3.500 kg la porumb. În fiecare din raioanele regiunii se vor înființa loturi de hibridare, totalizînd 2.600 ha, pentru producerea hibridului simplu, iar un număr de gospodării colective vor fi profilate pentru a obține sîmînță de porumb hibrid dublu, cu care se vor putea însămînța 200.000 ha.

Dacă de pe întreaga suprafață colectivizată cultivată cu grîu și cu porumb se va obține în cîteva ani un spor de 500 kg de grăunțe pe hectar — ceea ce nu este greu de realizat în condițiile agriculturii socialiste mecanizate —, colectivității din regiune vor dobîndi un plus de venit de aproximativ 380.000.000 de lei. Aceasta înseamnă o mare bogăție pentru gospodăriile colective și pentru fa-

milile colectivștilor din regiune, o contribuție importantă la înălțarea economică și înflorirea social-culturală a țării.

În raionul Hirșova și în o bună parte din raioanele Tulcea, Istria și Megidia, colectivștii vor experimenta și vor introduce în producție, cu sprijinul statului, sorgul hibrid, care s-a dovedit mai rezistent la secetă decât porumbul local, dă producții mari, de cîte 4.000—5.000 kg la hectar, și poate fi folosit cu mare randament în hrana animalelor și a păsărilor. Se va dezvolta cultivarea florii-soarelui, a inului pentru ulei și a rapiței, plante care au condiții favorabile de cultură în regiunea Constanța și care aduc venituri mari.

Viticultura este o mare bogăție pentru această regiune, unde se găsesc renumitele vinuri de Niculițel, Sarica și Murfatlar. Colectivizarea agriculturii face cu puțință folosirea rațională a terenurilor slab productive pentru culturile cerealiere prin valorificarea lor cu un înalt randament pe calea utilizării ca plantații de vii. Gospodăriile colective vor înființa popiniere pentru plantarea cu vii a terenurilor nisipoase, ceea ce va contribui ca în cîțiva ani de zile să se extindă sectorul viticol în regiunea Constanța la 40.000—50.000 ha; în sectorul pomicol se va planta în 2—3 ani de zile o suprafață de peste 6.000 ha, fără să se micșoreze suprafețele arabile pe care se cultivă grîul și porumbul.

Condițiile economice naturale și posibilitățile existente pentru creșterea animalelor vor putea fi pe deplin folosite în actuala situație. Pînă în 1960, numărul bovinelor va putea ajunge la 125.000, din care cel puțin 50% vaci cu lapte. Numărul porcilor va putea fi sporit pînă la 830.000 de capete, iar al oilor pînă la 1.500.000.

Frunseșile și bogățiile Deltei Dunării sînt vestite în întreaga lume. Abia acum însă se vor putea valorifica bogățiile Deltei și se vor putea îmbunătăți în mod temeinic condițiile economice și social-culturale ale populației muncitoare de aici.

Terenurile arabile necultivate, precum și terenurile ce vor fi scoase în fiecare an de sub regimul inundațiilor vor fi predate în

folosind gospodăriilor agricole de stat și gospodăriilor colective spre a le cultiva cu plante agricole. Din anul acesta va începe în Delta plantarea organizată a terenurilor prielnice pentru cultivarea viței de vie și a pomilor roditori, iar Sfatul popular regional va organiza producerea materialului săditor pentru extinderea plantării pomilor, și mai ales a gutuiului în gospodăriile colective și în curțile colectivștilor, cunoscut fiind că acest pom fructifer găsește aici condiții excepțional de favorabile, cum în puține alte locuri se află. Gospodăriile colective vor fi îndrumate și ajutate să crească rase de animale din speciile adaptate condițiilor din Delta; se vor crea centre de reconducție a animalelor din Delta, se vor înființa centre de incubație pentru producerea bobocilor de rață și de gîscă, astfel ca în scurt timp gospodăriile colective să poată organiza aici creșterea a zeci și sute de mii de păsări, activitate productivă deosebit de rentabilă pentru colectivști și de mare însemnătate pentru întreaga economie națională.

Ținînd seama de schimbările de structură care au avut loc în regiune, de rolul electrificării în dezvoltarea agriculturii socialiste, se vor extinde în 2—3 ani rețelele de înaltă tensiune către raioanele Tulcea, Fetești și Adamclisi, spre a se folosi pe scară largă energia electrică în producția industrială și agricolă, pentru irigații și pentru iluminarea caselor oamenilor muncii.

În fața țărănimii colectivizate din regiunea Constanța s-au deschis posibilități nelimitate de mărire a producției, de ridicare a nivelului de trai material și cultural, prin organizarea agriculturii pe temelia muncii unite, a științei și tehnicii moderne.

Rezultate îmbucurătoare în activitatea depusă pentru transformarea socialistă a agriculturii au fost realizate în cele mai multe regiuni ale țării; în regiunea Timișoara, gospodăriile colective, cooperativele de producție și întovărășirile cuprind aproape 513.000 ha, adică 81% din suprafața agricolă cooperativizabilă, 7 raioane fiind complet cooperativizate. Pași mari înainte s-au făcut în regiunea Galați, unde unitățile socialist-cooperatiste

cuprind în total, pe regiune, 457.000 ha, adică 67% din suprafața agricolă cooperativizabilă; și aici 7 raioane sînt complet cooperativizate. În regiunea București, suprafața gospodăriilor colective, cooperativelor de producție și întovășirilor cuprinde 618.000 ha, aproape 49% din suprafața cooperativizabilă, un număr de 5 raioane fiind complet cooperativizate; în regiunea Iași sînt 3 raioane deplin cooperativizate, în regiunea Craiova 2 raioane, iar în regiunile Stalin și Suceava cîte un raion; alte 11 raioane din regiunile Craiova, București, Ploiești, Pitești, Timișoara și Oradea sînt cooperativizate în proporție de 50—80% din suprafața cooperativizabilă.

Faptele au spulberat cu desăvîrșire teoria lansată de ideologii capitaliștilor și mizerilor, care pretindeau că țărănimia ar fi incapabilă să meargă cu hotărîre pe calea unor profunde transformări sociale, că ea ar fi refractară socialismului. Avantajele materiale ale organizării socialiste a agriculturii au o mare forță de atracție și exercită o influență pozitivă din ce în ce mai puternică asupra maselor celor mai largi ale țărănimii.

Depinde în mare măsură de capacitatea organizațiilor de partid și a organelor de stat de a folosi cu pricepere rezultatele de pînă acum la dezvoltarea industriei socialiste și în transformarea socialistă a agriculturii, pentru a obține realizări noi, hotărîtoare, în construcția socialistă la sate.

SARCINILE FUNDAMENTALE ÎN ETAPA ACTUALĂ ÎN TRANSFORMAREA SOCIALISTĂ A AGRICULTURII

Ceea ce trebuie să facem acum, în primul rînd, este să ne concentrăm forțele pentru întărirea economică-organizatorică a sectorului socialist-cooperatist existent în agricultură. După cum am arătat, aproape 37% din terenurile agricole ale țărănimii muncitoare fac parte din sectorul socialist. Țărănimia din sectorul socialist, o țărănime nouă, constructoare a unei vieți noi, reprezintă

astăzi, sub conducerea partidului clasei muncitoare, o forță puternică în lupta pentru mai multe cereale, mai mari cantități de carne, ouă, lapte, pentru ridicarea nivelului de viață a poporului muncitor și întărirea continuă a alianței între clasa muncitoare și țărănimia muncitoare — temelia orînduirii democrat-populare.

Cea mai mare parte din gospodăriile colective și întovășirile agricole sînt înființate de puțin timp, încă nu au avut cînd să se închege bine, să se întărească din punct de vedere economic și organizatoric; țărani din unitățile socialist-cooperatiste, organele de conducere ale acestor unități trebuie bine îndrumate și temeinic sprijinite de către organele de partid și de stat pentru a asigura consolidarea și dezvoltarea economică multilaterală a gospodăriilor colective și întovășirilor agricole.

Consolidarea rezultatelor obținute pînă acum în construcția socialistă la sate — iată sarcina principală care stă în fața noastră în faza actuală a procesului de transformare socialistă a agriculturii; îndeplinirea acestei sarcini este o condiție principală pentru succesul operei de construire a socialismului în țara noastră.

Cît privește procesul de lărgire a sectorului socialist al agriculturii, el se desfășoară neuniform și variat pe regiuni și raioane. Alături de regiuni în care suprafața cooperativizată cuprinde între 50—64% din totalul suprafeței agricole, sînt regiuni ca Hunedoara, Cluj, Bacău, Baia Mare unde suprafața cooperativizată cuprinde numai între 10—15% din suprafața agricolă. Chiar în cadrul aceleiași regiuni sînt deosebiri mari de la un raion la altul. Astfel, în regiunea București, în raionul Oltenița, suprafața cooperativizată reprezintă 84% din totalul suprafeței agricole, pe cînd în raionul Giurgiu numai 22%; în regiunea Oradea, în raionul Salonta, suprafața cooperativizată cuprinde 50% din suprafața agricolă raională, pe cînd în raionul Oradea numai 17%. Fără îndoială că diferențieri între regiuni și raioane în ce privește ritmul construcției socialiste la sate sînt inevitabile, în cursul unei atît de radicale transformări a relațiilor de muncă și de proprietate, mai ales dacă ținem seama

că este vorba de un proces de durată, care cuprinde zone socio-economice foarte deosebite și mase de milioane de oameni. Totodată însă asemenea diferențieri reflectă în mare măsură faptul că organele de partid și de stat din regiunile și raioanele cu o cooperativizare mai înaintată au desfășurat o muncă politică și organizatorică sistematică, răbdătoare, bazată pe exemple concrete, pentru a lămurii și a convinge pe țăranii muncitori să treacă pe drumul agriculturii socialiste; ele au dovedit mai multă pricepere și inițiativă în folosirea condițiilor socio-economice locale favorabile reorganizării socialiste la sate. A învăța din experiența înaintată și a ajuta organizațiile de partid să și-o însușească este o sarcină de căpetenie a comitetelor regionale și raionale de partid.

În desfășurarea muncii noastre politice-organizatorice pentru transformarea socialistă a agriculturii, continuând activitatea pentru crearea de noi gospodării colective și întovăririi agricole, înaintăm pe frontul construcției socialiste la sate pe măsura dezvoltării mijloacelor de mecanizare și a asigurării cadrelor de specialiști necesare agriculturii socialiste.

Întreaga experiență a transformării socialiste a agriculturii în țara noastră confirmă justetea învățăturii leniniste, potrivit căreia construcția socialistă la sate trebuie să meargă în pas cu dezvoltarea bazei materiale tehnice și cu crearea cadrelor de agronomi și alți specialiști, capabili să organizeze și să conducă cu pricepere marea producție socialistă, să introducă în agricultură tehnica nouă și cuceririle științei.

În momentul de față, cel mai mare ajutor în ce privește tractoarele și mașinile agricole poate fi dat țăranimii muncitoare din zonele de cereale și de plante tehnice și alimentare, unde relieful și solul permit introducerea largă a mecanizării. Ținând seama de aceasta, organele de partid și de stat, în activitatea lor pentru largirea sectorului socialist-cooperatist, trebuie să se orienteze mai ales spre zonele cerealiere, unde există cele mai favorabile condiții pentru crearea de gospodării colective și întovăririi agricole puter-

nice, capabile să devină în scurt timp modele de gospodărire socialistă, care să demonstreze prin fapte superioritatea agriculturii socialiste mecanizate.

PENTRU RESPECTAREA STRICTĂ A LIBERULUI CONȘIMȚĂMINT

Tovarăși,

Scotînd în evidență succesele însemnate obținute în munca pentru transformarea socialistă a agriculturii, trebuie să arătăm în același timp că drumul construcției socialiste la sate nu este — și nici nu poate fi — un drum neted, fără de greutăți.

Trecerea de la gospodăria individuală la gospodăria socialistă presupune schimbări adînci în conștiința micilor producători de la țară. Pentru ca astfel de schimbări să se producă, este necesară, o dată cu crearea bazei materiale a transformării socialiste a agriculturii, o răbdătoare și perseverentă muncă de educare a țăranilor muncitori în spiritul muncii în comun, precum și convingerea lor, în primul rînd prin puterea exemplului, de superioritatea gospodăriei socialiste. Tocmai de aceea partidul nostru duce o politică de transformare socialistă *treptată* a agriculturii, politică bazată pe stricta respectare a principiului liberului conșimțămînt al țăranimii muncitoare.

Această politică dă roade bogate; intrarea în gospodăriile colective și întovăririle agricole a sute de mii de familii de țăranii muncitori este rezultatul hotărîrii luate de aceștia, al convingerii lor că, pășind pe făgașul socialismului, pășesc pe calea bunăstării.

Partidul și guvernul au sprijinit și vor sprijini și în viitor pe țăranii muncitori cu gospodării individuale, stimulîndu-i să muncească bine pămîntul, să obțină recolte bogate și venituri mari pe calea vinzării surplusului de produse mai ales către stat, la prețuri avantajoase. Dar noi le spunem deschis că, oricît de mult sprijin vor primi din partea statului, dacă vor munci mai departe izolat pe peticele lor de pămînt, nu vor putea folosi avantajele agrotehnicii

înaintate și ale mecanizării, nu-și vor putea asigura, pentru ei și pentru familiile lor, o viață îmbelșugată.

Succesele cele mai mari și rezultatele cele mai trainice în munca de dezvoltare a sectorului socialist-cooperatist al agriculturii au fost obținute în acele regiuni, raioane și comune unde unitățile socialiste ale agriculturii obțin rezultate economice mai bune, unde organizațiile de partid duc o muncă politică și organizatorică perseverentă în rîndurile țărănimii, respectînd indicațiile partidului cu privire la liberul consimțămînt al țăranului muncitor.

Se știe că atunci cînd au avut loc manifestări de călcare a liberului consimțămînt al țăranilor muncitori, partidul și guvernul au combătut și au cîrnat cu hotărîre aceste tendințe dăunătoare alianței dintre clasa muncitoare și țăranimea muncitoare și cauzei transformării socialiste a agriculturii.

În timpul din urmă, în unele locuri s-au semnalat din nou abateri ale unor organe de partid și de stat de la directivele partidului cu privire la respectarea strictă a liberului consimțămînt al țăranului muncitor. Alergînd după succese rapide, aceste organe și-au alcătuit programe birocratice de cooperativizare a agriculturii, necorespunzătoare condițiilor reale; apoi, pentru a le îndeplini în termenele fixate de ele singure, au înlocuit prin metode de presiune munca politică de convingere, bazată pe succesele obținute de numeroase gospodării colective și întovărișiri agricole din toate regiunile țării.

Partidul și guvernul condamnă și sancționează aspru asemenea metode, oriunde și oricînd s-ar manifesta.

Orice încercare de a folosi munca politică de convingere a țăranului și studierea atentă a condițiilor și posibilităților concrete prin metode administrative nu face decît să-l îndepărteze pe țăran de gospodăria colectivă, să slăbească alianța clasei muncitoare cu țăranimea muncitoare și să dea apă la moară dușmanului de clasă, care caută să profite de greșelile și abaterile de la linia partidului pentru a pescui în apă tulbură.

SA ÎNTĂRIM VIGILENȚA REVOLUȚIONARĂ

Transformarea socialistă a agriculturii are loc în condițiile luptei de clasă.

În ultimii ani, ca efect al aplicării politicii partidului și statului democrat-popular de îngrădire economică a chiaburimii, de dezvoltare și consolidare a sectorului socialist al agriculturii, de sprijinire multilaterală a țăranimii muncitoare, au avut loc însemnate schimbări în relațiile și structura de clasă la sate.

Are loc procesul de formare a unei țăranimii noi, cooperatiste, care, așa cum am mai arătat, cuprinde în momentul de față peste 45% din totalul familiilor de țărani cu gospodărie mică și mijlocie, încadrați în diferite forme de cooperare agricolă.

Din masa țăranimii individuale cu gospodărie mică, un număr din ce în ce mai mare trece în rîndurile mijlocașilor. Uaii mijlocași, ca urmare a acțiunii legilor obiective ale micii producții de mărfuri, intră în rîndurile chiaburimii ca elemente capitaliste noi. În același timp, ca efect al politicii de îngrădire a chiaburilor, precum și în urma fărîmării naturale a proprietății individuale, mai multe elemente capitaliste de la sate decad din situația de chiaburi, ceea ce a făcut ca în ultimii ani numărul gospodăriilor chiaburești să se micșoreze.

În această etapă de dezvoltare a relațiilor de clasă, partidul nostru, mergînd cu consecvență pe drumul întăririi continue a alianței între clasa muncitoare și țăranimea muncitoare și al construirii socialismului la sate, continuă să aplice politica de îngrădire economică a chiaburimii în vederea lichidării treptate și la sate a exploatarei omului de către om.

Cu privire la aplicarea politicii de îngrădire a chiaburilor, Comitetul Central al partidului, în plenara din august 1953, a subliniat că trebuie să se dea gospodăriilor chiaburești puțința să-și desfășoare activitatea de producție și schimb de mărfuri în condițiile prevăzute de lege. Desigur, aceasta se referă la acele elemente chiaburești care și-și îndeplinesc la timp și în întregime

obligățiile față de stat, respectă legile țării și hotărârile guvernului și se poartă loial față de regimul democrat-popular.

Plenara din iulie 1956 a Comitetului Central a hotărât să recomande gospodăriilor colective și celorlalte unități socialist-cooperatiste să rezolve favorabil cererile de înscriere ale foștilor chiaburi, fiilor de foști chiaburi și fiilor de chiaburi care au gospodărie separată și nu exploatează munca străină, dacă aceștia au o comportare loială față de statul democrat-popular și dacă adunarea generală aprobă cererea lor de înscriere.

De aici nu trebuie trasă concluzia că lupta de clasă la sate s-ar stinge. Desfășurarea mai ascuțită sau mai puțin ascuțită a luptei de clasă nu depinde numai de clasa muncitoare, de țărâimea muncitoare, de statul democrat-popular, ci și de atitudinea pe care n-au foștii capitaliști și moșieri, chiaburi, uneltele acestora.

Trebuie să deschidem bine ochii acestor tovarăși care se încântă cu visul că lupta de clasă la noi ar fi dispărut, că dușmanul de clasă s-ar fi cumințit. Viața pune în lumină fapte de natură să-l trezească la realitate pe cei ce gândesc așa.

Dușmanii regimului democrat-popular din rîndurile chiaburilor și ale altor elemente exploataatoare, rămășițele fasciste, vechile cozi de topor ale claselor exploataatoare nu se împacă cu gândul că socialismul înaintează și că speranțele lor în restabilirea vechilor rînduiri s-au spulberat pentru totdeauna. Ei nu se dau în lături de la nimic pentru a submina orînduirea democrat-populară, pentru a pune piedici în calea operei de transformare socialistă a agriculturii.

Acești vrăjmași înverșunați ai poporului nu se mulțumesc cu răspîndirea de zvonuri și clevetiri. Ei folosesc cu violență orice slăbiciuni și greșeli în munca politică, economică, organizatorică a organelor de partid și de stat sau a organelor de conducere ale unităților socialiste; ei caută, ori de cîte ori lipsa de vigilență le dă prilejul, să împingă la abuzuri și denaturări ale politicii partidului, să se strecoare în întovărășiri și gospodării colective și să pătrundă chiar în conducerea lor, să lovească în avutul obștească —

toate acestea pentru a provoca nemulțumiri și dezorientare în rîndurile țăranilor muncitori, a submina gospodăriile colective și întovărășirile agricole, a pune stavile în calea curentului de trecere a țăranimii muncitoare pe făgașul socialismului, a compromite opera de transformare socialistă a agriculturii.

Nu o dată țăranii colectivști, întovărășiți și individuali, în frunte cu comuniștii, au știut să descopere și să gonească din rîndurile lor astfel de vrăjmași ai țăranimii muncitoare și ai puterii muncitorilor și țăranilor.

Datoria organizațiilor de partid este să muncească pentru ridicarea conștiinței politice și a vigilenței membrilor de partid și a tuturor oamenilor muncii de la sate, pentru izolarea și demasarea elementelor dușmane, pentru paralizarea oricăror uneltiri ale lor.

Elementele exploataatoare și alți dușmani ai socialismului trebuie să știe că orice încercare de a lovi în interesele muncitorilor și țăranilor va fi zdrobită de statul popular, în așa fel încît să le treacă pofta de a mai ridica mîna împotriva orînduirii democrat-populare, a cuceririlor revoluționare ale oamenilor muncii.

ÎNTĂRIREA UNITĂȚILOR EXISTENTE ÎN SECTORUL SOCIALIST-COOPERATIST — PRINCIPALA SARCINĂ

Tovarăși,

Întărirea și dezvoltarea economică a gospodăriilor colective și a întovărășirilor agricole existente este în prezent condiția principală a înaintării noastre pe frontul construcției socialiste. Sporirea producției agricole vegetale și animale a unităților socialist-cooperatiste, creșterea veniturilor membrilor acestora și a nivelului lor de trai material și cultural constituie calea cea mai sigură de a convinge pe țăranii muncitori cu gospodărie individuală să treacă la agricultura socialistă.

Gospodăriile agricole colective au dovedit din nou, în anul agricol 1957, superioritatea lor față de gospodăriile individuale ale țăranimii muncitoare. Față de producția medie la hectar pe țară

de 1.247 kg de grâu și 1.703 kg de porumb — 40% din gospodăriile colective au obținut producții de peste 1.500 kg de grâu la hectar, 35% din gospodăriile colective au obținut peste 2.000 kg de porumb la hectar. Sînt gospodăriile colective care, datorită efectuării la timp și în bune condiții a lucrărilor agrotehnice, au realizat producții mult mai mari. Astfel, la grâu, gospodăria colectivă „Gabor Aron” din comuna Covașna, raionul Tîrgu Secuiesc, a obținut o producție medie de 2.965 kg la hectar, gospodăria colectivă „Drunul lui Lenin” din comuna Tîbucani, raionul Tîrgu Neamț, o producție medie de 2.754 kg. Asemenea producții mari s-au dobîndit și la porumb: gospodăria colectivă „1907” din comuna Măceșul de Sus, raionul Segarcea, a realizat o medie de 4.700 kg la hectar, gospodăria colectivă „Tîmpuri noi” din comuna Chizăuț, raionul Lugoj, o producție de 5.400 kg la hectar, gospodăria colectivă „Brazdă nouă” din comuna Cegani, raionul Fetești, o producție de 4.669 kg la hectar. Astfel de exemple sînt numeroase, și nu numai la cereale; la sfeclă de zahăr, gospodăria colectivă „Drapelul roșu” din comuna Salonta a obținut o medie de 39.719 kg la hectar; la cartofi, gospodăria colectivă din comuna Piscul Vechi, raionul Calafat, a obținut de pe 6 ha 25.166 kg la hectar. Toate acestea demonstrează imensele posibilități oferite de agricultura socialistă mecanizată pentru sporirea producției agricole, pentru îmbunătățirea continuă a nivelului de viață al oamenilor muncii de la orașe și sate. Aceste posibilități pot și trebuie să fie pe deplin valorificate pe calea consolidării economice-organizatorice a tuturor gospodăriilor colective și ridicării lor la nivelul gospodăriilor colective fruntașe.

Condiția de bază a întăririi gospodăriilor colective este realizarea unei juste înbinări a intereselor obștești cu interesele individuale ale colectivităților. Numai o asemenea înbinare face cu putință ca gospodăria colectivă să devină tot mai bogată, ca producția ei să crească nelucrat, ca membrii gospodăriei să simtă cu adevărat că muncesc pentru ei înșiși și să participe cu tragere de inimă și inițiativă la munca pentru întărirea gospodăriei.

PREOCUPAREA DE CAPETENIE — DEZVOLTAREA AVUTULUI OBȘTESC

Întreaga experiență a transformării socialiste a agriculturii ne arată marea însemnătate pe care o are dezvoltarea proprietății obștești pentru înălțirea economică-organizatorică a sectorului socialist-cooperatist. În această direcție trebuie să se îndrepte preocuparea de capetenie a colectivităților și întovărășirilor. Dezvoltarea avutului obștesc corespunde interesului comun al tuturor colectivităților și întovărășirilor și totodată interesului fiecăruia dintre ei de a-și spori veniturile personale.

După cum știți, izvorul principal care alimentează creșterea averii obștești este sporirea fondului de bază (fondul indivizibil).

Numai acele gospodării agricole colective care au înțeles să-și mărească fondurile de bază au reușit să cumpere animale, să-și facă plantații de vii și pomi, să-și construiască grajduri și magazii, să facă îndiguiuri și diferite amenajări tehnice, să-și procure mijloace de transport și altele, asigurînd astfel o puternică creștere a proprietății obștești și o retribuție ridicată a muncii colectivităților.

Gospodării colective cu terenuri învecinate și cu condiții economice-naturale asemănătoare obțin rezultate cu totul diferite dacă una din ele s-a preocupat de creșterea fondului de bază, iar alta nu. Gospodăria colectivă din comuna Tîbucani, regiunea Bacău, de pildă, are un fond de bază de 602.926 de lei pe fiecare 100 ha; aceasta i-a permis ca an de an să-și sporească numărul de animale, construcțiile gospodărești, inventarul, să devină o gospodărie din ce în ce mai bogată. În același timp gospodăria colectivă din satul Davideni, comuna Tîbucani, învecinată și creată o dată cu gospodăria colectivă de care am amintit, are un fond de bază de numai 197.606 lei pe suta de hectare, din care cauză nu a putut să-și mărească cu mult averea obștească și nu a putut organiza o exploatare intensivă și multilaterală. Ca urmare, la repartizarea veniturilor, colectivitățile din Tîbucani au primit în medie în 1957 pentru o zi-muncă (bani și produse calculate la prețurile de achiziții ale

statului) suma de 51,50 lei, pe cind colectivității din satul Davideni au primit, în medie, numai cîte 31,60 lei.

Sursa principală de creștere a fondului de bază al gospodăriei colective este cota de 10—15% din veniturile bănești realizate în cursul anului. Marea majoritate a gospodăriilor colective au reținut în mod regulat, an de an, sumele prevăzute de statut pentru creșterea fondului de bază. În anul trecut un număr de 1.267 de gospodării colective au repartizat la fondul de bază 10—15% din veniturile bănești, iar 257 de gospodării au repartizat chiar mai mult decît 15%. Averele obștească a gospodăriilor colective a crescut de la 973.000.000 de lei în 1956 la 1.424.000.000 de lei în 1957, revenind în medie pe o gospodărie colectivă aproape 518.000 lei, cu 139.000 de lei mai mult decît în anul anterior.

Din păcate, sînt și gospodării colective în care încă nu se înțelege marea importanță a fondului de bază pentru prosperitatea colectivităților. Un număr de 276 de gospodării colective nu au repartizat anul trecut nici un ban pentru fondul de bază.

Din acestea, 42 de gospodării sînt în regiunea Pitești, 30 în regiunea București, 27 în regiunea Timișoara, regiuni în care s-au obținut recolte bune. Aceasta arată că organele regionale și raionale de partid, activul de partid și de stat, care lucrează în agricultură în asemenea regiuni, nu s-au preocupat temeinic de întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor colective. Comitetele regionale și raionale de partid trebuie să țină seama că munca lor pentru întărirea economică-organizatorică a sectorului socialist-cooperatist este, în foarte mare măsură, o muncă pe tărîmul ridicării conștiinței socialiste a colectivităților și întovărășirilor. În problema repartizării de sume pentru fondul de bază se reflectă lupta între vechea mentalitate individualistă a țaranului, care abia a pornit pe calea socialismului, și mentalitatea nouă, care abia a început să se formeze. Rezerva unor colectivități față de fondul obșteesc trebuie combătută cu perseverență și răbdare, ca o tendință dăunătoare intereselor proprii ale colectivităților; în această direcție organizațiile de partid au de desfășurat o muncă largă de lămurire a

colectivităților pe bază de fapte și exemple convingătoare prin caracterul lor concret și ușor de controlat.

Cînd vine vremea împărțirii veniturilor, colectivității trebuie să se gîndească în viitor și, ca buni gospodari, să nu împartă pe zile-muncă toate produsele și toți banii, ci să repartizeze pentru creșterea avutului obșteesc cotele prevăzute de Statut.

Dacă colectivității din gospodăriile colective care nu au făcut acest lucru pînă acum vor continua să consume tot sau aproape tot ce produce, fără să adauge nimic la fondul de bază, gospodăriile lor colective nu vor putea să cumpere animale, nu se vor putea ocupa în mod serios de sporirea producției vegetale și animale, care să aducă mărirea veniturilor colectivităților.

Sînt și cazuri cînd unele gospodării colective nu depun la fondul de bază, făcîndu-și socoteala că bani pentru investiții vor lua din creditele acordate de stat. Așa, de exemplu, gospodăria colectivă din comuna Sărmaș, satul Balda, regiunea Cluj, a folosit în anii 1955—1957 suma de 253.000 de lei credite de la stat pentru investiții, fără să contribuie cu nimic din fondurile și mijloacele ei proprii. Este bine să se știe că asemenea gospodării colective nici credite nu vor putea căpăta ușor, căci statul va acorda credite acelor gospodării colective care îmbină creditele cu fondurile lor proprii.

Acum, după ce s-a trecut la sistemul contractărilor și achizițiilor de cereale cu prețuri avantajoase, gospodăriile colective au posibilități mai mari ca în trecut de a spori fondul de bază. Ținînd seama de rolul deosebit de important pe care îl are fondul de bază, gospodăriile agricole colective să analizeze dacă nu este mai bine să asigure o creștere însemnată a fondului de bază prin reținerea unui anumit procent nu numai din veniturile bănești, ci și din veniturile în natură realizate de gospodăria colectivă. Aceasta va fi în interesul dezvoltării producției în gospodăriile colective, înlesnind procurarea banilor necesari cumpărării de animale, construirii de grajduri și magazii, sau altor nevoi gospodărești.

Statul democrat-popular, prin creditele acordate în condiții avantajoase, a ajutat gospodăriile colective să se întărească economic, să creeze și să dezvolte diferite ramuri gospodărești. Numai în anul trecut, statul a acordat gospodăriilor colective credite de investiții în valoare de aproape 148.000.000 de lei, îmbinând ajutorul financiar acordat de stat cu propriile lor mijloace financiare, multe gospodării colective și-au dezvoltat proprietatea obștească, cumpărând în anul trecut animale în valoare totală de peste 99.000.000 de lei și mașini și utilaj agricol în valoare de peste 53.000.000 de lei, în afară de plantații, amenajări și construcții gospodărești. Este un fapt îmbucurător că din an în an crește partea pe care gospodăriile colective o dau pentru investiții din propriile lor mijloace (bani, muncă, materiale). În 1953 contribuția proprie a gospodăriilor colective la investiții reprezenta pe întreaga țară 37,2% din valoarea investițiilor; în 1957 contribuția proprie a gospodăriilor colective a sporit la 44,5%. Aceasta arată interesul crescând al colectivităților pentru mărirea avutului obștesc, capacitatea lor de a mînuî fondurile proprii și de a le folosi gospodărește.

Fondurile de investiții trebuie folosite cu multă chibzuință și simț de răspundere. Dezvoltarea averii obștești nu se poate face la întîmplare, ci pe bază de studiu temeinic, în strînsă legătură cu condițiile economice-naturale în care se află gospodăria colectivă, pentru că tot ce se investește să ajute la folosirea cît mai rațională și mai completă a forței de muncă, la valorificarea cît mai chibzuită a posibilităților pe care le oferă solul, clima, așezarea gospodăriei în zona economică respectivă.

Cele mai rentabile investiții în gospodăriile cooperatist-socialiste sînt acelea în care se are în vedere dezvoltarea multilaterală a gospodăriei, astfel ca pe lângă dezvoltarea producției de cereale să se organizeze ferme pentru caci de lapte, pentru creșterea și îngrășarea porcilor și păsărilor, cultura plantelor tehnice, a legumelor, a viței de vie, a pomilor roditori și altele.

PENTRU SPORIREA COINTERESĂRII COLECTIVIȘTILOR ÎN CREȘTEREA PRODUCȚIEI AGRICOLE

În gospodăria colectivă fiecare primește partea din venituri potrivit cu munca pe care a depus-o, cu numărul de zile-muncă efectuate. În goana unor colectivști după cît mai multe zile-muncă sînt cazuri cînd membrii unor brigăzi de producție care au obținut, de pildă, 1.500 kg de porumb la hectar au fost la fel retribuiți ca și membrii unor brigăzi care, în aceleași condiții de climă, de sol, de utilaj și forță de muncă, au obținut 3.000 kg la hectar. Acest lucru nu este just și nu poate să stimuleze dragostea de muncă a colectivștilor harnici și cu tragere de inimă.

Pentru a se înlătura acest neajuns și a se răsplăti munca fiecărui după cum merită cu adevărat, un număr de 92 de gospodării colective au introdus retribuirea muncii nu numai în raport cu cantitatea muncii depuse, ci și în funcție de rezultatele muncii, de cantitatea de produse obținute de brigada sau de echipa respectivă. Un asemenea sistem de retribuire a muncii întruchiează o mai bună îmbinare a interesului obștesc cu cel individual, cointer-sînd mai puternic pe colectivști în sporirea producției la hectar.

Este semnificativ că inițiativa creatoare a maselor a scos la suprafață forme variate de aplicare a principiului de retribuire în raport cu rezultatele muncii depuse.

În unele gospodării colective din regiunile Timișoara și Stalin, colectivștilor care au realizat depășirea producției medii planificate li s-au acordat, în afară numărului de zile-muncă cuvenite, 40—50% din producția depășită, în natură sau în bani; la unele din aceste gospodării, celor care, fără cauze obiective, nu au realizat producția planificată li s-au scăzut zile-muncă proporțional cu nerealizarea planului.

În alte gospodării colective, cum este, de pildă, gospodăria colectivă Mădăraș, regiunea Oradea, colectivștilor care au depășit producția planificată li s-au acordat zile-muncă în plus în raport cu producția obținută.

Introducerea retribuiri muncii în raport cu producția a dat rezultate bune în toate gospodăriile colective unde s-a aplicat; s-a întărit disciplina în muncă și răspunderea personală în executarea lucrărilor agricole, ceea ce a contribuit la sporirea producției și, mai ales, a productivității muncii. Astfel, în gospodăria colectivă Pesac, regiunea Timișoara, numărul colectivștilor care au îndeplinit minimumul de zile-muncă a crescut de la 54% în 1956 la 87% în 1957; recoltatul porumbului de pe 160 ha s-a făcut în 15 zile, în timp ce în alți ani se prelungea până în luna ianuarie. În general, în gospodăriile colective care au introdus retribuirea în raport cu rezultatele muncii, mărirea producției la hectar a avut loc nu prin creșterea, ci prin reducerea cheltuielilor de zile-muncă; astfel, în gospodăria colectivă Vasile Roaită, regiunea Constanța, s-au folosit în 1956 un număr de 31 de zile-muncă la un hectar de porumb, pe când în 1957 s-au folosit numai 24 de zile-muncă.

Este de mare însemnătate ca organele de partid și de stat, consiliile de conducere ale gospodăriilor colective să studieze temeinic experiența de până acum a gospodăriilor colective care au introdus retribuirea muncii nu numai după zile-muncă, ci și după rezultatele muncii depuse, pentru a trage învățăminte privind îmbunătățirea organizării și retribuiri muncii în gospodăriile colective.

**GOSPODĂRIILE COLECTIVE MARI
AU MAI MULTE POSIBILITĂȚI
DE A ORGANIZA O PRODUCȚIE RAȚIONALĂ
MULTILATERALĂ**

În legătură cu necesitatea concentrării eforturilor înspre consolidarea economică-organizatorică a gospodăriilor colective, atrage atenția faptul că în ultimul an a crescut numărul gospodăriilor colective mari de peste 1.000 ha și chiar de peste 3.000 ha, iar pe alocuri se observă că s-au unit două sau mai multe gospodării mici într-o gospodărie colectivă mai mare.

Repartizarea gospodăriilor colective în raport cu suprafața lor agricolă este următoarea:

Anul	Total	peste 1.000 ha	101—300 ha	301—1.000 ha	101—250 ha	201—1.000 ha	peste 300 ha
1956	2.565	353	1.135	775	215	40	7
1957	2.755	380	1.075	800	317	121	51

Din acest tablou rezultă că, deși numărul total al gospodăriilor colective a crescut în 1957 față de 1956 cu 190, numărul gospodăriilor colective sub 100 ha a scăzut cu 13, iar al gospodăriilor colective cu suprafețe între 101 și 300 ha a scăzut cu 60, în timp ce numărul gospodăriilor colective mari, de peste 1.000 ha, a crescut de la 262 la 491, din care 53 au peste 3.000 ha.

Gospodăriile colective mari au mai multe posibilități de a organiza o producție rațională multilaterală, folosind mai deplin forța de muncă, măsurile agrotehnice și tehnica modernă. Gospodăria colectivă „8 Martie” din comuna Biled, regiunea Timișoara, cu o suprafață agricolă de 2.690 ha și cu 1.185 de membri capabili de muncă, a putut să cultive, în afară de 1.600 ha cereale, peste 250 ha culturi tehnice, grădină cu legume, să crească animale etc. La fiecare 100 ha gospodăria a obținut 181.000 de lei venituri bănești. Rezultate asemănătoare a obținut și gospodăria colectivă „Jiu” din comuna Straja, regiunea Constanța, care are o suprafață de 2.893 ha și 709 membri capabili de muncă; ea a putut să cultive, în afară de 1.400 ha cereale, aproape 300 ha culturi tehnice, grădină de legume, să organizeze crescătorii de vaci, de porci, de păsări și altele.

În activitatea de zi cu zi deslășurată de organele de partid și de stat pentru consolidarea sectorului socialist-cooperatist, este necesar să se acorde gospodăriilor agricole colective mari un deosebit

sprijin, îndrumându-le și ajutându-le cu cadre calificate, cu mijloace mecanizate ale S.M.T.-urilor, pentru ca să-și organizeze cât mai bine producția, să-și dezvolte diferite ramuri de producție potrivit condițiilor de climă, sol și economice și să folosească cuceririle științei agricole și experiența înaintată. Acolo unde, din propria voință a colectivităților, ca un rezultat al procesului de consolidare a gospodăriilor colective, vor apărea tendințe de creare a unor gospodării colective mai mari prin unirea unora mai mici, asemenea tendințe trebuie privite în mod pozitiv de către organele de partid și de stat și sprijinite ca un fenomen ce se va dezvolta în mod firesc într-o etapă viitoare a operei de transformare socialistă a agriculturii în țara noastră.

De o deosebită însemnătate pentru întărirea și dezvoltarea gospodăriilor colective, ca și a altor unități agricole cooperatiste, pentru creșterea veniturilor membrilor lor este apărarea avutului obștesc împotriva oricăror încercări de a-l prăda. Cine fură din avutul obștesc rupe pițnea de la gura tovarășilor săi de muncă, încearcă să trăiască fără muncă pe socoteala altora. Pentru asemenea elemente nu e loc în gospodăriile noastre colective. Organizațiile de partid trebuie să educe pe colectiviști în spiritul dragostei și grijii față de avutul obștesc, de care depinde făurirea unui trai tot mai bun.

Un bun de mare preț al agriculturii noastre socialiste sînt cadrele ei. Aici, la consfătuire, se află mulți fruntași din unitățile agricole cooperatiste, exemplu de muncă devotată în slujba intereselor obștești, conducători pricepuți, care-și merită pe drept cuvînt prețuirea și încrederea colectivităților și a întovărășirilor. Ca ei, în unitățile noastre cooperatiste sînt încă mulți alții. Aceasta este o dovadă grăitoare a capacității țărânimii noastre muncitoare, a talentelor ei.

Din păcate, sînt însă și unele gospodării colective și întovărășiri unde în conducere s-au strecurat elemente necinstite, descompuse, au rareori unele ale chiaburilor. Asemenea așa-zise „cadre” nu pot

decît să irosească rodul muncii obștești, să ducă de rîpă gospodăria colectivă sau întovărășirea agricolă, care, în acest caz, numai de un nume bun nu se poate bucura.

Colectiviștii și întovărășii sînt vital interesați ca în fruntea lor să stea numai oameni cinstiți, cu dragoste de muncă și de avuția obștească, buni gospodari, pricepuți. Datoria organelor și organizațiilor de partid și de stat este de a sfătui pe colectiviști și pe întovărășii să aleagă în conducerea treburilor obștești pe cei mai buni dintre ei, de a sprijini cu dragoste cadrele de conducere ale unităților cooperatiste, ajutându-le să crească, să se califice, să-și îndeplinească cu succes sarcinile mari și de răspundere ce le revin.

MUNCA ÎN COMUN ȘI SPORIREA AVUTULUI OBȘTESC — ESENȚIALUL ÎN ÎTOVĂRĂȘIRILE AGRICOLE

Tovarăși,

În faza actuală a construcției socialiste la sate, o însemnătate deosebită au în țara noastră întovărășirile agricole. După cum rezultă din tabelul prezentat la începutul expunerii, avem în țară un număr de 11.431 de întovărășiri, care cuprind 1.125.082 de familii, cu o suprafață agricolă de 2.145.691 ha. Întovărășirea agricolă s-a dovedit a fi forma de cooperare cea mai accesibilă țăranului muncitor.

În întovărășirile agricole iese puternic în evidență rolul stațiilor de mașini și tractoare, ca o pirghie puternică în miinile statului pentru a ajuta țăranimii muncitoare să sporească producția agricolă și pentru a o deprinde cu organizarea socialistă a agriculturii.

Esențial în momentul de față pentru dezvoltarea economică a întovărășirilor este ca întovărășii să execute în comun toate lucrările agricole. Numărul de întovărășiri care efectuează toate muncile în comun este în creștere, dar nu în măsură suficientă.

Multe întovărășiri au efectuat în comun aratul, semănatul și recoltatul pășoaselor, altele au realizat în comun aratul și semănatul tuturor culturilor agricole.

Cea mai mare parte din întovărășirile care au făcut toate muncile agricole în comun și au folosit utilajul S.M.T.-urilor au obținut producții mult mai mari la hectar decât țărani individuali, dovedind astfel superioritatea lor față de gospodăriile agricole individuale. Astfel, întovărășirea agricolă din comuna Ploscuțeni, raionul Adjud, a obținut o producție medie de 2.350 kg de grâu la hectar, față de numai 1.100 kg în sectorul individual; întovărășirea agricolă din comuna Obrișia, raionul Cujmir, a realizat la hectar 3.500 kg de porumb, față de 2.100 kg cât au obținut țărani cu gospodării individuale; întovărășirea „Bela Brainer” din Peregul Mare, regiunea Timișoara, a obținut de pe o suprafață de 192 ha câte 4.300 kg de porumb la hectar; întovărășirea „Infrățirea” din comuna Sofronea, regiunea Timișoara, a realizat 38.757 kg de sfeclă de zahăr la hectar pe o suprafață de 48 ha.

Întovărășiri cu asemenea rezultate în producție sînt din ce în ce mai multe, iar exemplul lor arată convingător, prin fapte, foloasele mecanizării, foloasele efectuării lucrărilor în comun pe suprafețe întinse.

Cu toate acestea, în multe întovărășiri agricole nu s-a înțeles încă, din păcate, că munca în comun este cel mai puternic mijloc pentru sporirea producției agricole în întovărășire și că fără muncă în comun nu este cu putință nici folosirea rațională a mașinilor și tractoarelor. Pînă în toamna anului 1957, multe întovărășiri, deși comasaseră mare parte din terenuri, continuau să execute muncile agricole sau unele din aceste munci în mod individual, pe parcele separate, din care cauză rezultatele în producție și veniturile realizate în aceste întovărășiri nu au putut fi la nivelul agriculturii cooperativizate.

În ultimele luni, această situație s-a schimbat într-o oarecare măsură. În campania însămînțărilor de toamnă, peste 75% din

întovărășirile agricole au însămînțat în comun, iar în primăvara aceasta, pînă la mijlocul lunii martie, cele mai multe din întovărășiri au strîns în comun sămînța de porumb. Este necesar ca în campania agricolă de primăvară întovărășirile să strîngă întreaga cantitate de sămînță necesară pentru a însămînța în comun toată suprafața, ca astfel să se poată bucura de avantajele îndeplinirii lucrărilor agricole pe terenuri întinse, cu mijloace mecanizate, și, totodată, de îndrumarea specialiștilor în aplicarea regulilor agrotehnice.

Un lucru bun în organizarea muncii în întovărășirile agricole este faptul că unele dintre ele, ca, de pildă, întovărășirile din comunele Micalaca, regiunea Timișoara, Ulești, regiunea București, Nedeea și Bobu, regiunea Craiova, Filipeștii de Tîrg, regiunea Ploiești, Săveni și Roma, regiunea Suceava, și altele au organizat munca pe brigăzi, ținînd seama la alcătuirea brigăzilor de vecinătăți, de rubedenii, de suprafețe de teren care pot fi lucrate pe brigăzi etc. O astfel de organizare a muncii înseamnă ajutorarea între ei a întovărășirilor la executarea lucrărilor agricole, sporește spiritul lor de răspundere față de efectuarea în bune condiții a acestor lucrări și ridică productivitatea muncii în întovărășire.

De o însemnătate hotărîtoare pentru întărirea și dezvoltarea întovărășirilor agricole este crearea și sporirea averii obștești. Numai procurîndu-și în comun animale de muncă și de producție, plantînd pomi fructiferi și viță de vie, cumpărînd în comun unele unelte agricole și îndeplinind cu fonduri comune lucrări de irigații, de îndiguiuri, de combatere a eroziunii solului, întovărășii își pot crea ramuri diferite de producție (creșterea animalelor, vie, livezi), care sporesc producția globală agricolă și le aduc însemnate venituri.

Puterea întovărășirii, capacitatea ei de dezvoltare economică în vederea creșterii bunăstării întovărășirilor constă în bunurile procurate în comun și în fondul de bază.

Unele întovărășiri și-au cumpărat în mod sistematic, an de an, animale, unelte și alte bunuri obștești. Pentru procurarea fondurilor comune, în unele locuri se rețin, pe baza hotărârii adunății generale, anumite cantități de produse, care apoi se vînd, iar cu sumele rezultate se procură bunurile comune necesare dezvoltării producției. În alte locuri, întovărășiiții au rezervat o anumită suprafață de teren pe care au lucrat-o în întregime în comun, iar recolta rezultată a fost folosită pentru dezvoltarea averii obștești. Astfel, întovărășiiții din comuna Ciorăști, regiunea Ploiești, au cultivat 7 ha de în pentru ulei, întovărășiiții din Florești, regiunea Cluj, au cultivat 3 ha cu sfeclă de zahăr etc.

În rîndurile întovărășirilor sînt un număr de 709 cu caracter pronunțat zootehnic. Cele mai multe din aceste întovărășiri și-au constituit fonduri obștești; întovărășirile zootehnice aveau în total, la începutul acestui an, un număr de 132.846 de ovine, 877 de bovine și alte animale proprietate obștească.

Este datorită comitetelor regionale și raionale de partid să desfășoare în rîndurile întovărășiiților o temeinică muncă de lămurire pe bază de exemple concrete, pentru a-i convinge că munca în comun și dezvoltarea fondului obștesc constituie calea prin care întovărășiiții își pot asigura folosirea marilor posibilități ale agriculturii socialiste.

Ici-colo au avut loc și unele încercări ale organelor locale de partid și de stat de a forța transformarea unor întovărășiri agricole sau cooperative de producție în gospodării colective. Asemenea fapte nu au nimic comun cu politica partidului și guvernului nostru.

Întovărășirea agricolă este față de gospodăria colectivă o treaptă inferioară. Experiența arată că gospodăria colectivă este mai în măsură să valorifice avantajele muncii în comun, ale mecanizării, ale sprijinului acordat de statul democrat-popular. Recoltele medii ale gospodăriilor colective și veniturile medii ale colectivității sînt mai mari decît cele realizate de întovărășirile agricole. Dar în prezent întovărășirea este forma preferată de cei mai mulți dintre

țărani muncitori care fac primii pași pe calea socialismului. Între formele de cooperare în producție, întovărășirile reprezintă 90% din totalul unităților socialist-cooperatiste, cuprinzînd 74% din numărul total al familiilor de țărani muncitori cooperativizați și 56% din totalul suprafeței agricole cooperativizate. Întovărășirile ocupă astfel primul loc ca număr de unități, familii și suprafață în sectorul socialist-cooperatist și demonstrează cu prisosință justetea hotărîrilor partidului nostru de a le sprijini să se consolideze pe baza muncii depuse în comun, a creșterii averii obștești, a organizării unor ramuri anexe rentabile, cum sînt fermele pentru vaci de lapte, pentru porci și altele.

Pe măsură ce întovărășiiții se vor convinge, din experiență proprie și din experiența gospodăriilor colective fruntașe, de avantajele agriculturii socialiste, ele trebuie să fie sprijinite de a trece la forma superioară de cooperare în producție — la gospodăria agricolă colectivă. Trecerea întovărășirii la gospodăria colectivă nu trebuie însă forțată, ci ea să fie rodul liberului consimțămînt al întovărășiiților, izvorită din conștiința că este în interesul lor material să treacă la gospodăria agricolă colectivă. Aceasta este chezușia creării unei gospodării colective trainice. Procedînd în felul acesta, nici un dușman, oricît de viclen ar fi, nu va putea abate pe țărani muncitori de pe calea luminoasă a socialismului.

În procesul de întărire și dezvoltare a întovărășirilor agricole au apărut, la acele întovărășiri care și-au creat un însemnat fond obștesc, forme de repartizare a veniturilor în care se îmbină repartizarea după munca depusă de fiecare întovărășit cu acordarea unei rente pentru pămîntul adus în întovărășire.

După cum am arătat, pînă la începutul lunii martie 1958 s-au creat 125 de cooperative agricole de producție.

Comitetele regionale și raionale de partid, Sfatulrile populare trebuie să se ocupe de îndrumarea cooperativelor agricole de producție în vederea întăririi lor economice-organizatorice.

S.M.T. — UN PUTERNIC SPRIJIN ACORDAT ȚĂRANIMII PENTRU SPORIREA PRODUCȚIEI AGRICOLE

Tovarăși,

Transformarea socialistă a agriculturii și creșterea producției agricole sînt strîns legate de mecanizarea agriculturii, de introducerea progresului tehnic în toate ramurile producției agricole. În etapa actuală de dezvoltare a economiei socialiste în țara noastră, stațiunile de mașini și tractoare ale statului se dovedesc a fi o pînghie puternică în dezvoltarea agriculturii, un prețios sprijin în opera de reorganizare socialistă a satului, de întărire a alianței între clasa muncitoare și țărănimia muncitoare. Concentrînd în mîinile sale principalele mijloace tehnice de producție și punîndu-le la dispoziția țărănimii în condiții avantajoase prin S.M.T.-uri, statul asigură introducerea și dezvoltarea tehnicii noi în agricultură. S.M.T.-urile au cîștigat pe zi ce trece stima și încrederea maselor largi țărănești, care vîd în ele ajutorul concret al clasei muncitoare, al statului democrat-popular, pentru mecanizarea, îndrumarea și organizarea mai bună a producției agricole, pentru obținerea de recolte bogate.

Primele stațiuni de mașini și tractoare au fost create în 1948, iar numărul lor și parcul lor de mașini au crescut an cu an, după cum se arată în următoarele date :

	1948	1953	1956	1957
tractoare (convenționale 15 CP)	3.136	13.613	17.646	20.700
cultivatoare mecanice	71	3.693	5.437	7.104
seminători mecanice	659	3.743	5.819	5.705
secerători-legători mecanice	694	2.224	4.786	4.856
combina pentru păioase	10	36	557	606
batotoe treier	1.838	6.280	8.127	8.329

Din acest tablou se vede că numărul mașinilor și tractoarelor pe care statul le pune la dispoziția țărănimii muncitoare a crescut între 1948 și 1957 de la 3.136 de tractoare convenționale la 20.700, de la 71 de cultivatoare la 7.104, de la 694 de secerători-legători

la 4.356, de la 10 combine la 606. În afară de mașinile pe care le-am menționat mai sus, S.M.T.-urile dispun de un mare număr de agregate și mașini agricole, tractate și purtate, cu care execută o complexitate de lucrări.

Crearea și înzestrarea unui asemenea parc de mașini și tractoare, care constituie astăzi o însemnată bază materială-tehnică pentru dezvoltarea producției agricole a țărănimii muncitoare, nu a fost un lucru ușor ; ea a cerut eforturi mari din partea statului, din partea industriei socialiste și a clasei muncitoare. Statul a investit în fiecare an sume importante în S.M.T.-uri și centre mecanice, valoarea totală a investițiilor în acest sector ridicîndu-se de la 150.000.000 de lei în 1948 la 3.401.000.000 de lei la sfîrșitul anului 1957. Pentru fiecare sută de hectare cooperativizate reveneau, la finele anului 1957, cîte 130.000 de lei investiții ale statului în mașini și utilaj agricol. Este evident că gospodăriile colective, cooperativele de producție și întovărășirile agricole nu ar fi putut să-și asigure suficiente mijloace financiare și materiale spre a-și procura parcul de mașini și tractoare și cadrele calificate de ingineri și mecanizatori care le stau astăzi la dispoziție prin S.M.T.-uri.

Pe măsura creșterii numărului lor și a înzestrării cu mașini și tractoare, S.M.T.-urile au executat an de an un volum de lucrări agricole din ce în ce mai mare și de un sortiment mereu mai larg.

Volumul lucrărilor agricole efectuate de stațiunile de mașini și tractoare a crescut de la 65.000 ha de arătură normală, cît au efectuat în 1948, la 5.524.000 ha de arătură normală în 1957.

Este important să vedem cît au costat aceste lucrări și cine a acoperit cheltuielile.

Pentru executarea lucrărilor agricole de către S.M.T.-uri, statul a cheltuit în 1957 suma de 702.917.000 de lei, iar dacă adăugăm amortizarea tractoarelor și mașinilor agricole și a construcțiilor stațiunilor de mașini și tractoare rezultă că statul a cheltuit suma de 957.368.000 de lei.

Datorită lucrărilor de bună calitate efectuate de tractoarele și mașinile S.M.T.-urilor, gospodăriile colective, cooperativele de pro-

ducție și întovășirile agricole au realizat o producție medie cu 300—400 kg de cereale mai mare decât a țăranilor individuali, care au lucrat cu vitele. Calculând pentru 1957 această diferență de producție pe suprafața de 2.500.000 ha cooperativizată, pe care s-au îndeplinit lucrările agricole de către S.M.T.-uri, rezultă un spor total de cel puțin 750.000 de tone de cereale, care, la prețul de contractare al statului, se ridică la suma de circa 800.000.000 de lei.

Iată ce roade culege țăranimea muncitoare datorită mecanizării agriculturii, sprijinului primit din partea statului democrat-popular, alianței clasei muncitoare cu țăranimea muncitoare.

TRACTOARELE ȘI MAȘINILE AGRICOLE SA FIE FOLOSITE CU ÎNTREAGA LOR CAPACITATE

Problema principală care stă astăzi în fața S.M.T.-urilor este folosirea la maximum a capacității tractoarelor și mașinilor agricole de care dispun, pentru a face față nevoilor crescînde de muncă mecanizată ale sectorului socialist-cooperatist în plină dezvoltare.

În ultimii ani, S.M.T.-urile au făcut progrese în folosirea tractoarelor și mașinilor agricole, al căror grad de utilizare a crescut după cum urmează :

	1953	1957
hectare de arătură normală pe tractor convențional	232	267
hectare pe semănătoare	95	186
hectare pe combină	80	170
hectare pe cultivate	20	42

Numărul hectarelor de arătură normală pe tractor convențional a crescut în medie pe țară de la 232 în 1953 la 267 în 1957. Ne putem considera însă mulțumiți cu această medie anuală ? Experiența unor stațiuni de mașini și tractoare frunțase ne arată că nici pe departe nu sînt folosite posibilitățile și rezervele existente de utilizare a parcului de mașini și tractoare. S.M.T. Febiș din regiunea Timișoara a realizat 432 ha de arătură normală pe tractor convențional, 244 ha pe fiecare semănătoare, față de 186 ha media

pe țară, iar de fiecare cultivator 245 ha, față de media pe țară de 42 ha. Datorită bunei îngrijiri a utilajului agricol, reparațiile în câmp au fost reduse la numai 4% din timpul orelor de lucru. Ca urmare, și prețul de cost al lucrărilor a scăzut, fiind cu peste 12 lei mai mic decât prețul de cost planificat. S.M.T. Cobadin din regiunea Constanța a realizat 427 ha de arătură normală pe tractor convențional, datorită permanentizării brigăzilor la locul de muncă, îngrijirii tehnice la timp a tractoarelor, folosirii cuplajelor de mașini, întăririi simțului de răspundere al tractoriștilor și muncitorilor față de avutul obștesc. La această stațiune de mașini și tractoare, prețul de cost realizat este cu peste 23 de lei mai mic decât prețul de cost planificat.

Asemenea exemple ne dau și S.M.T.-urile din comunele Hărman, Turnișor, Albești, Făgăraș, Dorobanți și multe altele.

Dacă exemplul S.M.T.-urilor frunțase va fi urmat de mecanizatorii din toate S.M.T.-urile și se vor realiza peste tot 430 ha de arătură normală de fiecare tractor convențional, se va putea executa cu același parc de tractoare pe care îl avem astăzi un plus de circa 3.250.000 ha de arătură normală, adică munca pe un an întreg a peste 8.000 de tractoare.

Stațiunile de mașini și tractoare pot și trebuie să ajungă la nivelul S.M.T.-urilor frunțase, săvîrșind o adevărată cotitură în activitatea lor. În ultimul timp s-a stabilit sistemul mașinilor agricole pentru cele mai importante lucrări la păioase și porumb. În prezent este în curs de elaborare sistemul de mașini pentru mecanizarea lucrărilor în zootehnie, pomicultură, viticultură și legumicultură. Aceasta va ajuta pe mecanizatorii din agricultură să sporească volumul lucrărilor mecanizate, să execute lucrările în epoca optimă și să mărească producția la hectar.

Progresele realizate în procesul transformării socialiste a agriculturii au creat condițiile favorabile pentru utilizarea completă a tractoarelor și mașinilor agricole, mecanizatorii putînd acum să-și organizeze munca mai bine pe suprafețe întinse decât pe micile loturi de terenuri individuale, avînd mai puține deplasări în gol.

Anul trecut un număr de 749 de brigăzi de tractoriști au fost repartizate pentru efectuarea tuturor lucrărilor în mod permanent la aceeași gospodărie colectivă.

Rezultatele dovedesc că trimiterea unor brigăzi permanente, dotate cu toate tractoarele și agregatele necesare, în gospodăriile colective mai mari de 500 ha și pe grupe de gospodării colective mai mici, dar învecinate, asigură un volum mai mare de lucrări, o mai înaltă calitate și un preț de cost redus. Este necesar ca, o dată cu organizarea brigăzilor permanente, să se amenajeze la locul de producție, cu sprijinul consiliului de conducere al gospodăriei colective, precum și al Sfatului popular, depozite de carburanți și lubrifianti, de piese de schimb și de materiale, precum și ateliere pentru micile reparații; la sediul S.M.T.-ului să se deplaseze numai acele tractoare și mașini care necesită reparații mari, înălțându-se astfel deplasările inutile care provoacă cheltuieli suplimentare și reduc capacitatea de producție a mașinilor agricole.

O problemă deosebit de importantă în momentul de față pentru S.M.T. este lichidarea consumului exagerat de piese de schimb, care scumpește prețul de cost al lucrărilor agricole, precum și asigurarea aprovizionării stațiunilor cu sortimentele de piese în cantitățile necesare.

În procesul de creștere a S.M.T.-urilor, structura parcului de tractoare a suferit o serie de modificări, introducându-se treptat tipuri noi de tractoare, de mai bună calitate și de mai mare productivitate. Tipurile învechite de tractoare nu au putut fi scoase din funcțiune, deoarece parcul total este încă mic față de necesități.

Întreprinderile industriale nu mai fabrică însă toate sortimentele de piese de schimb pentru unele tipuri de tractoare vechi, tipuri care reprezintă circa 40% din numărul de tractoare al S.M.T.-urilor. Nu poate fi admis ca, din cauza lipsei unor piese de schimb, tractoarele de tip vechi să nu fie utilizate din plin, cu maximum de randament. Cade în sarcina Ministerului Industriei Grele și a Ministerului Agriculturii și Silviculturii să asigure pe

deplin cantitățile și sortimentele necesare de piese de schimb, să se preocupe de mai buna organizare a muncii, să lupte pentru înlăturarea dificultăților și a lipsurilor existente, spre a se ajunge în scurt timp la îmbunătățirea calității și la scăderea serioasă a prețului de cost.

Consumul exagerat de piese de schimb nu poate fi pus pe seama existenței în parcul de tractoare a unor tipuri învechite, așa cum au tendința de a justifica unii lucrători din S.M.T. Cauza consumului prea mare de piese de schimb stă în neîngrijirea la timp a tractoarelor, în reparațiile de slabă calitate făcute de unele S.M.T.-uri, precum și în calitatea slabă a unor piese fabricate de industrie. Organele, ministerele interesate, organele de conducere ale S.M.T.-urilor și comitetele executive ale Sfatului popular au datoria să pună în aplicare măsurile organizatorice și tehnice care să asigure îmbunătățirea întreținerii parcului de tractoare și mașini și ridicarea calității pieselor de schimb. Organizațiile de partid și sindicale trebuie să desfășoare o largă muncă politică în rândurile mecanizatorilor pentru ridicarea continuă a conștiinței lor socialiste, a spiritului lor de răspundere în lupta pentru sporirea producției agricole și ieftinirea prețului de cost al lucrărilor agricole.

Pentru îmbunătățirea activității stațiunilor de mașini și tractoare este nevoie să se continue mai intens calificarea tractoriștilor ca mecanici agricoli, care să cunoască bine și să știe să folosească, să întrețină și să repare nu numai tractorul, ci și tot complexul de mașini pe care îl au de înțeles în câmp; în afară de aceasta, e necesar să aibă cunoștințe de agrotehnică, să știe când, de ce și cum trebuie făcută fiecare lucrare agricolă, pentru a putea da o contribuție crescândă la sporirea producției la hectar.

În concluzie, în domeniul important al mecanizării agriculturii, trebuie să continuăm dotarea S.M.T.-urilor cu tractoare și mașini agricole perfecționate, să facem pași serioși în mecanizarea viticulturii, pomiculturii, legumiculturii și mai cu seamă a creșterii vitelor, îmbunătățind și consolidând an de an baza tehnică-materială a agriculturii.

În această privință un rol important revine industriei construc-tore de mașini, care are datoria de a furniza tractoare și mașini agricole perfecționate, rezistente, de mare randament, adaptate la nevoile concrete ale agriculturii noastre.

O dată cu grija pentru dotarea mai departe a agriculturii cu mijloace tehnice noi, Ministerul Agriculturii și Silviculturii trebuie să asigure folosirea la maximum a acestor mijloace în cele mai bune condiții tehnice și economice (încărcătură optimă pe tractor și pe mașină, reducerea continuă a consumului de carburanți, lubrifi-anți și piese de schimb, scăderea sistematică a prețului de cost).

Hotărâtor și aici este rolul cadrelor pricepute, harnice, cu o bună calificare profesională și experiență practică.

Problemele organizării muncii în S.M.T.-uri, ale realizării ind-cialor economice prin cointeressarea materială și stimularea tuturor cadrelor de mecanizatori trebuie să fie în centrul atenției organelor de partid și de stat, a secțiilor agricole, a stațiunilor de mașini și tractoare.

Partidul și guvernul au deplină încredere oș mecanizatori — tractoriști și inginerii, agronomii și cadrele de conducere ale S.M.T.-urilor — își vor îndeplini cu pricepere și cu spirit de răs-pundere rolul lor deosebit de important în lupta pentru transfor-marea socialistă a agriculturii și ridicarea producției agricole.

SARCINILE GOSPODĂRIILOR AGRICOLE DE STAT

În activitatea noastră pentru dezvoltarea agriculturii, pentru sporirea însemnată a producției agricole-marfă provenite din sec-torul socialist, gospodăriile agricole de stat ocupă un loc de cea mai mare însemnătate.

Gospodăriile agricole de stat au fost primele unități agricole socialiste, înființate pe fostele proprietăți ale statului și pe unele din fostele proprietăți moșierești.

Partidul a definit rolul gospodăriilor agricole de stat ca centre puternice ale dezvoltării agriculturii, menite să dovedească fără-

nimii muncitoare superioritatea agriculturii socialiste mecanizate și a aplicării metodelor științifice agrotehnice și să pună la dispo-ziția țărănimii muncitoare semințe selecționate, material săditor pomiviticol și animale de rasă pentru prăsilă.

Cu toate că din primii ani de funcționare gospodăriile agricole de stat au realizat unele progrese, ele n-au reușit până în 1955 să aibă o orientare clară în ce privește profilul producției și organi-zarea lor economică.

Gospodăriile agricole de stat cultivau un număr prea mare de culturi, din care unele nu prezentau importanță pentru fondul central al statului. Ele au mers un timp pe linia greșită de reducere a culturii porumbului și de mărire a suprafețelor cultivate cu plante tehnice, care cereau un număr mare de brațe de muncă, dădeau producții slabe și nu puteau avea rentabilitate. Astfel, suprafața pe care gospodăriile de stat o cultivau cu porumb în anul 1951 repre-zenta numai 7% din suprafața lor arabilă și era aproape egală cu suprafața cultivată cu bumbac; în loc să folosească porumbul ca principala plantă furajeră, au sporit suprafețele cultivate cu plante furajere anuale și perene, care în 1953 au ajuns la 30% din supra-fața arabilă. Restrângerea culturii cerealelor și, în special, restrin-gerea culturii porumbului a avut rezultate dăunătoare, a creat greutate în dezvoltarea creșterii animalelor și în sporirea producției de lapte și carne.

Gospodăriile agricole de stat erau organizate ca gospodării cu suprafețe de teren prea mari, cu terenuri fărâmițate într-un număr mare de parcele, distanțate unele de altele, greu de administrat și de condus; în 1951 cele 331 de gospodării de stat erau răsfrate în 19.710 trupuri. Nu exista o preocupare susținută pentru a mări su-prafața totală a gospodăriilor agricole de stat prin preluarea tere-nurilor rezerve de stat, administrate de către Sfatulre populare, și a gospodăriilor exploatate nerațional și neeconomic de diferite departamente.

**GOSPODARIILE DE STAT SA DEVINA PRINCIPALUL
FURNIZOR PENTRU CONSTITUIREA FONDULUI
CENTRAL DE CEREALE**

Congresul al II-lea al P.M.R., analizând sarcinile gospodăriilor agricole de stat și rolul lor în construcția socialistă la sate, le-a dat o orientare concretă, trăgându-le sarcina să devină în scurt timp mari producătoare de cereale-marfă, producătoare de carne, lapte, animale de prăsilă, de material săditor, hortiviticol și de semințe selecționate la principalele plante de cultură.

Odată cu înlocuirea sistemului de cote obligatorii prin organizarea schimbului între oraș și sat pe baze comerciale, a crescut mult însemnătatea gospodăriilor agricole de stat, lor revenindu-le sarcina de a deveni principalul furnizor al statului pentru constituirea fondului central de cereale, mai ales la grâu și porumb. În vederea creării condițiilor necesare îndeplinirii acestei sarcini de mare răspundere, plenara din decembrie 1956 a C.C. al partidului a stabilit o serie de măsuri privind extinderea suprafețelor arabile ale gospodăriilor de stat și sporirea producției la hectar, mecanizarea complexă a culturii grâului și porumbului, organizarea gospodăriilor ca unități economice cu suprafețe pînă la cel mult 5.000 ha profilate ca producătoare de grâu, porumb și alte cereale.

Ca urmare a aplicării acestor măsuri au fost trecute în folosința gospodăriilor agricole de stat suprafețe mari de terenuri aflate înainte în folosința Sfatului popular și a diferitelor întreprinderi industriale.

Gospodăriile agricole de stat dețin în prezent o suprafață de 1.262.000 ha, din care 920.000 ha teren arabil, 28.720 ha vii, 29.120 ha livezi și peste 200.000 ha pășuni și fișete naturale; suprafața arabilă a gospodăriilor de stat a crescut cu 32% față de 1955.

Gospodăriile agricole de stat au fost dotate în ultimii ani cu un număr important de tractoare și mașini agricole. La sfîrșitul anului 1957, gospodăriile de stat dispuneau de 13.241 de tractoare

convenționale, 5.166 de semănători mecanice de cereale, 2.540 de combine pentru recoltatul păioaselor.

În 1958 ele vor primi un număr de încă 3.700 de tractoare, 2.300 de semănători de cereale păioase și porumb, 3.500 de combine pentru recoltatul cerealelor. Acest bogat parc de mașini și tractoare va permite executarea complet mecanizată a tuturor arăturilor, însămînțărilor, a prăsitului și recoltatului păioaselor.

În urma măsurilor luate pentru sporirea producției de cereale-marfă, gospodăriile de stat au cultivat cu cereale pentru boabe o suprafață de 474.000 ha în 1958 și de 580.000 ha în 1957, față de 377.000 ha cîte s-au cultivat în 1955. În mod deosebit a crescut suprafața cultivată cu grâu și porumb.

În 1957 s-au cultivat cu grâu și secară 314.000 ha față de 187.000 ha în 1955, iar cu porumb 200.000 ha față de numai 83.000 ha în 1955.

În ultimii ani a crescut producția obținută la hectar la grâu, ajungîndu-se în 1957 la o producție medie de peste 1.400 kg la hectar.

Datorită producțiilor mai mari de cereale, gospodăriile agricole de stat au livrat anul trecut fondului central peste 380.000 de tone de grâu și secară, depășind cu 10% planul, după ce au asigurat din producția proprie sîmînța selecționată necesară recoltei următoare.

Un număr de 46 de gospodării, pe o suprafață de peste 27.000 ha, au obținut producții mai mari de 2.000 kg de grâu la hectar; din păcate însă, un număr de 30 de gospodării de stat au cultivat grîul în condiții agrotehnice necorespunzătoare, din care cauză au obținut mai puțin de 1.000 kg în medie la ha pe o suprafață de 43.700 ha în condiții asemănătoare de climă și sol cu gospodăriile fruntașe, unele fiind chiar învecinate acestora.

În mod deosebit a crescut producția de porumb; gospodăriile de stat au obținut în 1957 o producție medie de 2.100 kg la hectar de pe suprafața recoltată, față de 814 kg la hectar în 1954 și de 1.445 kg la hectar în 1955.

Producția totală de porumb în 1957 a fost de 375.000 de tone, cu 255.000 tone mai mult decât s-a obținut în 1955, și cu 155.000 tone peste planul anului 1957. Întreaga producție de porumb a fost reținută de gospodăriile agricole de stat pentru creșterea și îngrijirea animalelor, mai ales a porcilor. Gospodăriile agricole de stat vor livra statului în anul acesta 65.000 de tone de carne de porc, față de 12.600 de tone livrate în 1957.

La obținerea acestor producții ridicate au contribuit mecanizarea în proporție de 92% a lucrărilor de întreținere a culturii porumbului, folosirea îngrășămintelor organice în cantitate de 968.000 de tone pe o suprafață de 49.000 ha, a îngrășămintelor minerale în cantitate de 94.000 de tone pe o suprafață de 481.000 ha și însămânțarea întregii suprafețe cu sămânță dublu hibridă, productivă și de calitate. Un număr de 104 gospodării agricole de stat, adică aproape o treime din totalul gospodăriilor care au cultivat porumb în 1957, au produs pe o suprafață de 53.200 ha peste 2.500 kg de boabe la hectar. Dintre acestea 11 gospodării au obținut peste 4.000 kg la hectar, iar 5 gospodării peste 5.000 kg la hectar. Astfel, gospodăria agricolă de stat Dunărea, regiunea Galați, a obținut o producție de 6.000 kg la hectar pe o suprafață de 286 ha, gospodăria Mănăstirea, regiunea București, 5.265 kg la hectar pe o suprafață de 771 ha, gospodăria „I. L. Caragiale”, regiunea București, 5.111 kg la hectar de pe o suprafață de 103 ha, gospodăria Variaș, regiunea Timișoara, 5.031 kg la hectar de pe o suprafață de 817 ha.

Deși se găsesc situate în zone mai puțin favorabile culturii porumbului, gospodăriile Secueni, regiunea Bacău, și Stupini, regiunea Stalin, au obținut, datorită lucrărilor agrotehnice corespunzătoare, producții medii de 4.000 kg la hectar. Gospodăria de stat Izvorul Mare, regiunea Constanța, în condițiile unei veri secetoase, a obținut printr-o bună lucrare a pământului și îngrijirea la timp a culturilor, o producție de 4.099 kg în medie la hectar de pe o suprafață de 832 ha.

Nu toate gospodăriile de stat s-au arătat însă la înălțimea sarcinilor ce le-a fost încredințată de a realiza o sporire însemnată a producției de porumb. Un număr de 29 de gospodării de stat au produs, de pe o suprafață totală de 17.755 ha, în medie mai puțin de 1.000 kg porumb la hectar.

Colectivul de conducere al gospodăriei Robănești, regiunea Craiova, a însămânțat numai 106 ha cu porumb în arătură de toamnă, iar 304 ha porumb a însămânțat în arătură de primăvară, târzie și neașezată; nu a luat măsuri pentru îngrijirea la timp a culturii, din care cauză porumbul a fost invadat de buruieni.

Rezultatele s-au făcut vizibile în faptul că această gospodărie a obținut în medie o producție de numai 530 kg la hectar față de 2.233 kg la hectar, cât a obținut gospodăria de stat Romanesti din aceeași regiune, pe același tip de sol, brun roșcat de pădure, și în aceleași condiții de umiditate și căldură.

Gospodăria agricolă de stat Dorobanțu din regiunea Constanța a obținut o producție de porumb de 773 kg/ha pe o suprafață de 1.432 ha. Pe același tip de sol — cernoziom castaniu — și în aceleași condiții de umiditate și căldură, gospodăriile de stat vecine Tîrșușor și Tepeș Vodă au obținut — prima 2.475 kg/ha pe 1.618 ha, iar a doua 1.580 kg/ha pe 1.290 ha. Producția de 2—3 ori mai mică a gospodăriei Dorobanțu se datorește faptului că această gospodărie a semănat porumbul târziu, iar însămânțarea și prășitul au fost executate necorespunzător, din care cauză la hectar a fost numai jumătate din numărul normal de plante.

Caracteristic nu este însă că un număr de gospodării agricole de stat au dat recolte necorespunzătoare, ci faptul că gospodăriile agricole de stat care au obținut an de an producții mari de grâu și porumb se găsesc în fiecare zonă de cultură a acestor plante; ele indică linia de înaintare a tuturor gospodăriilor de stat, recoltele la care fiecare gospodărie de stat poate și trebuie să ajungă. Rezultatele obținute în producția de cereale de gospodăriile de stat fruntașe confirmă pe deplin aprecierea făcută de C.C. al partidului că gospodăriile agricole de stat pot să furnizeze în anii care ur-

mează cea mai mare parte din cerealele necesare fondului central al statului.

Pînă la sfîrșitul anului 1960, suprafața arabilă a gospodăriilor agricole de stat va trebui să crească la circa 1.200.000 ha, prin prelucrarea în continuare a suprafețelor agricole deținute încă de Statulile populare, de instituții și întreprinderi de stat, precum și prin îndigui, asanări, destelenirea pășunilor și fînețelor de șes cu producție seăzută.

Gospodăriile agricole de stat vor livra fondului central al statului 400.000 de tone de grîu în 1958. Aceasta este însă o sarcină cu mult sub posibilitățile pe care le au gospodăriile agricole de stat. În anii următori, prin îmbunătățirea agrotehnicii, prin mecanizarea și prin aplicarea de îngrășăminte organice și minerale, gospodăriile agricole de stat trebuie să obțină recolte medii la grîu de 2.000 kg la hectar.

Este oare aceasta posibil de realizat? Am arătat mai înainte ce dotații însemnate au primit gospodăriile prin investițiile făcute de stat în vederea sporirii producției agricole la hectar.

Este interesant și sugestiv să atragem atenția consfăturii asupra producției de grîu realizate de țări prietene ca R. Cehoslovacă și R. D. Germană.

După datele Consiliului de ajutor economic reciproc, gospodăriile agricole de stat din R. Cehoslovacă obțin o producție medie de grîu de 2.300 kg la hectar. Este oare o pretenție prea mare ca gospodăriile noastre agricole de stat care au pămînt bun și sînt înzestrate cu mecanizare complexă și cu cadre calificate să se apropie în anii următori de producția medie de grîu realizată de gospodăriile agricole de stat din Cehoslovacia?

Faceți și dv. socoteala: dacă gospodăriile agricole de stat ar realiza o medie de 2.000 kg de grîu la hectar pe suprafața de 400.000 ha ar însemna o producție totală de 800.000 de tone de grîu. Dacă ne-am apropia de producția medie de grîu din gospodăriile agricole de stat din Cehoslovacia, aceasta ar însemna, la o

medie de 2.300 kg la hectar, o producție totală a gospodăriilor agricole de stat de 920.000 de tone de grîu anual.

Am arătat mai sus că numeroase gospodării agricole de stat au realizat în anul trecut producții medii de grîu de peste 2.000 kg la hectar. Avem deci o experiență pozitivă care ne arată că în noi înșine, în oamenii din sectorul gospodăriilor agricole de stat, stă putința realizării recoltelor bogate.

Menționăm că în R. D. Germană, unde se folosesc 180 kg de îngrășăminte chimice la hectar, se realizează la grîu recolte medii mult mai mari, de peste 3.000 kg la hectar, an după an, pe întreaga suprafață însemînată.

Nu merită oare ca lucrătorii din agricultură să studieze metodele agrotehnice și mijloacele folosite în R. Cehoslovacă și R. D. Germană pentru realizarea producțiilor mari la hectar, colabînd cu lucrătorii din agricultură din aceste țări, să le experimenteze și să le adapteze la condițiile de climă și sol ale țării noastre? Doar se știe că tovarășii noștri din R. Cehoslovacă și R. D. Germană s-au arătat întotdeauna gata să ne împărtășească din experiența lor.

Dezvoltării culturi porumbului va trebui să i se dea și de acum înainte o mare însemnătate, astfel încît gospodăriile agricole de stat să-și acopere integral furajele necesare creșterii și îngrășării de animale și păsări, contribuind la acoperirea în mare parte a consumului de carne al oamenilor muncii de la orașe.

Gospodăriile agricole de stat, aplicînd mai multe îngrășăminte chimice granulate și organice, mărind an de an suprafețele irigate, trebuie să realizeze în următorii ani o producție medie la hectar de circa 3.000 kg de porumb.

Trebuie să spunem că tovarășii cărora li s-a încredințat răspunderea conducerii centrale a gospodăriilor agricole de stat au cerințe foarte concrete și foarte largi cînd este vorba ca statul să acorde fonduri pentru investiții și deșize, pentru mecanizare sau pentru procurarea de semînțe și animale de rasă de mare productivitate. Dar cînd trebuie să se stabilească cu cît va crește producția la

hectar și cu cât vor spori cantitățile de cereale livrate statului ca urmare a investițiilor, a mecanizării și modernizării procesului de producție, ei nu mai vorbesc concret și devin de o inexplicabilă timiditate și lipsă de precizie.

Pentru ca gospodăriile agricole de stat să poată obține recolte mari și constante de cereale, industria noastră chimică are datoria să le pună la dispoziție cantitățile necesare de substanțe insectofungicide și herbicide pentru combaterea bolilor, dăunătorilor și buruienilor, precum și îngrășăminte minerale granulate în cantitate de cel puțin 250—300 kg la hectar agricol.

Vom ajunge în scurt timp ca în gospodăriile de stat să se mecanizeze complet lucrările de pregătire a terenului, de împrăștiere a îngrășămintelor, lucrările de însămânțare, îngrijire și recoltare a culturilor de grâu și porumb. Multe din mașinile folosite în mecanizarea culturii grâului sînt introduse pentru prima oară la noi în țară. Tehnicienii și mecanizatorii din gospodăriile agricole de stat trebuie să învețe să lucreze cât mai bine cu ele, să le cunoască pînă în cele mai mici amănunte, să le îngrijească cu multă atenție și pricepere, cu spirit de răspundere.

Experiența ne-a arătat că dacă mecanizatorii nu știu să lucreze bine cu mașinile de semănat porumbul se obțin semănături neuniforme, uneori prea dese, alteori prea rare; dacă nu cunosc temeinice condițiile de lucru ale sapei rotative sau ale cultivatorului, în loc să sporească producția la hectar prin executarea mecanizată a prășitului, o micșorează, distrugînd un număr mare de plante.

În vederea obținerii de recolte mari și constante la porumb, mai ales în zonele secetose, va trebui ca gospodăriile agricole de stat să mărească an de an suprafețele amenajate pentru cultura irigată a porumbului, astfel încît pînă în 1960 să ajungă la 50.000 ha. În gospodăriile de stat care au suprafețe mari cultivate cu porumb se vor alocă fondurile necesare construirii de instalații de uscare a porumbului hibrid, pentru a-i asigura o mai bună păstrare.

Gospodăriile agricole de stat au obligația să însămînțeze grâu din soiurile cele mai productive, rezistente la ger și secetă, la boli

și dăunători, rezistente la cădere, pentru a putea mecaniza recoltatul fără pierderi de boabe și, totodată să cultive cei mai buni și productivi hibrizi dubli de porumb.

O MAI MARE CONTRIBUȚIE LA APROVIZIONAREA ORAȘELOR CU CARNE, GRĂSIMI, LAPTE, OUA

În ce privește creșterea animalelor, în gospodăriile de stat s-au obținut în ultimii ani unele rezultate bune. Numărul vacilor cu lapte la sfîrșitul anului 1957 a fost cu 6.400 mai mare decît în 1955, iar producția medie de lapte pe vacă furajată a crescut de la 2.000 litri la 2.160. A crescut numărul porcilor de la 223.800 în 1955 la 497.500 în 1957.

Gospodăriile agricole de stat au livrat fondului central cantități sporite de carne, lapte, lînă și alte produse animale. De asemenea, au dat în ultimii doi ani tărînimii cooperativizate un număr important de animale de prăsilă din cele mai bune rase de bovine, porcine și ovine.

Progresele realizate de gospodăriile de stat în producția de carne, lapte, grăsimi, ouă și lînă sînt încă nesatisfăcătoare, neridicîndu-se la nivelul posibilităților pe care le au.

O dată cu mărirea substanțială a suprafețelor și producțiilor de cereale, mai ales de porumb, în gospodăriile de stat trebuie să ia o mare dezvoltare creșterea și îngrășarea de animale și păsări.

S-au creat condițiile ca gospodăriile agricole de stat să contribuie într-o măsură cu mult mai mare la aprovizionarea populației de la orașe și din centre industriale cu carne și grăsimi. Gospodăriile de stat trebuie să realizeze în 1958 creșterea și îngrășarea unui număr de 600.000 de porci, în greutate totală de 60.000 de tone de carne, să ajungă în 1960 la creșterea și îngrășarea unui milion de porci în greutate totală de 100.000 de tone de carne și să ia curs în următorii ani spre a realiza creșterea și îngrășarea a 2.000.000

de porci, pentru a livra la fondul central cantitatea de 200.000 de tone de carne de porc anual.

Gospodăriile de stat vor trebui să organizeze în cadrul unităților de producție ciclul complet de creștere a porcilor, de la maternitatea de scroafe până la livrarea de carne către stat, folosind pentru alimentarea porcilor producția proprie de furaje și amenajând construcții ieftine și economice.

Gospodăriile agricole de stat vor trebui, de asemenea, să ia măsuri pentru a spori continuu producția de carne de bovine. Ele vor trebui să îngrășe 10.000 de bovine în 1958 și 40.000 de bovine în 1960, iar în anii următori să organizeze îngrășarea anuală a 100.000 de bovine, cu o producție totală de 50.000 de tone greutate vie. Creșterea și îngrășarea bovinelor trebuie organizată fără construcții costisitoare, cu șoproane simple și adăposturi ieftine, iar alimentația să fie bazată în principal pe porumb verde și coci de porumb însilozat. Gospodăriile agricole de stat vor trebui să sporească numărul de vaci cu lapte, astfel încât până în 1960 să ajungă la 100.000 de capete. O dată cu sporirea numărului de vaci, e necesar ca producția de lapte să crească la 1.750.000 hl în 1960, adică la peste 100 hl pentru fiecare 100 ha de teren agricol.

Gospodăriile agricole de stat trebuie să-și sporească numărul de oi de la 600.000, cîte aveau la sfîrșitul anului 1957, la 1.000.000 în 1960, dintre care cel puțin 800.000 de oi de rase cu lînă fină și semifină. Cantitatea de lînă livrată statului va trebui să ajungă în 1960 la 2.800 de tone, cu 1.500 de tone mai mult decît în 1957.

Creșterea păsărilor în gospodăriile agricole de stat este cu totul nesatisfăcătoare, revenind numai 24 de păsări la 100 ha cultivate cu cereale, față de 100—150 de păsări, cît ar putea să crească.

Rezultatele obținute în creșterea păsărilor de unele gospodării ne arată că în fiecare gospodărie sînt posibilități pentru a mări cu mult numărul de păsări. Astfel, gospodăria de stat Poiana, regiunea Cluj, are peste 800 de păsări la 100 ha de cereale, gospodăria Flo-

rești, regiunea Calăți, 690 de păsări, iar gospodăria Aradul Nou, regiunea Timișoara, 200 de păsări la suta de hectare.

Creșterea păsărilor pentru ouă și carne trebuie să ia o mare dezvoltare, mai ales în gospodăriile din jurul orașelor mari și al centrelor industriale. În aceste gospodării este necesar să se organizeze combinate de creștere a păsărilor, complet mecanizate, cu o productivitate mare și preț de cost redus. Pentru realizarea sarcinilor mari trasate, gospodăriilor de stat li se vor aloca fondurile și materialele necesare construcțiilor și se va prevedea în planurile anuale importul necesar de animale și păsări de rasă.

În vederea îmbunătățirii aprovizionării populației cu carne, gospodăriile agricole de stat vor organiza combinate industriale de creștere și îngrășare a animalelor și păsărilor; pentru aceasta este necesar să se construiască în anii următori un număr corespunzător de fabrici pentru producerea furajelor combinate și a făinii de lucernă și trifoi.

În condițiile creșterii continue a sectorului cooperatist din agricultură, producerea semințelor selecționate și a animalelor de rasă de către gospodăriile agricole de stat capătă o importanță deosebită.

În ultimii ani, gospodăriile agricole de stat au produs pentru sectorul cooperatist al agriculturii cantități importante de semințe selecționate și hibride și material săditor hortivicol. Astfel, numai în 1957 ele au livrat țărănimii cooperativizate peste 200.000 de tone de sămînță de grîu selecționată și recunoscută, de două ori mai mult decît în 1955.

Gospodăriile de stat au produs în 1957 peste 2.300 de tone de sămînță de porumb dublu hibridă, cu care se vor însămînța în anul acesta peste 150.000 ha în sectorul socialist al agriculturii.

În acțiunea partidului și guvernului de extindere a suprafețelor cultivate cu porumb hibrid, gospodăriilor agricole de stat le revine sarcina de a produce an de an cantități tot mai mari de sămînță de porumb dublu hibridă. În acest scop, în 1953 se vor semăna peste 7.000 ha și se vor produce peste 10.000 de tone de sămînță

dublu hibridă, iar în 1960 se vor semăna 25.000 ha și se vor realiza peste 35.000 de tone de sămânță dublu hibridă, cu care se vor putea înșămînța circa 2.500.000 ha cu porumb dublu hibrid. Sămînța hibridă bine condiționată și calibrată constituie prima cheazășie pentru obținerea unor recolte bogate de porumb. De aceea este necesar să se construiască instalații de uscat și calibrat porumb în gospodăriile mari producătoare de sămînță hibridă.

Una dintre problemele cele mai importante în gospodăriile agricole de stat este profilarea și organizarea acestora în unități economice rentabile. Gospodăriile cu suprafețe prea întinse au fost reorganizate în gospodării pînă la 5.000 ha de teren agricol; experiența ne arată că această măsură a fost justă, unitățile reorganizate devenind gospodării economice, mai ușor de îndrumat și conduse. Această acțiune de reorganizare trebuie să continue, ținându-se seama de profilul fiecărei gospodării și de perspectivele ei de dezvoltare.

Creșterea continuă a producției la hectar, a productivității animalelor și reducerea timpului de muncă pe unitatea de produs este calea pe care trebuie să se dezvolte activitatea economică de producție a gospodăriilor agricole de stat.

În 1957, unele gospodării de stat, în vederea ridicării productivității și a reducerii prețului de cost, au experimentat o nouă formă de organizare a muncii — în brigăzi cu mecanizare complexă, formate din cinci mecanici agricoli cu 5 tractoare la 500 ha. Structura culturilor pe terenurile lucrate de aceste brigăzi a fost de 200 ha cu grâu, 200 ha cu porumb și 100 ha cu plante furajere.

Cu toate că aceste brigăzi n-au primit toate mașinile agricole la timp, iar unele dintre conducătorii de gospodării nu s-au ocupat îndeaproape de a le crea condiții bune de lucru, brigăzile au obținut producții la hectar mai mari, au folosit mai puține zile-om la suta de hectare și au realizat prețuri de cost mai mici.

Astfel, brigada de 5 tractoare de la gospodăria de stat Mănăstirea, regiunea București, condusă de Ion Șerbănescu, a realizat la grâu o producție de 3.050 kg la hectar, cu 425 kg peste producția

medie a gospodăriei, iar la porumb 5.495 kg la hectar, cu 370 kg mai mult decît media la hectar a gospodăriei. Prețul de cost la grâu a fost de 600 de lei tona, față de 830 de lei realizat de celelalte brigăzi, iar la porumb a fost de 320 de lei, față de 550 de lei.

De asemenea, brigada de la gospodăria Pietroiu, regiunea Constanța, a realizat o producție de grâu de 2.912 kg la hectar, cu 600 kg mai mult decît media din gospodărie, iar la porumb 3.800 kg la hectar, cu 810 kg mai mult decît media gospodăriei. Prețul de cost la grâu a fost de 500 de lei tona, cu 245 de lei mai mic, iar la porumb de 400 de lei tona, cu 160 de lei mai mic decît prețurile medii realizate în gospodărie.

Această nouă formă de organizare a muncii arată rezervele mari existente pentru ridicarea productivității muncii și reducerea prețului de cost în gospodăriile agricole de stat. Organele de partid și de stat, conducătorii gospodăriilor agricole de stat trebuie să acorde o importanță deosebită, să o studieze în mod diferențiat, să o îmbunătățească și să o extindă, ținînd seama de particularitățile fiecărei gospodării.

Tovarăși,

Consfătuirea noastră are loc într-o perioadă cînd sectorul socialist al agriculturii capătă o greutate tot mai mare în ansamblul producției agricole și al producției-marfă.

Deși între diferitele unități există deosebiri în ce privește gradul de dezvoltare a relațiilor de producție socialiste și multe folosesc încă în măsură neîndeplătită marile posibilități și rezerve ale modului de producție socialist, de pe acum extinderea luată de sectorul socialist își arată roadele pozitive în producția agricolă, oferind o bază trainică și tot mai largă pentru dezvoltarea ei multilaterală și deschizînd îmbucurătoare perspective de viitor.

Această este rezultatul uriașei munci politice și organizatorice desfășurate de Partidul Muncitoresc Român, care a știut să aplice creator în încetățunarea leninistă cu privire la cooperativizarea agriculturii și să tragă învățăminte din bogata experiență sovietică, în con-

dițiile specifice ale țării noastre și ale fazei de dezvoltare în care ne aflăm.

Muncind pentru lărgirea și întărirea sectorului socialist al agriculturii, partidul îndrumă și organizează eforturile tuturor oamenilor muncii de la sate pentru a realiza, în următorii cîțiva ani, o serioasă sporire a producției agricole vegetale și animale în interesul ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc.

În cele ce urmează mă voi ocupa de unele din principalele sarcini ce ne revin în lupta pentru atingerea acestui obiectiv.

CĂILE SPORIRII PRODUCȚIEI AGRICOLE

Tovarăși,

În fața oamenilor muncii din agricultură stă sarcina deosebit de însemnată de a obține recolte bogate în vederea îmbunătățirii continue a aprovizionării populației cu produse agroalimentare și a industriei cu materii prime agricole.

Directivele Congresului al II-lea al partidului cu privire la sporirea producției agricole prevăd mărirea suprafeței arabile a țării, folosirea deplină și cit mai economică a pămîntului.

În agricultură, pămîntul este principalul mijloc de producție.

În ultimii doi ani a fost redată agriculturii o suprafață de 169.000 ha de teren agricol. Această suprafață poate și trebuie să fie mult lărgită, căci avem multe rezerve pentru sporirea terenului arabil. În regiunile Craiova, București, Galați și Constanța au fost identificate peste 300.000 ha de pășuni naturale, slab productive, pe care în timpul verii nu găsești decît spini și scame și care trebuie să fie desțelenite. Dacă 150.000 ha din această suprafață se vor cultiva cu porumb pentru siloz, la o producție medie de 30.000 kg la hectar se vor obține 4.500.000 de tone de porumb însilozat, cu care se vor putea hrăni 900.000 de vaci cu lapte și vite de muncă, iar dacă 150.000 ha se vor cultiva cu porumb pentru boabe, la o producție de 2.000 kg în medie la hectar se vor obține 300.000 de tone, cu care se vor putea îngrășa 600.000 de porci. Sînt posibi-

lități de a îndigui și reda agriculturii cel puțin 100.000 ha din lunca inondabilă a Dunării, în afară de terenurile îndiguite pînă acum, iar alte 100.000 ha pot fi cîștigate pentru agricultură prin îndiguirea și regularizarea celorlalte rîuri din țara noastră. Ce ar însemna cultivarea cu cereale a acestor terenuri fertile ne-o spun producțiile de porumb de peste 5.000 kg la hectar obținute de către gospodăriile de stat Dunărea, Mănăstirea, Brateș etc. pe astfel de terenuri îndiguite.

Avem posibilitatea de a pune în valoare cel puțin 100.000 ha de terenuri nisipoase din Oltenia, din nord-vestul și sud-vestul țării, prin fixarea nisipurilor mobile, prin cultivarea lor cu secară, lupin, cartofi, dar mai ales prin plantarea lor cu vii și pomi.

Pămînturile sărăturoase se întind în țara noastră pe 300.000 ha, din care 70.000 ha se găsesc în vestul țării. Prin lucrări de irigare, combinate cu drenare, prin folosirea amendamentelor calcaroase, a gunoierii de grajd și a altor lucrări corespunzătoare, în scurt timp pot fi luate în cultură cel puțin 100.000 ha din aceste terenuri, pe care se pot cultiva cu bune rezultate orezul, lucerna, sorgul, orzul, grîul, sfecla de zahăr, floarea-soarelui.

Ministerul Agriculturii și Silviculturii și Sfaturile populare trebuie să privească cu toată seriozitatea problema extinderii suprafeței arabile și, pe baza unor studii amănunțite, să-și alcătuiască planuri reale, pe raioane și comune, cuprinzînd lucrările ce trebuie executate în fiecare an pentru a reda agriculturii aceste terenuri.

Față de suprafața agricolă limitată, să nu risipim suprafețele arabile plantînd perdele de protecție, ci să ținem seamă că, în condițiile țării noastre, putem să combatem efectele negative ale secetei prin aplicarea diferențiată pe zone a măsurilor agrotehnice.

În unele zone ale țării, cum sînt dealurile subcarpatice, partea de nord a Dobrogei, podișul Moldovei, podișul Transilvaniei și partea de răsărit a Banatului, unde terenurile agricole sînt așezate în pantă, are loc procesul de eroziune, de spălare a solului și de scădere a fertilității lui. Din această cauză în regiunea Galați circa 100.000 ha și-au pierdut total capacitatea de producție, iar 21.000

ha reprezintă ogașe, ravene și torenți; în regiunea Iași mai mult de jumătate din suprafața totală se află în diferite stadii de eroziune: 50.000 ha și-au pierdut capacitatea de producție, iar 10.000 ha prezintă ogașe, ravene și torenți. Situații asemănătoare avem și în regiunile Craiova, Cluj, Ploiești etc.

Cauza principală care a dus la dezvoltarea eroziunii a fost defecțuoasa gospodărire a pământului în timpul regimurilor trecute. Astfel, tarlalele țărănești mici și înguste erau orientate pe linia de cea mai mare pantă, iar lucrările ce se executau favorizau spălarea solului în vale; nu au fost stabilite modurile de folosință și culturile agricole cele mai indicate pe terenurile în pantă; pășunatul s-a făcut abuziv, iar pădurile de pe coama dealurilor s-au defrișat nerațional.

Gospodărirea socialistă a pământului permite organizarea teritoriului în tarlale mari, în care arăturile și toate celelalte lucrări agrotehnice se fac pe curbele de nivel, iar plantele se cultivă în asolamente speciale care previn și combat eroziunea. Comitetele regionale și raionale de partid, Sfaturile populare, oamenii muncii din agricultură, oamenii de știință trebuie să vadă în organizarea luptei împotriva eroziunii o importantă problemă de stat privind dezvoltarea agriculturii. Acțiunea de prevenire și combatere a eroziunii trebuie întreprinsă de pe acum, organizându-se aplicarea de metode agrotehnice simple de către masele largi de țărani muncitori.

CREȘTEREA PRODUCȚIEI LA HECTAR — PRINCIPALUL MIJLOC PENTRU OBTINEREA UNUI BELȘUG DE PRODUSE

Desfășurând o largă acțiune pentru extinderea suprafețelor arabile, trebuie să subliniem că, în condițiile țării noastre, mijlocul principal pentru a obține belșug de produse agricole îl constituie în primul rând nu mărirea suprafețelor, căci aceste suprafețe sînt limitate, ci sporirea producției la hectar.

Gospodăriile de stat, gospodăriile colective și întovăririle agricole oferă condiții favorabile pentru aplicarea rezultatelor științei agricole, pentru introducerea și generalizarea metodelor agrotehnice avansate, care hotărăsc obținerea unor recolte bogate și constante.

La stațiunea experimentală Valul lui Traian, regiunea Constanța, experiențele executate timp de 5 ani au arătat că la porumb arătura de toamnă dă un spor de producție de 500 kg la hectar față de arătura de primăvară; cînd pămîntul a fost mai întii dezmiriștit cu plugul la 10 cm, iar toamna s-a făcut arătură adîncă, sporul de producție a fost de 800 kg la hectar față de arătura de primăvară. La stațiunea experimentală a Bărganului de la Mărculești, producția medie pe 9 ani ne arată că, atunci cînd terenul a fost dezmiriștit cu plugul la 10 cm după recoltarea plantei premergătoare, iar toamna s-a făcut arătură adîncă, producția de porumb a fost de 2.660 kg, față de 1.330 kg cînd s-a obținut în pămîntul arat numai primăvara. Dacă în trecut țărani nu puteau lucra adînc pămîntul, deoarece arau cu pluguri trase de animale istovite, astăzi, cu plugurile trase de tractoarele puternice ale S.M.T.-urilor și ale gospodăriilor agricole de stat, arăturile adînci de toamnă pentru culturile de primăvară pot și trebuie să fie generalizate în toate gospodăriile, cu excepția terenurilor prea înclinate sau din luncile inondabile ale râurilor. Din păcate, însă, nu înțeleg încă toți însemnătatea arăturilor de toamnă pentru culturile de primăvară; în toamna anului 1957 gospodăriile agricole de stat au executat arături numai pe 43% din suprafața ce trebuie însemînată în primăvară, iar gospodăriile colective pe 63,4%.

Cunoașterea grajd este cel mai bun îngrășămint pentru agricultură. El îmbunătățește calitățile pămîntului și dă sporuri însemnate de recolte la toate plantele de cultură. La porumb, 20 de tone de gunoi de grajd, pe cernoziomul de la Tîrgu Frumos, regiunea Iași, au dat un spor de producție de 780 kg la hectar; la cartofi, în experiențele de la Suceava, 30 de tone de gunoi de

grajd au dat un spor de producție de 4.300 kg la hectar, iar la floarea-soarelui la stațiunea agricolă de la Studina, 20 de tone de gunoi de grajd au sporit producția cu 300 kg. Este bine de știut că gunoiul de grajd dă sporuri însemnate de producție nu numai în anul când a fost încorporat în pământ, ci și în al doilea și al treilea an.

În ultimul timp s-au făcut progrese importante în ceea ce privește folosirea gunoiului de grajd; cu toate acestea, în multe locuri, mai ales în regiunile București, Pitești, Galați, Constanța, vezi la marginea satelor, aruncate în ripi, mari cantități de îngrășăminte organice, în loc ca acestea să fie așezate în platforme de gunoi, pentru a se dospa și să fie folosite apoi la îngrășatul culturilor agricole.

INGRĂȘĂMINTELE MINERALE ADUC MARI SPORURI DE RECOLTA

Este cunoscut efectul bun pe care îl au îngrășămintele minerale asupra producției vegetale. Experiențele executate la Deveselu, regiunea Craiova, timp de 7 ani cu grîul de toamnă au arătat că 200 kg de îngrășămintă azotată și 200 kg superfosfat la hectar au dat un spor de producție de 600 kg la hectar, cu 35% mai mult decît pe terenul neîngrășat.

La porumb, în experiențele făcute timp de opt ani la Voicesti, regiunea Pitești, cu 300 kg de îngrășămintă azotată s-a obținut un spor de 1.240 kg la hectar, cu 39% mai mult decît pe parcela neîngrășată. Sporuri mari la recoltă se obțin cu îngrășămintele chimice la sfecla de zahăr, la cartofi, la în, cînapă, la vița de vie, la pomii fructiferi.

În agricultura țării noastre, în trecut se foloseau puține îngrășăminte minerale. Astfel, în 1938, s-au folosit în total 11.880 de tone de îngrășăminte minerale, revenind 1,2 kg îngrășămintă minerale în medie pentru fiecare hectar de teren arabil.

Statul democrat-popular a făcut investiții importante pentru a mări producția de îngrășăminte minerale. Au fost puse în funcțiune fabricile de îngrășăminte azotate de la Combinatul chimic „I. V. Stalin” și de la Combinatul chimic din Făgăraș, fabrica de îngrășăminte fosfatice de la Valea Călugărească și Combinatul chimic de la Tîrnăveni. La urma acestor măsuri, cantitatea de îngrășăminte minerale folosită în agricultură a sporit, ajungînd în 1957 la un total de 154.000 de tone, 15 kg de îngrășăminte minerale pentru fiecare hectar de teren arabil. Cu toate progresele realizate față de trecut, cantitățile de îngrășăminte chimice folosite la agricultură țării noastre sînt încă mult prea mici.

Spriținîndu-ne pe dezvoltarea industriei socialiste, vom merge cu toată hotărîrea pe linia chimizării agriculturii. Pînă acum statul democrat-popular a făcut investiții de circa 650.000.000 de lei în industria îngrășămintelor minerale, iar pînă în 1960 se vor mai face investiții de încă aproape 600.000.000 de lei.

Sînt în curs de construcție fabrica de îngrășăminte fosfatice de la Năvodari și fabrica de îngrășăminte azotate de la Piatra Neamț, precum și fabrica de îngrășăminte complexe de la Combinatul chimic din Făgăraș.

În 1960 capacitatea de producție a industriei de îngrășăminte minerale se va ridica la 625.000 de tone. Desigur, nici această cantitate nu va putea satisface nevoile agriculturii țării noastre. De aceea va trebui să folosim îngrășămintele minerale cu multă chibzuială, în mod economic; să stabilim pe bază de experiențe care dintre plantele de cultură valorifică mai bine îngrășămintele chimice și în ce zone de cultură și să folosim îngrășămintele chimice numai pentru aceste plante și numai în aceste zone.

Va trebui ca industria noastră chimică să fabrice insectofugicide și herbicide în cantități mult mai mari, să îmbunătățească calitatea acestora, iar producătorii agricoli să folosească la timp tratamentele chimice, după indicațiile științei și practicii agricole.

Pentru a obține producții mari și constante va trebui să extindem în țara noastră culturile irigate. După cum ne este cunoscut,

irigarea se folosește de mult timp și în proporție destul de însemnată la cultura legumelor, unde se obțin în acest fel recolte duble față de producțiile din terenurile neirigate.

În ultimul timp au început să se introducă în producție și culturile irigate de porumb, sfeclă de zahăr, cartofi, bumbac, lucernă etc.

La porumb, de pildă, în 1957 gospodăriile agricole de stat au cultivat în condiții de irigare peste 4.500 ha, iar tot atâtea hectare au fost irigate la gospodăriile colective. Sporuri însemnate de recoltă s-au obținut îndeosebi la gospodăriile așezate în regiunile secetoase ale țării. Astfel, în regiunea Constanța, la gospodăria de stat Megidia, pe terenul irigat s-a realizat o producție de 4.069 kg în medie la hectar de pe o suprafață de 91 ha, față de numai 1.000 kg în medie de pe 700 ha în cultură neirigată; la gospodăria de stat Barboși, regiunea Galați, de pe o suprafață irigată de 35 ha s-au obținut în medie 6.000 kg la hectar, față de numai 1.315 kg de porumb în medie la hectar de pe 410 ha neirigate; la gospodăria agricolă colectivă Ibrănu, raionul Filimon Sîrbu, regiunea Galați, producția de porumb irigat a fost de 5.200 kg la hectar, față de 2.800 kg la hectar recoltate din cultura neirigată.

Călculele economice preliminare făcute la Ministerul Agriculturii și Silviculturii arată că în 1957 prețul de cost al porumbului irigat a fost mai scăzut decât al porumbului neirigat. (Prețul de cost la porumbul irigat pe cele 4.500 ha a fost de 615 lei tona, față de 700—800 de lei cât este prețul unei tone de porumb neirigat).

Unele experiențe executate la Basarabi, pe Valea Carasu, în regiunea Constanța, între anii 1951—1955 au arătat că lucerna, bumbacul, cartoful, în condiții de irigare, dau producții duble față de cultura neirigată.

Tara noastră, brăzdată în lung și în lat de multe riuri, lacuri, bălți, eleștee, are mari posibilități de extindere a culturilor irigate, ale căror lucrări de amenajare nu cer investiții prea mari.

Este în interesul fiecărei gospodării agricole socialiste, mai ales în zonele unde seceta este frecventă, să treacă la irigarea cul-

turilor, acolo unde sînt asemenea posibilități, căci irigarea este o lucrare rentabilă și de perspectivă, contribuind la obținerea de recolte mari și constante an de an.

CREȘTEREA PRODUCȚIEI DE CEREALE — TEMELIA DEZVOLTĂRII AGRICULTURII ȘI A ÎMBUNĂTĂȚIRII APROVIZIONĂRII POPULAȚIEI

Tovarăși,

Lucrul cel mai important în dezvoltarea agriculturii este sporirea producției de cereale, mai ales de grâu și porumb, căci de aceasta depinde în foarte mare măsură dezvoltarea tuturor celorlalte ramuri ale agriculturii și îmbunătățirea continuă a alimentației populației de la orașe și sate.

Grîul — alături de porumb — constituie principala plantă agricolă în țara noastră. Grîul de toamnă mai ales, găsește condiții favorabile de cultură pe întreg teritoriul agricol al țării și, cultivat în condiții agrotehnice bune, dă producții mari.

În urma măsurilor luate de partid și guvern pentru stimularea materială a producătorilor agricoli, suprafețele cultivate cu grâu și cu secară au crescut de la 2.988.000 ha în 1950 la 3.123.000 ha în 1957. A crescut în această perioadă și producția medie la hectar, depășind producțiile medii obținute în vechea Romînie; totuși, producția la hectar este necorespunzătoare față de condițiile de climă și sol din țara noastră și de posibilitățile create de statul democrat-popular.

Multe gospodării agricole socialiste au dovedit că se pot obține recolte cu mult mai mari. Astfel, gospodăria colectivă Ogoarele, regiunea Constanța, a obținut producția de 2.260 kg la hectar; la aceasta a contribuit faptul că a dezmărșit după recoltatul plantei premergătoare, a făcut apoi o arătură normală și a însămînțat la timp, adică la sfîrșitul lunii septembrie și începutul lunii octombrie. Gospodăria colectivă Socoalele, raionul Călărași, a obținut o producție de 2.080 kg la hectar; la aceasta a contribuit faptul că a

însămînțat grîul în pămînt bine arat, îngrășat cu 10—20 de tone la hectar gunoi de grajd și a însămînțat în perioada optimă.

În 1957, numărul gospodăriilor colective din diferite raioane ale țării care au obținut producții medii mai mari de 1.500 kg de grîu la hectar se ridică la peste 1.100. Aceasta ne arată marile posibilități existente în toate gospodăriile agricole socialiste de a spori cu mult producția de grîu la hectar. Comitetele regionale și raionale de partid, comitetele executive ale Sfatului popular au datoria să popularizeze pe larg, în cadrul fiecărei regiuni, raion și comune, metodele agrotehnice folosite de unitățile agricole care au obținut producții mari de grîu, să lupte pentru a ridica producția tuturor gospodăriilor agricole la nivelul producției gospodăriilor agricole fruntașe.

Trebuie să depunem eforturi sporite pentru ca pînă în anii imediat următori să ajungem să însămînțăm 3.500.000 ha cu grîu și seară și să obținem o producție totală de cel puțin 5.500.000 de tone.

În toamna anului 1957 s-au însămînțat 3.140.000 ha cu grîu și seară de toamnă. La aceste suprafețe se mai adaugă încă circa 50.000 ha care se însămînțează cu grîu de primăvară în anul acesta. Gospodăriile de stat au însămînțat cu sămînță selecționată, recunoscută 348.520 ha, adică întreaga lor suprafață însămînțată cu grîu, iar sectorul socialist-cooperatist a însămînțat cu sămînță selecționată, recunoscută peste 500.000 ha.

În gospodăriile de stat cultura grîului de toamnă este complet mecanizată, iar S.M.T.-urile, în toamna anului 1957, la lucrările pentru cultura grîului de toamnă, au arat 850.000 ha, au discuit și cultivat 750.000 ha și au însămînțat mecanic 415.000 ha pe suprafețele gospodăriilor colective, cooperativelor de producție și întovărușirilor agricole.

Gospodăriile agricole de stat, gospodăriile colective, întovărușirile agricole au create condiții materiale pentru a obține recolte de grîu mai mari decît în 1957.

Trebuie să generalizăm la gospodăriile agricole socialiste recoltatul mecanic cu combina și să înlăturăm pierderile mari de producție prin scuturare, care au loc atunci cînd nu se strînge recolta la timpul potrivit.

Pentru a putea obține producții mari și constante și pentru a putea mecaniza recoltatul grîului de toamnă, avem nevoie de noi soiuri de grîu de înaltă productivitate și de calitate superioară, mai rezistente la ger și la secetă, mai timpurii, mai rezistenți la boli și dăunători și, îndeosebi, mai rezistenți la cădere.

Sînt unele soiuri de grîu de toamnă care în țările prietene învecinate se cultivă pe suprafețe întinse, dintr-o producție mari. Așa este soiul Odesa 16 în U.R.S.S., răspîdit în Republica Sovietică Socialistă Moldovenească și în Ucraina, soiul Bulgaria 301 — în R. P. Bulgaria și Bankut-beta în R. P. Ungară. Aceste soiuri trebuie experimentate și la noi în țară, în zonele cu condiții de climă și sol asemănătoare cu ale țărilor vecine, și, dacă dau rezultate bune, să fie cît mai repede răspîndite în producție.

Rămîne ca o sarcină foarte importantă pentru oamenii de știință din agricultură să creeze într-o perioadă cît mai scurtă noi soiuri de grîu de toamnă cu însușiri de productivitate și calitate superioare și corespunzătoare recoltatului mecanic.

Pentru aceasta este necesar ca institutele noastre de cercetări și stațiunile experimentale să intensifice schimbul de semințe cu institutele din alte țări mari cultivatoare de grîu de toamnă și care au condiții de climă și sol asemănătoare cu ale noastre.

TOATĂ ATENȚIA EXTINDERII SUPRAFETELOR CULTIVATE CU PORUMB ȘI CREȘTERII PRODUCȚIEI LA HECTAR

Tovarăși,

În mod special trebuie să ne ocupăm de dezvoltarea culturii porumbului, de extinderea suprafețelor și de creșterea producției de porumb la hectar. În cele două veacuri și jumătate de cînd se

cultivă în țara noastră porumbul, țărâniea muncitoare a acumulat o experiență bogată la cultura acestei plante, ea răspîndindu-se cu înțeleală pe tot cuprinsul țării, pînă și în zone mai puțin prielnice, cum sînt zonele de deal și chiar de munte.

Încă în a doua jumătate a secolului trecut, porumbul a ocupat aproape 50% din suprafața arabilă a Romîniei, iar în regiunile de deal, în zona pomicolă, porumbul ocupa peste 95% din suprafața arabilă. Astăzi, în țara noastră se cultivă 25% din întreaga suprafață cultivată cu porumb în Europa. Între țările sistemului socialist, ocupăm locul al treilea, după Uniunea Sovietică și Republica Populară Chineză, în ce privește suprafața ocupată de porumb.

Cultura porumbului este un puternic izvor de venituri pentru economia națională a Romîniei. Încă în 1871 valoarea exportului de porumb se ridica la 40.000.000 de lei aur, reprezentînd pe atunci 30% din valoarea exportului de cereale și 15% din valoarea exportului total al țării. În perioada dintre cele două războaie mondiale, Romînia a ajuns a doua țară exportatoare de porumb din lume, după Argentina. În unii ani s-a ajuns să se exporte pînă la 27% din producția totală de porumb, iar valoarea porumbului exportat reprezenta 20—25% din valoarea totală a exportului. Mai trebuie să luăm în considerare că peste 40% din producția de porumb se folosea la hrănirea și îngrășarea animalelor și deci cea mai mare parte din cantitatea de carne exportată era și ea o urmare a culturii porumbului.

Fără îndoială că în trecut exportul de porumb și carne nu îmbogățea pe țărani, ci numai pe moșieri și capitaliști. Mai mult, chiar în anii cînd prețurile porumbului pe piața mondială erau mici și nu conveneau moșierilor și capitaliștilor romîni, aceștia primeau din partea statului anumite prime pentru export, încasate tot de pe spinarea țărînimii muncitoare.

În anii regimului de democrație populară, exportul de porumb s-a micșorat. Aceasta e o consecință a creșterii nivelului de trai al oamenilor muncii de la orașe și sate, a sporirii consumului intern

de carne, lapte, ouă și altele, precum și a dezvoltării industriei alimentare.

Cerințele crescînde de dezvoltare a economiei naționale și de îmbunătățire continuă a aprovizionării populației pun în fața noastră sarcina sporirii producției globale de porumb, prin mărirea suprafețelor cultivate, dar mai ales prin mărirea producției la hectar.

Directivele Congresului al II-lea al partidului prevăd ca în anii imediați următori să extindem suprafața cultivată cu porumb pînă la 4.000.000 ha, de pe care să obținem anual o producție de cel puțin 8.000.000—9.000.000 de tone.

În urma măsurilor luate de partid și de stat, în ultimii doi-trei ani au sporit simțitor suprafețele cultivate cu porumb ca și producția medie la hectar. De la 2.887.000 ha, cît s-a însumat cu porumb în 1953, s-a ajuns în 1956 la o suprafață de 3.571.000 ha, iar în 1957 la 3.722.000 ha. Pentru anul acesta se prevede însumarea cu porumb a unei suprafețe de circa 3.800.000 ha.

Producția medie de porumb la hectar pe țară a ajuns în 1957 la 1.703 kg, în gospodăriile colective la 1.753 kg, față de 1.664 kg la hectar în sectorul individual. Este îmbucurător că producția la hectar a fost în 1957 mai mare decît în anii anteriori, dar trebuie să spunem că ea nu este încă pe măsura posibilităților agriculturii noastre. Putem și trebuie să ajungem în scurt timp la o producție medie pe țară de cel puțin 2.000 kg de porumb boabe la hectar, iar treptat să ajungem la 2.500 kg și chiar mai mult.

Desigur, aceasta nu se va putea realiza fără o muncă susținută și permanentă din partea oamenilor muncii, mai ales a acelor din agricultură, din partea oamenilor de știință, a lucrătorilor de partid și de stat. Posibilitatea de a obține la porumb producții medii de peste 2.000 kg la hectar ne-o dovedesc producțiile mari și constante realizate de gospodăriile agricole fruntașe. În 1957 au fost regiuni întregi în care media producției de porumb a gospodăriilor colective a depășit 2.200 kg la hectar. Astfel, media producției de porumb a gospodăriilor colective în regiunea Ploiești este de

2.251 kg la hectar, în regiunea Oradea de 2.267 kg, în regiunea Timișoara de 2.302 kg la hectar. Un număr de peste o mie de gospodării colective și numeroase întovășiri agricole situate în toate raioanele țării au obținut producții medii la hectar mai mari de 2.000 kg. Experiența de organizare și de aplicare a măsurilor agrotehnice în aceste gospodării trebuie popularizată și generalizată pe scară rațională, regională și națională.

Trebuie să se organizeze schimburi de experiență, vizitarea gospodăriilor fruntașe de către membrii gospodăriilor rămase în urmă. Este necesar ca în fiecare an să se organizeze pe scară rațională și regională expoziții agricole, la care să participe gospodăriile agricole fruntașe; să se acorde diplome și premii gospodăriilor cu producțiile cele mai mari, stabilite în mod diferențiat, în funcție de zonă, de producția la hectar și de suprafața pe care s-a obținut producția; țăranilor muncitori din sectorul cooperatist și din sectorul individual, care realizează producții mari an după an, să li se acorde medalii și alte distincții care să le confere avantaje morale și materiale.

PORUMBUL HIBRID ASIGURĂ O ÎNALTĂ PRODUCTIVITATE

Rezultate deosebit de bune în producție a dat sămânța de porumb dublu hibrid, introdusă pe suprafețe mai mari la gospodăriile de stat și gospodăriile colective în 1956 și 1957.

Porumbul dublu hibrid s-a arătat, în condițiile din țara noastră, superior tuturor soiurilor obișnuite de porumb. Gospodăria de stat Grabuț a obținut în 1957 cu porumbul dublu hibrid o producție medie de 4.895 kg de boabe la hectar, pe o suprafață de 1.238 ha, pe când gospodăria de stat Jîmbolia, în condiții de climă și sol asemănătoare și la același nivel agrotehnic, dar cultivând soiul Lester Pfister, a obținut în medie numai 2.153 kg. Gospodăria de stat „I. I. Caragiale” din regiunea București, cultivând porumb dublu hibrid, a realizat o producție medie la hectar mai mare cu 1.896 kg de

porumb-boabe decât gospodăria de stat Dilga din vecinătate, unde s-au cultivat soiurile raionale. Gospodăria de stat „Costache Burea” din regiunea Constanța a obținut 4.140 kg la hectar pe o suprafață de 1.238 ha, iar gospodăria de stat „Dunărea” a realizat 6.000 kg la hectar pe 288 ha. Producția medie la hectar pe întreg Trustul gostat al regiunii Oradea, care a cultivat porumb hibrid pe 3.000 ha, a fost de 3.380 kg, iar la Trustul regiunii București, pe suprafața de 13.300 ha, s-a realizat o producție medie de 2.770 kg la hectar.

Sînt zeci și zeci de gospodării colective care au obținut recolte medii la hectar de 3—5.000 kg de porumb pe suprafețe întinse, iar în unele gospodării colective sămînța de porumb hibrid a dat producții și mai mari. Astfel, gospodăria colectivă „Republica” din comuna Ineu, regiunea Oradea, a cules aproape 5.000 kg de porumb-boabe la hectar pe 43 ha; gospodăria colectivă din comuna Măceșul de Sus, regiunea Craiova, a obținut de pe 122 ha o recoltă de porumb-boabe de 5.700 kg la hectar.

Nu încapă îndoială că printr-o rațională lucrare a pămîntului și o bună îngrijire a culturilor, hibridii pot să dea producții cu mult mai mari. Acest lucru este dovedit de rezultatele obținute în stațiunile experimentale pentru cultura porumbului.

În anul acesta, gospodăriile de stat vor însămînța 300.000 ha cu porumb dublu hibrid, iar gospodăriile colective, cooperativele de producție și întovășirile agricole primesc din partea statului sămînță de porumb dublu hibrid pentru circa 160.000 ha. Numai gospodăriile colective din regiunea Constanța vor însămînța circa 45.000 ha cu porumb dublu hibrid în prima generație. În afară de aceasta, gospodăriile cooperatist-socialiste și chiar țăranii muncitori cu gospodării individuale vor însămînța pe suprafețe întinse porumb hibrid în generația a doua, mult mai productiv decât soiurile locale.

Partidul și guvernul au luat o serie de măsuri care să asigure ca în timp de cîțiva ani, pe aproape întreaga suprafață cultivată cu porumb, să se folosească sămînță hibridă, sămînță de înaltă productivitate.

După unele calcule sumare, din suprafața de 4.000.000 ha ce vor fi cultivate cu porumb în anii ce urmează, circa 1.000.000 ha sînt situate în zone foarte favorabile acestei culturi, care cuprind cîmpia din vestul și sudul țării și unde se pot obține producții medii de 3.000 kg la hectar, dacă se cultivă porumb hibrid și se folosesc din plin mijloacele mecanizate; 2.000.000 ha se găsesc în zone favorabile, care cuprind podișurile Olteniei, Munteniei, Moldovei și Transilvaniei, precum și Dobrogea și unde se pot obține producții medii de 2.500 kg la hectar; restul de 1.000.000 ha sînt situate de o parte și de alta a munților Carpați și Apuseni, unde, cultivîndu-se porumb hibrid și folosindu-se mijloace mecanizate, îngrășăminte organice și minerale, se pot obține producții medii de 2.000 kg la hectar.

Din aceste calcule rezultă că, în condiții normale de vegetație, de mecanizare completă, de folosire pe scară largă a îngrășămintelor organice și minerale și de generalizare a culturii porumbului hibrid, se poate obține în țara noastră o producție globală de porumb care să ajungă la 10.000.000 de tone. Să vedem, tovarăși, ce ar însemna o producție nu de 10.000.000 de tone, ci numai de 8.000.000 de tone de porumb.

Consumul de porumb în țara noastră, care cuprinde nevoile de hrană ale populației, nevoile industriei, furajarea animalelor existente, necesarul de semințe, se ridică la 4.000.000—4.500.000 de tone. Dacă 2.500.000 de tone din disponibil le-am folosi pentru creșterea și îngrășarea animalelor și păsărilor, în afară de cele existente acum, s-ar obține anual 500.000 de tone de carne vie, care, echivalată în carne de porc tăiată, ar însemna 375.000 de tone. Cu această cantitate de carne am putea să ridicăm consumul anual al populației de la 27 kg la 40 kg pe locuitor, și încă ar mai rămîne 147.000 de tone de carne pentru export. De asemenea ar mai rămîne 1.000.000 de tone de porumb pentru export. În schimbul cîrnii și al porumbului care s-ar exporta am putea aduce din străinătate mărfuri necesare populației și dezvoltării economiei naționale.

MAI MULT PORUMB ÎNSILOZAT ÎNSEAMNĂ MAI MULTĂ CARNE, LAPTE, UNT

Tovarăși,

Este îndeobște cunoscut rolul pe care îl are porumbul în dezvoltarea creșterii animalelor. Trebuie să accentuăm în mod deosebit că porumbul însilozat (murat) constituie furojul de bază pentru creșterea și îngrășarea animalelor și, îndeosebi, pentru sporirea producției de lapte. Este necesar să subliniem aceasta pentru că, din păcate, gospodăriile de stat, gospodăriile colective, cooperativele de producție și întovărășirile nu dau încă importanța cuvenită porumbului murat. Gospodăriile de stat nu au însilozat în 1957 decît 400.000 de tone de porumb. Gospodăriile colective nu au însumînat în 1957, toate laolaltă, decît 7.800 ha cu porumb pentru siloz. Este în interesul fiecărei gospodării agricole să cultive suprafețe cit mai mari de porumb pentru siloz, căci acest porumb dă cea mai mare cantitate de unități nutritive la hectar față de orice altă cultură furajeră, și chiar față de porumbul cultivat pentru boabe.

La o producție de 60.000 kg la hectar porumb pentru siloz — producție care poate fi ușor obținută și chiar depășită dacă se seamănă porumb hibrid în generația a doua sau soiuri viguroase — se obțin 12.000 de unități nutritive. Se pot însă obține la porumbul pentru siloz producții de 80.000 kg la hectar, iar în acest caz cantitatea de unități nutritive este de 16.000, pe cînd la porumbul pentru boabe, dacă se obține o recoltă bogată de 3.000 kg de boabe și 6.000 kg de strujeni la hectar, cantitatea de unități nutritive este de numai 5.600.

Să comparăm porumbul însilozat cu alte cereale și plante furajere. Știm cu toții că orzul este o cereală bună furajeră, dar la o producție de 2.000 kg boabe la hectar și 2.500 kg de paie nu corespund decît 3.000 de unități nutritive. La sfecla furajeră, la o producție de 25.000 kg de rădăcină la hectar și 8.000 kg de frunze, numărul unităților nutritive este de 4.300; ovăzul dă 2.500 de unități nutritive la o producție de 1.600 kg de boabe și 2.500 kg

de paie la hectar, iar la borceaș, unei producții de 18.000 kg de masă verde pe hectar îi corespund 2.500 de unități nutritive.

Aceasta înseamnă că de pe un hectar cultivat cu porumb pentru siloz și cu o producție de 60.000 kg se poate obține, la creșterea vacilor de lapte, o cantitate de 24.000 de litri de lapte sau 912 kg de unt, față de numai 11.200 de litri de lapte sau 426 kg de unt în cazul când cultivăm porumb pentru boabe, și față de 5.760 de litri de lapte sau 220 kg de unt în cazul când folosim borceaș. La creșterea bovinelor pentru carne, de la un hectar de porumb pentru siloz se obțin 2.400 kg de carne, față de 1.120 kg de carne când porumbul este cultivat pentru boabe.

Gospodăria agricolă colectivă „Olga Bancic” din Palazu Mare, regiunea Constanța, cultivă an de an porumb pentru siloz, care intră ca aliment de bază în hrana vacilor cu lapte. Datorită acestui fapt, producția de lapte pe cap de vacă furajată a fost de 2.452 de litri în 1956 și 2.600 de litri în 1957. Veniturile gospodăriei prin valorificarea laptelui s-au ridicat în 1957 la peste 330.000 de lei.

Inginerii și tehnicienii agronomi și zootehniști, cadrele de conducere ale gospodăriilor de stat, ale gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole trebuie să folosească experiența agriculturii Uniunii Sovietice, care în decursul ultimilor trei-patru ani a reușit să sporească în mod simțitor producția zootehnică și mai ales producția de lapte prin folosirea pe scară largă a porumbului însilozat la hrana animalelor.

Cantitatea de porumb însilozat necesară gospodăriilor de stat, gospodăriilor colective, întovărășirilor pentru asigurarea alimentării unei vaci cu lapte este de 4—5 tone de siloz, pentru boi de muncă și la îngrășat 3—5 tone, pentru tineretul bovin 2—3 tone, iar pentru porci și oi câte 200 pînă la 500 kg de fiecare cap de animal.

Însilozarea porumbului la suprafața pământului, cu pereții silozului făcuți din materiale din resurse locale, nu cere cheltuieli mari, poate fi realizată ușor de fiecare gospodărie agricolă socialistă.

Porumbul însilozat ridică productivitatea animalelor și micșorează prețul de cost al produselor. Mai mult porumb însilozat înseamnă mai multă carne, mai mult lapte, mai mult unt pentru oamenii muncii de la orașe și sate.

MIJLOACE DE CREȘTERE A PRODUCȚIEI DE ZAHAR, ULEI, CARTOFI, LEGUME

Tovarăși,

Pentru continuarea ridicării a nivelului de trai al poporului nostru avem nevoie de cantități sporite de zahăr, ulei vegetal, cartofi, legume, fibre de in, cânepă, bumbac etc.

Consumul de zahăr la noi în țară a crescut de la 5,5 kg pe locuitor în 1938, la 14,4 kg în 1957.

Partidul și guvernul au luat măsuri pentru sporirea producției de sfeclă de zahăr. Astfel, față de 32.500 ha ocupate cu sfeclă de zahăr în 1938, suprafața a crescut în 1957 la peste 130.000 ha. Producția totală de sfeclă de zahăr a crescut în această perioadă de 4 ori.

Multe gospodării colective, întovărășiri, țărani cu gospodării individuale au obținut recolte bogate de sfeclă de zahăr an de an. Astfel, gospodăria colectivă „Drapelul roșu” din comuna Salonta, raionul Salonta, a realizat pe o suprafață de 63 ha o producție medie de 39.719 kg la hectar; gospodăria colectivă „Ady Endre” din comuna Iratoș, raionul Arad, a obținut pe o suprafață de 25 ha 35.100 kg la hectar.

Din păcate, producția de sfeclă de zahăr la hectar nu atinge, în cele mai multe locuri, nici pe departe producțiile gospodăriilor colective citate mai sus. Producția medie la hectar pe țară, realizată în anii 1951—1953, a fost de 11.900 kg, iar în anii 1954—1957 de 13.230 kg. Din această cauză, statul trebuie să importe în fiecare an cantități destul de mari de zahăr pentru asigurarea consumului crescînd al populației. Trebuie să terminăm odată pentru totdeauna cu importul de zahăr.

Avem condiții favorabile pentru a obține recolte satisfăcătoare și putem să realizăm aceasta, cu condiția ca gospodăriile agricole producătoare de sfeclă de zahăr să aplice regulile agrotehnice corespunzătoare.

Organele de partid și de stat au datoria să desfășoare o mare acțiune de popularizare și generalizare a metodelor bune de cultură folosite de gospodăriile agricole fruntașe, să acorde oamenilor muncii din agricultură un sprijin eficient pentru sporirea producției de sfeclă de zahăr la cel puțin 16.000 kg la hectar în medie pe întreaga țară.

Este necesar să experimentăm soiurile din țările vecine, din Ungaria, din Republica Democrată Germană, din Republica Cehoslovacă, și să introducem în cultură noi soiuri mai productive și cu un conținut mai mare de zahăr. În legătură cu lupta pentru sporirea producției de sfeclă de zahăr poate că ar trebui ca în acest an să se organizeze o consfătuire a producătorilor frunțași în această cultură.

A crescut în mod simțitor la noi în țară consumul de ulei vegetal. Față de 1938, în 1957 populația consumă în întreaga țară o cantitate aproape dublă de ulei.

Principalele plante oleaginoase la noi sînt: floarea-soarelui, rapița. Tărîșimea noastră muncitoare mai folosește pentru fabricarea uleiului sîmînța de cîneapă, de in, de dovleac etc.

Floarea-soarelui este cea mai importantă plantă oleaginoasă, ocupînd suprafețele cele mai mari. În ultimii ani suprafața cultivată cu floarea-soarelui a crescut pînă la 286.000 ha în 1957, față de numai 68.800 ha cîte se cultivau în 1938. În anii 1954—1957 producția de sîmînță la hectar a ajuns în medie pe țară la 830 kg. În multe părți ale țării se mai cultivă soiuri care produc sîmînță puțină și care au un conținut de ulei redus.

În ultimii ani s-au introdus în cultură soiuri sovietice de floarea-soarelui VNIMK, productive și cu un conținut de ulei de 43%, față de 35% cît au soiurile selecționate mai vechi care se cultivă, sau față de 30% cît au soiurile noastre locale.

Ministerul Agriculturii și Silviculturii va trebui să ia măsuri pentru a înmulți soiurile valoroase de floarea-soarelui și a le generaliza în întreaga țară.

Pentru a putea satisface în întregime nevoile populației cu ulei vegetal, va trebui să extindem suprafețele cultivate cu floarea-soarelui pînă la 400.000 ha.

Extinderea suprafețelor trebuie să se facă în zonele pedoclimatice în care floarea-soarelui dă cele mai mari producții.

Va trebui să aplicăm agrotehnica corespunzătoare acestei culturi pentru a mări producția la hectar în medie pe țară pînă la cel puțin 1.100 kg.

Va trebui să mărim producția de cartofi și legume.

La cartofi va trebui să experimentăm un număr cît mai mare de soiuri rezistente la riia neagră și să introducem în cultură soiurile care dau cele mai mari producții. Va trebui să dezvoltăm mai mult cultura cartofilor timpurii și semitimpurii pentru nevoile pieței interne și pentru export.

Acestea sînt, totuși, principalele sarcini și măsuri privind creșterea producției agricole vegetale.

Să ne concentrăm eforturile ca pînă în 1960 să producem cel puțin 5.500.000 de tone de grîu-secară, 8.000.000—9.000.000 de tone de porumb, să dăm producții sporite la sfeclă de zahăr, floarea-soarelui, cartofi, legume și la alte culturi agricole, să extindem cultura porumbului pentru siloz, care ne asigură cea mai trainică și mai economică bază furajeră pentru creșterea și îngrijirea animalelor și pentru sporirea producției de lapte.

PENTRU LICHIDAREA RAMÎNERII ÎN URMA ÎN CREȘTEREA ANIMALELOR

Tovarăși,

Directivele Congresului al II-lea al partidului au pus în fața noastră sarcina dezvoltării creșterii animalelor și, mai cu seamă, a măririi productivității acestora, pentru a asigura aprovizionarea

populației cu carne, lapte, ouă, lină, precum și a industriei bucurilor de larg consum cu materii prime de origine animală.

După datele recensământului din 5 februarie 1958, numărul de animale, în comparație cu acela din 1938 și din 1945, este următorul:

	1938	1945	1958
Bovine	3.652.000	3.247.200	4.471.000
din care:			
vaci	1.787.000	1.624.000	1.942.000
porcine	2.760.000	1.200.000	3.249.000
ovine	10.026.000	6.693.000	10.374.000
cabaline	1.592.000	858.000	1.331.000
stapi	466.000	273.000	6.400
păsări	37.000.000	13.617.000	35.000.000

Din aceste date rezultă că anii grei ai războiului și ai jafului hitlerist au distrus o mare parte din numărul de animale; în 1945 am avut în țară mai puțin cu 405.000 de bovine și cu aproape 3.400.000 de ovine decât în 1938. După cum se știe, anilor de război le-au urmat doi ani de secetă, care au făcut ca numărul de animale să scadă și mai mult. Regimul democrat-popular a moștenit o situație grea, pentru a cărei redresare a fost nevoie de eforturi deosebite. Ca urmare a măsurilor luate în anii puterii populare, numărul de animale, cu excepția cabalinelor, a crescut și a depășit efectivul din 1938, la toate speciile, așa cum se poate vedea din tabelul de mai sus.

Cu toate că situația efectivului de animale s-a îmbunătățit față de trecut, întâmpinăm multe greutăți în aprovizionarea populației muncitoare de la orașe și din centre industriale cu carne, lapte, grăsimi, ouă și alte produse animale.

Să vedem care sînt principalele cauze ale aprovizionării nesatisfăcătoare a populației muncitoare cu carne și alte produse animale?

Trebuie să ținem seama că, datorită sporului natural al populației și măsurilor social-sanitare, care au redus cu mult mortalitatea, populația țării a crescut față de 1941 cu peste 1.363.000 de

suflete; a crescut în mod deosebit populația orașelor și a centrelor industriale, de la 3.812.000 la peste 5.473.000 de suflete.

Faptul cel mai important este că imensa majoritate a populației de la orașe și sate consumă astăzi mai multă carne, lapte etc. decât înainte, ca o urmare directă a îmbunătățirii nivelului de viață în anii puterii populare. În trecut, cel puțin 1.000.000 de familii țărănești consumau carne numai de câteva ori pe an. După datele statistice din 1938, consumul mediu de carne calculat pe cap de locuitor era de numai 21 kg anual, pe cînd în 1957 acest consum a ajuns la 27 kg.

A crescut puterea de cumpărare a populației muncitoare cu mult mai mult decât posibilitățile existente astăzi de a asigura cantitățile cerute de carne, lapte, ouă.

Ritmul de sporire numerică și de îmbunătățire calitativă a efectivului de animale nu a ținut pasul cu ritmul creșterii populației și a puterii ei de cumpărare, cu ritmul îmbunătățirii nivelului de viață al poporului muncitor de la orașe și sate.

Pentru lichidarea rămîinerii în urmă în dezvoltarea creșterii animalelor, partidul și guvernul au pus în fața oamenilor muncii care lucrează în domeniul agriculturii sarcina de a ajunge în cîteva ani de zile la o producție anuală de cel puțin 1.300.000 de tone de carne, din care 600.000 de tone de carne de porc, 25.000.000 hl. de lapte de vacă, 34.000 de tone de lină.

Pentru a obține aceste cantități de produse animale, trebuie ca în următorii 2—3 ani să ajungem la un efectiv de animale de cel puțin 4.800.000 de bovine, din care 2.300.000 de vaci; 5.000.000 de porcine, din care 750.000 de scroafe; 12.500.000 de ovine, din care 8.000.000 cu lină fină și semifină; 40.000.000—50.000.000 de păsări.

În acest caz, numărul de animale la fiecare sută de hectare teren agricol trebuie să ajungă la 36 de bovine, din care 16 vaci; la 86 de ovine, din care 41 de oi cu lină fină și semifină; la 50 de porcine, din care 8 scroafe la 100 ha teren arabil, și la un număr de 15—20 de păsări de fiecare familie.

În această acțiune ne sprijinim pe existența unui puternic sector socialist de stat în agricultură, precum și pe consolidarea și dezvoltarea gospodăriilor colective și a întovărășirilor agricole, care au mari posibilități de creștere a animalelor și de ridicare a productivității lor.

Spre a vedea mai bine care sînt căile și mijloacele pentru sporirea cantităților de produse de origine animală, să analizăm situația la principalele specii de animale, producțiile obținute la acestea și perspectivele de dezvoltare în ritmul necesar.

MARI POSIBILITĂȚI PENTRU DEZVOLTAREA PRODUCȚIEI BOVINELOR

Cu privire la creșterea bovinelor, trebuie să arătăm de la început că deși numărul lor total s-a mărit față de 1939 cu peste 800.000 de capete, numărul vacilor a sporit prea puțin, ele reprezentînd numai 43,4% din totalul bovinelor, față de 49% cîte erau în 1939.

Densitatea bovinelor la 100 ha de teren agricol este astăzi de 32 capete, din care doar 14 vaci. Această densitate a bovinelor este mică față de posibilitățile de întreținere pe care le oferă pămîntul țării noastre și arată că se irosește importante cantități de furaje, care rămîn neconsumate, în loc să fie valorificate rațional, cu ajutorul animalelor. În țările vecine se cresc cu mult mai multe bovine: în R. Cehoslovacă revin 56 de bovine la 100 ha de teren agricol, din care 28,4 vaci, în R. P. Polonă 41,6, din care 27 de vaci, iar în R. D. Germană sînt 59,3 bovine, din care 33,7 vaci.

Gospodăriile colective, cooperativele agricole de producție și întovărășirile dețin ca proprietate obștească un număr de peste 92.000 de capete de bovine, din care peste 21.000 de vaci, adică numai 22%. Aceasta înseamnă că la 100 ha de teren agricol, gospodăriile colective cresc circa 5 bovine, din care numai 1,3 vaci și 2,8 boi de muncă. Chiar dacă ținem seama și de vacile proprie-

tate personală a colectivităților, densitatea la 100 ha se ridică la circa 12 vaci, densitate inferioară mediei pe țară.

Numărul mic de bovine în sectorul socialist-cooperatist se explică, în bună parte, prin aceea că țăranii din sectorul socialist au căpătat o mare încredere în mașinile și tractoarele statului, cu care execută principalele lucrări agricole, care se făceau înainte vreme cu ajutorul animalelor. Încrederea în stațiunile de mașini și tractoare este justificată, dar aceasta nu înseamnă că țăranimea trebuie să lase la o parte un izvor atît de bogat de venituri cum este creșterea animalelor pentru carne și lapte. Practica arată că producția de cereale și în special porumbul, terenurile gospodăriei colective și brațele ei de muncă pot fi mai deplin și mai economic valorificate atunci cînd gospodăria se ocupă și cu creșterea animalelor.

În trecut, producția de lapte nu depășea 700 de litri calculat pe cap de vacă; astăzi această producție a ajuns la peste 1.000 de litri media pe țară, iar în gospodăriile agricole de stat la media de 2.160 de litri. Sarcina de a ajunge pe țară la media de 1.200—1.500 de litri în următorii ani se poate realiza ușor și chiar depăși.

Pînă în 1960, în gospodăriile agricole de stat trebuie să se ajungă la producția medie de peste 2.600 de litri de lapte de vacă furajată. În gospodăriile agricole colective să se ajungă la o producție medie de lapte de 2.000 de litri pe cap de vacă furajată, întovărășirile agricole și cooperativele agricole de producție să ajungă la nivelul producției obținute de gospodăriile agricole colective. Aceste producții sporite de lapte pot fi realizate dacă se folosește porumbul însilozat ca hrană de bază în alimentația vacilor.

În Uniunea Sovietică colhozurile și sovhozurile au obținut un minunat succes dublînd producția de lapte pe vacă furajată în numai 2—3 ani de zile. Și aceasta pentru că au generalizat alimentația vacilor de lapte cu porumb însilozat. Succesul lor este pilduitor pentru crescătorii de animale din țara noastră.

Numeroase gospodării agricole socialiste și producători individuali au dovedit posibilitatea de a se realiza producții mari de lapte. Media producției de lapte a vacilor din gospodăriile colec-

tive a sporit de la 694 de litri în 1953, la 1.170 de litri în 1957. Sînt gospodării colective care au realizat producții medii de peste 2.000 de litri de lapte pe fiecare vacă furajată; în regiunea Timișoara, de pildă, gospodăria colectivă din comuna Peregul Mic a obținut 3.000 de litri de lapte, gospodăria colectivă din comuna Orțișoara o producție de 2.630 de litri, iar gospodăria colectivă din comuna Vârșas în medie 2.300 de litri pentru fiecare vacă furajată. Merită a fi amintită gospodăria de stat din comuna Popoști-Leordeni, regiunea București, care a obținut o medie de 3.958 de litri de lapte de fiecare vacă furajată.

În ce privește gospodăriile din raioanele regiunilor cu o bogată și veche tradiție în creșterea animalelor și mai ales a vacilor cu lapte, unde de pe acum s-au realizat producții de peste 2.000 și chiar 2.500 de litri de lapte, ele pot și trebuie ca în anii următori să realizeze sporuri de lapte de 25—30% de vacă furajată, față de producția de astăzi.

Avem vaci din rase superioare, bune producătoare de lapte, cum sînt rasa Simmenthal, reprezentînd 31% din totalul vacilor, răspîndită mai mult în Transilvania și Banat; rasa Brună de Maramureș, reprezentînd 7% din totalul vacilor; rasa Roșie de stepă, bine adaptată condițiilor din Dobrogea și Bărăgan; rasa Pintzgau, care, deși răspîndită mai mult în regiunea muntoasă, are o mare putere de adaptare la condițiile de viață din alte zone; la gospodăria de stat Coțușca, regiunea Suceava, situată în zona de antestepă, Adochiței Constantin, Erou al Muncii Socialiste, a reușit să obțină în medie de la fiecare vacă de rasă Pintzgau peste 3.700 de litri anual, de la unele vaci obținînd și peste 6.000 de litri. Chiar și la rasa Sură de stepă putem obține producții mari; rezultatele obținute în stațiunea Popăuți-Botoșani au demonstrat că vacile moldovenești cumpărate de la țărani individuali și puse în condiții favorabile de producție au reușit să dea 1.860 de litri în medie, unele dînd peste 3.000 de litri de lapte, dintre care una deținea recordul cu 4.445 de litri în 300 de zile.

Dacă pînă în 1960 vom reuși să ridicăm producția de lapte la întreg efectivul în medie cu numai 200 de litri, vom realiza pe țară un spor total de circa 4.500.000 hl de lapte, adică un plus de 25 de litri de lapte de fiecare locuitor al țării. Aceasta este ușor de realizat dacă vom crea mai ales condiții bune de furajare a vacilor de lapte.

În vederea asigurării unei mai bune aprovizionări a populației cu carne de vită, trebuie să punem capăt unor practici negospodărești, neeconomice, care dăunează dezvoltării creșterii animalelor.

Annual se sacrifică circa 1.000.000 de viței la greutatea mică de 50—60 kg. Dacă acești viței s-ar crește și s-ar sacrifica la greutatea medie de 175 kg, s-ar realiza un plus de 120.000 de tone de carne, ceea ce reprezintă a treia parte din actuala producție de carne de bovine.

De asemenea, trebuie să nu se mai sacrifice animale slabe, care dau o cantitate de carne redusă și de proastă calitate. Trebuie să se organizeze îngrășarea bovinelor, iar organele comerciale de stat achizițoare să nu admită la tăiere animalele sub o anumită greutate.

Efectivul existent de vaci trebuie păstrat și îngrijit cu multă atenție. Sub nici un chip să nu se admită la sacrificare vițelele bune pentru reproducție, precum și vacile adulte sănătoase, a căror producție de lapte se menține la peste 1.800—2.000 de litri.

Ministerul Agriculturii și Silviculturii și Sfaturile populare trebuie să ia măsuri pentru combaterea sterilității la vaci și să organizeze pe scară largă însămînțările artificiale, spre a se spori procentul de viței de la fiecare 100 de vaci. În scopul creșterii cantității de carne de vită trebuie să se continue cu mai multă intensitate acțiunea de îmbunătățire a bovinelor prin încrucișarea cu tauri de valoare din rasele amelioratoare, precum și prin încrucișarea cu tauri din rasele specializate pentru producția de carne, rase rezistente și adaptate condițiilor de climă din țara noastră.

Pentru creșterea și îngrășarea bovinelor să se utilizeze toate pășunile și rezervele de furaje verzi din golarile de munte, din delta și din bălți.

Gospodăriile de stat precum și gospodăriile colective, cooperative de producție și întovăririle agricole vor fi sprijinite și orientate în interesul lor propriu și al economiei naționale spre îngrășarea bovinelor pentru carne, hrănirea acestora din abundență cu porumb siloz și porumb verde. Pentru adăpostirea lor este necesar să se construiască grajduri simple și instalații cât mai puțin costisitoare.

CREȘTEREA PORCILOR ARE ROLUL HOTĂRITOR ÎN ÎMBUNĂTĂȚIREA APROVIZIONARII CU CARNE ȘI GRĂSIMI

Creșterea și îngrășarea porcilor au un rol hotăritor pentru îmbunătățirea aprovizionării populației cu carne. Nici o altă specie de animale crescute pentru carne și grăsimi nu se înmulțește atât de repede și nici nu produce carne atât de multă și ieftină.

În prezent avem în țară peste 3.249.000 de porci, din care circa 302.000 de scroafe, rezultând o densitate la 100 ha de teren arabil de 33 de porci, din care 3,2 scroafe. Aceste cifre depășesc cu 16% efectivul din 1938 și de 2 ori pe acela din primii ani de după război (1948).

Gospodăriile agricole din sectorul socialist au un număr mic de porci calculat pe 100 ha de teren arabil. În gospodăriile agricole colective se cresc 88.300 de porci proprietate obștească, din care 26.000 de scroafe, revenind la 100 ha de teren arabil numai 6 porcine, din care 1,7 scroafe. În gospodăriile agricole de stat revin astăzi la fiecare 100 ha de teren arabil un număr de 55 de porci, din care 7 scroafe; pentru gospodăriile de stat această în-călcătură la 100 de ha arabile este mică; ea poate să fie în scurt timp aproape dublată.

Putem să luăm cursul spre a realiza pe țară densitatea de 50—55 de porci la 100 ha arabile și să ajungem la un număr total de 5.000.000—5.500.000. Avem pentru aceasta condiții optime.

În anul trecut numai porumbul ne-a dat o cantitate disponibilă de grăunțe pentru furajarea animalelor de peste 4.000.000 de tone.

Ce trebuie să facem pentru a realiza un salt în creșterea și îngrășarea porcilor?

În toate gospodăriile agricole, creșterea porcilor trebuie orientată spre un obiectiv precis, acela al producerii unui porc de carne a cărui îngrășare să se facă rapid, astfel ca în 7—8 luni de zile să ajungă la greutatea de circa 100 kg, greutate la care este cel mai rentabil pentru sacrificare.

Crescătorii de animale să urmărească în toate crescătoriile producția scroafelor și să rețină pentru prăsilă numai acele scroafe care fată și înțarcă mulți porci, sacrificând pe cele necorespunzătoare.

Să se continue cu perseverență acțiunea de îmbunătățire a porcilor de rasă locală, prin încrucișarea cu rasele amelioratoare cele mai bune pentru producția de carne.

În cadrul stațiilor experimentale zootehnice să se organizeze îngrășarea individuală de control a porcilor spre a se ușura selecția lor în ce privește folosirea furajelor și randamentul de creștere în greutate vie. Prin îngrășări de control s-a ajuns în Republica Democrată Germană, în Danemarca și în alte țări la tipuri de porci care dau un spor de 1 kg greutate vie folosind numai 3,7—3,8 unități nutritive. La noi se consumă în mod obișnuit 5—5,50 unități nutritive pentru un spor de 1 kg greutate vie. Putem ajunge și noi la tipuri care să folosească mai puțin de 4 unități nutritive? Fără îndoială că putem. Aceasta ar însemna, în condițiile actuale de hrănire a porcilor, să putem îngrășa și obține aceeași cantitate de carne folosind cu 20% mai puține furaje, să obținem un porc de 100 kg greutate vie cu 100 kg de grăunțe mai puțin. La îngrășarea a 5.000.000 de porci din rasele bune înseamnă o economie de 500.000 de tone de porumb, cu care am putea îngrășa în plus 1.250.000 de porci și obține un plus de 125.000 de tone de carne.

Folosind experiența valoroasă a țărănimii muncitoare în creșterea și îngrijirea porcilor, gospodăriile agricole socialiste, cu sprijinul sfaturilor populare, pot obține bune rezultate organizând creșterea de porci în lunci și în Delta Dunării, precum și în pădurile bătrâne de stejar și fag, prin folosirea ghindei și jirului.

Creșterea și îngrijirea porcilor sînt un mijloc important de venituri pentru producătorii agricoli și sursa cea mai însemnată pentru aprovizionarea populației cu carne și grăsimi.

PENTRU DEZVOLTAREA CREȘTERII OILOR. SPORIREA PRODUCȚIEI DE CARNE DE PASĂRE ȘI OUA

Creșterea oilor ocupă un loc important în asigurarea aprovizionării industriei ușoare cu lînă și a populației cu carne și brînzeturi.

Avem în țara noastră 10.374.000 de oi, revenind cîte 71 de capete la 100 ha de teren agricol. Din totalul oilor, aproximativ peste 36% sînt cu lînă fină și semifină, aparținînd raselor merinos, spancă și țigaie, iar restul sînt în majoritate țurcanе cu lînă groasă. În unele regiuni, oile cu lînă fină sînt în număr mare. Astfel, în regiunea Constanța, unde revin 111 oi la 100 ha de teren agricol, 94% din oi au lînă fină și semifină; în regiunea Galați, din 96 de oi la 100 ha de teren agricol, sînt 65 de oi cu lînă fină și semifină, iar în regiunea Ploiești, din 93 de oi la 100 ha, 71 au lînă semifină.

Creșterea oilor este ramura zootehnică cea mai dezvoltată în sectorul socialist-cooperatist. Gospodăriile colective dețin 829.700 de oi, revenind cîte 50 de oi la 100 ha de teren agricol. Peste 75% din numărul oilor proprietate obștească a gospodăriilor colective au lînă fină și semifină, iar producția medie de lînă obținută în 1957 a fost de peste 2 kg de fiecare oaie. Dacă la efectivul proprietate obștească al gospodăriilor colective se adaugă efectivul proprietate personală a colectivîștilor, rezultă cifra totală de 1.980.000

de capete, revenind cîte 120 de oi la 100 ha, cifră care depășește aproape de 2 ori încărcătura la sută de hectare pe țară.

Ce denotă aceasta?

În primul rînd, că în condițiile agriculturii cooperativizate, încărcătura medie pe 100 ha de teren agricol poate fi mai mare decît încărcătura de acum, cînd încă predomină sectorul agricol individual; *ținînd seama de perspectivele de dezvoltare a procesului de transformare socialistă a agriculturii, rezultă că vom putea ajunge la un efectiv de oi mult mai mare decît cel de 12.500.000 — 13.000.000, prevăzută de Directivele celui de-al II-lea Congres al partidului.*

În al doilea rînd, că în condițiile agriculturii socialiste calitatea turmelor de oi se îmbunătățește mult mai repede decît în condițiile agriculturii individuale.

Ies de asemenea în evidență posibilitățile de sporire a producției de lînă în condițiile agriculturii cooperatiste.

În timp ce media pe țară este de 1,8 kg de fiecare oaie, în sectorul socialist-cooperatist avem de la fiecare oaie în medie peste 2 kg de lînă, ceea ce înseamnă un spor anual de peste 0,200 kg pe cap de oaie. Dacă vom obține de la întregul șeptel ovin media realizată astăzi în sectorul socialist-cooperatist, vom putea avea un plus de peste 5.000 de tone de lînă, cu 2.150 de tone mai mult decît am importat în anul trecut.

În condițiile de astăzi oile contribuie cu circa 60.000 de tone de carne la aprovizionarea populației. Această contribuție poate fi sporită dacă vom restrînge numărul de peste 4.500.000—5.000.000 de miei sacrificați la o vîrstă la care nu ne pot da decît 6—7 kg de carne. Sacrificarea numai a tineretului ovin în greutate de 10 kg ar însemna peste 16.000 de tone de carne de consum în plus de cea mai bună calitate, precum și un plus de 4.500.000—5.000.000 de blănițe mai mari și mai rezistente decît blănițele pe care le obținem de la miei sacrificați la vîrstă fragedă.

Rentabilitatea creșterii oilor sporește și prin producția de lapte. De la fiecare oaie mulgătoare se obțin în medie 40 de litri de lapte.

Pentru sporirea producției de lână, creșterea oilor trebuie orientată spre rase cu lână fină și semifină, cum sînt merinosul de Palas, merinosul de vest, spanca, țigaie bucălaie și ruginie, precum și țigaia de munte, care trebuie să înlocuiască oaia țurcană chiar în raioane cu altitudine de peste 600 m.

Pentru o mai bună aprovizionare a populației cu produse animale, trebuie să sporim producția de ouă și carne de pasăre.

O socoteală simplă ne arată că, dacă fiecare gospodărie țărănească ar avea numai cîte 15—20 de păsări ouătoare, dintr-o dată efectivul total de păsări din țară s-ar dubla, iar consumul de ouă calculat pe cap de locuitor ar crește cu cel puțin 100 de bucăți anual.

Cu toate că în ultimii 7 ani efectivul de păsări din țara noastră s-a dublat, numărînd astăzi circa 35.000.000 de capete, necesitățile de ouă și de carne de pasăre nu sînt satisfăcute pe deplin.

Trebuie — și există posibilitatea — ca pînă în 1960 să realizăm un efectiv de cel puțin 50.000.000 de păsări adulte. Din partea gospodăriilor agricole de stat se cere ca în anii următori să sporească simțitor efectivele de păsări, ajungînd la o încărcătură de cel puțin 100—150 de păsări la 100 ha cerealiere, iar gospodăriile agricole colective la 200 de păsări.

Pentru realizarea acestei sarcini este nevoie să se dezvolte rețeaua stațiilor de incubație, care, față de 3.000.000 de pui cit dau astăzi, să scoată cel puțin 25.000.000 de pui în 1960.

ASIGURAREA BAZEI FURAJERE — CONDIȚIE PRINCIPALĂ ÎN DEZVOLTAREA CREȘTERII ANIMALELOR

Tovarăși,

Pentru a asigura condițiile necesare dezvoltării creșterii animalelor și măririi productivității lor, trebuie să ne preocupăm temeinic de asigurarea unei baze furajere trainice, corespunzătoare cantitativ și calitativ.

Avem în țară toate condițiile pentru a dezvolta o bază furajeră care să alimenteze un număr mult mai mare de animale decît ne-am propus noi să creștem în anii următori.

După cum am mai arătat, *elementul principal în alimentarea animalelor trebuie să devină porumbul, și mai ales porumbul însilozat*, ale cărui calități în creșterea și îngrijirea animalelor sînt superioare față de orice altă cultură furajeră.

Avem peste 2.700.000 ha de pășuni și aproape 1.400.000 ha de fînețe naturale; în afară de acestea, 8% din terenul arabil se cultivă cu plante furajere, pentru fîn, suculente și furaj verde; mai mult de 4.500.000 ha din terenul arabil sînt cultivate cu cereale furajere, dintre care porumbul ocupă locul de căpetenie, urmat de orz, ovăz și altele. La acestea se adaugă o parte din cartofi, folosiți ca furaj, produsele secundare agricole (coceni, paie, pleavă, vrezuri, frunze de sfeclă), precum și reziduurile industriale, ca tărîțe, șroturi, tăieței de sfeclă, melasă și altele.

Resursele furajere nu asigură astăzi în bune condiții necesarul de nutrețuri pentru animale din cauză că se obțin producții scăzute pe unitatea de suprafață și nutrețurile sînt folosite în mod nerațional.

Pășunile naturale produc în medie numai 3.500—4.000 kg de masă verde, iar în regiunile București, Constanța, Galați și Craiova și în unele locuri din Moldova producția este chiar cu mult sub 3.000 kg. Vitele pasc, de fapt, numai în lunile mai și iunie. Fînețele naturale nu depășesc în medie producția de 1.200 kg de fîn.

Faptele ne arată, prin mii de exemple, că putem să dublăm și chiar să triplăm cantitatea de furaje, că putem folosi furajele cu mult mai mare randament.

Comitetele executive ale Sfatului popular din comunele Săliște, regiunea Stalin, Apoldul de Sus, regiunea Hunedoara, Mănăstireni și Budurasa, regiunea Cluj, și multe altele au executat în cursul anilor 1956 și 1957 lucrări de întreținere a pășunilor naturale, aplicînd în același timp îngrășăminte; ca urmare, producția

de iarbă a crescut de circa 3—4 ori, de la 4.000—5.000 kg pe hectar la 15.000—18.000 kg.

În comunele Curtici din regiunea Timișoara, Rușetu din regiunea Galați, Cogecalac din regiunea Constanța, Băilești din regiunea Craiova și în zeci de alte comune s-a trecut la desțelenirea pășunilor și la cultivarea acestora cu plante furajere, orînduite astfel încît să permită pășunatul în „conveier verde” tot timpul verii și toamnei; ca urmare s-au obținut pe hectar în medie 25.000 kg de masă verde, față de 3.000—4.000 kg cîte se obțineau cînd pășunile erau folosite fără a fi cultivate.

Țăranii crescători de animale au organizat, cu ajutorul Institutului agronomic de la Craiova, cultivarea și îmbunătățirea pășunii Rîncea, comuna Novaci, raionul Novaci, și au ajuns să obțină 18.000—20.000 kg de masă verde acolo unde înainte nu se puteau hrăni nici două oi pe hectar.

În regiunea Constanța s-au înislozat anul trecut 180.000 de tone de porumb; aceasta a contribuit ca în Dobrogea, unde înainte se creșteau aproape numai oi, să se creeze ferme de vaci care dau peste 2.000 de litri de lapte.

Gospodăriile agricole de stat și femele experimentale zootehnice, care au asigurat 4—5 tone de porumb murat pentru fiecare vacă, au obținut producții medii de lapte de peste 2.500—3.000 de litri.

Aceste exemple arată că stă pe de-a-ntregul în puterile și posibilitățile agriculturii noastre de a asigura baza furajeră necesară unei bune aprovizionări a populației cu carne, lapte, ouă etc.

Pentru aceasta trebuie să acordăm în primul rînd o mare atenție culturii porumbului pentru siloz și să-i învățăm pe producătorii agricoli să înislozeze porumbul. Să extindem cultura lucernei și trifoiului pe cel puțin 400.000 ha, iar plantele de mică valoare nutritivă, cum sînt dughia și meiul, să fie înlocuite cu borcea, mazăre, soia furajeră și altele; să se extindă cultivarea nutrețurilor după plantele care părăsesc de timpuriu terenul, cum sînt rapița, orzul de toamnă și, în unele locuri, chiar grîul.

În zonele secetoase de stepă, pășunile și fînețele slab productive să fie arate și cultivate cu plante furajere, trecîndu-se în mod treptat la folosirea lor în sistemul de conveier verde.

În cadrul acțiunilor Sfatului popular pentru mărirea producției la hectar la pășunile naturale să se folosească pe scară largă munca țăranilor muncitori proprietari de animale, cum și sumele ce se realizează prin taxele de pășunat.

Este necesar să se extindă în mod organizat pășunatul în lunca și în Delta Dunării, în pădurile de fag și stejar a căror vîrstă și consistență permit aceasta; este necesară de asemenea și o mai bună folosire a tuturor resurselor furajere din agricultură, cum sînt paiele, cocișii, precum și a celor din unele industrii alimentare (borhoturile, șroturile, resturile de la abatoare și altele); gospodăriile agricole de stat să treacă la folosirea în hrana animalelor a furajelor combinate, a ureei în hrana rumegătoarelor. Pe măsura însoșirii acestor practici de furajare avansată, să trecem la introducerea lor și în gospodăriile agricole colective.

Institutele de cercetări să studieze mai profund tehnica furajării animalelor, stabilind rații furajere pe specii și pe categorii de animale, ca astfel pe fiecare unitate nutritivă să obținem o cantitate mai mare de carne, lapte, ouă, lînă și de calitate mai bună.

O dată cu asigurarea unei baze furajere corespunzătoare, trebuie intensificată acțiunea de îmbunătățire a raselor de animale existente, prin aplicarea celor mai noi măsuri de selecție și reproducție.

Trebuie să se organizeze acțiunea de înăsămînțări artificiale la bovine și ovine, folosindu-se în acest scop cei mai buni reproducători de mare valoare zootehnică procurați prin import din U.R.S.S. și din alte țări, precum și din rasele care se cresc la noi în țară.

Trebuie organizate pe scară rațională, regională și națională concursuri pentru cei mai buni crescători de animale, cărora să li se acorde diplome și medalii pentru obținerea unor producții mari de lapte, pentru obținerea a cît mai mulți purci înfărcați de la scroafe, pentru tunderea unor cantități cît mai mari de lînă, pentru

producții record la ouă. Aceste diplome și medalii, pe lângă recompensa morală, să dea dreptul și la anumite avantaje materiale. Să se organizeze târguri, expoziții de animale în care crescătorii să se întreacă în a prezenta animale cât mai frumoase și mai productive.

Avem convingerea că oamenii muncii din agricultură și organele de partid și de stat, folosind cu pricepere și cu perseverență condițiile favorabile pentru dezvoltarea creșterii animalelor, vor reuși într-un timp mai scurt decât a fost trasat de Directivele celui de-al II-lea Congres al partidului să asigure aprovizionarea din belșug a populației de la orașe și sate cu produse animale.

DEZVOLTAREA VITICULTURII— IZVOR DE MARE BOGĂȚIE A ȚĂRII

Tovarăși,

Țara noastră este cunoscută în întreaga lume ca o țară bogată în struguri și fructe, în vinuri alese prin gustul, aroma și buchetul lor natural. Nu întâmplător viile și livezile noastre pline de rod au inspirat de-a lungul timpurilor pe cei mai mari poeți și artiști ai țării. Despre vinul de Cotnari, denumit de Dimitrie Cantemir „perla Moldovei”, un poet spunea că are culoarea chihlimbarului, parfumul viilor înflorite, gustul migdalelor amărui și al dulcilor stafide, aroma piersicilor și a căpșunilor. La concursul internațional al vinului din 1957 s-a acordat medalia de aur cu mențiune Muscatului nostru Otonel de Timave, iar medaliile de aur au căpătat vinurile noastre din Cotnari, Dealu Mare, Odobești, Drăgășani și din alte podgorii.

Un lanț întreg de podgorii acoperă colinele Carpaților expuse spre soare pe o lungime de peste 800 km, începând de la Turnu-Severin, trecând prin Drăgășani, peste Dealu Mare, Odobești, Panciu, Nicorești, până la Iași și, de acolo, în nordul Moldovei.

Printre-o muncă stăruitoare, circa 1.000.000 ha de terenuri situate pe dealuri și coline și peste 200.000 ha de nisipuri impropii

culturii cerealelor pot fi valorificate în modul cel mai economic și rentabil prin cultivarea lor cu vișă de vie, pomi și arbuști fructiferi.

În țara noastră viile ocupă o suprafață de peste 240.000 ha.

O parte din suprafața ocupată de vii este plantată cu hibridi producători direcți, care dau produse de calitate inferioară sau este plantată cu vii bătrâne.

Măsurile luate de partid și guvern au înlăturat greșelile care au dus la slăbirea interesului viticultorilor pentru refacerea și buna îngrijire a viilor. Ca urmare a politicii de cointereseare materială a viticultorilor, în ultimii ani se observă progrese însemnate pe linia dezvoltării viticulturii.

În 1957, suprafața pepinierelor viticole, ca primă verigă în dezvoltarea viticulturii, a depășit aproape de 10 ori suprafața din 1944, iar plantațiile de portocali s-au mărit de peste 3 ori. Producția de vițe altoite a fost în 1957 de 20.000.000 de bucăți, față de 10.000.000 de bucăți în 1955.

În perioada 1948—1957 s-au plantat peste 10.000 ha de vii, din care 6.000 ha în gospodăriile agricole de stat, și s-a completat un foarte mare procent din gurile existente.

Producția realizată în 1957 la majoritatea gospodăriilor agricole socialiste din mai toate podgoriile a fost foarte bună. Gospodăria de stat Odobești din regiunea Galați, pe o suprafață de 820 ha a obținut 10.250 kg de struguri la hectar; gospodăria de stat Apoldul de Sus, regiunea Hunedoara, a recoltat de pe suprafața de 593 ha o producție medie de 7.000 kg de struguri la hectar; gospodăria agricolă colectivă „Steaua roșie” din comuna Jariștea, regiunea Galați, a recoltat aproape 8.000 kg de struguri de pe fiecare hectar de vie, fapt care i-a permis să repartizeze câte 57 de lei pe zi-muncă, deși în medie de familie colectivizată nu are decât 0,59 ha de vie pe rod.

Cu toate acestea, potențialul viticol al țării noastre, luat în ansamblu, nu este valorificat în măsură corespunzătoare.

Este necesar să se ia o serie de măsuri tehnice și economice care să asigure un avânt în dezvoltarea viticulturii. La baza acestei

mari acțiuni trebuie să stea lucrarea de zonare și raionare a viticulturii, care indică cele mai valoroase soluri de vișă, stabilind specializarea fiecărei podgorii în funcție de condițiile agropedoclimatice.

Trebuie să se elaboreze un plan sistematic și amănunțit de refacere și extindere a viilor din podgoriile unde se produc cele mai alese vișuri și unde, prin munca stăruitoare a multor generații de viticultori, s-a acumulat un tezaur de cunoștințe despre cultura viței de vie. Plantațiile care se vor face pe terenurile nisipoase și pe alte terenuri care nu se pretează la cultura cerealelor împreună cu suprafața ocupată astăzi de vii vor trebui să ajungă până în 1970 la cel puțin 300.000 ha, din care 200.000 ha plantate cu vițe altoite și indigene, care să dea o producție anuală de 1.300.000 de tone de struguri și aceasta va însemna o cantitate de peste 70 kg de struguri de fiecare locuitor, față de circa 45 kg, media din ultimii 5 ani.

Prima măsură care trebuie luată, și cit mai urgent, este asigurarea bazei de producere a materialului săditor viticol.

Ministerul Agriculturii și Silviculturii, împreună cu comitetele executive ale Sfatului popular, au obligația să ia măsuri pentru extinderea plantațiilor de port-altoi cel puțin până la 1.500 ha, asigurând, printr-o bună îngrijire a acestor plantații, o producție de cel puțin 165.000.000 de bucăți port-altoi. Totodată să organizeze producția de vițe altoite și indigene, astfel ca să producă anual cel puțin 70.000.000 de vițe bune pentru plantat. Port-altoiul și altoiul să fie produși cu precădere de unitățile agricole de stat, pentru a se asigura autenticitatea și proporția între soiuri stabilite prin lucrarea de raionare a viticulturii.

Este o datorie de onoare pentru toți specialiștii și pepinieriștii viticoli de a realiza în timpul cel mai scurt posibil sarcinile de producere a 70.000.000 de vițe altoite și indigene. Dacă ridicăm cu numai 5—10% procentul de vițe altoite din calitatea I, aceasta aduce un plus de 8.000.000—16.000.000 de vițe anual.

Ținând seama de mersul înainte al transformării socialiste a agriculturii, de faptul că pentru înființarea viilor se efectuează cheltuieli mari de muncă și bani și că aceste plantații nu se fac pentru 2—3 ani, ci au o durată de producție care depășește 50 de ani, trebuie să acordăm toată atenția alegerii locului, organizării teritoriului în vederea mecanizării unui volum cit mai mare de lucrări, precum și respectării sortimentului indicat. În întreaga acțiune de refacere și extindere a viticulturii trebuie să avem în vedere dezvoltarea viticulturii pe baze moderne, la nivelul științei și practicii înaintate, în care mecanizarea lucrărilor viticole va avea un rol însemnat.

La înființarea noilor plantații de vii organizate pe baze științifice să avem în vedere concentrarea lor mai ales în incinta podgoriilor și a perimetrelor consacrate pentru vii renumite prin producția și calitatea recoltelor.

O grijă deosebită trebuie dată înființării de vii pe nisipuri, care se plantează cu viță indigenă și necesită cheltuieli cu aproximativ 50% mai mici decât viile altoite.

Asemenea plantații noi, în masiv, se pot realiza cu succes în gospodăriile agricole socialiste, care vor beneficia din plin de tehnica modernă și de îndrumarea calificată pusă la dispoziție de către stat.

Statul va sprijini cu credite gospodăriile agricole colective situate în incinta podgoriilor, pentru a extinde cultura viței de vie pe terenurile favorabile acestei culturi, dar care se folosesc azi pentru alte plante.

O dată cu înființarea de noi plantații de vii trebuie luate măsuri pentru refacerea viilor existente, cu grija ca producția globală de struguri și vin să nu scadă, ci, dimpotrivă, să crească de la an la an.

În același timp cu utilizarea gospodăriilor socialiste viticole cu tractoare și mașini viticole, trebuie să se acorde atenția necesară înzestrării acestor gospodării cu instalații de vinificare moderne,

fără de care nu poate fi concepută prelucrarea și obținerea de produse viticole de calitate superioară.

Statul va acorda gospodăriilor agricole colective cu caracter viticol credite pentru procurarea de tractoare și mașini viticole, cit și pentru organizarea vinificării primare. Rambursarea acestor credite se va face prin vânzarea producției către stat la prețuri remuneratorii, pe bază de contracte pe termen lung.

Pentru prelucrarea strugurilor și depozitarea producției de vin, statul a făcut investiții, asigurând pînă în prezent un spațiu de depozitare de circa 15.000 de vagoane.

Față de nevoile actuale și de cele în perspectivă, va trebui să sporim simțitor numărul uzinelor de vinificat și al spațiilor de depozitare și condiționare a vinului.

Dezvoltarea viticulturii va aduce o mare contribuție la întărirea balanței comerțului nostru exterior. Pentru o tonă de vin vărsat la butoi se obține pe piața externă cam tot atît cît pentru 10 tone de păcură.

Vinificarea trebuie să părăsească caracterul de mică industrie casnică, specific azi în multe din podgoriile noastre, și să capete o orientare nouă, prin folosirea schemelor tehnologice elaborate de institutele de cercetări, care duc la obținerea unor tipuri și sortimente de vin în partizii mari, constante din punct de vedere al calității. Această nouă orientare a vinificării va contribui la întărirea prestigiului cîpătat de vinurile noastre pe piața internă și la export.

POATE FI SPORITĂ SIMȚITOR PRODUCȚIA DE FRUCTE

În ce privește pomicultura, suprafețele cultivate cu pomi și cele ocupate cu pomi răzleți se ridică astăzi la circa 300.000 ha, din care 176.000 ha de livezi în masiv, iar restul ocupate cu pomi răzleți, inclusiv pomii din grădinile de pe lingă casă.

Ca număr de pomi, sînt circa 60.000.000, dintre care 28.000.000 cultivați în livezi masive. În trecut nu a existat o orientare a dezvoltării pomiculturii, ceea ce a contribuit ca starea livezilor să lase mult de dorit. Un neajuns este numărul prea mare de pomi răzleți, unde cu greu se poate aplica minimum de lucrări agrotehnice, precum și raportul nefavorabil dintre specii: mărul se cultivă în proporții de numai 15%, iar împreună cu alte specii valoroase, ca părul, caisul, piersicul și nucul, abia se atinge proporția de 25% din totalul pomilor, în timp ce prunul deține 65%.

Producția și deci consumul central de fructe scotot pe cap de locuitor oscilează între 22 și 36 kg anual, față de 75 kg cît ar trebui normal să se consume.

O dată cu aplicarea primelor planuri economice de stat, sectorul pomicol a început să se redreseze, făcînd progrese în producerea de material săditor și în producerea de fructe.

Astfel, în 1957 s-au obținut 3.300.000 de pomi altoiți, adică de 10 ori mai mult decît s-a produs în perioada 1942—1947. Între anii 1948 și 1957 s-au plantat peste 14.000 ha de livezi în masiv în cadrul gospodăriilor agricole de stat, 3.000 ha de livezi în masiv în sectorul socialist-cooperatist, precum și 10.000.000—15.000.000 de pomi în grădinile țărănești.

Aplicînd regulile agrotehnice, numeroase gospodării agricole socialiste și gospodării individuale au obținut producții mari de fructe, lichidînd caracterul periodic de rodire, cea mai mare raclă a pomiculturii.

La pepiniera Istrița din raionul Mîzil, de 10 ani la rînd se obțin recolte de prune variînd între 5.000 și 12.000 kg la hectar, cu o producție medie de 8.000 kg la hectar. La stațiunea experimentală pomicolă Voinești din raionul Tîrgoviște, producția medie pe 6 ani la mere soiul Ionathan este de 19.500 kg la hectar. Producții pînă la 17.000 kg de mere la hectar au obținut și numeroși țărani individuali din comunele Cîndești-Vale, Voinești, Dragodănești din raionul Tîrgoviște.

Cu toate aceste rezultate, care vorbesc despre marile resurse existente în ridicarea productivității livezilor, situația generală a pomiculturii continuă să rămână nesatisfăcătoare din cauza ritmului slab de introducere a agrotehnicii înaintate.

Cunoscând condițiile foarte prielnice pentru cultura pomilor, mai ales în regiunea dealurilor și colinelor, este necesar să se elaboreze un plan de dezvoltare în perspectivă a dezvoltării pomiculturii în țara noastră, plan care să se bazeze pe lucrarea de zonare și raionare a pomiculturii.

Pe sortimente, producția de fructe va trebui să atingă în 1970 următoarele proporții: mere — circa 28%, față de 15% cât avea în prezent; pere — 8%, față de 4%; cași — peste 4%, față de 2%; pruni — 35%, față de 65%; nuci — 7%, față de 3% etc.

Prin această orientare a producției pomicole, axată pe mărirea procentului speciilor valoroase și în special a mărului, se va putea asigura îmbunătățirea continuă a aprovizionării cu fructe proaspete a populației pe o perioadă mai îndelungată în timpul iernii.

Planul de dezvoltare a pomiculturii trebuie să cuprindă măsuri de refacere a plantațiilor de pomi îmbătrânite, de extindere a suprafețelor cultivate cu pomi; în special trebuie luate măsuri de mărirea a productivității livezilor pe rod, prin executarea lucrărilor agrotehnice înaintate, menite să lichideze periodicitatea de rodire a pomilor, care aduce în fiecare an mari pagube economiei naționale.

Se va acorda o atenție deosebită culturii mărului în bazinele pomicole Baia Mare, Bistrița, Geoagiu, Hațeg, Caransebeș, Râmnicu Vilcea, Curtea de Argeș, Voinești, Rădășeni-Fălticeni; culturii caisului și piersicului în zona podgoriilor din sudul și vestul țării, la Ostrov, Dealu Mare, Oradea, Șimleul Silvaniei, Sînnicolau Mare; culturii nucului în bazinele Sebeșel, Călimănești, Buzău, Vrancea și prunului în regiunea Pitești, la Vălenii de Munte și Buzău.

Până în 1970 va trebui ca numărul de pomi să ajungă la 140.000.000 de bucăți, din care 80.000.000 plantați în livezi ma-

sive și care să asigure o producție anuală de 1.800.000 de tone de fructe, ceea ce va însemna o cantitate de 75 kg de fructe de fiecare locuitor, față de 36 kg cât avem astăzi.

Ca și în viticultură, în această acțiune asigurarea producerii materialului săditor este factorul hotărâtor. Ministerul Agriculturii și Silviculturii împreună cu comitetele executive ale Sfatului popular, vor trebui să organizeze producția de pomi altoiți în pepinierele pomicole, astfel ca numărul de pomi altoiți produși în fiecare an să crească de la 3.200.000 de bucăți, cât se vor produce în 1958, la 10.000.000 de bucăți.

Producerea materialului săditor se va face în pepiniere amplasate cât mai aproape de bazinele pomicole, respectându-se cu strictețe procentul pe specii și soiuri stabilit prin raionarea pomiculturii.

Pentru a evita irosirea materialului săditor pomicol (care are nevoie de un ciclu de producție de 3 ani), va trebui ca majoritatea pomilor să fie folosiți cu precădere pentru înființarea de plantații în masive din sectorul socialist al agriculturii.

Noile livezi trebuie organizate în zona dealurilor și colinelor, pe terenurile cele mai propice acestor culturi, ținându-se seama de recomandările agrotehnice, de indicațiile privind lupta împotriva eroziunii solului, precum și de perspectivele mecanizării lucrărilor în pomicultură.

Un mare rol în dezvoltarea viticulturii și pomiculturii îl are acea organizarea de către Ministerul Agriculturii și Silviculturii și Sfatul popular de unor manifestări ca „ziua sădării pomilor”, „sărbătoarea culesului vâilor”, „săptămâna fructelor”, precum și a unor concursuri și expoziții raionale și regionale privind producția vitipomicolă. Este necesar să se organizeze concursuri și expoziții republicane ale vinului și fructelor pe baza indicilor de cantitate și calitate în ce privește strugurii, vinul și fructele. Participanților distinși la concursuri să li se acorde diplome și medalii care să comporte anumite avantaje de ordin material.

CADRE BINE PREGĂTITE PENTRU AGRICULTURĂ, CUCERIRILE ȘTIINȚEI ÎN SLUJBA SPORIRII PRODUCȚIEI AGRICOLE

Tovarăși,

Sarcinile mari și din ce în ce mai complexe ale agriculturii noastre, dezvoltarea ei pe baza introducerii mecanizării și tehnicii moderne și a aplicării metodelor științifice, cursul accentuat al procesului de transformare socialistă a agriculturii cer îmbunătățirea pregătirii teoretice și practice a specialiștilor din agricultură și ridicarea la un nivel mai înalt a cercetărilor științifice legate de practica agricolă.

În anii puterii populare s-a dat o largă extindere învățământului agricol de toate gradele. Față de 4 facultăți în trecut, avem astăzi în țară 5 institute de învățământ agronomic, în care se pregătesc peste 5.000 de studenți ca viitori ingineri agronomi, ingineri zootehniști, ingineri mecanizatori și hidroamelioratori, ingineri hortiviculturiști și medici veterinari. De asemenea, s-a extins rețeaua școlilor agricole profesionale și a școlilor tehnice.

Agricultura dispune astăzi de un număr de 12.333 de cadre cu pregătire superioară, 15.895 de cadre cu pregătire medie și peste 80.000 de muncitori cu pregătire în diferite școli agricole profesionale. Pe măsura extinderii sectorului socialist în agricultură, s-a dat o mare atenție pregătirii, din rîndurile colectivizărilor, a cadrelor de conducere ale gospodăriilor agricole colective.

După calcule preliminare, pentru îndrumarea și conducerea calificată a tuturor ramurilor agriculturii va trebui să avem în cîțiva ani un număr de peste 20.000 de cadre tehnice agricole cu studii superioare și circa 70.000—80.000 de cadre tehnice agricole cu pregătire medie. Învățămîntul profesional agricol trebuie să devină un învățămînt de masă, în care să se poată pregăti un număr cît mai mare de tineri din rîndurile țărănimii cooperatizate, muncitori din gospodăriile agricole de stat și S.M.T.-uri, ca astfel

să dăm agriculturii un tip nou de muncitor al ogoarelor, bine pregătît pentru a smulge pămîntului cît mai multe roade.

Îmbunătățirea pregătirii teoretice a cadrelor în învățămîntul agricol superior trebuie să meargă mină-n mină cu îmbunătățirea pregătirii practice. Este necesar ca practica studenților să fie organizată pe cicluri întregi de producție, în cele mai bune gospodării agricole de stat, gospodării agricole colective și stațiuni de mașini și tractoare.

Inginerilor agronomi și zootehniști le cerem astăzi să aibă cunoștințe în domenii mult mai diferite decît în trecut. Ei trebuie să cunoască și să minuiască mașinile agricole și diferite agregate ce se folosesc în agricultură, să aibă temeinice cunoștințe de economie agrară și de organizare a întreprinderilor agricole socialiste, de organizare a producției agricole în unități mari, multilateral dezvoltate.

Cercetările și experimentările științifice sînt în ultimii ani mai legate de cerințele practicii, de sarcina ridicării producției agricole vegetale și animale. Oamenii de știință din agricultură au obținut unele realizări importante în crearea de noi soiuri de plante și rase de animale și în îmbunătățirea celor existente, în elaborarea unor măsuri agrotehnice diferențiate și a unor norme de hrănire rațională a animalelor, în combaterea unor boli contagioase la animale, în folosirea economică a unor mașini agricole.

Lupta pentru dezvoltarea agriculturii, pentru sporirea producției agricole ridică mereu probleme noi care cer o rezolvare corespunzătoare din partea oamenilor de știință. Avem nevoie de noi soiuri de grâu mai productive, rezistente la ger și la secetă, la boli și dăunători, dar rezistente mai ales la cădere și la scuturare, pentru a putea fi recoltate mecanizat, fără pierderi.

Sînt ani de zile de cînd institutele de cercetări au anunțat soiuri de grâu de mare perspectivă, dar aceste soiuri, cultivate în condiții de producție, nu s-au dovedit mai bune decît soiurile care se găsesc în cultură, și din această cauză nu au cîpătat o largă răspîndire în producție.

În multe țări care cultivă porumbul pe suprafețe mai întinse s-au introdus și generalizat în producție hibridi dubli de porumb, care dau importante sporuri de producție față de soiurile selecționate. Deși la noi în țară porumbul este cultura de bază, nu avem încă hibridi dubli proprii (autohtoni) în producție.

Institutul de cercetări pentru cultura porumbului, înființat anul trecut, trebuie să intensifice în mod deosebit munca de creare a hibridilor dubli și de producere a seminței hibride, pentru ca an de an suprafețe tot mai mari să fie cultivate cu porumb hibrid de mare productivitate.

În Uniunea Sovietică și în țările de democrație populară se cultivă soiuri de grâu și hibridi de porumb de mare productivitate, soiuri de sfeclă de zahăr cu un conținut mai mare de zahăr, soiuri de floarea-soarelui cu un procent mai mare de ulei. Aceste soiuri trebuie experimentate în condițiile din țara noastră și răspândite în cultură acolo unde dau rezultate bune.

Pentru ca munca de creare de noi soiuri de plante să fie mai rodnică este necesar ca institutele noastre de cercetări să colaboreze strâns cu institutele științifice din Uniunea Sovietică, din țările de democrație populară, ca și cu institutele științifice din alte țări care au rezultate deosebite. Schimbul permanent de materiale, lucrări științifice și semințe cu aceste institute va permite oamenilor noștri de știință să nu bătătorescă drumuri parcurse de alții, să dea un nou și puternic avânt muncii științifice, obținând importante rezultate teoretice și practice.

Un rol din ce în ce mai important în acțiunea pentru sporirea producției la hectar revine chimizării agriculturii, folosirii îngrășămintelor minerale, precum și substanțelor insectofungicide și herbicidelor pentru combaterea bolilor, dăunătorilor și buruienilor din culturile agricole.

La noi îngrășămintele minerale se folosesc de multe ori la întâmplare, pentru că nu sînt bine cunoscute particularitățile solului, nevoia de îngrășămintă a culturilor și tehnica încorporării îngrășămintelor minerale în sol. Este necesar ca oamenii de știință

să elaboreze o metodologie simplă pentru a putea determina nevoia de îngrășămintă minerale a diferitelor plante de cultură cultivate pe soluri diferite și să extindă experiențele cu îngrășămintele minerale, pentru a putea stabili folosirea lor rațională și economică pe diferite soluri și pentru diferite culturi.

Oamenii de știință care lucrează în domeniul creșterii animalelor vor trebui să-și înscrie în planurile lor tematice probleme legate de sporirea producției de lapte și de carne, de creșterea și îngrijirea animalelor în timp deschis, cu șoproane și adăposturi simple și ieftine, spre a se putea reduce prețul de cost al cărnii. E necesar să se stabilească rații de hrănire la toate speciile de animale, în care porumbul, și mai ales, porumbul însoțat să constituie alimentul de bază.

Constructorii de mașini agricole și-au însușit și au adaptat mașinile și tractoarele nou introduse la condițiile specifice țării noastre; aceste sisteme de mașini trebuie îmbunătățite, perfecționate. Oamenilor de știință care lucrează în domeniul mecanizării le revine sarcina să stabilească pe bază de studii și cercetări cele mai corespunzătoare tractoare și mașini-agricole, cu mare randament în lucru, potrivite pentru diferite culturi și condiții de sol din țara noastră.

Pentru ramuri ale agriculturii atât de importante ca viticultura, pomicultura, legumicultura va trebui să se stabilească sistemul de mașini, luîndu-se în studiu mașinile existente la noi în țară, mașinile care se folosesc în Uniunea Sovietică și în țările de democrație populară, precum și în alte țări unde mecanizarea acestor ramuri de producție agricolă este avansată. Este necesar, de asemenea, să se stabilească o sistemă de mașini pentru mecanizarea lucrărilor care cer un volum mare de lucru în creșterea animalelor, pentru recoltatul și prepararea furajelor și altele.

Trebuie să se acorde o importanță mult mai mare studiului problemelor economice și de organizare a muncii și a producției în vederea sporirii eficienței economice și asigurării rentabilității în întreprinderile agricole socialiste.

Institutele de cercetări științifice au datoria de a-și întocmi planuri tematice pe o perioadă mai îndelungată, legate de perspectivele generale de dezvoltare a agriculturii și de cerințele concrete ale principalelor regiuni agricole. Rezultatele științifice obținute de cercetătorii din institute și stațiuni experimentale să fie verificate în practică, în condițiile concrete ale producției agricole.

Verificarea în producție a rezultatelor experimentale va scoate la iveală noi probleme de cercetare, menite să ducă mai departe cuceririle științei, în slujba dezvoltării nelimitate a producției agricole.

Partidul și guvernul, oamenii muncii de la orașe și sate dau o înaltă apreciere activității creatoare a oamenilor de știință, care au de adus o mare contribuție la rezolvarea problemelor importante privind sporirea producției agricole, ridicarea continuă a nivelului de trai al poporului muncitor, propășirea patriei și progresul social.

ESTE ÎN INTERESUL ÎNTREGII POPULAȚII CA ÎN FONDUL CENTRAL AL STATULUI SĂ ÎNTRE CANTITĂȚI CÎT MAI MARI DE PRODUSE AGRICOLE

Tovarăși,

Politica partidului și guvernului este îndreptată permanent spre ridicarea continuă a nivelului de viață al oamenilor muncii de la orașe și sate, pe măsura progreselor realizate în dezvoltarea economică a țării. Pentru realizarea acestei politici este deosebit de important ca, pe baza sporirii producției agricole, să sporească necontenit cantitățile de produse agricole care intră în fondul central al statului. Din fondul central de produse agricole al statului se asigură aprovizionarea populației orașelor și centrelor industriale, precum și a populației țărănești din regiunile cu producție agricolă insuficientă, aprovizionarea industriei cu materii prime agricole, crearea stocurilor pentru export și a rezervelor de stat.

Este în interesul întregii populații muncitoare de la orașe și sate ca în fondul central al statului să intre cantități cât mai mari de produse agricole.

Pînă la începutul anului trecut, fondul central al statului la produse agricole se constituia, într-o bună măsură, pe baza sistemului de cote obligatorii.

În toată perioada de aplicare a sistemului de cote obligatorii, care a corespuns pe deplin necesităților perioadei respective de dezvoltare a economiei naționale, țărănimea, în marea ei majoritate, și-a îndeplinit cu cinste și spirit patriotic îndatoririle către stat aducînd astfel o contribuție importantă la întărirea alianței între clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, la întărirea regimului democrat-popular, la construcția socialismului în țara noastră.

Creșterea puterii economice, sporirea producției industriale și agricole au permis partidului și guvernului ca, începînd din 1953, să introducă treptat diferite forme de contractări și achiziții la plante tehnice și industriale, la legume și fructe, la struguri, la animale și produse animale, pregătind în mod sistematic condițiile pentru schimbarea sistemului de formare a fondului central de produse agricole.

La sfîrșitul anului 1956 Comitetul Central al partidului și guvernul Republicii noastre Populare au hotărît desființarea sistemului de cote obligatorii pentru aproape toate produsele agricole și, în locul lui, extinderea schimbului dintre oraș și sat pe baze comerciale. La temelia relațiilor economice între clasa muncitoare și țărănime au fost puse forme de schimb care largesc inițiativa țărînimii și îi dezvoltă interesul material pentru mărirea producției agricole. Țărănimea a primit bine această hotărîre, în care a văzut un nou și puternic sprijin acordat de către clasa muncitoare, de către statul democrat-popular.

În prezent, izvoarele principale pentru acoperirea fondului central de produse agricole sînt resursele proprii ale statului (pro-

ducția gospodăriilor agricole de stat, plata în natură pentru muncile S.M.T., unimurile etc.), precum și contractările și achizițiile de produse agricole, la preț de înțelegere cu producătorii agricoli.

Luind hotărârea de desființare a cotelor obligatorii la principalele produse agricole și de trecere la sistemul contractărilor, partidul și guvernul au contat de la început pe sprijinul și înțelegerea țărănimii muncitoare, pe interesul ei de a vinde statului surplusul său de produse agroalimentare.

După cum a dovedit-o experiența de cîțiva ani a contractărilor la alte produse agricole, precum și experiența de un an a folosirii contractărilor de cereale, acest sistem este avantajos pentru țărănimea muncitoare cît și pentru stat.

Sistemul contractărilor oferă gospodăriilor agricole colective, cooperativele agricole de producție, întovărășirilor agricole, țărănilor muncitori cu gospodării individuale posibilitatea valorificării întregului surplus de produse agroalimentare la prețuri avantajoase, stabile, punindu-i la adăpost de oscilațiile pieței, ca și de tendințele speculative ale intermediarilor particulari.

Încheind cu organizațiile comerciale de stat și cu cooperativele de consum contracte de livrare a produselor agricole, gospodăriile colective, cooperativele agricole de producție, întovărășirile și țărăni muncitori cu gospodării individuale își pot organiza producția, ținînd seama de necesitățile gospodăriilor și de angajamentele luate prin contracte.

Prin sistemul contractărilor se asigură o legătură mai strînsă între industrie și agricultură, se intensifică schimbul dintre oraș și sat prin legături economice tot mai permanente și mai organizate, se întărește alianța între muncitori și țărani.

Contractările dau gospodăriilor colective, cooperativele de producție și întovărășirilor agricole posibilitatea să-și stabilească producția și valorificarea pe un plan în prealabil întocmit, care prevede livrări de cantități cerute de produse agricole, la termene fixate și la prețuri stabile. În același timp contractările constituie

pentru ele mijlocul principal și sigur de sporire a veniturilor bănești, necesare pentru dezvoltarea avuției obștești și producției, precum și pentru a putea repartiza membrilor avansuri în bani în tot timpul anului.

În 1957 contractările au luat extindere, încheindu-se contracte pentru o cantitate de 261.000 de tone de grâu, 270.000 de tone de porumb, 85.000 de tone de floarea-soarelui, 14.000 de tone de orzoaică. La contractările de cereale au participat aproape toate gospodăriile colective și o mare parte din întovărășirile agricole. De asemenea s-au încheiat contracte cu un număr important de gospodării individuale și cu membri ai gospodăriilor din sectorul socialist-cooperatist.

Imensa majoritate a producătorilor agricoli contractanți și-au respectat obligațiile contractuale. Rezultate bune s-au obținut și la contractarea altor produse agricole, cum sînt plantele tehnice, legumele, lina, laptele.

Mersul contractărilor de cereale din recolta nouă arată că, pînă acum, pe primul loc la încheierea contractelor de livrare a principalelor produse agricole se află regiunea Constanța, care încă de la 20 martie a îndeplinit sarcina de încheiere a contractelor pentru cantitățile prevăzute la grâu-secară și porumb și a depășit aceste cantități.

Am arătat că una din cele mai importante surse de formare a fondului central o constituie livrările gospodăriilor agricole de stat. În cursul anului trecut G.A.S.-urile au livrat fondului central cantitatea de peste 580.000 de tone de grâu-secară, afară de alte produse agricole. Aplicînd măsurile menite să asigure lărgirea suprafețelor la peste 1.000.000 ha arabil, mecanizarea completă a culturii cerealelor, folosirea de sămînță de înaltă productivitate, gospodăriile de stat vor putea spori an de an livrările de cereale, asigurîndu-și în același timp porumbul și celelalte furaje necesare pentru a ajunge în 1960 la întreținerea și îngrășarea a peste 1.000.000 de porci. În anii următori trebuie să crească

simțitor cantitățile de carne, struguri, fructe, vin, sfeclă de zahăr, semințe livrate de către gospodăriile agricole de stat.

O altă sursă importantă a fondului central o reprezintă plata în natură pentru muncile S.M.T. și uiumurile, care vor crește pe măsura extinderii sectorului socialist în agricultură, datorită extinderii mecanizării în vederea creșterii producției la hectar.

Fondul central de produse agroalimentare al statului se întemeiază deci pe resurse sigure, care, datorită transformării socialiste a agriculturii și creșterii producției agricole, devin tot mai însemnate.

În ultimul timp au venit din diferite regiuni propuneri ale gospodăriilor socialist-cooperatiste de a încheia cu statul contracte pe termen lung.

Asemenea propuneri sînt pe deplin întemeiate, căci ele corespund intereselor producătorilor agricoli de a-și avea asigurate pe o durată mai mare avantajele contractărilor, cit și intereselor statului de a planifica resursele de produse agricole și de a-și întocmi un program rațional și economic de folosire a acestor resurse pe un termen mai lung.

În condițiile în care relațiile dintre oraș și sat se bazează într-o măsură tot mai mare pe raporturi contractuale, crește considerabil rolul cooperăției de consum, nu numai în aprovizionarea satelor cu diferite mărfuri necesare, dar și în cumpărarea de la producătorii agricoli a surplusului de produse prin contractări și achiziții. Aceasta cere îmbunătățirea radicală a activității cooperăției de consum, pentru a realiza o cotitură în valorificarea produselor agricole.

Dezvoltarea sistemului de contractări și achiziții va avea drept efect sporirea cantităților de produse agricole disponibile pentru lărgirea relațiilor comerciale cu celelalte state, în interesul țărănimii muncitoare, al tuturor oamenilor muncii și al întregii economii naționale.

În trecut România exporta mari cantități de cereale și animale. În anii 1934—1938 s-au exportat în medie cite 540.000 de tone de porumb; în 1938 s-au exportat peste 40.000 de bovine, aproape 200.000 de porci vii, peste 10.000 de chintale de păsări tăiate, precum și unele cantități de carne, slămină, bacon.

În noile condiții social-economice, țara noastră are largi posibilități de afirmare pe piața mondială ca exportatoare de cereale, de carne, de preparate de carne, de bacon, de produse agricole prelucrate în țară și ridicate la o valoare mai mare prin industrializare. Putem și trebuie să mărim exportul de struguri, legume, fructe, vinuri, semințe de legume și plante de nutreț și altele.

Exportul acestor produse constituie o sursă importantă de venituri. Dacă în locul exportului de porumb am asigura creșterea și îngrășarea de porci, prin exportarea acestora am putea realiza sume importante în deize, în schimbul cărora am putea importa și pune în funcțiune fabrici de îngrășăminte chimice, de cauciuc, de anvelope, de mase plastice și de fibre sintetice, măbind producția mijloacelor de producție și a bunurilor de larg consum. Obținind creșterea numărului de animale prin folosirea porumbului ca principală bază furajeră, cu contravaloarea numai a 1.000 de vagoane de carne exportată am putea importa circa 10.000 de animale din soiurile cele mai bune pentru îmbunătățirea raselor locale, ceea ce ar reprezenta o contribuție importantă la dezvoltarea ramurii creșterii vitelor și la mărirea productivității lor.

În lumina posibilităților reale ale dezvoltării agriculturii, fiecare gospodărie agricolă socialistă, fiecare producător agricol, prin participarea activă la valorificarea produselor agricole prin contractări cu statul, poate contribui nu numai la satisfacerea nevoilor de aprovizionare a populației, ci și la crearea de disponibilități tot mai mari pentru export.

Dezvoltarea relațiilor de schimb între oraș și sat pe baze comerciale, contractarea pe termen lung a cînzării de produse

agricole către stat, pe bază de înțelegere, la prețuri conținabile pentru țărani și pentru stat, deschide țărănimii muncitoare mari perspective de ridicare a nivelului ei de trai, consolidează alianța între clasa muncitoare și țărănimia muncitoare, întărește statul democrat-popular.

CAUZA RIDICĂRII AGRICULTURII ESTE CAUZA INTREGULUI POPOR MUNCITOR

Tovarăși,

Sub conducerea încercată a partidului clasei muncitoare, oamenii muncii din orașele și satele României au sfârșit lanțurile exploatarei capitalisto-moșierești și imperialiste.

Acum marile și feluritele bogății ale pământului țării noastre sînt bunul poporului muncitor. Pe calea arătată de partid și luminată de învățătura marxist-leninistă, muncitorii, țărani muncitori și intelectuali înaintați desfășoară cu însuflețire o muncă cu adevărat eroică de punere în valoare a acestor bogății, în scopul făuririi unei economii socialiste înfloritoare, capabilă să asigure oamenilor muncii un trai îmbelșugat și cult.

A munci cu hărnicie pentru sporirea producției agricole, chezușind astfel propria lor bunăstare, a ridică agricultura noastră la înălțimea cerințelor puse de dezvoltarea industriei socialiste și de nevoile crescute de consum ale maselor, a da industriei alimentare, textile, de încălțăminte mai multă materie primă, a pune la îndemîna populației mai multă pîine, mai multă carne, mai mult lapte și unt, mai multe grăsimi, ouă, lînă — iată o sarcină de uriașă răspundere care stă nemijlocit în fața oamenilor muncii de la sate.

Nu este țăran muncitor care să nu simtă zi de zi marele sprijin pe care-l dă clasa muncitoare, statul democrat-popular pentru îmbunătățirea condițiilor sale de viață.

Partidul și guvernul se adresează țăranilor colectivști, întovărășiți, lucrătorilor din gospodăriile de stat și S.M.T.-uri, țărănilor muncitori cu gospodării individuale, chemîndu-i să-și pună toate puterile și priceperile în slujba ridicării producției agricole vegetale și animale. Rezultatele obținute pînă acum arată că harnica noastră țărănimie muncitoare ca răspunde cu cinste acestei chemări.

Făurirea unei agriculturi înaintate, a unui belșug de produse agricole și a unui înalt nivel de trai pentru oamenii muncii de la orașe și sate este posibilă numai pe calea transformării socialiste a agriculturii. De aceea partidul sfătuiește pe țărani muncitori cu gospodării individuale să urmeze exemplul sutelor de mii de familii țărănești care s-au convins că locul lor este în rîndurile unităților agricole cooperatiste.

Partidul cheamă pe țărani colectivști, întovărășiți, membri ai cooperativelor de producție, pe lucrătorii S.M.T.-urilor și gospodăriilor agricole de stat să facă din fiecare unitate socialistă o unitate fruntașă, exemplu însuflețitor pentru masele țărănimii muncitoare!

Cauza ridicării agriculturii este cauza întregului popor muncitor.

Partidul este convins că clasa noastră muncitoare, eroicul stegar al construcției socialiste, nu-și va cruța eforturile pentru a veni în sprijinul țărănimii muncitoare, înzestrînd agricultura cu tot mai multe mașini agricole, îngrășăminte, chimicale și trimițînd la sate, prin comerțul socialist, mărfuri de larg consum în cantități sporite.

Nu ne îndoiim că oamenii de știință, agronomii, învățătorii, toți intelectualii devotați intereselor poporului își vor pune cu rîvnă sporită cunoștințele în slujba operei patriotice de reorganizare socialistă a agriculturii, de introducere pe scară largă a cuceririlor științei și tehnicii moderne în practica agricolă și de răspîndire a culturii la sate.

Organizațiile de partid au îndatorirea de cinste și de înaltă răspundere de a desfășura în masa țăranilor muncitori o largă și multilaterală activitate organizatorică și politică-educativă, mobilizând-o în vederea îndeplinirii sarcinilor ce ne stau în față, în vederea sporirii producției agricole vegetale și animale, ridicării nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii de la orașe și sate, înfăptuirii cu succes a operei de transformare socialistă a agriculturii.

Aceste sarcini mari trebuie să se afle și în centrul preocupărilor organelor locale ale puterii de stat — Sfaturile populare.

În frunte cu partidul, oamenii muncii au obținut victoria asupra claselor exploatare, au învins nenumărate greutăți și piedici în drumul spre socialism. Unirea face puterea — spune înțelepciunea poporului. Alianța frățescă a clasei muncitoare cu țăranimea muncitoare și cu intelectualitatea înaintată, sub conducerea partidului — iată acea armă minunată care dă oamenilor muncii puterea de a înfringe orice vrăjmaș, de a porunci naturii și a o sili să ne dea rod mai bogat, de a asigura victoria deplină a socialismului.

Trăiască unitatea de nezdruincat a poporului nostru în jurul partidului și guvernului!

Trăiască Partidul Muncitoresc Român, călăuza încercată a oamenilor muncii de la orașe și sate în lupta pentru bunăstare și socialism!

Trăiască clasa noastră muncitoare și țăranimea noastră muncitoare înfrățite în lupta pentru construirea socialismului!

Trăiască și înflorească patria noastră, Republica Populară Română!

(Expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej a fost subliniată în repetate rânduri cu puternice aplauze. La încheierea expunerii, în sală răsună urale. Întreaga asistență, în picioare, ovaționează îndelung, exprimând hotărârea oamenilor muncii din patria noastră

de a întări alianța dintre clasa muncitoare și țăranimea muncitoare, unitatea poporului în jurul partidului și guvernului, hotărârea de a munci neobosit pentru realizarea de noi și mari succese în transformarea socialistă a agriculturii și sporirea producției agricole).

„Scinteia” nr. 4.181 și 4.182
din 4 și 5 aprilie 1958

CUVINTARE ROSTITĂ
LA MITINGUL OAMENILOR MUNCII
DIN CAPITALĂ ȚINUT ÎN CINSTEA
DELEGAȚIEI DE PARTID
ȘI GUVERNAMENTALE A R. P. POLONE

— 14 mai 1958 —

Tovarăși și tovarășe,

În numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, al guvernului Republicii Populare Române și al întregului nostru popor salutăm din toată inima delegația de partid și guvernamentală a Poloniei frățesti, în frunte cu primul secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, tovarășul Wladyslaw Gomulka, și președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Polone, tovarășul Iosef Cyrankiewicz.

Poporul nostru a întâmpinat pretutindeni pe scumpii noștri oaspeți cu dragoste și bucurie, cu tradiționala ospitalitate pe care o arată prietenilor săi adevărați.

Popoarele noastre sînt unite prin legături trainice de prietenie. Pe vreme bună și pe furtună, la bucurie și necaz, popoarele romîn și polonez sînt și vor rămîine pentru totdeauna prieteni nedespărțiți, ca popoare care, învingînd nenumărate greutăți, în ciuda împotrivirii înverșunate a claselor exploatoare, au instaurat puterea populară și pe care le unește comunitatea năzuințelor și a telurilor lor: construirea socialismului și asigurarea păcii în lume.

Eliberate de glorioasa Armată Sovietică, popoarele noastre au luptat pentru zdrobirea fascismului german. Ele nutresc aceleași sentimente de recunoștință față de marea lor prietenă Uniunea Sovietică, față de eroicul popor sovietic, care le-a ajutat să se elibereze de lanțul sclaviei fasciste și să-și ia soarta în propriile mâini.

Sîntem strîns legați prin faptul că în ambele țări puterea aparține eroicei clase muncitoare aliată cu țărînimea muncitoare și cu intelectualitatea legată de popor, că forța conducătoare în ambele state este partidul, avangarda călădă în lupta clasei muncitoare.

Ne leagă munca noastră comună pentru înflorirea și propășirea țărilor noastre, realizările obținute în colaborare frățească cu țările lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Prietenia noastră are rădăcini în legăturile dintre mișcările muncitorești și progresiste din țările noastre, în vechile legături culturale dintre popoarele romîn și polonez. Oamenii muncii din țara noastră cunosc și prețuiesc tradițiile de luptă revoluționară ale clasei muncitoare poloneze, intruchipate în asemenea figuri luminoase ca Jaroslav Dombrowski, comandant al trupelor Comunei din Paris, sau înflăcăratul bolșevic Felix Dzerjinski, tovarăș de luptă al marelui Lenin.

Poporul romîn prețuiește aportul științei și culturii polone la tezaurul cultural al omenirii, cinstește pe marii fii ai poporului polonez — renumiții oameni de știință Nicolai Copernic și Maria Sklodowska-Curie, marele compozitor Chopin, clasicul literaturii polone Adam Mickiewicz.

Partidele comuniste din țările noastre, muncitorii, țărânii, intelectualii progresiști au militat încă în vremurile regimului burghezo-moșieresc pentru o alianță între oamenii muncii romîni și polonezi, bazată pe năzuințele de libertate și adevăratele interese naționale ale popoarelor lor. Manifestul comun din 1 august 1931 al Partidului Comunist din România și al Partidului Comunist Polonez arată că „frontului unic al capitaliștilor și moșierilor, frontului unic al statelor-majore militare, muncitorii, țărânii și soldații polonezi și romîni îi vor opune frontul unic muncitoresc-țărănesc, frontul luptei contra puterii capitaliștilor și moșierilor care pregătesc războiul, frontul luptei pentru un guvern muncitoresc-țărănesc”.

Această alianță trainică de nezdruccinat a celor două popoare, bazată pe prietenia și solidaritatea internaționalistă dintre oamenii muncii din țările noastre, a devenit posibilă abia după ce popoarele noastre, eliberate, au devenit stăpîne pe destinele lor. Ea și-a găsit o puternică expresie în Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre Republica Populară Română și Republica Populară Polonă, încheiat în 1949.

În decursul celor 9 ani care au trecut de la semnarea tratatului, relațiile noastre de colaborare multilaterală și într-ajutorare frățască s-au dezvoltat continuu.

O nouă contribuție la dezvoltarea acestor relații este vizita delegației polone în țara noastră și tratativele pe care le-am dus în spirit de înțelegere tovarășească. Cele două părți au hotărât să adîncească și să lărgască colaborarea multilaterală și schimbul de experiență atât între partidele noastre cît și între cele două state. Tratativele noastre au constituit o puternică manifestare a unității indisolubile și a prieteniei de nezdruccinat care leagă între ele țările lagărului socialist.

În numele prieteniei noastre sincere și trainice, poporul nostru își deschide cu bucurie inima, salutîndu-vă, dragi prieteni, ca oaspeți doriți ai țării sale.

Tovarăși,

În anii puterii populare, popoarele noastre au obținut mari succese în lupta pentru lichidarea înapoierii economice, pentru dezvoltarea multilaterală a economiei și culturii din țările lor, pentru construirea socialismului.

Datorită politicii juste de industrializare socialistă a țării duse de Partidul Muncitoresc Unit Polonez, producția industrială globală a Poloniei a crescut de aproximativ 5 ori în comparație cu perioada dinaintea războiului.

O serie de ramuri industriale s-au dezvoltat într-un ritm rapid, necunoscut în trecut, îndeosebi industria carboniferă, metalurgică, energetică, de materiale de construcție. Au fost create

noi ramuri de producție și s-au dezvoltat altele, slab dezvoltate în trecut: industria de construcții navale, de automobile, de rulmenți, de mașini-unelte grele, de utilaj electric greu, de fibre artificiale, de mase plastice.

În timp ce în 1937 producea 43 kg de oțel pe cap de locuitor, în 1955 Polonia producea 162 kg, depășind cu peste 60% media mondială.

S-au dezvoltat știința, cultura, învățămîntul de toate gradele. Partidul Muncitoresc Unit Polonez și guvernul Republicii Populare Polone acordă multă atenție ridicării nivelului de trai material și cultural al poporului. Polonia a devenit în anii puterii populare o țară care se deosebește ca de la cer la pămînt de vechea Polonie a panilor. Orice încercări ale dușmanilor poporului polonez de a minimaliza succesele obținute de acesta în anii democrației populare sînt zadarnice. Nu pot fi aseunse faptele cu care se mîndrește poporul muncitor din Republica Populară Polonă și de care se bucură prietenii Poloniei democrat-populare.

Ca țară care construiește socialismul, cunoaștem din propria experiență că o operă constructivă de asemenea proporții uriașe cum este aceea a făuririi unei noi orînduiri sociale nu se înfăptuiește cît ai bate din palme. Dar clasa muncitoare din țările socialiste, în fruntea tuturor oamenilor muncii, și-a demonstrat în mod strălucit capacitatea de a făuri noua orînduire, fără burghezie și împotriva burgheziei.

Tovarăși,

În anii democrației populare, poporul român a înfăptuit profunde transformări revoluționare, care au schimbat radical fața țării.

Pe baza aplicării politicii partidului de industrializare socialistă a țării a fost creată o puternică industrie, temelie a dezvoltării întregii economii naționale. Față de perioada antebelică, producția industriei siderurgice a crescut în 1956 de 3,4 ori, produc-

ția de energie electrică — de 7,4 ori, producția petroliferă — de 2 ori, producția industriei bunurilor de consum — de 3 ori.

Se îndeplinesc cu succes sarcinile trasate de Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Român cu privire la transformarea socialistă a agriculturii. Partidul nostru conduce munca de consolidare a rezultatelor obținute pînă acum în opera de dezvoltare continuă a sectorului socialist și de sporire a producției agricole.

Pe măsura dezvoltării economiei naționale, a creșterii producției și productivității muncii, pe măsura industrializării țării și a transformării socialiste a agriculturii, crește an de an nivelul de trai material și cultural al poporului. Înfloresc tot mai mult știința, cultura și arta.

Poporul nostru, în frunte cu clasa muncitoare, sub conducerea încercată a partidului, pășește cu hotărîre pe drumul socialismului, mîndru de cuceririle sale revoluționare, hotărît să înlăture din calea sa toate piedicile, să întărească tot mai mult puterea muncitorilor și țăranilor, să obțină noi succese în dezvoltarea industriei, agriculturii, culturii, să îmbunătățească tot mai mult traiul oamenilor muncii, să asigure victoria deplină a socialismului în patria noastră iubită.

Tovarăși,

Poporul român, poporul polonez, ca și popoarele celorlalte țări socialiste, au obținut mari realizări în opera de construcție a socialismului.

La temelia acestor succese stă politica justă marxist-leninistă a partidului clasei muncitoare și a guvernului, participarea tot mai activă a maselor populare, conduse de partid, la opera de făurire a societății socialiste, colaborarea și întraajutorarea dintre țările socialiste, diviziunea socialistă a muncii în scopul avîntului continuu al fiecărei țări socialiste, în interesul general al cauzei socialiste.

Relațiile dintre țările socialiste se bazează pe deplina egalitate în drepturi între statele mari și mici, pe principiile leniniste

ale internaționalismului socialist, ale colaborării și întraajutorării ca între prieteni și frați.

Aceste relații ajută țările socialiste să-și dezvolte economia într-un ritm mai rapid, să rezolve mai repede problemele complexe ale construcției socialiste, să evite și să învingă mai ușor greutățile. Pe bună dreptate spunea tovarășul Hrușciov în cuvîntarea sa de la uzinele „Csepel” din Ungaria că în cadrul sistemului socialist mondial „toate țările se vor ridica la nivelul țărilor înaintate, care de asemenea nu vor rămîne pe loc. Trebuie să intrăm cu toții împreună în lumea comunistă”.

Să luăm țările noastre — România și Polonia. Este cunoscut ajutorul puternic acordat de Uniunea Sovietică celor două țări ale noastre în opera de industrializare a țării, de utilare tehnică, de dezvoltare a diferitelor ramuri ale economiei și culturii. Ajutorul Uniunii Sovietice a constituit un factor de cea mai mare însemnătate în lichidarea înapoierii economice a țărilor noastre.

Relațiile dintre țările socialiste contrastează puternic cu cele existente între țările mari și mici din lumea capitalistă, unde în dosul frazelor pompoase despre așa-zisul „ajutor economic”, despre „colaborare” etc. se ascunde de fapt politica marilor monopoluri de subjugare economică a țărilor mai slabe economicște, de menținere a dependenței lor economice, de amestec grosolan în treburile lor interne.

Nu-i de mirare că relațiile dintre țările socialiste sînt ținta atacurilor celor mai înverșunate ale reacțiunii imperialiste, care încearcă să le ponegrească. Dar încercările acestea sînt zadarnice. Relațiile de tip nou statornicite între țările socialiste exercită o putere de atracție din ce în ce mai mare și întăresc prestigiul de care se bucură în întreaga lume lagărul nostru socialist.

Tovarăși,

Epoca noastră este epoca unor profunde transformări revoluționare, epocă al cărei conținut principal este trecerea de la capitalism la socialism. Pe zi ce trece devine tot mai limpede că

nu există forță în stare să oprească mărețul proces revoluționar de transformare a lumii început de Revoluția Socialistă din Octombrie.

Ideile socialismului nu cunosc granițe. Ele străbat lumea în lung și-n lat, punind stăpânire pe conștiința muncitorilor, țăranilor, intelectualilor. Nici baionetele, nici mitralierele, nici închisorile și lagărele nu pot împiedica victoria acestor idei.

Invincibilitatea ideilor socialismului izvorăște din aceea că ele reprezintă adevărul istoric și exprimă interesele vitale ale oamenilor muncii din întreaga lume.

Așa cum ne învață dialectica marxistă, în viață ceea ce este nou se dezvoltă, crește, se întărește, iar ceea ce este vechi, perimat, decade și dispare.

În timp ce sistemul capitalist merge spre pieirea sa istoricește inevitabilă, sistemul socialist se dezvoltă și se consolidează necontenit.

În țările socialiste, cu aproape un miliard de locuitori, ideile marxism-leninismului constituie ideologia dominantă. De 40 de ani aceste idei călăuzesc opera măreață de construire a socialismului și comunismului în Uniunea Sovietică. În acest răstimp, U.R.S.S., prima țară din lume în care puterea a fost cucerită de muncitori și țărani, a reperat victorii istorice și a devenit o gigantică putere mondială socialistă, care acordă sprijin internaționalist tinerelor state socialiste. S-a format lagărul statelor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică. Ca rezultat al dezvoltării istorice, Uniunea Sovietică a devenit centrul mișcării comuniste și muncitorești internaționale, far P.C.U.S., creat de marele Lenin, detașamentul ei de frunte.

Urișa forță vitală a ideilor socialismului este demonstrată de marile victorii reperate în construirea socialismului de poporul chinez, de celelalte popoare ale țărilor socialiste.

Mase tot mai largi din lumea întreagă se conving pe zi ce trece că singura cale de salvare din robia capitalistă, din ghearele mizeriei și șomajului, este calea pe care au pornit popoarele

țărilor socialiste, calea luminată de mărețele idei ale lui Marx-Engels-Lenin.

Tovarăși,

Țăria forțelor socialismului constă în unitatea lor de nezdruccinat, în unitatea frățescă a țărilor unde puterea se află în mâinile oamenilor muncii, în unitatea și coeziunea ideologică a partidelor comuniste și muncitorești din lumea întreagă.

O strălucită manifestare a acestei unități au constituit-o Consfătuirile de la Moscova ale partidelor comuniste și muncitorești, care au avut loc cu prilejul sărbătoririi a 40 de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie.

Consfătuirile de la Moscova au demonstrat că țările lagărului socialist apără ca lumina ochilor și întăresc necontenit unitatea lor de monolit, chează la independență lor de stat și a victoriei în opera de construire a socialismului.

Unitatea mișcării comuniste, clădită pe baza de granit a marxism-leninismului, a devenit în vremea noastră o forță uriașă, unind prin legăturile trainice ale internaționalismului proletar milioane de oameni din toate țările lumii.

Documentele istorice ale Consfătuirii de la Moscova, Declarația partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste și „Manifestul păcii”, la a căror elaborare și adoptare au participat și Partidul Muncitoresc Român și Partidul Muncitoresc Unit Polonez, generalizează bogata experiență acumulată de partidele comuniste și muncitorești din lumea întreagă, îmbogățind în mod creator gândirea marxist-leninistă. Aceste documente de o înaltă valoare științifică și ideologică, primite și aprobate cu entuziasm de întreaga mișcare comunistă, exercită o puternică înrîurire în lumea întreagă. Ele constituie un adevărat program de acțiune și un prețios îndreptar în activitatea partidelor noastre și a tuturor celorlalte partide comuniste și muncitorești, în lupta lor pentru socialism, pentru pace, pentru democrație și progres social.

Reacțiunea imperialistă, cuprinsă de furie în fața succesele construcției pașnice din țările socialiste, în fața influenței tot mai mari pe care o exercită ideile marxism-leninismului, se străduiește prin toate mijloacele să lovească în cuceririle istorice ale țărilor socialiste, să submineze puterea muncitorilor și tărânilor din aceste țări, să slăbească unitatea lor de nezdruccinat. Reacțiunea își îndreaptă loviturile împotriva partidelor comuniste din țările capitaliste, supunându-le unor persecuții sălbătice și aruncând multe din ele în ilegalitate, încercând să le izoleze de mase și să le submineze dinăuntru.

Pe măsura adâncirii crizei generale a capitalismului și a ascuțirii contradicțiilor interne ale sistemului capitalist, reformiștii și revizionistii de tot felul își intensifică încercările de a semăna în rândurile mișcării muncitorești internaționale confuzie și neîncredere în propriile forțe, să discrediteze învățătura marxist-leninistă, să slăbească unitatea ideologică a partidelor comuniste și muncitorești, spiritul lor internaționalist. Ei încearcă să slăbească hotărârea de luptă a clasei muncitoare revoluționare, îndreptându-și atacurile împotriva învățăturii marxist-leniniste cu privire la dictatura proletariatului, cu privire la rolul partidului revoluționar al clasei muncitoare, răspindesc teorii cu privire la pretinsa schimbare la față a capitalismului și transformarea lui într-un capitalism „popular”, cu privire la statul capitalist care s-ar situa, chipurile, „deasupra claselor”, cu privire la posibilitatea integrării pașnice a capitalismului în socialism.

Pe bună dreptate a subliniat Consfătuirea partidelor comuniste și muncitorești că în prezent revizionismul reprezintă principala primejdie în mișcarea muncitorească internațională. Cele două partide ale noastre, ca și celelalte partide frățesti, stau pe poziția respingerii oricăror încercări de revizuire a principiilor marxism-leninismului, de slăbire a unității mișcării comuniste internaționale și a lagărului socialist.

Fidelitatea față de învățătura marxist-leninistă, întărirea continuă a unității țărilor socialiste, a partidelor comuniste și munci-

toresți este condiția de bază a victoriei cauzei noastre mari, cauza socialismului și a păcii.

Apărarea păcii este cauza sfântă a tuturor popoarelor lumii. Prea mult sînge a curs în ultimul război, prea multe suferințe a îndurat omenirea pentru ca să nu-și consacre toate forțele zădărniciiri unui nou măcel.

În cel de-al doilea război mondial greul a fost purtat mai ales de Uniunea Sovietică. Poporul sovietic a dat jertfe uriașe pentru eliberarea omenirii de fiara hitleristă, care călcase în picioare și azvîrlise în lanțurile robiei popoarele Europei.

Noi nu uităm suferințele îndurate de poporul polonez, pe care hitlerismul îl amenința cu exterminarea, nu uităm Maidanekul și Oswencimul, nu uităm lupta plină de sacrificii a patrioților polonezi împotriva jugului hitlerist, pentru eliberarea țării lor.

Noi nu uităm sîngele vărsat de patrioții romîni, de ostașii și ofițerii noștri în lupta împotriva dictaturii fasciste, pentru eliberarea Romîniei, pentru zdrobirea fascismului. Popoarele noastre, ca și celelalte popoare care au trecut nu o dată prin focul războiului și au îndurat în două războaie grele suferințe din partea imperialismilor germani, au învățat să privească pacea ca bunul lor cel mai de preț.

După victoria asupra hitlerismului, cînd popoarele iubitoare de pace năzuiau să-și asigure o pace durabilă, imperialiștii, în frunte cu cei din S.U.A., au pornit pe calea nefastă a subminării păcii și a încordării relațiilor internaționale.

A devenit evident că în domeniul politicii externe există două politici, două linii: linia luptei pentru pace, pentru coexistență pașnică, pentru rezolvarea pașnică a tuturor diferendelor, promovată de statele socialiste, precum și de alte state iubitoare de pace din Europa, Asia, Africa — și linia politicii „de pe poziții de forță”, a „războiului rece” și încordării internaționale, ai cărei exponenți principali sînt statele imperialiste, în frunte cu S.U.A.

Faptele de netăgăduit demonstrează că răspunderea pentru încordarea internațională o poartă cercurile imperialiste, a căror

politică constituie sursa primejdiei de război în epoca contemporană.

Factorul hotărîtor al luptei pentru asigurarea păcii, pentru slăbirea încordării internaționale îl constituie lagărul socialist, bastionul de neclintit al păcii, independenței popoarelor și progresului social. Dejucarea repetatelor încercări ale cercurilor agresive imperialiste de a împinge omenirea pe marginea prăpastiei unui nou război se datorește luptei dirze a uriașelor forțe mondiale ale păcii și socialismului, și în primul rînd lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică.

În cursul tratativilor dintre delegațiile de partid și guvernamentale ale Republicii Populare Romîne și Republicii Populare Polone, ambele părți au subliniat din nou că România și Polonia, ca și celelalte țări socialiste, se pronunță cu hotărîre pentru coexistența pașnică între toate statele, indiferent de orînduirea lor socială, pentru relații de colaborare cu toate țările pe bază de egalitate și neamestec în treburile interne, pentru intensificarea schimburilor comerciale reciproc avantajoase și a schimburilor culturale, în vederea unei mai bune cunoașteri și aprecieri între popoare.

Popoarele noastre, alături de toate popoarele lumii, au salutat cu deosebită bucurie hotărîrea de excepțională însemnătate a Uniunii Sovietice cu privire la încetarea unilaterală a experiențelor cu arme nucleare.

Această hotărîre, pătrunsă de grija pentru apărarea păcii, care caracterizează întreaga politică externă a Uniunii Sovietice, s-a bucurat de un uriaș răsunset internațional, făcînd să crească stima și recunoștința lumii întregi pentru marea Țară a socialismului, care s-a dovedit a fi și de data aceasta apărătoarea hotărîtă a păcii, a intereselor vitale ale popoarelor.

S.U.A. și Anglia, care dețin arme nucleare, refuză să răspundă pozitiv gestului Uniunii Sovietice. Popoarele lumii văd astfel cine este în realitate pentru pace și cine sînt dușmanii păcii.

În vremea noastră nu există țară care să poată fi ferită de consecințele îngrozitoare pe care le-ar avea izbucnirea unui război atomic. Amatori jocului cu focul, cercurile agresive, care intensifică încordarea internațională, trebuie să fie conștienți de faptul că propunerile și măsurile concrete luate de țările socialiste, în frunte cu U.R.S.S., în vederea slăbirii încordării internaționale au la baza lor nu slăbiciunea, ci conștiința înaltă a răspunderii pentru pace între popoare, care reprezintă năzuința arzătoare a întregii omeniri.

Popoarele lumii cer puterilor occidentale să adopte o poziție constructivă în problema convocării unei conferințe la cel mai înalt nivel, la care să fie reprezentate în mod echitabil statele participante la Tratatul de la Varșovia, statele membre ale N.A.T.O., ca și statele neutre. Tot mai insistent răsună vocea milioaneilor de oameni din toate colțurile lumii: să aibă loc înțilnirea la nivel înalt pentru rezolvarea pe calea tratativilor a problemelor internaționale, să înceteze „războiul rece”, să înceteze goana înarmărilor atomice; să se pună capăt jocului cu focul!

Poporul nostru și poporul polonez își exprimă îngrijorarea față de hotărîrea aprobată de Bundestagul Republicii Federale Germane cu privire la înarmarea atomică a armatei vest-germane, hotărîre contrară intereselor păcii și securității în Europa și ale poporului german însuși.

Guvernul și poporul nostru se declară întru totul de acord și sprijină importanta inițiativă de pace a guvernului polonez cu privire la crearea unei zone denuclearizate în centrul Europei. Înfăptuirea propunerii guvernului polonez, care ar însemna un pas înainte în rezolvarea problemei dezarmării, ar reprezenta un aport însemnat la realizarea destinderii în relațiile internaționale.

Sîntem bucuroși că poporul și guvernul polonez sprijină acțiunea inițiată de guvernul Republicii Populare Romîne în vederea stabilirii unei atmosfere de bună înțelegere și colaborare între țările balcanice, care să contribuie la întărirea securității colective în Europa.

În cursul tratatelor noastre, delegațiile Republicii Populare Polone și a Republicii Populare Române au manifestat hotărârea neclintită a țărilor lor de a respinge orice încercare de amestec în treburile interne ale țărilor socialiste.

Evenimentele din Ungaria, unde reacțiunea internă a organizat, la îndemnul și cu sprijinul imperialiștilor străini, o răscoală contrarevoluționară, au arătat cât de departe ținesc imperialiștii. Se știe că poporul ungar, ajutat de poporul sovietic și de alte popoare ale țărilor socialiste, a zdrobit contrarevoluția și a salvat cuceririle revoluționare ale poporului muncitor. Popoarele țărilor socialiste au zdrobit și vor zdrobi fără cruțare orice tentativă de a submina orînduirea lor de stat, fărînită de oamenii muncii prin luptă grea și sacrificii.

Amestecul grosolan în treburile interne ale unor state, dintre care majoritatea sînt membre ale O.N.U. și cu care întoîrîn relații diplomatice, este prezentat de S.U.A. și de alte puteri occidentale drept o acțiune de „apărare a democrației”. Istoria nu cunoaște multe exemple de asemenea cinică nesocotire a independenței și suveranității popoarelor.

Zilele acestea, Departamentul de stat al S.U.A., deci Ministerul de Externe al unui stat care are relații diplomatice normale cu Republica Populară Română, și-a îngăduit să transmită un mesaj adresat, chipurile, României, legînd, după o veche tradiție de falsificare a istoriei, Ziua independenței naționale a României de ziua înscăunării monarhiei Hohenzollernilor de tristă amintire și pretinzînd în mod provocator că poporul român ar fi lipsit de „o existență națională cu adevărat independentă”.

Poporul român respinge cu dispreț și indignare asemenea declarații provocatoare, care reprezintă o jignire a demnității sale naționale și o încercare grosolană de amestec în treburile sale interne. Este explicabilă, desigur, simpatia conducătorilor Departamentului de stat pentru fosta monarhie a Hohenzollernilor și ura față de orînduirea noastră, în care politica statului e hotărîită de popor, nu de trusturile de armament, nu de marile monopoliuri

petrolifere sau de marii potențați ai finanțelor. Se știe că într-un trecut nu prea îndepărtat tocmai aceștia hotărău destinele țării noastre, schimbau guverne după placul lor, impuneau curbe de sacrificii oamenilor muncii.

Ne întrebăm dacă președintele Eisenhower, d-l Dulles, diferiți lideri ai partidelor care se intitulează „republican” și „democrat” cred în mod serios că prin asemenea acțiuni de amestec grosolan în treburile altora vor izbui să abată atenția opiniei publice de la fenomenele de criză adică ce au cuprins sistemul capitalist, de la înrăutățirea situației economice în S.U.A. și în alte state occidentale? Cred ei că în felul acesta liniștesc pe cei peste 6.000.000 de șomeri totali și alte milioane de șomeri parțiali?

D-l Dulles, congresmanii belicoși confundă dorințele cu realitatea. Popoarele eliberate din țările socialiste le sînt scumpe cuceririle lor revoluționare și ele nu vor admite niciodată revîntarea trecutului de jug, exploatare, mizerie și întuneric!

Cunoaștem pe cei cărora li se adresează apeluri de felul celui la care ne-am referit. Știm că scopul nemărturisit al unor astfel de apeluri este să se injecteze cite o doză de speranță rămășițelor claselor exploatare, să le întoîrînă în mod artificial iluziile cu privire la posibilitatea de a-și redobîndi moșiile, fabricile, băncile, de a putea jefui din nou poporul, să stimuleze pe fasciștii crescuți în școala crimei, să însufle viață epavelor jalnice ale vechiului regim. Dar un cit de elementar spirit realist v-ar arăta, domnilor, că struguri-s prea acri pentru cei cărora încercați să le dați speranțe!

Conducătorii politici americani se înșală amarnic închipuindu-și că ar putea dobîndi simpatia poporului nostru pe calea jignirii demnității și a sentimentelor sale naționale. Noi dorim relații de pace și colaborare cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială, dar numai pe baza strictei respectări a independenței și suveranității naționale a poporului nostru, pe baza depline egalități în drepturi și a neamestecului în treburile interne. Orice încercare a imperialiștilor de a pune bețe-n roate mersului

nostru înainte, de a-și băga ritul în treburile noastre interne va primi riposta meritată din partea poporului român.

U.R.S.S. și celelalte state socialiste au propus în repetate rânduri statelor occidentale încheierea unui pact de securitate colectivă, lichidarea blocurilor militare, sau pentru început semnarea unui acord de neagresiune între Organizația pactului Atlantic și cea a Tratatului de la Varșovia. Statele occidentale au refuzat însă cu încăpăținare toate aceste propuneri.

Noi nu amenințăm pe nimeni. Dar atita timp cît continuă cursa înarmărilor și „războiul rece”, cît există pactul Atlanticului, baze militare și trupe de ocupație în diferite țări, iar politica „de pe poziții de forță” nu e înlocuită cu o politică de coexistență pașnică, țările socialiste mențin Tratatul de la Varșovia, instrument de apărare eficace a independenței țărilor socialiste, a păcii și securității popoarelor.

Analiza obiectivă a relațiilor din lumea contemporană scoate în evidență profunde modificări intervenite pe arena mondială în favoarea forțelor păcii. În slujba păcii se află astăzi puterea uriașă a lagărului socialist. Tot mai multe țări se pronunță pentru pace și coexistență pașnică. Forțele păcii cresc în întreaga lume. Toate acestea fac să apară clar posibilitatea ca prin lupta unită a popoarelor să fie zădărnicele uneltirile agresive ale imperialismului, ca pacea să triumfe asupra războiului.

Tovarăși,

Au trecut 14 ani de cînd popoarele noastre și-au luat soarta în propriile mîini. Privind cu bucurie la rezultatele muncii noastre libere, ne avîntăm cu puteri înzecite în munca și lupta pentru înflorirea și propășirea patriei, pentru bunăstarea și fericirea celor ce muncesc.

Nu există forță capabilă să întoarcă popoarele noastre de pe calea pe care au pășit — calea socialismului, calea luptei pentru pace în lumea întreagă.

Trăiască în veci prietenia de nezdruccinat dintre poporul român și poporul polonez!

Trăiască Partidul Muncitoresc Unit Polonez, în frunte cu Comitetul său Central! Trăiască guvernul Republicii Populare Polone!

Trăiască unitatea și coeziunea lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică!

Trăiască pacea între popoare!

„Scînteia” nr. 4.215
din 15 mai 1958

CUVÎNTARE ROSTITĂ
LA RECEPȚIA OFERITĂ DE CONSILIUL
DE MINISTRI AL R.P.R. CU PRILEJUL
PLECĂRII ULTIMULUI EȘALON
AL TRUPELOR SOVIETICE
CARE AU STAȚIONAT ÎN R.P.R.

— 25 Iulie 1958 —

Stimați oaspeți,

Dragi reprezentanți ai Forțelor Armate ale Uniunii Sovietice,

În conformitate cu hotărîrea luată de guvernul sovietic, de comun acord cu guvernul Republicii Populare Romîne, unitățile sovietice care staționau pe teritoriul Romîniei s-au întors în patrie.

În întreaga țară, la Galați, ca și la Constanța, la Timișoara, ca și la Iași, au avut loc cu acest prilej puternice manifestări ale prieteniei romîno-sovietice. Oamenii muncii au ținut să-și exprime sentimentele de stimă, recunoștință și dragoste pentru Uniunea Sovietică și pentru glorioasele ei Forțe Armate.

La baza acestor sentimente stă faptul că, în timpul celui de-al doilea război mondial, vitezele Armatei Sovietice, dînd lovitură zdrobitoare hoardelor fasciste, au eliberat și țara noastră de jugul imperialismului hitlerist, dînd putință poporului nostru să-și ia soarta în propriile mîini, să părăsească pe drumul revoluției populare și să-și construiască viața corespunzător cu năzuințele sale și cu interesele sale vitale.

Poporul romîn cinstește memoria eroicilor fii ai poporului sovietic, soldați și ofițeri ai Armatei Sovietice, care au căzut în lupta pentru izgonirea de pe teritoriul țării noastre a hoardelor hitleriste și eliberarea definitivă a Romîniei. Singele vărșat în comun de ostași și ofițeri romîni și sovietici în războiul antihitlerist, în luptele pentru eliberarea pămîntului Romîniei și

pentru doborîrea hitlerismului a cimentat pe vecie frăția noastră de arme, prietenia noastră de nezdruincat.

În anii de pace, în perioada cînd pe teritoriul Romîniei au staționat trupe sovietice, în conformitate cu prevederile Tratatului de la Varșovia, între militarii sovietici și populația țării noastre s-au înfiripat legături tovărășești, care-și au izvorul în prietenia indisolubilă ce leagă poporul nostru de poporul sovietic, în sentimentele internaționaliste care animă popoarele noastre.

Dragi tovarăși,

Iubiți oaspeți,

Vorbînd despre atmosfera de caldă prietenie care însoțește trupele sovietice la plecarea lor din țara noastră, este greu să te sustragi de la o confruntare cu ceea ce se petrece în acele țări unde se află trupe ale puterilor imperialiste.

Se știe că unități ale forțelor armate ale puterilor occidentale, și în special ale Statelor Unite ale Americii, se află în prezent pe teritoriul multor state din Europa, Asia și Africa.

Ce caută aceste trupe acolo și ce rol joacă?

Prezența trupelor puterilor occidentale pe teritoriul unor țări a însemnat prefacerea acestor țări în baze militare, atragerea lor în acțiuni agresive îndreptate împotriva altor țări, sporirea primejdiei de a îndura mari distrugerii și pierderi în cazul izbucnirii războiului, poveri economice grele, încălcarea grosolană a independenței naționale. Acest rol jucat de trupele puterilor occidentale determină și poziția straturilor largi ale opiniei publice, a maselor populare. Popoarele acestor țări luptă cu hotărîre pentru lichidarea bazelor militare străine și retragerea trupelor străine de pe teritoriul lor.

Precum se știe, Uniunea Sovietică, ca și celelalte țări socialiste, privește problema retragerii trupelor străine de pe teritoriul tuturor statelor drept una dintre problemele importante ale luptei pentru asigurarea unei păci trainice și destinderea relațiilor internaționale. Uniunea Sovietică nu s-a limitat să se pronunțe în mod

consecvent pentru această cerință, ci a înfăptuit o serie de acțiuni concrete în acest sens. Retragera trupelor sovietice de pe teritoriul Republicii Populare Române, hotărâtă de comun acord cu guvernul nostru, face parte din aceste acțiuni. Puterile imperialiste refuză însă să urmeze exemplul Uniunii Sovietice. Dimpotrivă, așa cum arată evenimentele recente, ele își extind amestecul brutal în viața internă a altor țări și popoare, și în special a popoarelor care luptă pentru cucerirea și consolidarea independenței lor naționale. Întreaga omenire a primit cu un sentiment de revoltă și indignare intervenția militară a S.U.A. în Liban și a Angliei în Iordania.

Această acțiune provocatoare arată din nou în adevărata sa lumină fața hidoasă a imperialismului, dușmanul libertății și independenței popoarelor. Nici un fel de declarații pioase cu privire la pretinsa lor dragoste pentru pace și democrație nu vor putea ascunde adevăratele scopuri urmărite de imperialiști. Ele nu vor putea ascunde faptul că în spatele acțiunilor agresive cotoșitoare ale imperialiștilor anglo-americani se află monopolurile petrolifere și marile trusturi de armament, că aceste acțiuni au drept scop să sugrume mișcarea de eliberare națională a popoarelor arabe, care luptă pentru scuturarea definitivă a jugului colonialist. În același timp, acțiunea anglo-americană în țările arabe urmărește scopul de a împiedica destinderea relațiilor internaționale, creind o primejdie serioasă pentru pace în Asia și în întreaga lume.

Țările socialiste și alte țări iubitoare de pace au luat o poziție fermă de condamnare a acțiunilor agresive ale imperialiștilor americani. Această poziție și-a găsit expresie în declarațiile guvernului Uniunii Sovietice, în declarațiile publicate de guvernul Republicii Populare Române și de celelalte țări socialiste cu privire la intervenția trupelor americane în Liban și a celor engleze în Iordania.

În țara noastră, ca și în multe alte țări, are loc un puternic val de demonstrații populare, prin care mase de oameni ai muncii

și demonstrează indignarea față de acțiunile agresive ale S.U.A. și Angliei, cerind să se pună capăt intervenției imperialiste în Orientul apropiat și să se respecte dreptul popoarelor arabe de a dispune libere de soarta lor.

Noi ne exprimăm simpatia fierbinte față de poporul irakian și față de tînăra sa republică, față de lupta hotărâtă a tuturor popoarelor arabe pentru libertatea și independența lor. Sprijinit în totul inițiativele Uniunii Sovietice în vederea opririi agresiunii în Orientul apropiat și mijlociu și reglementării pașnice a conflictului militar provocat de imperialiști în această parte a lumii. Împreună cu toate popoarele iubitoare de pace, poporul român așteaptă ca la conferința șefilor de guverne, în cadrul Consiliului de Securitate, să se ajungă la soluții juste, corespunzătoare cu interesele popoarelor arabe, ale restabilirii păcii în Orient și ale destinderii în relațiile internaționale.

În apărarea păcii între popoare se ridică în întreaga lume forțe uriașe.

Dușmanii independenței popoarelor, dușmanii păcii în lume nu vor putea ignora hotărîrea țărilor socialiste, a țărilor ne-socialiste iubitoare de pace, a popoarelor din țările coloniale care luptă împotriva colonialismului, a sutelor de milioane de oameni din întreaga lume de a apăra pacea împotriva uneltirilor agresive ale imperialiștilor.

Politica consecventă de pace a Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste, politică care-și găsește expresia nu numai într-o susținută și neconținută activitate diplomatică, dar și în măsuri practice concrete, a dus la o creștere imensă a prestigiului politic, moral al Uniunii Sovietice și al lagărului socialist, a contribuit la o mare creștere a forțelor păcii, la un mare avînt al luptei lor împotriva planurilor provocatoare ale agresorilor, împotriva colonialismului înrobitor.

În același timp, politica războiului rece, politica de încordare a relațiilor internaționale dusă de puterile imperialiste, recentele lor acțiuni provocatoare în Orientul apropiat discreditează tot mai

mult politica acestor puteri în ochii popoarelor întregii lumi și stîrnesc drept reacție o intensificare a luptei de eliberare națională, ascut contradicțiile chiar în interiorul claselor dominante din țările capitaliste.

Conștiințele de victoriile morale ale forțelor păcii, țările socialiste își mențin în același timp trează vigilența. Ele își întăresc capacitatea de apărare pentru a preîntîmpina și zădărnici acțiunile războinice ale imperialiștilor. Ele întăresc necontenit unitatea de nezdruccinat a țărilor lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, și continuă cu perseverență lupta pentru destinderea internațională, pentru coexistența pașnică între țări fără deosebire de sistem social, pentru dezvoltarea relațiilor culturale și comerciale cu toate țările.

Dragi tovarăși reprezentanți ai Forțelor Armate ale Uniunii Sovietice,

Plecînd în patrie, veți duce cu voi sentimentele de caldă prietenie față de marele popor sovietic, pe care le-ați putut resimți la fiecare pas în timpul șederii voastre pe pămîntul Romîniei. Noi vă rugăm să transmiteți oamenilor sovietici că ei au în poporul romîn, în oamenii muncii din Republica Populară Romînă prieteni siguri și tovarăși de luptă pentru marea cauză a socialismului, a comunismului, a păcii.

Succesele istorice obținute de poporul nostru pe toate tărîmurile vieții sociale — în economie, cultură, viața de stat — demonstrează întregii lumi că regimul nostru de democrație populară este un regim care-și sorbește puterea din lupta și munca plină de avînt a maselor, din sprijinul unanim al întregului popor, din elanul nesecat cu care lucrează oamenii muncii pentru construirea vieții noi.

Totodată nu trebuie să uităm că mai există în țara noastră epave jalnice ale vechilor clase exploatare, rămășițe ale fostelor grupări reacționare și fasciste, care se leagănă și acum în speranța că mersul istoriei ar putea să fie întors și că România ar putea să

fi readusă în starea de robie și înapoiere pe care a cunoscut-o în vremea regimului burghezo-moșieresc.

Să fie siguri toți acești strigoi jalnici ai trecutului, toți acei pe care poporul nostru i-a aruncat în lada de gunoi a istoriei că visurile lor vor rămîne și pe viitor deșarte și că mîna poporului muncitor și a statului său democrat-popular nu va șovăi nici pe viitor, lovind fără cruțare în toți cei ce atentează împotriva cuceririlor revoluționare ale poporului.

Cît privește speranțele pe care aceste epave le pun în sprijinul cerurilor reacționare străine, orice încercare a acestora de a se amesteca în treburile interne ale țărilor socialiste va primi și pe viitor o ripostă nimicitoare, așa cum au primit și pînă acum.

Împreună cu celelalte țări socialiste, România face parte dintr-o familie frățescă, unită, în fruntea căreia merge marea și puternica Uniune Sovietică. Unitatea de nezdruccinat a țărilor lagărului socialist, care se călăuzesc de principiul „toți pentru unul și unul pentru toți”, este chează principală a independenței și securității țărilor socialiste. Partidul Muncitoresc Romîn și Comitetul său Central, guvernul Republicii Populare Romîne, clasa muncitoare și toți oamenii muncii din țara noastră nu-și vor cruța forțele pentru a contribui și pe viitor la continua întărire a unității de granit a lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Între Partidul Muncitoresc Romîn și marele Partid Comunist al Uniunii Sovietice, care, pe bună dreptate, este privit de întreaga mișcare comunistă internațională drept detașamentul său de frunte, există strînse legături frățesti. Nu există forță în lume care să poată zdruncina unitatea și coeziunea partidelor comuniste și muncitorești, călăuzite de marea învățătură a lui Marx, Engels, Lenin.

Dragi tovarăși,

Oamenii muncii din patria noastră urmăresc cu admirație victoriile grandioase repurtate de poporul sovietic, condus de gloriul său partid comunist, pe tărîmul construirii comunismului,

pe tărîmul rezolvării sarcinii istorice de a ajunge și depăși cele mai avansate țări capitaliste în ce privește producția industrială și agricolă pe cap de locuitor. Zborul spre aștri al sateliților sovietici simbolizează strălucitele succese ale socialismului pe tărîmul științei și tehnicii, pe tărîmul muncii pașnice creatoare puse în slujba progresului și a fericirii omului. Poporul nostru privește Uniunea Sovietică drept purtătoarea de drapel în lupta pentru victoria socialismului, pentru pace în lume. Rezultatele recentelor tratative de la Moscova cu privire la colaborarea economică între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română în anii următori au demonstrat încă o dată forța relațiilor de tip nou ce s-au statornicit între țările socialiste și însemnătatea uriașă a sprijinului pe care Uniunea Sovietică, ca cea mai mare și cea mai puternică dintre țările socialiste, îl acordă celorlalte țări ale lagărului socialist în calea lor spre socialism.

Vă invit să ridicăm paharul în cinstea marelui popor sovietic, constructor al comunismului; pentru glorioasele sale Forțe Armate; pentru forța conducătoare a poporului sovietic — marea Partid Comunist al Uniunii Sovietice și pentru Comitetul său Central, pentru guvernul Uniunii Sovietice; pentru primul-secretar al Comitetului Central al P.C.U.S. și președinte al Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice, tovarășul Nikita Sergheevici Hrușciov; pentru veșnica prietenie între poporul român și poporul sovietic; pentru unitatea de granit a lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică; pentru pace între toate popoarele lumii.

„Scintila” nr. 4277
din 26 iulie 1953

SUB STEAGUL SOCIALISMULUI — SPRE NOI VICTORII

Oamenii muncii din România sărbătorească la 23 August cea de-a 14-a aniversare a eliberării țării de sub jugul tiraniei fasciste. În condițiile create de victoriile hotărâtoare pe care glorioasa Armată Sovietică le-a repurtat prin încercuirea trupelor hitleriste pe linia Iași-Chișinău în primăvara anului 1944 și prin ofensiva victorioasă care a urmat, forțele populare patriotice române, organizate și conduse de Partidul Comunist Român, au înfăptuit insurjecția armată și au răsturnat dictatura militară-fascistă. Insurjecția armată a însemnat începutul revoluției populare, ea a ridicat milioane de oameni ai muncii la lupta revoluționară, în deslășurarea căreia poporul român, în frunte cu clasa muncitoare, a instaurat puterea democrat-populară și a trecut la construirea societății socialiste.

Ca în fiecare an, aniversarea marii sărbători naționale prilejuiește o trecere în revistă a rezultatelor obținute de popor în activitatea constructivă, sub conducerea partidului, pentru dezvoltarea economiei și culturii socialiste.

Aplicarea consecventă a politicilor leniniste de industrializare bazată pe dezvoltarea cu precădere a industriei grele, și în primul rând a industriei constructoare de mașini, precum și pe electrificarea țării a determinat un ritm accentuat de dezvoltare a forțelor de producție. Producția globală industrială este în acest an de aproape 4 ori mai mare decât în 1938, iar producția de energie electrică de 3 ori mai mare decât în 1950, când s-a elaborat planul

decenal de electrificare a țării. În 1957 producția de fontă calculată pe cap de locuitor a fost de aproape 5 ori mai mare decât în 1938, producția de oțel — de aproape 3 ori, de cărbune — de peste 2 ori, de energie electrică — de peste 4 ori, de țesături de bumbac și lână — o dată și jumătate, a industriei pielăriei — de peste 2 ori, de zahăr — cu peste 70%.

Caracteristic este avântul considerabil pe care l-a luat acțiunea de explorare și valorificare a materiilor prime și surselor energetice. Încă din primii ani ai puterii populare, Partidul Muncitoresc Român a acordat o mare atenție dezvoltării industriei chimice, date fiind bogatele resurse naturale de care țara dispune. Congresul al II-lea al partidului nostru a pus un accent deosebit de puternic pe necesitatea dezvoltării accelerate a acestei ramuri a industriei. Astăzi industria chimică produce de 7 ori mai mult decât în 1938. În diferite regiuni ale țării sînt în construcție noi și importante uzine de îngrășăminte chimice, de fibre și fire sintetice, mase plastice, celuloză, cauciuc sintetic și alte produse chimice.

În anii puterii populare au luat ființă noi ramuri industriale și s-a dezvoltat industria constructoare de mașini, care a crescut de aproape 7 ori față de 1938, ajungînd să satisfacă cea mai mare parte din necesitățile de utilaje și mașini ale economiei naționale. În anii următori, industria construcțiilor de mașini se va îndrepta mai ales spre producția de utilaje necesare industriei chimice și petrolifere, precum și spre fabricarea utilajului agricol.

Succesele realizate în dezvoltarea economiei naționale se reflectă în creșterea venitului național, care în 1957, calculat pe cap de locuitor, a fost de aproape două ori mai mare decât în 1939. O parte importantă din venitul național a fost repartizată pentru satisfacerea cerințelor social-culturale ale populației muncitoare.

Linia generală a partidului nostru, călăuzită de învățătura leninistă, a confirmat că industrializarea socialistă este pirghia

principală pentru ridicarea rapidă a tuturor ramurilor economiei naționale, pentru înzestrarea și dezvoltarea industriei bunurilor de larg consum, pentru mecanizarea agriculturii și trecerea treptată a micilor gospodării țărănești la agricultura socialistă pentru creșterea venitului național și asigurarea condițiilor necesare creșterii continue a nivelului de trai material și cultural al celor ce muncesc.

Congresul al II-lea al partidului nostru a pus în fața poporului ca sarcină principală în agricultură consolidarea și dezvoltarea sectorului socialist din agricultură, astfel ca în anii apropiați acesta să devină preponderent. Sectorul socialist din agricultură cuprinde astăzi mai mult de jumătate din numărul total al familiilor de țărani muncitori și peste 54% din suprafața agricolă a țării. În timp de un an de zile (de la 1 iulie 1957 la 1 iulie 1958) au intrat în sectorul socialist-cooperatist din agricultură aproape 700.000 de familii țărănești, aducînd cu sine peste 1.500.000 ha de suprafață agricolă. În gospodăriile colective s-au realizat succese însemnate în întărirea economică-organizatorică, în creșterea avutului obște, în dezvoltarea diferitelor ramuri de producție, în special a creșterii animalelor. Gospodăriile colective au obținut în întreaga țară o recoltă de cereale cu mult mai mare decât gospodăriile țărănești individuale. Este semnificativ că numeroase întovășiri trec spre forma superioară de cooperare în producție — gospodăria agricolă colectivă.

Gospodăriile agricole de stat dețin, în afară de suprafețele de vii, livezi etc., o suprafață arabilă de 1.000.000 ha; în anii următori această suprafață va spori la 1.200.000 ha. Gospodăriile agricole de stat au un rol din ce în ce mai mare în producția de cereale-marfă, carne, lapte, semințe selecționate și au început să devină model de gospodărie socialistă.

Un element important al transformărilor care au loc în țara noastră este marea dezvoltare a rețelei învățămîntului de toate

gradele și formele foarte variate de răspîndire a culturii și a cunoștințelor științifice în masele populare cele mai largi. Stimularea de către stat a activității de cercetare științifică a creat condițiile ca oamenii noștri de știință să obțină unele rezultate remarcabile în domeniul chimiei, geologiei, agriculturii, medicinei, științelor tehnice. În fața oamenilor de știință partidul pune cu perseverență problema legării mai strîns a cercetării științifice cu practica construirii socialismului. Realizările obținute în domeniul dezvoltării sociale, economice și culturale a României arată că clasa muncitoare și partidul său conduc cu succes, sub steagul învățăturii marxist-leniniste, opera grea și complexă a construirii socialismului. Opera de construcție a societății socialiste nu se îndeplinește pe un teren lîn, lipsit de obstacole, ci ea are loc în condițiile unei neîncetate lupte de clasă. Este falsă și profund dăunătoare teza revizionistilor contemporani care neagă existența luptei de clasă în perioada de trecere de la capitalism la socialism, neagă necesitatea luptei împotriva influențelor ideologiei burgheze, împotriva naționalismului și a celorlalte rămășițe ale capitalismului în conștiința oamenilor.

Recenta plenară a Comitetului Central al partidului nostru a accentuat cu deosebită tărie sarcina organizațiilor de partid de a lupta neobosit împotriva revizionismului și a oricăror influențe ale ideologiei străine, sub orice formă s-ar manifesta, împotriva tendințelor oportuniste, a manifestărilor de anarhism mic-burghez, a concepțiilor idealiste, de a lupta împotriva împăcutilorismului de orice fel.

Marile transformări revoluționare în economie și în conștiința oamenilor nu se pot înlăptui decît în condițiile întăririi statului socialist și ale stringerii neconținute a legăturilor statului cu masele cele mai largi ale oamenilor muncii. Partidul nostru acordă o mare însemnătate problemelor întăririi și perfecționării aparatului de stat, îmbunătățirii activității Sfatului popular,

aplicării consecvente a centralismului democratic în viața de stat, atragerii tot mai largi a oamenilor muncii la conducerea treburilor obștești, la conducerea vieții economice și social-culturale.

*
*
*

Poporul român sărbătorește ziua de 23 August în condițiile creșterii uriașe a forțelor socialismului și păcii în întreaga lume. Întreaga desfășurare a evenimentelor internaționale confirmă pe deplin analiza și concluziile profund științifice ale lucrărilor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. și ale Consfățuirilor de la Moscova ale reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești, lucrări care exercită o puternică influență pozitivă asupra dezvoltării mișcării comuniste și muncitorești mondiale, asupra mișcării popoarelor din întreaga lume pentru pace, libertate națională și progres social.

Devia tot mai evidente declinul și descompunerea capitalismului și tot mai puternic apare superioritatea socialismului. Oricît de mult ar încerca apologetii capitalismului să ascundă contradicțiile iremediabile ale capitalismului contemporan și să-i înfrumusețeze viciile fundamentale, nimic nu poate să salveze societatea capitalistă de noi zguduiri puternice. În același timp în fața tuturor popoarelor lumii apar pline de măreție progresele sociale și economice ale țărilor socialiste, și, în primul rînd, uriașele succese ale Uniunii Sovietice în dezvoltarea economiei, culturii, științei, tehnicii pe drumul construirii treptate a societății comuniste.

Izvorul principal al forței de nelăvins a țărilor socialiste și al creșterii continue a socialismului în întreaga lume este coeziunea de nezdruccinat a partidelor comuniste și muncitorești, unitatea de nezdruccinat a țărilor lagărului socialist, în fruntea căruia merge marea și puternica Uniune Sovietică.

Fermitatea cu care partidele comuniste și muncitorești dau riposta cuvenită revizionismului contemporan, ca pericol principal în momentul de față în mișcarea muncitorească mondială, consti-

tune o puternică lovitură împotriva încercărilor cercurilor imperia-
liste de a submina coeziunea interioară a partidelor comuniste și
muncitorești, de a zdruncina unitatea lor.

Acțiunile provocatoare și amestecul grosolan al puterilor im-
perialiste în viața internă a altor țări, agresiunea militară fătășă
împotriva popoarelor care scutură jugul colonialismului, planurile
agresive de a dezlanțui un nou război mondial s-au izbit și se
izbesc permanent de fermitatea politicii de pace promovate de
țările lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică. Acțio-
nile Uniunii Sovietice și ale celorlalte țări socialiste în apărarea
păcii, împotriva acțiunilor imperialiste de agresiune au întărit
prestigiul politic, moral al țărilor lagărului socialist și contribuie
la un avânt și mai puternic al luptei popoarelor împotriva planu-
rilor provocatoare ale agresorilor, împotriva colonialismului în-
robitor.

Dușmanii păcii și ai independenței popoarelor nu mai pot
să nu țină seama că în apărarea păcii se ridică în întreaga lume,
alături de țările socialiste, asemenea noi forțe uriașe ca țările nesocia-
liste iubitoare de pace, popoarele din țările coloniale și foste
coloniale, sutele de milioane de oameni din întreaga lume care
luptă împotriva imperialismului. Este limpede că numai acțiunea
acestor forțe iubitoare de pace împotriva intervenției imperialiste
în Orientul apropiat a determinat pe imperialiștii americani și en-
glezi să renunțe la planul de a ataca Republica Irak.

O cerință arzătoare a momentului de față este asigurarea drep-
tului popoarelor din Orientul apropiat și mijlociu la o dezvoltare
liberă și independentă, retragerea fără întârziere a trupelor ame-
ricano-engleze din Liban și Iordania, în vederea slăbirii încor-
dării internaționale și preîntâmpinării dezastrului unui nou război
mondial.

Marele și puternicul lagăr al țărilor socialiste a devenit spe-
ranța și sprijinul întregii omeniri iubitoare de pace care luptă
pentru a bara calea războiului, pentru apărarea dreptului popoa-
relor la libertate și progres social.

Poporul român este mândru că face parte din lagărul țărilor
socialiste și este ferm hotărât să nu-și cruțe forțele pentru a-și
aduce și pe viitor contribuția sa la întărirea continuă a unității
țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică. Niciodată țara
noastră nu a avut alți prieteni și aliați devotați și un alt de
mare prestigiu internațional ca astăzi.

Întâmpinând aniversarea zilei de 23 August, oamenii muncii
din România își îndreaptă gândul cu recunoștință spre marea Uni-
une Sovietică, spre gloriosul Partid Comunist al Uniunii Sovietice.
Poporul român nu va uita niciodată ajutorul frătesc profund inter-
naționalist al primei țări socialiste din lume, sprijinul pe care Uni-
unea Sovietică l-a dat poporului român pentru a-și desfășura victo-
rios propria sa luptă pentru libertate națională și socială, pentru
dezvoltarea economică și culturală a României pe calea socialis-
mului. Singele vărsat în comun acum 14 ani de către ostașii so-
vietici și români în luptele pentru eliberarea României și pentru
doborîrea hitlerismului a cimentat pe veci frăția noastră de luptă
în slujba păcii și libertății popoarelor.

La marea sărbătoare națională a eliberării României, oame-
nii muncii din țara noastră, strâns uniți în jurul partidului și gu-
vernului, își concentrează forțele în lupta pentru construirea so-
cialismului, pentru întărirea puternicului lagăr al țărilor socialiste,
în frunte cu Uniunea Sovietică, bastionul de neînving al păcii
și socialismului, pentru apărarea și consolidarea păcii în lume.

Articol publicat în ziarul
„Prova” nr. 235 (14.629)
din 23 august 1958

Se tipărește după textul
ziarului „Scinteia” nr. 4302
din 25 august 1958

VOM DEZVOLTA COLABORAREA FRĂTEASCĂ
ROMÎNO-CEHOSLOVACĂ
SPRE FOLOSUL POPOARELOR NOASTRE
ȘI AL ÎNTREGULUI LAGĂR SOCIALIST

Cuvîntare rostită la marele miting al oamenilor muncii din Praga

— 24 octombrie 1958 —

Dragi tovarăși și prieteni,

În numele delegației de partid și guvernamentale romîne și al întregului popor român, vă mulțumim din toată inima pentru ospitalitatea de care ne bucurăm pe pămîntul țării voastre. În mijlocul oamenilor muncii din Kladno și Plsen, din Bratislava, Banska-Bystrica, Zvolen, ne-am simțit ca între prieteni sinceri ai țării noastre și ai poporului român. Primirea caldă care ni s-a făcut pretutindeni, întîlnirile cu oamenii muncii din Kladno și Plsen, din Bratislava, Banska-Bystrica, Zvolen au fost o manifestare a prieteniei de nezdruincinat dintre poporul român și poporul cehoslovac.

În convorbirile cu delegația noastră, conducătorii și oamenii muncii cehoslovaci au arătat un deosebit interes pentru realizările poporului român și dorința de a contribui la dezvoltarea relațiilor dintre țările noastre, dintre popoarele noastre. Am văzut în aceste zile cît de mari sînt posibilitățile, încă nefolosite, de lărgire continuă a relațiilor dintre țările noastre.

Între popoarele român și cehoslovac există vechi legături de prietenie, încheiate în decursul timpurilor. Secole de-a rîndul popoarele noastre au dus o luptă grea, adeseori împotriva acelorăși asupritori, pentru a-și cuceri libertatea și independența națională. Eroilele bătălii purtate de clasa muncitoare din Cehoslovacia și din România, sub conducerea partidelor comuniste, în numele cauzei comune a tuturor celor ce muncesc au apropiat popoarele

noastre, au întărit prietenia și solidaritatea oamenilor muncii din cele două țări.

Eliberarea Romîniei și Cehoslovaciei de sub jugul fascist de către glorioasa Armată Sovietică a dat puțință popoarelor noastre să-și ia soarta în propriile lor mîini. Destinele popoarelor romîn și cehoslovac s-au împletit strîns în lupta lor măreață de eliberare națională și socială. Înstaurarea puterii populare și trecerea la construirea socialismului au dat un nou conținut relațiilor de prietenie dintre popoarele romîn și cehoslovac, unite pe veci în marea familie a țărilor lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică.

În vizita aceasta de cîteva zile în Cehoslovacia ne-a impresionat nivelul ridicat de conștiință politică a clasei muncitoare cehoslovace, a oamenilor muncii, încrederea lor deplină în politica marxist-leninistă a Partidului Comunist din Cehoslovacia. Am avut posibilitatea în zilele acestea să vedem legătura strînsă dintre partidul comunist și masele largi ale poporului, autoritatea morală de care se bucură partidul și guvernul în masă.

Ceea ce ni s-a părut caracteristic, stînd de vorbă cu cadrele locale de partid și de stat, este numărul mare de cadre tinere. Partidul Comunist din Cehoslovacia a știut să îmbine politica de ridicare și de promovare a cadrelor tinere cu preocuparea pentru folosirea experienței cadrelor vechi.

O puternică impresie ne-a făcut nivelul înalt de industrializare a țării. Cehoslovacia era cunoscută și înainte de eliberare ca o putere industrială. După eliberare, ea umare a eforturilor clasei muncitoare în frunte cu partidul ei comunist, Cehoslovacia a ajuns într-un stadiu de dezvoltare care îi dă posibilitatea să se întrecă din punct de vedere economic cu țările capitaliste cele mai industriale din lume.

Industria cehoslovacă cunoaște un ritm de creștere fără precedent, care întrece cu mult pe al principalelor țări capitaliste. Încă la sfîrșitul anului 1957, volumul producției globale industriale a Cehoslovaciei era de aproape 3 ori mai mare decît înainte de război.

O puternică înăbușare exercită asupra dezvoltării industriei și a întregii economii naționale a Cehoslovaciei avântul considerabil pe care l-a luat industria constructoare de mașini. Cehoslovacia produce azi 80% din totalitatea tipurilor de mașini-unelte care se fabrică în lumea întreagă. La producția mașinilor-unelte, socotită pe cap de locuitor, Cehoslovacia a întrecut Franța și Anglia, a ajuns din urmă R. F. Germană și se apropie de S.U.A. Cehoslovacia exportă acum mașini-unelte în state industriale din Occident, participă la construcții de fabrici în țări din Asia, din Orientul mijlociu, din America latină, cu instalații moderne și utilaje perfecționate, de înaltă tehnicitate.

Sectorul socialist din agricultură cuprinde în Cehoslovacia azi peste 72% din suprafața agricolă a țării. Superioritatea muncii în comun, pricepera gospodărească a țărănimii cehoslovace, înzestrarea tehnică superioară au făcut ca în Cehoslovacia producția la hectar de grâu și de orz să depășească azi producția unor țări capitaliste cu agricultură dezvoltată, ca S.U.A. și altele.

Experiența poporului cehoslovac confirmă încă o dată că existența unei industrii puternice constituie baza sigură a făuririi bunăstării pentru oamenii muncii. Am avut ocazia să vedem nivelul ridicat de trai și de cultură al oamenilor muncii cehoslovaci. Acesta este rodul eforturilor lor pentru dezvoltarea rapidă a industriei și a întregii economii naționale, pentru sporirea continuă a venitului național.

Realizările poporului cehoslovac, cunoscute și apreciate de poporul român, ne bucură foarte mult. Ele constituie un îndemn și un exemplu viu pentru oamenii muncii din țara noastră, în frunte cu clasa muncitoare, de a-și înzeca eforturile pentru industrializarea socialistă a țării, pentru a lichida rămânerea în urmă în care România era ținută în trecut de către clasele exploatare și de puterile imperialiste occidentale. Călăuzindu-se după învățăturile lui Lenin, partidul nostru a aplicat în mod consecvent și cu fermitate politica de industrializare socialistă.

Partidul Muncitoresc Român acordă o atenție deosebită dezvoltării industriei grele, cu pivotul ei — industria constructoare de mașini, baza sigură a progresului întregii economii naționale, a mecanizării agriculturii, dezvoltării industriei bunurilor de consum, sporirii continue a venitului național și ridicării nivelului de trai al poporului. Înfruntînd numeroase greutăți, poporul nostru, mergînd ferm pe această linie, a obținut rezultate importante în dezvoltarea economică a țării. Producția globală industrială a crescut de circa 4 ori față de 1938, producția industriei constructoare de mașini de aproape 7 ori față de 1938, producția de energie electrică de 3 ori în ultimii 7 ani.

Eforturile principale ale oamenilor muncii din țara noastră sînt îndreptate în mod deosebit spre dezvoltarea acelor ramuri industriale pentru care există în țară condiții favorabile și o bază sigură de materii prime, cum sînt industria chimică, petroliferă, metalurgică, minieră și altele.

Rezultatele muncii creatoare a poporului român în anii puterii populare își găsesec expresia în creșterea continuă a venitului național. Calculat pe cap de locuitor, venitul național a ajuns în 1957 de aproape 2 ori mai mare decît în 1938. Partea principală în această creștere revine industriei.

Realizări însemnate au fost obținute în construcția socialistă la sate și în dezvoltarea producției principalelor culturi agricole. Astăzi sectorul socialist al agriculturii cuprinde mai mult de jumătate din numărul total al familiilor de țărani muncitori și peste 54% din suprafața agricolă a țării. Pas cu pas ne apropiem cu hotărîre de îndeplinirea sarcinii trasate de Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Român de a termina, în linii mari, transformarea socialistă a agriculturii. Partidul și guvernul se preocupă sistematic de mecanizarea și chimizarea agriculturii, lărgirea și intensificarea lucrărilor de irigare a unor importante zone cerealiere, astfel încît să putem obține recolte mari, stabile, la principalele culturi.

Condițiile create în anii puterii populare au dat un puternic avânt activității culturale, artelor, științei. S-a lărgit considerabil învățământul, a cărui orientare este tot mai strâns legată de necesitățile practice ale construcției socialiste.

Pe baza dezvoltării economiei și culturii a crescut nivelul de trai al poporului român.

Deși am obținut mari realizări în dezvoltarea economică și social-culturală a țării, știm că mai avem multe de făcut pentru a lichida urmările trecutului. Făurirea noului orinduii sociale nu se poate desfășura decât prin învingerea greutăților inerente unei opere atât de complexe și de grandioase. Noul nu-și poate croi drum decât în lupta cu vechiul, înfrângând împotrivirea înverșunată, fățișă sau mascată, a forțelor vechii societăți, influența lor ideologică, stările de spirit înapoiate.

Urmind neabătut învățăturile lui Lenin, partidele noastre întăresc statul socialist, alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare — temelia trainică a puterii populare —, dezvoltă neîncetat rolul conducător al partidului în toate domeniile construcției socialiste.

Realizările obținute de popoarele noastre sînt rodul activității constructive a oamenilor muncii și al dezvoltării colaborării frățești între țările lagărului socialist.

Transformarea socialismului într-un sistem mondial a creat între țările socialiste relații de un tip nou, bazate pe înțelegerea și pe sprijinul tovarășesc reciproc, în spiritul internaționalismului proletar.

În cadrul relațiilor dintre țările socialiste, Uniunea Sovietică, marea noastră prietenă și aliată, acordă popoarelor romîn și cehoslovac, ca și tuturor popoarelor din țările lagărului socialist, un imens ajutor frățesc. Ajutorul reciproc dintre țările socialiste constituie pentru întregul sistem mondial socialist un factor hotărîtor al progresului în toate domeniile construcției economice și social-culturale.

Pășind la construirea societății noi, țările socialiste au pornit de la trepte diferite de dezvoltare, corespunzător cu evoluția lor istorică. Dar, așa cum arată tovarășul Hrușciov, datorită sprijinului acordat de U.R.S.S., datorită înțelegerei lor frățești, devine posibil ca nivelul de dezvoltare economică a țărilor sistemului socialist mondial să se egalizeze pe viitor, toate țările urmînd să se ridice la nivelul celor înaintate, care nici ele nu rămîn pe loc, ci se dezvoltă continuu, astfel încît să intrăm cu toții împreună în lumea comunismului.

Rodnicia relațiilor de tip nou încheiate între țările lagărului socialist își găsește ilustrarea și în relațiile economice dintre România și Cehoslovacia. Între țările noastre a crescut an de an colaborarea economică, schimbul reciproc de mărfuri. Cehoslovacia ne-a sprijinit la proiectarea și la construirea centralei termoelectrice de la Doicești, a hidrocentralei „V. I. Lenin” de la Bicaz și a altor construcții industriale. Primim din Cehoslovacia mașini, instalații tehnice pentru industria constructoare de mașini, electrotehnică, chimică, alimentară, textilă și altele. La rîndul ei, România livrează Cehoslovaciei produse petrolifere, chimice, agro-alimentare, diferite utilaje și altele. Muncitorii din țara noastră apreciază mașinile cehoslovace, care îi ajută prin calitatea lor să obțină rezultate de seamă în producție, și privesc cu stimă și dragoste tovarășească pe muncitorii și tehnicienii cehoslovaci care lucrează în țara noastră pentru punerea în funcțiune a instalațiilor industriale livrate de Cehoslovacia.

România și Cehoslovacia colaborează la construirea în comun pe teritoriul țării noastre a unui combinat pentru producerea de celuloză pe bază de stuf, Cehoslovacia livrînd utilaje, iar România dînd în schimb celuloză, în interesul reciproc al țărilor noastre.

Recent au fost încheiate acorduri cu privire la dezvoltarea colaborării noastre economice în domeniul industrializării lemnului, precum și în domeniul transporturilor de mărfuri cehoslovace prin România.

În cadrul tratatelor tovarășești pe care le-am purtat aici cu reprezentanții Partidului Comunist din Cehoslovacia și ai guvernului Republicii Cehoslovace, am hotărât împreună să încheiem un acord economic de lungă durată, în cadrul căruia se prevede construirea unei centrale electrice de mare putere în România, industria cehoslovacă urmînd să furnizeze utilajele necesare, iar România livrînd în schimb Cehoslovaciei energie electrică. Totodată au fost încheiate un acord cultural, precum și un acord juridic.

În cadrul preocupărilor noastre de modernizare a industriei Republicii Populare Romîne acordăm o mare atenție schimbului de experiență tehnică-științifică și ajutorului tehnic reciproc dintre România și Cehoslovacia. Dezvoltarea colaborării în acest domeniu corespunde intereselor reciproce ale țărilor noastre. Ținînd seamă de posibilitățile sporite ale Cehoslovaciei, care dispune de o industrie puternic dezvoltată, noi considerăm că lărgirea și adîncirea schimbului de experiență tehnic-științific va fi în primul rînd de un deosebit folos pentru România, ca sprijin important în introducerea tehnicii noi, dezvoltarea automatizării și ridicarea nivelului tehnic al industriei noastre.

Poporul român și poporul cehoslovac sînt hotărîte să dezvolte mai departe relațiile de colaborare și întrajutorare frățească dintre ele spre folosul nostru comun și al întregului lagăr al țărilor socialiste.

Tovarăși,

Feste puține zile popoarele noastre vor sărbători aniversarea Revoluției Socialiste din Octombrie, mărețul eveniment care a deschis în istoria omenirii o eră nouă, era victoriei socialismului.

Viata confirmă pe deplin că epoca noastră este epoca celor mai profunde transformări sociale din întreaga lume, epoca trecerii omenirii de la capitalism la socialism. Sistemul mondial al

socialismului cuprinde un miliard de oameni, care, unăr la umăr, merg cu hotărîre pe drumul luminos al construirii socialismului și comunismului.

Se desfășoară procesul grandios de destrămare a monstruosului sistem colonialist al imperialismului, zdruncinînd din temelii întreaga orînduire capitalistă. Sute de milioane de oameni din țări foste coloniale din Asia și din Africa și-au cucerit o viață națională de sine stătătoare. Se dezvoltă necontenit mișcarea de eliberare a popoarelor aflate încă sub jugul imperialist.

În contrast cu țările capitaliste, unde au loc puternice fenomene de criză economică, unde șomajul a cuprins milioane de muncitori, forțele socialismului și ale păcii, forțele progresului înaintează irezistibil în întreaga lume.

Marea familie a țărilor socialiste este un gigantic șantier al muncii pașnice, constructive.

Uniunea Sovietică, forța conducătoare a lagărului socialist, obține succese strălucite în construirea comunismului. A trecut de mult timpul cînd politicienii și ideologii burghezi mai puteau ascunde în fața popoarelor minunatele realizări economice și social-culturale ale Uniunii Sovietice. Acum, cînd de pe toate meridianele globului poate fi privit în înaltul cerului cel de-al treilea sputnic, popoarele lumii, oamenii cinstiți de pretutindeni vîd mai limpede decît orînd adevărul. Zi de zi se vădește superioritatea sistemului socialist. Prima și cea mai puternică țară socialistă stă în primele rînduri ale științei și tehnicii mondiale, deschizînd omenirii cele mai grandioase perspective de dezvoltare economică și științifică, în slujba păcii și a progresului social.

Cu inimile pline de bucurie, popoarele noastre salută realizările marelui popor chinez, care, sub conducerea partidului comunist, desfășurînd o uriașă energie creatoare, realizează un adevărat salt în dezvoltarea sa economică și social-culturală pe calea construirii cu succes a socialismului. Mari și importante realizări în opera de construcție a noii orînduiri au obținut și celelalte țări socialiste din Europa și din Asia. Existența sistemului socialist

mondial, forța economică și politică a țărilor socialiste strâns unite exercită o uriașă influență asupra mersului evenimentelor internaționale, asupra destinelor tuturor popoarelor.

Uniunea Sovietică, China populară, Cehoslovacia, România și celelalte țări ale lagărului socialist duc o luptă permanentă și consecventă pentru apărarea păcii, amenințată de politica agresivă a cercurilor imperialiste, în frunte cu Statele Unite.

Desfășurarea evenimentelor internaționale a confirmat în întregime aprecierile Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și ale Consfăturii partidelor comuniste și muncitorești din noiembrie 1957. Forțele care luptă pentru preîntâmpinarea războiului și consolidarea păcii cresc și se întăresc. Datorită poziției ferme a Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste, datorită luptei pentru pace a oamenilor muncii, conduse de partidele comuniste, cât și poziției opiniei publice mondiale — tot mai favorabile coexistenței pașnice între toate țările — cercurile imperialiste sînt silit să dea înapoi, iar uneltirile lor îndreptate împotriva păcii și libertății popoarelor sînt zădărnice.

Nu demult cercurile imperialiste au debarcat trupe în Liban și Iordania, urmărind să înăbușe avîntul mișcării de eliberare a popoarelor din Orientul apropiat. Cu ce s-au soldat toate acestea? Aventura americano-britanică a avut, pentru autorii ei, același rezultat jalnic ca și agresiunea anglo-franceză împotriva Egiptului. În prezent, întreaga opinie publică mondială cere retragerea neîntîrziată a trupelor americane din Liban și a celor engleze din Iordania.

Acțiunile agresive ale Statelor Unite împotriva Republicii Populare Chineze sînt condamnate cu tărie de opinia publică din întreaga lume. Orientarea agresivă a politicii americane stîrnește dezaprobarea chiar a unor state care fac parte din N.A.T.O. și din alte coaliții patronate de S.U.A. Ea întîmpină o opoziție pronunțată din partea unor cercuri tot mai largi ale poporului american. Un senator american spunea recent că politica agresivă a guvernului american este la fel de populară în Statele Unite ca o epi-

demie de variolă. Crește în fiecare zi numărul oamenilor care își pun cu drept cuvînt întrebarea: ce caută forțele armate americane la zece mii de kilometri de granițele țării lor, cu ce drept se amestecă guvernanții americani în treburile interae ale R. P. Chineze?

Se știe foarte bine că nici părinții părinților lui Cristofor Columb nu se născuseră cînd Taiwanul și insulele din strîmtorea Taiwan aparțineau poporului chinez. Eliberarea Taiwanului și a celorlalte teritorii chineze este o problemă internă a Chinei, pe care o va rezolva poporul chinez însuși.

Soluția lichidării încordării în Extremul Orient nu poate fi alta decît retragerea tuturor forțelor armate ale S.U.A. din Taiwan și din strîmtorea Taiwan, ca și recunoașterea dreptului R. P. Chineze de a ocupa locul care i se cuvine la O.N.U.

Statele lagărului socialist, printre care România și Cehoslovacia, sînt pe deplin solidare cu Republica Populară Chineză în lupta sa dreaptă pentru apărarea securității și integrității sale teritoriale.

Problema securității europene este una dintre cele mai însemnate probleme ale situației internaționale. Este necesar ca popoarele să nu slăbească nici un moment vigilența față de uneltirile agresive imperialiste în Europa. Cercurile agresive americane înarmează pe militariștii vest-germani cu armament atomic, alimentează stările de spirit revanșarde, urmărind să transforme din nou Germania într-un focar de război. Comandantul suprem al armatei vest-germane, generalul nazist Heusinger, nu s-a sfîșit să declare recent că armata vest-germană „se află în fața aceleiași probleme ca și în 1939”. Acest general, ca și alții de teapa lui, nu a învățat nimic din lecțiile istoriei. Acum nu mai sîntem în 1939. În lume există acum forțe capabile să înfrîmze pe amatori de aventuri războinice.

Popoarele romîni și cehoslovaci, care au fost victime ale agresiunii militarismului german, alături de toate popoarele iubitoare

de pace, sînt hotărîte să se opună din toate puterile refacerii militarismului german.

Aceasta corespunde și intereselor poporului german, căruia actuala politică a cercurilor militariste din R.F.G. nu-i poate aduce decît nenorociri dintre cele mai mari.

Popoarele noastre, guvernele Republicii Populare Romîne și Republicii Cehoslovace nutresc o profundă simpatie față de năzuința poporului german spre făurirea unității naționale a Germaniei ca stat democratic și iubitor de pace. Sprijinim pe deplin propunerile constructive, realiste făcute de R. D. Germană, bazate pe principiul că unificarea Germaniei nu poate fi înfăptuită decît de însuși poporul german.

România și Cehoslovacia, împreună cu toate țările lagărului socialist, duc o luptă fermă și consecventă pentru încetarea primejdioasei goane a înarmărilor, care aruncă poveri uriașe asupra popoarelor.

Conștiința întregii omeniri cere ca popoarele să fie eliberate de primejdia unui nou război, iar energia atomică, genială cuccire a minții omenești, să fie folosită în scopurile pașnice ale progresului și civilizației.

În fruntea luptei popoarelor pentru înfăptuirea acestei nobile năzuințe se află țările socialiste. Unind ca întotdeauna vorba cu fapta, Uniunea Sovietică a și făcut primul pas în această direcție, încetînd în mod unilateral experiențele cu arma atomică. Se știe însă că cercurile conducătoare din S.U.A. și din Anglia nu numai că au refuzat să urmeze acest exemplu, dar au căutat să-și creeze avantaje militare unilaterale. În aceste condiții, U.R.S.S. a fost nevoită să reia experiențele atomice, declarînd totodată că este dispusă să le înceteze din nou dacă S.U.A. și Anglia ar proceda la fel.

Popoarele romîn și cehoslovac cer cu toată hotărîrea interzicerea pentru totdeauna a acestor experiențe cu armele de exterminare în masă, care otrăvesc nu numai atmosfera internațională, ci și aerul, apele și solul globului. Lucrările conferinței care

se va deschide peste cîteva zile la Geneva, între U.R.S.S., S.U.A. și Anglia, trebuie să ducă la încetarea imediată, necondiționată și pentru totdeauna a oricăror experiențe cu armele atomice și cu hidrogen. Dacă guvernele Statelor Unite și Angliei vor refuza mai departe să asculte vocea rațiunii și vor continua să respingă propunerile sovietice de încetare imediată a experiențelor cu arme nucleare, ele se vor încălca cu o gravă răspundere în fața lumii întregi și a propriilor lor popoare.

Alături de celelalte țări surori ale lagărului socialist, Republica Populară Romînă și Republica Cehoslovacă militează activ pentru rezolvarea pe calea tratativelor a tuturor problemelor internaționale. Poporul romîn apreciază în mod deosebit rolul important al Republicii Cehoslovace în lupta pentru apărarea păcii, eforturile și inițiativele guvernului cehoslovac pentru crearea unui climat de destindere în relațiile internaționale. Guvernul romîn depune și el asemenea eforturi pentru dezvoltarea unor relații prietenești între statele balcanice, ca o contribuție la destinderea în relațiile internaționale.

Politica externă a țărilor noastre, ca și a celorlalte țări ale lagărului socialist, se călăuzește după principiile leniniste ale coexistenței pașnice. Înăptuind consecvent aceste principii, România și Cehoslovacia își dezvoltă relațiile economice și culturale cu toate statele, indiferent de regimul lor social, în interesul dezvoltării colaborării internaționale, apropierii între popoare și în-tărirea păcii.

Noi avem deplină încredere în viitor, pentru că forțele păcii sînt infinite mai puternice decît ale ațîțitorilor la război. Pacea este năzuința fierbinte a omenirii și ea va triumfa în lumea întreagă.

Tovarăși,

Privirile a sute și sute de milioane de oameni din lumea întreagă se îndreaptă cu dragoste și nădejde spre puternicul lagăr

al țărilor socialiste, bastionul de neclintit al independenței popoarelor și progresului social, sprijinul cel mai puternic și mai eficace al păcii și securității întregii omeniri. Izvorul principal al forței țărilor socialiste și al creșterii continue a socialismului în lumea întreagă este unitatea de nezdruccinat a lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică, unitatea partidelor comuniste și muncitorești, coeziunea lor ideologică sub steagul marxism-leninismului. De aceea cercurile imperialiste, dușmanii păcii și socialismului nu se dau în lături de la nici un fel de mijloace pentru a submina puterea populară în țările socialiste. Popoarele romîn și cehoslovac, partidele noastre manifestă o permanentă vigilență față de aceste încercări, veghează cu fermitate la apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului și lovesc fără cruțare în oricine încearcă să pună piedici înaintării noastre pe drumul luminos al construcției socialiste.

Dușmanii socialismului și păcii încearcă să submineze unitatea partidelor comuniste și muncitorești, unitatea țărilor lagărului socialist. Un rol deosebit îl manifestă în această direcție revizionistii contemporani, care caută să abată partidele comuniste și muncitorești de la ideologia marxist-leninistă, propovăduiesc abdicarea de la principiile internaționalismului proletar. Revizionistii contemporani scornească calomnii la adresa relațiilor frățesti de înțajutorare tovrășească dintre țările socialiste, ponegresc trecutul glorios de luptă al partidelor comuniste și muncitorești, activitatea creatoare a partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste și lupta eroică a partidelor frățesti din țările capitaliste. Ei încearcă să tocească ascuțișul luptei popoarelor împotriva imperialismului, prezintă în mod deformat lupta dusă în apărarea păcii și libertății popoarelor de lagărul socialist în frunte cu Uniunea Sovietică.

Toate încercările de a zdruccina unitatea de monolit a partidelor comuniste și muncitorești, a statelor socialiste s-au sfârșit

și se vor sfârșiri întotdeauna și în viitor. Unitatea frățească a țărilor lagărului socialist, a mișcării comuniste și muncitorești internaționale este mai puternică decît oricînd. Ea se manifestă în poziția lor unică în toate problemele vieții internaționale, ale mișcării comuniste și muncitorești, ale activității ideologice.

Partidul Muncitoresc Român și Partidul Comunist din Cehoslovacia merg neabătut pe linia întăririi unității și coeziunii ideologice a mișcării comuniste și muncitorești internaționale, dezvoltă vigilența și combativitatea împotriva oricăror manifestări ale ideologiei burgheze, împotriva oricăror încercări de a lovi în orînduirea democrat-populară, în marea noastră învătătură — marxism-leninismul.

Tovarăși,

Avem fericirea de a trăi în epoca mareață în care se dezvoltă tot mai mult forțele păcii și ale progresului, crește și înflorește lumea socialistă.

Popoarele noastre pășesc umăr la umăr pe calea făuririi vieții noi, socialiste. Nimic nu ne poate abate de la această cale, pe care înaintăm strîns uniți în marea familie a țărilor lagărului socialist.

Primirea caldă, tovrășească de care ne-am bucurat pretutîndeni în Cehoslovacia populară, rezultatele discuțiilor purtate cu conducătorii partidului și al guvernului cehoslovac, toate ne dau temeiul, dragi tovarăși, să afirmăm că vizita pe care am făcut-o în frumoasa voastră țară va contribui la continua dezvoltare a prieteniei romîno-cehoslovace, spre binele popoarelor noastre, în interesul construcției socialiste și al întăririi unității lagărului socialist.

Trăiască prietenia frățească dintre poporul romîn și poporul cehoslovac !

Trăiască Partidul Comunist din Cehoslovacia și Comitetul său Central în frunte cu tovarășul Novotny, prim-secretar al C.C. și președintele Republicii Cehoslovace!

Trăiască guvernul Republicii Cehoslovace în frunte cu președintele său, tovarășul Siroky!

Să trăiască și să se întărească alianța și unitatea țărilor lagărului socialist în frunte cu marea noastră prietenă și sprijinitoare, Uniunea Sovietică!

Trăiască pacea între popoare!

„Scinteia” nr. 4.355
din 25 octombrie 1959

EXPUNERE FĂCUTĂ LA ȘEDINȚA PLENARĂ A C.C. AL P.M.R. DIN 26—28 NOIEMBRIE 1958

Tovarăși,

Proiectul planului de dezvoltare a economiei naționale pe anul 1959, întocmit pe baza Directivei Congresului al II-lea al partidului pentru perioada 1956—1960 și a indicațiilor date de Biroul Politic, asigură prin prevederile sale dezvoltarea mai departe și într-un ritm mai intens a industrializării socialiste a țării și lărgirea bazei tehnice-materiale în agricultură, în vederea sporirii însemnate a producției industriale și agricole.

Proiectul de plan se sprijină pe realizările importante obținute în ultimii ani de oamenii muncii în toate ramurile vieții economice și social-culturale, realizări care oglindesc capacitatea clasei muncitoare, a statului democrat-popular, de a asigura mersul mereu înainte al țării noastre, dezvoltarea ei ascendentă pe drumul construcției socialismului.

INSEMNATE REALIZĂRI ÎN DEZVOLTAREA ECONOMIEI NAȚIONALE

După datele preliminare, planul de stat de dezvoltare a economiei naționale pe anul 1958 va fi depășit în industrie cu aproximativ 3,5%, producția globală industrială fiind anul acesta cu peste 9,5% mai mare decât anul trecut. Creșterea cea mai accentuată are loc în industria siderurgică, precum și în industria chi-

mică, unde sporul este de 19%. Producem anul acesta de 5,6 ori mai multă fontă ca în 1938, de 3,3 ori mai mult oțel, de 2,8 ori mai mult cărbune, de 17 ori mai mult gaz metan, de 5,2 ori mai mult ciment, de 2 ori mai multe țesături de bumbac, lână și mătase, de 2,5 ori mai mult ulei și de 2,1 ori mai mult zahăr.

În urma îmbunătățirii sistemului de salarizare și normare a muncii, salariul mediu este astăzi cu peste 18% mai mare decât în 1956. Introducerea unor măsuri tehnice-organizatorice în aproape toate întreprinderile, cu sprijinul activ al muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor, a dus la creșterea productivității muncii și la reducerea, peste plan, a prețului de cost, ceea ce a contribuit în mare măsură la acoperirea fondurilor cerute de creșterea veniturilor muncitorilor.

În cursul anului 1958, sectorul socialist al agriculturii a continuat să se dezvolte. A fost livrat un număr însemnat de mașini agricole gospodăriilor de stat, unde s-a ajuns ca majoritatea lucrărilor agricole să fie complet mecanizate, precum și S.M.T.-urilor. Sînt create toate condițiile pentru realizarea prevederilor Congresului al 11-lea al P.M.R. cu privire la transformarea socialistă a agriculturii.

În 1957-1958 s-au obținut bune rezultate în ce privește constituirea fondului central de cereale, care asigură nevoile de consum ale populației, necesarul de materii prime pentru industrie, rezervele de stat stabilite. Aceste rezultate au confirmat pe deplin justetea politicii partidului de întărire a gospodăriilor agricole de stat, de asigurare a acestora cu mijloacele materiale și agrotehnice necesare pentru a deveni principalul furnizor al fondului central de cereale al statului.

Fondul central de produse agricole se constituie din producția gospodăriilor agricole de stat, din plățile în natură către S.M.T.-uri și nișuri la treierat și la măcinat și prin sistemul de contractare a produselor agricole. Contractările dau o contribuție de cea mai

mare însemnată la constituirea fondului central la cereale, la floarea-soarelui și la alte plante oleaginoase, la sfeclă de zahăr, cartofi, carne, lapte, lână și la alte produse agricole, vegetale și animale.

Sistemul de contractare s-a dovedit a fi o pîrghie puternică pentru stimularea interesului material al țărănimii, mai ales al gospodăriilor colective și întovăririlor, în ridicarea producției agricole și a contribuit la dezvoltarea schimbului de mărfuri dintre oraș și sat, la întărirea alianței muncitorești-țărănești.

Roadele îmbunătățirii continue a activității de producție în industrie și în agricultură se resimt pe piață, în magazinele de stat și în cooperativele de consum, unde populația găsește mărfuri în cantități tot mai mari, sortimente mai variate și de calitate mai bună. Avem astăzi o circulație bănească sănătoasă, leul s-a întărit, bugetul statului s-a consolidat și se prevede, pentru sfîrșitul anului, un excedent bugetar.

Exportul nostru de mărfuri, în special de mărfuri industriale, a crescut ca volum și sortimente, ceea ce a asigurat o balanță comercială activă și o balanță echilibrată de plăți externe.

Realizările obținute în opera de construire a socialismului de oamenii muncii din țara noastră, ca și din celelalte țări socialiste, nu sînt pe placul cercurilor imperialiste, al foștilor capitaliști și moșieri expropriați și al inveltelor acestora. Dar toate strădaniile cercurilor reacționare și ale inveltelor lor de a prezenta un tablou deformat al realizărilor din țara noastră și din celelalte țări socialiste, de a induce în eroare opinia publică din țările lor nu pot opri mersul înainte al țărilor socialiste și creșterea forțelor socialismului în lumea întreagă, după cum nu pot camufla elementele de criză, instabilitatea economică, inflația și șomajul din țările capitaliste, nu înlătură contradicțiile inerente capitalismului și nu pot salva de la pieire orînduirea capitalistă condamnată de istorie.

COLABORAREA DINTRE ȚĂRILE LĂGĂRULUI SOCIALIST

Amploarea și ritmul rapid de dezvoltare a economiei noastre socialiste, avântul economic general al tuturor țărilor lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, demonstrează din plin superioritatea economiei socialiste planificate, a orînduirii socialiste, a relațiilor de tip nou statoniceite între țările lagărului socialist.

Perspectivile grandioase de dezvoltare a economiei Uniunii Sovietice trasate de tezele raportului care va fi prezentat de tovarășul Hrușciov la Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. umplu de mîndrie sufletele oamenilor muncii din țara noastră, ea și din întreaga lume.

Tezele raportului arată uriașele realizări ale poporului sovietic, care începe o nouă etapă, de însemnătate istorică pentru destinele întregii omeniri: perioada construirii intense a societății comuniste pe a șasea parte a globului. Ritmul rapid de dezvoltare a producției în U.R.S.S., crearea bazei tehnice-materiale a comunismului vor situa, într-o perioadă de circa 15 ani, Uniunea Sovietică pe primul loc în lume în ce privește volumul absolut al producției și producția calculată pe cap de locuitor. Aceasta va asigura poporului sovietic nivelul de trai cel mai ridicat din lume și va constitui o victorie de importanță mondială a socialismului în întrecerea pașnică cu capitalismul.

După cum se arată în tezele raportului, ca rezultat al realizării planului de șapte ani al Uniunii Sovietice și al dezvoltării economice a celorlalte țări socialiste, sistemul mondial socialist va produce în 1965 mai mult de jumătate din întreaga producție industrială mondială. Astfel, în această perioadă se va asigura superioritatea absolută a sistemului mondial socialist asupra sistemului capitalist în domeniul hotărîtor al activității omenești — producția bunurilor materiale.

Imensa forță economică a Uniunii Sovietice, programul ei măreț de construire a comunismului întăresc considerabil forțele

întregului sistem mondial al socialismului și constituie un factor esențial pentru realizarea unui puternic și continuu avînt economic al tuturor celorlalte țări din marea familie a statelor socialiste.

În cadrul relațiilor frățești de colaborare și înțajutorare tovarășească bazate pe principiul internaționalismului proletar, țara noastră a primit și primește un sprijin deosebit de puternic din partea U.R.S.S. prin livrări de utilaje și echipamente industriale de prim ordin pentru fabrici și uzine, livrări de minereu de fier, fontă, coals, metale și mașini, necesare înfăptuirii programului nostru de industrializare.

În baza acordului economic încheiat în decembrie 1956, U.R.S.S. ne-a acordat credite importante în instalații și utilaje necesare dezvoltării industriei noastre chimice.

Cea mai mare parte a utilajelor destinate marelui Combinat petrochimic de la Borzești, precum și o fabrică nouă de îngrășăminte azotoase cu o capacitate de 210.000 de tone pe an și cu posibilități de dublare a acestei capacități ni se livrează de către U.R.S.S. în contul creditului acordat.

Importanța livrărilor de utilaj pentru dezvoltarea industriei chimice este ilustrată de faptul că numai pentru Combinatul de la Borzești vom primi:

- două instalații de cracare catalitică cu o capacitate anuală de 500.000 de tone;
- o fabrică de cauciuc sintetic cu o capacitate de 50.000 de tone pe an;
- o secție de fenol de 18.000 de tone pe an;
- o secție de acetona de 11.000 de tone pe an;
- o fabrică de sodă caustică electrolică de 45.000 de tone pe an;
- o fabrică de polimeruri de vinil de 38.000 de tone pe an;
- o secție de insecticide de 1.250 de tone pe an;
- o secție de erbicide de 500 de tone pe an.

Avînd în vedere condițiile naturale optime de care dispune țara noastră pentru a intensifica ritmul de dezvoltare a industriei

chimice, am considerat necesar să solicităm Uniunii Sovietice livrarea pe credit a unui număr de alte unități ale industriei chimice.

Zilele acestea am primit o scrisoare de la tovarășul Hrușciov prin care ne aduce la cunoștință că guvernul sovietic este de acord să ne dea un nou ajutor în dezvoltarea industriei chimice, urmînd ca în cursul lunii decembrie să plece la Moscova o delegație pentru a încheia acordul corespunzător.

Ajutorul internaționalist acordat de U.R.S.S. constituie o contribuție de mare însemnătate la crearea bazei tehnice-materiale a orînduirii socialiste în țara noastră.

Noi exprimăm, tovarăși, de la această tribună, în numele C.C. al P.M.R., al guvernului R. P. Romîne și al poporului român, cele mai calde mulțumiri și recunoștința noastră profundă Comitetului Central al P.C.U.S., guvernului și poporului sovietic pentru ajutorul continuu și multilateral pe care ni-l acordă.

Tovarăși,

Vă este cunoscut că o delegație de partid și guvernamentală a făcut recent o vizită de prietenie în Republica Cehoslovacă. Am fost întîmpinați de conducerea partidului comunist, de guvernul și poporul cehoslovac cu simpatie și dragoste tovarășească.

Rezultatele convorbirilor avute cu tovarășii cehoslovaci, ale tratativelor care s-au desfășurat într-un spirit de deplină înțelegere și unitate de vederi în toate problemele discutate sînt cuprinse în Declarația comună romîno-cehoslovacă. Acordul de lungă durată încheiat cu acest prilej prevede lărgirea considerabilă a colaborării economice și a schimbului de mărfuri prin realizarea în R.P.R. a unor obiective industriale care interesează dezvoltarea economică a ambelor țări.

Se vor construi în țara noastră centrale termico-electrice avînd o capacitate totală de 600.000 kW cu o producție de energie de peste 4 miliarde kWh. Echîpamentul energetic va fi livrat pe

credit de Republica Cehoslovacă, iar Republica Populară Romînă va furniza pentru acoperirea nevoilor Republicii Cehoslovace energie electrică — circa 2 miliarde de kWh anual.

Realizarea prevederilor acestui acord duce la sporirea substanțială a volumului schimburilor între Romînia și Cehoslovacia, creînd țării noastre disponibilități însemnate pentru achiziționarea din Republica Cehoslovacă de noi utilaje, instalații industriale și alte mărfuri.

La aceasta se adaugă convențiile încheiate anterior cu Cehoslovacia privind lărgirea capacității tranzitului de mărfuri cehoslovace prin porturile romînești și cumpărarea de utilaje necesare industrializării lemnului.

Cred că sînt în asentimentul plenarei exprimîndu-ne din nou mulțumirea pentru dezvoltarea rodnică a colaborării frățești între țările noastre.

CREȘTEREA ACUMULĂRILOR ȘI A PRODUCȚIEI INDUSTRIALE

Tovarăși,

Partidul nostru, călăuzîndu-se de experiența Uniunii Sovietice în opera de construire a socialismului, experiență verificată de celelalte țări din lagărul socialist, ca și de propria noastră experiență, aplică în mod consecvent politica leninistă de industrializare, bazată pe dezvoltarea cu precădere a industriei grele, și în primul rînd a industriei constructoare de mașini.

Pentru a asigura un ritm susținut al industrializării socialiste în țării trebuie mobilizate toate eforturile, rezervele materiale și financiare pentru sporirea rapidă a acumulărilor. Partidul și guvernul duc o politică perseverentă de realizare a acumulărilor necesare investițiilor pentru industrializare, ceea ce constituie cheia avîntului întregii economii naționale, a creșterii neîncetate a veniturului național și, ca urmare, a ridicării nivelului de trai al oamenilor

muncii. Aceasta este singura cale de dezvoltare rapidă a forțelor de producție, de creare a bazei tehnice-materiale a socialismului.

Proiectul planului de stat pe 1959 prevede un volum de investiții de 17,4 miliarde de lei, cu 15% mai mult decât în 1958.

Politica de acumulare socialistă își găsește expresie în orientarea investițiilor. Iată de ce principalele investiții sînt îndreptate în primul rînd spre industria grea.

O atenție deosebită se acordă industriei chimice, căreia i se repartizează 20% din volumul total al investițiilor industriale, cu aproape 50% mai mult decât în 1958.

În vederea sporirii mai rapide a capacităților de producție și a măririi eficacității economice a investițiilor, se prevede scurtarea timpului de dare în funcțiune a fabricilor și uzinelor a căror construire este în curs și concentrarea eforturilor către terminarea șantierelor începute. Creșterea volumului de investiții va asigura punerea în funcțiune în anii 1959 și 1960 a unor importante obiective industriale ca hidrocentrala „V. I. Lenin” de la Bicaz, Fabrica de îngrășăminte azotoase de la Roșnov, Fabrica de celuloză din stuf de la Brăila, Uzinele sodice de la Covora și Borzești, conducta magistrală de gaze Tîcileni—București și altele.

Se va începe construirea unor noi și importante întreprinderi, între care Fabrica de fibre sintetice-rolan de la Săvinești, Centrala electrică de termoficare de la Ploiești, complexe pentru industrializarea lemnului și altele.

În 1959 vor fi racordate la sistemul energetic de 110 kV orașele Baia Mare și Craiova și vor începe lucrările de racordare a regiunilor Suceava, Constanța și Oradea, astfel încît în 1960 să se încheie sistemul energetic național.

În ce privește agricultura, prin proiectul de plan i se alocă în anul viitor 2,9 miliarde de lei — cu 600 de milioane mai mult decât în 1958.

Pe baza sporirii acumulărilor și orientării lor mai ales spre industrie, venitul național va crește în 1959 cu 13%.

Investițiile în sectorul social-cultural se ridică la 1,6 miliarde lei, reprezentînd astfel o creștere de 17% față de 1958. În vederea extinderii învățămîntului și a îmbunătățirii bazei sale materiale, se pune un accent mai mare pe construcția de școli la orașe și sate.

Trebuie să subliniem măsurile luate în 1958, care vor fi accentuate în 1959, pentru intensificarea construcțiilor de locuințe, repartizîndu-se un volum de investiții cu 25% mai mare decât în 1958.

În aplicarea justă a politicii de acumulare socialistă, de îndreptare judicioasă a investițiilor, un rol deosebit de însemnat revine activității depuse de ministere și de Comitetul de Stat al Planificării pentru întocmirea planului de stat.

Proiectul de plan pe 1959 este întocmit în condiții mai bune decât în anii precedenți. Comitetul de Stat al Planificării și ministerele s-au ocupat ca el să fie elaborat mai din vreme, să fie mai bine fundamentat.

În anii regimului democrat-popular s-au format numeroase cadre de conducere în economie, cu competență și spirit de inițiativă, oameni care-și pun la inimă interesele generale ale poporului, se sprijină pe mase, pe inițiativa înaintată a acestora și luptă cu perseverență pentru îmbunătățirea continuă a activității în sectorul lor. Aceasta se reflectă în realizarea planului pe 1958, ca și în munca pregătitoare pentru elaborarea planului pe 1959.

Totodată este necesar să atragem atenția asupra unor aspecte negative privind modul în care miniștrii și alți conducători ai organelor economice, inclusiv conducerea C.S.P., își îndeplinesc sarcinile de întocmire a planului de stat. În domeniul pregătirii proiectelor de plan există lipsuri asupra cărora partidul a atras atenția în repetate rînduri, dar care persistă de ani de zile și îngreuează munca de elaborare a planului, ogîndindu-se apoi ca deficiențe în proiectele de plan.

În primul rînd este necesar să ne oprim asupra felului cum se propun și, uneori, cum se aprobă investițiile capitale.

Fondurile destinate investițiilor trebuie îndreptate spre lucrările de mare eficiență economică, care să ducă la dezvoltarea în ritm accentuat a economiei naționale și a venitului național. Acest lucru obligă cadrele de conducere din economie ca, înainte de a propune lucrări noi de investiții, să cunoască și să studieze cu cea mai mare grijă rezervele existente în folosirea deplină a capacităților de producție existente.

Propunerile de noi investiții trebuie să fie bine documentate din punctul de vedere al eficienței acestora, al nivelului tehnicii, al costului, căci orice ban cheltuit neeconomicos înseamnă reducerea posibilităților de a spori forțele de producție ale economiei naționale.

Deși aceste lucruri sînt „îndeobște cunoscute”, totuși continuă cazurile de solicitare a unor sume importante pentru lucrări uneori lipsite de documentația tehnică necesară, insuficient fundamentate economic, care uneori s-au dovedit a fi inutile. De exemplu, Ministerul Industriei Bunurilor de Consum (Departamentul industriei ușoare) a propus construirea unei fabrici de încălzăminte din cauciuc, cu un volum de construcții de 80 de milioane de lei, deși cel puțin jumătate din capacitatea de producție a unei asemenea fabrici a putut fi obținută fără nici o construcție nouă, ci în cadrul spațiilor de producție insuficient folosite ale Combinatului de la Jilava. Departamentul silviculturii a cerut sume importante pentru construirea unei fabrici de impregnat traverse; or, Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor a montat o asemenea fabrică cu o cheltuială de 20 de ori mai mică.

Sînt cazuri cînd se solicită fonduri pentru investiții capitale fără a se fi studiat suficient costul real al investițiilor, ceea ce atrage necesitatea unor suplimentări ulterioare, urcînd prețul total față de cel luat în considerație la aprobarea investiției.

Asemenea practici care ilustrează superficialitatea cu care uneori se solicită fondurile de investiții trebuie eliminate cu desăvîrșire din munca de planificare. Miniștrii și conducerea C.S.P.

sînt datori să analizeze temeinic, sub toate aspectele, propunerile de investiții care se includ în proiectul de plan.

O altă deficiență pe care trebuie s-o înlăturăm în interesul dezvoltării mai rapide a economiei naționale este lipsa de grijă pentru folosirea în întregime a posibilităților de producție ale întreprinderilor.

Sînt conducători de întreprinderi care propun, în mod ușuratic, sarcini de producție sub posibilitățile reale ale întreprinderilor; cîteodată asemenea sarcini nemobilizatoare sînt adoptate fără sprijit critic de către miniștri și însușite apoi, fără o analiză temeinică, de către C.S.P.

De pildă, Departamentul cărbuni-mineruri din Ministerul Industriei Grele și C.S.P. au planificat pentru anul 1958 o producție de metale neferoase, subestimînd conținutul de metal al mineiului față de cel real. În aceste condiții departamentul și-a asigurat dinainte depășirea sintitoare a planului, fără un efort deosebit. La întocmirea proiectului de plan pe 1959, conducătorii departamentului au manifestat aceeași tendință.

Pentru cadrele din economie este o obligație permanentă de a stabili sarcini mobilizatoare care să țină seama de îmbunătățirea continuă a procesului de producție, de creșterea calificării și de elanul constructiv al muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor, de a asigura o folosire maximă a capacităților de producție, încălzirea utilajelor și instalațiilor potrivit posibilităților reale, — acestea constituind pîrghii puternice de creștere a producției și productivității muncii, de reducere a prețului de cost și, astfel, de ridicare a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii.

Mai continuă încă practica nerespectării normelor de consum, a autoaprovizionării în dauna altor ramuri, a stocurilor peste necesar. Tot ca urmare a unei insuficiente analize a cererilor primite de la întreprinderi și însușite în mod mecanic de ministere se mai prezintă încă cereri exagerate de materii prime, materiale, combustibil, ceea ce creează dificultăți în balanțele materiale și în aprovizionarea ritmică a întreprinderilor.

Trebuie arătat că propunerile inițiale ale unor ministere pentru proiectul de plan pe 1959 în legătură cu creșterea productivității muncii în industrie au fost făcute cu insuficient simț de răspundere. Potrivit acestor propuneri s-ar fi obținut în 1959 o creștere a productivității muncii cu mult sub cifrele de control.

De asemenea, în ce privește prețul de cost, propunerile ministerelor n-au reprezentat nici jumătate din economiile realizate în 1957 sau 1958.

În urma analizei critice, precum și a propunerilor venite din partea oamenilor muncii, a organizațiilor de partid și sindicale, s-au stabilit sarcini sporite, mai apropiate de posibilitățile reale.

Toate acestea arată ușurința cu care unele cadre conducătoare din economie tratează problemele cele mai importante, asupra cărora partidul nostru a atras atenția în mod deosebit și în repetate rânduri.

Comitetul de Stat al Planificării, deși dispune de un aparat calificat și cu toate că și-a îmbunătățit activitatea, cedează uneori presiunilor exercitate de acele ministere care insistă pentru planuri ușoare, nemobilizatoare, solicită fonduri materiale și bănești nejustificate.

Astfel a fost posibil să se introducă în proiectele de plan investiții fără o justificare completă a eficienței economice, să se subevalueze în unele ramuri posibilitățile de creștere a producției și de reducere mai accentuată a prețului de cost. Comitetul de Stat al Planificării — ca și alte ministere și instituții centrale economice — n-a muncit cu suficientă temeinicie și perseverență pentru a pune în valoare cât mai multe din rezervele și posibilitățile economiei noastre.

Unii conducători din economie pun mai presus de interesele generale ale statului interesele înguste de departament și caută, atunci când se alcătuiește planul, să-și creeze condiții cât mai ușoare de realizare. Asemenea conducători devin uneori prizonierii propriului lor aparat, reflectă spiritul de comoditate al unor funcționari în subordine. Miniștrii, conducătorii întreprinderilor au dato-

ria de a îndruma și urmări personal elaborarea proiectului de plan, dînd dovadă de exigență și spirit partinic.

Înlăturînd aspectele negative din munca organelor economice în domeniul elaborării propunerilor de plan, să mobilizăm cât mai multe din rezervele existente. Să eliminăm orice risipă și cheltuire nejudicioasă a resurselor materiale și financiare ale statului, îndreptînd toate aceste resurse spre dezvoltarea cât mai rapidă a economiei noastre naționale.

Tovarăși,

Vă este cunoscut proiectul planului de stat pe anul 1959. În cele ce urmează mă voi opri numai asupra citorva probleme care trebuie evidențiate în mod deosebit și asupra sarcinilor unora dintre ramurile economiei.

Biroul Politic al Comitetului Central al partidului a analizat și a aprobat proiectul planului de stat pe 1959. În același timp el a constatat că în economia noastră națională există numeroase și importante rezerve care pot fi și trebuie puse în valoare, pentru creșterea producției industriale și reducerea mai accentuată a prețului de cost.

Putem ajunge în 1959 la o producție industrială de circa 67 de miliarde de lei — cu opt sute de milioane de lei mai mult decît prevede proiectul de plan —, reprezentînd o creștere totală de circa 10% față de 1953, în loc de 8,6% cît este prevăzut în proiect.

Mărirea sarcinilor de producție ale industriei este pe deplin posibilă prin utilizarea mai bună a capacităților de producție existente, prin scutirea termenelor de dare în funcțiune a noilor instalații și prin însușirea într-un timp mai scurt de către muncitori, tehnicieni și ingineri a tehnicii înaintate. Mijloacele materiale și financiare suplimentare necesare îndeplinirii sarcinilor sporite pot și trebuie să fie asigurate în primul rînd prin scăderea, mai accentuată decît prevede proiectul, a consumurilor de materii prime și materiale.

Pentru dezvoltarea industriei mijloacelor de producție se vor aloca 90% din volumul investițiilor prevăzute în 1959 pentru întreaga industrie, creșterea investițiilor în industria mijloacelor de producție fiind de 1.220 de milioane de lei.

SPORIREA PRODUCȚIEI ÎN INDUSTRIA SIDERURGICĂ ȘI A CONSTRUCȚIILOR DE MAȘINI

În siderurgie vor intra în funcțiune în 1959 bateria a treia de cocs și laminorul de profile de 650 mm de la Hunedoara cu o capacitate de 550.000 tone/an, al treilea laminor de tablă subțire la uzina „Nicolae Cristea” și altele.

Pe baza noilor capacități de producție și a exploatării mai raționale a furnalelor, cuptoarelor de oțel, laminoarelor și altor utilaje existente, se prevede o creștere a producției siderurgice cu 23% față de 1958.

În 1959 se va asigura creșterea într-un ritm mai mare a producției de metal. *Considerăm că, din rezervele existente, industria siderurgică poate realiza în anul care urmează o creștere a producției de oțel de 38% față de 1958, adică o producție totală de 1,3 milioane de tone.* Acest spor poate fi obținut prin folosirea mai intensivă a cuptoarelor de la oțelăria nouă din Hunedoara și prin reconstruirea și măritrea capacității a 3 cuptoare la oțelăria din Reșița.

În vederea realizării acestor însemnate creșteri de producție, Ministerul Industriei Grele, cadrele de conducere din siderurgie trebuie să ia măsuri pentru lichidarea grabnică a deficiențelor în exploatare, pentru ridicarea indicilor de utilizare a furnalelor, cuptoarelor S.M., laminoarelor și pentru reducerea consumului de materii prime, combustibil și cocs. Ținând seama de caracteristicile tehnice ale instalațiilor și de nivelul de calificare la care au ajuns muncitorii, tehnicienii și inginerii siderurgiști din țara noastră, este pe deplin posibil să ajungem din urmă indicii realizați în alte țări. Trebuie făcute eforturi mai mari pentru creșterea numărului de

sortimente de laminate și îmbunătățirea calității mai ales la tablă, oțeluri aliate și oțeluri de rulmenți, care să asigure ridicarea la un nivel mai înalt a calității producției industriei construcțiilor de mașini.

În industria construcțiilor de mașini se pune un accent mai mare pe producția de utilaj petrolifer pentru foraj și pentru prelucrarea șteiului, utilaj pentru industria chimică și pentru prelucrarea lemnului, autocamioane, tractoare și mașini agricole, mașini și aparataj electric, materiale de instalații necesare construcțiilor, precum și bunuri metalice de larg consum — frigidere, mașini de cusut, biciclete etc.

Lărgirea continuă a sortimentelor și îmbunătățirea calitativă a producției de mașini și utilaje satisfac în mai mare măsură cerințele crescânde ale industriei și fac posibilă creșterea însemnată a exportului de mașini și utilaje, care va reprezenta în anul viitor 15% din exportul nostru.

Proiectul de plan prevede mijloacele necesare pentru modernizarea producției de mașini și utilaje prin ridicarea nivelului tehnologic al producției și prin reproiectarea și înlocuirea unui număr însemnat de mașini cu tipuri perfecționate. Printre produsele noi, de înaltă tehnicitate, sînt prevăzute a se realiza în 1959 primele locomotive Diesel electrice, care vor contribui la modernizarea transporturilor feroviare, nave de tonaj mai mare, combine perfecționate pentru recoltat porumb, precum și alte utilaje și mijloace tehnice moderne.

Proiectul planului de stat pe anul 1959 prevede ca producția construcțiilor de mașini să crească cu 12% față de anul 1958.

În industria constructoare de mașini sînt încă mari posibilități de folosire mai completă a capacităților de producție, de utilizare mai rațională a mașinilor, metalului, combustibilului, energiei electrice și a forței de muncă. Ținând seama de aceste rezerve, este pe deplin posibil ca producția construcțiilor de mașini să crească cu încă 2% față de proiectul de plan, astfel ca volumul total al producției să fie cu 14% mai mare decît în 1953. Conducerea Ministe-

ului Industriei Grele, a Direcțiilor generale și a întreprinderilor constructoare de mașini trebuie să lupte cu mai multă hotărâre și energie pentru mobilizarea tuturor rezervelor care aduc economii de investiții și materiale și creează noi și însemnate posibilități pentru creșterea producției, reducerea prețului de cost și îmbunătățirea continuă a calității produselor.

DEZVOLTAREA INDUSTRIEI CHIMICE

Congresul al II-lea al partidului a trasat sarcina creșterii în ritm accelerat a industriei chimice.

Producția industriei chimice a crescut în anul puterii populare de 8 ori față de nivelul anului 1938. În cadrul acestei industrii s-au creat o serie de noi ramuri: producția de îngrășăminte chimice, de fire și fibre sintetice, mase plastice, medicamente de sinteză etc.

Proiectul planului de stat pe 1959 prevede o creștere a producției în industria chimică cu 26% față de anul 1958, prin utilizarea mai bună a capacităților existente și prin intrarea în funcțiune până la sfârșitul acestui an a unor noi capacități de producție.

Analizându-se posibilitățile de realizare a sarcinilor prevăzute în proiectul de plan pe 1959, rezultă că există posibilitatea sporirii volumului producției chimice cu încă cel puțin 1,5% peste prevederile proiectului de plan — ceea ce înseamnă o creștere de 27,5% față de realizările din 1958 — prin utilizarea mai deplină a capacităților de producție la acid sulfuric, îngrășăminte fosfatice etc. și prin grăbirea ritmului de intrare în funcțiune a unor noi unități chimice, de a căror producție este legată dezvoltarea agriculturii, a producției bunurilor de consum și sănătatea publică.

În 1959 va intra în funcțiune la Uzinele chimice din Turda o secție de polimerizări de vinil cu o capacitate de 5.500 de tone; la Combinatul chimic din Făgăraș va intra în funcțiune o secție de îngrășăminte azotoase cu o capacitate de 100.000 t/an azotat de amoniu și o secție de fenol necesar pentru fabricarea fibrelor sin-

tetice având o capacitate de 3.000 t/an, precum și alte instalații care vor contribui în 1959 la producția totală a industriei chimice cu produse în valoare de 600.000.000 de lei.

În 1959 se vor produce pentru prima oară la noi în țară 1.000 de tone de fire și fibre sintetice. Pentru satisfacerea într-o măsură mai mare a cerințelor populației, se vor realiza din fire sintetice 1.500.000 m² de țesături, 700.000 buc. de tricotaje, în valoare totală de circa 80.000.000 de lei. De asemenea, din fibre sintetice în amestec cu alte fibre se vor mai produce încă 7—8 milioane m² de țesături. Articolele confecționate din aceste fire și fibre sintetice vor fi de un sortiment bogat, mai ieftine și mai trainice în comparație cu cele obținute din fibrele și firele naturale.

Producția de îngrășăminte chimice va crește de la 152.000 de tone în 1958 la 282.000 de tone în 1959, mărindu-se astfel baza materială pentru sporirea producției agricole la hectar.

Producția din mase plastice și rășini sintetice va crește de la 2.000 de tone în 1958 la 6.300 de tone în 1959. Din această cantitate se vor confecționa, pe lângă bunuri de consum, cantități importante de materiale necesare în industrie, în construcții și în agricultură, la hidroameliorații. Prin folosirea materialelor din mase plastice se vor economisi circa 8.000 de tone de metale feroase și neferoase, 850 de tone de piele și alte materiale.

În următorii 2—3 ani vor fi puse în funcțiune aproximativ 8 uzine și fabrici noi și 28 de noi secții din care: o fabrică de azotat de amoniu la Roznov, o nouă unitate de fibre sintetice la Săvinești cu o capacitate de 5.000 de tone pe an de rolan, la Grupul industrial Borzești o unitate petrochimică, care va produce în prima etapă 25.000 de tone pe an de cauciuc sintetic, la uzinele Covora instalații de produse sodice cu o capacitate de 150.000 de tone pe an, precum și alte unități de producție care vor mări producția industrială în ramura chimică cu peste 75%.

Întreprinderea cea mai mare a industriei noastre chimice, Combinatul de la Borzești, cu construcțiile sale ridicate pe o distanță de 5 km. se conturează de pe acum în întreaga sa măreție. Aici va

lucra un mare număr de muncitori, pentru care s-a construit orașul nou de la Onești. Combinatul va prelucra o parte din rezervele de țiței și sare de pe valea Trotușului în produse petrolifere și petrochimice de mare valoare economică. El este deservit de o centrală electrică de termoficare cu o putere de 75.000 kW care va ajunge pînă în 1964 la 225.000 kW.

Valoarea producției totale a combinatului va fi de circa 2,6 miliarde de lei anual.

Ținînd seama de însemnătatea pe care o au noile fabrici și uzine chimice pentru dezvoltarea economică a țării și pentru ridicarea nivelului de viață al populației, Ministerului Industriei Petroliului și Chimiei, cadrelor sale de conducere le revine sarcina de mare răspundere de a asigura intrarea cît mai grabnică a acestora în funcțiune, preocupîndu-se în același timp de pregătirea temeinică și din vreme a cadrelor necesare, încît în timpul cel mai scurt noile instalații să lucreze cu întreaga lor capacitate și să dea produse ieftine și de bună calitate.

INDUSTRIALIZAREA ȘI VALORIFICAREA SUPERIOARĂ A LEMNULUI

Tovarăși,

Patrimoniul forestier este una dintre marile bogății ale țării noastre, căreia partidul și guvernul îi acordă o atenție neslăbită. În ultimii 10 ani s-au executat lucrări de împăduriri și de completări a pădurilor, îmbunătățindu-se fondul silvic, a cărui suprafață este de circa 6,5 milioane ha.

Pentru a asigura o exploatare rațională a pădurilor și a îmbunătăți condițiile de lucru în silvicultură, au fost construite rețele de căi ferate forestiere și drumuri în lungime de circa 3.000 km.

În domeniul prelucrării lemnului, preocuparea noastră principală se îndreaptă spre industrializarea și valorificarea superioară a materialului lemnos. Numai în ultimii trei ani s-au construit și

au intrat în producție 5 fabrici noi, precum și un număr de secții noi la fabricile existente. Valoarea producției noilor capacități puse în funcțiune reprezintă suma de 340 de milioane de lei pe an.

Însemnătatea prelucrării complexe a lemnului rezultă din exemplul fabricii de plăci aglomerate din așchii de lemn pusă recent în funcțiune la Brăila. Această fabrică folosește ca materie primă lemnul de plop și de salcie din Delta Dunării, care pînă acum nu se valorifica pe cale industrială. Producția anuală a fabricii este de 51 de milioane de lei, față de costul total al investițiilor, care nu se ridică decît la 45 de milioane de lei. Se prevede ca în anul viitor să se construiască pe lîngă această fabrică o secție modernă de chibrituri, cu o capacitate de 300 de milioane de cutii pe an.

Datorită gradului mai înalt de industrializare a lemnului realizat cu noile capacități de producție, scoatem astăzi dintr-un m³ de masă lemnoasă produse finite în valoare de 3 ori mai mare decît în 1938.

Pentru anul 1959 se prevede începerea construcției a 3 unități de valorificare industrială complexă a lemnului, care vor cuprinde, în afară de producția de cherestea, secții pentru producția de placaje, plăci fibro-lemnoase, plăci aglomerate. Se vor construi încă două fabrici noi de mobilă, precum și noi secții de plăci aglomerate și plăci celulare pe lîngă fabrica nouă de la Gălățuși.

În afară de obiectivele a căror construcție va începe în 1959, sînt prevăzute și s-au asigurat utilajele și instalațiile pentru o serie de alte unități de valorificare complexă a lemnului, care se vor construi în anii următori. Dintre cele mai importante, menționăm un număr de 5 fabrici de plăci fibro-lemnoase cu o capacitate totală de 124.000 de tone pe an, 4 secții de plăci aglomerate cu o capacitate de 32.000 de tone, 3 secții de placaje cu o capacitate de 54.000 m², 4 fabrici de mobilă cu o capacitate de 30.000 de garnituri și secții de parchete cu o capacitate totală de 1.300.000 m² anual.

Sumele ce se vor cheltui numai pentru construcția și utilizarea acestor unități reprezintă 1.150.000.000 de lei. Trebuie relevat că noile unități de valorificare complexă a lemnului vor produce, când vor fi toate în funcțiune, mărfuri în valoare de circa 500 de milioane de lei anual, din care vor putea fi exportate produse echivalând valoarea importului de utilaje pentru 4 secții de plăci fibrolemnoase.

Cu toate măsurile luate în ultimii ani pentru valorificarea complexă a masei lemnoase, trebuie să arătăm că sîntem rămași în urmă față de prevederile Directivelor Congresului al II-lea. Trebuie să lichidăm grabnic această întârziere, să intensificăm valorificarea complexă a masei lemnoase.

La nivelul actual de dezvoltare industrială nu mai putem tolera să se piardă cantități însemnate de masă lemnoasă la prelucrarea în pădure. Pentru ca aceste pierderi să fie eliminate, trebuie luate cît mai urgent măsuri ca întreaga masă lemnoasă să fie prelucrată în unități industriale moderne, cu profil complex de valorificare a masei lemnoase și dotate cu tehnica cea mai înaltă. Trebuie să ne îngrijim din timp de dotarea industriei lemnului cu utilaje moderne, să creăm și să importăm instalații cu un mare randament de valorificare a lemnului, pe baza tehnologiei celei mai înaintate. Industria construcțiilor de mașini trebuie să ia măsuri pentru a contribui la dotarea silviculturii și industriei lemnului cu utilaje la nivelul celor mai bune modele din străinătate și a căror producție în țară se justifică din punct de vedere economic, iar industria chimică să participe activ la dezvoltarea acestei ramuri, furnizîndu-i rășini sintetice și alte produse de bună calitate, la preț ieftin.

În cadrul planului de perspectivă este necesar să întocmim un program de dezvoltare în ritm accentuat a industrializării complexe a lemnului, să ajungem astfel să valorificăm masa lemnoasă la nivelul atins de țările ce realizează cele mai înalte în acest domeniu. Concentrarea, prelucrarea și industrializarea lemnului în unități moderne, amplasate cît mai aproape de resursele de masă

lemnnoasă, vor ridica la un nivel mai înalt eficiența economică a industriei lemnului. Reorganizarea și reutilizarea industriei lemnului, eliminarea în cel mai înalt grad a pierderilor vor face posibil să obținem produse finite în valoare mereu mai mare, deși în scopul îmbunătățirii fondului silvic vom continua și în anii următori să restrîngem volumul tăierilor forestiere. O dată cu dezvoltarea producției de plăci aglomerate, fibrolemnoase, placaje, pene, furnire, se creează condițiile pentru creșterea continuă a producției industriei de mobilă, care trebuie să se perfecționeze, să-și lărgască sortimentele și să le adapteze construcțiilor-tip de locuințe, să îmbunătățească neconținut calitatea și aspectul produselor, pentru a satisface în măsură tot mai mare cerințele populației și să lărgască considerabil posibilitățile de export.

CREȘTEREA PRODUCEȚIEI BUNURILOR DE CONSUM

Tovarăși,

Dezvoltarea continuă a producției *bunurilor de larg consum*, lărgirea sortimentelor și îmbunătățirea simțitoare a calității lor au contribuit la satisfacerea într-o măsură crescîndă a cererilor de mărfuri, a exigențelor în aprovizionarea oamenilor muncii.

În vederea îmbunătățirii în continuare a aprovizionării populației, proiectul de plan pe anul 1959 prevede ca producția industriei bunurilor de consum să crească cu 6,9% față de realizările anului 1958.

În vederea unei importante dezvoltări a industriei ușoare și alimentare, volumul de investiții prevăzut pe 1959 este cu circa 53% mai mare față de volumul investițiilor destinate acestui sector în 1958.

Prin investițiile prevăzute se va mări capacitatea de producție la fire de bumbac și lînă, ceea ce va permite reducerea importului, se vor crea unități noi de producție pentru prelucrarea firelor și fi-

brelor sintetice, pentru finisarea țesăturilor, în vederea îmbunătățirii calității și aspectului acestora. Astfel se vor pune în funcțiune capacități noi cu producții de 3.700 de tone de fire de bumbac, 800 de tone de fire de lână, 5 milioane m² de țesături din fire sintetice, 2,2 milioane buc. de tricoteaje, 1,1 milioane perechi de încălțăminte de cauciuc și altele.

În industria alimentară va începe construirea unei fabrici de lapte praf cu o producție de 1.500 de tone anual, a unui combinat de produse lactate în București cu o capacitate de producție de 3.000 hl de lapte pe zi, a unui abator la Hunedoara de 30 de tone de carne pe zi, a două fabrici de zahăr, fiecare având posibilitatea de a prelucra zilnic 2.000 de tone de sfeclă; se va mări capacitatea de depozitare a vinului cu peste 4.600 de vagoane, reprezentând o creștere de 27% față de aceea a anului 1958; capacitatea de producție la unt pasteurizat va crește cu 1.500 de tone.

Analizând posibilitățile de dezvoltare a industriei bunurilor de consum, considerăm că prin utilizarea mai bună a mașinilor și utilajelor, prin folosirea economicoasă a materiilor prime și materialelor, se poate obține o majorare a producției industriei ușoare și alimentare peste prevederile proiectului de plan în valoare de circa 200 de milioane de lei, astfel că valoarea producției bunurilor de consum va crește cu circa 2 miliarde de lei față de anul 1958.

În fața industriei bunurilor de consum stă sarcina de a produce cât mai multe mărfuri de calitate superioară, de a lărgi numărul sortimentelor și de a realiza economii la materii prime și materiale, pentru reducerea în continuare a prețului de cost.

Tovarăși,

O problemă asupra căreia aș vrea să atrag în mod deosebit atenția plenarei este aceea a măsurilor care trebuie luate pentru a se ajunge în anii următori la lichidarea importului de zahăr, ulei și lână.

Îmbunătățirea aprovizionării oamenilor muncii își găsește, între altele, expresie în creșterea continuă a consumului de produse agroalimentare superioare, ca zahărul, uleiul și altele.

Din 1938 și până în 1957 producția de zahăr a crescut de la 95.100 de tone la 185.351 de tone. Totuși producția de zahăr a rămas mult în urmă față de consumul sporit al oamenilor muncii. Această stare de lucruri ne-a obligat să recurgem an de an la import de zahăr.

Se pune în mod firesc întrebarea: de ce sîntem în situația de a continua să importăm zahăr cînd avem toate condițiile favorabile pentru a asigura materia primă necesară și a fabrica în țară zahăr în cantități suficiente pentru a acoperi nevoile consumului intern și chiar pentru export.

Dacă facem un calcul cît ne-a costat importul de zahăr în ultimii 8 ani, reiese că am cheltuit o sumă cu care s-ar fi putut importa utilajul pentru mai multe fabrici de zahăr.

Lipsa unei preocupări serioase pentru fabricarea în țară a întregii cantități de zahăr necesară consumului era „explicată” de unii prin insuficiența capacității interne de producție, iar nedezvoltarea capacității de producție era „motivată” prin deficiențele în cultivarea sfecele de zahăr.

Putem și trebuie să luăm toate măsurile pentru dezvoltarea culturii sfecele de zahăr, cît și pentru mărirea capacităților de producție, astfel ca în 1960 importul de zahăr să fie lichidat, iar în 1964 să ajungem la un consum de zahăr de 20 kg socotit pe cap de locuitor, față de 5,5 kg cît era în 1938 — și să dispunem în același timp de însemnate cantități pentru export.

Suprafețele cultivate cu sfeclă de zahăr au crescut de la 25.600 ha, media anilor 1934—1938, la 132.700 ha, media anilor 1954—1958; nu a crescut însă corespunzător producția medie la hectar. Cauza principală a acestei situații constă în faptul că în ultimii ani nu s-a asigurat dezvoltarea culturii sfecele de zahăr în primul rînd în zonele deosebit de favorabile din anumite regiuni ale țării, ca Regiunea Autonomă Maghiară, regiunile Cluj, Stalin,

Suceava, Timișoara și altele. Cultura acestei plante a fost restrinsă în unele zone favorabile și înlocuită cu alte culturi. Astfel cultura sfeclei de zahăr a fost scoasă din zona Fabricii de zahăr din Bod, unde se obțin producții mai ridicate la hectar, și a fost extinsă în raioane ca Tecuci și Lugoj, unde producțiile medii obținute sînt simțitor mai scăzute.

Lucrările agrotehnice — cum sînt arăturile de toamnă —, îngrășămintele, lucrările de întreținere au fost în multe locuri incomplet aplicate, iar irigarea suprafețelor cultivate cu sfeclă de zahăr nu a constituit o preocupare pentru Ministerul Agriculturii și Silviculturii și pentru Sfaturile populare.

Este necesar ca pînă în primăvara anului 1959 să se termine zonarea culturii sfeclei de zahăr în raioanele cele mai favorabile, cu tradiție în cultura acestei plante, și să se concentreze producția de sfeclă de zahăr în special în jurul fabricilor de zahăr, pentru a se economisi cheltuielile de transport.

Cultura sfeclei de zahăr în zonele favorabile este deosebit de rentabilă pentru gospodăriile colective și întovărășirile agricole. Sînt grătore, în această privință, exemplele gospodăriilor agricole colective Lenaueim din regiunea Timișoara, Ziduri din regiunea Ploiești, Gildău din regiunea Constanța, care, realizînd producții medii la hectar de 30.000 și 40.000 kg de sfeclă, au obținut venituri între 15.000 și 20.000 de lei la fiecare hectar.

Gospodăriile agricole colective și întovărășirile agricole din zonele favorabile culturii sfeclei de zahăr trebuie îndrumate spre extinderea acestei culturi. Pentru stimularea gospodăriilor agricole colective și a întovărășirilor agricole care, specializîndu-se în cultura sfeclei de zahăr, își vor restrînge suprafețele cultivate cu cereale, va trebui să se asigure o anumită cantitate de cereale necesară acoperirii nevoilor lor de consum.

În scopul obținerii unei producții sporite și constante este necesar să se elaboreze un plan de măsuri, egalat pe mai mulți ani, de mărire a suprafețelor irigate pentru cultura sfeclei de zahăr.

Începînd din 1959, va trebui să se treacă la irigarea unor suprafețe cît mai mari cultivate cu sfeclă de zahăr, folosindu-se mijloace locale simple și cît mai economice și antrenîndu-se la aceste lucrări masele largi de țărani muncitori, în special pe țărani colectivști și întovărășiți, direct interesați materialicește în executarea cît mai grabnică a lucrărilor de irigare. Suprafețele destinate irigării trebuie să fie alese în special pe valea Dunării și în apropierea rîurilor.

Se știe că o mare și rodnică experiență în cultura sfeclei de zahăr o au cultivatorii din țări prietene ca Cehoslovacia și R.D.G.

Este necesar să trimitem în aceste țări grupuri de specialiști și îndeosebi tineri ce s-au ocupat de cultura sfeclei de zahăr, care să lucreze un anumit timp împreună cu cultivatorii de sfeclă din aceste țări, să studieze experiența lor, să-și însușească totodată sistemul lor de mașini pentru cultura sfeclei de zahăr — pe care s-o adaptăm la condițiile țării noastre. Atunci cînd se întorc acasă, acești tineri să nu se mărginească doar a vorbi despre cele văzute, ci să aplice efectiv ceea ce au învățat.

De asemenea este necesar să se organizeze un larg schimb de experiență în țară cu gospodăriile de stat, gospodăriile colective și întovărășirile agricole care au obținut producții medii de 30.000 și 40.000 kg de sfeclă la hectar, să se trimită în aceste unități grupuri de colectivști, întovărășiți și agronomi, care să studieze și să-și însușească experiența înaintată în cultura sfeclei de zahăr, iar apoi să ajute la aplicarea ei. În vederea asigurării cadrelor necesare dezvoltării culturii sfeclei de zahăr, trebuie să se organizeze în gospodării colective, în întovărășiri cursuri de îndrumare agrotehnică calificată a cultivatorilor de către ingineri și tehnicieni agronomi; aceștia au ei înșiși de învățat de la cultivatorii cu experiență.

Toate acestea vor permite să realizăm în următorii 2—3 ani o producție medie de cel puțin 20.000 kg de sfeclă de zahăr la hectar.

Concomitent cu măsurile pentru dezvoltarea culturii sfeclii de zahăr în vederea creșterii producției medii la hectar, vor trebui sporite capacitățile de prelucrare existente, creîndu-se noi capacități, în așa fel ca în 1960 să fie puse în funcțiune 2 fabrici noi, fiecare cu o capacitate de prelucrare de cîte 2.000 de tone de sfeclă în 24 de ore, iar în anii următori să fie lărgite în continuare capacitățile de fabricație a zahărului, astfel ca pînă în 1964 să asigurăm producția necesară unui consum anual de circa 400.000 de tone, precum și a unui disponibil pentru export.

În ce privește uleiul comestibil se impun de asemenea o serie de măsuri imediate.

Producția industrială de ulei în țara noastră a crescut de la 17.800 de tone în 1933 la peste 44.000 de tone în 1958. Cu toate acestea, cantitățile de ulei realizate din producția internă nu au putut satisface consumul din ce în ce mai mare al populației, ceea ce a determinat importuri sporite de la an la an. În ultimii 2 ani peste 40% din cantitatea necesară consumului intern a fost importată. Fără îndoială că, dacă Ministerul Agriculturii și Silviculturii, institutele științifice de cercetări și alte organe în drept ar fi acordat atenția cuvenită dezvoltării culturii florei-soarelui, am fi putut asigura din producția proprie necesarul de ulei.

Trebuie subliniat că, în timp ce importul s-a menținut la un nivel ridicat, fabricile de ulei, neavînd asigurată materia primă necesară, au folosit doar o parte a capacității lor de producție.

Nu putem fi mulțumiți cu această stare de lucruri cînd avem în țară condiții favorabile pentru cultura de floarea-soarelui, ca și a altor plante oleaginoase.

Trebuie luate măsuri pentru dezvoltarea culturii de floarea-soarelui și a altor plante oleaginoase, pentru a asigura fabricile noastre cu materia primă și a acoperi astfel, exclusiv din producția internă, consumul crescînd al populației.

În acest scop, începînd cu anul 1959, trebuie să se treacă la sporirea suprafețelor cultivate cu floarea-soarelui, pentru a se ajunge încă în 1959 la o producție de circa 450.000 de tone de semințe.

În vederea ridicării, în următorii ani, a producției medii pînă la 1.200—1.300 kg la hectar, trebuie asigurată aplicarea măsurilor agrotehnice corespunzătoare și cultivarea întregii suprafețe cu sămînță de mare randament.

Ca urmare a aplicării măsurilor agrotehnice înaintate, precum și a cointeressării materiale a producătorilor, vom putea ajunge ca în 1960 să renunțăm la importul de ulei, iar în 1964 să obținem o producție de 650.000 de tone de floarea-soarelui, cu care să sîtisfacem pe deplin cerințele crescînde de consum ale populației.

Nu putem trece cu vederea faptul că mai există o serioasă rămînire în urmă față de necesități la producția de lînă și fire de lînă. În perioada anilor 1953—1958 a fost adusă din străinătate o cantitate de 17.000 de tone de lînă fină și semifină. În 1959 importul prevăzut echivalează cu suma acordată industriei ușoare pe timp de 3 ani pentru import de utilaje.

Cauza principală este aceea că la noi oile cu lînă fină și semifină nu reprezintă decît 36,2% din totalul numărului de oi.

Este necesar să fie luate în continuare măsuri pentru creșterea șeptelului de oi și îmbunătățirea raselor de ovine, astfel ca în următorii 3—4 ani numărul oilor cu lînă fină și semifină să ajungă la circa 50% din total.

Prin îndeplinirea acestor sarcini și prin darea în funcțiune a fabricii de rolan, în 1961—1962 vor fi create posibilități pentru a acoperi în cea mai mare parte necesarul de lînă din producția internă.

În loc de a importa an de an cantități sporite de ulei și lînă, să depunem eforturi pentru a dezvolta resursele interne de ma-

terii prime, iar mijloacele cheltuite pentru import să le folosim pentru dezvoltarea bazei tehnice de prelucrare a acestor materii, spre a satisface astfel într-o măsură tot mai mare cerințele mereu crescînde ale populației.

DEZVOLTAREA SECTORULUI SOCIALIST AL AGRICULTURII ȘI SPORIREA PRODUCȚIEI AGRICOLE

Tovarăși,

Ca rezultat al aplicării politicii partidului au fost obținute realizări însemnate în construcția socialistă la sate și în creșterea producției principalelor culturi agricole.

La 1 noiembrie 1958 sectorul socialist al agriculturii cuprindea 15.723 de gospodării colective, cooperative agricole de producție și întovărășiri, cu peste 1.760.000 de familii. Sectorul socialist în agricultură reprezintă peste 55% din suprafața agricolă a țării.

În vederea dezvoltării sectorului socialist al agriculturii și sporirii producției agricole, prin proiectul de plan pe anul 1959 se acordă agriculturii investiții însumînd 2,9 miliarde de lei, cu 600 de milioane de lei mai mult decît în 1958. Din aceste fonduri mai mult de jumătate vor fi folosite pentru mărirea substanțială a parcului de mașini și tractoare în vederea mecanizării principalelor lucrări agricole în unitățile agricole socialiste, precum și pentru extinderea lucrărilor de îndigui, drenări și irigații, în scopul lărgirii suprafețelor arabile și asigurării unor recolte mari și constante.

Gospodăriile agricole de stat, care au ajuns să cuprindă un milion de hectare de suprafață agricolă, au datorită să-și mărească încontinuu contribuția la fondul central.

Gospodăriile agricole de stat și S.M.T.-urile vor fi înzestrate în 1959 cu încă 6.100 de tractoare, 4.700 de combine, 6.200 de semănători și alte mașini.

Se va realiza un însemnat pas înainte pe linia chimizării treptate a agriculturii, livrîndu-se în 1959 cu peste 50% mai multe îngrășăminte chimice decît în 1958.

O parte importantă a fondurilor alocate agriculturii este destinată producerii semințelor de soi și îndeosebi a semințelor de porumb dublu hibrid, a materialului săditor vitipomicol, înmulțirii animalelor de rasă și altele.

Pentru sporirea producției agricole are o mare însemnătate extinderea lucrărilor de hidroameliorații; în acest scop, în 1959 se vor alocă 375 de milioane de lei, față de 160 de milioane de lei în 1958. Lucrările de îndigui și desecări vor cuprinde în 1959 o suprafață de 230.000 ha, iar cele de irigații o suprafață de 24.000 ha, ceea ce reprezintă un volum de lucrări mai mare decît cel realizat în întreaga perioadă 1951—1957. Dispunînd de fondurile prevăzute pentru aceste lucrări, mobilizînd mai intens masele țărănești și folosind resursele locale, Sfaturile populare pot să efectueze lucrări de hidroameliorații pe suprafețe mult mai mari decît acelea prevăzute în plan.

Lărgirea suprafețelor arabile, opărirea terenurilor împotriva inundațiilor și combaterea efectelor dăunătoare ale secetei trebuie considerate acțiuni de cea mai mare însemnătate în lupta pentru obținerea unor recolte mari și stabile, acțiuni în care sînt direct interesate mase largi ale țărînimii muncitoare.

Un mare avînt a luat în ultimul timp mișcarea de masă pentru efectuarea a numeroase lucrări de hidroameliorații, construirea de poduri și drumuri, școli, cămine culturale, prin muncă obștească. Sfaturile populare, îndrumate de organele de partid, manifestă tot mai multă inițiativă și pricepere în organizarea unor astfel de lucrări. Activiști de partid și de stat, membri de partid

și de U.T.M. însușească prin exemplu personal pe oamenii muncii care iau parte la această acțiune patriotică.

În cadrul muncii obștești, o deosebită atenție trebuie acordată regularizării cursului apelor, lucrărilor de îndiguire pentru a pune stavilă torențelor și a preveni inundațiile, acumulării de ape în bazine de reținere în vederea extinderii irigațiilor și combaterii secetei, pentru obținerea unor recolte bogate și stabile.

Ucele comitete regionale de partid au analizat posibilitățile de a extinde lucrările de hidroameliorații și au ajuns la concluzia că, organizând mai bine forțele locale și mobilizând energia și spiritul de inițiativă al maselor țărănești, vor depăși propunerile de plan pe 1959, ceea ce va face posibil să se ajungă în scurtă vreme la o suprafață de un milion ha ameliorate. Regiunile București, Craiova, Timișoara, Pitești și Constanța, de pildă, își propun să redea agriculturii prin astfel de lucrări peste 100.000 ha și să irige aproape 45.000 ha, realizând în același timp economii de peste 230 de milioane de lei. Experiența anului 1958, mai ales a regiunilor Timișoara și Constanța, arată că, atunci când organele de partid privesc cu toată răspunderea munca politică în rândurile maselor țărănești pentru a le atrage la lucrări de îndiguiri, desecări și irigații, se obțin rezultate dintre cele mai bune. Țărânimii muncitoare din comunele aflate de-a lungul cursurilor de apă, în mod deosebit colectivității și întovărișii, a răspuns cu bucurie la chemarea organizațiilor de partid și a Sfatului popular, executând voluntar numeroase lucrări de îndiguiri și hidroameliorații, conștienți că aceste lucrări sînt în propriul lor interes material. Numai pe șantierul Checea-Jimbolia, regiunea Timișoara, cu ajutorul statului și prin munca voluntară a mii de țărâni muncitori, s-au efectuat în 45 de zile lucrări de desecări pe o suprafață de 12.500 ha.

Pentru efectuarea lucrărilor de hidroameliorații, unii specialiști burocratizați, neîncrezători în inițiativa și puterea creatoare a

maselor. Întocmeau planuri irealizabile, care ar fi comportat cheltuieli imense din partea statului. Realitățile au demonstrat că prin voința și munca plină de elan a maselor au fost îndeplinite voluntar cu cheltuieli minime numeroase și importante lucrări de îndiguiri și hidroameliorații.

În vederea îndeplinirii lucrărilor de hidroameliorații pe cursurile de apă, trebuie să se trimită la fața locului specialiști care să studieze condițiile concrete, să întocmească acolo proiectele, să conducă lucrările pe teren în mijlocul maselor, să dea tot timpul, pînă la sfîrșitul lucrărilor, o îndrumare concretă, pe teren, Sfatului popular și țărânimii muncitoare. Comitetul de stat al apelor are obligația să ajute efectiv Sfaturile populare în organizarea șantierelor și executarea lucrărilor.

DEZVOLTAREA REȚELEI DE DRUMURI

Un alt sector deosebit de important de activitate este construcția și modernizarea drumurilor.

Avem în țară o rețea de drumuri de 78.000 km, din care 9.700 km de drumuri naționale. O parte a rețelei de drumuri a fost modernizată. Totuși construirea de noi drumuri și lucrările de modernizare sînt rămase în urmă, cauza principală fiind prețul de cost ridicat la care se execută aceste lucrări și care a micșorat eficacitatea fondurilor acordate de stat pentru acest sector.

Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor — Departamentul transporturilor rutiere, navale și aeriene — nu a acordat atenția cuvenită problemei costurilor, controlului asupra cheltuiirii fondurilor repartizate prin bugetul statului.

Nici pînă în prezent nu sînt stabilite limitele prețului pe kilometru de drum și sistem de îmbrăcăminte. Aceasta dă posibilitate unor proiectanți și executanți de drumuri, lipsiți de răspundere, poate chiar elemente necinstite sau dușmănoase, să frîneze modernizarea rețelei de drumuri. Prețul mediu pe kilometru de

drum modernizat s-a ridicat în 1958 la 632.000 de lei, ajungând la unele șantiere, cum este cazul drumului asfaltic Săbăoani—Tg. Frumos, până la 995.000 de lei.

Sînt în execuție simultană prea multe puncte de lucru, ceea ce fărîmîțează potențialul unităților, scumpește lucrările, îngreuează controlul calității execuției, înlesnind totodată fraudele și furturile din avuții obștești. Lucrările de organizare a șantiierelor de drumuri, insuficient studiate, sînt foarte costisitoare. Numai în ultimii trei ani s-a cheltuit pentru organizări de șantiere suma de 50 de milioane de lei, sumă cu care s-ar fi putut moderniza încă 70—90 km de drumuri.

Lucrările de organizare a șantiierelor de drumuri sînt prea costisitoare, între altele datorită amplasării stațiilor de preparare a betonului și asfaltului la mari distanțe de locul de turnare, neorganizării raționale a transporturilor de materiale, aducîndu-se piatră pentru Gura Humorului tocmai de la Măcin, în loc să se aducă de la Pojorita, cimentul pentru Piatra Neamț de la Megidia, în loc de la Bicaz, pietrișul și nisipul de la mari distanțe, în loc să se exploateze balastierele din imediata apropiere a șantiierelor.

Răspunderea pentru aceste deficiențe revine conducerii Departamentului transporturilor rutiere, navale și aeriene din Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor, care a tolerat întocmirea unor proiecte pentru trasee insuficient studiate. Departamentul nu a obligat organele de studii, proiectare și execuție să se încadreze în limitele unui anumit preț de cost pe kilometru de drum, nu s-a preocupat de studierea profundă a elementelor prețului de cost, pentru a găsi soluții în vederea reducerii continue a acestuia.

Pentru a se pune capăt lipsurilor ce persistă în construirea și modernizarea de drumuri, Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor, Comitetul de Stat al Planificării și Ministerul Finanțelor, împreună cu celelalte organe interesate, trebuie să ia

măsuri ca în termen de 3 luni să fie stabilit un sistem de prețuri ferme și să se elaboreze normative pentru diferite tipuri de drumuri și pentru lucrările de artă aferente — normative obligatorii pentru proiectanți și executanți.

La modernizarea drumurilor din țara noastră se poate folosi betonul de ciment acolo unde se justifică economic; la unele lucrări de modernizare să se folosească, ca primă etapă, subiful, urmînd ca, o dată cu creșterea traficului, drumul să fie acoperit cu beton asfaltic.

Sarcina de modernizări de drumuri prevăzută în proiectul de plan pe anul 1959 este de aproape 2 ori mai mare decît realizările anului 1958. Propunerile de plan prevăd să se construiască în 1959 716 km. Prin reducerea prețului de cost și prin participarea maselor la lucrările de construire și modernizare a drumurilor se pot reduce fondurile alocate și se pot construi 800 km în 1959, ajungîndu-se în anii viitori la 1.000 km pe an. Această sarcină este pe deplin realizabilă. Ea cere o luptă perseverentă pentru lichidarea deficiențelor serioase ce persistă în sectorul construcțiilor de drumuri și care au făcut cu puțință să se mențină pînă în prezent costurile ridicate.

Există însemnate rezerve care trebuie mobilizate, ținîndu-se seama că mai mult de trei sferturi din prețul de cost la construirea drumurilor este reprezentat de cheltuielile de executare a lucrărilor de terasamente, de extracție a produselor de balastieră, de transportarea acestora și de alte lucrări de pregătire; or, o bună parte din aceste lucrări poate și trebuie să fie executată cu contribuția cetățenilor din comunele situate de-a lungul traseelor.

Locuitorii din sate sînt dornici să se construiască cît mai multe șosele asfaltate, care să înlesnească circulația și transporturile. Nu începe îndoielă că oamenii muncii de la sate vor fi bucuroși să pună umărul pentru a grăbi construirea și modernizarea drumurilor, participînd la aceste lucrări prin muncă și atelaje și contribuînd astfel la înflorirea și înfrumusețarea comunei lor și a întregii țări.

SA CONSTRUIM LOCUINȚE IEFTINE ȘI DE BUNĂ CALITATE!

Tovarăși,

Congresul al II-lea al P.M.R., scoțind în evidență că în domeniul construcțiilor de locuințe există o rămânere în urmă, a trasat ca sarcină în vederea îmbunătățirii condițiilor de locuit ale oamenilor muncii să se construiască din fonduri de stat, în perioada anilor 1956—1960, o suprafață locuibilă de cel puțin 2.500.000 m².

În cei trei ani care au trecut de la congres s-a realizat din fonduri și credite de stat, în orașe și centre muncitorești, o suprafață locuibilă de circa 1.400.000 m², reprezentând aproape 40.000 de apartamente.

Deși în anii din urmă sectorul construcțiilor de locuințe s-a dezvoltat continuu, iar șantierele au primit numeroase utilaje pentru mecanizarea lucrărilor și ridicarea productivității muncii, costul construcțiilor de locuințe s-a menținut timp îndelungat și se mai menține pe unele șantiere la un nivel inacceptabil de ridicat. Am văzut la Onești executându-se așa-zise „construcții experimentale” de locuințe, care costă 120.000 de lei apartamentul. La Vulcan, în raionul Petroșani, s-au construit unele apartamente la un cost de 113.000 de lei. Dacă în ultimii 7—8 ani costul construcțiilor nu s-ar fi menținut la un nivel cu totul nejustificat, din fondurile alocate de stat s-ar fi putut construi și preda spre folosință oamenilor muncii un plus de suprafață locuibilă de aproape 640.000 m², reprezentând 21.000 de apartamente.

Costurile ridicate ale locuințelor construite în această perioadă arată că organele de conducere din Ministerul Construcțiilor și Materialelor de Construcții, din fostul Comitet de stat pentru arhitectură și construcții și din celelalte ministere cu sarcini în construcții nu s-au preocupat cu spirit de răspundere de lichidarea deficiențelor serioase care persistă în acest domeniu. Conducătorii acestor ministere și instituții au vorbit deseori, în di-

ferite ocazii, despre economii și despre necesitatea reducerii prețului de cost, dar practic nu au făcut mare lucru.

Activitatea de proiectare nesatisfăcătoare, slaba răspundere profesională și cetățenească a unor proiectanți, lipsa unor indici tehnico-economici și în special a limitelor de cost obligatorii pentru toate institutele de proiectare au avut ca urmare întocmirea de proiecte scumpe și de slabă calitate. Nu s-a acordat importanță tipizării construcțiilor de locuințe, iar puținele proiecte-tip întocmite nu au corespuns specificului diferitelor regiuni și nu au prevăzut folosirea materialelor locale. Au fost elaborate unele proiecte care restringeau spațiul locuibil la numai 32% din suprafețele construite și conțineau numeroase exagerări arhitecturale, care scumpeau prețul de cost.

Cu toate că locuințele au fost proiectate la un cost ridicat, ele s-au mai scumpit și în cursul construcției, din cauză că unele ministere și comitete executive ale Sfatului popular au amplasat construcțiile la marginea orașelor, în zone lipsite de lucrări edilitare: străzi, canalizare, alimentări cu apă și energie electrică, în timp ce multe terenuri libere, care aveau toate aceste dotări, au rămas nefolosite în mijlocul orașelor.

Sistemul de a începe în același timp lucrări pe un număr mare de șantiere la care se lucrează simultan a dus la împrăștierea mijloacelor materiale și financiare, la greutatea în asigurarea cu materiale și forță de muncă, la prelungirea nejustificată a duratei de execuție a lucrărilor. Aceasta a avut ca rezultat cheltuieli inutile de regie, blocări ale fondurilor materiale și bănești care au scumpit costul lucrărilor, precum și întâzieri în darea în folosință a spațiului locativ pentru oamenii muncii.

Deși utilizarea prefabricatelor de beton armat la construcțiile industriale a avut unele rezultate pozitive, costul ridicat al prefabricatelor folosite la construcțiile de locuințe a scumpit aceste construcții cu 10—15% față de construcțiile în beton monolit.

Cauzele principale care mențin prefabricatele la un preț ridicat sînt: utilizarea unor tipuri neeconomice de elemente care

au sporit consumul de oțel și ciment, fabricarea unui număr mare de tipuri de serie mică și transportul prefabricatelor la distanțe mari.

Trebuie să fie împiedicată producerea și folosirea prefabricatelor nu constituie un scop în sine, ci un mijloc de scurtare a termenului de execuție a construcțiilor și de obținere a unui preț de cost redus. Prefabricatele să fie folosite numai acolo unde există justificare economică: să se ia măsuri încât construcțiile executate cu prefabricate să nu depășească prețul de cost al construcțiilor în monolit. Proiectanții de construcții și fabricile producătoare de prefabricate trebuie să caute soluții care să ieftinească prețul de cost, îmbunătățind calitatea produselor.

Producția materialelor de construcții nu s-a dezvoltat încă la nivelul cerut de ritmul și volumul construcțiilor pe care le avem de realizat.

Ministerul Construcțiilor și Materialelor de Construcții și comitetele executive ale Sfatului popular valorifică prea puțin resursele locale de materiale de construcții: balast, nisip, var, piatră de construcție și altele, încât să reducă simțitor distanțele și cheltuielile de transport. Prețul de cost al balastului ar putea fi redus la mai puțin de jumătate pe unele șantiere dacă el ar fi procurat din resursele locale.

Trebuie făcute toate eforturile pentru a descoperi și a pune în valoare în apropierea șantierelor de construcții baze de aprovizionare cu nisip, piatră și alte materiale, a organiza și a dezvolta producția de cărămizi din resurse locale.

La executarea construcțiilor se manifestă, de asemenea, deficiențe serioase, care duc la depășiri ale costului de deviz, și așa destul de umflat. În ultimii ani, întreprinderile constructoare ale Ministerului Construcțiilor și Materialelor de Construcții, ale altor ministere și ale Sfatului popular, în loc să realizeze beneficiile planificate, au avut pierderi acoperite din bugetul statului.

O experiență pozitivă au constituit-o construcțiile de locuințe realizate, sub controlul și îndrumarea directă a organelor de par-

tid, în cartierul Floreasca, în Bucureștii Noi și în unele orașe din țară, locuințe executate la un preț de cost mult mai redus decât la alte șantiere și cu termene scurte de execuție. De asemenea, sub îndrumarea și controlul organelor de partid, s-au construit la Eforie în 1957—1958 case de odihnă cu 2.000 de paturi, care au costat 21.000 de lei de fiecare pat — în timp ce O.N.T.-Carpați și Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale au propus case de odihnă asemănătoare cu prețul de 37.000—45.000 de lei de fiecare pat. Această experiență reușită a fost privită cu neîncredere și chiar cu adversitate de unele elemente conservatoare, retrograde și chiar de rea-credință din Ministerul Construcțiilor și Materialelor de Construcții și din cadrul unor Sfaturi populare, care au căutat „să demonstreze” că nu se pot executa locuințe la asemenea prețuri reduse, deși locuințele sînt gata construite și date în funcțiune.

În urma indicațiilor Comitetului Central al P.M.R. de a se analiza în plenare lărgite ale comitetelor regionale de partid problema costului ridicat al construcțiilor de locuințe, a avut loc în toate regiunile o largă dezbateră asupra cauzelor care au dus la scumpirea costului, luîndu-se hotărâri concrete pentru îmbunătățirea activității în acest domeniu. Aplicarea acestor hotărâri a dovedit că este posibilă o reducere serioasă a costului construcțiilor. Începînd din a doua jumătate a acestui an, se construiesc în orașe și centre muncitorești peste 4.300 de apartamente la un cost pînă la 40% mai mic decât al construcțiilor de locuințe din anul trecut. Astfel, în majoritatea regiunilor s-a ajuns să se construiască locuințe bune la un cost de 35.000—40.000—50.000 de lei. În capitală și în unele orașe ca Pitești și Cluj se execută în prezent apartamente la un cost sub 40.000 de lei. Realizările obținute demonstrează că de nejustă este poziția de neîncredere manifestată de unii proiectanți și executanți în posibilitățile reale de reducere simțitoare a costului construcțiilor de locuințe.

Cu toate că în ultimul timp s-au obținut unele rezultate bune, totuși se construiește încă scump și încet.

Criteriul principal în construcția de locuințe este prețul de cost. Trebuie să folosim rezervele existente pentru a construi apartamente de 2 camere și dependințe la un cost de 30.000—40.000 de lei, iar pe magistralele capitalei la cel mult 50.000 de lei. În acest fel, în 1959, din fondurile alocate de 1 miliard de lei pentru construirea de locuințe se vor putea da în folosință cu 50.000 m² de suprafață locuibilă mai mult decât se prevede în proiectul de plan. Trebuie combătute părerile acelor proiectanți, arhitecți, constructori care, imbibăți de conservatorism, susțin că în cadrul acestor limite nu s-ar putea construi locuințe bune, frumoase și confortabile.

Proiectanții să elaboreze proiecte-tip pentru asemenea locuințe, care să nu depășească limitele de cost stabilite. Proiectele-tip să țină seama de specificul regiunilor și să prevadă folosirea în cât mai mare măsură a materialelor locale. Este necesar să se întocmească de urgență normative care să orienteze proiectarea spre realizarea acestor sarcini.

La proiectarea noilor construcții de locuințe trebuie să se țină seama, în mod obligatoriu, de sistematizarea orașului și de regulile urbanistice, pentru a se obține construcții ieftine, bune și frumoase, care să contribuie la înfrumusețarea orașelor. În localitățile unde nu sînt încă elaborate planurile de sistematizare, să se întocmească detalii de sistematizare pentru terenurile ce urmează să fie folosite.

Comitetele executive ale Sfatului popular să nu admită începerea nici unei noi construcții fără ca să existe în prealabil documentația tehnică aprobată și autorizația de construcție.

Construcțiile noi de locuințe să fie amplasate în primul rînd pe terenurile libere din zona construită a orașelor, încît să nu se mai facă cheltuieli în plus pentru lucrări edilitare, interzicîndu-se extinderea limitelor orașelor.

Pentru a se scurta durata de execuție și a se reduce costul locuințelor, se vor concentra lucrările pe un număr cît mai mic de

șantiere, organizîndu-se executarea acestora în lanț, încît construcția unui bloc de locuințe cu 30—40 de apartamente să nu dureze mai mult de 6 luni.

Ministerele producătoare de materiale de construcții și Sfatul popular trebuie să asigure lărgirea producției de materiale de construcții și producerea de noi sortimente de materiale bune și ieftine și să considere ca o sarcină imediată asigurarea pe plan local a tuturor materialelor de masă necesare executării construcțiilor.

Măsuri corespunzătoare trebuie luate și în ce privește proiectarea și execuția celorlalte construcții, și în special a construcțiilor industriale, în vederea reducerii costului lor, îmbunătățirii calității și scurtării duratei lor de execuție. Rezervele existente sînt însă mari și trebuie folosite la maximum.

Dezvoltarea continuă a economiei naționale și îmbunătățirea continuă a condițiilor de trai ale oamenilor muncii pun în fața constructorilor sarcini din ce în ce mai importante în realizarea volumului sporit de construcții industriale, de locuințe și clădiri social-culturale.

Comitetele regionale, raionale și orașenești de partid trebuie să controleze îndeaproape activitatea unităților de construcții, măsurile pe care le iau acestea pentru ieftinirea construcțiilor și îmbunătățirea calității lucrărilor. Comitetele executive ale Statului popular care au unități de construcție să generalizeze, cu sprijinul sindicatelor, pe toate șantierele de construcții experiența pozitivă în organizarea muncii și metodele înaintate de muncă ale fruntașilor în producție, organizînd schimburi de experiență pe șantier.

Ne exprimăm convingerea că, sub conducerea partidului, muncitorii, inginerii, tehnicienii, proiectanții din construcții își vor concentra toată puterea lor de muncă și vor depune toate eforturile pentru a realiza cu succes sarcinile importante și de cîntece le revin.

RIDICAREA CONTINUĂ A NIVELULUI TEHNIC ÎN TOATE RAMURILE ECONOMIEI

Tovariși,

O problemă de cea mai mare importanță este ridicarea nivelului tehnic în toate ramurile economiei, factor hotărâtor pentru creșterea producției și productivității muncii, pentru reducerea prețului de cost.

În anii puterii populare, reutilizarea întreprinderilor și construirea noilor fabrici și uzine s-au realizat în cea mai mare măsură cu utilaje și instalații de nivel tehnic ridicat. Unele întreprinderi, ca, de pildă, noile centrale electrice, Fabrica de plăci aglomerate din lemn de la Brăila, Fabrica de antibiotice din Iași sînt automatizate. Furnalele noi și Oțelăria nouă de la Hunedoara, Laminorul de țevi de la Roman și altele sînt parțial automatizate. Întreprinderile constructoare de mașini au fost înzestrate cu un volum însemnat de mașini și utilaje din cele mai moderne. Introducerea continuă de instalații moderne în industria chimică și a petrolului, a materialelor de construcții, a cauciucului, în industria alimentară și ușoară arată preocuparea consecventă a partidului și guvernului pentru ridicarea nivelului tehnic al industriei noastre.

Eficacitatea economică a tehnicii noi este pe deplin dovedită de fapte. Astfel, mașinile-agregat realizate la uzinele „Steagul roșu” din Orașul Stalin, și care execută simultan pînă la 40 de operații de prelucrare, au o productivitate de 4 pînă la 8 ori mai mare decît mașinile-unelte universale. Înzestrînd industria petrolieră cu instalații de foraj moderne, fabricate în acest an de industria constructoare de mașini, vitezele de foraj la exploatare vor crește cu peste 60% față de 1958, economia ce se poate obține în 5 ani prin scăderea prețului de cost al forajului reprezentînd 800 de milioane de lei. La furnalele și cuptoarele noi de oțel de la Hunedoara se lucrează cu o productivitate a muncii de 3 ori mai mare decît la vechile furnale și cuptoare de oțel.

Este de relevant că introducerea tehnicii noi s-a făcut în mare măsură pe bază de proiecte și cu mașini și utilaje realizate în țară.

Cu toate succesele obținute pe calea ridicării nivelului tehnic în toate ramurile economiei naționale, unii conducători de ministere, ingineri și tehnicieni din institute de cercetări și proiectări și din întreprinderi concep și introduc în producție mașini și utilaje cu indici tehnico-economici depășiți de tehnica mondială, nu se orientează după rezultatele mașinilor și utilajelor celor mai noi, de înaltă productivitate.

Avem condiții ca în 1959 și în anii care urmează să realizăm o îmbunătățire însemnată a caracteristicilor tehnice la toate mașinile și utilajele pe care le fabrică industria constructoare de mașini. Aceasta depinde în mare măsură de preocuparea și de pasiunea pentru tehnica cea mai înaintată a conducătorilor de ministere și de întreprinderi, a inginerilor, a cercetătorilor din institutele de cercetări și proiectări. Avem posibilități largi de a intensifica aplicarea de procedee tehnologice avansate, cum sînt: turnarea de practiză, forjarea în matrice, călirea prin curenți de înaltă frecvență și altele. În siderurgie, jumătate din producția de oțel din 1959 trebuie obținută la cuptoare Martin, care vor folosi gazul metan la topirea șarjelor, procedeu prin care se poate reduce cu 75% consumul de păcură. Trebuie însușită experiența furnaliștilor sovietici care ne arată că folosirea gazului metan în furnale aduce economii de coș de 7—15%. Prin introducerea, în viitorii 2—3 ani a folosirii oxigenului la topirea șarjelor de oțel va crește productivitatea cuptoarelor cu 20—25%.

De mare însemnătate pentru economia noastră vor fi asemenea măsuri ca: reducerea consumului specific de metal la cazanul de aburi fabricat la uzinele „Mao Tze-tun” din București, scăderea continuă a consumului de carburanți la autocamionul „Steagul roșu”, precum și reducerea de materii prime și materiale la alte mașini și utilaje.

În vederea ridicării nivelului tehnic al producției este necesar să se extindă cooperarea întreprinderilor și specializarea producției.

Pînă în prezent cooperarea întreprinderilor și specializarea producției s-au realizat în bună măsură la principalele produse de serie din industria constructoare de mașini, cum sînt: tractoarele, autocamioanele, combinele de cereale, vagoanele de cale ferată și altele. Astfel, la producția autocamionului colaborează 34 de întreprinderi, la producția tractorului 8 întreprinderi, iar combina de cereale este realizată prin cooperarea a 13 întreprinderi. Eficacitatea economică a acestei forme superioare de organizare a producției este foarte mare. Un exemplu grăitor îl oferă producția pompelor de injecție pentru tractoare la uzinele „I. C. Frimu”-Sinaia; față de 1954, costul unei pompe este acum de aproape 3 ori mai mic. Reduceri însemnate de costuri s-au realizat la fabricația de tractoare, de combine de cereale și la alte produse. Cooperarea întreprinderilor și specializarea lor în producție trebuie extinse, ținîndu-se seama că mai sînt încă multe produse care se realizează paralel în întreprinderi diferite cu prețuri ridicate.

O pîrghie importantă pentru perfecționarea tehnicii este *mișcarea de inovații și raționalizări în producție*. Această mișcare a cuprins mase tot mai largi de oameni ai muncii și are rezultate prețioase în creșterea producției și productivității muncii, în reducerea cheltuielilor de producție.

Aplicarea inovației sistemului de pieptănare a bumbacului la Filatura romînească de bumbac a adus, de pildă, economii de peste 2,5 milioane de lei și a contribuit la reducerea importului.

Cu toată însemnătatea deosebită pe care oamenii muncii o acordă inovațiilor și raționalizărilor, se mai găsesc încă elemente imbecile de rutină și conservatorism care desconsideră și demobilizează pe inovatori și raționalizatori. Astfel, la Trutul de foraj Moinești, inovația muncitorilor Vlădoiu Gheorghe și Prisăcaru Constantin „Dispozitiv pentru înșurubarea turbinelor de foraj la prăpini”, care aduce numai acestui trust o economie anuală de 144.000 de lei, a fost trăgănată vreme îndelungată de conducerea întreprinderii și poate că ea nu s-ar fi aplicat niciodată dacă inova-

tori n-ar fi realizat-o singuri, fără autorizația acestor conducători lipsiți de răspundere și de interes pentru îmbunătățirea tehnicii.

Tehnica nouă, problemă hotărîtoare pentru dezvoltarea industriei noastre, nu trebuie lăsată numai pe seama direcțiilor tehnice din ministere și a institutelor și serviciilor tehnice din întreprinderi. Ea trebuie să devină una din principalele preocupări și răspunderi ale ministrului și șefilor de departamente. Aceștia să studieze personal propunerile consiliilor tehnice, ale institutelor de proiectări și ale întreprinderilor și să aleagă procesele tehnologice, mașinile și utilajele cele mai economice, de import sau realizate în țară. Miniștrii, conducătorii din întreprinderi, îndeosebi din ramura construcțiilor de mașini, trebuie să treacă la întărirea serviciilor de proiectare și tehnologice din uzine cu inginerii și tehnicienii cei mai calificați și să dezvolte producția de scule, dispozitive și verificatoare pentru a realiza în felul acesta proiecte mai bune și tehnologii corespunzătoare. Trebuie avut o grijă deosebită să nu înșirăm forțe și mijloace și să nu pierdem timp cu cercetarea și experimentarea unor realizări pe care le putem obține din alte țări în condiții avantajoase.

Mecanizarea complexă și automatizarea proceselor de producție va trebui să ia o extindere din ce în ce mai mare în industria siderurgică, în construcții de mașini, în chimie, petrol și gaze, în industria alimentară. În legătură cu aceasta trebuie intensificate lucrările începute pentru realizarea într-un timp scurt a semiconducătorilor pe bază de materii prime din țară; dezvoltarea acestei ramuri înaltă de tehnică va contribui la punerea în producție a aparaturii necesare automatizării proceselor de producție.

De asemenea trebuie să se intensifice lucrările de mecanizare a proceselor de producție cu volum mare de muncă, îndeosebi în industria extractivă, la exploatarea forestieră, la încărcările și descărcările de materiale.

Organele și organizațiile de partid și sindicale, organele economice centrale și locale, conducătorii de întreprinderi au datoria să sprijine măsurile de ridicare a nivelului tehnic și să stimuleze

inițiativa inovatorilor și raționalizatorilor care își dovedesc astfel atitudinea nouă față de muncă.

Organele și organizațiile de partid trebuie să controleze modul cum direcțiile întreprinderilor, inginerii și tehnicienii, precum și comitetele sindicale se ocupă și rezolvă la timp propunerile juste de inovații și raționalizări făcute de muncitori. Inovatorii, raționalizatorii trebuie să devină colaboratori valoroși ai corpului tehnic și ingineresc la găsirea soluțiilor tehnice pentru mărirea randamentului mașinilor și agregatelor în vederea creșterii productivității muncii și reducerii prețului de cost.

REDUCEREA PREȚULUI DE COST — SARCINĂ ECONOMICĂ CENTRALĂ

Tovarăși,

Rezultatele introducerii tehnicii noi și ale creșterii productivității muncii se oglindesc în reducerea prețului de cost, care constituie unul dintre indicii sintetici cei mai importanți, un adevărat barometru ce înregistrează succesele și lipsurile activității diferitelor ramuri ale economiei naționale și ale întreprinderilor.

Nu mai pe baza creșterii productivității muncii și a reducerii prețului de cost poate fi asigurată creșterea acumulărilor socialiste și ridicarea continuă a nivelului de trai. Este concludent a se arăta că, în 1959, reducerea prețului de cost cu un procent în industrie, transporturi și construcții echivalează cu o economie de circa 570 de milioane de lei.

Experiența ultimilor ani, și în mod special a anilor 1957 și 1958, demonstrează că de mari sunt rezervele de reducere continuă a prețului de cost în economia națională și ce rezultate pot fi obținute prin participarea conștientă a maselor de milioane ale oamenilor muncii la această acțiune. Numai în 1957 s-au obținut, pe baza eforturilor proprii ale întreprinderilor, economii în sumă totală de circa 2,2 miliarde de lei, depășindu-se sarcinile planificate de

reducere a prețului de cost. La acest rezultat au contribuit în mare măsură inițiativele oamenilor muncii din întreprinderi, care, sub conducerea organizațiilor de partid, și-au îndeplinit angajamentele de a reduce peste plan prețul de cost spre a compensa fondurile cheltuite pentru aplicarea sistemului îmbunătățit de salarizare.

Pe baza datelor privind primele 9 luni și ale preliminarilor pe întregul an 1958, se poate aprecia că sarcinile de reducere a prețului de cost stabilite prin plan pentru acest an vor fi îndeplinite și chiar depășite în numeroase ramuri și întreprinderi.

Rezultate remarcabile au obținut numeroase întreprinderi din industria constructoare de mașini, ca, de pildă: întreprinderile „I. C. Frimu”-Sinaia, „Tudor Vladimirescu” din București, care în această perioadă au redus prețul de cost cu aproape 12%, depășind sarcinile planificate.

Cu toate succesele realizate până acum, trebuie spus că rezultatele obținute în reducerea prețului de cost sînt mult sub posibilitățile economiei naționale. În numeroase întreprinderi, consumul de materiale este exagerat, se înregistrează pierderi însemnate de pe urma cheltuielilor neproductive, nu se folosesc în mod corespunzător utilajele și mecanismele. Mari pierderi determină depășirea normelor planificate la consumurile de materiale. Ce are de spus Ministerul Industriei Grele de faptul că numai în semestrul I/1958, ca urmare a neîndeplinirii normelor de consum specific planificate, s-au consumat în plus 19.500 de tone de coac pentru fontă, 16.000 de tone de metal în șarjă pentru fontă?

În foarte multe ramuri, elementul fundamental al prețului de cost sînt materiile prime și materialele; bătălia principală pentru reducerea prețului de cost în aceste ramuri trebuie dată în direcția scăderii consumului specific de materii prime, combustibil, energie electrică etc.

Cît de importantă este reducerea consumurilor specifice de materiale rezultă și din faptul că în 1959 un singur procent de reducere a acestor consumuri asigură posibilitatea ca în ramurile respective să poată fi obținută o producție suplimentară de circa

22.500 de tone de fontă sau 18.500 de tone de oțel, 450 auto-camioane sau 600 de tractoare, 4.000 de tone de carbid, 2.700.000 m de țesături de bumbac, 250.000 m de țesături de lână.

Despre rezervele mari existente, de pildă, în industria ușoară vorbește faptul că muncitorii de la fabrica „Ianoș Herbak” din Cluj, inițiind acțiunea de economisire a materialelor pentru fabricarea încălțămintei, au redus consumul de piele și talpă și au dat în numai 30 de zile de la începerea acestei acțiuni un număr de 7.830 de perechi de încălțăminte în plus. Or, un șir de fabrici de încălțăminte lucrează încă cu consumuri specifice destul de mari. O reducere de numai 1% a consumului de piele și talpă ar da posibilitatea confecționării în plus a peste 110.000 de perechi de încălțăminte anual.

Ministerele, direcțiile generale și directorii întreprinderilor industriale, cu sprijinul organelor sindicale, cunoscând rezultatele obținute în folosirea economică a materiilor prime și a materialelor, trebuie să generalizeze metodele de muncă și măsurile care au dus la reducerea consumurilor specifice.

Trebuie combătută și lichidată atitudinea de resemnare și de justificare a unor conducători din economie față de pierderile provenite din rebuturi. În industria siderurgică și în industria constructoare de mașini, prețul de cost a fost grevat de pe urma pierderilor din rebuturi cu 2,5%—2,7%. Prin reducerea acestor pierderi economia națională ar putea dispune de importante acumulări suplimentare. Ministerele au datoria să ia măsuri ca în fiecare întreprindere să fie revizuite normele actuale admisibile de rebuturi, încât aceste norme să fie aduse la un nivel corespunzător tehnologiei îmbunătățite a producției.

Prețul de cost se poate micșora într-un șir de ramuri armându-se în mai mare măsură eficacitatea investițiilor. În industria petrolieră, unde s-au alocat sume importante pentru investiții în vederea înzestrării acestei ramuri cu utilaj modern, neumărirea eficacității acestora a făcut ca prețul de cost al forajului de explorare, în loc să scadă, să crească.

În industria petrolieră — la forajul de explorare — au loc opriri care duc la pagube nejustificate și la ridicarea prețului de cost. Unii conducători din industria petrolieră au încercat „să explice” aceste opriri prin complicațiile la foraj rezultate din structura solului. În realitate asemenea opriri se explică prin lipsa de prevedere și control din partea Ministerului Industriei Petrolului și Chimiei, care nu a respectat cu strictețe regulile tehnice și nu a luat toate măsurile necesare pentru prevenirea unor astfel de fenomene.

Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei și trusturile de foraj trebuie să ia măsuri imediate pentru a pune capăt acestor fenomene și a înlătura pierderile nejustificate, în vederea reducerii substanțiale a prețului de cost la foraj.

Ministerul Industriei Cereale, care a obținut realizări substanțiale în producția utilajului petrolier, trebuie să ia în continuare măsuri pentru perfecționarea tehnică și să livreze utilaj și echipament petrolier de o tehnicitate cât mai ridicată și de bună calitate.

Posibilitățile de reducere a prețului de cost ies puternic în evidență din compararea prețului de cost al aceluiași produs fabricat de întreprinderi diferite. Astfel, deși fabricile de ciment de la Bicaz și Megidia au condiții asemănătoare de producție, totuși prețul de cost al cimentului P. 400 a fost în 1957 la fabrica de la Bicaz cu peste 11% mai mare decât la fabrica din Megidia. Ministerul Construcțiilor și Materialelor de Construcții are datoria să analizeze cauzele pentru care cheltuielile de regie sînt la fabrica de la Bicaz cu aproape 60% mai mari decât la fabrica din Megidia.

În proiectul planului de stat pe 1959 au fost prevăzute sarcini importante de reducere a prețului de cost în toate ramurile economiei naționale.

Analizele, încă incomplete, făcute de comitetele regionale de partid pentru a descoperi noi posibilități de creștere a economiilor demonstrează că în toate întreprinderile există posibilități concrete de reducere a prețului de cost, a căror folosire poate asigura nu

numai îndeplinirea sarcinilor stabilite pentru anul 1959, ci chiar și depășirea lor.

Conducătorii de ministere, departamente, direcții generale, de întreprinderi au datoriat să se ocupe cu cea mai mare atenție de reducerea prețului de cost, considerând aceasta ca o sarcină centrală. Organele și organizațiile de partid, organizațiile sindicale și de U.T.M. trebuie să desfășoare o largă muncă politică în rândurile muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor pentru a crea în fiecare întreprindere și instituție un puternic curent de opinie pentru realizarea de economii și reducerea procentului de rebuturi, împotriva risipei de metal, materiale, energie electrică, combustibil, de fonduri materiale și bănești, pentru gospodărirea cu cea mai mare grijă a bunurilor poporului.

Tovarăși,

Ca urmare a introducerii tehnicii noi într-o serie de întreprinderi industriale, a unei mai bune organizări a procesului de producție, a ridicării calificării muncitorilor și extinderii metodelor de muncă înaintate ale frunțașilor în producție, productivitatea muncii a crescut în 1958 cu peste 80% față de 1950.

An de an creșterea producției industriale s-a realizat într-o proporție tot mai mare pe seama ridicării productivității muncii. Astfel, în decursul primului cincinal, creșterea productivității muncii a contribuit la obținerea a 57% din creșterea producției industriale, în 1958 — la 68%, iar pentru anul 1959 se prevede că, pe baza ridicării productivității muncii cu 6,4%, să se obțină aproape 70% din creșterea producției industriale.

Cu cât înaintăm pe drumul construcției socialismului, cu atât însemnătatea creșterii productivității muncii devine tot mai mare. După cum ne învață marele Lenin, socialismul învinge capitalismul datorită faptului că creează o productivitate a muncii mai înaltă.

Economia noastră socialistă dispune încă de însemnate rezerve de creștere a productivității muncii. Este grăitor exemplul anului

1957, când, datorită aplicării măsurilor tehnice-organizatorice propuse de muncitori, ingineri și tehnicieni în decursul experimentării sistemului îmbunătățit de salarizare și normare a muncii, sarcina de ridicare a productivității muncii cu 4% în industrie a fost cu mult depășită, realizându-se o creștere a productivității muncii de 8%.

În semestrul I al acestui an, productivitatea muncii a fost cu 7% mai mare decât în perioada corespunzătoare a anului trecut.

Dacă comparăm nivelul actual al productivității muncii cu acela din 1950, vedem că muncitorii din industria chimică și-au dublat productivitatea, iar muncitorii din industria construcțiilor de mașini lucrează astăzi cu o productivitate a muncii de 2,7 ori mai mare.

Față de posibilitățile tehnice existente și de nivelul de calificare a muncitorilor și inginerilor, nu poate fi acceptat ca în unele ramuri să nu se îndeplinească sarcinile de ridicare a productivității muncii, așa cum e cazul în industria de prelucrare a petrolului, unde sarcina de creștere a productivității muncii nu este privită cu destulă răspundere.

De mare însemnătate pentru asigurarea unei productivități mereu crescute este întărirea disciplinei în muncă. Pe bună dreptate, în masa majoritate a oamenilor muncii, care depun eforturi susținute în producție, dovedind un nivel ridicat de conștiință socialistă, nu se pot împăca cu faptul că unii încalcă regulile elementare de folosire deplină a timpului de lucru.

Ca urmare a măsurilor hotărâte de plenara C.C. al P.M.R. din decembrie 1956, s-a obținut o îmbunătățire însemnată în domeniul normării muncii. Normele îmbunătățite corespund în măsură mai mare timpului de muncă realmente necesar. A crescut greutatea specifică a normelor tehnice, ele cuprinzând astăzi circa $\frac{1}{3}$ din totalul volumului de muncă în acord. Îmbunătățirile aduse normării muncii au contribuit la obținerea rezultatelor pozitive privind creșterea productivității muncii în anii 1957 și 1958.

Perfecționarea normării muncii trebuie privită ca o acțiune continuă, în funcție de introducerea tehnicii noi, de îmbunătățirea organizării producției și de ridicarea calificării muncitorilor.

În fiecare întreprindere trebuie să se realizeze o strînsă legătură între nivelul de îndeplinire a normelor și nivelul productivității muncii. Cum poate fi explicată situația din întreprinderea „Ion Fonaghi” din Orașul Stalin, unde în iulie a.c. planul productivității muncii n-a fost îndeplinit, în timp ce nivelul de realizare a normelor a fost de peste 123%? Este evident că aici normarea muncii nu este întemeiată pe posibilitățile reale și nu sprijină realizarea productivității muncii la nivelul planificat.

Este necesar să se îmbunătățească mereu calitatea normelor tehnice existente, iar greutatea lor specifică să crească în permanență, înlocuind normele experimentale. Aceasta are o deosebită însemnătate pentru creșterea productivității muncii și trebuie să constituie o sarcină de care să se ocupe personal ministrii și cadrele de conducere cele mai de răspundere din ministere și întreprinderi.

CREȘTEREA NIVELULUI DE TRAI AL CELOR CE MUNCESC

Tovarăși,

Datorită măririi producției și productivității muncii și reducerii prețului de cost, datorită înlăturării reproducției socialiste lărgite, venitul național a crescut an de an, ceea ce a asigurat îmbunătățirea nivelului de trai al oamenilor muncii. Venitul național a fost în 1957 de peste două ori mai mare decît în 1950. Creșterea masivă a venitului național se datorește mai ales realizărilor obținute în industrializarea socialistă a țării, ponderea industriei în crearea venitului național fiind astăzi de două ori mai mare decît în 1938. În 1959 se prevede o creștere a venitului național de 13% față de 1958.

Ca urmare a politicii partidului, care are ca obiectiv central creșterea nivelului de trai al oamenilor muncii, partea din venitul

național destinată fondului de consum va reprezenta circa 82% în 1959.

Volumul fizic al mărfurilor ce vor fi desfăcute de comerțul socialist va fi în 1959 de aproape 2,6 ori mai mare decît în 1950.

Dezvoltarea economiei naționale pe baza acumulării socialiste, a măririi producției și productivității muncii, reducerii prețului de cost și ieftinării produselor au creat condițiile pentru creșterea continuă a salariului real.

Salariul real al celor ce muncesc în sectorul socialist de stat este anul acesta cu aproape 60% mai mare decît în 1950 și cu 26% mai mare decît în 1955, creîndu-se astfel condițiile realizării înainte de termen a sarcinii stabilite de Congresul al II-lea cu privire la creșterea salariului real.

O importantă contribuție la creșterea salariului real în ultimii ani a adus realizarea măsurilor hotărîte de plenara C.C. al P.M.R. din decembrie 1956 în legătură cu îmbunătățirea sistemului de salarizare și normare a muncii. Sarcina trasată de plenara C.C. din decembrie 1956 — creșterea salariului mediu cu 15% — a fost îndeplinită și depășită.

Organele și organizațiile de partid, precum și organizațiile sindicale sînt datoare a folosi experiența cîștigată în timpul experimentării măsurilor de îmbunătățire a sistemului de salarizare, pentru ca creșterea salariului mediu să se bazeze pe rezultate corespunzătoare în ridicarea productivității muncii și reducerea prețului de cost.

Rolul hotărîtor în obținerea realizărilor l-a avut masa largă a oamenilor muncii, care, sub conducerea organizațiilor de partid și cu sprijinul organizațiilor sindicale, au găsit căi reale de îmbunătățire a gospodăririi întreprinderilor, de creștere a caracterului stimulator al sistemului de salarizare.

Inițiativele manifestate în fiecare ramură, în fiecare întreprindere, zecile de mii de propuneri izvorite din experiența oamenilor muncii au arătat ce este în stare să realizeze înțelepciunea colectivă a muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și au exprimat în chip

hotărît participarea activă a acestora la conducerea producției, la gospodărirea întreprinderilor, au dovedit creșterea conștiinței socialiste a maselor. Se poate afirma că în realizarea întregii acțiuni inițiate și conduse de partid privind îmbunătățirea sistemului de salarizare s-a desfășurat o largă mișcare de mase, care a demonstrat odată mai mult legătura strinsă, indestructibilă a partidului cu masele, faptul că partidul se sprijină pe mase și se conduce după interesele acestora, că oamenii muncii urmează cu încredere partidul, fiind convinși că partidul îi conduce pe o cale justă spre o viață mai îmbelșugată.

Partidul nostru aplică în mod consecvent principiul socialist al repartizării după cantitatea și calitatea muncii depuse. Numai în felul acesta este posibilă creșterea și perfecționarea producției, mersul înainte al procesului de construire a socialismului.

A crescut într-o măsură importantă nivelul de trai al țărănimii muncitoare și în primul rând al țărănimii care a trecut pe calea agriculturii socialiste. Numai încasările țăranilor provenind din vânzarea produselor agricole către unitățile de stat și cooperatiste au crescut de aproape 4 ori față de anul 1950.

O contribuție importantă la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii o aduc cheltuielile social-culturale ale statului. Volumul acestor cheltuieli a fost în 1957 de peste 3,2 ori mai mare decât în 1950. Pentru cheltuielile destinate sănătății, învățământului, culturii și altor sectoare din domeniul social-cultural se prevede pe 1959 suma de 12 miliarde 300 milioane de lei.

Cu toate importante succese realizate în creșterea nivelului de trai al celor ce muncesc trebuie să arătăm deschis că mai sînt încă unele greutăți și lipsuri. Ele sînt însă învinse treptat de către oamenii muncii pe calea arătată de partid — calea mării continue a producției și productivității muncii și scăderii prețului de cost.

Realizarea prevederilor proiectului de plan pe anul 1959 va permite îmbunătățirea în continuare a traiului celor ce muncesc.

Rezultatele obținute în toate ramurile de activitate economică și social-culturală sînt ilustrarea juste a politicii partidului, al cărei scop este satisfacerea în măsură crescîndă a nevoilor oamenilor muncii, ridicarea continuă a nivelului de trai material și cultural al celor ce muncesc.

PRINCIPALELE SARCINI

Tovarăși,

Din analiza proiectului de plan pe anul 1959, prezentat plenarei, rezultă că există posibilitatea de a se asigura printr-o mai bună valorificare a rezervelor interne un ritm de creștere a producției superior celui prevăzut în proiect.

Volumul producției industriale poate spori mai mult decât prevede proiectul, încît să depășească cu circa 10% nivelul atins în 1958.

Față de veniturile evaluate inițial în proiectul de plan financiar, au fost găsite noi surse de venituri în sumă totală de circa 830 de milioane de lei.

Aceste sporuri de producție și venituri suplimentare față de prevederile proiectului de plan provin numai din cîteva sectoare ale economiei naționale. Dar toate sectoarele economiei naționale dispun de numeroase rezerve, și este o datorie patriotică a fiecărui organ de partid, a fiecărui comunist și om al muncii să descopere asemenea rezerve în cîmpul său de activitate și să lupte pentru valorificarea lor.

Eforturile principale în domeniul dezvoltării economiei naționale în anul 1959 trebuie îndreptate în următoarele direcții:

— descoperirea și valorificarea numeroaselor și importante rezerve existente în toate ramurile economiei naționale, în toate întreprinderile, prin utilizarea mai bună a capacităților de producție, scurtarea termenelor de dare în funcțiune a noilor instalații.

prin economii de materii prime și materiale, în vederea creșterii producției și a reducerii mai accentuate a prețului de cost;

— sporirea volumului producției de metal, îndeosebi a producției de oțel, a producției industriei constructoare de mașini, a industriei energetice;

— extinderea prospecțiunilor petrolifere pentru mărirea rezervelor industriale, reducerea prețului de cost la foraj, prelucrarea superioară a țițeiului în produse albe și în special benzine cu un număr ridicat de octani, precum și îmbunătățirea uleiurilor;

— grăbirea ritmului de punere în funcțiune a noilor unități ale industriei chimice, de a căror producție este legată dezvoltarea agriculturii, a producției bunurilor de consum și sănătatea publică;

— industrializarea și valorificarea superioară a materialului lemnos, dotarea industriei lemnului cu utilaje și instalații de mare randament, pe baza tehnologiei celei mai înaintate;

— dezvoltarea continuă a producției bunurilor de larg consum, lărgirea sortimentelor și îmbunătățirea simțitoare a calității;

— intensificarea construcțiilor de locuințe, îmbunătățirea activității de proiectare, reducerea prețului costului construcțiilor, astfel ca un apartament de 2 camere și dependințe să nu coste mai mult de 30.000—40.000 de lei; executarea mai rapidă a construcțiilor de locuințe;

— îmbunătățirea activității în sectorul construcției și modernizării drumurilor, scăderea accentuată a prețului de cost pe km de drum;

— preocuparea susținută pentru dezvoltarea continuă a sectorului socialist din agricultură și mărirea producției agricole, îndreptarea investițiilor din agricultură în special în direcția mecanizării complexe a lucrărilor agricole la gospodăriile agricole colective, intensificarea activității pentru chimizarea agriculturii, în vederea măririi producției la hectar;

— dezvoltarea culturii sfeclii de zahăr, mărirea capacității de producție a fabricilor de zahăr și construirea unor noi capacități de producție, astfel ca în 1960 să acopere necesitățile de consum

din producție proprie, lichidind importul de zahăr; dezvoltarea culturii de floarea-soarelui și a altor plante oleaginoase, încât în 1960 să eliminăm importul de ulei; creșterea șeptelului de oi și îmbunătățirea raselor de ovine, pentru acoperirea, în cea mai mare parte, a necesarului de lână din producția internă;

— intensificarea măsurilor de introducere a tehnicii moderne și de extindere a automatizării în industrie, dezvoltarea cooperării între întreprinderi și a specializării lor în producție în vederea atingerii unor indici tehnico-economici superiori, la nivelul tehnicii mondiale.

În anul ce vine trebuie să se elaboreze proiectul noului plan cincinal.

După cum a demonstrat experiența planului de zece ani în domeniul electrificării este util să elaborăm, pentru unele ramuri principale ale economiei noastre naționale, schițe de dezvoltare pe o durată mai lungă — pentru perioade de 10—15 ani. Aceasta ne va permite să planificăm mai rațional eforturile și să organizăm sistematic munca de valorificare a resurselor, de ridicare a nivelului tehnic în ramurile principale ale industriei și ale întregii economii naționale, de pregătire a cadrelor de specialitate necesare acestor ramuri.

Deosebit de important este faptul că organele și organizațiile de partid se ocupă mai îndeaproape și cu mai multă competență decât înainte de problemele economice. Comitetele regionale de partid au dat un sprijin însemnat la elaborarea proiectului de plan. Ele au analizat cu spirit de răspundere o serie de probleme economice legate de îndeplinirea planului și bugetului de stat, de activitatea în construcții, de circulația mărfurilor și schimbul dintre oraș și sat, precum și alte probleme economice și financiare. În cursul anilor 1957 și 1958, comitetele regionale de partid au îndrumat acțiunea de îmbunătățire a sistemului de salarizare, fapt ce a dus la reducerea suplimentară a prețului de cost.

În majoritatea întreprinderilor, organizațiile de partid au sprijinit conducerile administrative în elaborarea propunerilor pentru

proiectul planului de stat, organizând dezbaterea cifrelor de control propuse cu membrii și candidații de partid și cu muncitorii frunțiși în producție, pe secții și ateliere.

Sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, sprijinite de organizațiile sindicale și de U.T.M. și în colaborare cu conducerea tehnică-administrativă, colectivele din majoritatea întreprinderilor au analizat cu răspundere cifrele de control, au făcut propuneri judicioase de îmbunătățire a acestor cifre, pentru mărirea sarcinilor și depășirea volumului de producție prevăzut. Dovedind o maturitate politică crescută, descoperind noi rezerve interne, masele de muncitori, ingineri și tehnicieni au adus un mare și însemnat aport la elaborarea proiectului de plan, au contribuit la stabilirea unor propuneri de plan cât mai reale.

Organele și organizațiile de partid au scos la iveală noi capacități de producție disponibile, au combătut tendința unor cadre din economie de a subevalua rezervele existente în întreprinderi, au propus măsuri chibzuite pentru îmbunătățirea organizării procesului de producție și a aprovizionării tehnice-materiale a întreprinderilor, ca și a cooperării între întreprinderi.

Ca urmare a acestei activități, o serie de întreprinderi au descoperit resurse noi în stare să asigure depășirea volumului producției indicat în cifrele de control pe 1959. De exemplu, uzinele constructoare de mașini agricole „7 Noiembrie”-Craiova au propus mărirea cifrelor de control la volumul producției cu încă 21%. Propuneri de majorare a sarcinilor de producție în timpul elaborării proiectului de plan au mai făcut Combinatul siderurgic din Hunedoara, uzina „Electroputere”-Craiova, Uzina metalurgică din Bacău, uzina „Strungul”, Rafinăria nr. 9 din regiunea Stalin și multe alte întreprinderi.

Analiza proiectului de plan pe 1959 de către comitetele regionale de partid — deși încă incompletă — a scos în evidență rezerve pentru creșterea economiilor, pentru sporirea producției industriale și agricole, a volumului construcțiilor de locuințe și drumuri, pentru valorificarea resurselor locale. Este necesar ca

această analiză să fie extinsă în toate întreprinderile pentru descoperirea de noi rezerve, în așa fel încât sarcinile de creștere a producției industriale și agricole, de creștere a productivității muncii și reducere a prețului de cost să fie nu numai realizate, dar și depășite.

Pe lângă îndrumarea și controlul muncii de pregătire a propunerilor de plan, unele comitete regionale de partid, ca, de exemplu, Comitetele regionale Suceava și R.A.M., au elaborat împreună cu Sfaturile populare și cu organele economice locale studii și propuneri de perspectivă a dezvoltării economice a regiunilor respective, pe baza valorificării mai largi a resurselor locale. Și alte comitete regionale de partid au început astfel de lucrări, care trebuie definitive în cursul anului 1959.

În activitatea de conducere desfășurată de organele și organizațiile de partid în domeniul economic mai sînt unele deficiențe care trebuie lichidate. Pentru a putea munci cu deplină competență în acest domeniu, a exercita un control de partid mai calificat asupra activității conducătorilor administrative ale întreprinderilor și a concentra eforturile asupra problemelor principale este necesar ca organele și organizațiile de partid să studieze și să cunoască mai temeinic problemele tehnice-economice de organizare și de planificare a întreprinderilor, să analizeze mai sistematic diferitele aspecte ale procesului de producție, să cunoască bine posibilitățile locale, să mobilizeze muncitorii, inginerii, tehnicienii, cadrele administrative pentru înlăturarea lipsurilor și pentru obținerea de rezultate bune în îndeplinirea sarcinilor de plan la toți indicii.

Este necesar să se acorde o mai mare atenție întăririi comisiilor economice de pe lângă comitetele regionale de partid pentru încadrarea lor cu cadre bine calificate. Trebuie să fie atrași în activul de partid muncitorii frunțiși, inginerii, tehnicienii și economiștii din producție cu mare experiență, pe care comitetele de partid să se sprijine în rezolvarea problemelor economice.

Trebuie atras atenția că mai există încă la unii conducători din ministere, la colaboratorii lor și la unii conducători din întreprinderi atitudini de subapreciere a rolului organizațiilor de partid, sindicale și de U.T.M. Acești tovarăși trebuie să înțeleagă că sarcinile principale de care răspund pot fi îndeplinite în bune condiții numai cu sprijinul organelor de partid și prin mobilizarea largă a întregului colectiv de muncă din instituțiile și întreprinderile respective. Miniștrii, conducătorii de instituții centrale, directorii generali și conducătorii de întreprinderi trebuie să-și îndrepte mai mult atenția spre colectivele de muncitori și să ceară cu încredere ajutorul lor și al organizațiilor de partid pentru rezolvarea problemelor economice.

Organizațiile de partid trebuie să combată cu mai multă fermitate orice manifestare de rutină și conservatism, să educe pe toți oamenii muncii în spiritul luptei neîmpăcate împotriva risipei, a lipsei de răspundere în minuirea fondurilor bănești, împotriva trîntorilor și dezorganizatorilor producției, împotriva atitudinii înapoiate față de muncă și bunul obște — manifestări care sînt deseori rezultat al influenței directe sau indirecte a dușmanului de clasă.

Fiecare organ și organizație de partid, fiecare activist și fiecare membru de partid trebuie să muncească neobosit pentru întărirea legăturii partidului cu masele, să fie mereu în mijlocul oamenilor muncii și, prin exemplul personal, prin muncă politică-organizatorică desfășurată zi de zi, să-i însușească și să-i organizeze în lupta pentru îndeplinirea și depășirea sarcinilor de plan.

Un mare rol au în această privință sindicatele. Organele și organizațiile de partid trebuie să îmbunătățească conducerea de către partid a sindicatelor, să ajute organizațiile sindicale în dezvoltarea întrecerii socialiste, care să aibă un caracter permanent, nu de campanie, să orienteze întrecerea către obiective concrete, esențiale pentru îndeplinirea prevederilor de plan : să îndrumeze sindicatele pe calea organizării mai temeinice a consfătuirilor de producție, a căror importanță deosebită în atragerea maselor de

muncitori la conducerea activității economice a întreprinderii a fost verificată de practică.

Elanul și abnegația tineretului muncitor constituie o mare forță în îndeplinirea sarcinilor de dezvoltare a economiei naționale. Sub conducerea organizațiilor de partid, organizațiile de U.T.M. trebuie să mobilizeze masele largi ale tineretului la lupta pentru înfăptuirea cu succes a prevederilor planului de stat.

O sarcină de cea mai mare importanță a organizațiilor de partid și a Sfaturilor populare, a organizațiilor sindicale și de U.T.M. este de a da o extindere tot mai mare participării de masă a oamenilor muncii la acțiunea patriotică de realizare prin muncă voluntară a lucrărilor de folos obște.

Ca urmare a lărgirii atribuțiilor economice și financiare ale Sfaturilor populare, ele și-au îmbunătățit simțitor activitatea în domeniul dezvoltării industriei locale și al gospodăriei comunale pe baza valorificării mult mai largi a resurselor locale. Sfaturile populare trebuie să depună eforturi și mai susținute pentru sporirea producției materialelor de construcție și mai buna organizare și conducere a șantierelor de construcții de locuințe. Ele trebuie să dea dovadă de mult simț gospodăresc în scoaterea la iveală a unor noi și însemnate resurse locale de materii prime și mijloace financiare, pe care să le folosească pentru dezvoltarea economică și social-culturală a regiunii.

Tovarăși,

Bilanțul realizărilor pe care oamenii muncii din țara noastră le-au obținut în 1958, prevederile planului de stat pe 1959 cu privire la sporirea producției industriale și agricole, ridicarea nivelului de trai al poporului vor stîrni fără îndoială furia turbată a imperialiștilor, a presei și posturilor de radio aflate în slujba lor.

Propaganda imperialistă va căuta, firește, să ascundă și de această dată celor ce se lasă induși în eroare de minciunile ei, realizările poporului nostru muncitor. Nici un fel de clevețiri, falsuri sau răstălmăciri nu pot desființa însă realitățile evidente :

dezvoltarea în linie ascendentă continuă a economiei naționale, ridicarea ei din treaptă în treaptă la un nivel tot mai înalt, îndeplinirea și depășirea sistematică a planurilor de stat anuale, sporirea producției într-un ritm necunoscut de nici o țară capitalistă, îmbunătățirea neîncetată a condițiilor de viață ale celor ce muncesc.

Propaganda imperialistă va încerca și de această dată să folosească pentru calomnierea poporului nostru și a statului său democrat-popular critica îndrăzneată, deschisă, pătrunsă de spirit revoluționar făcută de partidul nostru lipsurilor și deficiențelor ce mai există în unele sectoare de activitate.

N-au decît să latre la lună dinții și căței de casă ai imperia-liștilor! Lătratul lor nu ne va opri să analizăm cu temeinicie, cu răspundere, cu simț critic fenomenele negative. Acest lucru este cu atât mai necesar, cu cît noi nu facem critică de dragul criticii, ci pentru a concentra eforturile asupra înlăturării lipsurilor dezvoltate. Experiența a demonstrat că întotdeauna critica făcută de partid a mobilizat organele de partid și de stat, pe membrii de partid, masa de oameni ai muncii în vederea lichidării cu succes a deficiențelor și slăbiciunilor semnalate în muncă, la obținerea de noi succese în construcția socialismului.

Așa va fi și în viitor.

Trecerea de la capitalism la socialism, lichidarea înapoierii seculare moștenite de la regimul burghezo-moșieresc este cu puțină numai cu prețul unor mari eforturi, printr-o luptă curajoasă și perseverentă pentru înlăturarea greutăților ce ne mai stau în cale și pentru înfringerea oricărei împotriviri a dușmanilor clasei muncitoare și ai poporului muncitor.

Partidul nostru se bucură de un mare prestigiu și dragoste în rîndul maselor, care urmează cu încredere partidul, știind că sub conducerea lui au învins numeroase greutăți și au dobîndit mari realizări în toate domeniile.

Partidul arată oamenilor muncii că victoria deplină a socialismului în patria noastră, asigurarea satisfacerii nevoilor crescînde

materiale și culturale ale celor ce muncesc este cu puțină numai prin concentrarea eforturilor poporului muncitor condus de partid către sarcinile sporirii continue a forțelor de producție, industrializării socialiste a țării și transformării socialiste a agriculturii, utilării cu tehnica avansată a industriei și agriculturii, ridicării continue a productivității muncii.

Succesele mari pe care le reputează poporul român pe drumul arătat de partid constituie contribuția clasei noastre muncitoare, a oamenilor muncii din Republica Populară Română la obținerea victoriei în întrecerea istorică dintre cele două sisteme mondiale — capitalist și socialist.

Ne exprimăm convingerea că sub conducerea partidului oamenii muncii din țara noastră, în frunte cu clasa muncitoare, își vor intensifica eforturile și vor lupta cu elan și energie pentru a obține noi și mărețe victorii în dezvoltarea economiei naționale, în ridicarea nivelului de trai material și cultural al poporului, în opera de construire a socialismului în patria noastră.

„Scinteia” nr. 4.386
din 2 decembrie 1958

SALUTUL C.C. AL P.M.R.
ȘI AL CONSILIULUI DE MINISTRI AL R.P.R.
ADUS CONGRESULUI AL III-LEA
AL COOPERĂȚIEI DE CONSUM
DIN R. P. ROMÂNĂ

— 5 decembrie 1958 —

Tovarăși,

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român și Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Române transmit un calduros salut delegaților la cel de-al III-lea Congres al cooperăției de consum și tuturor cooperatorilor din Republica Populară Română.

Congresul are loc în condițiile creșterii și întăririi fără precedent a forțelor păcii, democrației și socialismului, Lupta desfășurată de țările lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, împotriva uneltirilor imperialiste, pentru preîntâmpinarea primejdiei unui nou război, pentru coexistența pașnică a țărilor cu orânduiți diferite, pentru apărarea păcii se bucură de sprijinul tuturor țărilor și popoarelor iubitoare de pace.

Un puternic ecou găsim în rindurile popoarelor de pretutindeni eforturile neobosite ale Uniunii Sovietice menite să ferească lumea de calamitățile unui nou război mondial, să ducă la frînarea și lichidarea primejdioasei curse a înarmărilor, la încetarea imediată și pentru totdeauna a experiențelor cu arma nucleară. Omenirea iubitoare de pace a salutat cu deosebită satisfacție, ca pe o contribuție de preț la apărarea păcii și întărirea securității popoarelor, noua și importantă inițiativă a Uniunii Sovietice în problema normalizării situației din Berlin.

Declarația guvernului Republicii noastre Populare, care sprijină cu fermitate soluția propusă de guvernul sovietic pentru lichidarea focarului de tensiune creat la Berlin, a fost întîmplînată cu deplină aprobare de către întregul popor român. Aceeași poziție de sprijinire hotărîtă a propunerilor Uniunii Sovietice în problema Berlinului au adoptat toate țările frățești ale lagărului socialist.

În unitatea de nezdruccinat a țărilor lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, popoarele lumii văd pe bună dreptate principala forță care împiedică pe imperialiști să dezlănțuie un nou măcel mondial.

Puternicul lagăr socialist, statele nesocialiste iubitoare de pace din Asia și din Africa, mișcarea muncitorească internațională, mișcarea pentru pace a popoarelor de pretutindeni constituie o forță uriașă în slujba păcii — cum nu a mai existat niciodată în milenara istorie a omenirii —, mult mai puternică decît forțele întinate ale reacțiunii și războiului.

În întreaga lume capitalistă se manifestă tot mai puternic fenomenele caracteristice de descompunere a sistemului capitalist. Crește lupta pentru libertate și independență națională a popoarelor coloniale, semicoloniale și dependente din Asia, Africa și America latină; se destramă putredul sistem colonial al imperialismului.

În contrast cu situația existentă în lumea capitalistă, în U.R.S.S., în China populară, în toate țările lagărului socialist are loc un avînt economic general.

Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. va dezbate probleme de imensă însemnătate istorică privind crearea bazei tehnice-materiale a comunismului în Uniunea Sovietică și îndeplinirea, în cadrul întrecerii pașnice cu capitalismul, a sarcinii de a întrece S.U.A. în ceea ce privește volumul global al producției și producția calculată pe cap de locuitor.

Realizarea mărețului program de construire a societății comuniste în Uniunea Sovietică va întări considerabil întregul sistem

mondial socialist și va influența puternic mersul înainte al forțelor socialismului și păcii în lumea întreagă.

Oamenii muncii din țara noastră, care, sub conducerea partidului, înfăptuiesc cu succes hotărârile Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Român, au obținut mari realizări în dezvoltarea tuturor ramurilor vieții economice și social-culturale.

Dă roade tot mai însemnate aplicarea consecventă a politicii leniniste de industrializare socialistă a țării, al cărei ritm se intensifică. Agricultură se dezvoltă pe calea socialismului. Recent, plenara Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român a dezbătut proiectul planului de stat pe anul 1959. Obiectivele trasate de plenară mobilizează masele muncitoare la un nou și puternic avânt în lupta pentru dezvoltarea economiei naționale. Oamenii muncii de la orașe și sate văd în sarcinile trasate de plenara Comitetului Central o nouă expresie a griji partidului și guvernului pentru întărirea și înflorirea patriei, pentru ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor.

Numeroase au fost greutățile pe care a trebuit să le înfruntăm pentru a lichida starea de adîncă înapoiere economică în care au fost tinuți țara noastră și poporul muncitor de către clasele exploatare și marile puteri imperialiste.

Într-un timp relativ scurt, în numai un deceniu de la cucerirea deplină a puterii politice de către clasa muncitoare, aliată cu țărănimia muncitoare, poporul nostru, sub conducerea partidului, a obținut prin munca sa plină de abnegație realizări cu care pe drept cuvînt se poate mîndri. Cu încredere în viitorul luminos spre care îl conduce partidul nostru, oamenii muncii depun eforturi creatoare pentru înlăturarea greutăților existente încă și pentru obținerea de noi succese în toate domeniile construcției socialiste.

Tovarăși,

În anii regimului de democrație populară, cooperația de consum, cu sprijinul partidului și guvernului, a devenit o largă organizație de masă, care cuprinde peste 5.000.000 de membri.

Lenin ne învață că statul celor ce muncesc trebuie să ajute dezvoltarea cooperației, să sprijine un schimb cooperatist de mărfuri la care să participe masele largi ale populației.

Cooperativele de consum unesc pe țărani muncitori care desfac produsele agricole și se aprovizionează cu produse industriale. Sub îndrumarea și conducerea organelor și organizațiilor de partid, ele au devenit pentru milioanele de țărani muncitori o școală care îi educă în spiritul gospodăririi și muncii în comun, îi deprinde cu formele de activitate colectivă, îi ajută să treacă la forma superioară a cooperației — la cooperația de producție. Cooperația de consum are de îndeplinit un important rol economic, social și cultural-educativ în viața țărănimii și a satelor; ea aduce o contribuție importantă la dezvoltarea legăturilor economice dintre oraș și sat, la întărirea alianței muncitorești-țărănești, la construirea socialismului.

Îmbinînd interesele milioanele de țărani muncitori cu interesele generale ale statului democrat-popular, cooperația și-a dezvoltat considerabil activitatea de aprovizionare a satelor cu produse industriale și de achiziționare și contractare a produselor agricole. Cooperația de consum a desfășurat cantități mereu crescînde de mărfuri industriale în sortimente mai variate, corespunzătoare cerințelor și gusturilor țărănimii. Astfel, numai în 1958 s-au vîndut la sate prin comerțul cooperatist mărfuri industriale în valoare de aproape 11 miliarde de lei, cu circa 4 miliarde de lei mai mult decît în 1954. Față de 1954, cooperativele desfac anul acesta de 1,5 ori mai multe țesături de lînă, de peste 2 ori mai multe tricotate, de aproape 2 ori mai multă încălțăminte și cantități sporite de alte bunuri de consum. Satisfăcînd în măsură crescîndă cerințele și gusturile tot mai înalte ale țărănimii, cooperația a vîndut la sate în ultimii 4 ani peste 225.000 de aparate de radio, aproape 120.000 de biciclete, peste 50.000 de mașini de

cusut, motociclete, mobilă și alte obiecte de uz gospodăresc, precum și însemnate cantități de cherestea, țiglă, ciment, tablă și alte materiale de construcții.

Cooperatia de consum și-a îmbunătățit simțitor activitatea în ceea ce privește aprovizionarea gospodăriilor colective, a întovărășirilor agricole și a gospodăriilor individuale cu unele agricole, cu îngrășăminte chimice etc., contribuind pe această cale la creșterea producției agricole.

Toate acestea ilustrează creșterea continuă a puterii de cumpărare a țărănimii noastre muncitoare, ridicarea nivelului ei de trai material și cultural.

Cooperativele de consum aduc o însemnată contribuție la formarea fondului central de produse agricole, contractând și achiziționând însemnate cantități de cereale, leguminoase, fructe și alte produse agricole vegetale și animale. Valoarea totală a produselor agricole achiziționate de către cooperatia de consum în 1958 este cu peste 1 miliard de lei mai mare decât în 1954.

Ca urmare a ajutorului primit din partea statului democrat-popular, a activității economice sporite a cooperativeelor și a muncii rodnice a cooperativelor și lucrătorilor din cooperatie, situația economică-financiară a cooperatiei de consum s-a întărit an de an. În perioada 1954—1958 fondurile proprii ale cooperatiei de consum au sporit cu peste 630.000.000 de lei; a crescut rentabilitatea unităților cooperatiste, s-au redus cheltuielile de circulație, a sporit cu peste 80.000.000 de lei fondul social depus de membrii cooperativeelor.

Creșterea numărului de membri în perioada de la ultimul congres al cooperatiei, participarea tot mai activă a masei de cooperatori la conducerea, controlul și gospodărirea cooperativeelor au dus la dezvoltarea și consolidarea cooperativeelor de consum. Aceasta are o mare importanță pentru ridicarea conștiinței politice a milioane de țărani, pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărăimea muncitoare, pentru întărirea legăturilor partidului cu masele țărănimii muncitoare.

Pe lângă succesele incontestabile obținute, în activitatea cooperatiei de consum mai dăinuie însă unele lipsuri care pot fi și trebuie înlăturate.

Una din lipsurile principale constă în faptul că multe din cooperativele de consum nu îmbină activitatea economică cu activitatea educativă de ridicare continuă a conștiinței politice a țărănimii muncitoare. Organele cooperatiei, de sus și pînă jos, se mărginesc la operațiile de schimb dintre oraș și sat, subapreciind importanța muncii educative pe care trebuie s-o desfășoare cooperativele de consum în rîndurile țărănimii muncitoare. Desfășurarea unei largi munci politice pentru educarea socialistă a maselor de cooperatori, pentru a asigura participarea lor crescută la opera de construcție socialistă la sate, este una din sarcinile centrale ale cooperatiei de consum.

Conducătorii multor cooperative n-au înțeles pe deplin că îmbunătățirea activității cooperativeelor depinde în măsură hotărîtoare de participarea activă a maselor de membri cooperatori la activitatea cooperatiei, că numai sprijinindu-se pe masa cooperativitorilor își pot îndeplini cooperativele sarcinile lor de mare răspundere. Atragerea milionelor de cooperatori și participarea lor activă, sistematică, la activitatea economică, gospodărească, cultural-educativă a cooperativeelor, realizarea unor legături mai strînse între consiliile de conducere și masa cooperativitorilor au cea mai mare însemnătate pentru ridicarea pe o treaptă mai înaltă a muncii cooperatiei de consum.

Uniunile regionale, raionale și cooperativele satești au acumulat o experiență bogată. Fără îndoială că lărgirea atribuțiilor uniunilor regionale și raionale le va da posibilitatea să-și sporească inițiativa și răspunderea în muncă, să rezolve cu mai multă competență și operativitate sarcinile ce le revin.

O importanță îndatoritoare a cooperatiei de consum este de a studia cererea de consum a populației și a asigura îmbunătățirea

continuă a aprovizionării satelor cu mărfuri de bună calitate și în sortimente cerute de populație, după specificul local, de a asigura aprovizionarea gospodăriilor colective, a întovărășirilor și a țăranilor individuali cu unelte agricole, cu materiale de construcții etc.

Deși a crescut valoarea mărfurilor industriale care se desfac la sate de către cooperatie, volumul achizițiilor nu este încă pe măsura posibilităților sporite de valorificare a produselor agricole de către țăranimea muncitoare și a capacității organizatorice a cooperăției de consum.

Valorificarea produselor agricole pe calea contractelor cu statul, prin cooperative, asigură creșterea veniturilor țăranimii muncitoare și contribuie la aprovizionarea oamenilor muncii de la orașe cu produse agroalimentare și a industriei cu materii prime agricole. Cooperatia de consum trebuie să devină principalul achizitor de cereale, legume, fructe și alte produse agricole.

De o deosebită însemnătate pentru dezvoltarea și întărirea cooperăției de consum este mișcarea pentru autofinanțarea cooperativei, pentru desfășurarea activității economice prin mijloace financiare proprii, renunțându-se treptat la credite din partea statului. Exemplul cooperativelor din raioanele Alexandria, Sfântu Gheorghe și Sînnicolau Mare, care au inițiat acțiunea de autofinanțare a cooperativei, a fost urmat de peste 1.000 de cooperative. Sintem convinși că generalizarea acestei inițiative va duce la gospodărirea cu mai multă grijă a fondurilor și la desfășurarea activității economice cu minimum de cheltuieli, la creșterea rentabilității cooperativei și sporirea avutului lor obștesc.

Cooperatorii, lucrătorii din cooperative au datoria să vegheze asupra avutului obștesc cooperatist. Considerind ca o sarcină de prim ordin îmbunătățirea activității economice și financiare a unităților cooperatiste, prin mobilizarea rezervelor existente, reducerea cheltuielilor de circulație, ei vor face ca toate unitățile să lucreze rentabil.

Pentru îndeplinirea sarcinilor sporite ce revin organizațiilor cooperatiste este necesară îmbunătățirea muncii de selecționare și promovare a cadrelor. În organele de conducere și în aparatul unităților cooperatiste să fie promovate cadre calificate, cinstite, buni organizatori și gospodari, care să se bucure de încrederea maselor de membri cooperatori și să conducă competent activitatea multilaterală a organizațiilor cooperatiste.

Organele și organizațiile de partid trebuie să îndrumeze și să controleze activitatea uniunilor regionale, raionale și a cooperativei de consum în vederea îmbunătățirii continue a activității acestora. Comuniștii care lucrează în cooperatie trebuie să muncească astfel încât să constituie un exemplu pentru toți cooperatorii.

Partidul și guvernul vor acorda și în viitor sprijin cooperăției de consum, în așa fel ca aceasta să devină o organizație tot mai puternică, care să contribuie într-o măsură din ce în ce mai mare la dezvoltarea schimbului de mărfuri dintre oraș și sat, să cuprindă și să mobilizeze întreaga masă a țăranimii muncitoare în lupta pentru făurirea unei vieți noi, socialiste.

Se dezvoltă legăturile internaționale și schimbul de mărfuri cu organizațiile cooperatiste din alte țări. Cooperatia noastră de consum trebuie să extindă aceste legături, să studieze experiența bogată a cooperăției de consum din Uniunea Sovietică, precum și din alte țări socialiste, să dezvolte relațiile economice internaționale, contribuind la întărirea prieteniei și colaborării dintre popoare.

Ne exprimăm încrederea că toți membrii cooperatori, lucrătorii din toate unitățile cooperăției de consum se vor strădui să ridice nivelul muncii în diferitele sectoare de activitate ale cooperăției, vor aduce un aport tot mai mare la întărirea alianței muncitorești-țăărănești — temelia statului nostru democrat-popular. Milioanele de cooperatori și lucrători din cooperatia de consum din Republica Populară Română reprezintă o mare forță în lupta

pentru construirea socialismului, pentru înflorirea patriei și fericirea poporului nostru muncitor.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român și Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Române urează celui de-al III-lea Congres al cooperației de consum succes deplin în desfășurarea lucrărilor sale.

„Scintila” nr. 4.390
din 6 decembrie 1958

CUVINTARE ROSTITA LA CONGRESUL AL XXI-LEA EXTRAORDINAR AL PARTIDULUI COMUNIST AL UNIUNII SOVIETICE

— 29 ianuarie 1959 —

Dragi tovarăși,

Permiteți-mi să transmit, din partea Comitetului Central și a întregului nostru partid, din partea clasei muncitoare și a tuturor oamenilor muncii din Republica Populară Română, un fierbinte salut frățesc celui de-al XXI-lea Congres al gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

Țelurile cutezătoare și totodată profund realiste spre care Congresul al XXI-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice îndreaptă eforturile constructive ale poporului sovietic oglindesc posibilitățile inepuizabile, fără precedent în istorie, pe care le capătă omul în condițiile orinduirii socialiste. Nu încapă îndoială că planul septenal al Uniunii Sovietice, ale cărui cifre întruchiează amploarea gigantică a operei de construire desfășurată a comunismului, va exercita o profundă înfrîurire nu numai în viața poporului sovietic, ci și în viața tuturor popoarelor din țările socialiste și a întregii omeniri progresiste.

Ca rezultat al dezvoltării istorice a mișcării comuniste și muncitorești internaționale, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a devenit detașamentul ei de frunte, a cărui experiență istorică reprezintă un bun de neprețuit al întregii mișcări muncitorești, o permanentă sursă de inspirație pentru activitatea partidelor marxist-leniniste. Prin munca lor uriașă, eroică, plină de abnegație pe care o desfășoară de peste patru decenii în vederea construirii

socialismului și comunismului, oamenii sovietici și-au cucerit stima, dragostea și admirația oamenilor muncii de pe tot întinsul globului pămîntesc. Pășind pe căi neîbătătorite de nimeni, oamenii sovietici, conduși de partidul comunist, au croit popoarelor drumul transformării revoluționare a societății și al asigurării victoriei socialismului. În noua etapă a dezvoltării societății sovietice, ei arată întregii omeniri drumul construirii societății comuniste.

Este meritul istoric al partidului lui Lenin, al Comitetului său Central leninist că Partidul Comunist al Uniunii Sovietice rezolvă în procesul de construire a societății comuniste probleme de uriașă importanță ale teoriei comunismului științific, îmbogățeste în mod creator tezaurul gândirii marxist-leniniste și al experienței revoluționare a clasei muncitoare internaționale.

Pentru partidele comuniste și muncitorești ale țărilor socialiste, pentru întreaga mișcare comunistă internațională prezintă o uriașă importanță analiza profundă făcută în raportul prezentat la congres de tovarășul Hrușciiov sarcinilor mărețe ale planului septenal, ca și unor probleme teoretice puse la ordinea zilei de însăși dezvoltarea societății contemporane, probleme privind cele două faze ale societății comuniste — făurirea bazei tehnico-materiale a comunismului și trecerea de la stadiul socialist de dezvoltare la faza superioară, ca proces istoric obiectiv, problema repartiției bunurilor produse de societate în condițiile socialismului și a căilor trecerii la sistemul de repartiție propriu fazei superioare a comunismului, probleme ale organizării politice a societății în perioada construirii desfășurate a comunismului și multe altele.

Partidul Muncitoresc Român a învățat și învață din uriașă experiență a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în construirea socialismului și comunismului, desprinzînd din această experiență concluzii prețioase, care ne dau posibilitatea să rezolvăm mai bine și mai sigur problemele complexe ale construirii noii orînduirii sociale. Marele partid al lui Lenin constituie pentru noi un lumi-

nos exemplu prin înalta principialitate comunistă de care a dat dovadă în tot cursul istoriei sale, prin perseverența cu care s-a îngrijit întotdeauna de întărirea unității și coeziunii rîndurilor sale, înlăturînd tot ce le poate submina, tot ce poate frîna mersul înainte, prin munca uriașă pe care o desfășoară Partidul Comunist al Uniunii Sovietice în vederea mobilizării poporului la luptă pentru traducerea în viață a ideilor marxism-leninismului.

Poporul nostru muncește cu hărnicie pentru construirea socialismului în patria sa, obținînd pe acest drum realizări de seamă.

Industria noastră socialistă se dezvoltă într-un ritm susținut. Volumul producției industriale va depăși la sfîrșitul acestui an de aproape 4,5 ori nivelul anului 1938, din care volumul producției mijloacelor de producție de 5,5 ori. Productivitatea muncii a crescut în țara noastră numai în decursul ultimilor opt ani cu 85%. Se realizează sarcina pusă de partid de a asigura precumpănirea sectorului socialist în agricultură, acesta apropiindu-se în prezent atît ca suprafață cit și ca număr de familii de 60%. Față de 1948, venitul național al țării a crescut de peste 3 ori; se îmbunătățește necontenit nivelul de trai al oamenilor muncii de la orașe și sate. Au loc profunde transformări socialiste în conștiința oamenilor; cultura pătrunde tot mai larg în masa poporului.

Oamenii muncii din R. P. Romîna sînt conștienți că, asigurînd progresul rapid al economiei și culturii, construind socialismul, ei răspund și îndatoririi ce le revine de a-și da contribuția la obținerea victoriei în întrecerea pașnică dintre capitalism și socialism, la atingerea obiectivului măret, arătat în raportul tovarășului Hrușciiov, ca în 1965 producția globală industrială a țărilor sistemului socialist s-o depășească pe cea a țărilor capitaliste.

Relațiile frățești de întrajutorare și sprijin tovarășesc reciproc statornicite între țările lagărului socialist reprezintă un factor puternic ce contribuie la întărirea fiecăreia dintre țările socialiste pe calea rapidei dezvoltări economice. Îndeplinind cu cinste învățăturile marelui Lenin despre rolul primului stat socialist,

marea putere socialistă — Uniunea Sovietică — acordă un sprijin frăcesc, internaționalist celorlalte țări ale lagărului socialist.

De la această înaltă tribună ținem să exprimăm recunoștința fierbinte a poporului român pentru ajutorul multilateral pe care țara noastră îl primește din partea Uniunii Sovietice.

Înaintarea victorioasă a Uniunii Sovietice spre comunism, marile realizări ale Chinei populare și ale celorlalte țări socialiste, creșterea forței de atracție a ideilor socialismului în întreaga lume confirmă întru totul aprecierile Consfătuirii de la Moscova a partidelor comuniste și muncitorești din noiembrie 1957 cu privire la superioritatea tot mai vădită a forțelor socialismului asupra capitalismului.

Principiile înscrise în Declarația adoptată la consfătuire au înarmat partidele marxist-leniniste frățești în lupta pentru întărirea forțelor socialismului și păcii în lume, pentru apărarea purității învățăturii marxist-leniniste. Aceste principii își păstrează pe deplin valabilitatea. Victoriile socialismului dau o puternică lovitură teoriilor apologetilor capitalismului, reformiștilor, revizioniştilor de tot felul, demonstrând din nou eșecul tuturor încercărilor de a calomnia marxismul revoluționar.

Revizioniştilor contemporani și îndeosebi cei iugoslavi, care au abandonat internaționalismul proletar, au încercat să submineze coeziunea și unitatea ideologică a partidelor comuniste și muncitorești, frăția și unitatea țărilor socialiste. Concepțiile și practica revizioniştilor iugoslavi, îndreptate împotriva unității internaționale a mișcării comuniste internaționale, a țărilor socialiste, sînt potrivnice intereselor socialismului și servesc forțelor reacțiunii și imperialismului.

Dar, așa cum au demonstrat faptele, perioada care a trecut de la Consfătuirea partidelor comuniste și muncitorești din noiembrie 1957 se caracterizează prin consolidarea tot mai mare a unității indisolubile a țărilor lagărului socialist, a partidelor marxist-leniniste din întreaga lume.

Prezența la acest congres istoric a reprezentanților unui mare număr de partide comuniste și muncitorești din toate continentele este o nouă manifestare a unității de nezdruccinat și coeziunii sub steagul biruitor al marxism-leninismului.

Partidul Muncitoresc Român va milita ca și pînă acum pentru întărirea unității lagărului socialist și a mișcării comuniste și muncitorești internaționale, pentru solidaritatea tuturor popoarelor care luptă pentru pace, democrație și socialism.

Dragi tovarăși,

Grandiosul program constructiv pe care îl dezbate Congresul al XXI-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice arată din nou că socialismul și pacea sînt de nedespărțit. Acest program răsună ca o mareată chemare la muncă pașnică pentru făurirea bunăstării omului, pentru dezvoltarea comorilor civilizației umane și fericirea popoarelor.

Întreaga omenire admiră energia și perseverența, eforturile neobosite ale Uniunii Sovietice pentru apărarea păcii, pentru micșorarea încordării internaționale și înlăturarea pericolului de război.

Exprimînd interesele vitale ale întregii omeniri, țările lagărului socialist, forțele iubitoare de pace din întreaga lume, în frunte cu partidele comuniste și muncitorești, luptă pentru rezolvarea pașnică a problemelor internaționale litigioase, pentru lichidarea „războiului rece” și a focarelor de încordare existente, pentru folosirea în slujba progresului a mijloacelor materiale irosite în cursa înarmărilor.

În lumea contemporană acționează forțe uriașe ale luptei pentru pace, pentru democrație și progres social, pentru libertatea și independența popoarelor.

Aceasta face posibilă preîntîmpinarea unei noi conflagrații mondiale și asigurarea unei păci trainice, dorită de popoarele lumii întregi.

Dragi tovarăși,

Partidul Muncitoresc Român, clasa muncitoare din România, întregul nostru popor urează din toată inima poporului sovietic și înțeleptului său conducător, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, Comitetului său Central, în frunte cu tovarășul Hrușciov, succese strălucite în îndeplinirea planului septenal, grandios program de construcție comunistă.

Trăiască Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, în frunte cu încercata sa conducere leninistă! Trăiască marele popor sovietic, constructor al comunismului!

Trăiască lagărul socialist unit și puternic! Trăiască unitatea și coeziunea mișcării comuniste internaționale!

Trăiască glorioasa cauză a lui Lenin, trăiască pacea și socialismul!

(Cuvîntarea a fost întreruptă adeseori de aplauze. La încheiere aplauze furtunoase prelungite. Toți se ridică în picioare).

„Scinteia” nr. 4.435
din 30 ianuarie 1959

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA A II-A CONFERINȚĂ PE ȚARA A UNIUNII ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN R. P. ROMÂNĂ

— 19 februarie 1959 —

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român și guvernul Republicii Populare Române transmit delegaților la Conferința națională a asociațiilor studențești și tuturor studenților din Republica Populară Română un salut călduros. *(Aplauze prelungite, urale).*

În țara noastră, tineretul reprezintă o însemnată forță socială și politică. El și-a dovedit devotamentul său de neclintit față de partidul nostru și politica sa în toate marile bătălii pentru cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare, pentru făurirea și consolidarea statului democrat-popular.

Punînd în slujba poporului capacitatea sa creatoare, energia nesecată și entuziasmul ce-i sînt caracteristice, tineretul, condus de partid, aduce un aport deosebit de prețios în opera de făurire a vieții noi, socialiste. Partidul și guvernul, întregul popor manifestă o deosebită grijă și dragoste față de tînăra generație, față de viitoarele cadre de intelectuali.

Studenții constituie unul din detașamentele importante ale tineretului, de a cărui creștere și pregătire temeinică pentru muncă și viață este profund interesat întregul popor.

Conferința națională a asociațiilor studențești se desfășoară în condițiile unui puternic avînt în muncă al clasei muncitoare, lărmîinii muncitoare, intelectualității pentru construirea economiei și culturii socialiste.

Mergînd ferm pe drumul arătat de partid, poporul nostru a obținut într-un timp scurt realizări de însemnătate istorică cu care pe drept cuvînt se poate mîndri.

Industria noastră socialistă s-a dezvoltat într-un ritm susținut. La sfîrșitul acestui an volumul producției industriale va depăși de 4,5 ori nivelul anului 1938, din care cel al mijloacelor de producție de 3,5 ori.

Agricultura se dezvoltă continuu pe calea socialismului. Sectorul socialist în agricultură cuprinde de pe acum aproape 60% din suprafața agricolă a țării.

Venitul național al țării noastre a crescut în ultimii 10 ani de peste 3 ori. Ca rezultat al dezvoltării economiei naționale crește neconținut nivelul de trai al poporului muncitor.

În anii democrației populare au fost obținute importante rezultate în înlăptuirea revoluției culturale. Știința și cultura au devenit un bun al maselor de oameni ai muncii.

A fost creată o largă bază materială necesară dezvoltării învățămîntului, activității științifice, artistice, muncii culturale de masă. Numai pentru nevoile învățămîntului s-au alocat între 1951—1958 din bugetul statului peste 20 de miliarde de lei, din care aproape 3,5 miliarde numai pentru învățămîntul superior.

Au fost reamenajate și construite zeci de localuri pentru învățămîntul superior și numeroase laboratoare. Aproape 60% din numărul total al studenților primesc astăzi burse de stat. Peste 55% din studenți locuiesc în căminele care le-au fost puse la dispoziție în acest scop. În toate centrele universitare funcționează cantine studențești, la care iau masa mai mult de 65% dintre studenți.

Construcția economiei și culturii socialiste a cerut schimbări fundamentale în organizarea și conținutul învățămîntului superior. În munca de pregătire a cadrelor de intelectuali necesari patriei noastre.

Procesul de învățămînt a fost orientat pe o bază nouă, științifică-materialistă și îndreptat spre o strînsă legătură cu practica construcției socialiste.

Învățămîntul superior a fost lărgit și reprofilat în vederea satisfacerii cerințelor crescînde ale dezvoltării economiei naționale și a vieții social-culturale. Au fost create noi institute și facultăți, corespunzătoare acelor ramuri ale economiei care au luat o puternică dezvoltare în anii regimului democrat-popular.

Porțile institutelor și facultăților noastre s-au deschis larg pentru fiil oamenilor muncii. Dacă în timpul regimului burghezo-moșieresc marea majoritate a studenților erau proveniți din rîndurile păturilor avute, în anul universitar 1958—1959 studenții proveniți din rîndurile clasei muncitoare, țărănimii muncitoare, intelectualității reprezintă peste 90% din totalul studenților.

Marea majoritate a studenților dovedesc devotamentul lor față de cauza construcției socialiste, muncind cu simț de răspundere și seriozitate și obținînd succese însemnate la învățătură și în activitatea obștească.

Un rol de mare răspundere în creșterea și educarea noii generații de intelectuali îl au cadrele didactice universitare, care, în imensa lor majoritate, se străduiesc cu dragoste și perseverență să predea studenților cunoștințele necesare pentru a-i forma ca specialiști de o înaltă calificare, cetățeni conștienți și constructori activi ai socialismului.

Școala noastră superioară aduce o contribuție de preț la formarea intelectualității noi, cuprinzînd mii și mii de ingineri, medici, profesori, artiști proveniți din rîndurile celor ce muncesc. Poporul nostru se mîndrește cu acest detașament puternic de intelectuali noi, care, alături de imensa majoritate a vechii intelectualități, contribuie, cu talentul, entuziasmul și întreaga lor capacitate, la rezolvarea problemelor complexe ale producției industriale și agricole, la înlăptuirea revoluției culturale, la ridicarea pe o treaptă din ce în ce mai înaltă a prestigiului internațional al științei și culturii noastre. (Aplauze).

Tovarăși,

Pe linia indicată de Congresul al II-lea al partidului și de plenarele C.C. al P.M.R., partidul mobilizează și concentrează eforturile întregului popor pentru sporirea continuă a forțelor de producție, pentru dezvoltarea industriei și transformarea socialistă a agriculturii, pentru ridicarea neconținută a productivității muncii în toate domeniile, pentru scoaterea la iveală și punerea în valoare a uriașelor bogății naturale ale țării și a marilor rezerve de care dispune economia, pentru creșterea continuă a producției de bunuri materiale și culturale.

Îndeplinirea acestor obiective cere un număr din ce în ce mai mare de cadre cu calificare superioară, specialiști în domeniul tehnic, științific, didactic. Aceasta constituie o importantă problemă de partid și de stat.

Sarcina principală ce stă în prezent în fața învățământului superior este ca, o dată cu pregătirea teoretică a studenților, să asigure o legătură strinsă a procesului de învățământ cu cerințele industriei, agriculturii și culturii noastre socialiste în plină dezvoltare.

Trebuie cu grijă elaborate și experimentate căile și metodele legării învățământului superior de practică, îmbinării cunoștințelor teoretice temeinice cu o bună calificare tehnică, generalizându-se experiența pozitivă acumulată în această direcție. De asemenea trebuie luate măsuri în vederea îmbunătățirii învățământului seral și fără frecvență pentru ca acesta să formeze un număr din ce în ce mai mare de cadre cu pregătire superioară din rândurile tinerilor care lucrează nemijlocit în producție. Să formăm în rândurile tineretului o opinie de masă pentru a se pregăti în vederea intrării în școli superioare muncind în producție, deoarece drumul cel mai sigur spre învățământul superior, spre o calificare profesională înaltă duce prin școala muncii în fabrică, în uzină, în mină, în gospodăria agricolă de stat, în gospodăria agricolă colectivă! (Aplauze furtunoase).

Cadrele didactice au datoria de a asigura cunoașterea și însușirea de către studenți a celor mai noi descoperiri ale științei și a realizărilor tehnicii mondiale, și în primul rând ale științei și tehnicii sovietice, care și-au dovedit superioritatea în cele mai importante domenii.

Corpul didactic și asociațiile studențești trebuie să atragă în activitatea științifică un număr cât mai mare de studenți și, ceea ce este deosebit de important, să îndrepte cercetările științifice spre rezolvarea problemelor concrete ale producției din întreprinderi, unități agricole — principalul criteriu de apreciere a eficacității muncii științifice a studenților.

Tovarăși,

Cunoașterea temeinică a științei marxist-leniniste, a adevărului științific despre natură, viață, societate ajută pe studenți la înțelegerea justă și aprofundarea oricărei ramuri a științei, la interpretarea justă a evenimentelor istoriei mondiale contemporane, la cunoașterea și înțelegerea profundă a politicii partidului și statului nostru, a perspectivelor dezvoltării țării noastre, îi ajută să devină buni specialiști, cetățeni conștienți, luptători activi pentru progresul patriei socialiste, pentru progresul omenirii.

În munca de educare a tineretului studios trebuie acordată o mare atenție însușirii filozofiei și economiei politice marxist-leniniste, istoriei mișcării muncitorești din țara noastră și mișcării muncitorești internaționale. Trebuie dusă o luptă hotărâtă împotriva rămășițelor mentalității și moravurilor burgheze, pentru combaterea influenței concepțiilor burgheze în știință și a prejudecăților mistice, care împiedică pe cel ce este încă stăpânit de ele să se formeze ca un adevărat intelectual de valoare. Aceste rămășițe ale trecutului nu dispar de la sine, lichidarea lor, eliberarea oamenilor muncii, și în primul rând a tineretului, de astfel de rămășițe în gândire necesită o muncă ideologică perseverentă. Lupta ce se desfășoară între filozofia materialist-dialectică și filo-

zoția idealistă este însăși lupta pentru progresul științei. Numai gândirea eliberată de prejudecăți, gândirea bazată pe concepția materialist-dialectică deschide drum larg către un nestăvilit progres al științei și culturii.

Politica marxist-leninistă a partidului nostru în problema națională a asigurat egalitatea deplină în drepturi a naționalităților conlocuitoare cu poporul român, consfințită în Constituția Republicii Populare Române. Înfăptuirea în practică a acestei politici, devenită politică de stat, este cunoscută și prețuită de întregul nostru popor muncitor.

Asigurarea consecventă a deplinei egalități în drepturi a minorităților naționale cu poporul român a întărit continuu unitatea și frăția tuturor celor ce muncesc în lupta pentru construirea socialismului, pentru înflorirea patriei noastre — Republica Populară Română. Această frăție se reflectă și în relațiile dintre studenți, fii ai oamenilor muncii români și ai naționalităților conlocuitoare.

În condițiile orînduirii democrat-populare, școala reprezintă un mijloc puternic de apropiere între tinerii de toate naționalitățile, de înlăturare a tendințelor de izolare națională și a rămășițelor învrăjbirii naționale pe care au cultivat-o clasele exploataatoare, de educare a tineretului în spiritul patriotismului și internaționalismului socialist, în spiritul luptei unite, umăr la umăr, pentru scopul comun — construirea socialismului. (*Aplauze puternice, prelungește*).

Dați-mi voie în legătură cu aceasta să citez cîteva din ideile marelui Lenin despre școală.

„Atîta timp cît diferite națiuni trăiesc în cadrul aceluiași stat — scrie Lenin —, aceste națiuni sînt legate între ele prin milioane și miliarde de fire cu caracter economic, juridic și social. Cum ar putea fi smuls învățămîntul din rețeaua acestor legături?... Din faptul că economicul unește strîns între ele națiunile

care locuiesc în cadrul aceluiași stat rezultă că încercarea de a le separa odată pentru totdeauna în domeniul problemelor «culturale», și mai ales ale învățămîntului, este absurdă și reacționară. Dimpotrivă, trebuie să urmărim unirea națiunilor în domeniul învățămîntului, pentru a pregăti în școală ceea ce se întăpuește în viață”¹.

Iar în altă parte, combătînd concepțiile naționalistilor în materie de învățămînt, Lenin spunea:

„Interesele democrației în general și interesele clasei muncitoare în special cer exact contrarul: trebuie să luptăm pentru contopirea copiilor de toate naționalitățile în școlile *unice* ale localității respective; trebuie ca în problema școlii, muncitorii de toate naționalitățile să ducă *laolaltă* politica proletară...”

Preocuparea noastră trebuie să fie nu crearea într-un fel sau altul a unor bariere între națiuni în problema învățămîntului, ci, dimpotrivă, crearea unor condiții democratice elementare pentru conviețuirea pașnică a națiunilor pe baza egalității în drepturi”².

Consider că mai avem de muncit ca școala noastră să contribuie în tot mai mare măsură la întărirea frăției între tinerii de toate naționalitățile, pentru ca tineretul nostru studios, fără deosebire de naționalitate, să învețe și să trăiască împreună, să desfășoare *laolaltă* activitatea obștească și culturală. Asociațiilor studențești le revine un rol de mare însemnătate în această privință. (*Aplauze puternice*).

În trecut burghezia și moșierimea, ducîndu-și politica de asuprire națională, au răspîndit otrava șovinismului și naționalismului pentru a învrăjbi pe oamenii muncii de diferite naționalități și a-i abate de la lupta comună pentru interesele lor vitale. Sînt bine cunoscute urmările nefaste ale activității diversioniste naționalist-șovine desfășurate în rîndurile tineretului studios de către clasele exploataatoare și unelele lor — organizațiile fasciste —, care au căutat să profite de lipsa de experiență și insuficienta

¹ V. I. Lenin, Opere, vol. 19, E.S.P.L.P. 1917, pag. 498-499.

² Op. cit., pag. 128, 129.

călire politică a tineretului studios cit și de faptul că o parte însemnată a acestuia provenea din rindurile păturilor avute și era mai receptivă la educația sovină.

Rămășițele claselor exploatare, elementele reacționare, agenții imperialiștilor străini încearcă și astăzi să strecoare în rindurile tineretului și studenților idei retrograde, naționalist-șovine, antipopulare, să propage învrăjbirea și izolarea națională. Dar, ca și întregul tineret, studenții noștri, în marea lor majoritate fii ai oamenilor muncii, ai căror părinți au cunoscut și simțit din plin crunta exploatare burghezo-mosierească, asuprirea socială și națională, știu să prețuiască cuceririle revoluționare ale poporului, să urască pe dușmanii săi și dau o ripostă hotărâtă oricăror manifestări ale dușmanului de clasă. (*Aplauze furtunoase, prelungite*).

Activitatea educativă din instituțiile de învățământ superior trebuie să dezvolte și mai mult la studenți dragostea și devotamentul nemărginit pentru patrie, pentru poporul muncitor și cuceririle sale revoluționare, pentru Partidul Muncitoresc Român — continuatorul celor mai glorioase tradiții de luptă ale poporului român, pentru eliberarea sa națională și socială, conducătorul său încercat în lupta pentru construirea vieții noi, socialiste. (*Aplauze prelungite, ovafii*).

Studenții trebuie ajutați să cunoască și să prețuiască tot ceea ce este mai valoros și mai înaintat din trecutul științei și culturii rominești și să-și lărgască neconținut orizontul prin cunoașterea operelor de valoare ale culturii poporului nostru și ale celorlalte popoare.

Studenții trebuie educați în spiritul sentimentelor nobile ale prieteniei frățești față de popoarele Uniunii Sovietice, față de popoarele celorlalte țări socialiste, în spiritul solidarității cu oamenii muncii din întreaga lume.

În îndeplinirea sarcinilor de mare răspundere care stau în fața învățământului superior, un rol însemnat revine organizațiilor

de partid din universități și institute, care trebuie să-și îndrepte întreaga lor atenție spre continua îmbunătățire a muncii didactice, științifice și politice-educative în rindurile studenților.

Tovarăși,

În lume au loc astăzi uriașe transformări care dec omenirea cu pași mari înainte, spre progres. Este o deosebită fericire pentru tinăra generație care s-a născut și trăiește într-o astfel de epocă plină de evenimente istorice și fapte eroice.

Pe mai mult de o pătrime din suprafața globului pământesc, cuprinzând peste o treime din populația lumii, popoarele Uniunii Sovietice și ale celorlalte țări ale lagărului socialist, însuflețite de ideile atotbiruitoare ale marxism-leninismului, muncind cu abnegație și entuziasm și întrajutorindu-se frățeste, cîștigă mereu noi victorii în întrecerea pașnică cu capitalismul, întărind prin exemplul lor încrederea oamenilor muncii de pretutindeni în victoria marii cauze a socialismului și păcii în întreaga lume. (*Aplauze prelungite*).

Întreaga omenire a recunoscut strălucitele succese obținute de cultura, știința și tehnica sovietică, a căror încununare o constituie primii sateliți artificiali ai Pământului și cea de-a 10-a planetă, prima planetă a Soarelui creată de om. Această minunată victorie care a deschis era pătrunderii omului în spațiul interplanetar este încă o dovadă zdrobitoare a imensei superiorități a sistemului socialist asupra sistemului capitalist.

Grandiosul program de construire desfășurată a comunismului, elaborat de Congresul al XXI-lea al P.C.U.S., oglindește posibilitățile inepuizabile, fără precedent în istorie, pe care le capătă omul în condițiile orinduirii socialiste pentru construirea unei vieți din ce în ce mai bune. Realizarea acestui mare program de construcție pașnică va exercita o profundă înfrumusețare nu numai în viața poporului sovietic, ci și în viața popoarelor din celelalte țări socialiste și din întreaga lume.

Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. a demonstrat din nou că socialismul și pacea sînt de nedespărțit. Omenirea progresistă este profund recunoscătoare Uniunii Sovietice pentru eforturile ei neobosite în vederea apărării păcii, micșorării încordărilor internaționale și înlăturării pericolului de război la care uneltesc dușmanii păcii și socialismului.

Republica Populară Română, împreună cu celelalte țări ale lagărului socialist și cu toate forțele iubitoare de pace din întreaga lume, luptă pentru rezolvarea pașnică a problemelor internaționale litigioase, pentru încetarea „războiului rece”, pentru ca uriașele mijloace materiale folosite astăzi pentru înarmare să fie puse în slujba îmbunătățirii traiului oamenilor, în slujba progresului și a păcii.

Împreună cu întregul popor, cu tineretul muncitor, studenții din țara noastră sprijină cu căldură politica de pace a statului nostru. Asociațiile studențești, încheind și dezvoltînd relații de prietenie și colaborare cu studențimea din țările socialiste și cu studenții progresiști din toată lumea, aduc o contribuție însemnată la unica tineretului și studenților și a tuturor forțelor care luptă pentru victoria cauzei păcii, în care este profund interesată în primul rînd tînăra generație. (Aplauze).

Dragi tovarăși studenți și studente,

În fața tineretului din țara noastră este larg deschis drumul spre viitor, spre țelul luminos și cel mai nobil — construirea socialismului și comunismului în scumpa noastră patrie. (Aplauze).

Avem o țară frumoasă și un popor harnic. Socialismul a descătusat forțe uriașe, capabile să pună în valoare imensele bogății materiale și spirituale ale poporului nostru, în interesul întăririi puterii economice a patriei și al creșterii bunăstării oamenilor muncii.

Luminoasele perspective de dezvoltare ale economiei și culturii noastre socialiste deschid un câmp larg de activitate tuturor oa-

menilor muncii din țara noastră, tineretului, specialiștilor din diferite domenii, intelectualității noastre.

Trebuie să vă pregătiți temeinic pentru profesiunea aleasă, pentru minunata activitate constructivă ce vă așteaptă în fiecare colț al țării, unde veți avea pe deplin posibilitatea să vă afirmați talentul, energia, entuziasmul și întreaga capacitate în munca și lupta pentru victoria socialismului, pentru binele și fericirea poporului, pentru înflorirea patriei noastre dragi, pentru pace în lume. (Aplauze furtunoase).

Asociațiile studențești în cei doi ani de activitate a lor au desfășurat o activitate rodnică pe linia indicată de partid.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român și guvernul Republicii Populare Romîne își exprimă convingerea că asociațiile studențești, sub conducerea organizațiilor de partid și cu ajutorul organizațiilor U.T.M., își vor spori contribuția la îmbunătățirea întregii activități din universități și institute de învățămînt superior, pentru ca acestea să se dezvolte și mai mult ca cetăți ale științei și culturii înaintate, ale luptei împotriva a tot ce este vechi și perimat, pentru promovarea și victoria noului, pentru formarea cadrelor de intelectuali capabili și devotați trup și suflet cauzei construcției socialiste. (Aplauze prelungite).

Comitetul Central al partidului și guvernul urează succes deplin lucrărilor celei de-a doua Conferințe naționale a asociațiilor studențești și spor la învățătură tuturor studenților din Republica Populară Romînă. (Ovații și urale. Participanții, în picioare, aclamă pentru Partidul Muncitoresc Român și Comitetul său Central, în frunte cu tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej).

„Scinteia” nr. 4.453
din 20 februarie 1959

CU PRIVIRE LA
LUCRĂRILE CELUI DE-AL XXI-LEA
CONGRES EXTRAORDINAR AL P.C.U.S.

*Expunere făcută la adunarea activului de partid
din orașul și regiunea București*

— 6 martie 1959 —

Tovarăși,

Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. — la lucrările căruia a participat, după cum știți, și o delegație a partidului nostru din care am avut cîntecul să fac parte — constituie un eveniment de o importanță istorică deosebită. Este absolut evident că înensul său răsunit în toate țările lumii va crește și se va lărgea tot mai mult, pe măsura transformării hotărîrilor adoptate în realități vii, în victorii mărețe ale comunismului.

Cu aproape 40 de ani în urmă, Lenin arăta că încă de atunci principala influență asupra mersului evenimentelor internaționale „noi o exercităm prin politica noastră economică. Toată lumea, toți oamenii muncii din toate țările lumii, fără nici o excepție și fără nici o exagerare, își îndreaptă privirile spre Republica Sovietică Rusă. Aceasta este o realitate. Capitaliștii nu pot să treacă sub tăcere, să ascundă nimic din toate acestea... În acest domeniu lupta a fost transpusă pe scară mondială. Dacă vom rezolva această problemă, vom câștiga în mod sigur și definitiv pe scară internațională”.

Astăzi, cînd o dată cu adoptarea septenalei Uniunea Sovietică a pășit în faza construcției desfășurate a comunismului, aceste cuvinte răsună cu o și mai mare putere.

Înfăptuirea sarcinilor grandioase pe care planul septenal le trecează pentru cucerirea primului loc din lume în ce privește pro-

ducția pe cap de locuitor și nivelul de trai al poporului va exercita o înfăptuire considerabilă în viața omenirii, va avea efecte profunde în conștiința oamenilor muncii, va reprezenta un neprețuit sprijin moral în lupta popoarelor pentru pace și progres social. Pe măsura înaintării Uniunii Sovietice spre comunism va apărea tot mai clar în fața lumii întregi tabloul măreț al acelei societăți drepte pe care au visat-o cele mai înaintate minți ale omenirii. Comparînd între ele societatea comunistă, care asigură omului eliberat de exploatare deplină satisfacere a corințelor sale materiale și spirituale, și orînduirea capitalistă, cu întregul cortegiu de suferințe pe care le hărăzesc oamenilor exploatarea și asuprirea celor ce muncesc, războaiele și jaful colonial, popoarele vor avea o măsură sigură de apreciere a superiorității socialismului și comunismului asupra capitalismului, ceea ce va contribui imens la creșterea forței de atracție a ideilor marxism-leninismului.

Victoriile poporului sovietic constituie un triumf al liniei generale a P.C.U.S. Sînt cunoscute urmările rodnice pe care le-au avut măsurile de imensă însemnătate înfăptuite în ultimii ani în Uniunea Sovietică în diferite domenii ale activității de stat, economice și culturale. Documentele Congresului al XX-lea al P.C.U.S., hotărîrile cu privire la reorganizarea conducerii industriei și construcțiilor, la avîntul producției agricole și dezvoltarea continuă a orînduirii colhoznică și la întărirea legăturii învătămîntului cu viața sînt în evidență spiritul creator în care Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, conducerea sa leninistă, în frunte cu tovarășul Hrușciov, sintetizînd experiența și înțelepciunea colectivă a maselor, descoperă, sprijină și dezvoltă noul, înlătură din cale tot ce și-a trăit traiul, tot ce frînează mersul înainte, generalizează teoretic concluziile experienței practice. Raportul tovarășului Hrușciov și celelalte documente ale Congresului al XXI-lea constituie noi pilde strălucite de aplicare și dezvoltare a învățăturii marxist-leniniste în strînsă legătură cu practica, aduc o prețioasă contribuție la îmbogățirea tezaurului teoretic al comunismului științific.

Poporul român, care muncește cu elan pentru construirea socialismului în patria sa, salută din toată inima marile victorii ale poporului sovietic și mărețul program al construcției desfășurate a comunismului în U.R.S.S., în care vede o imagine luminoasă a propriului său viitor. (*Aplauze puternice*).

UN GRANDIOS PROGRAM DE CONSTRUIRE DESFĂȘURATĂ A COMUNISMULUI

Tovarăși,

Includându-se în planul de perspectivă al dezvoltării economiei sovietice în următorii 15 ani, planul septenal prevede o dezvoltare fără precedent a forțelor de producție, permițând să se facă un mare pas înainte în crearea bazei tehnice-materiale a comunismului. În același timp planul septenal deschide o etapă hotărâtoare în întrecerea pe plan mondial dintre cele două sisteme.

Victoria socialismului în întrecerea cu capitalismul este determinată de acțiunea legilor obiective ale dezvoltării sociale și se bazează, așa cum a arătat Lenin, pe ritmul înalt de dezvoltare propriu socialismului. „Vom reuși să ajungem din urmă celelalte state cu o rapiditate la care ele nici n-au visat — spunea Lenin. — Într-o astfel de rapiditate, dacă mișcarea este condusă de un partid cu adevărat revoluționar, într-o astfel de rapiditate noi credem și o astfel de rapiditate vom obține cu orice preț”.

Dezvoltarea istorică a confirmat întru totul această previziune genială.

Viața a spulberat teoriile economiștilor și politicienilor burhezi cu privire la apariția unui capitalism „regenerat”, vindecat, chipurile, de războaiele „vechiului” capitalism, și îndeosebi de plaga crizelor și a șomajului. Numai în perioada postbelică Statele Unite au înregistrat în trei rânduri dări înapoi simptome ale producției, reflectând nestabilitatea economiei capitaliste; pînă și economiștii reacționari sînt nevoiți să recunoască existența în Statele Unite a

unei așa-zise „recesiuni”, care nu vrea să cedeze, precum și extinderea fenomenelor de criză într-un șir de țări capitaliste.

În contrast cu sistemul capitalist, ajuns în declin, măcinat de criza generală a capitalismului și incapabil să evite periodicele crize și zguduiri economice, planul septenal al U.R.S.S. demonstrează marea vitalitate și rezervele nesecate ale economiei socialiste, dezvoltarea ei în linie ascendentă continuă.

Oricine studiază cu atenție documentele congresului este profund impresionat de amploarea sarcinilor septenalului: astfel se prevede o creștere a volumului producției globale industriale de aproximativ 80% față de 1958, alături de o creștere a producției în ultimii 20 de ani; în numai 7 ani volumul investițiilor va totaliza aproximativ 3 trilioane de ruble, ceea ce echivalează aproape cu investițiile făcute în economie de-a lungul celor patru decenii de existență a Puterii sovietice.

Înfăptuirea consecventă de către P.C.U.S. a politicii leniniste de dezvoltare cu precădere a industriei grele, a cărei justete a fost confirmată de practica U.R.S.S. și a tuturor țărilor socialiste, cheazășiște avîntul forțelor de producție, creșterea bunăstării poporului. Producția industriei mijloacelor de producție va crește cu 85—88% în anii septenalului, iar a industriei producătoare de bunuri de consum cu 62—65%. În 1965 producția de fontă urmează să atingă 65.000.000—70.000.000 de tone, iar cea de oțel 86.000.000—91.000.000 de tone; numai noile capacități de producție ce vor intra în funcțiune în industria oțelului vor da 28.000.000—36.000.000 de tone de oțel, adică mai mult decît a produs Anglia în 1957.

Septenalul constituie o etapă hotărâtoare în lupta pentru aplicarea în viață a ideilor lui Lenin cu privire la electricizarea totală a țării ca o condiție esențială pentru construirea comunismului. Producția de energie electrică, al cărei volum era de 1,9 miliarde kWh în 1913, a ajuns la 233 de miliarde kWh în 1958, iar în perioada septenalului va crește de peste 2 ori, ajungînd la 500—520 de miliarde kWh.

În anii septenaliului, în industria sovietică se va înfăptui o adevărată revoluție tehnică. Se vor dezvolta accelerat ramurile moderne ale industriei constructoare de mașini, aplicându-se noile cuceriri ale științei și tehnicii; mecanizarea complexă și automatizarea pe scară largă a proceselor de producție, lichidarea muncii manuale grele, creșterea nivelului tehnic și cultural al muncitorilor vor duce la ștergerea treptată a deosebirilor esențiale dintre munca fizică și intelectuală, iar munca se va transforma în prima necesitate vitală a omului multilateral dezvoltat.

Septenalul acordă o mare atenție dezvoltării accelerate a industriei chimice, care va furniza atât industriei grele cât și industriei bunurilor de consum materii prime ieftine și de bună calitate, cu proprietăți superioare materialelor naturale, aducând o contribuție de mare însemnătate la avântul întregii economii, la progresul tehnic și la ridicarea nivelului de trai al maselor. În viitorii 7 ani producția globală a industriei chimice va spori de aproape 3 ori, iar în cadrul acesteia producția de fibre sintetice de 4 ori, de mase plastice și de rășini sintetice de peste 7 ori, de îngrășăminte minerale de circa 3 ori. Numai pentru dezvoltarea producției de materiale sintetice vor fi alocate peste 50 de miliarde de ruble, adică de 2,5 ori mai mult decât s-a alocat pentru întreaga producție chimică în ultimul cincinal. Folosirea celor mai ieftine materii prime și aplicarea unor procedee tehnologice moderne vor permite sporirea producției cu investiții minime și recuperarea acestora într-un timp foarte scurt.

Pe baza nivelului înalt de dezvoltare a industriei grele și a avântului continuu al agriculturii va crește considerabil producția mărfurilor de larg consum — cu circa 50% în industria ușoară și cu 70% în industria alimentară.

În anii septenaliului forțele de producție ale agriculturii sovietice se vor dezvolta puternic; producția agricolă globală va crește cu 70%, va spori mult producția de carne și alte produse animale; producția de lapte și unt va depăși pe cap de locuitor pe aceea a Statelor Unite ale Americii.

Potrivit prevederilor septenaliului, productivitatea muncii trebuie să crească pînă în 1965 în industrie cu 45—50%, în construcții cu 60—65%, în colhozuri aproximativ de 2 ori. Astfel, pe baza înfăptuirii septenaliului, Uniunea Sovietică se va apropia simțitor de îndeplinirea sarcinii istorice trasate de Lenin — de a realiza o productivitate a muncii superioară celei obținute de capitalism. (Aplauze). Aceasta are o însemnătate esențială în procesul trecerii de la socialism la comunism, creșterea considerabilă a productivității muncii fiind problema-cheie pentru asigurarea condițiilor necesare creării abundenței de produse, caracteristice celei mai avansate societăți, societatea comunistă. Așa cum sublinia Lenin încă acum 40 de ani, „creșterea productivității muncii constituie una dintre sarcinile fundamentale, deoarece fără aceasta nu este posibilă trecerea completă la comunism”.

Înăfptuirea septenaliului, uriașa dezvoltare a tuturor ramurilor economiei și mărirea productivității muncii vor crea condițiile unei necontenite creșteri a nivelului de trai al celor ce muncesc. După cum se știe, indicele cel mai general și baza reală a ridicării bunăstării oamenilor muncii în socialism este creșterea venitului național. La capătul septenaliului, venitul național al U.R.S.S. va fi cu 62—65% mai mare față de 1958, depășind nivelul anului antebelic 1940 de aproape 6 ori. Veniturile reale ale muncitorilor și colhoznicilor vor crește în viitorii ani cu 40% și se va trece la desființarea impozitelor percepute de la populație. În cursul septenaliului se vor construi aproximativ 15.000.000 de apartamente — mai mult decât întregul fond urban de locuințe construit în toți anii Puterii sovietice, precum și 7.000.000 de locuințe în satele colhoznice. Trecerea la săptămîna de lucru de 5 zile cu ziua de lucru de 6—7 ore va face ca în U.R.S.S. să existe cea mai scurtă săptămîna de lucru și zi de lucru din lume, cu ridicarea necontenită a bunăstării populației. (Aplauze puternice).

Toate acestea arată ce vaste posibilități deschide comunismul omului dezrobii — pentru a se bucura de o tot mai deplină satisfacere a cerințelor sale, de un înalt nivel de civilizație materială și

spirituală, de cele mai largi posibilități de instruire, odihnă, pentru dezvoltarea multilaterală a personalității sale, a tuturor aptitudinilor sale creatoare. (Aplauze).

Iată cum se întruchipează concret comunismul în viața unui popor de peste 200.000.000 de oameni, iată care e rodul eforturilor depuse de-a lungul deceniilor de oamenii sovietici, iată încotro duce calea socialismului și comunismului. Unde, în ce țară capitalistă, fie ea cît de înaintată, se pot fâli apologeții capitalismului cu o atît de rapidă și de multilaterală îmbunătățire a condițiilor de trai ale oamenilor?

Un uriaș avînt va cunoaște în anii septenalului știința sovietică. În fața unor asemenea succese strălucite ca lansarea celor trei sateliți artificiali ai Pămîntului, rămași năntrepuți pînă azi, crearea primei planete artificiale a sistemului solar, înfăptuirile constructorilor comunismului pe tărîmul stăpînirii energiei nucleare, mulți dintre cei care în Occident urmăreau cu scepticism realitățile din U.R.S.S. au fost nevoiți să recunoască înțietatea științei și tehnicii sovietice într-un șir de domenii dintre cele mai importante. (Aplauze).

Uniunea Sovietică ocupă primul loc din lume atît în ce privește ritmul formării de specialiști cît și nivelul pregătirii lor. Acesta este rezultatul uriașei activități pe care a desfășurat-o în domeniul formării de cadre Statul sovietic, pornind de la teza că rolul determinant în înfăptuirea planurilor îl au cadrele. Experiența Uniunii Sovietice arată ce extraordinară forță de progres reprezintă această vastă armată de intelectuali și de specialiști de tip nou, care unesc în mod strălucit înălta pregătire științifică, profundele cunoștințe de specialitate, cu o temeinică însușire a concepției avansate, materialist-dialectice asupra lumii. Pe bună dreptate intelectuali și specialiști sovietici se bucură în toate țările de prețuire și admirație.

În anii septenalului se va lărgi și se va îmbunătăți și mai mult pregătirea cadrelor tehnice și științifice; între 1959 și 1965

instituțiile de învățămînt superior vor fi absolvite de 2.300.000 de specialiști — cu 600.000 mai mult decît în ultimii șapte ani. Numărul total al specialiștilor cu studii superioare va fi în 1965 de peste 4.500.000, adică va spori de 1,5 ori față de 1959.

Nu avem aici posibilitatea de a reda decît în parte marea bogăție a problemelor tratate la congres. Ținem să relevăm însă profînda impresie pe care ne-au produs-o, asistînd la lucrările lui, cuvîntările rostite de delegați — oameni competenți, cu un orizont larg, conștienți de răspunderea lor față de popor și pătrunși de simțul noului; prin numeroasele lor propuneri, ei au adus un mare aport la descoperirea unor noi rezerve ale economiei socialiste, arătînd căile concrete de scurtare a termenelor prevăzute pentru diferite sarcini ale septenalului. În aceste cuvîntări s-au reflectat puternic înălțul nivel al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, maturitatea și bogata experiență a cadrelor de partid. (Aplauze puternice).

În întreaga Uniune Sovietică, congresul a stîmrit un val de entuziasm care și-a găsit expresia în uriașul avînt al întrecerii socialiste pentru îndeplinirea septenalului înainte de termen.

LUCRĂRILE CONGRESULUI — EXEMPLU STRĂLUCIT DE DEZVOLTARE CREATOARE A MARXISM-LENINISMULUI

Tovarăși,

După cum se știe, Marx și Engels, punînd primele jaloane teoretice ale căilor de trecere la socialism, iar apoi Lenin, elaborînd programul concret al construirii societății socialiste, au arătat că sarcina elaborării căilor și metodelor concrete ale construirii fazei superioare a comunismului va trebui să fie rezolvată de generațiile viitoare, care vor înălța efectiv edificiul comunismului. Într-adevăr, continuînd opera marilor dascăli și conducători ai proletariatului revoluționar și călăuzindu-se după indicațiile și tezele lor, P.C.U.S.

clădește acest edificiu pe temelia trainică a experienței acumulate în construcția socialistă și a mărețelor realizări obținute în anii cincinalor.

Concluziile și tezele teoretice elaborate de Congresul al XXI-lea cu privire la înaintarea societății de la prima fază a comunismului la faza sa superioară sînt de o însemnătate deosebită nu numai pentru Uniunea Sovietică, ci pentru toate țările socialiste, pentru întreaga mișcare comunistă și muncitorească internațională.

Aceste concluzii se referă în primul rînd la faptul că trecerea de la socialism la comunism este un proces istoric obiectiv, care nu poate fi încălecat sau ocolit în mod arbitrar. Societatea nu poate face saltul direct de la capitalism la faza superioară a comunismului fără să parcurgă stadiul de dezvoltare socialist. Ea trebuie să înainteze pas cu pas, creînd premisele materiale și spirituale ale trecerii la comunism.

Comunismul se naște din socialism, este continuarea sa directă, numeroase trăsături concrete ale comunismului dezvoltîndu-se încă în condițiile societății socialiste. Trecerea de la socialism la comunism presupune o dezvoltare rapidă a tuturor forțelor de producție ale societății socialiste, a întregii economii și culturi, cu participarea activă și conștientă a maselor de milioane ale constructorilor comunismului. Ea se realizează prin făurirea unei industrii moderne în continuă dezvoltare și prin electrificarea totală a țării, prin progresul tehnic-științific în toate ramurile industriei și agriculturii, prin obținerea unei înalte productivități a muncii.

În raportul său, tovarășul Hrușciiov subliniază că „nu trebuie să ne grăbim și să introducem în pripă ceea ce încă nu este copleșit. Acest lucru ar duce la denaturări și ar compromite cauza noastră. Dar nici nu trebuie să ne oprim la cele realizate, întrucît aceasta ar duce la stagnare”. De aici partidul nostru, ca și partidele frațetești din celelalte țări socialiste, trage concluzii cu privire la necesitatea de a aplica în practică formele și metodele care corespund cel mai bine cerințelor obiective ale dezvoltării, fără a ocoli etapele istorice necesare și fără a rămîne în urma vieții.

Pe baza învățăturii marxist-leniniste, a experienței practice verificate de întreaga dezvoltare a Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste, congresul a subliniat că, *afit în stadiul socialismului cit și în perioada trecerii de la faza inferioară la faza superioară a comunismului, singurul mod just de repartitie, corespunzător condițiilor obiective concrete, este repartitia după muncă, după cantitatea și calitatea ei.*

Acest mod de repartitie este o mare cucerire revoluționară a clasei muncitoare, este rodul luptei ei eroice pentru înlăturarea rînduicilor nedrepte ale capitalismului, pentru făurirea unor norme noi, socialiste, de retribuire a celor ce muncesc. În timp ce legile orînduirii burgheze consfințesc „dreptul” trîntorilor, stăpînilor pachetelor de acțiuni, „tăietorilor de cupoane” de a se îmbuibă pe spinarea oamenilor muncii, socialismul, înfăptuind principiul „cine nu muncește nu mîncîncă”, asigură ca fiecare să primească de la societate după cum muncește, în măsura în care dă societății.

Trecerea de la repartitia după muncă la repartitia după necesități va fi cu puțință numai în faza superioară a societății comuniste, cînd, așa cum a arătat încă Marx, „munca nu va mai fi numai un mijloc de existență, ci va fi devenit ea însăși prima nevoie vitală, cînd, o dată cu dezvoltarea multilaterală a indivizilor, vor fi sporit și forțele de producție, iar toate izvoarele avuției colective vor fișii mai bogat”; cu alte cuvinte, cînd forțele de producție se vor fi dezvoltat în așa măsură, încît să asigure existența din belșug a tuturor bunurilor necesare oamenilor.

La congres s-a subliniat marea însemnătate a principiului cointerăsării materiale a oamenilor muncii în rezultatele producției. În perioada construirii socialismului și comunismului se formează și se dezvoltă neîncetat conștiința socialistă a oamenilor muncii, atitudinea socialistă față de muncă. În același timp, așa cum a arătat Lenin, socialismul se construiește „nu nemijlocit pe bază de entuziasm, ci cu ajutorul entuziasmului născut de marea revoluție, pe bază de interes personal, pe bază de cointerăsare personală”. Pînă la faza superioară a comunismului, sublinia Lenin, măsura

strictă a muncii și a consumului, evidența și controlul asupra producției și repartiției în vederea asigurării cointerесării materiale a producătorilor în rezultatele muncii lor reprezintă o condiție obligatorie pentru desfășurarea cu succes a întregii opere de construire a noii orînduirii.

În această privință sînt semnificative cele arătate la congres cu privire la puternicul efect stimulator pe care l-au avut măsurile pentru înălțurarea știrbiriilor aduse principiului cointerесării materiale în agricultură, măsuri care au avut un rol determinant în noul avînt realizat de agricultura colhoznică, în succesele mari obținute în ultimii ani de P.C.U.S. în dezvoltarea tuturor ramurilor agriculturii și în ridicarea producției agricole. *Experiența acumulată de P.C.U.S. de-a lungul deceniilor, ca și propria noastră experiență în construcția socialistă, în dezvoltarea industriei, agriculturii, în organizarea schimbului de mărfuri între oraș și sat, demonstrează necesitatea respectării consecvente a principiului cointerесării materiale — pirghie puternică pentru creșterea producției și productivității muncii, ridicarea calificării și întărirea disciplinei socialiste a oamenilor muncii, într-un cuvînt pentru: bunul mers al construcției socialiste.*

Extrem de importantă este contribuția adusă de congres la dezvoltarea teoriei despre statul socialist, una dintre problemele de bază ale învățăturii marxist-leniniste și ale practicii construirii socialismului și comunismului.

Concluziile experienței istorice a construcției socialismului și comunismului în Uniunea Sovietică arată că succesele dobîndite de P.C.U.S. sînt indisolubil legate de procesul unic al întăririi rolului statului socialist în opera de construcție, al dezvoltării continue a funcțiilor sale economice-organizatorice și cultural-educative și al largirii continue a democrației socialiste.

Însuși discuția cu privire la tezele planului septenal, participarea la adunările ținute cu acest prilej a peste 70.000.000 de oameni, din care au luat cuvîntul, făcînd observații și propuneri, peste 4.000.000 de oameni, este o mărturie a adevărului democratism

al Statului sovietic, în care masele cele mai largi hotărăsc ele însele rezolvarea treburilor obștești în socialism. (Aplauze).

Documentele Congresului al XXI-lea dau un model de abordare profund științifică, cu adevărat leninistă, dialectică, a problemei dispariției treptate a statului în comunism. Arătînd că în comunism funcțiile conducerii obștești își vor pierde caracterul politic și se vor transforma în conducere nemijlocită de către popor a treburilor societății, congresul a subliniat că principala direcție de dezvoltare a statului socialist este desfășurarea prin toate mijloacele a democrației, antrenarea celor mai largi pături ale populației la conducerea tuturor treburilor țării, atragerea tuturor cetățenilor la conducerea construcției economice și culturale. În noua etapă a construirii comunismului, o serie de atribuții ale unor organe de stat vor trece treptat, într-o măsură tot mai largă, în competența organizațiilor obștești ale oamenilor muncii, ceea ce va întări și va largi și mai mult baza politică a societății socialiste.

În perioada de trecere de la capitalism la socialism — perioadă pe care o străbate acum țara noastră — rolul exercitat de stat are trăsăturile sale specifice proprii acestei etape, cînd continuă să se desfășoare încă procesul de construire a economiei socialiste unitare, cînd mai există rămășițe ale claselor exploatare care visează la restaurarea vechilor rînduiri și mai acționează lupta de clasă, în condiții cînd cercurile imperialiste, agresive încearcă să submineze orînduirea democrat-populară, folosind și stîmînd rămășițele claselor exploatare și alte elemente antisocialiste.

În aceste condiții își păstrează întreaga însemnătate funcția statului de reprimare a oricăror încercări ale dușmanilor interni și externi de a submina cuceririle revoluționare ale oamenilor muncii. Totodată are loc un proces de continuă dezvoltare a democrației socialiste, care asigură participarea activă, în forme multiple, a maselor oamenilor muncii la conducerea treburilor obștești în strînsă imbinare cu dezvoltarea funcțiilor economice și educative ale statului socialist, funcții care au un rol uriaș în fîurirea eco-

nomiei socialiste unitare și în formarea conștiinței socialiste a oamenilor muncii.

Unul dintre cele mai importante învățăminte care se desprind din uriașa experiență a construirii socialismului și comunismului în Uniunea Sovietică, din desfășurarea lucrărilor Congresului al XXI-lea este grija permanentă pentru unitatea rindurilor partidului, perseverența și fermitatea cu care P.C.U.S. a vegheat și veghează asupra acestei unități de monolit. Este meritul încercatei conduceri a P.C.U.S. că — demascând și zdrobind grupul fracționist anti-partinic, alcătuit din elemente inchiștate, rupte de viață, care s-au ridicat împotriva politicii partidului și au încercat să submineze unitatea rindurilor sale — n-a îngăduit ca partidul, poporul sovietic să fie abătute de pe calea leninistă.

Conștiința și unitatea de monolit a partidului în jurul Comitetului său Central leninist, legăturile sale indisolubile cu poporul — iată izvorul forței de neînvins a P.C.U.S., a strălucitelor sale succese. (Aplauze). Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, conducătorul, inspiratorul și organizatorul unor victorii epocale care au situat poporul sovietic în avangarda omenirii, este sufletul uriașei activități creatoare, menite să înlăuntruiască pentru prima oară în lume societatea comunistă! (Aplauze prelungite).

SUB SEMNUL ÎNTRAJUTORĂRII FRĂȚEȘTI

Tovarăși,

Generalizând experiența dezvoltării Uniunii Sovietice și a celorlalte țări care fac parte din sistemul mondial socialist, congresul a tras concluzia teoretică de însemnătate imensă că „țările socialiste, folosind cu succes posibilitățile proprii orînduirii socialiste, vor trece mai mult sau mai puțin în același timp la faza superioară a societății comuniste”. Deși țările socialiste au pornit în construirea noii orînduirii de la niveluri economice diferite, relațiile frățești de colaborare dintre ele, ajutorul reciproc tovarășesc,

cooperarea și diviziunea internațională socialistă a muncii le dau putința să se dezvolte în ritm accelerat, încît acelea rămase în urmă din punct de vedere economic să le ajungă pe cele mai avansate, care nici ele nu vor sta pe loc, și să pășească toate împreună în comunism. (Aplauze).

Dezvoltarea accelerată a forțelor de producție în fiecare țară a lagărului socialist își găsește o expresie elocventă în faptul că producția lor industrială, luată în ansamblu, a crescut în 1958 de cinci ori față de 1937; de pildă, producția industrială a R. P. Chineze a crescut de aproximativ zece ori în perioada 1950—1958, producția industrială a Poloniei a crescut de peste 5,5 ori în comparație cu nivelul antebelic, a Cehoslovaciei de 3,3 ori. Volumul producției industriale a țării noastre va depăși la sfîrșitul acestui an de aproape 4,3 ori nivelul anului 1938. În 1965 producția globală industrială a țărilor sistemului socialist va ajunge s-o depășească pe cea a țărilor capitaliste luate la un loc, realizîndu-se astfel superioritatea absolută a sistemului socialist mondial asupra sistemului capitalist în domeniul producției bunurilor materiale. (Aplauze puternice).

Aceasta va fi o nouă afirmare a forței de nebiruit a ideilor marxism-leninismului, un nou jalon în evoluția istorică a omenirii spre victoria deplină a socialismului și comunismului.

Succesele obținute de țara noastră, ca și de celelalte țări de democrație populară, sînt înlesnite în mod deosebit de faptul că ne putem sprijini în construirea noii orînduirii sociale pe înaltul nivel de dezvoltare atins în U.R.S.S., pe ajutorul multilateral și frățesc pe care Uniunea Sovietică, îndeplinind cu cinste învățăturile lui Lenin despre rolul primului stat al muncitorilor și țăranilor, îl acordă țărilor lagărului socialist.

Poporul român manifestă o caldă recunoștință față de poporul sovietic pentru sprijinul frățesc internaționalist pe care-l primește patria noastră din partea Uniunii Sovietice. Întărirea prieteniei și alianței cu U.R.S.S., cu toate țările socialiste surori este o cauză

scumpă oamenilor muncii din țara noastră. (Aplauze furtunoase, ocazii în cinstea U.R.S.S.).

Unitatea lagărului socialist este principala cheazășie a independenței naționale și a dezvoltării rapide a fiecăreia dintre țările socialiste. Oamenii muncii din patria noastră sînt hotărîți să contribuie și pe viitor la întărirea continuă a forței și coeziunii marii comunități a țărilor lagărului socialist.

SPRE NOI ÎNFĂPTUIRI ÎN CONSTRUIREA SOCIETĂȚII SOCIALISTE ÎN PATRIA NOASTRĂ

Tovarăși,

Din experiența istorică a P.C.U.S., din studierea prevederilor planului septenal și a tezelor teoretice elaborate de Congresul al XXI-lea desprindem învățăminte bogate, de o mare valoare în opera de construire a socialismului în țara noastră.

Exemplul Uniunii Sovietice dovedește în mod elocvent că pentru a construi socialismul și comunismul trebuie asigurată în primul rînd dezvoltarea puternică a forțelor de producție, ca o condiție esențială a succesului în întreaga operă de construcție socialistă și comunistă. *Experiința sovietică a verificat istoricește învățătura leninistă potrivit căreia veriga principală a creării bazei tehnice-materiale a socialismului și a trecerii neîntrerupte de la socialism la comunism este industrializarea socialistă, dezvoltarea continuă a industriei grele, a producției mijloacelor de producție.* Întîlnind cu fermitate pe această cale, poporul român a obținut rezultate însemnate în dezvoltarea industriei socialiste. Au fost create ramuri industriale noi, de o importanță vitală pentru progresul continuu al economiei; este caracteristică din acest punct de vedere dezvoltarea puternică a industriei construcțiilor de mașini și a prelucrării metalelor, a cărei producție a ajuns în 1958 de 7,5 ori mai mare decît în 1938, pentru anul acesta fiind prevăzută o nouă creștere de 14%. Producția industriei chimice va depăși la

sîrșitul anului curent de 10 ori nivelul din 1938. Progresul realizat în dezvoltarea industrială a Romîniei este oglindit de faptul că în țara noastră producția anului 1938 se realizează în acest an la oțel în numai 63 de zile, la construcțiile de mașini — în 42 de zile, la energie electrică — în 60 de zile, la produse sodice — în 75 de zile. *Se poate aprecia de pe acum că prevederile Directivelor Congresului al II-lea al partidului nostru privind creșterea producției cu 60—65% pe ansamblul industriei socialiste vor fi îndeplinite și chiar depășite la o serie de principale produse industriale. (Aplauze).*

Plenara C.C. al P.M.R. din noiembrie 1958 a acordat o mare atenție valorificării marilor rezerve existente în toate ramurile economiei naționale, realizării de economii cît mai mari, în scopul sporirii acumulărilor necesare investițiilor. Analizînd temeinic posibilitățile existente în fiecare loc de muncă, dînd dovadă de un inepuizabil spirit de inițiativă, colectivele de muncitori, tehnicieni și ingineri din întreprinderi, sub conducerea organizațiilor de partid, scot la suprafață noi rezerve ale economiei. Această mișcare se extinde tot mai mult, cuprînzînd cele mai largi mase de muncitori și dînd rezultate minunate: *angajamentele luate de colectivele întreprinderilor industriale pentru depășirea sarcinilor de plan însumează pînă acum în întreaga țară economii ce se apropie de un miliard.* Dacă amploarea și intensitatea luptei pentru valorificarea rezervelor interne ale întreprinderilor vor crește, este posibil ca și aceste realizări să fie depășite. În mod deosebit trebuie relevată marea însemnătate pentru economia națională a inițiativei siderurgistilor, care și-au luat în întrecerea socialistă angajamentul de a produce peste plan 109.000 de tone de oțel, 35.000 de tone de fontă, 35.000 de tone de laminate.

Înaltă conștiință, elanul și abnegația de care dă dovadă eroica noastră clasă muncitoare, munca devotată a inginerilor, tehnicienilor și a altor specialiști constituie garanția sigură a îndeplinirii mărețelor obiective care ne stau în față în domeniul dezvoltării economiei noastre naționale. (Aplauze).

Zilele acestea s-au împlinit 10 ani de la plenara Comitetului Central al P.M.R. din 3—5 martie 1949, care a stabilit sarcinile partidului în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii. Pentru îndeplinirea acestei sarcini mărețe partidul nostru a desfășurat în toată perioada ce s-a scurs de la plenară o muncă politică-organizatorică de mare amploare în rândurile țărănimii muncitoare. Bilanțul acestei munci este îmbucurător. Până acum aproape 2.000.000 de familii din totalul de circa 3.600.000 de familii țărănești au pășit cu hotărâre și încredere pe calea arătată de partid — calea agriculturii socialiste. (Aplauze).

Suprafața agricolă pe care o ocupă sectorul socialist-cooperatist și de stat este de circa 8.400.000 ha, aproape 60% din totalul suprafeței agricole a țării, ceea ce arată că sarcina trasată de Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Român privind asigurarea precumpănirii sectorului socialist în agricultură se realizează cu succes. (Aplauze puternice).

Ritmul de dezvoltare al sectorului socialist crește an de an, îndeosebi după Congresul al II-lea al partidului. În prezent regiunea Constanța este complet colectivizată; în regiunea Galați sectorul socialist cuprinde 72% din totalul familiilor țărănești și aproape 80% din suprafața arabilă a regiunii; în regiunea Timișoara sectorul socialist cuprinde peste 56% din totalul familiilor țărănești și 77% din suprafața arabilă; în regiunea Craiova peste 75% din totalul familiilor țărănești au pășit pe drumul socialismului. În regiunea Iași 5 raioane sînt complet cooperativizate, în regiunea București de asemenea 5 raioane; succese de seamă au obținut în opera de cooperativizare a agriculturii regiunile Stalin, Oradea, Suceava, Regiunea Autonomă Maghiară și toate celelalte regiuni ale țării.

Aceste rezultate reprezintă o realizare de însemnătate istorică, o adevărată revoluție care transformă din temelii relațiile social-economice la țară, întregul mod de trai al țărănimii muncitoare, toată înfățișarea satului nostru. (Aplauze puternice).

În luptă și munca pentru transformarea socialistă a agriculturii, pentru înfrîngerea împotrivirii elementelor chibaburești capitaliste, s-a dezvoltat și s-a călît alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. Clasa muncitoare s-a dovedit demnă de misiunea ei de forță conducătoare a societății și aliată de nădejde a țărănimii muncitoare, acordînd oamenilor muncii de la sate un permanent ajutor politic și economic în vederea trecerii lor pe făgașul socialismului.

Țărănimea noastră muncitoare manifestă energie revoluționară, hotărîre și avînt în opera de construire a vieții noi. Deosebit de încurajator este faptul că foarte numeroase gospodării agricole colective, precum și întovărășiri agricole au obținut bune rezultate în ce privește producția agricolă și asigurarea unor venituri sporite pentru membrii lor, fiind exemple vii ale superiorității agriculturii socialiste pentru masele largi ale țărănimii muncitoare.

Partidul nostru s-a orientat just indicînd organizațiilor de partid, Sfaturilor populare, lucrătorilor din agricultură ca, o dată cu continuarea muncii politice-organizatorice în rîndul țăranilor muncitori pentru lărgirea sectorului socialist al agriculturii, să acorde o deosebită atenție consolidării economice-organizatorice a gospodăriilor agricole colective și a întovărășirilor agricole existente, deoarece rezultatele bune pe care le obțin acestea constituie cel mai puternic și convingător argument în favoarea agriculturii socialiste.

Statul democrat-popular alocă în fiecare an mijloace importante pentru înzestrarea agriculturii cu tractoare, combine și alte mașini agricole, precum și cu îngrășăminte chimice. Pe întreaga perioadă 1950—1960 agricultura primește un volum de investiții de circa 11 miliarde de lei, adică 14,5 — 15% din totalul investițiilor economice, depășind prevederile Directivelor Congresului al II-lea al partidului nostru. Parcul de tractoare va ajunge în 1960 la peste 58.000 (exprimat în tractoare convenționale), depășind cu mult cifra de 37.000 de tractoare cit era stabilit în

Directive. În prezent, muncitorii, tehnicienii și inginerii din industria socialistă, în frunte cu organizațiile de partid, depun eforturi pentru ca înzestrarea tehnică a agriculturii să țină pasul puternicului avânt pe care l-a luat transformarea socialistă a agriculturii.

Sprînjină de clasă muncitoare, de statul democrat-popular, țărâniea cooperativizată, care numără mai mult de jumătate din totalul țăranilor muncitori și ale cărei rînduri cresc neîncetat, reprezintă o forță uriașă a construcției socialiste din patria noastră. Ținînd seama de rezultatele dobîndite și de perspectivele vieții fericite și îmbelșugate ce-i sînt deschise țăranimii noastre muncitoare, ne exprimăm convingerea că oamenii muncii de la sate vor obține an de an noi succese în sporirea producției agricole vegetale și animale și în ridicarea nivelului lor de trai material și cultural, aducînd o contribuție tot mai mare la dezvoltarea economiei naționale și asigurarea bunăstării poporului. (Aplauze).

Ca urmare a realizărilor importante obținute în industrie, agricultură și celelalte ramuri ale economiei, crește treptat nivelul de trai al celor ce muncesc, cîștigul mediu al muncitorilor și țăranilor, puterea lor de cumpărare; s-a îmbunătățit aprovizionarea populației, volumul desfacerii de mărfuri prin comerțul socialist depășind în 1958 de peste 2,3 ori pe cel din 1950. Mari fonduri sînt alocate de stat pentru cheltuielile social-culturale, pentru construcția de locuințe, pentru asigurări sociale, sănătate publică, dezvoltarea învățămîntului și culturii, asigurarea odihnei, îngrijirea copiilor. În 1959 pentru construirea de locuințe au fost alocate fonduri de peste 1 miliard de lei. Numărul oamenilor muncii trimiși anul trecut la odihnă a fost de 325.000 față de circa 191.000 în 1950. În total pe anul 1959 sînt prevăzute pentru cheltuielile destinate sănătății, învățămîntului, culturii și altor cerințe social-culturale ale poporului fonduri de 11,9 miliarde de lei, sau 23,3% din totalul cheltuielilor bugetare, de 3,5 ori mai mult decît în 1950, ceea ce reprezintă cheltuieli de peste 600 de lei pe cap de locuitor.

Recent Biroul Politic al C.C. al P.M.R. a dezbătut propunerile cu privire la elaborarea unui plan de perspectivă a dezvoltării economiei naționale, hotărînd să intensifice lucrările pentru întocmirea unei schițe-program pe o perioadă de 15 ani; prima etapă a acestui program va fi planul economic pe perioada 1960—1965, al cărui proiect urmează să fie dezbătut pe larg de oamenii muncii și apoi supus aprobării celui de-al III-lea Congres al P.M.R. (Aplauze prelungite).

Prin îndeplinirea prevederilor planului de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960—1965, poporul nostru va termina în linii mari construirea socialismului, trecînd într-o nouă etapă — aceea a desăvîșirii construcției socialiste. (Aplauze furtivoase, urale, ovafii în cinstea partidului). Sîntem convinși că poporul nostru, constructor al socialismului, în frunte cu eroica sa clasă muncitoare, sub conducerea incercatului nostru partid, își va mobiliza toate forțele muncind cu entuziasm, hotărîre și perseverență, pentru atingerea acestui obiectiv insufletitor. (Aplauze puternice).

Noul avînt al industriei, agriculturii, transporturilor, creșterea productivității muncii, dotarea economiei naționale cu mijloace tehnice moderne vor duce la sporirea simțitoare a venitului național, a producției și consumului pe cap de locuitor la principalele produse, asigurînd satisfacerea într-o măsură tot mai mare a cerințelor materiale și culturale ale oamenilor muncii.

Concentrînd eforturile spre crearea bazei tehnice-materiale a socialismului, partidul nostru se călăuzește consecvent după învățătura leninistă că socialismul poate fi construit numai prin participarea activă și conștientă a milioaneilor de oameni ai muncii. Pentru construirea cu succes a noii orînduirii are o mare însemnătate faptul că în rîndurile oamenilor muncii din țara noastră, ca rezultat al activității educative duse de partid, crește și se dezvoltă atitudinea socialistă față de muncă, față de proprietatea socialistă și de bunul obște, patriotismul fierbinte, devotamentul față de cauza socialismului.

În desfășurarea activității sale în acest domeniu, partidul nostru ține seama de faptul că dezvoltarea condițiilor vieții materiale a societății merge înaintea schimbărilor în conștiință, formarea conștiinței socialiste fiind un proces care necesită timp și eforturi, a dată cu lupta perseverentă și hotărâtă împotriva rămășițelor lumii vechi, a influențelor de tot felul ale moralei și ideologiei burgheze.

O deosebită atenție acordă partidul educării tineretului. Recenta conferință pe țară a Uniunii asociațiilor studenților a arătat rezultatele obținute de organizațiile de partid, organizațiile de tineret, cadrele didactice în formarea trăsăturilor moral-politice ale tinerei generații de constructori ai socialismului. În creșterea unui tineret entuziast, însuflețit de spirit patriotic și internaționalist, hotărât să muncească cu seriozitate și simț de răspundere, înfrângând orice greutate, pentru victoria măreței cauze a socialismului.

Partidul acordă o mare însemnătate intelectualității și contribuției ei la opera de construcție socialistă. În această activitate, intelectualitatea veche se transformă și se contopește cu noile generații de intelectuali, formați în anii puterii populare, alcătuind un unic detașament al intelectualității legate de popor, devotată construcției socialiste și înconjurată de dragostea și prețuirea tuturor celor ce muncesc.

Poporul români și naționalitățile conlocuitoare, muncitori, țărani și intelectuali, bărbați și femei, tineri și vîrstnici, urmînd cu încredere și devotament Partidul Muncitoresc Român, sînt hotărîți să obțină noi realizări în construirea societății socialiste în țara noastră. Prin rezultatele pe care le obțin în dezvoltarea economiei și culturii, prin victoriile pe care le repuntesc în opera de construire a socialismului, oamenii muncii își aduc contribuția la întărirea sistemului mondial socialist, la obținerea victoriei socialismului în întrecerea cu capitalismul. (Aplauze puternice).

CREȘTEREA FORȚEI ȘI UNITĂȚII MIȘCĂRII COMUNISTE MONDIALE — UN PROCES ISTORIC DE NESTĂVILIT

Tovarăși,

Prezența la Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. a delegaților reprezentînd 72 de partide comuniste și muncitorești din toate continentele a constituit o măreață demonstrație a forței și unității mișcării comuniste mondiale, a solidarității frățești ce unește pe comunistii din toate țările sub steagul marxism-leninismului și al internaționalismului proletar. (Aplauze puternice). Mișcarea comunistă și muncitorească este în viața societății contemporane o forță uriașă, a cărei continuă dezvoltare reprezintă un proces istoric de nestăvilit. Numărînd în zîndurile lor peste 33.000.000 de membri, partidele comuniste și muncitorești, în fruntea forțelor democratice și patriotice, însuflețesc sute de milioane de oameni ai muncii în lupta pentru pace, democrație și socialism.

Exponente ale intereselor vitale ale clasei muncitoare și ale întregului popor muncitor, partidele comuniste și muncitorești își stabilesc linia lor politică în mod de sine stătător, călăuzindu-se după adevărurile universale valabile ale marxism-leninismului, pe care le aplică potrivit condițiilor istorice și naționale concrete din țările lor.

Delegațiile partidelor comuniste și muncitorești participante la congres au relevat cu deosebită căldură faptul că, în lupta pentru victoria socialismului și comunismului, în fruntea lor pășește un asemenea partid glorios, călît în lupte grele revoluționare, cum este Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, sub a cărui conducere înțeleaptă poporul sovietic a obținut victoria deplină și definitivă a socialismului în patria sa și înfrîntuiește astăzi septenatul. cîrînd calea construirii societății comuniste. (Aplauze puternice).

Partidele comuniste și muncitorești din întreaga lume văd în experiența istorică a P.C.U.S. un bun de neprețuit, din care se inspiră în activitatea lor. Noi, comunistii din Republica Populară

Română, socotim că succesele obținute de partidul nostru, de poporul nostru muncitor în înfăptuirea revoluției proletare, în construirea socialismului se datoresc faptului că ne-am călăuzit și ne călăuzim de învățătura lui Marx, Engels, Lenin, că am învățat și învățăm neîncetat din experiența P.C.U.S. — exemplul luminos al fidelității nestrămutate față de marxism-leninism, al înaltei principialități comuniste, al capacității de a îndrăi neconținut logătura cu masele și de a le mobiliza în lupta pentru victoria socialismului și comunismului. (Aplauze furtivoase).

Tovarăși,

Viața a confirmat justetea concluziilor Declarației Consfățuirii de la Moscova a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările socialiste, care, chemînd pe comuniști la luptă împotriva revizionismului și dogmatismului, a subliniat că revizionismul reprezintă pericolul principal în mișcarea muncitorească internațională.

Partidele comuniste și muncitorești au respins și au condamnat în unanimitate concepțiile revizioniste, care și-au găsit expresia în programul Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia. Ele au dezvăluit pe de-a-ntregul esența oportunistă a teoriilor apologetice ale revizionistilor cu privire la statul burghez, situat, chipurile, „deasupra claselor”, și la pretinsa generare a „elementelor socialismului” în cadrul economiei capitaliste, au demască caracterul antimarxist, profund dăunător al teoriilor revizioniste care neagă rolul conducător al partidului în construirea socialismului și propovăduiesc slăbirea și desființarea statului socialist — principalul instrument al clasei muncitoare în opera de construire a socialismului și comunismului.

Încercările revizionistilor contemporani, care au abandonat internaționalismul proletar și neagă principiile solidarității internaționale de clasă, de a provoca divergențe și fisuri între țările socialiste, între partidele comuniste au suferit cel mai deplin eșec. *Par-*

tidele comuniste și muncitorești au considerat și consideră că atitudinea față de unitatea lagărului socialist, a mișcării comuniste internaționale este piatra de încercare a internaționalismului proletar, iar grija pentru apărarea și întărirea continuă a acestei unități — o datorie supremă a oricărui communist. (Aplauze puternice).

Rapoarta unanimă dată revizionismului demonstrează cu putere maturitatea partidelor comuniste și muncitorești, hotărîrea lor fermă de a zădărnici orice încercare de subminare a unității și solidarității lor, de întinare a măreței învățături marxist-leniniste. (Aplauze puternice).

PENTRU COEXISTENȚĂ, ÎNTRECERE PAȘNICĂ ȘI REZOLVAREA PRIN TRATATIVE A PROBLEMELOR INTERNAȚIONALE

Tovarăși,

Popoarele lumii dau o înaltă prețuire activității neobosite, inițiativei și energiei necesare pe care le desfășoară în slujba intereselor păcii Uniunea Sovietică. Sînt unanim recunoscute de către opinia publică iubitoare de pace marile merite cîștigate de Uniunea Sovietică în stingerea unor periculoase focare de război și înfrînarea agresorilor. Vigilența nedezmîntită a Uniunii Sovietice față de unelțirile cercurilor agresive, ca și eforturile ei continue pentru punerea în valoare a oricăror posibilități menite să asigure micșorarea încordării și îmbunătățirea relațiilor internaționale, i-au atras simpatia, admirația și recunoștința oamenilor cinstiți de pretutindeni.

La Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. a răsănit cu putere chemarea la desfășurarea pașnică a întrecerii între sisteme pe tărîmul îmbunătățirii condițiilor de trai ale oamenilor muncii.

De o deosebită însemnătate pentru asigurarea păcii și securității popoarelor europene sînt propunerile Uniunii Sovietice în vederea încheierii Tratatului de pace cu Germania și a rezolvării

problemei Berlinului. Aceste propuneri corespund intereselor tuturor părților, întrucât, așa cum dovedește istoria, Apusul nu e mai puțin amenințat de militarismul german decât Răsăritul. Totodată, înfăptuirea lor ar deschide poporului german calea spre un viitor de pace și securitate, fără ocupație străină, dându-i posibilitatea de a se bucura de toate drepturile suverane și de a realiza pași efectivi pe calea reunificării.

Guvernul Republicii Populare Române — ca guvern al unui stat care a participat cu forțele sale armate la războiul împotriva Germaniei hitleriste — a primit din partea guvernului U.R.S.S., o notă cuprinzând propunerile Uniunii Sovietice în vederea soluționării pașnice a problemei germane.

Guvernul român este în întregime de acord cu punctele cuprinse în această notă și sprijină cu căldură măsurile pe care le preconizează guvernul sovietic. (Aplauze puternice).

Poziția țării noastre în problema germană pornește de la faptul că soluționarea ei este posibilă numai ținându-se cu strictețe seama de realități, și în primul rând de existența celor două state germane — Republica Democrată Germană și Republica Federală Germană. Alături de toate popoarele din țările lagărului socialist, poporul român e pe deplin solidară cu oamenii muncii din R. D. Germană, care, pe teritoriul republicii lor, au smuls rădăcinile militarismului și sînt hotărâți să-și apere și să dezvolte cuceririle lor socialiste.

Considerînd că unificarea Germaniei trebuie s-o rezolve germanii înșiși, acordăm întregul nostru sprijin propunerii cu privire la crearea unei confederații a celor două state germane. Guvernul R. P. Române în declarația sa din 16 ianuarie a. c. s-a pronunțat pentru încheierea Tratatului de pace cu Germania și normalizarea situației la Berlin, măsuri imperioase necesare pentru ca Germania să înceteze de a fi un focar potențial de război și să devină o zonă a păcii.

Sîntem de părere că metoda care ar asigura tratatelor cele mai mari șanse de a se ajunge la un acord ar fi o conferință a șefilor de guverne. (Aplauze). Salutăm propunerea Uniunii Sovietice de a se convoca neîntîrziat o conferință la cel mai înalt nivel, în cadrul căreia să se discute măsurile preconizate de Uniunea Sovietică cu privire la Tratatul de pace cu Germania și la Berlinul occidental. Această conferință ar putea să dezbată și să ia hotărîri într-un șir de probleme de însemnătate vitală pentru securitatea popoarelor și pacea internațională, ca asigurarea securității europene, dezarmarea, retragerea reciprocă a trupelor, crearea unei zone denuclearizate și a unei zone de dezangajare a forțelor armate ale organizației Tratatului de la Varșovia și ale N.A.T.O., reducerea efectivului forțelor armate ale Uniunii Sovietice, Statelor Unite ale Americii, Angliei și Franței aflate pe teritoriile altor țări, interzicerea armelor atomice și cu hidrogen și încetarea experimentării lor.

• În cazul în care puterile occidentale nu sînt încă gata să participe la conferința șefilor de guverne, considerăm că pentru examinarea problemei Tratatului de pace cu Germania și a Berlinului occidental s-ar putea convoca — așa cum se arată în nota guvernului sovietic — o conferință a miniștrilor Afacerilor Externe ai U.R.S.S., S.U.A., Marii Britanii, Franței, Poloniei și Cehoslovaciei.

Inițiativele de pace ale Uniunii Sovietice au trezit un puternic ecou în opinia publică din toate țările, fiind împlinite pretutindeni cu căldură și speranță. În țările occidentale, popoarele, dornice să trăiască în pace și liniște, cer tot mai insistent guvernelor să renunțe la discreditația politică de pe poziții de forță.

U.R.S.S., celelalte țări ale lagărului socialist, înăptuind cu consecvență în politica lor externă principiile coexistenței pașnice între state cu orînduiri sociale diferite — respectul independenței și suveranității naționale și al integrității teritoriale, deplina egal-

tate în drepturi, neamnestecul în treburile interne —, luptă ca aceste principii sănătoase să fie adoptate și puse în practică de toate statele în relațiile lor internaționale.

Unele cercuri și personalități din străinătate nu prezintă însă în adevărata ei lumină această politică fermă și clară. În legătură cu aceasta aș vrea să mă refer pe scurt la anumite afirmații făcute recent de președintele R. P. F. Iugoslavia în cuvântări rostite cu prilejul călătoriei sale în țările afro-asiatice.

Nu voi insista aici asupra confuziei voite pe care conducătorii iugoslavi o fac între comunitatea țărilor socialiste și un simplu bloc militar; falsitatea acestei poziții, noi am arătat-o în repetate rânduri.

Este însă cu puțință, fără a veni în contradicție cu fapte larg cunoscute, să se pună, nu semnul egalității, dar măcar să se schițeze o cât de palidă analogie între lagărul socialist și blocurile înjghebate de cercurile agresive ale imperialismului?

Doar este un lucru îndeobște cunoscut că Tratatul de la Varșovia este un tratat defensiv, creat ca o consecință a formării pactului agresiv nord-atlantic. Uniunea Sovietică și celelalte țări ale lagărului socialist se pronunță pentru lichidarea oricăror blocuri militare și a oricăror baze militare pe teritorii străine. Tocmai ele au elaborat și promovează în relațiile internaționale măsurile menite să ducă la realizarea acestor țeluri.

În cuvântările menționate se vorbește despre faptul că „țările care nu aparțin blocurilor sînt în fiecare zi supuse diferitelor presiuni”. Dar cine anume exercită asemenea presiuni economice și politice?

Să fie oare o simplă scăpare din vedere faptul că nici nu se pomeneste de imperialiști, de pactele lor înrobitoare și aventurile lor războinice? Căci oricît ar căuta cineva, în discursurile amintite nu se spune nimic despre faptul că agresiunea împotriva Egiptului a fost organizată și înfăptuită de puterile conducătoare ale

N.A.T.O.; nu se pomeneste nici un cuvînt despre lanțul de acțiuni agresive întreprinse de cercurile imperialiste din S.U.A. și ale altor puteri coloniale împotriva Siriei, Irakului, Libanului și Iordaniei și nici despre rolul de instrumente ale agresiunii și colonialismului pe care îl joacă asemenea pacte ca N.A.T.O., S.E.A.T.O., pactul de la Bagdad.

În aceste declarații, politica țărilor lagărului socialist este pusă pe același plan cu politica blocurilor imperialiste agresive. În același fel procedează sistematic, de mai multă vreme, și presa iugoslavă. În zadar s-ar căuta în paginile ei o delimitare între politica consecventă de pace și destindere internațională, dusă de țările lagărului socialist, și politica cercurilor imperialiste agresive, o atitudine de demascare și de condamnare a acestor cercuri, care poartă în fața omenirii o grea răspundere pentru actuala încordare în relațiile internaționale, pentru goana înarmărilor, pentru conflictele militare pe care le provoacă în diferitele părți ale globului. Mai mult, presa iugoslavă cîntează să se lanseze în afirmații cum că politica de coexistență „nu este în conformitate cu interesele sovietice și chineze”. Aceste afirmații nu pot fi calificate altfel decît ca pure calomnii la adresa țărilor lagărului socialist, promotoare ale politicii de coexistență pașnică între toate statele fără deosebire de orînduire socială.

Trebuie spus că, spre deosebire de presa iugoslavă, majoritatea ziarelor din țările afro-asiatice se ridică cu hotărîre împotriva imperialismului și condamnă politica sa agresivă, purtătoare de grave primejdii pentru pacea lumii.

Popoarele afro-asiatice și conducătorii lor, care știu să deosebească pe prieteni de dușmani, cunosc rolul hotărîtor pe care Uniunea Sovietică, China și celelalte țări socialiste l-au avut în lichidarea agresiunii imperialiste îndreptate contra Egiptului, ajutorul frătesc și eficient pe care l-au dat împotriva uneltirilor colonialiste popoarelor Siriei, Irakului, Libanului și Iordaniei. Ele își exprimă prețuirea pentru sprijinul dezinteresat pe care-l primesc

din partea U.R.S.S. și a altor țări ale lagărului socialist în dezvoltarea economiei lor naționale.

Față de popoarele țărilor arabe, față de toate popoarele Asiei și Africii, țările lagărului socialist, între care și țara noastră, au avut și au o atitudine clară, lipsită de orice echivoc. Ea se caracterizează printr-o caldă simpatie și un puternic spirit de solidaritate cu lupta dăvă de aceste popoare pentru apărarea și întărirea independenței lor naționale, pentru propășirea economică și înflorirea culturală, pentru pace și progres. Politica promovată față de noile state independente ale Asiei și Africii este o politică neabătută de prietenie și strânsă colaborare, întemeiată pe principiile coexistenței pașnice. Această prietenie, verificată în încercări istorice, este atât de puternică, hotărârea popoarelor noastre de a o întări și dezvoltă necontenit în interesul comun este atât de fermă, încât simțim încrețințați că nimeni și nimic nu o va putea slăbi sau întinca. (Aplauze puternice).

Țara noastră a dus și va duce consecvent politica sa de pace și colaborare cu toate țările, indiferent de orînduirea lor. Sînt cunoscute eforturile guvernului nostru îndreptate spre realizarea unei largi colaborări interbalcanice și răsăritului puternic de care s-au bucurat în Balcani inițiativele R. P. Romîne. Din păcate, guvernul turc nu a reacționat în nici un fel la inițiativa guvernului român, în ciuda primirii favorabile de care s-a bucurat această propunere în cercurile acelor care se pronunță pentru pace și destindere internațională. În Grecia propunerea guvernului român a avut un puternic ecou în rîndurile oamenilor politici de diferite convingeri și în cele mai largi pături ale opiniei publice. Cu toate acestea, guvernul Greciei nu se arată dispus să contribuie la înfăptuirea în practică a propunerii guvernului român, ale cărei efecte ar slui consolidării păcii. Așa cum arată evenimentele recente, politica cercurilor conducătoare din Grecia, ca și a celor din Turcia, este din ce în ce mai mult determinată de orientarea conducăto-

rilor pactului agresiv al Atlanticului de nord, ceea ce, desigur, nu este în interesul păcii și coexistenței pașnice între popoare.

Ne exprimăm convingerea că în cele din urmă voința de pace a popoarelor din Balcani, năzuințele lor spre prietenie și colaborare se vor face ascultate.

Desfășurarea vieții internaționale arată mai limpede ca orîcînd că forțele păcii continuă să crească și să se dezvolte în lumea întreagă.

Sporirea considerabilă în perioada septenaliului a puterii economice a Uniunii Sovietice și a tuturor țărilor lagărului socialist va face să se întărească într-o măsură uriașă forțele de pretenționi care luptă pentru apărarea păcii și securității popoarelor. Pe aceste temeiuri, în raportul tovarășului Hrușciov este formulată teza potrivită căreia „înainte de victoria deplină a socialismului în lume, în condițiile menținerii capitalismului într-o parte a lumii, va apărea posibilitatea reală de a exclude războiul mondial din viața societății”. Această concluzie însușește și dă energii sporite oamenilor muncii din țările lagărului socialist, luptătorilor pentru pace și progres de pretenționi. (Aplauze prelungite).

Tovarăși,

Înfăptuirea septenaliului va duce Uniunea Sovietică spre asemenia culmi ale progresului și bunăstării, înalt marea superioritate a comunismului asupra capitalismului va apărea fiecareia tot atât de evidentă și de strălucitoare ca lumina soarelui.

Din inepuizabila experiență a construirii socialismului și comunismului sintetizată în documentele Congresului al XXI-lea al P.C.U.S., din tezela teoretice de o mare profunzime elaborate de congres, partidul nostru, ca și celelalte partide comuniste și muncitorești frățești, trage bogate învățăminte pentru propria sa activitate în lupta pe care o duce în fruntea oamenilor muncii pentru victoria socialismului în țara noastră.

Poporul român este mândru că, alături de Uniunea Sovietică, alături de China populară și de celelalte țări socialiste, pășește umăr la umăr în marea noastră familie, făcând noua societate, sub marea steag spre care se îndreaptă nădejile și aspirațiile întregii omeniri înaintate, steagul marxism-leninismului. (Aplauze prelungite, urale. Întreaga sală, în picioare, ovacionează în cinstea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, a Partidului Muncitoresc Român, a prieteniei cu Uniunea Sovietică și cu toate țările lagărului socialist).

„Știința” nr. 4.466
din 7 martie 1959

CU PRIVIRE LA REALIZAREA SARCINILOR TRASATE DE CONGRESUL AL II-LEA AL P.M.R. ÎN DOMENIUL DEZVOLTĂRII ECONOMIEI NAȚIONALE ȘI CREȘTERII BUNĂSTĂRII OAMENILOR MUNCII, PRECUM ȘI PROPUNERILE DE NOI MĂSURI PENTRU RIDICAREA NIVELULUI DE TRAI AL POPORULUI MUNCITOR

Raport prezentat la Plenara lărgită a C. C. al P. M. R.
din 13-14 iulie 1959

Tovarăși,

Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Român a trasat partidului și întregului popor un vast program de muncă și de luptă pentru dezvoltarea economiei naționale, pentru creșterea rapidă a forțelor de producție și, pe această bază, pentru îmbunătățirea continuă și sistematică a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii. Călăuzindu-se după învățătura leninistă cu privire la construcția socialismului, Congresul a subliniat necesitatea îndeplinirii consecvente a politicii de industrializare socialistă a țării, pe baza dezvoltării cu prioritate a industriei grele, temelia dezvoltării tuturor ramurilor economiei naționale; această linie generală economică a partidului este izvorul ridicării neconținute a bunăstării poporului muncitor.

REALIZĂRILE OAMENILOR MUNCII ÎN DOMENIUL DEZVOLTĂRII ECONOMIEI NAȚIONALE ȘI RIDICĂRII NIVELULUI DE TRAI

Directivile Congresului au fost întâmpinate cu entuziasm de oamenii muncii din toată țara. Perspectivele luminoase ale construcției socialiste au dat un mare avânt inițiativei creatoare a maselor, care, prin munca lor plină de abnegație și eroism, au

realizat, în anii de după congres, sub conducerea partidului, noi și însemnate succese.

Producția globală industrială din 1959 este cu 45% mai mare decât în 1955, înregistrându-se un ritm mediu anual de creștere de aproape 10%. În anii 1956—1959 s-au construit 38 de întreprinderi industriale și 40 de secții noi și s-au dezvoltat și modernizat capacitățile de producție la 125 de întreprinderi industriale existente. Ca rezultat al politicii de dezvoltare cu precădere a industriei grele, producția industriei mijloacelor de producție a crescut în anii 1956—1959 cu 56%, având un ritm mediu anual de 11,6%. În același timp a avut loc o dezvoltare însemnată a industriei bunurilor de consum, a cărei producție a sporit cu 29% față de 1955, cu un ritm mediu anual de 6,5%. Ritmurile de dezvoltare a industriei noastre socialiste erată că sarcina trasată de Congresul al II-lea al partidului cu privire la creșterea producției industriale va fi îndeplinită, iar pentru o serie de produse de bază chiar depășită. Acestea se vor realiza cu un volum de investiții cu aproximativ 20% mai redus decât se prevăzuse în Directivele congresului.

Progresele industriei noastre socialiste în ultimii ani se reflectă în faptul că producția industrială pe un singur trimestru al anului 1959 este mai mare decât producția obținută în întreg anul 1938.

Important este că cele mai însemnate realizări au fost obținute în dezvoltarea ramurilor conducătoare ale industriei. Astfel, de pildă, producția industriei constructoare de mașini crește în 1959 cu circa 80% față de 1955.

Industria siderurgică dă anul acesta, față de 1955, o producție mai mare cu peste 70% la oțel, cu peste 55% la laminat, cu 370% la țevi din oțel și cu 450% mai mare la coș metalurgic. În această ramură hotărâtoare a industriei s-au construit, în anii de după congres, o uzină cocs-chimică, un furnal de 700 m³, un laminor blooming, o oțelărie Siemens-Martin la Hunedoara, o fabrică de țevi la Roman, 3 linii pentru laminarea tablei subțiri la Galați, precum și alte însemnate capacități de producție.

În industria chimică, producția a crescut, între 1955 și 1959, de circa 2 ori, cu un ritm mediu anual de 19%. În cadrul acestei industrii, producția de îngrășăminte chimice a crescut în această perioadă de 5 ori, de produse sodice și acid sulfuric de peste 2 ori. S-au construit și sînt în curs de construcție mari unități de producție care valorifică pe o treaptă superioară gazele naturale și de rafinării, sarea, stuful și altele.

Au fost realizate și depășite sarcinile trasate prin planul de electrificare a țării, producția de energie electrică fiind anul acesta foarte aproape de cifra de 7 miliarde kWh prevăzută pentru anul 1960. Ca urmare a înzestrării ramurilor industriale cu mijloace tehnice moderne, consumul de energie pe muncitor industrial crește de la 3.150 kWh în 1955 la circa 4.500 kWh în 1959.

În industria petroliferă, producția crește anul acesta cu 21% față de 1955. O dată cu creșterea extracției de țiței s-a mărit capacitatea de prelucrare prin construirea rafinăriilor noi de la Borzești și Dărmănești și au intrat în funcțiune noi instalații pentru producția uleiurilor superioare la Teleajen, măriindu-se capacitatea de la 10.000 de tone în 1955 la 90.000 de tone în 1959.

De asemenea s-au realizat însemnate progrese în ramurile industriei bunurilor de larg consum, care produc în 1959 cu 50% mai mult zahăr decât în 1955, cu 23% mai multe confecții, cu peste 50% mai multă încălțăminte și de peste două ori mai multă mobilă.

Datorită introducerii tehnicii înaintate, îmbunătățirii continue a organizării muncii și ridicării calificării profesionale a muncitorilor și tehnicienilor a avut loc o continuă îmbunătățire calitativă a activității industriale.

Partidul a dat o atenție deosebită creșterii rapide a productivității muncii în toate ramurile economiei naționale. Pe ansamblul industriei socialiste, productivitatea muncii crește în perioada 1955—1959 cu 31%, realizându-se un ritm mediu anual de creștere de peste 7%. În mod deosebit a sporit productivitatea muncii în industria construcțiilor de mașini și în industria chimică, ramuri în care creșterea, în 1959, a fost față de 1955 de aproape 44%, cu

un ritm mediu anual de aproape 13%. Trebuie să menționăm ca deosebit de pozitiv faptul că, în ultimii ani, trei sferturi din creșterea producției industriale a fost obținută pe seama ridicării productivității muncii.

În lupta pentru reducerea prețului de cost s-au realizat în anii 1956—1959 rezultate însemnate. Prin eforturile susținute ale muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor, funcționarilor s-a realizat în această perioadă, pe ansamblul industriei republicane, o reducere a prețului de cost cu 12%. Cele mai mari realizări în această direcție le-au avut oamenii muncii din industria constructoare de mașini, care au reușit să reducă prețul de cost cu peste 35%, precum și oamenii muncii din industria materialelor de construcții, care au reușit să reducă prețul de cost cu 20%. Însumarea economiilor realizate an de an în perioada 1956—1959 reprezintă, pe ansamblul economiei naționale, aproape 9,4 miliarde de lei, din care în industria republicană 5,1 miliarde și în construcții-montaj 1,3 miliarde.

Chernarea, pătrunsă de spirit patriotic, lansată de opt întreprinderi din capitală pentru întrecerea socialistă în vederea reducerii consumurilor specifice de materii prime, combustibil și energie a fost primită cu înasufțire de muncitorii, inginerii și tehnicienii din aproape 1.200 de întreprinderi din țară, care și-au luat angajamentul să dea, până la sfârșitul anului, economii peste plan din reducerea prețului de cost de circa 1 miliard de lei.

Inițiativa creatoare a oamenilor muncii în producție și avântul întrecerii socialiste se reflectă în realizarea și depășirea cu succes a angajamentelor luate de muncitori, tehnicieni și ingineri cu privire la planul de stat pe anul 1959. În primul semestru al anului, planul la producția globală industrială a fost îndeplinit și depășit, obținându-se o producție suplimentară de peste 350 milioane lei. Îndeplinindu-și cu cinste angajamentele, oamenii muncii au dat peste plan 54.000 de tone de oțel, 24.700 de tone de laminate, 46.600 m³ de cherestea, 114.000 de perechi de încălțăminte de

piele, peste 2 milioane m² de țesături de bumbac și lână, precum și alte produse.

Importante realizări au fost obținute în construcția socialistă la sate și în creșterea producției principalelor culturi agricole.

Sectorul socialist în agricultură reprezintă astăzi peste 67% din suprafața arabilă a țării și a ajuns să cuprindă aproape 2.500.000 de familii.

Partidul și guvernul au orientat spre agricultură însemnate investiții pentru crearea unei puternice baze tehnico-materiale. Investițiile în agricultură s-au ridicat între 1958 și 1959 la 8,7 miliarde de lei, din care pentru utilaje și agregate agricole peste 3,6 miliarde de lei, pentru construcții aproape 2 miliarde, pentru animale de producție și de muncă peste 1 miliard de lei. Datorită ridicării nivelului de mecanizare a agriculturii, muncile agricole au fost îndeplinite într-un timp mai scurt, în condiții agrotehnice mai bune. Crește an de an participarea sectorului socialist la alcătuirea fondului central de produse agricole.

Dezvoltarea producției industriale și agricole, a transporturilor și a construcțiilor, precum și reducerea cheltuielilor materiale de producție au avut ca urmare sporirea venitului național.

Caracteristic pentru ansamblul economiei noastre naționale este acțiunea tuturor ramurilor de producție, mersul mereu ascendent al țării pe calea construcției socialiste.

Consolidarea regimului democrat-popular, realizările de însemnătate istorică obținute în dezvoltarea forțelor de producție accelerează ritmul dezvoltării relațiilor de producție socialiste în țara noastră și asigură creșterea continuă a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii, adevărații stăpâni ai țării și ai bogățiilor ei.

Atenția partidului și guvernului se îndreaptă permanent spre ridicarea treptată a salariului real al oamenilor muncii din economie și din viața social-culturală a țării, ca o sarcină de răspundere a întregii noastre activități economice.

În politica de îmbunătățire a condițiilor de viață ale oamenilor muncii, partidul nostru aplică în mod consecvent principiul repartiției după cantitatea, calitatea și însemnătatea socială a muncii depuse, îmbinând interesele întregii societăți cu interesele materiale personale ale celor ce muncesc.

Pe măsura dezvoltării construcției economiei socialiste, a creșterii venitului național și a ridicării nivelului conștiinței socialiste a oamenilor muncii, partidul și statul democrat-popular perfecționează necontenit formele de repartitie, astfel încât acestea să contribuie tot mai mult la perfecționarea producției și la ridicarea nivelului de pregătire tehnică al muncitorilor, la mersul înainte al construcției socialiste.

În anii de după congres, partidul și guvernul au aplicat, în mod sistematic, o serie de măsuri pentru sporirea veniturilor oamenilor muncii. Astfel, în cursul anului 1956 s-a îmbunătățit salarizarea unor categorii de muncitori, a cadrelor didactice din învățământul elementar și mediu, a unor lucrători din aparatul de stat.

După introducerea acestor măsuri, plenara Comitetului Central din decembrie 1956 a hotărât sporirea câștigului tuturor categoriilor de muncitori, pe calea îmbunătățirii sistemului de salarizare și normare a muncii. Acțiunea inițiată și organizată de partid, cu participarea activă a sindicatelor și a U.T.M., pentru consultarea muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor și experimentarea în întreprinderi a sistemului îmbunătățit de salarizare și normare a contribuit la dezvoltarea întrecerii socialiste, a generalizat experiența pozitivă în organizarea și dezvoltarea producției, a ridicat la un nivel mai înalt preocuparea pentru problemele economice și cunoașterea concretă a economiei de către organele și organizațiile de partid. Sistemul îmbunătățit de salarizare a trecut cu succes proba practicii și a demonstrat pe deplin justetea măsurilor elaborate de partid pentru a asigura ca sporirea salariului să fie bazată pe ridicarea productivității muncii și pe reducerea prețului de cost. Salariul mediu al muncitorilor a crescut în această perioadă cu 18%,

depășindu-se obiectivul experimentării sistemului îmbunătățit de salarizare.

Veniturile bănești ale oamenilor muncii provenite din salarii au crescut între anii 1955 și 1958 cu suma globală de peste 5,7 miliarde de lei. La aceasta s-a adăugat sporirea veniturilor bănești ale salariaților cu aproape 1,6 miliarde de lei ca urmare a alocațiilor de stat pentru copii și cu aproape 1,1 miliarde de lei prin mărirea pensiilor mici.

Recapitulând, rezultă că în 1958, față de 1955, veniturile bănești ale salariaților, provenite din salarii, alocații de stat pentru copii și din pensii, au sporit cu circa 8,4 miliarde de lei.

Rezultate deosebit de importante au fost obținute la sate în ridicarea nivelului de viață al maselor țărănești. Traiul de zi cu zi al țăranului muncitor, înfățișarea și nivelul social-cultural al satului au făcut un mare salt înainte pe drumul unei vieți îmbelșugate, culte, mai ales în comunele și raioanele colectivizate.

Ca urmare a desființării cotelor la majoritatea produselor agricole, țăraninii i s-au asigurat prețuri remuneratorii, venituri sigure la valorificarea produselor agricole prin contractări și achiziții. *Țărănimea a primit numai în 1958, din vinzarea către stat a produselor agricole, peste 3 miliarde de lei, cu 2,2 miliarde de lei mai mult decât în 1955.*

Trebuie subliniat că în cursul anilor 1955—1958 veniturile nete ale oamenilor muncii de la orașe și sate au sporit și de pe urma faptului că în această perioadă statul a efectuat de patru ori reduceri parțiale de prețuri la vinzarea unor produse de larg consum, ceea ce a adus populației o economie anuală de circa 500 milioane lei.

Pentru a avea o imagine mai cuprinzătoare a ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii, trebuie să ținem seama și de importante venituri provenite din cheltuielile social-culturale ale statului.

În țara noastră, ca și în celelalte țări socialiste, nivelul de trai al muncitorilor, al tuturor salariaților este determinat nu numai de

salariul individual pe care îl primesc în bani, ci și de importanțele mijloace pe care statul le pune la dispoziția oamenilor muncii, gratuit sau cu plată redusă, pentru nevoile lor social-culturale, pentru trimiteri la odihnă, acrotirea și îngrijirea sănătății, învățământ, ajutoare pentru copii și altele.

Cheltuielile social-culturale ale statului au crescut de la 6,5 miliarde de lei în 1955 la 11,3 miliarde de lei în 1958, din care pentru învățământ și cultură peste 3,7 miliarde de lei, pentru ocrotirea sănătății și prevederi sociale peste 3,4 miliarde de lei.

Din cheltuielile social-culturale ale statului revine în medie, după calcule estimative, pentru fiecare familie de muncitori peste 3.000 de lei pe an, sumă care — deși muncitorul nu o primește în mână — se resimte în mod pozitiv în viața de toate zilele a familiei sale.

Congresul al II-lea al partidului nostru a trasat ca sarcină îmbunătățirea condițiilor de locuit ale oamenilor muncii, lichidarea rămănerii în urmă în domeniul construcției de locuințe.

În anii 1956—1958 statul a acordat pentru construcțiile de locuințe fonduri în sumă totală de 2,7 miliarde de lei, din care s-au realizat un număr de 43.000 de apartamente. Pentru anul 1959 fondurile planificate se ridică la 1 miliard de lei, prevăzându-se execuția a încă circa 21.000 de apartamente.

Costul mediu de deviz al unui apartament a scăzut de la 73.800 de lei în 1956 la 68.400 de lei în 1958, apoi la 47.600 de lei la începutul anului 1959 și continuă să se reducă, ajungând la 38.000—43.500 de lei apartamentul în capitală și 36.000—38.500 de lei în celelalte orașe din țară. Numai din economia realizată prin reducerea costului de deviz s-au realizat în 1957 și 1958 peste 3.900 de apartamente, iar în 1959 se prevede realizarea pe această cale a peste 7.400 de apartamente.

Aceasta ilustrează ce rezerve imense de reducere a prețului de cost există în ramura construcțiilor.

NOI MĂSURI ÎN VEDEREA CREȘTERII BUNĂSTĂRII CELOR CE MUNCESC

Pe baza progreselor obținute în dezvoltarea economiei naționale, Biroul Politic al Comitetului Central propune plenarei Comitetului Central un ansamblu de măsuri pentru o nouă creștere a salariului real al muncitorilor și, o dată cu aceasta, pentru creșterea ciztigurilor tuturor oamenilor muncii.

Aceste măsuri prevăd majorarea salariilor tarifare, reducerea impozitului pe salariu, sporirea pensiilor.

Prin aplicarea acestor măsuri, veniturile salariaților și pensionarilor cresc cu 4,7 miliarde de lei pe an.

Preocuparea principală a partidului și guvernului se îndreaptă către ridicarea nivelului de viață al clasei noastre muncitoare, clasă care a purtat în mod eroic greul anilor de muncă încordată pentru refacerea și dezvoltarea economiei naționale, îndeplinindu-și misiunea istorică de a organiza și conduce poporul muncitor în opera de transformare socialistă a societății.

Salariile medii nominale ale muncitorilor, care au sporit în ultimii doi ani, în perioada de experimentare a sistemului îmbunătățit de salarizare, cu 18%, urmează acum să fie majorate, în medie, cu încă circa 10%.

Ținând seama de rolul maiștrilor în organizarea producției, de pregătirea lor tehnică și de bogata lor experiență, propunem ca salariul mediu al maiștrilor să crească cu 20%.

Salariile inginerilor, tehnicienilor și personalul administrativ din unitățile economice și bugetare urmează să fie majorate în medie cu 8%.

Propunem ca salariul cadrelor didactice din învățământul elementar și mediu să crească în medie cu 24%.

O dată cu aceasta se propune îmbunătățirea salarizării ofițerilor, subofițerilor și personalului civil din cadrele Ministerului Forțelor Armate și Ministerului Afacerilor Interne.

În ce privește personalul operativ din comerțul socialist (vân-zători, gestionari etc.), creșterea medie a salariilor urmează să fie de circa 18%.

În urma acestor sporiri ale salariilor, veniturile bănești ale tuturor categoriilor de salariați vor crește cu 2,9 miliarde de lei anual, din care veniturile din salarii ale muncitorilor vor crește cu aproape 1,7 miliarde de lei.

Sporirea însemnată a veniturilor statului provenite din crește-rea producției industriale și agricole, a construcțiilor și transpor-turilor, din dezvoltarea circulației mărfurilor face posibil ca, în afară de majorarea salariilor, să trecem la scutirea completă de impozite a salariilor până la 500 de lei lunar și la reducerea impo-zitului la salariile între 500 de lei și 1.500 de lei lunar.

Datorită majorării salariilor tarifar și scutirii și reducerii im-pozitului pe salarii, salariul mediu net va înregistra o creștere efec-tivă de circa 12,5%, sporul fiind mai accentuat la salariile munci-torilor, care vor crește cu 14%.

Propunem îmbunătățirea sistemului actual de pensii, prin ma-jorarea pensiilor de bătrânețe, de invaliditate, pentru urmași și per-sonale, precum și a pensiilor I.O.V.R. Ca urmare a acestor majorări, nivelul pensiilor de bătrânețe va începe de la 55% din salariul pri-mit de salariat înainte de ieșirea sa la pensie și va ajunge, pentru unele categorii, până la 100% din salariul tarifar.

Pentru majorarea pensiilor, statul va alocă fonduri în plus în valoare de 1 miliard 85 milioane de lei, ceea ce va influența poziti-v asupra nivelului de viață al familiilor de oameni ai muncii din care fac parte pensionarii.

Biroul Politic propune ca măsurile de creștere a salariilor, de scutire și reducere a impozitelor pe salarii și de majorare a pen-siilor să intre în vigoare de la data de 1 august 1959.

Din realizările obținute până în prezent și prin efectul ansam-blului de măsuri pe care le propunem dezbaterii plenarei Comite-tului Central al partidului, salariul real al muncitorilor, tehnicie-nilor și funcționarilor va fi, pe întregul an 1959, cu peste 30%

mai mare față de 1955. Prin aceasta, sarcina trasată de Congresul al II-lea al partidului cu privire la creșterea salariului real se reali-zează și se depășește mai devreme cu un an de zile.

Acesta este un mare succes al clasei noastre muncitoare, al tuturor oamenilor muncii, o confirmare deplină a justeței politicii Partidului Muncitoresc Român.

Măsurile pe care Biroul Politic al Comitetului Central le propune plenarei pentru o nouă ridicare a nivelului de trai al clasei muncitoare, al tuturor oamenilor muncii, sînt un rezultat al activității intense a poporului muncitor pentru dezvoltarea eco-nomiei naționale și constituie în același timp un izvor de noi energii creatoare pentru dezvoltarea mai departe a construcției socialiste în țara noastră.

CREȘTEREA SALARIULUI ȘI A VENITULUI NET AL MUNCITORILOR

Tovarăși,

Experimentarea, în anii 1957 și 1958, a măsurilor de îmbu-nătățire a sistemului de salarizare și normare a muncii a dus la rezultate deosebit de importante.

În legătură cu aceasta, atrage atenția faptul că partea sala-riului tarifar din câștigul total al muncitorilor din întreaga indus-trie republicană reprezintă astăzi circa 83% față de numai 62% cînd era în perioada anterioară experimentării; pe principalele ra-muri ale industriei, ponderea salariului tarifar a crescut astfel: în industria minieră de la 68% la 86%, în construcția de mașini de la 46% la 79%, în industria ușoară de la 60% la 83% și în industria alimentară de la 79% la 84%.

De aici se vede clar că salariul tarifar a devenit în prezent partea cea mai importantă și baza sigură a veniturilor muncito-rilor. A crescut rolul salariului tarifar ca stimulent pentru ridica-rea calificării profesionale și a productivității muncii, asigurînd o diferențiere mai justă a salariilor în raport cu calificarea pro-fesională, cu complexitatea și importanța muncii îndeplinite.

Un pas mare s-a făcut în direcția introducerii normelor cu motivare tehnică într-o serie de importante ramuri industriale, acestea reprezentând în prezent aproape 40% din volumul total de muncă în acord pe întreaga economie; s-au redus în foarte mare măsură cazurile așa-numitelor norme „avantajoase”, care puteau fi depășite ușor și a normelor „dezavantajoase”, care numai cu greu puteau fi realizate și depășite.

Nivelul mediu de realizare a normelor pe întreaga industrie, care înainte se ridica în mod nereal, artificial, la circa 160%, slăbind rolul stimulator al normelor de muncă, este acum în jurul cifrei de 115%. Aceasta corespunde mai bine noii structuri a câștigurilor sporite, în care salariul tarifar are o greutate specifică mai mare decât înainte.

Un succes important în aplicarea sistemului îmbunătățit de salarizare îl constituie introducerea unei discipline mai stricte în domeniul salarizării și al normării muncii în întreprinderi. A crescut spiritul de răspundere al cadrelor de conducere a producției din majoritatea întreprinderilor pentru gospodărirea cu mai mare grijă a fondului de salarii, pe baza propriei lor experiențe, care arată că orice risipă în această direcție nu este nici în interesul dezvoltării economiei naționale și nici al oamenilor muncii.

Un rol deosebit în desfășurarea experimentării l-au avut organizațiile de partid din întreprinderi, care s-au ocupat concret de organizarea și desfășurarea acțiunii și au mobilizat muncitorii, inginerii și tehnicienii la o mai bună rezolvare a problemelor legate de îmbunătățirea sistemului de salarizare, la scoaterea la iveală a rezervelor de creștere a producției și productivității muncii și de reducere a prețului de cost.

La buna organizare a experimentării au contribuit organizațiile sindicale și U.T.M. din întreprinderi, care, sub îndrumarea organizațiilor de partid, au colaborat activ cu organele de conducere ale întreprinderilor. Datorită elanului în producție al oamenilor muncii, aplicării celor mai multe din propunerile de măsuri tehnice-organizatorice și efectului stimulator al sistemului

îmbunătățit de salarizare și de normare a muncii, s-au obținut, în perioada de experimentare, o creștere însemnată a producției industriale, a productivității muncii, precum și o reducere simțitoare a prețului de cost.

Tovarăși,

Crija și atenția partidului nostru în ce privește îmbunătățirea salarizării se îndreaptă, în primul rînd, către clasa muncitoare, clasa conducătoare în opera de construire a orînduirii socialiste.

Așa cum am arătat, câștigurile muncitorilor urmează a fi majorate la încheierea experimentării în medie cu încă 10%, ceea ce, împreună cu creșterile realizate de la începutul experimentării, va permite o mărire totală de aproape 30% față de perioada anterioară plenarei C.C. al P.M.R. din decembrie 1956.

Creșterea cu 10% a salariilor tarifare ale muncitorilor reprezintă o medie diferențiată pe ramuri și categorii de muncitori, ținîndu-se seama de situația concretă în fiecare ramură. Astfel, de exemplu, în ramura construcției de mașini și a metalurgiei neferoase creșterile vor fi de 12%, la căile ferate de 11%, în siderurgie aproape 11%.

Ca și în anii 1957—1958, se va asigura o creștere mai însemnată a salariului la categoriile inferioare de salarizare, creștere care atinge un procent de 16—18%, depășind, împreună cu îmbunătățirile aduse în anii 1957—1958, nivelul de 40%. Evident, creșterea în proporție mai mare a acestor categorii de salarii nușorează în anumită măsură diferența dintre salariile muncitorilor necalificați sau cu o calificare redusă și salariile muncitorilor cu o calificare înaltă. Considerăm însă că în etapa actuală această măsură se impune, pentru a contribui la îmbunătățirea situației materiale a muncitorilor din categoriile inferioare de salarizare. Salariile tarifare ale muncitorilor din categoria I (necalificați) — categoria cu salarizarea cea mai mică — vor crește de la

400—510 lei pe lună, cât sînt în prezent, la 470—560 de lei, diferențiat pe ramuri.

Pentru a se putea face o comparație între veniturile din salarii obținute înainte și după noua majorare a salariilor tarifare este necesar să se țină seama și de reducerea impozitelor pe salarii, întrucît pe această cale se obține o creștere a veniturilor nete provenite din salarii.

Reducerea impozitului pe salarii se va face în mod diferențiat, cele mai mari reduceri efectuîndu-se la categoriile inferioare de salarizare. Astfel vor fi scutite complet de impozit salariile pînă la 500 de lei lunar; se reduce cu circa 85% impozitul la salariile între 500 și 600 de lei lunar, cu circa 65% la salariile între 600 și 700 de lei lunar și în medie cu 37% la salariile între 700 și 1.000 de lei lunar; la salariile între 1.000 și 1.500 de lei lunar reducerea e mai mică, iar la categoriile de salarii de peste 1.500 de lei lunar actualele cote de impozit rămîn neschimbate.

Veniturile nete din salarii ale muncitorilor, ținînd seama și de reducerea impozitului pe salarii, vor spori în medie cu 14% față de salariul actual; dacă adăugăm la aceasta îmbunătățirea salariizării efectuată în anii 1957—1958, rezultă că nivelul veniturilor nete provenite din salarii ale muncitorilor va crește în medie cu 34% față de 1956.

De exemplu, un vagonetar din galerii de la o mină din Valea Jiului realiza în 1956 în medie (după reținerea impozitului pe salariu și adăugîndu-se compensația medie de cartelă) un venit net din salariu de 835 de lei lunar; în prezent, după îmbunătățirea din 1957, el cîștigă în medie suma de 1.337 de lei lunar, iar de acum înainte va putea avea un venit net din salariu de 1.451 de lei lunar, cu 74% mai mult decît în 1956, cu 8,5% mai mult decît în prezent.

Un furnalist, care realiza în medie în 1956 un venit net din salariu de 874 de lei lunar, obține în prezent 1.180 de lei, iar de acum înainte va cîștiga 1.295 de lei lunar, cu 48% mai mult decît în 1956 și cu 10% mai mult decît în prezent; un topitor III din

siderurgie, care realiza în medie în 1956 un venit net din salariu de 779 de lei lunar, obține în prezent 957 de lei și va putea cîștiga de acum înainte 1.075 de lei lunar, deci cu 38% mai mult decît în 1956 și cu 12,4% mai mult decît în prezent.

Un strungar de categoria a 4-a din industria construcțiilor de mașini, care realiza în medie un venit net din salariu de 647 de lei și obține în prezent 780 de lei, va primi, prin majorarea salariului și reducerea impozitului pe salariu, suma de 872 de lei lunar, cu 35% mai mult decît în 1956 și cu 14,8% mai mult decît în prezent.

Un zidar de categoria a 4-a, care realiza în medie în 1956 un venit net din salariu de 583 de lei lunar, obține în prezent 678 de lei, și va primi, prin majorarea salariului, 760 de lei lunar, cu 30,4% mai mult decît în 1956 și cu 12,1% mai mult decît în prezent.

O țesătoare de categoria a 4-a din industria textilă, care realiza în medie în 1956 un venit net din salariu de 589 de lei lunar și obține în prezent 631 de lei, va avea un venit net din salariu de 728 de lei, cu 23,6% mai mult decît în 1956 și cu 15,3% mai mult decît în prezent.

Sîntem siguri că, sub conducerea încercatului nostru partid, clasa muncitoare își va spori și mai mult inițiativa și activitatea ei creatoare, pentru a obține noi succese în creșterea producției și productivității muncii, în reducerea prețului de cost, calea cea mai sigură pentru îmbunătățirea în continuare a nivelului de trai al oamenilor muncii.

SPORIREA SALARIILOR MAÎSTRILOR, TEHNICIENILOR
ȘI INGINERILOR, CADRELOR DIDACTICE,
LUCRĂTORILOR DIN COMERȚ ȘI DIN APARATUL DE STAT
ȘI ALTOR CATEGORII DE SALARIAȚI

Tovarăși,

Prin hotărîrea partidului și guvernului din ianuarie 1955 s-au stabilit o serie de măsuri care să asigure o temeinică pregătire

tehnică-profesională a maistrilor, iar o dată cu aceasta s-a îmbunătățit salarizarea lor, prin majorarea salariilor tarifare cu circa 30%. De asemenea s-au creat posibilități mai largi de premiere a maistrilor, în raport cu rezultatele obținute în producție.

În cursul experimentării sistemului îmbunătățit de salarizare, câștigurile muncitorilor au sporit, din care cauză nu există în prezent o diferențiere judicioasă între salariile maistrilor și salariile muncitorilor cei mai calificați. Pentru a se înlătura această situație și a se asigura maistrilor salarii corespunzătoare calificării lor tehnice-profesionale, rolului lor în organizarea și conducerea producției, *salariile tarifare ale maistrilor urmează să fie majorate în medie cu 20%.*

Astfel, salariile tarifare ale maistrilor mineri din Valea Jiului, care lucrează în subteran, se majorează de la 1.100—1.625 la 1.350—2.000 lei lunar, iar ale maistrilor mineri principali de la 1.350—1.875 la 1.600—2.200 lei lunar; în ramura construcțiilor de mașini salariile tarifare ale maistrilor cresc de la 750—1.150 la 950—1.350 lei lunar, iar ale maistrilor principali din aceeași ramură, de la 850—1.350 la 1.250—1.600 lei lunar; în construcții-montaj, salariile maistrilor cresc de la 700—1.150 la 900—1.300 lei lunar, iar ale maistrilor principali de la 850—1.350 la 1.200—1.550 lei lunar; în industria textilă salariile maistrilor cresc de la 750—1.100 la 800—1.200 lei lunar, iar ale maistrilor principali de la 800—1.250 la 1.100—1.400 lei lunar.

Desigur că maistrii vor răspunde efortului pe care statul îl face pentru majorarea salariului lor prin intensificarea străduințelor de ridicare a nivelului lor profesional, pentru a corespunde stadiului actual de dezvoltare a tehnicii și producției. Din partea maistrilor se cere să lupte pentru folosirea cât mai rațională a capacităților de producție, pentru răspîndirea în masă a metodelor avansate de lucru și introducerea largă a tehnicii noi, pentru economisirea de materii prime și materiale, îmbunătățirea permanentă a calității produselor, pentru creșterea neîntrepuță a productivității muncii și ieftinirea continuă a produselor.

În cadrul sporirii actuale a salariilor se majorează salariile personalului tehnico-ingineresc și administrativ în medie cu 8%, diferențiat pe ramuri și funcții. Ținând seama de reducerea impozitului pe salarii creșterea salariului net va fi în medie de circa 11%, procentul de majorare fiind mai accentuat pentru categoriile inferioare de salarizare, a căror creștere depășește 20%.

Inginerii, tehnicienii, economiștii au datorită să desfășoare o largă activitate, alături de muncitori în lupta pentru introducerea tehnicii noi și ridicarea nivelului tehnic al instalațiilor, mașinilor și agregatelor, pentru obținerea de economii la cheltuielile de producție: să ducă o luptă permanentă pentru îmbunătățirea calității produselor și să organizeze procesul de producție astfel încât utilajele să fie cât mai complet folosite, să producem mai mult, mai ieftin și de calitate mereu mai bună.

Concomitent cu îmbunătățirea salarizării în unitățile productive, se majorează în medie cu 8% și salariile lucrătorilor din aparatul de stat și din unitățile bugetare, asigurându-se creșteri mai substanțiale, de peste 15%, la categoriile inferioare de salarizare. Majorarea salariilor și reducerea impozitului pe salarii pentru lucrătorii din aparatul de stat reprezintă o creștere medie de 11%, iar pentru categoriile inferioare de salarizare o creștere de 20%.

Fără îndoială că îmbunătățirea salarizării va constitui pentru lucrătorii din aparatul de stat un nou imbold în lupta pentru continuă perfecționare a aparatului de stat.

Tovarăși,

Salariile lucrătorilor din comerț au rămas în urmă față de creșterile acordate în anii 1957 și 1958 muncitorilor și altor categorii de salariați. Pentru lichidarea acestei situații și stabilirea unor salarii corespunzătoare rolului ce-i revine personalului din comerț în cadrul economiei naționale, se majorează salariile personalului operativ din comerțul socialist în medie cu circa 18%, creșterea categoriilor inferioare de salarizare fiind de peste 25%.

Dacă ținem seama și de reducerea impozitului pe salarii, urcarea medie a salariilor lucrătorilor din comerț este de peste 20%, iar a categoriilor inferioare de salarizare de 30%.

Din partea lucrătorilor din comerț, oamenii muncii așteaptă o mai bună organizare și conducere a comerțului, lichidarea unei serii de deficiențe care își găsesc expresie în nivelul ridicat al cheltuielilor de circulație. Este necesar ca toate unitățile comerciale, fiecare lucrător să lupte pentru reducerea simțitoare a cheltuielilor de circulație, pentru realizarea de economii la cheltuielile de încălzire-descărcări, de transport și depozitare, pentru reducerea cheltuielilor de regie.

În perioada anilor 1956—1959, în urma sporirii salariilor lucrătorilor din diferite sectoare de activitate social-culturală, sănătate, artă, cultură, personal tehnic-ingineresc, salarizarea învățătorilor și profesorilor din învățământul elementar și mediu, tehnic și profesional a rămas în urmă față de salarizarea unor cadre de specialiști cu pregătire similară.

Pentru a înlătura această situație este necesar să se majoreze salariile cadrelor didactice, astfel ca ele să corespundă în mai mare măsură rolului și importanței ce se acordă învățătorilor și profesorilor în viața social-culturală a țării.

În cadrul măsurilor actuale, salariile tarification ale cadrelor didactice din învățământul general, profesional și tehnic se majorează în medie cu 24%, la unele categorii procentul de creștere ajungând la peste 35%.

Ținând seama și de reducerea impozitului pe salarii, învățătorii și profesorii obțin o creștere a veniturilor din salarii de 36% în medie, iar pentru unele categorii de peste 40%.

Majorarea salariilor cadrelor didactice din învățământul elementar, mediu, tehnic și profesional reprezintă o simțitoare îmbunătățire a nivelului lor de trai.

Este o datorie de cea mai mare însemnătate a organizațiilor de partid și sindicale, a Sfatului popular să se preocupe îndeaproape și cu perseverență de îmbunătățirea condițiilor de locuit

ale cadrelor didactice. Trebuie depuse toate eforturile pentru a se construi la orașe și sate locuințe pentru învățători și profesori, desfășurându-se în acest scop o largă acțiune de atragere la muncă voluntară a oamenilor muncii, îndeosebi a tineretului.

Avem convingerea că învățătorii și profesorii vor depune toate străduințele și vor munci cu și mai multă hotărâre pentru perfecționarea neîncetată a activității pedagogice, dând tinerei generații o educație temeinică și multilaterală, în spiritul dragostei de muncă și al patriotismului socialist.

O dată cu îmbunătățirea salarizării muncitorilor și a celorlalte categorii de salariați, se majorează și soldele cadrelor armatei noastre populare.

Soldele ofițerilor și generalilor din Ministerul Forțelor Armate se majorează cu 20—22%.

Soldele ofițerilor și generalilor din trupele Ministerului Afacerilor Interne, aparatul de securitate, miliție și unități asimilate se majorează cu 15 până la 20%.

Soldele subofițerilor de front, tehnici și de serviciu se majorează cu 15 până la 20%.

Se vor lua măsuri pentru a se satisface complet în termen de cel mult 3 ani cerințele de locuințe ale cadrelor Ministeriului Forțelor Armate și ale Ministerului Afacerilor Interne.

Majorarea salariilor muncitorilor și celorlalte categorii de salariați nu afectează drepturile acestora la alocații de stat pentru copii, burse pentru elevii și studenții merituosi, reduceri de taxe școlare și altele.

IMBUNĂTĂȚIREA REGIMULUI DE PENSIONARE ȘI SPORIREA PENSILOR

Tovarăși,

În cadrul măsurilor pentru ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii, un loc important îl are îmbunătățirea sistemului de

pensii. Pentru această acțiune se alocă în plus 1 miliard 85 de milioane lei anual.

Regimul democrat-popular a lichidat pentru totdeauna situația din trecut, când marea majoritate a muncitorilor și a micilor funcționari nu aveau nici un drept la pensii după o viață întreagă de muncă. În timpul regimului burghez-moșieresc, deși muncitorii erau obligați să plătească cotizații între 4% și 7% din salariile lor de miserie, în cele mai multe cazuri ei nu puteau beneficia de pensie. Legea pentru unificarea asigurărilor sociale din 1933 a desființat, în mod fățiș, pensiile de bătrînețe pentru muncitori, iar în 1938, când acestea au fost reintroduse, s-a prevăzut ca pensia să se acorde la o vîrstă foarte înaintată — 65 de ani atît pentru bărbați cit și pentru femei —, indiferent de condițiile de muncă în care au lucrat.

După cum rezultă din cifrele statistice ale anului 1938, la un număr de 940.000 cotizanți la Casa asigurărilor sociale, numai 9.856, adică circa 1% din cotizanți, beneficiau de pensii. Muncitorii care izbuteau să capete dreptul la pensie nu puteau primi decît o cotă de cel mult 12,5% din salariu, în timp ce elementele din aparatul de represiune al statului și reprezentanții patronilor din întreprinderi primeau pensii pînă la 100% din salariu. Astfel, pensia maximă a unui muncitor miner putea ajunge numai pînă la 3% din pensia unui colonel de jandarmi.

Regimul de democrație populară a organizat întregul sistem al asigurărilor sociale pe seama contribuției statului, fără nici o reținere din salariile muncitorilor și funcționarilor.

Vîrsta de pensionare s-a redus la 60 de ani pentru bărbați și 55 de ani pentru femei, dacă aceștia lucrează în condiții obișnuite de muncă; 55 de ani pentru bărbați și 52 de ani pentru femei, dacă lucrează în condiții de muncă grele și vătămătoare, și numai 50 de ani pentru cei care muncesc în condiții foarte grele. Aceasta în timp ce în principalele țări capitaliste se menține vîrsta de pensionare foarte ridicată: 65 de ani în Statele Unite ale Americii,

Republica Federală Germană, Olanda, Spania; 70 de ani în Norvegia și Irlanda.

Numărul pensionarilor proveniți din rîndurile muncitorilor a crescut la noi în țară în anii de după eliberare datorită tocmai extinderii regimului de pensii asupra tuturor categoriilor de muncitori, tehnicieni, ingineri și funcționari. Între 1950 și 1959, numărul salariaților pensionați a crescut de la 247.000 la peste 515.000, din care 280.000 sînt muncitori din producție.

În anii puterii populare s-au adus însemnate îmbunătățiri sistemului de pensii și s-a ridicat în două rînduri nivelul pensiilor mici. S-a acordat pensionarilor, în aceleași condiții ca și salariaților, dreptul la asistență medicală gratuită, trimitere la cură balneo-climaterică. *Ca urmare a creșterii anuale a numărului pensionarilor, a extinderii dreptului de pensionare, precum și a îmbunătățirilor parțiale a pensiilor, fondurile cheltuite de stat au crescut de la 385 milioane în 1950 la peste 1,6 miliarde de lei în 1958.*

Cu toate îmbunătățirile aduse regimului de pensii în ultimii ani, nivelul lor a rămas în urmă față de sporirea salariilor, al căror nivel a crescut an de an. Aceasta a determinat ca nivelul mediu al pensiilor, care în 1948 a reprezentat 69% din cîștigul mediu, să ajungă în 1958 la numai 58% din cîștigul mediu al muncitorilor.

Cîștigurile medii la care se calculează pensia erau plafonate la maximum 700 de lei pentru munci obișnuite și 900 de lei pentru munci grele și foarte grele. Din această cauză, un maestru dintr-o uzină constructoare de mașini, care cîștigă în producție 1.500 de lei lunar, primește aceeași pensie ca și un muncitor care cîștigă în producție 700 de lei pe lună.

Volumul pensiei se calculează pe baza cîștigului mediu realizat de salariat în ultimele 12 luni înainte de pensionare. Aceasta dezavantajează pe acei salariați care, fie din cauza vîrstei înaintate, fie din cauza îmbolnăvirilor, realizează în ultima perioadă de activitate în producție cîștiguri inferioare celor pe care le-au realizat în cea mai mare parte a activității lor productive. La aceasta se adaugă faptul că există sisteme de calcul și de

pensionare diferite pentru aceleași categorii de pensionari. Astfel, calcularea pensiilor dinainte de 1 ianuarie 1949 s-a făcut pe baze cu totul deosebite decât după această dată, ceea ce a dus la stabilirea unui nivel diferit de pensii.

Majorarea pensiilor mici în octombrie 1956 a determinat ca pensiile celor care în timpul activității în producție au prestat munci de slabă calificare să ajungă la o apropiată nivelare cu pensiile muncitorilor calificați.

Prin măsurile pe care le propunem pentru îmbunătățirea regimului de pensii, o dată cu lichidarea deficiențelor semnalate, se majorează toate categoriile de pensii.

Pensiile de bătrânețe vor crește în medie cu 63%. Pensia se va stabili în raport cu funcția pe care a îndeplinit-o salariatul, cu condițiile locului de muncă și cu vechimea sa în timpul muncii. În felul acesta se va asigura o pensie mai mare muncitorilor care au lucrat în condiții grele sau vătămătoare de muncă și cu o activitate îndelungată în producție.

Pentru a se asigura dreptul muncitorului de a avea la bătrânețe o pensie care să corespundă nivelului său de calificare din timpul activității depuse în timpul muncii se va lua în considerare la determinarea drepturilor de pensie — la alegerea salariatului — fie media salariilor tarifare realizate în ultimul an de activitate înainte de ieșirea la pensie, fie media salariilor tarifare dintr-o perioadă de 5 ani consecutivi din ultimii 10 ani de activitate.

Pensia de bătrânețe va fi de cel puțin 350 de lei și se va ridica, pentru unele categorii, până la suma de 1.200 de lei pe lună.

De pildă, un miner din Valea Jiului, cu 20 de ani vechime în producție, care primește acum o pensie de 349 de lei lunar, va primi o pensie de 1.142 de lei, iar dacă are o vechime în muncă de 22 de ani, va primi pensia de 1.200 de lei lunar.

Un prim-topitor de la Reșița sau Hunedoara care în prezent primește o pensie de 365 de lei, va primi de acum înainte o pensie de 978 de lei lunar.

Un muncitor necalificat din industria ușoară va primi de acum înainte o pensie de 431 de lei, față de pensia actuală de 289 de lei lunar.

Salariații care nu îndeplinesc condițiile de vechime cerute pentru pensiile de bătrânețe vor putea beneficia de un ajutor social din partea statului dacă au cel puțin 5 ani vechime în muncă după 23 August 1944.

Pensiile de invaliditate din accident sau din boală sporesc în medie cu 48% și vor fi cuprinse între 35 și 100% din salariul tarifar pe care muncitorul l-a avut înainte de invaliditate, în raport cu gradul de invaliditate, vechimea în producție, condițiile de muncă și împrejurările în care s-a produs invaliditatea.

Pensionarii de invaliditate de gradul I, proveniți din cauză de accident de muncă sau boală profesională, vor primi și o indemnizație de însoțitor de 200 de lei lunar, iar în cazul cazului de invaliditate provine din boală sau accident în afara de muncă, un spor de însoțitor de 100 de lei lunar.

În ce privește *pensionarea urmașilor salariaților și pensionarilor*, prin măsurile pe care le propunem se aduc serioase îmbunătățiri condițiilor lor de viață.

Pensiile pentru urmași se vor majora în medie cu 62% și se acordă copiilor minori, soției, soțului și părinților, fraților și sorerilor care se află în întreținerea salariatului. Cuantumul pensiei se va stabili în raport cu pensia susținătorului decedat și cu numărul urmașilor cu drept la pensie.

În măsurile pentru îmbunătățirea stării materiale a pensionarilor este inclusă și *majorarea pensiilor I.O.V.R.* în medie cu 41%, la care se adaugă pentru invalizii de război mari mutilați o indemnizație de însoțitor de 200 de lei, iar pentru invalizii de război de gradul I se acordă 100—200 de lei.

O dată cu creșterea pensiilor civile vor fi îmbunătățite și *pensiile militarilor și urmașilor acestora*. Pensia medie a militarilor va crește cu 52%.

Măsurile pentru îmbunătățirea sistemului de pensii exprimă preocuparea partidului și guvernului pentru a asigura bătrânețea oamenilor muncii, care de-a lungul anilor depun eforturi pentru dezvoltarea economiei noastre naționale, pentru prosperitatea patriei noastre socialiste.

Tovarăși,

În ultima vreme numeroase gospodării agricole colective și țărani colectiviști, în scrisorile trimise către Comitetul Central al partidului și Consiliul de Miniștri, sau cu ocazia unor discuții cu activiști de partid și de stat, au propus ca ajutoarele ce se acordă bătrînilor și altor membri inapți de muncă în gospodăriile colective să fie date pe viitor sub formă de pensii.

Această propunere merită o atenție deosebită, pentru că ea are în vedere experiența gospodăriilor colective care au început să aplice cu bune rezultate sisteme proprii de pensionare.

De pildă, colectiviștii din comuna Mădăraș, regiunea Oradea, acordă pensii lunare în bani și anual în produse unui număr de 96 de colectiviști. De aceste pensii se bucură femeile care au depășit vîrsta de 60 de ani și bărbații care au împlinit 66 de ani, precum și cei inapți de muncă din cauza bolii sau invalidității. Propunerile de pensionare, în baza certificatului medical, sînt supuse dezbaterii adunării generale de către o comisie specială formată din colectiviști. Pensionarii acestei gospodării colective au fost încadrați în patru categorii. Colectiviștii au hotărît ca din prima categorie să facă parte cei care sînt membri în gospodărie de 7—8 ani și și-au îndeplinit minimul de zile-muncă în ultimii 5 ani. În cea de-a doua categorie sînt încadrați cei care au o vechime de cel puțin 5 ani în gospodăria colectivă și au efectuat în această perioadă cel puțin jumătate din minimul de zile-muncă. Din categoria a treia fac parte cei care sînt membri în gospodărie de cel puțin 3 ani și au făcut sub 50% din minimul de zile-muncă; din cea de-a patra categorie fac parte cei care n-au muncit niciodată în gospodăria colectivă.

Iată, de pildă, ce acordă această gospodărie colectiviștilor pensionați.

Țărani colectiviști pensionați și încadrați în categoria I au primit în bani 125 de lei lunar, iar anual, în natură, 200 kg de grâu, 250 kg de porumb, 100 kg de orz, 50 kg de floarea-soarelui, 50 kg de zarzavat, 10 litri de vin, 10 kg de zahăr și circa 3.000 kg de furaje. Pensionarii din categoria a IV-a au primit 50 de lei pe lună, iar anual 125 kg de grâu, 150 kg de porumb, 50 kg de zarzavat, 10 litri de vin, 10 kg de zahăr și 3.000 kg de furaje.

Pentru formarea fondului necesar pensionării colectiviștilor, adunarea generală hotărăște cît anume să se rețină din veniturile gospodăriei colective. Astfel, din veniturile bănești obținute în 1958 s-a reținut 2%, din producția de grâu 3,3%, din producția de porumb 2,8%. Preocupîndu-se să se asigure un trai îndestulat celor bătrîni, bolnavi sau invalizi, colectiviștii acordă în același timp o deosebită atenție copiilor. Gospodăria colectivă întretine pe seama sa un cămin de zi pentru copii, acordă femeilor ce nase un ajutor de 500 de lei (în afara zilelor-muncă ce li se socotesc pentru timpul cît sînt scutite de muncă).

Este adevărat că gospodăria agricolă colectivă din comuna Mădăraș poate acorda asemenea pensii pentru că este o gospodărie bogată, o gospodărie model în organizarea muncilor agricole și în privința randamentelor ridicate la hectar. Dar exemplul ei arată posibilitățile pe care oricare gospodărie colectivă și le poate crea. Aceasta depinde numai de munca și străduința colectiviștilor.

În gospodăria colectivă din comuna Jimboia, regiunea Timișoara, s-a trecut la pensionarea colectiviștilor încă din 1955. În prezent, în această gospodărie se acordă pensii unui număr de 161 de colectiviști care și-au pierdut capacitatea de muncă din cauza bătrîneții, bolii sau invalidității. Fiecărui pensionar i se acordă lunar 73 de lei, iar anual 500 kg de cereale, 100 kg de cartofi, 110 kg de legume, circa 2.000 kg de furaje, 9 litri de ulei, 10 kg de zahăr, 5 litri de vin; celor care nu au vaci de lapte proprietate personală li se dă și o jumătate de litru de lapte pe zi.

În cazul cînd un colectivîst și-a pierdut doar temporar capacitatea de muncă i se socotește zilnic, pentru perioada de boală, cîte o jumătate de zi-muncă.

Ajutorarea celor inapți de muncă sub forma pensionării se practică și în alte locuri, ca, de pildă, în gospodăria colectivă din comuna Baba Ana, regiunea Ploiești, în gospodăria colectivă din comuna Pricaz, regiunea Hunedoara, și în altele.

Adunările generale ale gospodăriilor colective precum și țăraniilor colectiviste care au propus introducerea pensiilor la sate au avut în vedere faptul că sporul de recolte și cîștig pe care îl realizează gospodăriile colective face cu puțință nu numai îndestularea membrilor apți de muncă, ci și asigurarea traiului celor ce nu mai sînt în putere să muncească.

Experiența gospodăriilor colective care au trecut de pe acum la pensionarea membrilor lor merită să fie îndeaproape studiată de către organele și organizațiile noastre de partid, pentru a se găsi un sistem unic de pensionare.

În satele din trecut — în care moșierimea și chiaburimea stăpîneau cea mai mare parte a pămîntului — bătrînii, invalizii și orfanii constituiau o povară grea pentru familiile țărănești, care se luptau crîncen cu sărăcia, cu lipsa de hrană, cu întinericul și cu bolile sociale. Pentru mulți fii de țărani săraci, întreținerea părinților bătrîni și a membrilor de familie invalizi era o problemă de nerezolvat.

Ținînd seama de propunerile țăranilor colectivisti și de experiența obținută de unele gospodării colective care au început să aplice un sistem propriu de pensionare, considerăm necesar studierea și elaborarea unui sistem unic de pensionare pentru țăranii colectivisti pe baza contribuției proprii a gospodăriilor colective și a colectivîștilor.

Tovarăși,

Fondurile alocate pentru sporirea salariilor, reducerea impozitelor și creșterea pensiilor reprezintă aproape a 7-a parte din

întregul fond de salarii și pensii din acest an. Totodată propunem să se efectueze reducerea prețurilor de vînzare la peste 2.600 de sortimente de produse industriale și alimentare, cit și corelarea mai justă și rentabilizarea prețurilor de vînzare la unele produse.

Sporul net de venituri ale oamenilor muncii în urma aplicării ansamblului de măsuri propuse va fi de 4 miliarde 700 milioane de lei anual. Această sumă se acoperă în întregime din veniturile realizate de stat din dezvoltarea economiei naționale. Cea mai mare parte din sumele necesare pentru acest an sînt prevăzute în bugetul de stat pe 1959 ca rezerve destinate îmbunătățirilor de salarizare și pensii, iar o parte — reprezentînd 1 miliard de lei — urmează a se acoperi, pînă la sfîrșitul anului, prin eforturile oamenilor muncii pentru reducerea prețului de cost peste sarcinile planificate, corespunzător cu angajamentele asumate de colectivele întreprinderilor în cursul anului.

SPORIREA PRODUCTIVITĂȚII MUNCII ȘI REDUCEREA PREȚULUI DE COST — CALEA SIGURĂ A CREȘTERII NIVELULUI DE TRAI

Tovarăși,

Experiența construcției socialiste la noi în țară, ca și în celelalte țări socialiste, demonstrează că singura cale sigură și sănătoasă de creștere a nivelului de trai o constituie sporirea productivității muncii și reducerea prețului de cost, creșterea neîncetată a venitului național.

Economia noastră socialistă se dezvoltă pe baza resurselor izvorîte din acumulările din producție. Pentru a asigura dezvoltarea construcției socialiste, crearea de noi posibilități de creștere a nivelului de trai al oamenilor muncii, trebuie să sporim mereu acumulările necesare construirii de noi uzine și fabrici, locuințe, școli, spitale, drumuri.

Partidul nostru a arătat întotdeauna oamenilor muncii, cu toată claritatea, că, dacă vrem să mergem mai departe spre noi realizări în ridicarea nivelului de trai, trebuie să obținem produse industriale și agricole din ce în ce mai multe, mai ieftine și de mai bună calitate. Importanța principală pentru ridicarea nivelului de trai o are lupta pentru creșterea continuă a productivității muncii, scăderea prețului de cost, îmbunătățirea calității produselor.

Este limpede pentru fiecare că nu te poți îmbrăca, încălța și hrăsi bine, nu-ți poți amenaja o locuință confortabilă în condiții avantajoase dacă mărfurile industriale și agricole se produc la un preț ridicat. În condițiile economiei socialiste, în lupta pentru creșterea productivității muncii, pentru reducerea prețului de cost, pentru îmbunătățirea calității produselor, se îmbină interesele individuale ale fiecărui om al muncii de a trăi mai bine cu interesele statului socialist de a asigura progresul economic și social-cultural al patriei și o viață civilizată, socialistă, poporului muncitor.

Avântul oamenilor muncii în lupta pentru realizarea și depășirea sarcinilor de plan demonstrează prin fapte justetea aprecierii partidului că în fiecare uzină, în transporturi, în agricultură, în comerț, în întreaga economie națională există imense rezerve de creștere a productivității muncii și de reducere a prețului de cost. Partidul cheamă pe muncitori, tehnicieni, ingineri, pe toți oamenii muncii la muncă și la luptă pentru valorificarea acestor rezerve.

Principală rezervă pentru creșterea necontenită a productivității muncii este introducerea în producție a celor mai noi cuceriri ale tehnicii.

Trebuie continuată înzestrarea cu tehnică înaintată a industriei, agriculturii, construcțiilor, transporturilor; să modernizăm continuu mașinile și utilajele existente, să extindem mecanizarea operațiilor grele și cu volum mare de muncă și automatizarea proceselor de producție.

De mare însemnătate pentru ridicarea nivelului tehnic al întreprinderilor este mișcarea de inovații și raționalizări, care a

cuprins zeci de mii de muncitori, tehnicieni și ingineri. Ce imense rezerve pot fi mobilizate prin sprijinirea inovatorilor și raționalizatorilor rezultă din faptul că numai în anii care au trecut de la Congresul al II-lea al partidului s-au aplicat în producție circa 100.000 de inovații, care au adus economii de peste 200 milioane de lei anual.

O rezervă importantă o constituie folosirea deplină a capacităților de producție, a mașinilor și instalațiilor din toate ramurile industriei și ale economiei naționale.

O sporire de numai 1% a indicelui de utilizare a timpului de lucru al mașinilor-unelte în industria construcțiilor de mașini ar duce anual la economisirea unor investiții corespunzătoare instalării unor mașini echivalente cu 2 milioane de ore-mașini pe an, cu care s-ar putea produce, de pildă, 4.500 de strunguri.

Mai sînt însă, din păcate, unele cazuri de nepăsare față de felul cum sînt folosite capacitățile de producție. Numai la 12 întreprinderi din cadrul Ministerului Industriei Crele s-au găsit în rezervă și conservare circa 100 de mașini, printre care mașini de frezat, rectificat, filetat, strunguri paralele și altele, în bună stare de funcționare și neutilizate de unitățile respective. Printre întreprinderile care dețin astfel de utilaje se află uzinele „Strungul” și „Independența” din regiunea Stalin, în timp ce Fabrica de scule din Rîșnov, din cadrul aceleiași minister și aflată pe teritoriul aceleiași regiuni, duce lipsă de asemenea mașini.

Pentru înlăturarea deficiențelor ce mai există în folosirea deplină a capacităților de producție, ministerele, direcțiile generale, conducerea întreprinderilor trebuie să lupte cu perseverență pentru asigurarea aprovizionării ritmice cu materii prime, materiale și combustibil a unităților productive.

Ministerele economice și conducerea întreprinderilor nu folosesc încă îndeajuns marile rezerve pe care le cuprind specializarea întreprinderilor și lărgirea cooperării în producție.

Concentrarea producției de același tip în întreprinderi specializate, dînd posibilitatea folosirii unor utilaje mai corespunzătoare

toare, unei tehnologii mai perfecționate și acumulării unei experiențe bogate, conduce la reducerea substanțială a prețului de cost în comparație cu întreprinderile nespecializate.

De exemplu, prin concentrarea producției de buldozere pentru tractoare și de scropele, la uzinele „Steaua roșie” din București, specializată în producția de utilaje de construcții, prețul de cost a scăzut încă din primul an cu 33% pînă la 46%; prin trecerea fabricației autobuzului de la uzinele „Mao Tze-dun” la uzinele „Tudor Vladimirescu”, specializate în caroserii-auto, s-a realizat o reducere a prețului de cost de 23%, obținându-se în același timp și îmbunătățirea substanțială a calității.

Datorită în special unor lipsuri organizatorice care mai persistă, progresele realizate pe linia cooperării nu corespund încă posibilităților și stadiului de dezvoltare a industriei noastre socialiste. Sînt numeroase cazuri cînd întreprinderile care cooperează între ele nu respectă graficele de cooperare și termenele contractuale, ceea ce provoacă de multe ori greutăți serioase întreprinderilor care au sarcina de a definitiva fabricația produsului respectiv.

Între întreprinderile care colaborează la fabricarea unui anumit produs nu este încă organizată în mod suficient asistența și întrajutorarea tehnică pentru îmbunătățirea proceselor tehnologice.

Dezvoltarea în anii următori, în ritm susținut, a producției industriale și sporirea numărului de sortimente fabricate pun în fața noastră problema concentrării în continuare a producției de același tip într-un număr cît mai redus de întreprinderi specializate. Este necesar ca în cadrul fiecărui grup de întreprinderi care cooperează la realizarea de produse complexe să se creeze organe coordonatoare care să se ocupe îndeaproape de organizarea producției, de stabilirea tehnologiei de fabricație a tuturor elementelor ce formează obiectul cooperării, de organizarea unor schimburi de experiență și schimburi de muncitori și ingineri, precum și de întrajutorare cu materiale, piese, pentru a se fabrica produse de bună calitate, mai multe și la un preț de cost cît mai scăzut.

Ministerele trebuie să lărgescă cooperarea între întreprinderi, intensificînd diviziunea rațională a producției socialiste în cadrul aceluiași ramuri și între ramurile industriale.

Extinderea specializării producției și a fabricației de serie va avea o influență hotărîtoare pentru îmbunătățirea calității producției industriale.

O atenție deosebită trebuie acordată calității producției. Îmbunătățirea continuă a calității mașinilor și utilajelor înseamnă creșterea randamentelor, o durată mai lungă de exploatare, cheltuieli mai mici de întreținere, reducerea prețului de cost. Imbrăcămintea și încălțămîntea de bună calitate, mobila și obiectele de uz casnic durabile reprezintă însemnate economii bănești pentru oamenii muncii și contribuie la ridicarea nivelului de trai.

Ridicarea calificării muncitorilor la un înalt nivel tehnic devine, din ce în ce mai mult, o sarcină centrală a construcției economiei socialiste. De înalta calificare profesională a muncitorilor și tehnicienilor depind în foarte mare măsură rezultatele economice ale extinderii mecanizării operațiilor principale și auxiliare la lucrările grele și cu volum mare de muncă, folosirea completă și economică a utilajului, organizarea muncii pentru utilizarea completă a timpului de lucru, dezvoltarea mișcării de inovații și invenții.

În ceea ce privește prețul de cost, bătălia principală trebuie dată în direcția reducerii consumurilor specifice de materii prime — metal, lemn, bumbac, lînă, piei —, combustibil, energie electrică și altele. O economie de 1% la consumul de metal pe anul 1959 reprezintă peste 10.000 de tone de oțel, din care se pot face 5.000 de tractoare, sau 4.000 de combine, sau 3.600 de camioane; reducerea cu 1% a consumului de material lemnos în industria prelucrătoare, minieră și în construcții ar echivala cu o economie de peste 70.000 m³ de lemn și 20.000 m³ de cherestea, care, dacă s-ar exporta, ar permite importul utilajelor pentru o fabrică modernă de plăci fibrolemnoase cu o capacitate de 30.000 t/an.

Totodată trebuie subliniat că numai un singur procent de creștere a productivității muncii în industrie aduce economiei naționale un plus de producție de peste 650 milioane de lei.

Sarcina creșterii productivității muncii și scăderii prețului de cost se pune cu deosebită tărie în agricultură. Realizările obținute de muncitorii, tehnicienii, inginerii din toate ramurile industriei trebuie să fie un imbold pentru oamenii muncii din agricultură să dea mai mult grâu, porumb, carne, lapte, mai multe materii prime agricole pentru industria alimentară și ușoară, la un preț de cost cât mai scăzut, în interesul ridicării continue a nivelului de viață al populației muncitoare de la orașe și sate.

Pentru creșterea productivității muncii și scăderea prețului de cost este necesară îndreptarea principalelor eforturi ale partidului, ale oamenilor muncii în următoarele direcții principale:

- utilizarea mai bună a capacităților de producție, scutirea termenelor de dare în funcțiune a noilor instalații, economisirea de materii prime și materiale, descoperirea și valorificarea importante rezerve din toate ramurile economiei;

- creșterea producției la hectar și reducerea prețului de cost în agricultură, și în special în gospodăriile de stat, în S.M.T.-uri și gospodării colective, la producția de grâu, porumb și la celelalte produse agricole vegetale; dezvoltarea creșterii animalelor și scăderea prețului de cost la carne, lapte și celelalte produse animale;

- intensificarea măsurilor de introducere a tehnicii moderne în industrie și agricultură, ridicarea continuă a nivelului de calificare a cadrelor, îmbunătățirea proceselor tehnologice, premisele principale pentru creșterea productivității muncii.

Tovarăși,

Ținând seama de efortul mare pe care îl face economia națională prin aplicarea acestor măsuri, organizațiile de partid și sindicale au datoria să desfășoare o largă acțiune politică de mobilizare a oamenilor muncii în întrecerea socialistă pentru des-

coperirea și valorificarea rezervelor interne și pentru reducerea cheltuielilor de producție în toate ramurile economiei.

În fiecare întreprindere, în uzine, șantiere, mine, organizații de transporturi și comerciale, în S.M.T.-uri și gospodării agricole de stat să se alcătuiască colective din cei mai capabili muncitori, tehnicieni, ingineri, economiști, oameni cu simț gospodăresc și cu pasiune pentru îmbunătățirea continuă a producției. Sub conducerea organizației de partid, a organelor tehnice și administrative din întreprindere, aceste colective să studieze temeinic, cu activă participare a sindicatelor, a utemiștilor, fiecare loc de muncă, atelier, secție, să întocmească un program concret de măsuri, un adevărat plan de bătălie al întreprinderii pentru punerea în valoare a tuturor posibilităților de a se obține o producție mai mare, mai ieftină și de calitate mai bună. Dezbătut de muncitorii din întreprindere, îmbunătățit în urma observațiilor și propunerilor muncitorilor, un asemenea program va constitui cea mai puternică bază pentru obținerea de noi și însemnate succese în producție, pentru dezvoltarea întrecerii socialiste între întreprinderi și în cadrul ramurilor de producție.

Comitetele organelor, raionale și regionale de partid trebuie să dea un sprijin concret colectivelor din întreprinderi și să coordoneze eforturile lor pe scară locală și regională. În mod deosebit organele și organizațiile de partid trebuie să se concentreze spre îmbunătățirea activității de producție în gospodăriile de stat și reducerea prețului de cost la produsele vegetale și animale, spre întărirea economică-organizatorică și lărgirea sectorului socialist în agricultură.

Fiecare comunist să fie la locul său de muncă un fruntaș al luptei pentru valorificarea rezervelor interne, să mobilizeze prin exemplu personal pe ceilalți oameni ai muncii.

Tovarăși,

Întregul nostru popor se pregătește să întîmpine cu noi succese în construcția socialistă glorioasă aniversarea a eliberării patriei.

În cei 15 ani de la eliberarea țării noastre de sub jugul fascist, oamenii muncii au obținut, sub conducerea partidului, succese de însemnătate istorică pe calea dezvoltării patriei noastre socialiste.

Trebuie să subliniem, tovarăși, rolul deosebit de însemnat pe care îl are, pentru dezvoltarea construcției noastre economice, colaborarea și întrajutorarea frățască cu celelalte țări din lagărul socialist, și îndeosebi sprijinul economic, tehnic, științific al Uniunii Sovietice, prima țară care a trecut la construirea comunismului.

În fața poporului nostru se deschide perspectiva luminoasă a terminării în linii generale a construcției socialiste și a trecerii la desăvârșirea construirii socialismului. Acest țel măreț însușește pe oamenii muncii din patria noastră spre noi victorii în munca lor creatoare.

Poporul român privește cu încredere viitorul. Strâns unite în jurul partidului nostru, a cărui politică o urmează cu încredere, masele muncitoare de la orașe și sate s-au convins din propria lor experiență că întreaga activitate a Partidului Muncitoresc Român este pusă în slujba intereselor celor ce muncesc.

Avem certitudinea că noua sporire a veniturilor reale ale oamenilor muncii va duce la un și mai puternic avânt în dezvoltarea economiei naționale, la întărirea unității moral-politice a întregului popor în jurul partidului și guvernului, la noi succese în opera de construire a socialismului în patria noastră!

„Scintila” nr. 4576
din 18 iulie 1959

CUPRINS

	Pag.
Raportul de activitate al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român la Congresul al 11-lea al partidului, 23 decembrie 1955	151
Cuvînt de închidere a lucrărilor Congresului al 11-lea al P.M.R. 28 decembrie 1955	151
Cuvîntare rostită la Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, 17 februarie 1956	155
Înter-naționalismul — ideologia prieteniei între popoare	159
Cuvîntare rostită la cel de-al 11-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor, 29 iunie 1956	168
Cuvînt de salut rostit la cel de-al VIII-lea Congres al P.C. Francez, 17 septembrie 1956	185
Cuvîntare rostită la Phenian cu prilejul vizitei delegației R.P.R. în R.P.D. Coreeană, 2 octombrie 1956	189
Cuvîntare rostită la conferința de partid a Regiunii Autonome Maghiare, 16 decembrie 1956	193
Raport prezentat la plenara C.C. al P.M.R. din 27—29 decembrie 1956 Pentru înflorirea patriei și pentru bunăstarea poporului, pentru pace și socialism, Cuvîntare rostită la marea adunare populară din sala Floreasca, 1 februarie 1957	206
Cuvîntare rostită la mitingul de la Sofia cu prilejul vizitei delegației guvernamentale și de partid a R.P.R. în R.P. Bulgaria, 2 aprilie 1957	212
Cuvîntare rostită la mitingul oamenilor muncii din capitală înaintea prilejului vizitei delegației C.C. al P.C. Francez, 20 aprilie 1957	275
	289

Pag.

Cuvîntare rostită la recepția oferită de Consiliul de Miniștri al R.D. Germane în cinstea delegației guvernamentale și de partid a R.P.R. 26 aprilie 1957	302
Cuvîntare rostită la mitingul oamenilor muncii din București ținut în cinstea președintelui Ho Și Min și a celorlalți soli ai poporului vietnamez. 20 august 1957	306
Marele Octombrie — o răscruce în destinele omenirii	314
Sub steagul marxism-leninismului și al internaționalismului proletar. <i>Expunere făcută la adunarea activului de partid din orașul și regiunea București. 16 decembrie 1957</i>	324
Cuvîntare rostită la mitingul de doliu ținut cu prilejul funeraliilor dr. Petru Groza. 10 ianuarie 1958	351
Cuvîntare rostită la mitingul oamenilor muncii din București, ținut în cinstea delegației guvernamentale și de partid a Republicii Populare Ungare. 27 februarie 1958	356
Salutul C.C. al P.M.R. adresat Conferinței naționale a femeilor din R.P.R. 8 martie 1958	365
Pentru consolidarea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii, pentru sporirea producției agricole. <i>Expunere făcută la consfătuirea pe țară a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii. Constanța, 3 aprilie 1958</i>	369
Cuvîntare rostită la mitingul oamenilor muncii din capitală ținut în cinstea delegației de partid și guvernamentale a R.P. Polone. 14 mai 1958	480
Cuvîntare rostită la recepția oferită de Consiliul de Miniștri al R.P.R. cu prilejul plecării ultimului eșalon al trupelor sovietice care au staționat în R.P.R. 25 iulie 1958	496
Sub steagul socialismului — spre noi victorii	503
Vom dezvoltă colaborarea frățească romîno-cehoslovacă spre folosul popoarelor noastre și al întregului lagăr socialist. <i>Cuvîntare rostită la marele miting al oamenilor muncii din Praga. 24 octombrie 1958</i>	510
Expunere făcută la sesiunea plenară a C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie 1958	525

Pag.

Salutul C.C. al P.M.R. și al Consiliului de Miniștri al R.P.R. adus Congresului al III-lea al cooperației de consum din R.P. Romînă. 5 decembrie 1958	566
Cuvîntare rostită la Congresul al XXI-lea extraordinar al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, 29 ianuarie 1959	595
Cuvîntare rostită la a II-a Conferință pe țară a Uniunii Asociațiilor Studenților din R.P. Romînă. 19 februarie 1959	601
Cu privire la lucrările celui de-al XXI-lea Congres extraordinar al P.C.U.S. <i>Expunere făcută la adunarea activului de partid din orașul și regiunea București. 6 martie 1959</i>	612
Cu privire la realizarea sarcinilor trasate de Congresul al II-lea al P.M.R. în domeniul dezvoltării economiei naționale și creșterii bunăstării oamenilor muncii, precum și propunerile de noi măsuri pentru ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor. <i>Raport prezentat la Plenara îndrăguită a C.C. al P.M.R. din 13—14 iulie 1959</i>	643